

நினைவுகளே எங்கள் கேடயம்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மாநாட்டுப் பதிவுகள்

என். செல்வராஜா

1972-ஆண்டு கைத்தெளிவுகள்
3-ஆம் நாளில் காட்டாகம் 10-ஆம் நாளில்
யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற
நான்காவது அனைத்துலகத்
தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு
விழை நிகழ்ச்சிகளில் உயிர் பலிக்குள்ளாகிய
தமிழர் நினைவு நடுகல்

வெளியீடு

ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக் காப்பகமும் ஆய்வகமும் - லண்டன்
குமரன் புத்தக இல்லம் - கொழும்பு - சென்னை

நனைவுகளே எங்கள் கேடயம்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் பதிவுகள்

நனைவுகளே எங்கள் கேடயம்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி

மாநாட்டுப் பதிவுகள்

தொகுப்பாசிரியர்

என்.செல்வராஜா

வெளியீடு

ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக் காப்பகமும் ஆய்வகமும் - லண்டன்

குமரன் புத்தக இல்லம் (கொழும்பு - சென்னை)

ஜனவரி 2024

இப்பதிப்பிற்கான அச்சுச் செலவினை பொறுப்பேற்றுள்ள
மாணிடம் நிறுவனத்தினருக்கு (www.maanudam.org) எமது
உளப்பூர்வமான நன்றிகள்.

நினைவுகளை எங்கள் கேடயம்:

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் பதிவுகள்

- தொகுப்பாசிரியர் - என். செல்வராஜா©
முதற்பதிப்பு - 03 ஜனவரி, 2024
வெளியீடு - ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக் காப்பகமும் ஆய்வகமும், பிரித்தானியா
குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை
அச்சுப் பதிப்பு - குமரன் அச்சகம், 39, 36ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-06
பக்கங்கள் - xx+442

Memory is Our Shield:

Fourth International Conference of Tamil Research Studies - A Documentation

- Compiler - N.Selvarajah©
First Edition - 03rd January 2024
Publishers - European Tamil Documentation and Research Centre, United Kingdom
Kumaran Book House, Colombo - Chennai
Printers - Kumaran Press Pvt Ltd
39, 36th Lane, Colombo - 6
Tel. - 0112 364550, E.mail : books@kumarangroup.net
Cover Design - Praneeth Bhanuka Perera
Pages - xx+442

ISBN 978-624-6164-63-8

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced or utilised, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

எங்களுடைய வரலாறே எங்களுக்கான கேடயம்

சில காலங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையில் வாழ்ந்து மறைந்த ஆன் ரணசிங்க (Anne Ranasinghe: 1925-2016) என்ற ஜேர்மானிய பெண்மணி ஹிட்லருடைய யூத ஒழிப்பு, இன சங்காரத்தில் தனது பெற்றோரை இழந்தவர். தனது பதின்ம வயதில் ஹிட்லருடைய யூத இனசங்காரத்திலிருந்து தப்பி ஜேர்மனி, போலந்து ஆகிய இடங்களினூடாகப் பயணித்து இங்கிலாந்துக்கு வந்து சேர்ந்தவர். அவர் இங்கிலாந்தில் கல்விகற்று, மருத்துவ தாதியாகப் பயின்று அங்கு பணியாற்றிய காலத்தில், இலங்கையிலிருந்து அங்கே சென்று பணியாற்றிய ஒரு சிங்கள மருத்துவரைக் காதலித்து திருமணம் செய்த பின்னர் இலங்கையையே தன்னுடைய வாழிடமாகக் கொண்டவர்.

அவர் வாழும் காலத்தில் ஹிட்லரின் அநியாயத்தைப் பற்றி அதிகமாக எழுதிவந்தார். 1983ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் அரங்கேறிய தமிழர் இனவழிப்பின்போது வீடுகளும் கடைகளும் கொழுத்தப்பட்டு புகை கிளம்பும் பொழுது அதனைப் பார்த்த தனக்கு ஜேர்மனியிலிருந்த Auschwitz Camp இனூடைய ஞாபகம் வந்தது என்று தனது 'July 1983' என்ற ஆங்கிலக் கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் உலக அரங்கில் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதிக் கொண்டிருந்தமையால் சிங்கள வாசகர்களுக்கு இது அசௌகரியமாக இருந்தது.

இவர் ஒரு கவிஞர் மாத்திரமல்ல, சிறந்த ஒளிப்படப்பிடிப்பாளருமாவார். அக்காலத்தில் கொழும்பில் ஜேர்மன் கலாச்சார மையம் நடத்திய ஒளிப்படக் கண்காட்சி ஒன்று இடம்பெற்றது. அதிலே பெரும்பாலான ஒளிப்படங்கள் யூதர்கள் மீது இன சங்காரம் நடத்தப்பட்ட படங்களாகவே காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அதில் அதிக படங்கள் இவருடைய ஆக்கங்களாகவே இருந்தன. அப்போது ஒரு ஊடகவியலாளர் ஆன் ரணசிங்கவிடம் கேட்டார்: "Why are you always obsessed with genocide? 1939இற்கும் 1944இற்கும் இடையில் யூத ஒழிப்பு நடந்தது. 40 வருடங்கள் கடந்த பின்பும் தொடர்ந்து அதனையே எவ்வளவு காலம்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகின்றீர்கள்?" என்று. அதற்கு அவர் சொன்ன பதில்: "Memory is our shield. ஞாபகங்கள் தான் எங்கள் கேடயம். இதனை எமது இனம் மறக்கக்கூடாது. எங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று ஆவணப்படுத்தி அடுத்த தலைமுறைக்கும் சொல்ல வேண்டும்."

நன்றி: சோ.பத்மநாதன்

அணிந்துரை

'நினைவுகளே எங்கள் கேடயம்' என்னும் மிகப் பொருத்தமான தலைப்புடன் வெளிவரும் இந்நூல் 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் 50 ஆண்டுகள் நிறைவின் நினைவு நூலாக வெளிவருகின்றது. இது ஒரு வகையான ஆராய்ச்சி நூல்; ஆவணங்களின் தொகுப்பு நூல். இது ஒரு உன்னதமான படைப்பாகும். இலங்கைத் தமிழர் தங்கள் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதிலும் தங்கள் அபிலாஷைகளை அடைவதிலும் கொண்டிருந்த பற்றுறுதியினையும் உணர்ச்சிகரமான ஈடுபாட்டினையும் வெளிப்படுத்துவதற்கான சூழ்நிலையினையும் அந்த மாநாடு ஏற்படுத்திவிட்டது. அதனால் அதற்கொரு தனியான சிறப்புண்டு. இலங்கைத் தமிழரின் 2500 வருடகால வரலாற்றில் அது ஒரு நிகரிலாத நிகழ்ச்சி.

அது ஜனநாயக நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றும் சமுதாயத்திலே பல சவால்களைத் தாண்டி, ஒட்டுமொத்தமான மக்களின் உள்பூர்வமான ஆதரவோடு நடைபெற்ற சர்வதேச மாநாடு. அந்நாட்களில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் விழாக்கோலம் பெற்றது; அதுவும் சிலப்பதிகாரம் வர்ணிக்கும் இந்திர விழாவையும் விஞ்சிய கோலம். நெடுஞ்சாலைகளிலும் வீதிகளிலும் தோரணங்கள்; கடைகளின் முன்றில்களிலும் வீதிகளின் சந்திகளிலும் குலைவாழைகள் நிறுத்திய கோலம்; இடையிடையே தென்னம்பிள்ளைகள், கமுகம்பிள்ளைகள் என்பனவற்றை நாட்டிய காட்சி; தெருவோரங்களில் வண்ண வண்ணப் பதாகைகள் - இவை எல்லாம் நேரிலே கண்ட கனவுலகம் போன்ற காட்சி.

அந்த மாநாடு பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர் மிகுந்த துணிவுடையவர்; அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் பணியாதவர்; எதற்கும் விலை போகாதவர். அவரைத்தவிர வேறெவராலும் பயங்கரமான சூழ்நிலையிலே பல சவால்களைத் தாண்டி இந்த மாநாட்டை வெற்றிகரமாக நடத்தியிருக்க முடியாது. அது சென்ற நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற சாதனைகளில் முதன்மையானது என்பதால் அதற்கான நினைவுச் சின்னம் அமைப்பது ஈழத்தமிழரின் சமூகத்தவரின் கடமையாகும். அது அவர்களின் ஒற்றுமையின் சின்னமாகும்.

இந்த நூலைப் படிக்கின்ற பொழுது வாசகர்கள் தங்கள் முன்னோர்களைப் பற்றிப் பெருமை உணர்வுகளைப் பெறுவர். அந்தத் தலைமுறையினரை முன்னுதாரணமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வு இயல்பாகவே தோன்றும்.

பயமுறுத்தல்கள், தடைகள், சவால்கள் மத்தியில் பல மாதங்களாக இலங்கையின் இளந்தலைமுறையினர் மனந்தளராது அறிஞர்களோடு தொடர்பு கொண்டு

கட்டுரைகளைப் பெற்று வந்தனர்; கலாசாரப் பேரணிக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தனர். மாநாட்டின் ஒரு சிறப்பம்சமான பொருட்காட்சி நடத்துவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களையும் செய்து வந்தோம். நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கைத் தமிழரிடையிலுள்ள கற்றறிந்த இளைஞர்களின் ஆற்றலுக்கும் ஆர்வத்திற்கும் அடையாளமானது. அவர்களிற் சிலர் இப்பொழுது இங்கில்லை. சிலர் வயோதிபர்களாகி விட்டனர்.

அந்த மாநாடு பொது மக்களின் மாநாடு என்ற சிறப்பினையும் பெற்றுவிட்டது. செலவுகளுக்கு வேண்டிய முதலும் அவர்கள் வழங்கியது. கட்சி பேதமின்றி பலரும் பணம் சேர்த்துக் கொடுத்தனர். பொதுவுடைமைக் கட்சிச் சார்புடையவரான மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் பிரபலமான ஆசிரியர் பேராயிரவரும் இந்தப் பணியில் முன்னிலை பெற்றுவிட்டார். வெளிநாட்டறிஞர்களோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் இங்குள்ளவர்களிற் சிலர் பெற்றுவிட்டனர். வசதியுள்ள வீடுகளிலே தான் அவர்கள் தங்கினார்கள். அந்நாட்களிலே குடாநாட்டில் தங்குமிட வசதியுள்ள ஹோட்டல்கள் இருக்கவில்லை.

வெளிநாட்டு அறிஞர் தமிழ்மொழியிலும் பண்பாட்டிலும் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினை எம்மவர்களினால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. ஒருநாள் மாலை வேளைக் கலாசார நிகழ்ச்சி ஒன்றிலே கலாநிதி ஜோன் மாறும் அவரது மகனும் நிகழ்த்திய மிருதங்கச் கச்சேரியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பல நூற்றுக்கணக்கினர் அடங்கிய அவையோர் அதிர்ச்சி உணர்வாற் பரவசப்பட்டனர். பொருட்காட்சியினைத் தொடக்கி வைத்த பொழுது சவிடன் நாட்டுப் ஃப்ரைக்கோம் பாதிரியாரைத் தொடக்கவுரை வழங்குமாறு அழைத்தோம். அவர் “வாயிருந்தால் வங்காளம் போகலாம்” என்று தொடங்கிப் பல நிமிடங்களாகத் தமிழிலே பேசினார். ஒலி பெருக்கியில் இதனைக் கேட்டதும் பெருந்தொகையானோர் அங்கு வந்து கூடினர்.

அந்த மாநாட்டின் தொடக்கத்திலே சிறப்புரை வழங்கிய வண தனிநாயகம் அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறியமையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதாகும்.

இந்நூலாசிரியர் 1986 ஆம் ஆண்டு முதலாக எமக்கு அறிமுகமாகிப் பழகியவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற பின்பு எம்மை ஈவ்வின் ரட்ணம் பல்லினப் பண்பாட்டு நிறுவனத்தின் பணிப்பாளராக நியமித்தனர். இளைஞராகவிருந்த செல்வராஜா அங்கு நூலகப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். அங்குள்ள கட்டிடத்தின் கீழ்மாடியில் ஓரமாகவிருந்த வதிவிடத்தில் குடும்பத்தோடு தங்கியிருந்தார். கட்டிடத்தைக் கைப்பற்றுவதில் விடுதலைப் புலிகள் கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கினார்கள். திலீபன் அதில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டார். ஆயினும் நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. எங்கள் முயற்சிகளின் பயனாக குடாநாட்டுப் படைக்கு பொறுப்பாகவிருந்த கிட்டு அம்மான் நிலையத்தில் வந்து சந்தித்தார். அவர் மரியாதையாக மனம் விட்டு எம்மிடம்

பேசினார். முன்பு அறிமுகமாகி இருக்காத பொழுதிலும் தங்கள் பலவீனங்கள் பற்றியும் யதார்த்த நிலைகள் பற்றியும் அவர் சொன்னவற்றைக் கேட்டபொழுது எமக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஏதோ காரணமாக மதிப்பு வைத்திருந்ததனாலே அவற்றைப் பற்றி அவர் எம்முடன் மனம் விட்டுப் பேசினார். அப்பொழுது செல்வராஜா பக்கத்தில் இருந்தார்.

நாம் சொன்னவற்றைக் கேட்டபின் நிறுவனத்தைப் பொறுத்தவரையில் எதுவிதமான தலையீடுகளும் செய்யக்கூடாதென்று தனது பரிவாரத்தவருக்குக் கிட்டு அம்மான் கட்டளையிட்டார். எங்களால் நிறுவனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. கடமை உணர்வின் காரணமாகத்தான் நாமிருவரும் பயப்படாது வாதம் புரிந்து செயற்பட்டோம். ஆனால் அதன் பெறுமானத்தை உடைமையாளராகி விட்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நிறுவனத்தினர் உரிய வகையிலே புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

செல்வராஜாவின் மேற்பார்வையில் அந்நிறுவனம் மிகச் சிறப்பாக இயங்கியது. ஆனால், அவர் தனது பதவியைத் துறந்து வெளிநாடு சென்றதும் அந்த நிறுவனம் சீரழிந்து போய்விட்டது. அங்குள்ள உன்னதமான நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அரிய நூல்களும் ஆவணச் சுவடிகளும் கவனிப்பாரற்று அழிந்து போனமை ஒரு சோகமான கதை.

செல்வராஜாவை ஆர்வமும் கடமை உணர்ச்சியும் ஆற்றலும் மிக்க இளைஞராக எம்மால் அடையாளம் காணமுடிந்தது. அவர் இங்கிலாந்து சென்ற பின் தனது திறமைகளை அபரிமிதமாக முன்னேற்றிக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. ஒட்டுமொத்தமான தமிழர் சமுதாயத்திலுள்ள ஊடகவியலாளர்களிடையிலும் எழுத்தாளர்களிடையிலும் ஒரு முதனிலையாளராக அவரால் வளர்ச்சிபெற முடிந்தது. அவரது சாதனைகளும் பணிகளும் சமூக நிலைப்படுத்தப்பட்டவை, தமிழர் சமுதாயம் பற்றியவை.

1974இல் நடைபெற்ற மாநாடு பற்றிச் செய்தித் தாள்களிலும் நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் வெளிவந்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மிகுந்த சிரமத்தோடு தேடிப்பெற்று ஒரு களஞ்சியமாகத் தொகுத்துள்ளார். அம்மாநாடு நடைபெற்று 50 ஆண்டுகள் நிறைபெறும் வேளையில் இதனை அவர் வெளியிடுகின்றமை பாராட்டிற்சூரியது. அவருடைய சாதனை அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்து இலங்கைக் கிளையினரின் பாராட்டுகளுக்கும் நன்றிகளுக்கும் உரித்தானவை. இந்நூல் ஓர் உன்னதமான வரலாற்று ஆவணத் தொகுப்பாகும்.

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

தலைவர், அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம் - இலங்கைக் கிளை;

வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

“நினைவுகளே எங்கள் கேடயம்” என்பது தமக்கென்றொரு அடையாளத்தை வெகுவேகமாகத் தொலைத்துவரும் ஒரு இனத்தின் இறுதித் துருப்பாகின்றது. அதுவே இந்நூலின் அடிநாதமுமாகின்றது.

1974 இன் தை மாதத்தின் 3ஆம் திகதி தொடங்கிய நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடானது, 10ஆம் திகதி மடை மாற்றப்பட்டு தமிழின அழிப்புக்கான நிகழ்ச்சி நிரலை இலங்கையின் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுக்குத் தந்திருந்தது.

அதுவே பின்னர் சிறிமா அரசு பயந்தது போலவே, தமிழாராய்ச்சியையும் கடந்து, ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்துக்கான அறைகூவலாக அமைந்து, பின்னாளில் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களை விடுதலைப்போராட்டத்தின்பால் திசைதிருப்பியும் விட்டிருந்தது.

ஈழத்தமிழர்களின் வரலாற்றைத் திசைதிருப்பிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மரணங்கள், 1958, 1977, 1983 எனத் தொடர்ந்த இனப்படுகொலைகள், 1981இல் நிகழ்ந்த திட்டமிட்ட யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு, அந்நாளில் எமக்கிருந்த ஒரேயொரு பிராந்திய தமிழ் பத்திரிகையான “ஈழநாடு” எரிப்பு எனத் தொடர்ந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் தொடர்பான மூல ஆவணங்கள் எமது எதிர்காலச் சந்ததியினரை சென்ற டையாது கவனமாகத் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டும், தாமே அழிந்துபோவதற்கும் வழிவகைசெய்து வருகின்றன. எனது பன்முகத் தேடல்களின்போது இதனை ஆழமாக அவதானிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் பல தடவைகளில் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இதனை தடுத்து நிறுத்தக்கோரி எனது எழுத்துக்களின் வாயிலாகவும், மேடைகளில், ஊடகங்களில் நான் நிகழ்த்திய உரைகளின் வழியாகவும் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக முயன்று வருகின்றேன். இக்கலாச்சார, வரலாற்றாவண அழிப்புகளை சாடைமாதையாக அவதானித்த புத்திஜீவிகளும் கூட இனவாத அரசியலில் இவ்வழிவுகள் எதிர்பார்க்கப்படக் கூடியவையே எனத் தம்மையே தேற்றிக்கொண்டு வாழாவிருப்பது தான் வேதனையளிப்பதாகவுள்ளது. போதாக்குறைக்கு புலம்பெயர்தேசங்களில் நிதிவசதிகளுடன் வாழும் எம்மவர்கள்கூட கோடிக்கணக்கில்

தமது படாடோபச் செலவுகளை தாயக மண்ணில் கொட்டி தமக்கானதொரு சமூக அங்கீகாரத்தை பெற்றுக்கொள்ள முயலும் அளவுக்கு அவற்றை ஒரு ஆவணக்காப்பக மொன்றில் முதலீடு செய்து எதிர்காலத்தில் எம்மினத்தின் கேடயமாக விளங்கத் துணிவதில்லை.

‘யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம்: ஒரு வரலாற்றுத் தொகுப்பு’, ‘ஈழநாடு: ஒரு ஆலமரத்தின் கதை’ உள்ளிட்ட எனது ஆவணத் தொகுப்புகளின் தொடர்ச்சியாக இப்பொழுது உங்கள் கரங்களில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய ஆவணத் தொகுப்பினை ஒப்படைத்துள்ளேன். இதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தவர்கள் இதனைத் தமது சந்ததியினரின் நினைவுத் தளங்களில் பதியம் வைத்து, எம்மினத்தின் வரலாற்றை அவர்களின் எதிர்கால சந்ததியினருக்குக் கடத்திச்செல்வார்கள் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பாகும்.

2017இல் நான் இலங்கை சென்றிருந்த வேளையில் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தின் SLPR ஆவணப் பிரிவில் “நூல்தேட்டம்” பதிவுக்கான தேடலில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஊடகவியல் துறையில் கற்கும் இளம் பெண்கள் இருவர் தமது கல்வித் தேவைக்காக அப்பிரிவுக்குரிய நூலகப் பொறுப்பு பாளரின் அனுமதியுடன் என்னை நேர்காண விரும்பியிருந்தார்கள். அவர்கள் என்னிடம் கேட்ட ஒரு கேள்வி, எரிக்கப்பட்ட யாழ் நூலகம் எங்கே கட்டப்பட்டிருந்தது என்பதாகும். “அந்தக் கட்டிடத்தின் மேல் தான் நின்றுகொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று சென்னபோது அவர்களது முகங்கள் மாறிய வண்ணத்தை இங்கு என்னால் வார்த்தைகளால் வடிக்கமுடியவில்லை.

அண்மையில் இதே யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தின் வெளி வாயிலில் தமது கைகளில் நான் எழுதித்தொகுத்த ‘Rising from the Ashes’ என்ற யாழ்ப்பாண நூலகம் பற்றிய வரலாற்றுத் தொகுப்பை ஏந்திக்கொண்டிருந்த இரு அவுஸ்திரேலிய தம்பதியினர் என்னிடமே அந்த எரிந்த நூலகத்தைச் சென்றடையும் வழியைக் கேட்ட அனுபவமும் எனக்குண்டு.

மூன்றாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிஸ் நகரத்தில் 1970ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 15ஆம் நாள் முதல் 18ஆம் நாள் வரையும் நடந்தது. அங்குதான் நான்காவது மாநாடு 1973ஆம் ஆண்டு தைத்திங்களில் இலங்கையில் நடாத்துவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அன்று தொட்டே இம்மாநாடு தொடர்பான பல்வேறு வாதப்பிரதி வாதங்கள், இழுபறிகள் என்பன தொடங்கிவிட்டன. இதில் பரிதாபம் என்னவென்றால், சிங்கள அரசியல்வாதிகளும் இனவாதிகளும் மாத்திரமல்ல, எமது ஈழத்தமிழ் உடன்பிறப்புகளும் கூட தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை தமது பகடைக்காய்களாகப் பயன்படுத்தியதுதான். ஒரு தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சிக்கான மகாநாட்டைக்கூட

ஒற்றுமையாக நின்று எமது அறிவுஜீவிகளால் ஒப்பேற்ற இயலாமல் போய்விட்டது. இதனை இந்நூலில் பதிவுசெய்துள்ள ஆவணங்களின் வாயிலாக நீங்களே அறிந்துகொள்ளலாம்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு கொழும்பிலேயே நடத்தப்படவேண்டும் என்பது சிறிமா அரசினதும் அவரது தமிழ்-சிங்கள ஆதரவாளர்களினதும், தமது தனிப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு அந்த அரசை நம்பியிருந்த ஒரு சில அறிவுஜீவிகளினதும் அவாவாக இருந்தது. இதற்குக் காரணம் தமிழ் மீதான பற்று அல்ல என்பதை இந்நூலில் அவரவரின் வாய்மொழி மூலமும், நடவடிக்கைகள் மூலமும் ஒருங்கு திரட்டித் தருகையில் எளிதில் கண்டறியமுடிகின்றது.

ஒரு வழியாக, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனும், வி.எஸ்.துரைராஜா, கோபன் மகாதேவா, ஜேம்ஸ் தேவதாசன் இரத்தினம், பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன், மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தம் உள்ளிட்ட அவரது குழுவினரும் ஒன்றிணைந்து அரச ஆதரவை எதிர்பார்க்காது, தமிழ்மக்களை மட்டும் மலைபோல நம்பி யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை வைக்கத் துணிந்தமை மேயராக இருந்த அல்பிரட் துரையப்பா மற்றும் அவரது நம்பிக்கைக்குரிய அரச அதிகாரிகளுக்கு சவாலாக அமைந்துவிட்டது.

ஜனவரி 3ஆம் நாள் முதல் 9ஆம் நாள் வரை அமைதியாக நடை பெற்ற மகாநாடு 10ஆம் திகதி மொத்தமாக பதினொரு உயிர்களைக் காவுகொண்ட நிகழ்வின் பின்னரே வரலாற்றில் கறைபடிந்த ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

10ஆம் நாள் நிகழ்வினை தனியானதொரு இயலில் கட்டுரைகளினதும், அறிக்கை களினதும், பத்திரிகைச் செய்திகளின் வாயிலாகவும் ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறேன். வரலாற்றைப் படிக்க அது நடந்த காலத்திற்கு நாம் “கால இயந்திரத்தில்” பின்நோக்கிப் பயணித்தாக வேண்டும். அதற்காகவே அக்காலத்தில் வடபுலத்தில் எழுச்சிபெறத் தொடங்கியிருந்த சமூக அரசியல் பின்புலம் பற்றியும் சில கட்டுரைகளை இணைத்திருக்கிறேன். ஆய்வுத் தேவைகளுக்காகவும், எதிர்கால சந்ததியினர் எமது வரலாற்றை எளிதில் மறக்காது புரிந்துகொள்ளவும், நினைவுத்தடங்களை தம்மிடையே உயிரோட்டமாக வைத்துக் கொள்ளவும் இக்கட்டுரைகள் உதவியுள்ளன. இக்கட்டுரையாளர்களுக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

1974 ஜனவரி 10ஆம் திகதி பரிசளிப்பு நிகழ்வின் அழையா விருந்தாளியான அகில உலக இளைஞர் பேரவைத் தலைவரான இரா. சனார்த்தனம் மேடைக்கு வரவிருப்பதை கண்டறிந்த விழாக் குழுவின இணைச் செயலாளர் திரு. கோபன் மகாதேவா வீரசிங்கம் மண்டபத்திலிருந்து மதிலேறிக் குதித்து அருகிலுள்ள ரீகல் படமாளிகைக்கு ஓடிச்சென்று அவர்களது அலுவலக தொலை பேசியைப் பயன்படுத்தி ஏ.எஸ்.பி. சந்திரசேகராவுக்கு தகவல் தெரிவிக்க முனைந்துள்ளதான ஒரு நிகழ்வை

இன்றைய “ஸ்மார்ட் போன்” யுகத்தில் வாழும் எமது தலைமுறை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கு அவர்கள் 1974இன் சமூக வாழ்வுமுறையை சிறிதளவாவது அறிந்திருக்கவேண்டும்.

இதனை யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே.பாலகிட்டுனர்) மரணவிசாரணை அறிக்கை (Inquest No. 3427 Verdict) கீழ்க்கண்டவாறு பதிவுசெய்கின்றது.

“It may be that Dr. Vithiananthan and Mr. Thurairajah had thought that they could effectively handle it. But the fear had rooted itself firmly in Dr. Mahadeva’s mind so much that he decided to avoid misunderstanding with the police. He left the meeting and tried to telephone A.S.P., Mr. Chandrasekara. He did so by jumping over the wall of the Veerasingham Hall and using the telephone at the Regal Theatre, adjoin the Hall.”

அகில உலக இளைஞர் பேரவைத் தலைவரான இரா. சனார்த்தனம் அவர்களையே தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் அவலத்துக்கு மிகவும் முக்கிய காரணியாக நான் காண்கிறேன். அவர் விசா இன்றி இலங்கைக்குள் வந்ததாக பல ஆய்வுகளிலும் கட்டுரைகளிலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பி லுள்ள சில கட்டுரைகளும் அவ்வாறே குறிப்பிடுகின்றன. இந்நூலில் பயன்படுத்தப்பட்ட அனைத்துக் கட்டுரைகளும் உள்ளது உள்ளபடியே பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளரது ஆக்கங்களை “கொப்பி எட்டிடிங்” செய்யும் நோக்கம் எனக்கு இருக்கவில்லை.

இரா சனார்த்தனம் தனது கட்டுரையில், தான் எவ்வாறு நுழைவு விசா பெற்றுக்கொண்டார் என்பதை விரிவாக விபரித்துள்ளார். அவர் இலங்கை அரசுக்கு விருப்பத்துக்குரியவராக இல்லாமல் போனதற்கு முக்கிய காரணம் அவரை யாழ்ப்பாணத்தில் பேசவிட்டால், “தமிழ் எங்கள் உயிர்” என்று உணர்வுபூர்வமாக கொதி நிலையில் இருந்த தமிழ் இளைஞர்களை விடுதலைப்பாதையில் தீவிரவாதிகளாக எளிதாக வளர்த்துவிடுவார் என்ற புலனாய்வுத் தகவல்களின் பாற்பட்ட அச்சமேயாகும். அதற்காகவே உதவி பொலிஸ் அதிபர் எஸ்.கே.சத்திரசேகராகண்ணில் விளக்கெண்ணெய் விட்டுக்கொண்டு இவரது பயணங்களை கண்காணித்துவந்தார்.

பொலிசாரின் கழுக்குக் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுத் தாம் எவ்வாறு இரா.சனார்த்தனனை வீரசிங்கம் மண்டப மேடைக்குக் கூட்டி வந்தார்கள் என்பதை அமரர் ஐ.தி.சம்பந்தன் அவர்கள் தனது கட்டுரையில் விபரித்துள்ளார்.

இந்நூலில் காணப்படும் கோபன் மகாதேவா, ஐ.தி.சம்பந்தன் ஆகிய இருவரதும் கட்டுரைகளும் எனது நூலுக்காகவே எழுதித் தரப்பட்டவை. இவர்கள் இருவரும் இன்று எம்மிடையே இல்லை. இருப்பினும் தமது இறுதிக் காலத்திலும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்துவதில் அக்கறையாக இருந்து எனக்கு

ஓத்துழைத்தனர். அவர்கள் இருவரையும் இவ்வேளையில் நினைவு கூரக் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்று ஐம்பதாண்டுகள் கடந்துசெல்லும் நிலையில் இவ்வாவணத் தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. இம்மாநாட்டு நிகழ்வுகள் பற்றி ஏற்கெனவே சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானது மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தம் அவர்கள் மார்கழி 1980இல் எழுதிய “எனது யாழ்ப்பாணமே” என்ற நூலாகும். இந்நூல் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகளை உணர்வுபூர்வமாக விபரிக்கின்றது. O.L.De கிரெட்சரின் யாழ்ப்பாணக் குடிமக்கள் குழு விசாரணை அறிக்கை, நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மரணங்கள் தொடர்பான யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே.பாலகிட்டணர்) மரண விசாரணை அறிக்கை, தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பாக வெளிவந்த இரு சிறப்பு மலர்கள் ஆகியவை மேலும் சில ஆவணங்களாகும். அறிக்கைகள் இரண்டும் அவற்றின் மொழிபெயர்ப்புடன் இத்தொகுப்பில் முழுமையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தம் அவர்களின் நூலின் சில பாகங்கள் ஆய்வுத்தேவை கருதி இத்தொகுப்பில் நன்றியுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகள் தொடர்பான சில புகைப்படங்களை அவரும், யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகத்தினரும் எனக்கு வழங்கி உதவியிருந்தார்கள்.

எதிர்காலத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றி ஆய்வுசெய்ய விரும்பும் வரலாற்று மாணவர்களுக்கு இவை தொடர்பான மூல ஆவணங்கள் எட்டாக்கனியாக மாறிப்போகும் என்பதை நான் அறிவேன். ஆய்வாளர்களின் தேடலை இலகுவாக்கும் முயற்சியாகவே இத்தகைய ஆவணத்தொகுப்புகளை மிகுந்த பிரயாசையுடன் தேடித்தொகுக்கவேண்டியவனாயுள்ளேன். அதனை எவ்வித நிதியுதவியுமின்றி எனது சொந்த வருவாயிலே வெளியிடவும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளேன்.

இறுதியாக, எனது தேடல்களின்போது பக்கத் துணையாகவிருந்து எனக்கு மிகுந்த உத்வேகத்தையும், ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய திரு. விருபா குமரேசன் அவர்களை இவ்வேளையில் நன்றியுடன் நினைவுகூரவேண்டியவனாயுள்ளேன்.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினால் (IATR) நடாத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சி மாநாடுகளில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை இணையத்தளமொன்றி னூடாக ஆவணப்படுத்தலை நோக்கமாகக் கொண்டு விருபா குமரேசன் அவர்கள் தீவிரமாக உழைத்து வருவதை நீண்டகாலமாக நானறிவேன். இது உண்மையில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், அதன் உத்தியோகபூர்வ வெளியீடுகளி னூடாக வெளிப்படுத்திய தமிழியல் ஆய்வு வரலாற்றினை ஆவணப்படுத்தும் இணையத்தளமாகும். அனைவருக்கும் பொது வெளியில் கிடைக்கக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் ஆய்வுச் சூழலிற்கு இத்தகைய ஓரிடப்படுத்தப்படும்

ஆய்வுகள் அவசியமானது என்பதை நாம் அறிவோம். ஆய்வாளர்களின் நேரத்தை இத்தகைய வழிமுறைகள் மீதப்படுத்தும். ஆனால் ஈழத்தமிழர்களின் சாபக்கேடு என்னவென்றால் இத்தகைய பாரிய முயற்சிகளை தனிமனிதர்களோ, சிறு குழுக்களோ தான் வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ளமுடிவதும், பெரும் நிதிவளத்துடன் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இயங்கும் உயர் கல்வி நிறுவனங்கள், நூலகங்கள் என்பன இந்த முயற்சியாளர்கள் பற்றிப் பாராமுகமாக இருப்பதுமேயாகும்.

தனிநாயக அடிகளாரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு 1952முதல் 1966 வரை ஆய்வேடுகளாக 12 ஆண்டு காலத்தில் 44 இதழ்களில் வெளியிடப்பெற்ற "தமிழ் கல்ச்சர்" (Tamil Culture) ஆய்விதழின் தொடர்ச்சியாகவே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தோற்றமும் அமைந்துள்ளது. 1960, 1962, 1965 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளில் "தமிழ் கல்ச்சர்" வெளியிடப்படவில்லை. 44 இதழ்களிலும் மொத்தமாக 121 சர்வதேச ஆய்வாளர்கள் தத்தமது ஆய்வுரைகளை வழங்கியுள்ளார்கள். உலக அறிஞர்கள் (தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரும் தாய்மொழியின்பால் அக்கறைகொண்ட பன்னாட்டவரும்) "Tamil Culture" ஆய்விதழில் தத்தமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஒரு வழிப் பாதையாகவே எழுதிவந்தார்கள். இதனை மாற்றி இவ்வாய்வாளர்கள் ஆண்டுக்கொரு தடவையாவது நேரில் சந்தித்து தத்தமது ஆய்வு வெளிப்பாடுகளை விவாதித்து தத்தமது கருத்துக்களை செப்பனிட்டுக்கொள்ளும் ஒரு வழியாகவே கோலாலம்பூரில் முதலாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு ஏப்ரல் 1966 இல் ஒரு பன்னாட்டு தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடாக ஒழுங்குசெய்யப் பட்டது. அது பற்றி ஒரு தனியான கட்டுரையை இத்தொகுப்பின் பிற்பகுதியில் இணைத்துள்ளேன். இம்மாநாட்டிலும் இதன் பின்னர் தொடர்ந்த மாநாடுகளிலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் உலகெங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்றன.

"Tamil Culture" ஆய்விதழில் வெளியான ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்று இரண்டு மிணைந்த தமிழ் அறிவுப்பெட்டகமாக விருபா குமரேசன் இந்த இணையத்தளத்தைக் கட்டமைத்துள்ளார்.

www.iatr.net என்ற இந்த இணையத் தளத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் தொடர்பான அனைத்துப் பதிவுகளையும் தரவேற்றம் செய்து ஆவணப்படுத்தி வருவதன் மூலம் உலகெங்கிலுமுள்ள தமிழர்களும், தமிழ்மொழி ஆய்வாளர்களும் பலனடைந்து வருகின்றனர். அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றமும் அதன் செயற்பாடுகளும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய சமூகப் பண்பாட்டு மாற்றங்களையும், மொழி வளர்ச்சியில் அதன் தேவையையும் இன்று வரை எந்தவொரு பல்கலைக்கழகமும் கலாநிதி (முனைவர்) பட்ட ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ள வில்லையென்பது வருத்தம் தரும் விடயமாகும்.

திரு குமரேசன் சேகரித்து இணையத்தளத்தில் ஆவணப்படுத்தி வந்துள்ள 1870 கட்டுரைகளுக்கான வழிகாட்டியாக ஒரு சுட்டி 400க்கும் அதிகமான பக்கங்களில் வெளிவரத் தயாராக உள்ளது என்பதையும் ஒரு தகவலுக்காக இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இவ்வாவணம் பற்றிய பதிவுகள் இந்நூலினுள்ளே நீங்கள் காணலாம்.

நிறைவாக, ஒரு நூலகரின் கடமைகளுள் தம்மினத்தின் அரசியல், சமூக, கலாச்சார, வரலாற்றுத் தகவல்களை சேகரித்து ஆவணப்படுத்திப் பேணி, தனது வாசகர்களின் நலன் நோக்கிச் செயற்படுவதும் முக்கியமானதாகும். இதனை “நூலகவியல்” பாடவிதானம் நூலகருக்குச் சொல்லித்தரப் போவதில்லை. தனது இன உணர்வு, தேசிய உணர்வு மற்றும் சமூக உணர்வு என்பவையே ஒரு நூலகருக்கு இச்சிந்தனைகளை தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலை வழங்கும். அத்துடன் தான் சார்ந்த சமூகத்தின்பாற்பட்ட பற்றுதலும் இச்சிந்தனை விரிவாக்கத்துக்கு உந்து சக்தியாகவிருக்கும். “நினைவுகளே எங்கள் கேடயம்” என்ற இந்நூல் எதிர்காலத்தில் இத்தகைய பல வரலாற்றாவணங்கள் தொகுக்கப்பட வழிகோலிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள்ளது.

அன்புடன்

என்.செல்வராஜா

நூலியலாளர், பெரிய பிரித்தானியா

யொருளடக்கம்

எங்களுடைய வரலாறே எங்களுக்கான கேடயம்	v
அணிந்துரை	vi
முன்னுரை	xxiii

பாகம் ஒன்று

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு முன்னர்	1
1. தனிநாயக அடிகளின் வாழ்வும் பணியும் / வே. அந்தனி ஜான் அழகரசன்	3
2. 1974-ல் உலகத் தமிழ் மாநாடு: தனிநாயகம் அடிகள் விளக்கம் / வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்	22
3. தமிழ் மக்களே மாநாடு சிறப்புற உதவுவீர்: தனிநாயக அடிகள் வேண்டுகோள்	24
4. நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு (இலங்கை): சில சிந்தனைகள் / ஆ. தேவராசன்	25
5. அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் குவிகிறது: "இப்போது விட்டுவிட்டால் பின்னர் எப்போதுமே மாநாடு இங்கு நடக்காது" / சு. வித்தியானந்தன்	34
6. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு கோலாகலமான ஏற்பாடு: அரங்குக்கு "ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்" பெயர்! தனிநாயகம் அடிகள் திறந்து வைப்பார்!	38
7. எங்கும் பேரெழுச்சி விழாக்கோலம் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மூன்று நாட்களில் ஆரம்பம்	40
8. தமிழாராய்ச்சி மாநாடும் அதன் எதிரொலிகளும்	44
9. சுதந்திரன் கருத்தரங்கம்: தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக்கிளை அரசின் கைப்பொம்மையா?	48
10. அனைத்துலக மாநாடு என்றால் - அது தலைநகரில்தான் நடக்கவேண்டுமா? லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடிக்கு ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர் பேரவை பதில்	52

11. தமிழரிமையைப் பறித்தவர்களுக்கு தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் என்ன வேலை? அமைச்சர்களை அழைப்பதற்குக் கூட்டணி எதிர்ப்பு 55
12. தமிழாராய்ச்சி மாநாடு / சுதந்திரன் ஆசிரியர் தலையங்கம் 57
13. அரசியல் மடல் : ஈழத்தமிழனுக்கு ஒரு சவால் / கோவை - மகேசன் 60
14. மாநாட்டில் அரசு தலையிடுவது தமிழை நசுக்கும் முயற்சியே / ஏ. சி. நடராசா 65

பாகம் இரண்டு

- நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு (ஜனவரி 3-ஜனவரி 9) 67
15. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் 69
16. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை 70
17. IATR Sri Lanka Branch Committees of 1974 72
18. ஆரம்ப உரை / தனிநாயக அடிகள், இணைச் செயலாளர், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 74
19. தலைமையுரை / பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், தலைவர், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 77
20. Fourth International Tamil Conference Seminar: January 1974, Jaffna, Sri Lanka 83
21. கலைக்கண்: கலை இலக்கியத் திங்களிதழ் 87
23. Professor Vithiananthan's Presidential Address / Inthusathanam 88
24. Jaffna International Tamil Research Conference of 1974 / Sachi Sri Kantha 92
25. மாநாட்டு மலர்களில் வெளிவந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகள் 96
26. I.A.T.R. & Ayurveda Exhibition / Dr. E. P. Rasiah 113
27. தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சந்தித்த ஆரம்பகால தடைகள் 116
28. கருணாநிதிக்கு அழைப்பு அனுப்புவதில் கழுத்தறுப்பு நடைபெற்றதா? கோபாலபிள்ளை மகாதேவா தரும் விளக்கம் 120

பாகம் மூன்று

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - 10ஆம் நாள் அவலம்	123
29. 10ஆம் நாள் அவலத்தின் காட்சிகள் / மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்	125
30. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளின் பின்புலம் / திரவியம்	129
31. நினைவு நடுகல் / மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்	132
32. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலை / என். சரவணன்	140
33. நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது உயிர்த்தவர்கள் விபரம்	146
34. பேரினவாதச் செருக்கில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலைகள் / மு. ஈழத்தமிழ்மணி	152
35. ஒன்பது உயிர்களைக் காவுகொண்ட தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் / மு. ஈழத்தமிழ்மணி	158
36. இரா.சனார்த்தனனின் வருகையால் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஏற்பட்ட பரபரப்பு / ஐ. தி. சம்பந்தன்	162
37. இலங்கையில் தமிழருக்காக இருபது ஆண்டுகள் / டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்	171
38. சென்னைத் தினசரி "அலை ஓசை"யில் இரா. சனார்த்தனம் வெளியிட்ட அறிக்கை	180
39. ஒரு பொய்யும் ஒரு உண்மையும்	182
40. பத்திரிகைப் பணியில் அரை நூற்றாண்டு / எஸ். எம். கோபாலரத்தினம்	183

பாகம் நான்கு

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பான யாழ்ப்பாணக் குழமக்கள் குழு விசாரணை அறிக்கையும் செய்திகளும்	187
41. The Tragedy of January Tenth, 1974 - Report of the Mr O. L. De Kretser Commission of Inquiry	189
42. Report of the Commission of Inquiry Held at Palm Court, Jaffna	192
43. யாழ்ப்பாணக் குடிமக்கள் குழு விசாரணை அறிக்கை	199
44. 1974 Jaffna Tragedy and De Kretser Commission Findings / Sachi Sri Kantha	209
45. பொதுமக்கள் குழு விசாரணை தொடர்பான பத்திரிகைச் செய்திகளின் தொகுப்பு	215

பாகம் ஐந்து

- நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மரணங்கள் தொடர்பான யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே.பாலகிட்டுணர்) மரண விசாரணை அறிக்கையும் செய்திகளும்** 265
45. யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே. பாலகிட்டுணர்) விசாரணை அறிக்கை Inquest No 3427 verdict 267
46. தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு விழாவன்று மரணமான ஏழு பேர்களின் மரண விசாரணை தொடர்பான பத்திரிகைச் செய்திகளின் தொகுப்பு 278

பாகம் ஆறு

- நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: 09.02.1974 - ஹர்த்தால், கடையடைப்பு தொடர்பான செய்திகள்** 283

பாகம் ஏழு

- நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய அறிஞர் கருத்துக்கள்** 297
47. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: பின்னணியும் பின்னோக்கும் / வாமனன் 299
48. தமிழ்பிமானியாக... (சு. வித்தியானந்தன்) / கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் 304
49. சுவி.யின் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: நினைவலைகள் / டாக்டர் பொன். பூலோகசிங்கம் 307
50. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவுப் பேருரை / ஆ. வேலுப்பிள்ளை 317
51. ஈழத் தமிழரின் போராட்ட வரலாறு சட்ட வடிவிலான அடக்குமுறைகள் / பாவை சந்திரன் 320
52. தமிழன்னையின் கண்ணீர் வீணாவதில்லை: யாழ் மாநகரப் படுகொலைக்கு இலங்கை அரசு கொடுக்க வேண்டிய விலையென்ன? இதை எதிர்காலமே தீர்மானிக்கும் / கொடுமுடி ச. சண்முகன் 328
53. Tamil Conference / Tribune 331

54. ஆழமான உணர்வுகள் மௌனத்தில் வாழ்கின்றன /
டொமினிக் ஜீவா 333
55. நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு
பற்றிய மல்லிகைக் கடிதங்கள் 335
56. மொழியோடு புரிந்த போர் / தீபச்செல்வன் 341
57. ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் / சி. புஷ்பராஜா 345
58. தமிழைப் பாதுகாக்கும் கேடயங்களை
நாமேதான் செய்தாகவேண்டும் / விருபா குமரேசன் 354
59. I won the PM over, for 1974 World Tamil Conference / Prof. Kopan Mahadeva 370
60. Extracts from 'Sri Lanka: The Untold Story'
(Chapter 23 Tamil militancy – a manifestation) / Mr. K T Rajasingham 379
61. International Association of Tamil Research (IATR) Conference /
S. K. Chandrasekara 381
62. தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளும் தமிழின் பெருமைபேசும்
மாநாடுகளும் - காலத்தின் தேவை என்ன? / என். செல்வராஜா 395
63. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின்
இலங்கைக் கிளையினரின் அறிக்கை 403

பாகம் எட்டு

- ஊடகச் செய்திகளின் வழியாக நான்காவது அனைத்துலகத்
தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் பின்னரான நிகழ்வுகள் 409

பாகம் ஒன்பது

- கவிதைகளின் வழியாக நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 433
64. 1974 தை 10 - கல்லுகளும் அலைகளும் / அ. யேசுராசா 435
65. சமர்ப்பணம் (1974) / கோபன் மகாதேவா 437
66. தமிழாராய்ச்சி மாநாடு / கயல்விழி 439
67. Jaffna's Mass Meeting [10-01-1974] / Kopan Mahadeva 441

பாகம் ஒன்று
நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மாநாட்டுக்கு முன்னர்

தனிநாயக அழகளின் வாழ்வும் பணியும்

வே.அந்தனி ஜான் அழகரசன்

(இக்கட்டுரையின் ஆசிரியர் “தமிழாராய்ச்சி மன்றம்” என்ற பதத்தை “தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்” என்றும் “கழகம்” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இரண்டும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தையே குறிப்பிடுவதாகும்.)

இக்கழகத்தைப் பற்றித் தனிநாயக அடிகளார் இவ்வாறு கூறுவார்: சங்க இலக்கியத்திற் கூறிய “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனும் கொள்கையையும், இந்த நூற்றாண்டிற் பாரதியார் கூறிய “திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்” எனும் கோட்பாட்டையும் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகக் கொண்டிருப்பது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கழகம்.

இந்தக் கழகம் ஆற்றிவரும் தொண்டுகள் பல. உலகில் உள்ள தமிழ் அறிஞர் பலரையும் ஒன்று சேர்ப்பதும், அவர்களை அறிமுகப்படுத்துவதும், அவர்கள் ஆராய்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதும் இந்தக் கழகத்தின் சிறப்புப் பணிகள். இக்கழகம் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கழகம், அதுவும் பல்கலைக்கழக நிலையிலுள்ள ஆராய்ச்சிக் கழகம். உலகில் எங்கு தமிழ்த் துறைகளில் ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வருகின்றதோ அங்குள்ள அறிஞரை ஒன்று சேர்ப்பது இக்கழகத்தின் நோக்கம்.

மேலும் இக் கழகத் திற்குப் பொருந்திய ஆராய்ச்சி, இலக்கணம், இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி மட்டுமல்ல. தமிழ்த்துறைகளோடு தொடர்புள்ள எல்லாத் துறைகளையும் ஆராய்ச்சிக் களமாகக் கொண்ட ஆராய்ச்சி இக் கழகத்துக்குரியது. தமிழ் மக்களுடைய வரலாறு, தமிழ் மக்களுக்குரிய மனித இயல், தமிழ் மக்களுடைய சமயங்கள், தத்துவங்கள், தமிழ் மக்கள் வாழும் நாடுகள், தமிழ் மக்கள் பிற இனத்தாரோடு கொண்ட தொடர்புகள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ்க் கலைகள், தமிழ் மொழி இயல் இன்னோரன்ன துறைகளில் நிகழும் ஆராய்ச்சி எல்லாம் தமிழ் ஆராய்ச்சியாம். இத்துறைகளில் ஈடுபடும் அறிஞர் சிலர் நன்கு தமிழைப் பேசவும் எழுதவும் அறிந்திலரெனினும், வரலாற்று அடிப்படையிலும் மொழியியல் அடிப்படையிலும், ஒப்பியல் முறையிலும் இவர் ஆற்றும் தொண்டோ பெரிது. ஆக்ஸ்பட்டு (Oxford) பல்கலைக் கழகத்திலும் பேர்க்லி பல்கலைக் கழகத்திலும்

உள்ள பேராசிரியர் பறோவும், எமெனோவும் தமிழில் உரையாடும் ஆற்றலைப் பெற்றிலர். ஆயினும், அவர்கள் பதிப்பித்த திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் அகரவரிசை எத்துணைச் சிறந்தது! இப்படி உலகம் அறிய வேண்டுமென்று ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்படும் ஆராய்ச்சி ஆண்டுக்கு ஆண்டு வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. ஆதலால் நம்மவரும் தம் ஆராய்ச்சியை ஆங்கிலத்தில் வெளியிடுவதற்குக் காரணம் அதனை உலகம் அறியவேண்டும் என்பதேயாகும்.

“The Aim of IATR- to encourage and to cordinate the efforts of individuals or small institutions scattered throughout the world, very often isolated but sharing a common interest in Tamil.”

அடிகளார் மலாயாவில் இந்தியத் துறையின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றவுடன் சென்னையில் வெளியாகும் “இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்” பத்திரிகைக்குப் பேட்டி கொடுத்தார்கள். அப்பேட்டி 1961ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 28ஆம் நாள் வெளியாகியது.

“Tamil Studies had great need to be modernized as any other arts group or modern European language” He has been to Annamalai University as well as to the Tamil Research and Development Council in Madras, and he suggested an Annual Conference of University heads of departments of Tamil, so that common problems of courses, methods of teaching, and items of research might be discussed. Professors of Tamil in Ceylon, Malaya and even in London, Paris and Prague would be interested in

participating in such conferences. It was for a Tamil University in Tamil Nadu to imitate such a move” he said.

“ஏனைய கலைத்துறையைப் போன்றோ, அல்லது தற்கால ஐரோப்பிய மொழியைப் போன்றோ தமிழியலையும் நவநாகரிகப் படுத்துவது மிகவும் தேவையானதொன்றாகும்” என்று அடிகள் சொன்னார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கும், சென்னையிலுள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சியும் முன்னேற்றக்கழகத்துக்கும் அடிகளார் சென்றிருந்தார். அங்கு அடிகளார், பொதுவான பாடத் திட்டங்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளையும், கற்பிக்கும் முறைகள் பற்றியும், ஆராய்ச்சி தொடர்பான விடயங்கள் பற்றியும் கலந்துரையாட, பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர்கள் ஆண்டு தோறும் சந்திக்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார். இலங்கை, மலாயா, இலண்டன், பாரிஸ், பிராக் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் இப்படிப்பட்ட மாநாடுகளில் பங்குபற்ற விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்றும் இதற்குத் தமிழ் நாட்டில் உள்ள தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமே முன்நின்று செயலாற்ற வேண்டும் எனத் தனிநாயக அடிகள் கூறினார்.

இக்கால கட்டத்தில் பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகள் சென்னையிலுள்ள “தமிழ் ஆராய்ச்சியும் முன்னேற்றச் சங்கமும்” என்ற இயக்கத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்தார். இத்தகைய மாநாட்டைத் தமிழ்நாட்டில் கூட்டுவதுதான் மிகப் பொருத்தம் என அடிகளார் தொடக்கத்தில் நினைத்திருந்தார். எனவே

அடிகளார் ஆதரவுபெற அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்த பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனாரின் உதவியை நாடினார். அடிகளார் இது பற்றிச் சென்னை மாநிலத்தின் அமைச்சராய் அன்று இருந்த உயர்திரு சீ.சுப்பிரமணியத்துக்கு உத்தியோகபூர்வமாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதத்திற்குக் கூட்டாகத் தனிநாயக அடிகளாரும் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரமும் கையொப்பம் வைத்திருந்தார்கள். இதற்கிடையில் உயர்திரு சீ.சுப்பிரமணியம் மத்திய அரசின் அமைச்சராக மாற்றலாகி புது தில்லி சென்றுவிட்டார்.

இவ்வேளையில் தனிநாயக அடிகள் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை எங்கே வைக்கலாம் என்பது பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். தேசிய கல்வி முன்னேற்றச் சங்கத்தின் (National Education (Indian Schools) Development Council) செயலாளர் உயர்திரு ஏ.செல்வநாயகம் மலேசியாவில் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடத்த வேண்டும் என்பதில் தீவிர ஆர்வம் காட்டியவர். தம்முடைய இல்லத்தில் 1962ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 12ஆம் தேதி நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் மலாயாவில் தமிழ்க் கல்வியின் முன்னேற்றம் குறித்துச் சில கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்காகத் தனிநாயகம் அடிகளுக்கு அழைப்புக் கொடுத்திருந்தார். மலேசியாவில் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடத்துவதைத் தேசிய கல்வி முன்னேற்றச் சங்கத்தின் தலைவராய் இருந்த மதிப்பிற்குரிய ஏ.மாணிக்கவாசகமும்

பெரிதும் வரவேற்றார். மதிப்பிற்குரிய ஏ.மாணிக்கவாசகம் மலாயாப் பல்கலைக் கழகம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைக் கூட்டுவதற்கு முயற்சிகளை எடுத்தால் தேசிய கல்வி முன்னேற்ற சங்கம் அம்முயற்சியை ஆதரித்து நிதி உதவியும் செய்யும் என்று உறுதிமொழி கூறினார். (NEDC Minutes of Meeting August 12th 1962 at 25 Maxwell Road, Kuala-Lumpur).

தனிநாயக அடிகளாரின்

நீண்ட நாளை நினைப்பு

உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்ட வேண்டும் என்பது பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளின் நீண்ட நாளை நினைப்பாகும் என்று ஆகஸ்டு 17இல் வெளியான “தமிழ் நேசன்” பத்திரிகை “உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் அடுத்த ஆண்டு (1964) சென்னையில்! பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகள் தகவல்” என்று தலைப்பிட்டு ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டது. தொடர்ந்து அக்கட்டுரையில் சனவரி 11, 12ஆம் தேதிகளில் சென்னையில் ஓர் “உலகத் தமிழ்மாநாடு” நடத்த வேண்டும் என்றும் இயலுமாயின் அம்மாநாட்டிற்கு இந்தியக் குடியரசின் தலைவர் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்களைத் தலைமை தாங்க அழைப்பதெனவும் பேராசிரியர் தனிநாயகம் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தைத் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் அங்கீகரித்தது. (தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தின் உறுப்பினர்களுள் ஒருவராய் அடிகள் இருந்தார்).

தொடர்ந்து தமிழ் நேசன் அக் கட்டுரையில் எழுதியதாவது: “உலகத் தமிழறிஞர்கள் மாநாட்டை மலாயாவில்

நடத்தும் சாத்தியம் குறித்து ஏற்கெனவே கோலாலம்பூரில் சிந்தித்தோம். ஆனால் அத்தகைய மாநாட்டின் தொடக்க விழாவைத் தென் இந்தியாவில் நிகழ்த்துவது சிறப்புடையதாக இருக்கலாம் என்று பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளார் சென்ற ஆண்டில் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழகத்தின் தலைவர் டாக்டர் மு.வரதராசனாருக்கு அனுப்பியிருந்த குறிப்பில் கூறியிருந்தார்”. (நன்றி: தமிழ் நேசன், கோலாலம்பூர். ஆகஸ்ட் 17, 1963). பல காரணங்களை ஒட்டிச் சென்னையில் இடம் பெறவேண்டிய முதல் தமிழர் மாநாடு சென்னையில் இடம்பெறவில்லை.

தனிநாயக அடிகளின் தமிழ்ப் பணியின் உச்சக் கட்டம் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு 1964ஆம் ஆண்டு சனவரி ஏழாம் நாள் புது தில்லியில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் தொடங்கப்பட்ட நாள் முதல், முதலாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்துவதற்காக தனிநாயக அடிகளார் பம்பரம்போல் சுழன்று பணியாற்றினார். மாநாடு நடத்துவது பற்றிப் பல நாடுகளுக்குப் பயணமானார். பல நாடுகளின் பல்கலைக்கழகத்துணைவேந்தர்களைச் சந்தித்தார். பல அரசியல் தலைவர்களோடு உரையாடினார். மாநாட்டை எங்கே நடத்துவது? எப்போது நடத்துவது? யார் யாரை மாநாட்டிற்கு அழைப்பது? யார் மாநாட்டைத் திறந்துவைப்பது போன்ற சிந்தனைகளில் மூழ்கினார். இரண்டு ஆண்டுகள் கடுமையாக மாநாட்டிற்கான ஏற்பாடுகளை செய்தார்.

முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு சென்னையில் ஏன் நடத்தப்படவில்லை?

இதற்குரிய காரணத்தை அடிகளார் விளக்கி ஒரு கட்டுரை தமிழ் நேசனில் எழுதியிருந்தார்.

“இக்கருத்திற்கு நடைபெறவேண்டுமென்று 1963ஆம் ஆண்டு சென்னை தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தில் சென்னை முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் தலைமை தாங்க இக்கருத்தை தான் முன்மொழிந்த பொழுது முதலமைச்சரும் பேராளரும் இதனை வரவேற்றார்கள். ஆனால், இந்திய நாட்டின் எல்லைப்புற நிகழ்ச்சிகள் காரணமாகச் சென்னையில் இதனை 1964ஆம் ஆண்டு தைத்திங்களில் எண்ணியவாறு நடத்த இயலவில்லை.” (நன்றி: தனிநாயக அடிகளார், “தமிழ்த்துறைகளின் உலகக் கருத்தவை”. தமிழ் நேசன், கரத்தரங்குச் சிறப்பு மலர். சனிக்கிழமை, ஏப்ரல் 16, 1966).

மாநாடு உருவெடுத்த பாங்கு பற்றி அடிகள்

“மலைநாட்டில் அமைச்சர் மாணிக்க வாசகம் அவர்களைத் தலைவராகவும் தமிழ்க் கல்விக்கென அரும்பாடுபடும் வி.செல்வநாயகம் அவர்களைச் செயலாளராகவும் கொண்ட இத் தேசியக் கல்வி (இந்தியப் பள்ளிகள்) வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கு இந்திய நாட்டிலோ மலைநாட்டிலோ இத்தகைய உலகப் பேரவை ஒன்றை நடத்த வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை விடுத்தேன். தாமே சான்றோர் அவையைக் கூட்ட நினைத்திருந்த பெரியோர் இருவரும் இவ்வேண்டுகோளை வரவேற்றனர்.

அந்நாளன்றே இக்கருத்தரங்கு உருவெடுத்தது”. (நன்றி: தனிநாயக அடிகளார், “தமிழ்த்துறைகளின் உலகக் கருத்தவை”. தமிழ்நேசன், கருத்தரங்குச் சிறப்பு மலர். சனிக்கிழமை, ஏப்ரல் 16, 1966).

மாநாட்டின் ஏற்பாடுகள் பற்றி அடிகளார்

“இக்கருத்தரங்கு ஒருவர் இருவருடைய செயலென்று நினைப்பது தவறாகும். மலாயப் பல்கலைக்கழகத்தின் தூண்டுதலும் சென்னையிலிருக்கும் குழுவினரின் பேராதரவும், திருவாளர் ஆ.சுப்பையா அவர்கள் சென்ற 15 ஆண்டுகளாக வள்ளல் தன்மையோடு தமிழை ஓம்பவேண்டும் என்று ஆற்றிவரும் அரும்பணியும், என் நண்பர் சுலபில், சுப்பிரமணியம் போன்றோரின் தூண்டுதலும், ஈழத்தில் உள்ளோரின் எழுச்சியும், மலாயப் பல்கலைக்கழக இந்தியப் பகுதியிலுள்ள விரிவுரையாளர்கள் மாணவருடைய ஆற்றலும் ஒத்துழைப்பும், மலைநாட்டுக்குழுவினரின் திருத்தொண்டும் இக்கருத்தரங்கின் ஏற்பாடுகள் நன்கு அமைவதற்குக் காரணமாக இருந்துள்ளன”. (நன்றி: தனிநாயக அடிகளார், “தமிழ்த்துறைகளின் உலகக் கருத்தவை”. தமிழ்நேசன், கருத்தரங்குச் சிறப்பு மலர். சனிக்கிழமை, ஏப்ரல் 16, 1966). மக்களின் ஆதரவும் தூதரகங்களின் ஆதரவும் அடிகளுக்கு நிறையக் கிடைத்தன.

தேசியக் கல்வி அபிவிருத்தி நிறுவனம் (National Education Development Council), உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம்

(IATR), மலாயப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியத்துறை, இம் மூன்று நிறுவனங்களும் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு சிறப்பாக நடந்தேற அடிகளாருக்குப் பெரிதும் உதவின. அடிகளார் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் இணைச் செயலாளராகவும், முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் துணைத் தலைவராகவும் இருந்து பணியாற்றினார்.

முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்காக மலேசியா தோறும் பல கிளைகளை அமைத்து அடிகள் நிதி திரட்டினார். அமைச்சர்கள் மாணிக்கவாசகம் சம்பந்தன் போன்றோர் நிதி திரட்டும் பணியில் அடிகளாருக்குப் பெரிதும் உதவினர். மலாயப் பல்கலைக்கழக இந்தியத்துறையும் கலை நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நிதி திரட்டினர். தமிழ்ப் பள்ளி மாணவர்கள் கூட ஐந்து காசு முதல் ஐம்பது காசு வரை உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு நிதி வழங்கினர். “மலேசியர்களே! தமிழ் மொழி பேசுவோரே! தமிழ் மொழியிடத்து அக்கறை கொண்டோரே! முன்வந்து முடிந்த அளவு வாரி வழங்குங்கள்” என்று தொழிலாளர் அமைச்சரும், மாநாட்டு நிதிக் குழுத் தலைவருமான திரு.வெ. மாணிக்கவாசகம் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

ஓ! மலேசியாவே! நீ எல்லா நாடுகளையும் விட மாண்பு பெற்றாய்

தமிழ் மொழி பேசப்படுகின்ற, தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற நாடுகள் பல இருக்க, மலேசியத் தலைநகரான கோலாலம்பூரில்

தான் முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்தது. 1966ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 16ஆம் நாள் முதல் 23ஆம் நாள் வரையும் உலகின் 22 நாடுகளிலிருந்தும் தமிழ் அறிஞர்களும், தமிழில் ஈடுபாடு கொண்ட அறிஞர்கள் பலரும் தமிழ் அன்னையின் புகழை உலக அரங்கில் ஒலிக்கவந்து கூடினார்கள். 140 பேராளர்களும் 40 பார்வையாளர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். தமிழ் மொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றியெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். இப்படிப்பட்ட மாநாட்டைக் கோலாலம்பூரில் நடத்த மூல காரணராக இருந்தவர், விழா நாயகனாக விளங்கியவர் தனிநாயக அடிகளாராவார்.

இவ்விழா பற்றி அடிகளார் தமிழ் நேசனுக்கு இவ்வாறு எழுதி இருந்தார்: “சென்ற சில ஆண்டுகளாகத் தமிழறிஞர் சிலரும் தமிழ்ப் பற்றுடையோர் சிலரும் இரவும் பகலும் திட்டமிட்டுள்ள தமிழ்த்துறைகளின் உலக ஆராய்ச்சிக் கருத்தவை உருவாகி நடைபெறப் போவதைக் கண்டு மகிழாத உண்மைத் தமிழர்கள் இலரென்று நம்புகின்றோம். இருபத்தைந்து நாடுகளிலிருந்து 180 அறிஞர் ஒன்றுகூடி முதன்முறையாகத் தமிழ்த்துறைகளில் இதுகாறும் அறிஞர் நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சிகளையும், வருங்காலத்தில் தமிழ்த்துறைகளில் அறிஞர் செயலாற்ற வேண்டிய திட்டங்களையும் ஆய்வுசெய்யப் போகின்றனர். பாரதியாரின் தமிழ் மறுமலர்ச்சித் திட்டம் பொருத்தமான முறையில் இயங்கி வருகின்றது.”

“திறமையான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்” என்ற வாழ்த்து பயனுடைய

தாகுவதற்கு இக்கருத்தவையும் ஒரு வழியாகும். தமிழ்ச் சங்கங்களை இலக்கிய வரலாற்றில் ஊரணியாகக் கொண்ட தமிழ் மக்களுக்கு இத்தகைய கருத்தவை வியப்பைத் தரவேண்டிய தில்லை. அறிஞர் அவை கூடுதலும் சான்றோர் உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதலும் தமிழ் மரபேயாகும்.”

“இவ்வகையில் இன்றைய சுருங்கிய உலகத்திற்கு ஏற்றவாறு நம் முன்னோர் அறியாத பல நாடுகளில் இருந்து அறிஞர் வருவது பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் செய்தியாகும். கலைஞர் ஒன்றுகூடி ஆய்வதால் கலையும், கல்வியும் வளர்வது இயல்பு. அத்தகைய வளர்ச்சிக்கு இக்கருத்தரங்கு அடிப்படையாக இருத்தல் கூடுமென்ற எண்ணமே இக்கருத்தரங்கை நடத்தும் செயற்குழுவினரின் சிறந்த நோக்கமாகும்”

மாநாட்டைச் சிறப்புற நடத்த ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அதன் தலைவர் கௌரவ. டத்தோ. வீ.தி.சம்பந்தன். துணைத் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் சேவியர் தனிநாயகம். செயலாளர் திரு. வ.செல்வநாயகம். அமைச்சர் மாணிக்க வாசகம், முருகு சுப்பிரமணியம் போன்றோர் அதன் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். ஊராட்சிக்குழுத் தலைவர், பொது மராமத்து தபால்-தந்தித் துறை அமைச்சர் டான் ஸ்ரீ வீ.தி. சம்பந்தன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். அவர்தம் பேச்சில் இம்மாநாடு நடத்துவதற்கு மூலகாரணராக இருந்த தனிநாயகம் அடிகளையும் இம்மாநாட்டைக் கோலாலம்பூரில் நடத்துவதற்கு அடிகளாரோடு துணை நின்று உதவிய

அனைவரையும் பாராட்டிச் சிறப்பாக அமைச்சர் மாணிக்கவாசகத்தையும், செயலாளர் வி. செல்வநாயகத்தையும், பீலியோ சாவையும் அமைச்சர் சம்பந்தன் பாராட்டினார்.

‘I would like to congratulate Prof. Jean Filliozat, President of the IATR and his Colleagues. Prof. Xavier S.Thani Nayagam, Head of the department of Indian Studies and his Colleagues and Yang Berhormat, Enche V.Manickavasagam, Chairman of the N.E.D.C. of Malaya and his Colleagues for the decision to have this Conference. The main burden of implementing and Co-ordinating the work has been borne by the Secretary, Enche V.Selvanayagam and his Co-workers’ (Address of Welcome Tan Sri V.T.Sambanthan, Chairman, Organizing Committee).

மாண்புமிகு துங்கு அப்துல் ரகுமான், மலேசிய முதல் அமைச்சர் மாநாட்டைத் தொடக்கிவைத்து அடிகளாரை வெகுவாகப் பாராட்டினார். மலேசியப் பிரதமரை “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற தமிழ்ப் பொன்மொழியைப் பேசவைத்த பெருமை தனிநாயக அடிகளாரைச் சாரும். அடிகளாரைப் பாராட்டுகையில் இவ்வாறு புகழாரம் செலுத்தினார் மலேசியப் பிரதமர்:

‘The department of Indian Studies is fortunate in having as its Head a person who is not a narrow specialist, but one who Commands a knowledge of Several languages. I refer to Professor Thani Nayagam, Dean of the faculty of Arts. No doubt his leadership has been one of the reasons for your choice of the University of Malaya as the Venue for your Conference.’

“எமது பல்கலைக் கழகத்தின் இந்தியத்துறை பன்மொழிப் புலமை பெற்ற பரந்த மனப்பான்மை கொண்ட ஓர் அறிஞனைத் தலைவனாகப் பெற்றது/ இப்பல்கலைக் கழகத்தின் பெரும் பேறாகும். இங்கு நான் பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளையே குறிப்பிடுகின்றேன். அவருடைய தலைமை தான் இந்த மாநாட்டை இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் கூட்டுவதற்கு வழிசமைத்ததாகும்” (Opening address- Tunku Abdul Rahman, Prime Minister of Malaysia. Ref. IATR Proceedings p. xxxiii-xxxiv).

முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட தமிழக முதலமைச்சர் எம்.பக்தவத்சலமும் தனிநாயக அடிகளாரை வெகுவாகப் பாராட்டினார். “மலாய் பல்கலைக் கழகம் இந்த மாநாட்டை முன்னின்று நடத்துவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அத்துடன் அருள்திரு தனிநாயக அடிகளின் விடாமுயற்சியும், பெரும் உழைப்புமே இன்றைய தினத்தை நனவாக்கியதொன்றாகும்” என்று புகழாரம் செலுத்தினார்.

‘I am glad that the University of Malaya and the National Education (Indian Schools) development Council of Malaya have taken the lead in convening the conference, and I note with pleasure that Rev. Father Thani Nayagam has pursued the proposal vigorously and made it a faith accomplished today’ (Sri M.Bhaktavatsalam Chief Minister of Madras. Greetings in the name of Deligates. Ref. IATR Proceedings p.xxxvii).

தமிழ்நேசன்- தன் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் அடிகளாரை இவ்வாறு பாராட்டியது.

“உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தாரும் சிறப்பாக அம்மன்றத்தின் செயலாளரான பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரும் இப்படி ஒரு உலகக் கருத்தரங்கு நடத்த முடிவெடுத்தது. அவர்களின் பரந்த முன்னோக்கையும், எண்ணவலிமையையுமே புலப்படுத்துகிறது. ஏற்கெனவே உலகின் பல நாடுகளுக்குத் தமிழ்த் தூது சென்று பெருமைபெற்றவர் அடிகளார். ஆகவே, அடிகளாரின் சிந்தனையில் இத்தகைய உலகக் கருத்தரங்குத் திட்டம் முகிழ்ந்ததில் வியப்பில்லை”. (தமிழ்நேசன்- ஆசிரியர் தலையங்கம் 17.4.1966 ஞாயிறு பதிப்பு).

இந்த முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் சிங்கள அறிஞர்களும் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என அடிகளார் விரும்பினார். அப்படியே இருவர் கலந்து கொண்டனர்.

அடிகளார் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடத்தியதால் சிதறிக் கிடந்த தமிழர்களே இணைத்தார். தமிழர்கள் இடையே ஒரு விழிப்புணர்வினைத் தோற்றுவித்தார். அன்று தமிழர்களிடையே ஒற்றுமை நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கவில்லை. தமிழர்களுக்குள்ளே இந்தியத் தமிழன், இலங்கைத் தமிழன் சிங்கப்பூர்த் தமிழன், மலேசியத் தமிழன், என்ற குறுகிய மனப் பான்மை கொண்ட தடைச் சுவர்களைத் தகர்த்தெறிந்தார். முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு மலேசிய நாட்டில்

நடத்திக் காட்டியதன் மூலம் அடிகளார் தமிழர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் அனைவரையும் இணைக்கும் பாலமாக விளங்கினார். பழைய தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குப் புது வடிவம் கொடுத்த தமிழ் மறுமலர்ச்சிச் சிற்பியாகவும், தமிழ் ஆராய்ச்சித் தந்தையாகவும் விளங்கினார். முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற தமிழரின் பரந்த நோக்குக் கொள்கையை விருது வாக்காகத் தெரிந்தெடுத்தது அடிகளாரின் விரிந்த உளளத்தைக் காட்டுகின்றது.

கண்டிபுழம் பணிவும் கொண்டவர் அடிகளார்

முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்கான ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் அடிகளார் கண்டிப்பாக நடந்து கொண்டாராம் எனச் சந்திரகாந்தனும், செல்வராசாவும் (அமைச்சர் சுப்ராவின் செயலர்) என்னிடம் கூறினர். அடிகளாரின் கண்டிப்பைத் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்கமுடியாது என்று சந்திரகாந்தன் (மலேசிய வானொலி/சினிமா கலைஞர்) என்னிடம் கூறினார்.

“கடமையில் வைராக்கியம் கொண்டவராக அவர் விளங்கினார். கட்டுப்பாடு, செயல்திறன், ஒரு செயலை செய்யும் முறை இருக்கிறதே இத்தகைய பண்புகளை ஒருவர் அடிகளாரிடம் இருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார் மலேசிய வானொலி சினிமாத்துறைக்குப் பொறுப்பான சந்திரகாந்தன் அவர்கள். தமிழ்நேசனில் பணிபுரிகின்ற புலவர் சேதுராமனை சந்தித்தபோது அவர் கூறினார்:

“அடிகளார் மலாயப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியத் துறையில் பணியாற்றிய போது அவர் தம்மை ஓர் அந்நியனாகக் கருதாமல் தம்மை ஒரு தமிழனாகவே கருதினார். அவர் தம்முடைய துறையோடு நின்றுவிடாமல், தம்முடைய துறைக்கு அப்பால் சென்று தமிழை வளர்த்தார். பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள ஏனைய துறைகளோடு நல்ல உறவு முறைகளை வளர்த்தார். அந்நிய நாட்டில், இந்த முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்திக் காட்டியது அடிகளாரின் துணியையும், நம்பிக்கையையும் காட்டுகின்றது. தமிழ் தழைத்தோங்கும் தமிழகத்திலோ அல்லது இலங்கையிலோ முதல் தமிழ் மாநாட்டை ஆரம்பிக்காமல் மலேசிய மண்ணில் உள்ள கோலாலம் பூரில் ஆரம்பித்தது அவரது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையையும் தளரா முயற்சியையும் காட்டுகின்றது. அப்படிப்பட்ட அந்த உலக மாநாட்டைத் தனிநாயகத்தால் தான் கூட்டமுடியும்” என்றார்.

தென்கிழக்காசியாவின் செய்தித்தாள்களெல்லாம் இம்மாநாட்டிற்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தன. இந்திய, இலங்கை, மலேய, சிங்கப்பூர் பத்திரிகைகளெல்லாம் மாநாடு பற்றி முதல் பக்கத்தில் கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தன. மலேசியாவில் வெளியாகும் “தமிழ் நேசன்”, சிங்கப்பூரில் வெளியாகும் “தமிழ் முரசு” போன்ற வெளியீடுகள் மாநாடு பற்றி மக்கள் மத்தியில் ஆர்வத்தைத் தூண்டின. “தமிழ் நேசன்” மட்டும் மாநாட்டு நிதிக்காக M\$ 12,468,58 வெள்ளியைச் சேர்த்தது. மலேசிய வானொலியும் தொலைக் காட்சியும்

மாநாட்டின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை வெளியிட்டன. மாநாட்டைப் பற்றித் தேசிய மலேசிய சினிமாத்துறை 20 நிமிட அளவில் ஒரு ஆவணத் திரைப்படமும் எடுத்தது.

முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் பொதுச்செயலாளர் வி.செல்வநாயகம் கூறுகின்றார்: “தனிநாயக அடிகளார் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டைச் சிறப்புடன் நடத்திக் காட்டியதன் மூலம் ஏனைய உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகின்றார்” எனப் புகழாரம் செலுத்துகின்றார். “Through the efforts of Rev. Thani Nayagam this Meeting at Kuala Lumpur became the forerunner of subsequent international Venues for Tamil Scholars successively at Madras (1968), Paris (1970) and Sri Lanka (1974)” (Condolence meeting held in honour of the late Rev. Dr. X.S.Thani Nayagam at Vivekananda Ashram, Kuala Lumpur, 15 September 1980).

அகில இந்திய வானொலியும், இலங்கை வானொலியும் மாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகளையும் உரைகளையும் ஒலிபரப்பின.

தமிழ்மொழியின் பழம்பெருமையை மீண்டும் கொண்டுவந்த மாநாடு இது வென்றால் அது மிகையாகாது. உலகமெல்லாம் தமிழ் மணக்கச் செய்த மாநாடு இதுவென்றால் அது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல- அதுவே உண்மையாகும்.

“The greatness of his achievement lay in that he paved the way for the periodic meeting

of Scholars connected with all aspects of Tamil Studies, through the inauguration of the 1st International Conference – Seminar of Tamil Studies in the University of Malaya, Kuala Lumpur, Particularly impressive was his unique undertaking to publish and translate the Thirukural into Malay and Chinese“ (V. Selvanayagam, Tribute to Rev. Dr. X.S.Thani Nayagam, Kuala Lumpur, 15 September 1980).

“மலாயாவில் நடந்து முடிந்த உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் வழியாகத் தமிழ் தொடர்பான ஆராய்ச்சிகளை நடத்தவும், அடிக்கடி அறிஞர்கள் சந்தித்து ஆய்வு செய்யவும் வழியைச் சமைத்துவிட்டார் தனிநாயக அடிகளார். இதுவே அவர் பணியின் உச்சக் கட்டமாகும். திருக்குறளை மலாய மொழியிலும், சீன மொழியிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட தனிச் சிறப்பு அவருடையதாகும்” எனப் புகழ்மாலை சாற்றினார் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் பொதுச் செயலாளர் திரு.வி.செல்வநாயகம்.

1980ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 26, 27ஆம் தேதிகளில் யாழ். மாநகர சபை வரவேற்பு அளித்து அடிகளாரைக் கௌரவித்த போது, அவ்வரவேற்புக்கு நன்றி நவிலும்போது அடிகளார் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டைப் பற்றிக் கூறிய கருத்து இங்கு மேற்கோள் காட்டத்தக்கது: “மலாயா, சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களிலும் நண்பர் பலர் என்னுடன் ஒத்துழைத்தனர். அக் காலத்தில் மலாயப் பல்கலைக்கழகத்தில்

ஆங்கில அறிஞர் தாம் தலைமை தாங்கினார்கள். என் நண்பர் பேராசிரியர் எலியேசரும் அங்கு இருந்தார். ஆங்கிலேய அறிஞர்கட்கு ஆராய்ச்சியில் எப்போதும் ஈடுபாடுண்டு. ஆதலால் இந்தியத் துறையில் நூல்களைப் பதிப்பிக்கவும், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்தவும் நல்ல ஆதரவு அளித்தனர். மலாயா, சிங்கப்பூரில் இருந்த தமிழ் இனத்தார் அனைவரும் தமிழ் அமைச்சர்கள் உட்பட இந்தியத் துறைத் திட்டங்களை வரவேற்றனர். (நன்றி: சுதந்திரன், 7.9.1980).

முதலாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றியாகும். அடிகளார் முதலாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை இரு அழகிய தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

முதல் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்குப் பிறகு அடிகளார் இலங்கையிலிருந்து மலேயாவுக்குச் சென்று அங்கு வாழும் தமிழர்களின் ஒற்றுமை உணர்வை வளர்க்கப் பெரிதும் பாடுபட்டார். மேலும் மலேசியாவில் இருந்து கொண்டு சென்னைக்கு அடிக்கடி சென்று அங்குள்ள அரசியல் தலைவர்களுடன் சிறப்பாக தி.மு.க. தலைவர்களுடன் தமிழர்களின் நிலை பற்றிப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியிருக்கின்றார். தமிழகத்தில் அரசியல் தலைவர்களின் நண்பராகவும் இருந்திருக்கின்றார். அவர் ராஜாஜியின் நெருங்கிய நண்பராகவும் இருந்திருக்கின்றார்.

இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளில் அழகனின் பங்கு தனிநாயக அடிகள் யாருமே நினைத்துப் பார்க்காத வேளையில் முதல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை மலேசியாவில் நடத்திக் காட்டி உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் தந்தையாக விளங்குகின்றார். அவருடைய ஆலோசனையில், வழிகாட்டலில் நான்கு உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் சிறப்புடன் நடந்து முடிந்திருக்கின்றன. ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு மதுரையில் நடக்க இருந்த ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன் அடிகளார் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தது தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிய இழப்பாகும்.

1968ஆம் ஆண்டு சனவரி 3 முதல் 10 வரையும் தமிழகத்தின் தலைநகரான சென்னையில் நடந்த இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு அதை நடத்துகின்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தார். இரண்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் பொதுச் செயலாளர் ஏ.கார்த்திகேயன், மாநாட்டிற்கு முன் அடிகளாரைப் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் இங்கு மேற்கோள் காட்டத் தக்கவை:

(Meeting of the Academic advisory Committee, April 2, 1967),

Introductory remarks by the Secretary General of the 2nd International Conference /by V.Karthikeyan.

‘I am also happy that Prof. S.Thani Nayagam, founder/General Secretary of the International Association of Tamil Research, which is sponsoring this Conference jointly with the government of Madras and Mr Justice H.W.Tambiah, President of the Ceylon branch of the I.A.T.R. found it possible to fly to Madras specially to attend this meeting and the meeting of the steering committee tomorrow. Being part of the Organization, I should not perhaps embarrass them by making any complimentary references but one thing I cannot help saying is that, if today Tamil has been placed on the world map as it were and international scholars are taking an ever growing interest in Tamil studies, it is due entirely to the broad Vision and the pioneering efforts undertaken by Prof. Thani Nayagam, undeterred by the many obstacles which like every pioneer he had to face and overcome’

“அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் ஸ்தாபகரும் பொதுச் செயலாளருமான பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரும், அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளைத் தலைவர் திரு எச்.டபிள்யூ. தம்பையா அவர்களும் இன்றும் நாளையும் நடக்க இருக்கும் மாநாடு தொடர்பான கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளச் சென்னைக்கு வந்திருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

“அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் ஆதரவுடன் தமிழக அரசு இம் மாநாட்டைக் கூட்டுகின்றது. நிறுவ

னத்தின் அங்கமாக அவர்கள் இருப்பதனால் அவர்களைப் பாராட்டுவதால் அவர்களுக்குத் தர்மசங்கடமான ஒரு நிலையை நான் ஏற்படுத்தக் கூடாது. ஆனால் சில கருத்துக்களை என்னால் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாது. இன்று தமிழ் மொழியானது உலகப் பூகோளப் படத்தில் ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது என்றால், அனைத்துலக நிலையில் அனைத்துலக அறிஞர்கள் தமிழ் இயலில் என்றும் ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள் என்றால் இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரின் பரந்த நோக்கும், அவர் முன்னோடியாக நின்று எடுத்த முயற்சிகளுமாகும். எப்படி ஒவ்வொரு முன்னோடியும் பல இடையூறுகளைத் தாண்ட வேண்டுமோ, அப்படியே அடிகளாரும் இந்த அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் பல இடையூறுகளை நேரடியாகச் சந்தித்து வெற்றிகொண்டார்”.

இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு அடிகளார் மலேசியப் பேராளர்களோடும், பார்வையாளர்களோடும் வந்திருந்தார்கள். அடிகளாரின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் நிகழ்ச்சிகள் சில நடந்திருக்கின்றன என்பதற்கு ஆ.சுப்பையா அடிகளாருக்கு எழுதிய கடிதம் மூலம் நாம் அறிகின்றோம். இதோ அக்கடிதத்தின் பிரதியை இங்கு வெளியிடுகின்றோம்.

II International Conference-Seminar of Tamil Studies. January 3 to 10, 1968.

Tamil Conference Secretariat,
27-A, Choudhury Colony,
Madras-34, India
11th December 1967

Prof. Xavier S.Thani Nayagam,
Head of the Department of Indian
Studies,
University of Malaya
Kuala Lumpur
Malaysia

My dear Father Thani Nayagam,

With reference to your letter of November 5, I confirm that scholars only are accepted as participants (i.e., delegates who present papers and observes who participate without presenting papers). In view of the misunderstanding at your end, the rest of the delegation from Malaysia will be given the status of special invitees, with guest facilities as a special case. We will also endeavour to include them in the cultural tour, if possible.

I agree with your suggestion to invite the Chief Minister to present copies of the 'Proceedings of the First International Conference' as well as of 'Tamil Studies Abroad' as souvenir gifts by the Government of Madras. The Chief Minister is giving a farewell banquet on January 11, 1968 and it would be suitable occasion for the presentation.

We are up to the neck with work: fortunately Dr. Zvelebil and Mr. Filipski

have relieved me of the burden of looking after the academic side of the work, which they are attending to in a most exemplary manner. Mrs Punitham Tiruchelvam has also arrived and is assisting me on the non-academic side. Three Ministers from Ceylon, Mr. Tiruchelvam, Mr. M.H.Mohamed and Mr. I.M.R.A.Iriyagolla will be attending. I wonder who will attend from Singapore.

With kindest regards,

Very sincerely

A.Subbiah

(Convenor)

1968ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் நான்காம் நாள், இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இரண்டாம் நாள் கருத்தரங்கைத் தொடங்கி வைத்து அடிகள் உரை நிகழ்த்தி இருந்தார். கருத்தரங்குக்குத் தலைமை தாங்கின தோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், 1968ஆம் ஆண்டு சனவரி ஐந்தாம் நாள், மாநாட்டின் மூன்றாம் நாள் அடிகளார், “மேலைநாட்டு நிலஇயல் நூல்களும் சங்ககால ஆராய்ச்சியும்” என்ற தலைப்பில் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை தமிழில் படித்தார்.

அதே மாநாட்டில், 1968ஆம் ஆண்டு சனவரி 8இல் அடிகளார் “Tamil migrations to Guadeloupe and Martinique 1853-1883” என்ற தலைப்பில் ஓர் ஆங்கிலக் கட்டுரை படித்தார். இன்னும் பல்வேறு விதத்தில் இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் வெற்றிக்காக அடிகளார் மிகவும் உழைத்தார்.

மூன்றாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிஸ் நகரத்தில் 1970ஆம் ஆண்டு துலை மாதம் 15ஆம் நாள் முதல் 18ஆம் நாள் வரையும் நடந்தது. இம் மாநாடும் அடிகளாரின் பெரு முயற்சியால் நடந்தது. ஏறத்தாழ 180 பேராளர்கள் பதிவுசெய்தார்கள். அடிகளார் பாரிஸ் நகரத்தில் இருந்து தம்முடைய நண்பரான ஆ.சுப்பையாவுக்கு எழுதின கடிதம் மூலம் இதனை அறிகின்றோம். மாநாடு பற்றி பீலியொசாவுடன் தாம் நடத்திய உரையாடல் பற்றி யெல்லாம் இக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதோ அக்கடிதத்தின் உண்மைப் படிவம்:

Paris,

March 25, 1970.

My Dear Mr. Subbiah,

I flew into Paris at 10:30 A.M. yesterday, and was in prof. Filliozat's Office by 12 noon. We have formulated the 2nd Announcement, which he hopes to mail to prospective participants and Registrants by March 31. Quite a lot of work has been done in preparation for the Conference.

On March 29, Prof. Filliozat and I are meeting the UNESCO Officials, Mr. Bammate and Mr. Kohno to discuss further concerning UNESCO aid. The French Ministry also will be giving some subsidy. The conference is, therefore, on and I am sure it will be a great success. About 180 have already registered.

I shall write to you after the meeting with the UNESCO Officials.

Kind regards to everyone. Please ask people to be patient. There will be full activity from the first week of June.

Very Sincerely Yours,
X.S.Thani Nayagam

அடிகளாரின் கடிதத்துக்குத் திரு ஆ.சுப்பையா பதில் அனுப்பி இருந்தார். மூன்றாம் மாநாட்டிற்காக அடிகளார் எடுக்கும் முயற்சியையெல்லாம் பாராட்டு கின்றார். அடிகளார் மூன்றாம் மாநாட்டைப் பற்றிக் கூறும் வார்த்தையை ஆவலாகக் கேட்கத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எவ்வளவு தூரம் காத்திருந்தது என்பதை ‘Your assurance that (3rd International Tamil Conference) it will be a Great success will be Welcome news to every one here’ என்று ஆ.சுப்பையா அடிகளா ருக்கு எழுதிய கடிதம் மூலம் குறிப்பிடு கின்றார். இதோ திரு.ஆ.சுப்பையா அடிகளாருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் உண்மைப் படிவம்:

**International Association of Tamil
Research**

Thamilakam
Sterling Road, Madras-14, India
30th March 1970

Prof. Xavier S.Thani Nayagam
Care of Angelo Rasanayagam
2, Rue Argand, Geneva 1201
Switzerland

My dear father Thani Nayagam,

III International Tamil Conference
at Paris

Thank you very much for your letter of March 25. It is most heartening to hear that the preparations for the Third Conference are going apace and that already 180 scholars have registered. Your assurance that it will be a great success will be welcome news to every one here.

We note that the Second Announcement will be mailed by March 31.

Very sincerely yours,
(A.Subbiah)

மூன்றாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தனிநாயக அடிகளார் தலைமை தாங்கி னார். மாநாட்டின் இறுதியில் அடிகளார் தமிழ்நாட்டின் தலைநகரான சென் னையில் “தமிழியலுக்கு ஓர் நிறுவனம்” (Institute of Tamil Studies) நிறுவவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை அவையோர் முன் வைத்து பிரெஞ்சு தேசிய குழு யுனெஸ் கோவிடம் சிபாரிசு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அடிகளாரு டைய இத் தீர்மானத்தை அவையோர் வெகு ஆரவாரத்தோடு வரவேற்றனர். அதன் பின்னர் அடிகளார் “அனைத் துலகத் தமிழியல் நிறுவனம்” (International Institute of Tamil Studies) என்ற திட்டத்தை நனவாக்க ஆ.சுப்பையா எடுத்துக் கொண்ட விடாமுயற்சியையும், தொலை நோக்குப் பார்வையையும், செயலூக் கத்தையும் வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

“The concluding Session was presided over by Prof. X.S.Thani Nayagam, who said that the first item of the Agenda was a very pleasant one, since he was requesting the Conference to pass

by acclamation a resolution recommending to the French National Commission to place before UNESCO at its forth coming session in the autumn of 1971, a resolution supporting the proposal of the National Commission of UNESCO of India to found an Institute of Tamil Studies in Madras. The Resolution was carried by acclamation, after which the Chairman thanked Mr.A.Subbiah, whose initiative, vision and perseverance had been entirely responsible for making the project of an International Institute of Tamil Studies a reality. (3rd International Tamil Conference Paris 1970. Concluding Session by Rev. Dr. X.S.Thani Nayagam).

இறுதியில் அடிகளார் நன்றி நவின்றார். மூன்றாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் வெற்றிக்காக ஒத்துழைத்த தனி நபர்களையும் நிறுவனங்களையும் பாராட்டி நன்றி கூறுவது தம் கடமையும் பெருமையும் என்று கூறினார். அடிகளார் யூனெஸ்கோவையும் டாக்டர் மல்கம் ஆதிசேசையா, சிப்ஸ், பேராசிரியர் பீலியோசாவையும் அவரது சகாக்களையும், எபேயோ, ஒட்டொல்லி, மில், ரெயிசன், பிரெஞ்சுக் கல் லூரியின் இரு நண்பர்கள், பேராசிரியர் பீலியோசாவுக்குத் துணை புரிந்த இணைப் பொதுச் செயலாளர்களான டாக்டர் ஆசரையும், பேராசிரியர் சுலபிலையும் பாராட்டி நன்றி கூறினார் தனிநாயக அடிகள்.

‘After a number of other observations and suggestions had been made, Prof. Thani Nayagam stated that it was his duty and privilege to thank all the organisations and individuals which had

Collaborated in making the third conference such a success. He thanked UNESCO and Malcolm Adiseshiah, and Cipsh, Professor Filiozat and the members of his office, the EFEO, Madame Orcoli and Mille, raison, the College de France, and his two colleague, joint Secretaries General, Dr. Asher and Prof. Zvelebil, who had helped Prof. Filiozat.” (Dr. Thani Nayagam 3rd International Tamil Conference, concluding sessions).

இறுதியாக, பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகள் பிரெஞ்சு நாட்டிற்கும், தமிழ் பேசும் நாடுகளுக்கும் இடையே நிலவிய நெருங்கிய உறவுமுறைகளைக் கோட்டிட்டுக் காட்டி, பிரெஞ்சு நாட்டறிஞர்கள் தமிழ் மொழிக்கும், கல்விக்கும் ஆற்றிய பெரும் பங்கினைப் பாராட்டிப் பேசினார்.

“1974ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் நடக்க இருக்கும் நான்காம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் உங்கள் அனைவரையும் ஒருமுறை சந்திப்பேன்” என்று கூறியதும் மூன்றாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு இனிதே நிறைவு பெற்றது. பாரிசில் தனிநாயக அடிகளின் இறுதிப் பேச்சில் அவர் சொன்னார்: “நான் ஒருமுறை உங்கள் அனைவரையும் இலங்கையில் நடக்க இருக்கும் நான்காம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் சந்திப்பேன்” என்ற கூற்றில் “ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடக்கும் வரைக்கும் நான் உயிரோடு இரேன், நான்காம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடே எனது இறுதி மாநாடாய் இருக்கும். ஐந்தாம் மாநாட்டை

விண்ணிலகில் இருந்து பார்ப்பேன்” என நயமாக அடிகளார் கூறுகின்றார்.

‘Prof. Thani Nayagam finally said that he would like to recall the close ties which had existed between France and the Tamil speaking Countries, and the contribution made by French Nationals to Tamil Scholarship and Education. He hoped to meet all the participants once in Ceylon in 1974’ (3rd International Tamil Conference Dr. X.S.Thani Nayagam, concluding session).

இலங்கையில், யாழ்ப்பாணத்தில் அடிகளார் தொடங்கி வைத்த அவரது இறுதி மாநாடு

நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு தமிழர்களின் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் மூன்றாம் நாள் தொடங்கப்பட்டது. அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளையின் தலைவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தலைமையுரை நிகழ்த்தினார். தம் உரையில் தனிநாயக அடிகளின் தமிழ்ப் பணிகளைப் பாராட்டிப் பேசினார். அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம் (I.A.T.R) வெளிநாட்டார்கள் மத்தியிலே தமிழ்ப் பற்றும், தமிழ் ஆராய்ச்சியும் பரவப் பெரும் பங்கை வகித்தது. இப்படிப்பட்ட பணியைச் செய்வதற்கு இம்மன்றத்தின் ஆரம்பத் தலைவர்களுள் ஒருவரான தனிநாயக அடிகளை நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இவர் தமிழ் மொழியின் தூதுவராவார். இவர் உலக இன்பத்தைத் துறந்தாலும், தமிழ்ப்பற்றை இவரால் துறக்கமுடியவில்லை. இவர்

உலகின் எந்தப் பாகத்திற்குச் சென்றாலும் அங்குள்ள மக்களுக்குத் தமிழ்மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பு, அதன் பெருமையெல்லாம் தம் சொற்பொழிவுகள், கட்டுரைகள் வாயிலாகவும், வானொலி மூலமாகவும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றார். இவர் முத்திங்கள் ஏடான “தமிழ்ப் பண்பாடு” இதழின் ஆசிரியராக இருந்து, இதன் மூலம் தமிழ்மொழியின் பெருமையை உலகெங்கும் பறைசாற்றினார். இதற்குமேல் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, ஆசியா எங்கும் உள்ள தமிழ் அறிஞர்களையெல்லாம் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தார்.

“அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம் தனிநாயக அடிகளின் மூளையில் உருவான ஒரு குழந்தையாகும். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக அவரின் அன்புப் பாதுகாப்பிலே வளர்ந்தது. இன்று (1974) வெளிநாட்டு நல்லறிஞர்கள் பலர் முன்னிலையில் அது பத்தாவது பிறந்த ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடுகின்றது. ஒரு குழந்தையைப் பேணி வளர்ப்பது அவ்வளவு எளிதான செயல் அல்ல என்பதை நீங்கள் எல்லோரும் நன்கு அறிவீர்கள். இது தான் பத்தாவது ஆண்டின் இறுதியில் துன்பச் சோதனைக்கு ஆளானது. இந்த முக்கிய கட்டத்தில் தனிநாயக அடிகளார் இக்குழந்தையைக் கைவிட்டு விட்டார் என மக்கள் அவர் மேல் குற்றம் சுமத்தினர். இவர் காட்டிக் கொடுக்கும் தன்மை தெரியாத குழந்தைகளைப் போன்ற மனம் கொண்டவர். தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பாதுகாவலர் அவர். இதனாலன்றோ இக்குழந்தையைக்

காப்பாற்றுவதற்கு எங்களோடு சேர்ந்து கடினமாக அடிகளார் உழைத்தார். இந்த நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டைத் தொடங்கி வைப்பதற்கு அடிகளார் விருப்பம் தெரிவித்ததன் மூலம், இக்குழந்தையின் வளர்ச்சியிலே தம் இலட்சியம் இருப்பதாகக் காட்டியுள்ளார். அவருக்கு நாம் பெரும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.” (பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன்- தலைமை உரை. தலைவர், அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம்-இலங்கைக் கிளை).

‘As we recapitulate the role played by this association in fostering, Tamil research and love for Tamil among foreigners one cannot help praising one of its founders Fr. Thani Nayagam. He is the ambassador of the Tamil language. Although he has rejected material pleasures his love for Tamil remains. Wherever he went he gave speeches, wrote articles, spoke over the air and stressed to natives of those lands the greatness and antiquity of the Tamil Language. He edited the quarterly ‘Tamil Culture’ as a means of spreading the greatness of Tamil. Above and beyond this he brought together the Tamil scholars of Europe, Africa, and Asia on to a Common platform through the I.A.T.R.

Thus the I.A.T.R. is his brainchild. For the last ten years it grew under his loving Care and now he celebrates its 10th birthday in the midst of many foreign scholars. The hazards of bringing up a child are not unknown to you. This Child was destined to face an acid test at the end of its 10th year. People accused Fr. Thani Nayagam of having deserted the Child at this crucial moment. He is a Custodian of Tamil Culture

that knows not the betrayal of children. That is why he struggled with us to save this Child. By Consenting to inaugurate the 4th Conference he has proved that his ideals lie in the growth of this child. We are deeply indebted to him. (Prof. S.Vithiananthan. President I.A.T.R. Sri Lanka national Unit, Presidential Address).“

தனிநாயக அடிகளார் நான்காம் உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டைத் தொடங்கி வைத்து ஆரம்ப உரை நிகழ்த்தினார். அடிகளார் தம் உரையில் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் பணிகளை விளக்கிக் கூறினார். அதன் பின்னர் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் சாதித்தவை என்ன என்பதை விளக்கிக் கூறினார்.

“ஒரு காலத்தில் இந்தியப் பண்பாட்டை அறிவதற்கு வடமொழி அறிவிருந்தாற் போதும் என்று மேல்நாட்டார் நினைத்தனர். ஆனால் இன்று திராவிட மொழிகளின் சிறந்த தமிழ் மொழியை அறியாது இந்தியாவின் அடிப்படைப் பண்பாட்டையும் கலைகளையும் உணரமுடியாது என்றே, வடமொழியுடன் தென் மொழியையும் மேல்நாட்டு அறிஞர் பயின்று வருகின்றனர். எங்கு மேல்நாட்டுப் பல் கலைக் கழகங்களில் ஆழ்ந்த வடமொழிப் பயிற்சியுண்டோ அங்கு தமிழையும் பயிலத் தொடங்கி விட்டனர். இம்மாநாடுகளின் பயனை நாம் கணிக்கவேண்டுமாயின், சென்ற மூன்று மாநாடுகளின் தொகைநூல்களைப் (Proceedings) படித்துப் பார்க்கவேண்டும். அந்நூல்களைப் பார்த்தால் தமிழாராய்ச்சி எவ்வளவிற்கு முன்னேறி வருகின்றது

என்பதை உணரக்கூடும். இம்மாநாட்டின் கட்டுரைகளும் நூலாக வரும்பொழுது அதை உணருவோம்.

“வெறும் புகழிற்காகவோ, காரணமின்றிப் போற்றுவதற்காகவோ நாம் தமிழாராய்ச்சியில் இறங்குவதில்லை. ஆராய்ச்சியாளனின் நோக்கம் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது. உண்மையைப் புலப்படுத்துவது. மறைந்திருக்கும் உண்மைகளை அகழ்ந்தெடுப்பது. மொழிகள் எத்துணையிருக்கத் தமிழிற்கு மட்டும் இம்மாநாடுகளை நடத்தவும், உலகத்து அறிஞர் வரவும் காரணங்கள் இருக்கவேண்டும். இந்தியப் பண்பாட்டில் 75 விழுக்காடு திராவிடப் பண்பாடு என்று சு.நிதிக்குமார் சட்டர்ஜி கூறியிருக்கின்றார். இந்த உண்மையைத் தமிழ்த்துறைகளில் ஆராய்ச்சி நடத்துவோர் உணர்ந்துகொண்டே வருகின்றனர். சிந்துவெளி நாகரீகம், திராவிட நாகரீகம் என்று எண்ணுகின்றவர்க்குத் தமிழர்களின் தொன்மையும், தமிழ்க் கலைகளின் தொன்மையும் நன்கு புலனாகும். சிந்துவெளி நாகரீகத்தைச் சங்க காலத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது, அங்குள்ள தொடர்புகள் தெளிவாகின்றன. ஆதலால், இந்திய வரலாற்றைப் பயில்கின்றனர். அந்த வரலாற்றில் மாபெரும் பங்கு கொண்டவர்களைப் பற்றி ஆய்ந்தே தீரவேண்டும். பல்லவ மன்னரின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், உரோமப் பேரரசுடன் தமிழ்த் துறை முகங்கள் கொண்ட வணிகத் தொடர்புகள், சோழ மன்னரின் ஆட்சியும் பேரரசும் ஆகியன ஆசியாவின் வரலாற்றிலே பெரும் இடத்தைப்

பெறுகின்றன. மார்க்கோ போலோ தென் இந்தியாவைப் பார்த்தபின் பாண்டிய அரசே இந்தியாவின் உயர்ந்த அரசென்று கூறியிருக்கிறார்.

“வரலாறு எவ்வளவுக்குச் சிறந்திருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கு இலக்கியமும் சிறந்துள்ளது. வடமொழி நீங்கலாக மற்றெல்லா இலக்கியங்களும் இந்தியாவில் ஏறக்குறைய பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு தான் தோன்றின. ஆனால் தமிழ் இலக்கியமோ கிறிஸ்துவுக்கு முன்னமே பெரும் மலர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியம் சமய இலக்கியம் மட்டும் அன்று, மக்களுடைய வாழ்க்கையைக் காட்டும் உலக இலக்கியமும் அதுவாகும். தொல்காப்பியமும், எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் இந்திய இலக்கியத்தில் மட்டும் அல்ல, உலக இலக்கியத்திலேயே பெரும் இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. வள்ளுவருடைய திருக்குறளைப் போன்ற நூல் உலகில் இல்லையென்பது அல்பேட்சுவைட்சரின் துணிபு. நீதி இலக்கியத்தைப் போல் நம் பக்தி இலக்கியமும் சிறந்தது. நம்முடைய கலைகள், நம்முடைய கோயில்கள் சிறப்புப் பெற்றவை. மொழி அமைப்பிலும், வளத்திலும் தமிழ்மொழி உலக மொழிகளிற் சிறந்தது. தமிழின் தொன்மை, அதன் வளம், புகழ் மண்டிக் கிடக்கும் பண்பாடு, இவற்றையெல்லாம் ஆராய்கின்றவர்கள் மேலும் மேலும் அவற்றை ஆராய விரும்புவர். ஆதலாலே தான் தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது”. (நான்காம் உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு-ஆரம்ப உரை, தனிநாயக அடிகள்).

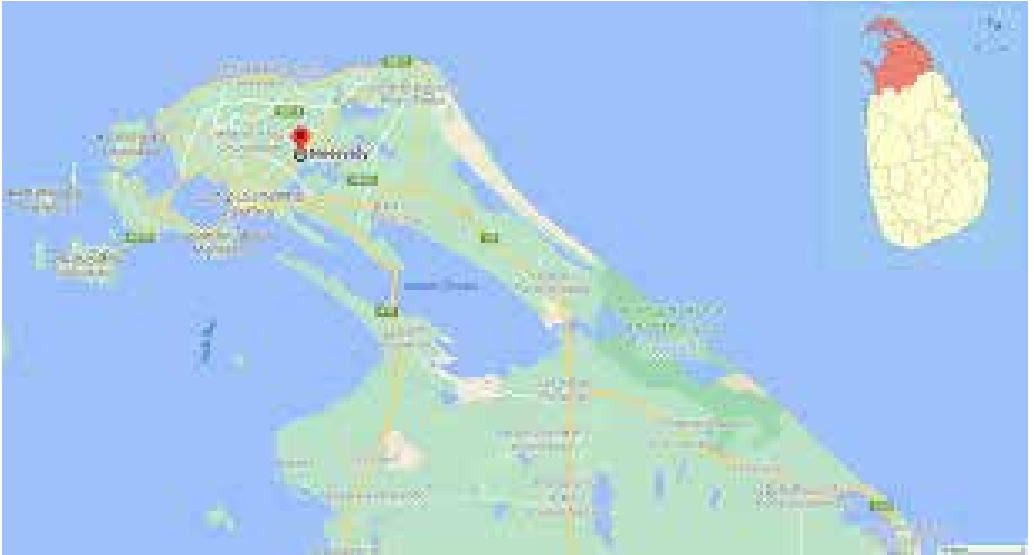
நான்காவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் அடிகளார் விடுத்த இறுதி வேண்டுகோள்:

“நான்காவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நாம் தொடங்கிவைக்கும் போது, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மாநாடு நடத்தப்படுவதால், ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நோக்கி நம் சிந்தனைகளெல்லாம் செல்லுகின்றன. அடுத்த மாநாடு (ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு) மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆதரவில் நடத்தப்படக்கூடும். ஆறாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆதரவில் நடத்தப்படவேண்டும். பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகளிடமே நாம் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியை எதிர்பார்க்கலாம். இம் மாநாடுகளைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு

நம் பல்கலைக்கழகங்கள் முன்னுக்கு வரும் என நம்புகின்றோம். இத்தகைய மாநாடுகளே தமிழியல் வரலாற்றிற்கும், தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கும் முக்கிய இடத்தை உறுதிப்படுத்தும்.” (தனிநாயக அடிகள்-நான்காவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு, ஆரம்ப உரை).

எனவே அடிகளாரின் இறுதி வேண்டுகோளுக்கு இணைய உலகெங்கும் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகள் மூன்றாண்டுகளுக்கொரு முறை தொய்வில்லாமல் அடிகளார் ஆரம்பித்து வைத்த உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளை நடத்துவதே அடிகளாருக்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலியாகும்-காணிக்கையாகும்.

(நன்றி: தனிநாயக அடிகளின் வாழ்வும் பணியும். வே.அந்தனி ஜான் அழகரசன். மட்டக்களப்பு; தங்கம் பதிப்பகம், 51, ஊரணி, 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 1984: பக்கம் 69-93).

1974இல் உலகத் தமிழ் மாநாடு: தனிநாயகம் அடிகள் விளக்கம்

வித்துவான் சி.ஆறுமுகம்

1974 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் வாரத்திலேயே யாழ்ப்பாண மாநகரில், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறும். மகாநாட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் தமிழாராய்ச்சி முதலிடம் வகிக்கும். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வரைதற்குரிய தகுதி வாய்ந்தவர்கள், பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிகளும், பண்டிதர்களும், வித்துவான்களும், புலவர்களும் ஆவர். பட்டம் பெறாதவர்களாயினும் அறிவிலும் ஆராய்ச்சியிலும் வல்லுநர்களாயிருப்பின் அத்தகையோரும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அனுப்புதற்குத் தகுதியுடையவராவர்.

தமிழின் பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதப்பெறும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் ஏற்கப்படும். கட்டுரைகள் சிறப்பாக ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி பற்றியன வாகவும், ஈழத்துத் தமிழர் வாழ்வும் வளமும் பற்றியனவாகவும் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதலாம். ஆனால் உலகத் தமிழறிஞர் பலர் கலந்து கொள்ள இருப்பதனாலும், தமிழரின்

பெருமைகளையும், தமிழ்மொழியின் அரும்பெருஞ் சிறப்புகளையும் வேற்று நாட்டினரும் அறிந்துகொள்வது பெரும் பயன்தரும் ஆதலானும், தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெறும். ஆயினும் சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் தமிழில் நடைபெறும்.

ஆராய்ச்சிகள் மட்டுமன்றிப் பொது மக்கள் பலருக்கும் பயன்படக்கூடிய வகையில் சிறப்புச் சொற்பொழிவுகளும் விழாவிலிடம்பெறும். நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வாழும் மக்களின் உள்ளத்தில் தமிழுணர்ச்சியை ஊட்டுவதும் இம் மகாநாட்டின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். பூம்புகாரில் (சென்னையில்) நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. முத்தமிழ் நிகழ்ச்சிகளும் அம் மகாநாட்டில் நடைபெற்றன. அவ்வாறே ஈழத்திலும் ஒரு பெரும் எழுச்சியை உண்டாக்கவேண்டும்.

முத்தமிழ் நிகழ்ச்சிகளும் மகாநாட்டில் இடம்பெறவேண்டும். உறங்கிக் கிடக்கும் மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய

எழுச்சியை உண்டாக்கவேண்டும். உயர்ந்த தரமுடைய இசை நிகழ்ச்சிகளும், உள்ளங் கவரும் நாடகங்களும், கலைச் சுவை நிரம்பிய நடனங்களும் விசேட நிகழ்ச்சிகளில் இடம்பெறும். இத்தகைய ஒரு பெரும் விழாவை நடாத்துதற்கு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமுள்ள கல்லூரி ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், கலைஞர்களும் பல்வேறு துறைகளிலும் பயன்படப் பாடுபட வேண்டும். பல்கலைக்கழகங்களும், ஆசிரிய கலாசாலைகளும், உறுதுணை புரியவேண்டும். நன்னோக்குடன் இயங்கும் மன்றங்கள் யாவும் இணைந்து செயற்படவேண்டும். ஈழத்தின் தனிச் சிறப்பினை உலகம் அறியக்கூடிய வகையில் இம்மகாநாடு சிறப்புடன் நிகழவேண்டும். பன்மொழி வல்லுநர்கள் ஈழத்தின் இருபெரும் மொழிகளுக்கிடையில் உள்ள தொடர்புகளையும், அவற்றின் தாக்கங்களையும், ஆக்கங்களையும் ஆராய்ந்து கட்டுரைகள் அனுப்பவேண்டும். ஈழத்தின் நற்பெயரையும், தமிழின் மாண்பினையும் போற்றும் வகையில் குறுகிய வேறு பாடுகள் நீக்கிப் பரந்த மனப்பான்மையுடன் எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

மகாநாடு சிறப்புடன் நடைபெறப் பணமும் முக்கியமானது. பணவுதவியளிக்கப் பலரும் முன்வந்துள்ளனர். நிதியைப்பற்றி அதிகம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நிதி படைத்த பிரபுக்களும், காசு வைத்திருக்கும் கனவான்களும், மனம்படைத்த உழைப்பாளிகளும் பணத்தை வாரி வாரி உதவுவார்கள் என்பது நிச்சயம். பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டுழைக்கும் வைத்திய நிபுணர்களும், சட்ட அறிஞர்களும், பொறியியல் வல்லுநர்களும், அரசகரும் உத்தியோகத்தர்களும் ஆயிரம் ஆயிரமாக அள்ளியள்ளித் தருவார்கள். எனவே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை உன்னத நோக்குடன் சிறப்பாக நடைபெறச் செய்தற்கு அறிஞர்கள் முன்வந்து உழைக்கவேண்டும். வடமாகாணம் மட்டுமன்றிக் கிழக்கு மாகாணமும் இவ்விழாவினைச் சிறப்புற நடாத்த உறுதியளித்துள்ளது. மலையகமும் மனமுவந்து விழாவைச் சிறப்பிக்கும். இவ்விழா, ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் ஒருமித்த கருத்துடன் சிறப்புடன் நிகழும். ஆட்சியினரும் இவ்விழா சிறப்புடன் நிகழத் துணைபுரிவர்.

நன்றி: கலைக்கண்: கலை இலக்கியத் திங்கள் இதழ் (கண் 1, ஒளி 8) டிசம்பர் 1972: ப.1.

தமிழ் மக்களே மாநாடு சிறப்புற உதவுவீர்! தனிநாயக அடிகள் வேண்டுகோள்

எதிர்வரும் சனவரித் திங்கள் மூன்றாம் நாளிலிருந்து ஒன்பதாம் நாள்வரை, ஈழத் தமிழகத்தின் தலைநகராம் யாழ் நகரில் நடைபெறவுள்ள நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சிறப்புற அமைந்திட தமிழ் மக்கள் உதவியும் போதிய ஒத்துழைப்பும் அளிக்கவேண்டுமென பேரறிஞர் வண.தனிநாயக அடிகளார் வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்துள்ளார்.

அடிகளார் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் ஸ்தாபகத் தலைவர்களில் முதன்மையானவர் என்பது தெரிந்ததே. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் நிறுவப்பட்ட பின்னர் பல்வேறு நாடுகளிலும் நடைபெற்றுவரும் தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சிகளுக்கு அது பெருத்த உதவியாக இருந்துவருவதாகவும்

மன்றத்தின் வளர்ச்சியை அகில உலகமும் உன்னிப்புடன் கவனித்து வருவதாகவும் அவர் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்.

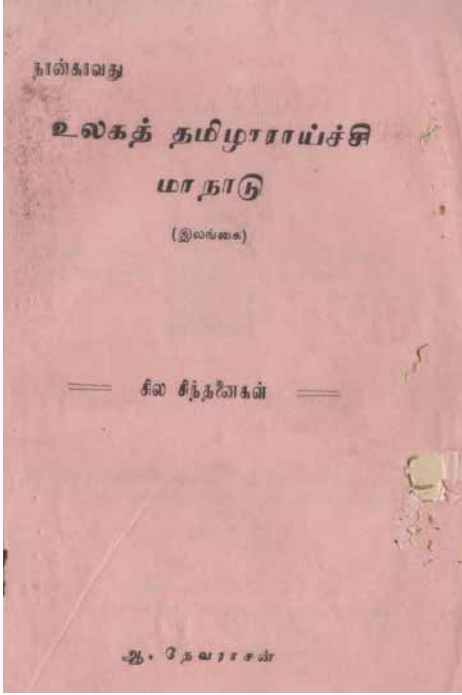
சனவரியில் யாழ் நகரில் நடைபெறவுள்ள 4 ஆவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை வெளிநாட்டு மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருக்கிறார்கள். எனவே இது சிறப்பாக அமைய தமிழ் மக்கள் உதவுவார்கள். போதிய ஒத்துழைப்பு அளிப்பார்கள் என்று தான் எதிர்பார்ப்பதாகவும் அவர் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டு நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டபோதே அவர் மேற்கண்ட கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார்.

நன்றி: சுதந்திரன் 16.12.1973: ப.1.7.

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு (இலங்கை): சில சிந்தனைகள்

ஆ.தேவராசன்

பொறுப்பும் சுமத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. முதலாவது மகாநாடு மலேசியாவில் கோலாலம் பூரிலும், இரண்டாவது மகாநாடு இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டிலும் மிகமிகச் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்று முடிந்தன. இந்த ஆண்டு (1970) பிரெஞ்சு நாட்டுத் தலை நகரான பாரிஸ் நகரில் மகாநாடு நடைபெறவிருக்கிறது. இதையடுத்து நான் காவது மகாநாடு தான் 1973ஆம் ஆண்டு தைத்திங்களில் இலங்கையில் நடைபெறும். செல்வந்தர்கள் நிறையப் பொருள் உதவி செய்து மகாநாட்டின் வெற்றிக்கு உழைக்கவேண்டும். அறிஞர்கள் தமது பொறுப்பை உணர்ந்து இலங்கையை மையமாகக் கொண்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைத் தயாரித்து இலங்கை செய்துள்ள தமிழ்ப் பணிகளின் மேம்பாட்டை உலக அரங்கில் வற்புறுத்தத் தவறக் கூடாது. முக்கியமாக இலங்கை ஒரு குடியேற்ற நாடு, இலங்கைத் தமிழர்கள் வந்தேறு குடிகள், அவர்களுக்கு கலாச்சார வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் இல்லை என்ற

நீமது பொறுப்புக்கள் யாவை?

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் நடத்தி வருகின்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளின் நான்காவது மகாநாடும் கருத்தரங்கும் இலங்கையில் நடைபெறவுள்ளது குறித்து நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அதேவேளை எம்மீது பெரும்

தவறான கருத்து நிலவிவருகிறது. இன்னும் சிலர் வேண்டுமென்றே இந்தக் கருத்தை வளர்த்து வருகிறார்கள். இந்த நிலையில் தான் எமது பொறுப்பு அதிகமாகிறது. நாம் எடுத்துக்காட்டக்கூடிய சிலகூறுகளை இங்கு சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்வது நன்மை பயக்கும்.

இலக்கியத் திருப்புமுனைகள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19ஆம் நூற்றாண்டு மிக முக்கியமான காலம். அச்சு எந்திரத்தால் ஏற்பட்ட புரட்சி நிகழ்ந்தது அந்தக் காலத்திலேயே. அதைத் தோற்றுவித்த ஆறுமுக நாவலரின் சாதனை பற்றி ஆராயப்பட வேண்டும். தமிழ் இலக்கியத்திலும் மற்றும் பல துறைகளிலும் இலங்கை பல திருப்புமுனைகளைத் தோற்றுவித்து இருக்கிறது. அகராதித்துறையில் இன்று வரை செங்கோல் ஓச்சுகின்ற பேறு இலங்கைக்கே கிடைத்துள்ளது. மானிப்பாய் சந்திரசேகர பண்டிதர், நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை ஆகியோர் பணிகள் மறக்க முடியாதன. உரை வளத்தில் முன்னோடியாக இலங்கை இருந்திருக்கிறது. வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் விஞ்ஞான ரீதியான ஆராய்ச்சியை திரு. வி. கனகசபைப்பிள்ளை தொடக்கி வைத்தார். ஆறுமுக நாவலரால் கால்கோள் கொள்ளப்பட்ட தமிழ் நூற்பதிப்புப் பணி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் வளமாக வளர்க்கப்பட்ட பின்னரே சாமிநாதஜயர்தன் பணியைத் தொடர்ந்தார். அப்படியே மொழி நூலாராய்ச்சியினால்

ஞானப்பிரகாசர், சபாபதி நாவலர் ஆகியோர் பணிகள், கலைக் களஞ்சிய ஆக்கத்திலும் இலங்கை முன்னோடியாக இருக்கிறது. திரு மூத்ததம்பிப்பிள்ளை அவர்களே முதன் முதலில் கலைக் களஞ்சியத்தை தமிழில் வெளியிட்டார். இவற்றை எண்ணியே பம்பல் சம்பந்த முதலியார் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைக்கே உரியது என்று கூறியுள்ளார். இவற்றைப் பல கோணங்களிலும் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்த இது நல்ல தருணம்.

நாட்டுக்கூத்து முதலான கிராமியக் கலைகள், கிராமியப் பாடல்கள் முதலிய வற்றில் காணப்படும் இலங்கையின் தனித்துவம் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, காவியம் முதலான ஆக்க இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு இலங்கை செய்துள்ள பணிகள், இவற்றில் இலங்கை முஸ்லிம் களின் கணிசமான பங்கு தெளிவாக விளக்கப்படுதல் வேண்டும்.

வரலாறு

தென் இந்தியாவுக்கும், இலங்கையின் வட பகுதிக்குமிடையில் உள்ள பாதுகாப்பான கடற்பகுதி கப்பற்போக்குவரத்துக்கு மிக ஏதுவாக இருந்து வந்தது வரலாற்று உண்மை. இதனால் வடபகுதித் துறைமுகங்கள் வணிகத்துறையிலும், வெளிநாட்டுத் தொடர்பிலும் மிக முன்னணியில் இருந்திருக்கின்றன. வெளிநாட்டு வணிகக் கப்பல்கள் அரசிறை செலுத்திச் சென்றன. அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும்

பொருட்டும், பாதுகாப்பின் பொருட்டும் பல காவற்கோட்டைகளும் வடபகுதியில் கட்டப்பட்டன. இலங்கையின் போக்குவரத்து எல்லாம் வட பகுதியி னூடாக நடந்திருக்கின்றன. சம்பத்துறை, திருவடிநிலை, கந்தரோடை, வல்லிபுரம், காங்கேசன்துறை போன்ற துறைமுகங்கள் மிக முக்கிய இடங்களை வகித்துள்ளன. இந்தக் கருத்தையே அதி மாண்புமிகு இந்திய ஜனாதிபதி திரு. வி. வி. கிரி அவர்களும் இவ்வாண்டு யாழ்ப்பாண வரவேற்பின் போது குறிப்பிட்டார். வணிகத் தொடர்புகளாலும், மற்றும் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளாலும் வரலாற்றில் இவை மிகமுக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. சம்பத்துறை, திருவடிநிலை, கீரிமலை, வல்லிபுரம், கந்தரோடை, நயினாதீவு, வன்னிநாடு போன்ற இடங்கள் நடுநிலைமையான அகழ்வாராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தப் பட வேண்டும். இப்பகுதிகளின் வரலாற்றுப் புகழ் எங்கும் பரவ வேண்டும். கிரேக்க, ரோம, சீன வணிகத் தொடர்புகளுக்கான சின்னங்கள் நிறைய உண்டு. அவை வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். இலங்கையின் புராதன வரலாற்றின் தன்மையும் உண்மைப்பாடும் ஆராய்ச்சிமூலம் நிறுவப்படவேண்டும்.

போர்முறை

இலங்கையில் நடந்த போர்கள் வெளி நாட்டார் தாக்குதல்கள் தாம் - அதாவது தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்த படைகளின் தாக்குதல்கள் என்ற தப்பான கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. இது

அம்பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். இலங்கையில் போரிட்ட அரசர்கள் யார்? அவர்கள் மூதாதையர்கள் யார்? அவர்கள் போரிடுவதற்கு இருதரப்பிலும் தமிழ் நாட்டு வீரர்களையே போர் வீரர்களாக வைத்திருந்தனர். கண்டிய அரசன் ஆங்கிலேயருடன் நடத்திய இறுதிப்போரிலும் பங்குகொள்ள 400 வீரர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கண்டிக்கு கடத்தப்பட்டார்கள். இலங்கையின் கரையோரங்களில் பாதுகாப்புக்காகத் தமிழ் வீரர்கள் அமர்த்தப்பட்டார்கள். மாத்தறை முதல் கொழும்புவரை தென்கரையிலும், சிலாபம் முதல் கொழும்புவரை மேல்கரையிலும் உள்ள மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் இந்த உண்மை புலப்படும். இன்று சிங்களவர்களாக மாறிவிட்ட இவர்களைப்பற்றி சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். இவை மேலும் ஆராயப்பட வேண்டியவை.

கலாசார உறவு

இலங்கையிலுள்ள சிங்கள மக்கள் ஐம்பெரும் விழாக்கள் என்று கொண்டாடும் அலுத்தால் மங்கல்ய, புத்தாண்டு, வெசாக், கண்டிப் பெரஹர, கார்த்திகா மங்களய ஆகியவை முறையே தைப் பொங்கல், தமிழர் புத்தாண்டு, சித்திரைப் பூரணை, கண்டி வேலவன் திருவிழா, கார்த்திகைத் திருநாள் என்னும் தமிழர் திருநாள்களுடன் ஒத்திருப்பதை யாருமே மறுக்க முடியாது.

அடிப்படையில் இருக்கும் இந்த ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையான ஒரு கலாசார உறவு இருப்பதை எண்ணிப்

பார்க்கையில் திராவிடப் பண்பு இழையோடியிருப்பதை ஏற்கவேண்டும். இது ஆராய்ச்சி மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

கட்டிடக்கலை, கலையுறவு

இலங்கையின் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியை ஆராய்ந்து பார்த்தால் திராவிடப் பண்பு பல துறைகளில் ஊடுருவி நிற்பதை சிற்பக்கலை வல்லுனர்கள் ஏற்றுள்ளனர். களனிப் பௌத்த கோவிலில் திராவிடப் பண்பு இழைத்திருக்கிறது. கண்டியில் இதற்கான முக்கிய அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன. கண்டியிலுள்ள எம்பெக்கை தேவாலயம், கடல்தெனியா விகாரை, இலங்காதிலக விகாரை ஆகிய மூன்றும், மூன்று மைல்களுக்குட்பட்ட சுற்றளவில் உள்ளன. எம்பெக்கை தேவாலயம் முழுத்திராவிடப் பண்பு கலந்ததாகவும் ஏனையவை ஓரளவு கலந்தவையாகவும் இருக்கின்றன. இதே போன்று அனுராதபுரம் பொலனறுவையிலும் திராவிடப் பண்புள்ள கட்டிடங்கள் உள்ளன.

சிங்களத்தில் திராவிடம்

சிங்கள மொழி இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தமிழ் எவ்வளவு தூரம் உதவியுள்ளது என்பதும் மிக நுணுகி ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். காலஞ்சென்ற முதலியார் டபிள்யூ. எவ். குணவர்த்தனா அவர்கள் திராவிடத்தின் கிளையே சிங்களம் என்று வலியுறுத்தி இருக்கிறார். இந்தக் கருத்தை இன்று அறிஞர் சாள்ஸ்

சில்வா அவர்கள் முழுமனதாக ஏற்றுள்ளார். அதேபோல இந்த ஆராய்ச்சியில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற இலங்கைப் பல்கலைக்கழக சிங்கள விரிவுரையாளர் கலாநிதி எம். ஹேவவாசம் பீட்டர் சில்வா அவர்களும் ஏற்று வருகிறார். அவரது ஆராய்ச்சி மிக நுணுக்கமானது விஞ்ஞான ரீதியானது.

புராதன கல்வெட்டில் தமிழ்

இலங்கையின் மிகப் புராதன கல்வெட்டுகளில் கி. மு. 2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுவரை உள்ள கல்வெட்டுகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. “பெருமகன்”, “வேலு”, “மருமகன்”, “ஆசிரியன்”, “வணிகன்”, “திராவிடன்” போன்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. செல்வாக்குப் பெறாத ஒரு மொழியின் சொற்கள் இடம்பெற இடமேயில்லை. இவற்றின் செல்வாக்கு நிலைக்கான காரணங்களை ஆராய வேண்டும்.

பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

அத்துடன் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் சரியான முறையில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளனவா வென்பதும் ஆராயப்பட வேண்டும். இலங்கையில் வழக்கிலிருந்தது தென்பாணிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள். இதே வகைதான் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்தது. இதைத் திராவிடை என்றழைப்பர். மகிந்தன் வருகையைத் தொடர்ந்து அசோக பாணிக்கு மாறிய இந்தக் கல்வெட்டுகள் கி. பி. முதலாம்

நூற்றாண்டில்தான் முற்றாக அசோக பாணிக்கு மாறின. எனவே தமிழ் நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் இருந்த தொடர்பும் ஒருமைப்பாடும் ஆராயப்பட வேண்டியதே. இவற்றில் உள்ள தமிழ்ச் சொற்களின் எண்ணிக்கையையும், செல்வாக்கையும் கணிப்பி (Computer) எந்திரத்தின் உதவியுடன் அளவிடலாம்.

அரசு பீடத்தில் தமிழ்

இலங்கை அரசபீடத்தில் தமிழ்பெற்ற இடங்களை சாசன ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டவும் இது நல்ல சந்தர்ப்பம். காலந்தோறும் நிலவிய அரசுகளில் தமிழ் பெற்ற இடத்தை ஆராய்ந்து வெளியிட வேண்டியது மிக அவசியம். புலனேகபாகு, ஸ்ரீ விக்கிரம ராஜசிங்கன் முதலான அரசர்கள் ஒப்பந்தங்களில் கூட தமிழில் ஒப்பமிட்டுள்ளனர்.

பொன் பரப்பி கேதீஸ்வரம்

மண்தாழியிலிட்டு புதைக்கும் ஈமக்கிரியை முறை சங்ககாலத்திலிருந்தே திராவிட நாகரிகமாக இருந்துள்ளது. இந்த நாகரிகத்தின் அழிபாடுகள் பொன் பரப்பியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நாட்டில் ஆதித்த நல்லூரில் இந்நாகரிகம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டுக்கும் மிக நெருங்கிய ஒருமைப்பாடு உண்டு. அதே போல கிரேக்க ரோம வணிகத்தின் அழிபாடுகள் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதே நாகரிகம் தமிழ் நாட்டில்

அரிக்கன்மேட்டிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவையும் ஒரேமாதிரியான நாகரிகங்களே.

அனுராதபுரத்திலும், கந்தரோடையிலும், வல்லிபுரக் கோவிலடியிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட மண்பாண்ட சின்னங்கள், காசுகள் முதலியன கிரேக்க-ரோம வணிகத் தொடர்புகளை மேலும் வலுப்படுத்துகின்றன. அரிக்கன்மேடு-கேதீஸ்வர கலாசாரத்தை இவை ஒத்திருக்கின்றன.

மண்தாழியிலிட்டுப் புதைக்கும் ஈமக்கிரியை முறையை ஆதித்த நல்லூர்-பொன்பரப்பி நாகரிகங்கள் வலியுறுத்துவதைப் போலவே தபோவ, அம்பலாந்தோட்டை முதலான இடங்களில் காணப்படும் அழிபாடுகளும் வலியுறுத்துகின்றன.

குளக்கட்டு நாகரிகம்

குளக்கட்டு நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் என்பதை தமிழக அகழ்வாராய்ச்சி நிறுவியுள்ளது. இலங்கையில் வன்னியிலும் அனுராதபுர மாவட்டத்திலும் ஏனைய இடங்களிலும் காணப்படும் நாகரிகங்கள் இவற்றை நினைவுபடுத்துகின்றன.

இலங்கையின் வடக்கில் இருந்த துறைமுகங்கள் யாவும் வெளிநாட்டு வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன. கரையோரம் முழுவதும் வணிகமயமாக இருந்தன. இதனால் வன்னிநாடு, அனுராதபுரப் பகுதி உட்பட உணவுற்பத்தியில் ஈடுபட்டன. இதற்கு ஆதாரமாகக் குளங்கள் ஏராளமாகக் கட்டப்பட்டன.

நாக கலாசாரம்

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் நாகர்கள் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முடிவு. நாக கலாசாரம் தென் கிழக்காசியாவில் பரவியிருந்தது. நாகர் என்போர் நாக வணக்கத்தைக் கைக்கொண்டிருந்த திராவிடர் என்றும் நம்பப்படுகிறது. இலங்கையின் வடபகுதி முழுவதும் இந்த நாகரிகத்தின் அழிபாடுகள் நிறைய உண்டு. ஈழநாகர்கள் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். தென் இலங்கையில் எம்பிலிப்பிட்டியாவிலுள்ள உடவளவையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஐந்து தலை, நாகக்கல்லு திராவிட நாகரிகத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

தழுவல் இலக்கியங்கள்

சிங்களத்தில் முதன்முதலில் வசன நூலை எழுதிப் பெருமையடைந்தவர் முதலியார் நமசிவாயம் என்பதை கலாநிதி ஈ. ஆர். சரச்சந்திரா குறிப்பிட்டுள்ளார். சந்தேச காவியங்கள் எனப்படும் தூதுகாவியங்கள் தமிழ்த் தூது இலக்கியங்களின் தழுவல்களே. இவைபற்றி ஆராய்ச்சி நடத்த வேண்டும்.

சிங்கள நீதி முறைகள்

சிங்கள நீதி முறைகள், உடமை உரிமை முறைகள், இன முறைகள், பரம்பரை உரிமைகள் முதலியன யாவும் தமிழ் முறையை ஒத்துள்ளன. கண்டிய நீதி நிர்வாகம் தமிழ் நீதி முறைகளையே

அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. இவை ஆராயப்பட வேண்டும்.

சிங்கள கலைகள்

சிங்களக்கலை வளர்ச்சிக்குத் திராவிடக் கலைகள் அடித்தளமாய் அமைந்திருப்பதுடன் ஆக்கமும் தந்துள்ளன என்று சிங்களக் கலையுலகின் விடிவெள்ளியான கலாநிதி ஈ. ஆர். சரச்சந்திரா கூறுகிறார்.

பொம்மலாட்டம், கண்டிய நடனம் முதலானவை திரவிடக் கலைகளை நினைவூட்டுகின்றன.

சமய ஆசாரம்

பௌத்த பள்ளிகள் அனைத்திலும் இந்து தெய்வங்களை-பிள்ளையார், விஷ்ணு, முருகன், சரஸ்வதி முதலான தெய்வங்களை வைத்து வணங்கி வருகிறார்கள். பௌத்த மதம் இங்கு ஏற்கப்பட்ட பின்னர், பௌத்தம் தழுவியே இந்து அரசர்கள் அரசபீடம் ஏறினர். பௌத்தத்தை ஏற்ற அரசர்களும் பாண்டிய இளவரசியரை மணம் செய்து வாழ்ந்தனர். அரசிகள் இந்துக்களாகவே இருந்தனர். எனவே இந்த ஒற்றுமை இற்றைநாள் வரை நீடித்துள்ளது. தேவ நம்பியதீசனின் பாட்டன் பாண்டுகன் அபயன் சிறந்த சிவநேசச் செம்மலாக வாழ்ந்தான் என்பது நினைவு கூரத்தக்கது.

சிங்கள இனம்

தேவநம்பியதீசன் முதன்முதலில் பௌத்தம் தழுவிய அரசனாவான். தீசன்

என்ற பெயருடன் திராவிடர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். தேவநம்பிய என்பது சிறந்த பௌத்தர்களுக்கு அசோகன் வழங்கிய பட்டம். தீசன் தம்பியின் பெயர் உதியன். உதியன் சேர மன்னர் பெயர். எனவே தேவநம்பியதீசன் சேரமன்னனாக இருந்திருக்க முடியுமா? மூத்த சிவன், சிவகுட்டகன் போன்ற பெயருடன் முன்னைய அரசர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் திராவிடர்களாக இருந்திருக்க முடியுமா? பாண்டிய அரச பரம்பரையுடன் நெருங்கிய உறவு பூண்டதாலும், தமிழ்நாட்டுப் போர்வீரர்களைப் போர்க்காலங்களில் அடிக்கடி அழைத்ததாலும், தமிழ் க்கலைஞர் களை-கொல்லர், பொற்கொல்லர், சிற்பிகள், ஓவியர்கள் முதலான பல்வகைக் கலைஞர்களை - அழைத்ததாலும் திராவிடக் கலப்பு சிங்கள இனத்தில் அதிகமாகக் காணப்படுவதை மறுக்க முடியாது. இவை ஆதார ரீதியாக விளக்கப்பட வேண்டும். அம்பாந்தோட்டை, திசமகராம, கதிர்காமப் பகுதியில் திராவிட நாகரிகம் பரவியதற்கான சான்றுகள் உண்டு. மாத்தறை என்ற நகரம் “மாத்துறை” என்பதன் திரிபு என்பது அறிஞர் கருத்து. இவற்றை சரிவர ஆராய்ந்தால் பல புதிய உண்மைகள் புலப்படும்

தமிழின் தொன்மை

இலங்கைத் திருநாட்டில் வழங்கிவரும் தமிழ் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. தொல்காப்பிய இலக்கண அமைதிக்கு உட்பட்ட சொற்கள், சொற்றொடர்கள் இன்றும் இன்னும் யாழ்ப்பாணத் தமிழில்

சாதாரண வழக்கில் உள்ளன. கலித் தொகையில் காணப்படும் சொல்வழக்கு இன்றும் மட்டக்களப்பில் சாதாரண வழக்கில் உள்ளது. எனவே ஈழத்துத் தமிழ் மிகத் தொன்மைவாய்ந்தது. இது விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

தமிழின் முக்கியத்துவம்

மிகப் பழைய கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்ற தமிழ் மேற்கத்திய வல்லரசுகள் வருகைவரை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. காலியிலுள்ள 15ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டில் தமிழ், பேர்சியன் மொழி (அரபுவகை), சீனம் ஆகிய மூன்று மொழிகளுமே இடம் பெற்றுள்ளன. இது தெய்வேந்திரமுனை விஷ்ணுகோவில் சம்பந்தப்பட்டது. 16ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர் அழகிய வண்ணன் ஒரு சந்தேச காவியத்தை சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்த்த காரணத்தைக் கூறுகையில் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய வளமான மொழிகளை அறியாத படிப்பற்றவர்களுக்காக சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்ததாகக் கூறுகின்றார். எனவே காலந்தோறும் இலங்கையில் தமிழ் வகித்த செல்வாக் கான இடத்தை ஆராய வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண அரசு

யாழ்ப்பாண அரசு என்ற பெயருடன் ஒரு அரசு இலங்கையில் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு மட்டில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தை கலாநிதிகள் கா. இந்திரபாலா,

சி. பத்மநாதன் ஆகியோர் கூறுவர். அதற்கு முன்பு இருந்த அரசுகள் சிங்கள அரசுகள் எனப் பெயர் பெற்றிருப்பினும் அவர்கள் மூதாதையர்கள் யார்? அரசிகள் யார்? சிவன், மூத்தசிவன், சிவகுட்டகன் எல்லோரும் சிங்களவரா? கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பெற்ற வளர்ச்சியின் பின்னர் சிங்களம் என அடையாளம் காட்டப்பட்ட மொழி, அதற்கு முன்பு இருந்த நிலையில் சிங்களமாகவே இருந்ததா? அதில் திராவிடக் கலப்பு, திராவிட அடித்தளம் இருக்கவில்லையா, அப்படியானால் 10ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏற்பட்ட திரிபு சிங்களமொழி என்ற மொழிப்பிரிவுக்கு வித்திட்டதா? இவை தெளிவாக்கப்படல் வேண்டும். இதுவரை விமர்சிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், அகழ்வாராய்ச்சி முடிபுகளை வைத்து முடிவுகூறுவது சரியாயினும், ஆராயப்படாதவற்றை முற்றாக ஒதுக்கி இறுதி முடிவு கூறுவதும் தற்கால ஆராய்ச்சிக்கு நன்றன்று.

இலங்கை திராவிட நாடா?

இலங்கையில் இராமாயணச் சான்றுகள் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்ய-அகழ்வாராய்ச்சி- சில அறிஞர்கள் முனைந்துள்ளனர். இந்த முடிவுகள் முக்கியமானவையாக அமையலாம். ஒரு காலத்தில் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் தென்பகுதியிலிருந்து கடலாற் பிரிக்கப்பட்ட இலங்கை, பௌத்த மதச் செல்வாக்கு அதிகரித்ததன் விளைவாக, சமஸ்கிருதம், பாளி முதலிய மொழிகளுக்கு ஆட்பட்டுச் சிதைந்து, சிங்களம் என்ற மொழியை

உருவாக்கி, அதன்வழி சிங்கள மக்களையும் உருவாக்கியதா? மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் என்ற வரிசையில் சிங்களமும் சேருமா? இது ஆராய்ச்சி மூலம் தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டும். நிச்சயமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் வந்தேறு குடிகளல்ல. அவர்கள் பரம்பரைக் குடிகள்.

ஆகமொத்தத்தில் பார்க்குமிடத்து இலங்கையில் பார்க்கும் துறையைனைத்திலும் நீக்கமற விரவிப் பரவி இழையோடி இருக்கிறது திராவிட நாகரிகம். இவற்றை தற்கால ஆராய்ச்சி முறைப்படி ஆராய்ந்து காட்டவேண்டும். பயிற்றிப் பயிற்றி புராணங்களையும் இலக்கியங்களையும் ஆதாரம் காட்டுவதால் பயனில்லை. நல்ல முறையில் இந்த ஆராய்ச்சி மகாநாடும் கருத்தரங்கும் நடந்து முடிய நாம் நல்ல முறையில் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

21.7.1970 ஈழநாடு இதழில் 4ஆவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு-நமது பொறுப்புக்கள் யாவை? என்ற தலைப்பில் வெளியான இக் கட்டுரையைப் பாராட்டிய பல அன்பர்கள் இதனைச் சிறிது விரித்து ஒரு சிறு நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்றும், பாரிஸ் மாநாட்டுக்கு வரும் அறிஞர்களுக்குக் கிடைக்கும்படியாக அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர்.

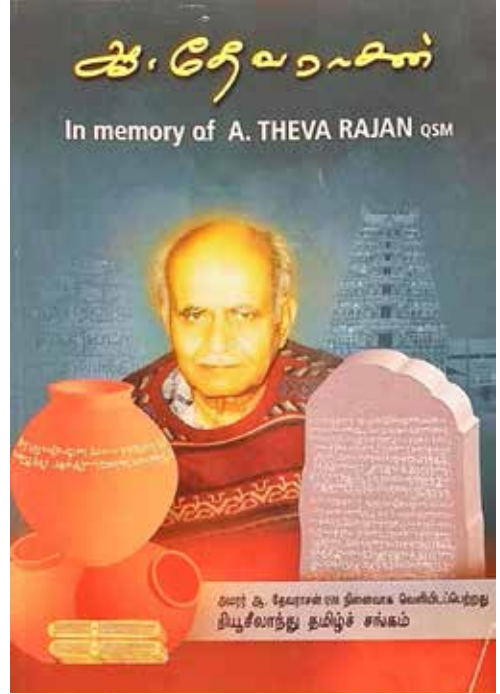
அவர்களின் தூண்டுதலுக்கு அமைய இந்தச் சிறு நூல் உருப்பெற்று பாரிஸ் மகாநாட்டுக்கு செல்கின்றது. நான் ஒரு தமிழியல் மாணவன்-ஓரளவு திராவிடவியலிலும் ஈடுபாடுண்டு.

இந்தக் கட்டுரையில் விரிவாக, முடிபாக எதையும் கூறவில்லை. இலங்கை மாநாடு அமையவேண்டிய அடிப்படை ஓரளவு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இதில் கூறப்பட்ட என் கருத்துக்களை உருவாக்க கலாநிதிகள் ராஜா த.சில்வா, சதாமங்கள கருணாரத்தின, ஹேவாவாசம் பீட்டர் சில்வா, பீ.ஈ.ஈ.பெர்ணாண்டோ, செனரத் பரணவிதான, சி.டிபிள்யூ. நிக் கலஸ், ஈ.ஆர்.சரத் சந்திரா, க.கைலாசபதி, திருவாளர்கள் சார்ள்ஸ்த சில்வா, மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, றோலண்ட் த சில்வா, காலஞ்சென்ற முதலியார் டபிள்யூ.எப்.குணவர்த்தனா, கந்த முருகேசனார், முதலியோர் கருத்துக்கள் பெரிதும் உதவின.

என்னைத் தமிழாராய்ச்சித் துறையில் ஊக்கம்பெற உற்சாகப்படுத்தியவர் அறிஞர் தனிநாயகம் அடிகள் ஆவார். அண்மையில் நவீன விஞ்ஞான முறைப்படியான ஆராய்ச்சி முயற்சிகளுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து, அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் சிந்திக்க வைத்து, உற்சாகம் தந்தவர் இலங்கை அரும் பொருட்சாலைத் துணை இயக்குநர் திரு. எஸ்.பி.எப்.சேனரத்தின ஆவார். அவர்களுக்கு என் கடப்பாடும் நன்றியும் என்றென்றும் உரியதே.

இந்தச் சிறு நூலில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை எனக்கு அறியத்தரும் படி இதைக்

கண்ணுறும் அறிஞர்கள், அன்பர்கள் அனைவரையும் கைகூப்பி வேண்டுகிறேன். இந்தக் கட்டுரையை நூல்வடிவில் வெளியிட அனுமதி தந்த ஈழநாடு ஆசிரியருக்கு என் மனமாற்றத் நன்றி உரியதே.

ஆ.தேவராசன், மேலைப்புலோலி, பருத்தித்துறை, இலங்கை, 12.7.1970.

நன்றி: **ஆ.தேவராசன்: ஆ.தேவராசன் Q.S.M. அவர்களின் நினைவின் சில பதிவுகள்.** எஸ்.எம். வரதராஜன் (பதிப்பாசிரியர்). நியூசிலாந்து: நியூசிலாந்து தமிழ்ச் சங்கம், தபால் பெட்டி எண் 6428, வெவ்லெஸ்சி வீதி, ஓக்லாந்து, 1ஆவது பதிப்பு, ஜூலை 2017. (அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை). 128 பக்கம், புகைப்படங்கள், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 29x21 சமீ. : பக்கம் 34-40

அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் குவிகிறது: 'இப்போது விட்டுவிட்டால் பின்னர் எப்போதுமே மாநாடு இங்கு நடக்காது'

சு.வித்தியானந்தன்

ஈழத் தமிழ்நாட்டின் தலைநகரும், சங்ககாலத்துப் பூதந்தேவனார் முதல் ஆறுமுக நாவலர், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, இன்றைய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை வரை முத்தமிழ் வளர்த்து வருவதுமான யாழ்ப்பாணத் திருநகரில் இன்னும் இரு வாரங்களில் ஆரம்பமாகவிருக்கும் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்த மாநாடு வெற்றிபெற தமிழ் மக்கள் அனைவரும் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் அளிக்கவேண்டும் என வண. தனிநாயக அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துப் பகிரங்க வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்துள்ளார்.

தனிநாயக அடிகளார் வெளிநாட்டில் இருக்கிறார் என்றும் சனவரியில் நடைபெறவிருக்கும் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல் விலகி நிற்கிறார் என்றும்

சொல்லப்படுவதை வண. தனிநாயகம் அடிகளார் அவர்களை முன்னிலையில் வைத்துக்கொண்டே மறுத்த பேராசிரியர் கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன், மாநாடு சிறப்பாக அமைய அடிகளார் ஆலோசனையும் ஒத்துழைப்பும் அளித்து வருகிறார் என்று தெரிவித்தார்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சம்பந்தமாக, குறிப்பாக மாநாடு நடைபெறவுள்ள யாழ்ப்பாணம் பகுதித் தமிழ் மக்களும், பொதுவாக அனைத்திலங்கையிலும் உள்ள தமிழ் மக்களும் அபரிமித ஆர்வமும் ஒத்துழைப்பும் காட்டி வருகின்றார்கள்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய ஒழுங்குகளை கவனிப்பதற்காக சென்ற வார இறுதியில் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் செயற்குழு, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தலைமையில் யாழ். நகரில் நடைபெற்றது. இந்தக் குழுக் கூட்டத்தில் வண. தனிநாயக அடிகளாரும் கலந்துகொண்டார்.

வித்தியானந்தன் பேச்சு

இக்கூட்டத்தில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் பேசுகையில் கூறியதாவது:

“மகாநாடு சம்பந்தமாக பாதுகாப்பு வெளிவிவகாரப் பிரதி அமைச்சர் திரு. லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடியைச் சந்தித்துப் பேசினோம். கொழும்பில் நடத்துமாறும் சகல உதவியும் ஒத்துழைப்பும் அளிப்பதாகவும் அவர் கூறினார். தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கும் அரசியலுக்கும் தொடர்பு இல்லையென்றும், எந்த அரசியல் கட்சிக்கும் மேடை அமைத்துக் கொடுக்கும் நோக்கம், மகாநாட்டுக்குக் கிடையாது என்றும் விளக்கினோம். நிலைமை இப்படி இருந்தபோதிலும் கொழும்பையே அவர் வற்புறுத்தினார். நாம் யாழ்ப்பாணத்தையே வற்புறுத்திக் கூறினோம். இனி இதில் மாற்றம் இருக்காது.

“நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி முதல் 9ஆம் திகதி வரை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்துள்ளோம். இது சம்பந்தமான குழுக்களும் அமைக்கப்பட்டு, செயற்பட்டு வருகின்றன. நிதி வசூலும் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணத்தில் நிதியும் திரட்டப்பட்டு விட்டது.

“இந்த மகாநாடு 1972ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும். ஆனால் சில காரணங்களை முன்னிட்டு நடத்த முடியாமல் போய்விட்டது.

பாரிஸில் விடுத்த கோரிக்கை

“மூன்றாவது மகாநாடு பாரிஸில் நடைபெற்ற பொழுது, நான்காவது மகாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துமாறு அழைப்புவிடுத்தேன். அதனைத் தொடர்ந்து இங்கு மகாநாடு நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஒத்திவைக்க மாட்டோம்

“மகாநாட்டை ஆகஸ்ட் மாதம் வரை ஒத்திப்போடுமாறு சிலர் கேட்கிறார்கள். வெளிநாட்டுப் பிரமுகர்களுக்கு “விசா” கிடைத்துவிட்டதா என்றும் கேட்கிறார்கள். மகாநாட்டை இனிமேலும் பின்போட முடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் தான் நடத்தியாக வேண்டும். சனவரியில் நடத்தாவிட்டால் பிறகு ஈழத்தில் இம் மகாநாட்டை நடத்தவே முடியாது. வெளிநாடுகள் பல இந்த மகாநாடு நடைபெறுவதை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றன. மேலும் ஒத்திவைக்காமல் சனவரியிலேயே நடத்துமாறு பல வெளிநாட்டு அன்பர்கள் கடிதம் எழுதியுள்ளார்கள்.

“விசாவைப் பொறுத்தவரை, அரசாங்கம் சிலருக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறது. பலர் இம்மாத இறுதியில் இங்கு வருகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் அரசு நேர்மையாக நடக்கும் என்று நம்புகின்றோம்”.

அழகனார் பேச்சு

வண. தனிநாயகம் அடிகளார் பேசுகையில், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் நிறுவப்பட்ட பின்னர் பல நாடுகளுக்கு உதவியாக இருந்து வருகின்ற தென்றும், மன்றத்தின் வளர்ச்சியை மிகவும் உன்னிப்பாக வெளிநாட்டு தமிழ் மக்கள் அவதானிக்கின்றார்கள் என்றும் கூறினார்.

சனவரியில் நடக்கப்போகும் மகாநாட்டை வெளிநாட்டு மக்கள் ஆவலோடு வரவேற்கின்றார்கள். இது சிறப்பாக அமைய தமிழ் மக்கள் உதவுவார்கள். போதிய ஒத்துழைப்பு அளிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன் என்று கூறினார்.

திரு. ச.அம்பிகைபாகன் பேசுகையில், என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் சனவரி 3ஆம் திகதி நடத்தியாக வேண்டும் என்றும், இது நடக்காத பட்சத்தில் தமிழருக்கு மாறாத வடு ஏற்பட்டு விடும் என்றும் அரசை எதிர்பார்க்காமல் மக்களே இந்த முயற்சியை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

70 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா பேசுகையில் 18 நாடுகளிலிருந்து 70 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன என்றும், மேலும் 30 கட்டுரைகள் எதிர்பார்க்கப்படுவதாகவும் கூறினார்.

“எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள் யாவும் பரிசீலனை செய்யப்படு

கின்றன. தரத்திலும் மிகவும் உயர்வாகக் காணப்படுவதாக கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார். மகாநாட்டைப் பொறுத்தவரை அதன் வெற்றி பாரிசை மிஞ்சி இப்பொழுது மலேசியாவை எட்டிப்பிடித்து விட்டதாகக் கருதுகின்றோம். அரசாங்கத்துடன் பல மாத காலமாக கடிதத் தொடர்பு வைத்து அண்மையில் தான் நேரடித் தொடர்பு கிடைத்தது. அவர்கள் கொழும்பை வற்புறுத்துகிறார்கள். நாம் யாழ்ப்பாணத்தையே முடிவு செய்துள்ளோம்” என்று கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா கூறினார்.

துரைராசா நன்றி

கட்டடக் கலைஞர் திரு. வி.எஸ்.துரைராஜா முடிவில் நன்றி தெரிவித்துப் பேசுகையில், தமிழ் மக்கள் அளித்துள்ள பேராதரவு பெரும் உற்சாகத்தை அளித்திருக்கின்றதென்றும் மகாநாட்டை சிறப்பாக நடத்தும் அதே நேரத்தில் பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் மகாநாடு வெற்றியுடன் நடைபெறும் என்று தாம் எதிர்பார்ப்பதாகவும் கூறினார்.

கண்காட்சி

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டையொட்டி ஓர் கண்காட்சியையும் நடத்த இலங்கைக் கிளை ஏற்பாடு செய்து வருகின்றது. இது சம்பந்தமாக கண்காட்சிக்குழுத் தலைவர் கலாநிதி சி.பத்மநாதன் பின்வரும் வேண்டுகோளை விடுத்துள்ளார்.

இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாறு, மொழி, இலக்கியம், கலைகள், கைத்தொழில்கள் போன்ற வற்றைப் பொது மக்களுக்கும், மாணவருக்கும், பிறநாட்டவருக்கும் அறிமுகப் படுத்தும் வண்ணமாக மேற்படி மாநாட்டின் அங்கமாக பொருட்காட்சி அமையும். பொருட்காட்சியில் மேல்வரும் பிரதானமான பிரிவுகள் இடம் பெறும்.

1. நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஏட்டுச் சுவடிகள், கையெழுத்துப் பிரதிகள்.
2. பனம் பொருட்கள், நெசவுப் பொருட்கள், உலோகப் பொருட்கள் முதலியன.

3. மரவேலைப்பாடுகள், சித்திரங்கள், ஓவியங்கள்.
4. வெங்கலப் படிமங்கள், சிற்பங்கள், நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள்.

பொருட்காட்சியிலே பொருட்களைக் காட்சிக்கு வைக்க விரும்புவோர் கலாநிதி சி.பத்மநாதன், பொருட்காட்சி அலுவலகம், சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் எனும் முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கோரப்படுகின்றனர்.

நன்றி: சுதந்திரன் 16-12-1973 ப.3.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு கோலாகலமான ஏற்பாடு:

அரங்குக்கு 'ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்' பெயர்

தனிநாயகம் அழகன் திறந்து வைப்பார்!

ஈழத் தமிழ்நாட்டின் தலைநகரும், தமிழ் மன்னர்கள் சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்ததுமான யாழ்ப்பாணத் திருநகரில், உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான மொழி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கலந்து கொள்ளவிருக்கும் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் சுறுசுறுப்புடன் நடைபெற்று வருகின்றன. இன்னும் பத்து தினங்களில் தொடங்கவிருக்கும் இந்த மகாநாட்டையொட்டி ஈழமடங்கிலு முள்ள தமிழர்கள் புதிய உற்சாகத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் மாநாட்டு அமைப்பாளர்களுக்கு ஆதரவும் அனுதாபமும் காட்டுவதுடன் உதவிகளும் அளித்து வருகிறார்கள்.

குடியரசுத் தலைவர் மகாநாட்டைத் தொடக்கி வைப்பதில் தனக்குள்ள வசதியீனத்தைத் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் நிறுவனரும் தமிழ்ப் பேரறிஞருமான வண.தனிநாயக அழகனாரிடம் இந்த

மாநாட்டைத் தொடக்கிவைக்கும்படி கோரப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

சங்கப் புலவனின் பெயர்

மாநாடு நடைபெறும் அரங்குக்கு ஈழத் தமிழகத்தின் பழம்பெரும் சங்கப் புலவன் "ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின்" பெயர் சூட்டப்படும் என்று தெரிகிறது. ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு யாழ். நிம்மர் மண்டபத்தில் நடைபெறவுள்ளது.

மாநாட்டின் விசேட விருந்தினராக கலந்துகொள்ளுமாறு தேசிய பேரவை உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள், பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள், மதத் தலைவர்கள், வெளிநாடுகளில் உள்ள தமிழ்பேசும் அமைச்சர்கள் ஆகியோர் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும், மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நடைபெறும் என்றும் இலங்கைக் கிளை இணைச் செயலாளர் டாக்டர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா வெளியிட்ட அறிக்கையொன்றில் தெரிவித்துள்ளார்.

தமிழ் இலக்கியம், மொழியியல், அறிவியல், தொழில்நுட்பம், வரலாறு, தத்துவம், மதம், வைத்தியம், கட்டடத் துறை போன்ற பல்வேறு துறைகளை யொட்டியும், அத்துறைகளில் ஈழத்தமிழர் களின் பங்கு பற்றியும் குறிப்பிடும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் இந்த மாநாட்டில் விவாதிக்கப்படவுள்ளன.

கொடிதினம்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி கொடித்தினம் ஒன்றை ஜனவரி 5ஆம் திகதி நடத்த திரு. கே.சச்சிதானந்தன் ஏற்பாடு செய்துள்ளார். உணவு, உறை விடக் குழுத் தலைவராகவும் உள்ள அவர், வெளிநாட்டிலிருந்த வரும் அறிஞர்களை கௌரவித்து நன்கொடை வழங்கி உபசரிக்கவும், உணவும் உறையுளும் வழங்கவும், வசதிபடைத்த பல தமிழ்க் குடும்பங்கள் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு ஆர்வத்துடன் முன்வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

அரசின் தடை

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டிய கொடிதினத்தில் பாடசாலைகளில் கொடிகளை விற்பனை செய்வதற்குக்கூட கல்வியமைச்சு தடைவிதித்துள்ளது. இது அரசின் தமிழ்த் துவேஷத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டென்றும், மாணவர்கள் பாடசாலை வாசலில் நின்று கொடி விற்பதை எந்தச் சட்டமும் தடுக்க முடியாதென்றும் தமிழ் மாணவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

போக்குவரத்து சுற்றுலாக் குழுத் தலைவராகவுள்ள திரு. இ.பேரின்ப நாயகம் நமது நிருபரிடம் பேசுகையில், மாநாட்டையொட்டிய போக்குவரத் துக்கள் மற்றும் அறிஞர்களை சுற்றுலா வுக்கு அழைத்துச் செல்லல் ஆகிய தேவைகளுக்கு இலவசமாகவே தங்கள் போக்குவரத்துச் சாதனங்களை தந்துதவ பலர் முன்வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

வரவேற்புக் குழுத் தலைவியாகக் கடமையாற்றும் திருமதி புனிதம் திருச்செல்வம் பொதுமக்களுக்கு விடுத்த வேண்டுகோள் ஒன்றில், மாநாட்டுக்கு வரும் அறிஞர்கட்கு நமது பாரம்பரிய கலாசார முறைப்படி வரவேற்பு வழங்கப் படவுள்ளதாகவும் மாநாடு நடக்கும் நாட்களில் வரவேற்பு வளைவுகள், முத்துப் பந்தர்கள், முத்துச் சப்பரங்கள், சிகரங்கள் முதலியவற்றை நகரின் தெருக்களிலும், சந்திகளிலும், மாநாட்டு அரங்குகட்கும், பொருட்காட்சி அரங்கிற்கும் அண்மையிலும் அமைத்து உதவ விரும்பும் தமிழன்பர்களை தம்முடன் தொடர்புகொள்ளுமாறு கேட்டுள்ளார்கள்.

தொண்டர் பட

மாநாட்டுக்கும் மாநாட்டுக்கு வருகின்ற அறிஞர்கட்கும் தொண்டர்களாக பணியாற்றி உதவக்கூடிய இளைஞர்களையும் தங்கையரையும் மாநாட்டுத் தொண்டர் படையில் சேருமாறும் அவர் கோரியுள்ளார்.

அரசாங்கப் பாடசாலை மண்டபங்க ளையும் வீரசிங்கம் மண்டபம் போன்ற வற்றையும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு தரமுடியாது என்று அரசு மறுத்தது கண்டு கொதிப்படைந்த யாழ் நகரிலுள்ள தன்மானத் தமிழர்கள் பலர் மாநாடு நடத்திட தமது சொந்தக் காணிகளையே தருவதற்கு ஆர்வத்துடன் முன்வந்தி ருப்பதாக மாநாட்டு அமைப்பாளர் ஒருவர் தெரிவித்தார்.

எங்கும் பேரார்வம் கொழுந்தவிட் டெரிகிறது. எங்கும் தமிழணர்ச்சி வீறுபெற்றெழுந்தவிட்டது. இந்நிலையில் யார் தலைகீழாக நின்றாலும், தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு தமிழர்கள் பெருமைப் படத்தக்க விதத்தில், ஈழத்தமிழகத்துக்கு கீர்த்தி சேர்க்கும் விதத்தில் வெற்றிகரமாக நடைபெறும் என்றும் அவர் மேலும் தெரிவித்தார்.

நன்றி: சுதந்திரன் 23.12.1973: ப.1.7.

எங்கும் பேரெழுச்சி விழாக் கோலம் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மூன்று நாட்களில் ஆரம்பம்

யாழ்ப்பாணத் திருநகரில் இன்னும் மூன்று நாட்களில் ஆரம்பமாகவிருக்கும் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் யாவும் பூர்த்தியடைந்துவிட்டன. மாநாட்டு ஏற்பாடுகள் யாவற்றையும், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தந்தையும் தமிழ்ப் பேரறிஞருமான வண.பிதா. தனிநாயக அடிகளார் அவர்களே நாள்தோறும் காலை முதல் மாலை வரை முன்னின்று நேரடியாக கவனித்துவருகிறார்கள்.

மாநாட்டையொட்டி யாழ்ப்பாணத் திருநகரத்தின் வீதிகள், சந்திகள் அனைத்தும் எழில் குலுங்கும் சிகரங்களாலும், முத்துப் பந்தல்களாலும், அலங்கார வளைவுகளாலும் அழகு செய்யப்படுகின்றன.

தொடக்க விழா

இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காக வரவிருக்கும் இந்தியத் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களுக்கும், மற்றும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கும் விசா வழங்குவதில்

இலங்கை அரசு கடைசி நேரத்திலாவது பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளப் போகிறதா அல்லது குறுகிய தமிழ் விரோத போக்கை கடைப்பிடிக்கப் போகிறதா என்ற கேள்வியே தமிழர்கள் மத்தியில் இப்போது எழுப்பப்படும் ஒரேயொரு கேள்வியாகும்.

சனவரி 3ஆம் திகதி ஆரம்பமாகும் மாநாட்டின் முக்கிய நிகழ்ச்சியான ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு யாழ் மத்திய கல்லூரிக்கு அண்மையிலுள்ள "றீம்மர்" மண்டபத்தில் நடைபெறவிருக்கிறது. பிரதான நிகழ்ச்சிகளில் இன்னோர் பகுதி, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்தில் இடம்பெறவிருக்கிறது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் தொடக்க விழா, சனவரி 3ஆம் திகதி, காலை 10 மணிக்கு றீம்மர் மண்டபத்திலே இடம்பெறவிருக்கிறது. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளைத் தலைவரான பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தலைமையில் வண. தனிநாயக அடிகளார் மாநாட்டை தொடக்கிவைக்கவிருக்கிறார்.

அழகனார் வேண்டுகோள்

மாநாடு நடைபெறும் 7 நாட்களிலும், நாள்தோறும் மாலையில், சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி மண்டபத்திலும் மற்றும் சில திறந்த வெளி அரங்குகளிலும் கலைநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும். பொது மக்கள் அனைவரும் பங்குபற்றக் கூடியதாக இருக்கும் இந்தக் கலை நிகழ்ச்சிகளில், வெளிநாடுகளிலிருந்து வருகின்ற அறிஞர்கள் கலந்துகொண்டு உரையாற்றுவர்.

மாநாடு வெற்றிகரமாக நடைபெற அனைவரது ஒத்துழைப்பையும் கோரி வண. தனிநாயக அடிகளார் மீண்டும் ஓர் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார். இந்த மாநாட்டை நடத்துவதில் தாம் ஒத்துழைப்பு நல்கவில்லையென சிலரால் கூறப்பட்டுவருவதை அடிகளார் முற்றாக மறுத்துள்ளார். கருத்து வேறுபாடுகளை மறந்து, பூரணமாக ஒத்துழைப்பு நல்கி, மாநாடு சிறப்புற அனைவரும் பாடுபட்டு வருகின்றனர் என்றும் அடிகளார் தெரிவித்துள்ளார். அடிகளார் மேலும் கூறியிருப்பதாவது:-

“உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கும் அரசியலுக்கும் சிறிதளவேனும் தொடர்பில்லை. இதனை நான் வற்புறுத்திக் கூறுவேன். அரசியலுக்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை என்பதை தெளிவாக அறிந்தவர்கள் கூட அரசியல் சார்ந்திருப்பதாக வீணே கூறிக் கொள்கிறார்கள். இருப்பினும், இதற்கு முந்திய மூன்று மாநாடுகளும் சிறப்புற

நடைபெற்றதுபோல இந்த 4வது மாநாடும் சிறப்புற நடைபெறும் என்பது திண்ணம்.

இப்போது ஐந்தாவது மாநாட்டைப் பற்றி நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டோம். அது இன்னும் 3 ஆண்டுகளில், மொறி சியஸ் தீவில் அல்லது சிங்கப்பூரில் நடைபெறும். மாநாட்டில் சமர்ப்பிப்பதற்கென இதுவரை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்துசேர்ந்துள்ளன. இவற்றில் 60 கட்டுரைகளை தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் அனுப்பிவைத்துள்ளனர்.

தமிழக ஆளுனர் கே.கே.ஷாவும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை யொன்றை சமர்ப்பித்திருக்கிறார். சிங்கள அறிஞர்கள் பலரும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்துள்ளனர். மாநாட்டை யொட்டிய கலைவிழாவில் ஐம்பதுக்கும் அதிகமான கலைநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுகின்றன.

கண்காட்சி

மாநாட்டையொட்டி இடம்பெறும் கண்காட்சியில் ஈழத்தையாண்ட பண்டைத் தமிழ் மன்னர் காலத்து நாணயங்களும், தமிழர் வரலாற்றை எடுத்துக்கூறும் கல்வெட்டுக்கள், மற்றும் வரலாற்றுச் சுவடிகள், தமிழ் வரிவடிவ வளர்ச்சி, தமிழ்மொழி வளர்ச்சி ஆகியனவும் இடம்பெறவுள்ளன. ஈழத்தமிழர் தம்பண்டைப் பெருமையை விளக்குவதாக இக்கண்காட்சி அமையும்.

ஊர்திகள் பவனி

மாநாட்டு இறுதிநாளான சனவரி 9ஆம் திகதி, தமிழர்களின் வரலாற்றையும் கலாசாரத்தையும் எடுத்து விளக்கும் சரித்திர காலச் சம்பவங்களை பின்னணியாகக் கொண்டு மாபெரும் அலங்கால ஊர்திகள் பவனி ஒன்று நடைபெறவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் திரைப்பட மாக்கவும் ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.”

ஈழநாடு கருத்து

“கட்சியரசியலுடன் சம்பந்தப்படாத தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை அரசியலுக்

குள் இழுத்துவிட்ட பெருமை அரசாங்கத்தையே சேரவேண்டும். ஆராய்ச்சி மாநாட்டை அரசியல் மேடையாக உபயோகிக்க விரும்பாதவர்களும் கூட அதை அரசியல் மேடையாக பயன்படுத்த வேண்டிய அளவுக்கு அரசாங்கமே வழிவகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறதென்று கூறவேண்டும்.”

இவ்வாறு “ஈழநாடு” பத்திரிகை அதன் 23.12.73 இதழில் கருத்தறிவித்துள்ளதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

30.12.1973: பக்கம் 1,8

தமிழாராய்ச்சி மாநாடும் அதன் எதிரொலிகளும்

யாழ்ப்பாணத்தில் சனவரித் துவக்கத்தில் நடைபெறவிருக்கும் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நாளேடுகளில் வெளிவரும் செய்திகளும் வாதப் பிரதிவாதங்களும், பல உண்மைகளை இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றன. அரசாங்கத்தின் தமிழ் விரோத மனப்போக்கையும் தமிழ்த் துரோகிகளின் ஈனத்தனமான செயல்களையும் தமிழ் மக்கள் அறிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கின்றது.

மலேசியா

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு முதல் தடவையாக மலேசியத் திருநகரான கோலாலம்பூரில் சிறப்புற நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டுக்கு அங்குள்ள தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆதரவு அளித்தனர். அரசாங்கமும் சகல உதவிகளையும் அளித்தது. மலேசியாவில் வாழும் எந்தவொரு தமிழராவது மாநாட்டுக்கு வருவோருக்கு விசா வழங்கவேண்டாமென்றோ மாநாட்டைத் தடைசெய்யும்

படியோ மலேசிய அரசிடம் கோரிக்கை விடவில்லை.

தமிழ்நாடு

இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சிங்காரச் சென்னை மாநகரில் பேரறிஞர் அண்ணாவின் நேரடி மேற்பார்வையின்கீழ் தமிழக வரலாறே இதற்கு முன் காணாத அளவு மாபெரும் தமிழ்த் திருவிழாவாக நடைபெற்றது. இந்த விழாவுக்கு இந்திய மத்திய அரசு சகல உதவிகளையும் அளித்தது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி சிறப்பு அஞ்சல் தலையை வெளியிட்டது. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரும், மாபெரும் கல்விமானுமான காலஞ்சென்ற ஜாகிர் உசேன் மாநாட்டைத் தொடக்கிவைத்துச் சிறப்பித்தார்.

பாரிஸ்

மூன்றாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பாரிசில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டுக்கு பிரெஞ்சு அரசு

எதுவித உதவியையும் செய்யவில்லை. ஒத்துழைப்பும் நல்கவில்லை. பிரெஞ்சு நாட்டு அமைச்சர்கள் யாரும் அழைக்கப் படவுமில்லை. சிறந்த ஆய்வுக் கருத்தரங்காக இது நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டுக்குச் சென்றோருக்கு விசா வழங்குவதில் நாகரீகம் மிக்க பிரெஞ்சு அரசு எதுவிதத்திலும் "பிசு" செய்யவில்லை.

ஓலங்கை

நான்காவது மாநாடு 1974 சனவரியில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறவிருக்கிறது. இப்படியொரு மாநாடு ஈழத்தமிழகத்தில் நடைபெறுவது தமிழர்கள் செய்த பாக்கியமே.

ஆனால் ஈழத் தமிழர்கள் மத்தியிலேதான் துரோகிகளும் துட்டர்களும் காட்டிக் கொடுக்கவும் தயங்காத கயவர்களும் ஏராளமானோர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்த மாநாட்டைப் பற்றி குளறுபடியான செய்திகளைத் தந்து எப்படியாவது குழப்பியடித்துவிட மக்களின் மனதைக் கலைத்துவிட முயற்சித்து வருகிறார்கள். தமிழை எழுதி-தமிழால் வயிறு கழுவிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலுள்ள ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் நிருபர்களும் தமிழ் மொழி மாநாட்டை இன்று கேவலப்படுத்தி தமிழை அவமதித்து வருகிறார்கள்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு வரும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கு விசா வழங்கவேண்டாம் என்றும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையே தடைசெய்து

விடவேண்டுமென்றும் நல்லூர் பா.உ. திரு. சி.அருளம்பலம் அரசாங்கத்துக்கு வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்.

தமிழர்களே இரத்தக் கண்ணீர் வடியுங்கள். நல்லூர்த் தொகுதியின் தன்மானத் தமிழர்களே நாகநாதன் என்ற தமிழ்ச் சிங்கம் கோலோச்சிய தொகுதியிலிருந்து தமிழர்களுக்கு தீராத வடுவை தேடித்தந்திருக்கும் ஒரு பிரதிநிதியை தெரிவுசெய்து விட்ட உங்கள் பாவத்தை எண்ணி கண்ணீர் விடுங்கள். அதைவிட இப்போது உங்களால் வேறு என்ன செய்திட முடியும்?

அழியாத வடு

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை தடைசெய்ய வேண்டுமென்று ஒரு சிங்களவர் கூறவில்லை- அப்படிக்கூறியிருந்தாலும் கூட பரவாயில்லை. ஒரு தமிழன் அதுவும் ஒரு தமிழ்த் தொகுதியின் பிரதிநிதி இப்படிக்கூறியிருக்கிறாரென்றால்- உலகத் தமிழர் அரங்கில் ஈழத்தமிழனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்த வடு, அழியாத வடுவாக, நீங்காத கறையாக என்றென்றும் இருந்துகொண்டிருக்கப் போகின்றது.

தன்னாட்சியின் அவசியம்

இந்த மாநாட்டை கொழும்பில் நடத்தினால்தான் அரசு ஆதரவு கொடுக்கும். யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தால் ஆதரவு கிடைக்காது. வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கு விசா வழங்க அரசு மறுக்கலாம்-

என்று கூறியிருக்கிறார் பாதுகாப்புத்துறை துணை அமைச்சர்.

இதன் பொருள் என்ன? இந்நாட்டுத் தமிழர்கள் தங்கள் எண்ணப்படி செயல்பட- அதுவும் ஜனநாயக உரிமைகளுக்குப்பட்டு செயற்படுவதற்குக்கூட அரசு அனுமதிப்பதில்லை என்பதைத் தானே இது உணர்த்துகின்றது.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைவிட யாழ்ப்பாணத்தில் வைக்கக் கூடாது என்று அரசு பிடிவாதமாக இருப்பது தந்தை செல்வா குறிப்பிட்டதைப் போல- தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு தன்னாட்சி இருப்பதன் அவசியத்தையும் இன்றியமையாமையுமே எடுத்தக் காட்டுகின்றது. தன்னாட்சிக் கோரிக்கைக்கு வலிவு சேர்க்கிறது.

அரசியல் இலாபம்

அரசியல் இலாபம் பெறுவதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுகின்றதென்றால், அதற்கு வருவோருக்கு எப்படி அரசு விசா வழங்க முடியும் என்று கேட்டிருக்கிறார் திரு. லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடி.

அரசியல் இலாபம் என்று பார்த்தால் வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் இங்கு வருவதற்கு அனுமதிப்பதை விட அனுமதி வழங்க மறுப்பதுதான் தமிழர் கூட்டணிக்கு அதிக அளவு அரசியல் இலாபத்தையும் ஈழத்தமிழர் நிலையை வெளிநாட்டார் உணருகின்ற சூழ்நிலையையும் தோற்றுவிக்கும் என்பதை பாதுகாப்பு துணை அமைச்சர் உணரவேண்டும்.

புறக்கணிப்பு

மாநாட்டை தொடக்கி வைப்பதற்கு நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் அழைக்கப் பட்டிருந்தார். அந்த அழைப்பை ஏற்று யாழ்ப்பாணம் செல்ல முடியாமலுக்கு அவர் வருத்தம் தெரிவித்து மாநாட்டு அழைப்பாளர்களுக்கு செய்தி அனுப்பியுள்ளார்.

சிங்களம், பௌத்த மதம் சம்பந்தப்பட்ட சின்னச் சின்ன நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றுக்கும் செல்கின்ற குடியரசுத் தலைவர் இந்நாட்டின் இரண்டாவது பெரிய இனமான தமிழர்களின் மொழி சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துலகம் தழுவிய ஒரு முக்கிய மாநாட்டினைத் தொடக்கி வைக்கும்படி விடுக்கப்பட்ட வேண்டு கோளை நிறைவேற்றி வைக்க முன் வராதது- தமிழர்கள் இலங்கையில் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு இனத்தினராகவே வாழ்கின்றார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறதென்று வெளிநாட்டார் கருதுவதற்கு இடம்வைக்கிறது.

சிங்கள மயம்

அரசாங்க தேசிய கூட்டுறவுச் சபையின் நிர்வாகத்திலிருக்கும் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தையும், மற்றும் அரசாங்க பாடசாலை மண்டபங்களையும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு வழங்கக் கூடாதென அரசு உத்தரவிட்டுள்ளதாக நாளேடுகளில் வருகின்ற செய்திகள், தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் எதிரான இந்த அரசாங்கத்தின் துவேஷத்தனமான போக்கையே தோலுரித்துக் காட்டு

கின்றன. அத்துடன் தேசிய மயம் என்பது தமிழர்களை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துள்ளது என்பதையும் விளக்குகிறது.

மறைந்த அமரர் நாகநாதன் அடிக்கடி கூறுவார்- 'In this country, Nationalisation means Sinhalisation' என்று. அதாவது "இந்நாட்டில் தேசியமயம் என்பதன் பொருள் சிங்கள மயம்" என்று கூறுவார்.

கூட்டுறவுச் சங்கங்களையும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளையும் அரசு பொறுப்பேற்ற பின்னர் அவை சிங்கள மயமாகி வருகின்றன. சிங்கள மொழி திணிக்கப்படுகின்றது. அரசாங்கப்

பாடசாலைகளில் சிங்கள ஆசிரியர்கள் நுழைக்கப்படுகின்றனர்.

இப்போது அரசியல்சார்பற்ற தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி மாநாட்டுக்குக் கூட தமிழ் பாடசாலை மண்டபங்களையும் மற்றும் வீரசிங்கம் மண்டபம் போன்ற, கூட்டுறவு முறையில் தமிழர்கள் தங்கள் சொந்தப் பணத்தில் கட்டிய கட்டிடங்களையும் தரமுடியாது என்று அரசு மறுக்கிறது என்றால் "தேசிய மயம்" தமிழனை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துள்ளது என்பது புரிகிறதல்லவா?

நன்றி: சுதந்திரன் 23.12.1973: ப.4.7.

சுதந்திரன் கருத்தரங்கம்
தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக்கிளை
அரசின் கைப்பொம்மையா?

வி.ஆர். லிங்கம்
இணுவில்

14.01.1973 வீரகேசரியின் முதல் பக்கத்தில் 1974 ஜனவரி 3ஆம் திகதி தமிழாராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பமாகும் என்ற செய்தியை படித்ததும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் அடுத்த செய்தியை படித்ததும்- அதாவது பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவும், ஜனாதிபதியும் மகாநாட்டை ஆரம்பித்து வைப்பார்கள் என்ற செய்தியை படித்ததும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். கவலைப்பட்டேன். கண்ணீர் விட்டேன்.

எங்கள் தங்கத் தமிழுக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உரிய இடத்தை- பாதுகாப்பை கொடுக்காமல் இருக்கும் இந்த அரசை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவது இவ்விருவரையும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை ஆரம்பித்து வைக்கக் கேட்கும் விழாக் குழுவினருக்கு என்ன துணிவு வேண்டும்? இவர்களுக்கு கொஞ்சமேனும் மானம்- ரோசம்- வெட்கம் இல்லையா? இவர்கள்

தமிழர்களா? அல்லது தமிழர்களா? தாய் பிச்சை எடுக்க மகன் காசியில் அன்ன தானம் வழங்கிய கதையாகத்தான் இருக்கிறது தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் விழாக் குழுவினரின் செயல்.

பெரிய அறிவாளிகள்- மேதாவிகள் என்றெல்லாம் இந்த விழா குழுவினர் பெயர் எடுத்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய சில செயல்களைப் பார்க்கும் பொழுது குழந்தைத்தனமானதாகவும்- முட்டாள்தனமானதாகவும் சந்தி சிரிக்கும்படியும் இருக்கிறது. ஏன் தான் இவர்கள் படித்து மேதாவிகளாகவும் அறிவாளிகளாகவும் வந்தார்களோ தெரியாது. அவர்களை இனி அந்த ஆண்டவன்தான் காப்பாற்றவேண்டும். நல்ல புத்தி கொடுக்கவேண்டும்.

அடுத்து இது ஒரு அரசியல் கலப்பற்ற மகாநாடென்றும் விழா குழுவினர் பெருமையோடு பேசிக்கொள்கிறார்கள். யாரை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள் இவர்கள்? அந்த மகாநாட்டை பிரதமரும் ஜனாதிபதியும் ஆரம்பித்து வைப்பார்கள் என்று எப்பொழுது செய்தி வந்ததோ அன்றே இந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில்

அரசியலும் கலந்துவிட்டது. இதை யாரேனும் மறுக்க முடியுமா?

தமிழ் மொழியைப்பற்றி பேசுவதற்கு, எழுதுவதற்கு, ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு, மேதைகளுக்கும் அறிவாளிகளுக்கும் புலவர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் தான் உரிமையுண்டு. சொந்தம் உண்டு என்ற கருத்து எந்தக் காலத்திலும் ஏற்க முடியாது. உண்மையில் இவர்கள் எல்லாம் உடல் என்றால், தமிழின் மூச்சு-உயிர் எல்லாம் இந்த ஏழை விவசாய, பாட்டாளித் தமிழர்கள் தான். ஆகவே இவர்களை அடியோடு புறக் கணிக்காமல் இவர்களும் கண்டு-கேட்டு இன்புறச் செய்யும்படி நிகழ்ச்சிகள் அமைந்திருக்கவேண்டும்.

மேலும் இந்த மாநாட்டை கூடிய வரை சிக்கனமாக நடத்தவேண்டும். ஏனெனில் இன்றைய நாட்டின் நிலைமை வர வர மோசமாகிக் கொண்டு வருகின்றது. அதுவும் தமிழர்களைப் பொறுத்த அளவில் எல்லாம் இங்கு தலைகீழாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே கூடியவரை இந்த மகாநாட்டை சிக்கனமாக நடத்தி முடிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவெனில்- தமிழர்களுடைய ஒத்துழைப்பு, ஆதரவு இந்த தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு வேண்டுமெனில் என்னுடைய இந்தக் கருத்துகளை செயல்படுத்தும் முறையில் தான் இருக்கின்றது என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

தாவடியூரான்

தாவடி வடக்கு
கொக்குவில்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இணைச் செயலாளர்களில் ஒருவரான கலாநிதி ஆனந்தராஜன் கூறிய கருத்துக்கள் 15ஆம் திகதி தினகரனில் வெளியாகியுள்ளது. அதாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு பிரதமர் இந்நாட்டின் முதல்வர் என்ற முறையில் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். இம்மாநாடு அரசியல் கலப்பற்ற மாநாடு. மாநாட்டில் பேசுவோர் அரசியல் பேசினால் வெளியேற்றப்படுவர். கருணாநிதி கூட அழைக்கப்படுவதற்கு நிபந்தனை விதிக்கப்படும்.

இவைகளை கருத்தில் கொள்ளும் போது, எந்தவொரு உணர்ச்சியுள்ள தமிழ்மகனும் வேதனையடையாமல் இருக்கமுடியாது. நமது நாட்டு பிரதமர் தலைமையிலான அரசாங்கம், இங்குள்ள தமிழனின் அற்ப சொற்ப எஞ்சிய உரிமைகளையும் பறித்த அரசாங்கம்-எந்தவொரு துறையிலும் தமிழனை முன்னேறாமல் செய்யும் நோக்கத்துடன் பல திட்டங்களைத் தீட்டி தமிழினத்துக்கு குழி பறிக்கின்ற அரசாங்கம், குறிப்பாக கல்வித் துறையில் தமிழ் மாணவனை உயிருடன் வதைக்கும் அரசாங்கம், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தமிழன்னை யை-உனக்கு அரியாசனத்தில் அமரத் தகுதி இல்லையென்று கூறிய அரசாங்கம், இந்த அரசாங்கத்தின் தலைவியை தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு தலைமை தாங்க அழைக்கிறார்கள். இதைப்

பார்க்கும்போது, தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்துள் துரோகிகள் ஊடுருவல் நடத்தியிருக்கிறார்களா என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

மிகுந்த தமிழ் உணர்ச்சியுடன் எங்கு தமிழுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகின்றதோ அங்கே சீறி எழ வேண்டிய கழகம் இப்படி இந்த ஒரு இழிசெயலை செய்ய எண்ணியுள்ளது என்பதை எண்ண, மிகுந்த வேதனை அடையவேண்டியுள்ளது. இந்நாட்டின் முதல்வர் என்ற முறையில் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ அழைக்கப்படலாமென்றால், தமிழுக்காக, அதன் வளர்ச்சிக்காக இயங்கிவரும் கழகம், இந்த முதுமைப் பருவத்திலும் அயராது தமிழ்த் தொண்டு செய்யும் தமிழர்களின் முதல்வர் தந்தை செல்வாவுக்கு அல்லவா முதலில் அழைப்பு அனுப்பவேண்டும். நிலைமையில் மாற்றம் இல்லாவிடில் தந்தை செல்வாகூட அரசியல்வாதி என்ற முறையில் மாநாட்டில் புறக்கணிக்கப்படுவது திண்ணம். கலைஞர் கருணாநிதி வருகை, மற்றும் தமிழ்நாட்டுப் பிரமுகர்களின் வருகைக்குக் கூட ஐயப்பாடு தெரிவிக்கிறார் இந்த டாக்டர் ஆனந்தராஜன்.

குறிப்பாக சொல்லப்போனால், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலாயினும் கருணாநிதி போன்ற அரசியல்வாதிகளையும், சிவாஜி கணேசன், எம்.ஜி.ஆர் போன்ற கலைஞர்களையும் பார்க்க, அவர்களின் பேச்சைக் கேட்க தமிழ் மக்கள் ஆவலாக இருக்கிறார்கள். இதற்கு சிலர் தடைவிதித்தால் இவற்றின் பலாபலனை அந்தச் சிலரே அனுபவிக்க வேண்டி வரும்.

பேச்சாளர்கள் பேசும்போது, சில நிபந்தனைகளுடன்தான் பேச அனுமதிக்கப்படுவார்கள் எனக் கூறுகிறார் இந்த ஆனந்தராஜன். இவரிடம் ஓர் ஐயப் பாட்டை தெரிவிக்கலாம். நிபந்தனைகள் என்றால், இங்குள்ள தமிழர்கள் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள், அடக்கி ஒடுக்கப்படுகிறார்கள், தமிழுக்கு உரிமையில்லை - இவை போன்ற பேச்சுக்கள் தானா? இங்குள்ள தமிழர்கட்கு உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது யாரும் மறுக்கமுடியாதது. அரசாங்கம் தான் இதை மறுக்கின்றது. அப்படியாயின் தமிழாராய்ச்சி கழகம் அரசாங்கத்தின் கைப்பொம்மையாகவா இயங்குகின்றது? அதுவும் மதிப்புக்குரிய தனிநாயகம் அடிகள் தலைமையில்?

அரசாங்கத்தின் சிறு பண உதவிக்காக அரசாங்கத்துக்கு கழகம் பந்தம் பிடிக்கிறதா? அப்படியாயின் அத்தொகையை நாம் தண்டிச் சேர்த்துக் கொடுப்போம்.

சிவசிதம்பரம் எப்படி உள்ளே வந்தாரோ தெரியவில்லை. அரசியல் கலந்தால் அவர் வெளியேற்றப்படுவார் என்கிறார் ஆனந்தராஜன். எல்லாம் சரி, இந்த ஆனந்தராஜன் என்பவர் யார்? தமிழ் மக்கள் முன்பின் அறியாத இந்த மனிதரை கழக இணைச் செயலாளராக் கியது யார்? சுதந்திரக் கட்சியின் பந்தமா? இவர் பேசுவது போன்ற அகம்பாவ பேச்சுக்கள் இறுதியில் இவரை வருந்தவைக்கும்.

இறுதியில் ஒரு வேண்டுகோள்.

தமிழர் கூட்டணிக்கு:- பிரதமரை இதில் கலந்துகொள்ளச் செய்தால், “நாம் இங்கு தமிழருக்கு ஒன்றும் பாதகமாகச் செய்யவில்லை. உரிமை கொடுத்திருக்கிறோம்” என்று பொய்ச் செய்தியை உலகத்துக்கு அறியவைக்க பிரதமர் முயலுவார். இதைத் தடுக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை.

கழகத்துக்கு:- உங்கள் போக்கை மாற்றுங்கள். இல்லையேல் அண்மையில் நாவலர் விழாவில் நடைபெற்ற மனவருத்தத்துக்கு உரிய செயல்கள் நடைபெறும். அமைதியின்மை ஏற்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

வாழ்க தமிழ் வெல்க தமிழினம்

நன்றி: சுதந்திரன் 28-01-1973: ப.2.

**அனைத்துலக மாநாடு என்றால்-அது
தலைநகரில்தான் நடக்கவேண்டுமா?
லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடிக்கு ஈழத்தமிழ்
எழுத்தாளர் பேரவை பதில்**

ஈனவரியில் நடைபெறவிருக்கும் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு அனைத்துலகத்தையும் தழுவி யுள்ள, அனைத்துலக மாநாடு என்பதால் அது “இலங்கையின் தலை நகரிலேயே நடைபெறவேண்டுமென்றும், அப்படி நடந்தால் மட்டுமே, அரசு அதற்கு ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் அளிக்க முன்வரும்” என்றும், அண்மையில் பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் பாதுகாப்பு வெளிவிவகார பதில் அமைச்சர் லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடி தெரிவித்திருந்த கருத்தை மறுத்து “ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர் பேரவை” பின்வரும் அறிக்கையை விடுத்துள்ளது.

(1) அனைத்துலக மாநாடுகள் அனைத்தும் ஒரு நாட்டின் தலை நகரில்தான் நடைபெறவேண்டும் என்று திரு. லக்ஸ்மன் ஜெயக் கொடியும் “டெய்லி நியூஸ்” செய்தி இதழும் தெரிவித்துள்ள கருத்து எமது பேரவையை பொறுத்தவரை பொருத்தமான கூற்றாக அமைய வில்லை என்று பணிவுடன் கூற விரும்புகிறோம்.

காரணம்: பின்வரும் அனைத்துலகம் தழுவிய மாநாடுகள் அனைத்தும் உலக நாடுகளின் தலைநகரங்களில் நடைபெறாது ஏனைய நகரங்களிலேயே நடைபெற்றுள்ளன.

(அ) 1973ஆம் ஆண்டின் அனைத்துலக மக்கள் தொகை விஞ்ஞான ஆய்வு சம்பந்தப்பட்ட மாநாடு (Congress of the International Union for the Scientific study of Population 1973) பெல்ஜியத்தின் தலைநகரான பிரசல்ஸில் நடைபெற வில்லை. “லீக்” என்னுமிடத்திலேயே நடைபெற்றது.

(ஆ) 1973ஆம் ஆண்டின் அனைத்துலக ஸ்பெலியோலொஜிக்கல் மாநாடு (International Speliological Congress 1973) செக்கோசிலவேக்கியாவின் தலை நகரான பிரேக்கில் நடைபெற வில்லை. ஒலுமொக் (Oloumouc) என்னுமிடத்திலே தான் நடை பெற்றது.

(இ) 1973ஆம் ஆண்டின் நீர் ஆய்வு மாநாடு (International Congress of the water Research Association)

சிக்காகோவில்தான் நடைபெற்றது. அமெரிக்க தலைநகரான வாஷிங்டனில் நடைபெற்றதில்லை.

(ஈ) 1973ஆம் ஆண்டின் அனைத்துலக தொழிற்சங்கங்களின் மாநாடு (International Trade Union Congress of 1973) பல்கேரியத் தலைநகரான சோஃபியாவில் நடைபெற்றதில்லை. வர்ணா (Varna) என்ற இடத்திலேயே நடைபெற்றது.

(உ). ஐ.நா.வின் ஆதரவுடன் நடைபெற்ற 1973ம் ஆண்டின் நில நீர் பற்றிய ஆராய்ச்சி மாநாடு (International Symposium on Development of Ground Water resources, 1973- U.N.Supported) இந்தியத் தலைநகரான புதுடெல்லியில் நடைபெறவில்லை. சென்னையிலேயே நடைபெற்றது.

(ஊ) பிரசித்திபெற்ற "பண்டுங்" மகாநாடு, இந்தோனேசியத் தலைநகரான ஜகார்த்தாவில் நடைபெறவில்லை. பிராந்திய நகரான பண்டுங்கில் தான் நடைபெற்றது.

(எ) 1968ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இந்தியாவின் தலைநகரான புதுடெல்லியில் நடைபெறவில்லை. சென்னையிலேயே நடைபெற்றிருக்கிறது.

பாதுகாப்பு

(2) இக்காரணங்கள் தவிர தமிழர் பெரும் பான்மையாக வாழும் யாழ்ப்பாணத்தில் இம்மாநாட்டை நடாத்து

வதே சாலவும் சிறப்புடையது என்பது எமது கருத்து. எம்மைப் பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாணத்தையும் ஈழத்தில் ஒரு அங்கமாகவே கருதுகின்றோம்.

மற்றும் வெளிநாடுகளில் இருந்து வரும் அறிஞர்களுக்கு கொழும்பில் தான் பாதுகாப்பு அளிக்க முடியும், யாழ்ப்பாணத்தில் அளிக்க முடியாது என்று உதவி பாதுகாப்பு அமைச்சர் கூறுவது, தமது பாதுகாப்பு அமைச்சு பலவீனமுற்று உள்ளதென்பதையன்றோ எடுத்துக்காட்டுகிறது! எனினும் எம்மைப் பொறுத்தவரை அத்தகைய பலவீனமுள்ள பாதுகாப்பு அமைச்சாக அது விளங்குகின்றதென்று கருதவில்லை.

தமிழே ஆராய்ப்புகிறது

(3). தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் தமிழ் ஆராய்ப்புகின்றதேயன்றி தமிழர்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் முறையில் தமிழரின் வீரம் ஆராயப் படவில்லை. அத்துடன் தமிழர் விடுதலைக்காகப் போரிட தமிழர் கூட்டணி இருக்கின்றது. தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தில் தங்கியிருக்கும் அளவிற்கு அது வலிவு குன்றியிருக்கவில்லை என்றே நம்புகின்றோம்.

(4) எனினும் தமிழனும் மனிதன். மனிதனுக்கு சில இயற்கை உணர்ச்சிகள் உண்டு. அவற்றுள் இன உணர்வும், மொழி உணர்வும் இயற்கையானவை. அந்த இயற்கை உணர்வுக்கேற்ப

- தமிழர் தம் இனவுணர்வையும் மொழியுணர்வையும் இம்மாநாடு நடைபெறுவதினால் பெற்றால் அதைக் குற்றமெனக் கூறமுடியுமா?
- (5) இம்மாநாடு அரசியல் கலப்பற்றதின் காரணமாகத் தான் இம்மாநாட்டை திறந்துவைக்குமாறு இந்நாட்டின் குடியரசுத் தலைவரை அழைத்துள்ளனர். அத்துடன் இந்நாட்டின் முதல் அமைச்சர் உட்பட அமைச்சர்கள், தேசியப் பேரவை உறுப்பினர் அனைவரையும் சிறப்பு விருந்தினர்களாக அழைத்துள்ளனர்.
- (6) அனைத்துலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் இணைச்செயலாளரில் ஒருவரான டாக்டர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா ஒரு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி உறுப்பினர். இம்மாநாட்டை வரவேற்று வாழ்த்தி செய்தி அனுப்பியுள்ள யாழ்ப்பாண மாநகரசபை முதல்வர் திரு. துரையப்பா அவர்கள் யாழ்ப்பாண- ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக் கிளையின் தலைவர். இவர்கள் மீது கூட அரசாங்கத்துக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?
- (7) தமிழின் வளத்தை சிங்கள அறிஞர் அறிவதற்கு மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றால் வாய்ப்பில்லை என்று கூறுகிறார் திரு. லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடி அவர்கள். ஆனால் இம்மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு கருத்துரை வழங்க ஏற்கெனவே பல சிங்கள அறிஞர் முன்வந்துள்ளனர். ரென ஆராய்ச்சி மன்றத் தலைவர் அறிவித்துள்ளார். அத்துடன் இவ்வறிஞர்கள் ஒப்படைத்துள்ள கட்டுரைகள் பல தமிழ்-சிங்கள உறவைக்கூட வற்புறுத்தும் முறையில் அமைந்துள்ளன என்றும் அறிகின்றோம்.
- (8) இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் தமிழர் இயல்பையும்-செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து காத்திருக்கும் தமிழர் விருந்தோம்பும் பண்பையும் காண திரு. லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடி உட்பட தேசிய பேரவை உறுப்பினர் அனைவரையும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்று ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர் பேரவை அழைக்கின்றது.

நன்றி: சுதந்திரன் 23.12.1973: ப.9.

**தமிழரிமையைப் பறித்தவர்களுக்கு
தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் என்ன வேலை?
அமைச்சர்களை அழைப்பதற்குக் கூட்டணி எதிர்ப்பு**

தமிழர் கூட்டணியின் நடவடிக்கைக் குழு, தமிழர் தந்தை செல்வா தலைமையில் 13.01.1973இல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கூட்டணியின் தலைமைச் செயலகத்தில் கூடி எடுத்த தீர்மானங்கள் வருமாறு:

தீர்மானம்-1

தமிழர் கூட்டணியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எவரும் தமது தொகுதி தேவைகளையோ, இனத்தின் தேவைகளையோ ஒட்டி அமைச்சர்களுடன் கடிதம் மூலமே தொடர்புகொள்ள வேண்டுமென்றும், எக்காரணத்திற்காகவும் அமைச்சர்களிடம் நேரில் செல்லக் கூடாதெனவும், காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தல் நடைபெறும் பொழுது அதையொட்டி கட்சிப் பிரச்சாரத்திற்காக வரும் அமைச்சர்களை தவிர தமிழ் பிரதேசங்களுக்கு வருகை தரும் எந்த அமைச்சரின் வருகையையும் பகிஷ்கரித்து கறுப்புக்கொடி காட்டி எதிர்ப்பு தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் நடவடிக்கைக்குழு தீர்மானிக்கிறது. இதை முன் மொழிந்தவர் திரு.

வீ.ஆனந்தசங்கரி வழிமொழிந்தவர் வி.தர்மலிங்கம்.

இத்தீர்மானம் 15.01.1973இலிருந்து நடைமுறைக்கு வரும். இதை நிறைவேற்றுவதற்கு ஐவர் கொண்ட உபகுழு நியமிக்கப்பட்டது.

தீர்மானம்-2

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கையில் நடைபெறுவதை தமிழர் கூட்டணி மனப்பூர்வமாக வரவேற்று அம்மாநாட்டின் வெற்றிக்குப் பூரண ஒத்துழைப்பு நல்குமாறு சகல தமிழ் பேசும் மக்களையும் கேட்டுக் கொள்ளும் அதே நேரத்தில் இந்நாட்டில் தமிழுக்கு உரிமை மறுத்து தமிழை அழித்துவரும் அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களை அம்மாநாட்டிற்கு அழைத்து அரசியல் பிரச்சினைகளில் மாநாட்டை சிக்கவைக்க வேண்டாம் என்று மாநாட்டு நிர்வாகிகளை தமிழர் கூட்டணி நடவடிக்கைக்குழு கேட்டுக்கொள்கிறது. அமைச்சர்கள் எவராவது அம்மாநாட்டில்

கலந்து கொண்டால் நமது தீர்மானத்துக்கு அமைய கூட்டணி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் இறங்கும் என்றும் இந்நிலையை மாநாட்டு நிர்வாகிகளைச் சந்தித்து விளக்கி மாநாட்டை தமிழ் மக்களுடைய மாநாடாக நடாத்த ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கு ஓர் உபகுழுவை நியமிப்ப

தென்றும் நடவடிக்கைக் குழு மேலும் தீர்மானிக்கிறது.

இத்தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தவர் பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம், வழி மொழிந்தவர் அ.குமரகுரு.

நன்றி: சுதந்திரன் 21.01.1973: ப.5.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

சுதந்திரன் ஆசிரியர் தலையங்கம்

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை 1974ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்களில் நடத்திட முடிவுசெய்யப்பட்டு அதற்கான ஆயத்தங்களில் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் மாநாட்டுக் குழு துரிதமாக ஈடுபட்டுள்ளது.

வரலாற்றுக்கெட்டாத காலத்தில் இருந்தே தமிழர்களின் சொந்த பூமியாக விளங்கிவரும் ஈழமண்ணில் அன்னைத் தமிழ் செங்கோலோச்சிய மண்ணில்- தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுவது மகிழ்ச்சிக்குரியது, வரவேற்கத்தக்கது. இந்த மாநாடு வெற்றிபெற ஈழத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் தனது பூரண ஒத்துழைப்பை நல்கவேண்டும் என்பதில் இரண்டுபட்ட கருத்துக்கு இடமே யில்லை.

தமிழ் மொழி உலக மொழிகளில் மிகப் பழமையான மொழியாக இருந்தும், இன்றும் உயிரோட்டமுள்ள ஜீவசக்தியாக உலகில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற ஓர் மொழி. இந்த மொழியைப் பேசுகின்ற தமிழ்க் குல மக்கள் உலகில் சுமார் ஆறு கோடிக்கு மேல் வாழ்கின்றார்கள்.

எனவேதான் தமிழுக்கு எடுக்கின்ற விழாவை- தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை வெறும் "பிரேத பரிசோதனை" மாநாடாக நடத்திவிடுவதால் யாருக்கும் பலனில்லை. வெறுமனே சில மொழியியல் அறிஞர்கள் கூடி "கட்டுரை" படிக்கும் மாநாடாக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்துவதால் மட்டும் மக்களுக்குப் பயன் விளையாது. மக்களுக்கு அது புரியவும் செய்யாது. எனவே தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தமிழ் மக்களுக்கு மொழியுணர்ச்சியையும், எழுச்சியையும், தமிழின் மீது பற்றையும் பாசத்தையும் தூண்டுவதாக அமையவேண்டும்.

இதை உணர்ந்துதான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் இரண்டாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்ற அதே சமயம் தீவுத்திடலில் "பூம்புகாரில்" உலகத் தமிழ் மாநாட்டையும் கோலாகலமாக நடத்தி மக்களுக்கு பேரெழுச்சியை ஊட்டினார்.

இலங்கையில் அடுத்த ஆண்டு நடைபெறவுள்ள தமிழாராய்ச்சி

மாநாட்டையும்- வெறும் “பிரேத பரிசோதனை” மாநாடு போல- கட்டுரை படிக்கும் உப்புச்சப்பற்ற மாநாடாக மட்டுமே நடத்தி முடிக்க தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் மாநாட்டுக் குழு திட்டமிட்டுள்ளதை அக்குழுவினர் பத்திரிகைகளுக்கு அளிக்கும் பேட்டிகளிலிருந்தும், அறிக்கைகளிலிருந்தும் அறியமுடிகின்றது. உணர்ச்சியும் உத்வேகமும் இன்றி, “சப்”பென்று இந்த மாநாட்டை நடத்துவதால் தமிழ் மொழிக்கோ, ஈழத்துத் தமிழினத்துக்கோ எதுவித பயனும் விளையும் என்று நாம் கருதவில்லை. தமிழ்மொழியின் ஜீவனே உணர்ச்சிதான். எனவே தமிழுணர்ச்சிக்கு இடமின்றித் தமிழை ஆராய்வது பயன் தரத் தக்கதல்ல. இதை மாநாட்டு நிர்வாகிகள் சிந்தனைக்கு எடுக்கவேண்டும்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு- அரசியல் கலப்பு இல்லாமல் நடைபெறும் என அரசாங்கம் நம்பும் பட்சத்தில் அந்த மாநாட்டை நடத்துவதற்கு அரசு தடை விதிக்காது- என கலாசார அமைச்சர் குலதிலகா கூறியதன் பின்னர், அரசியல் தலைவர்கள், தமிழ்த் தலைவர்கள் எவரும் மாநாட்டுக்கு அழைக்கப்பட மாட்டார்கள் என விழுந்தடித்துக் கொண்டு அறிக்கை விடுத்துள்ளனர் மாநாட்டு செயலாளர்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் மாநாட்டை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கென பிரதமரை அழைக்கவும் இவர்கள் முடிவுசெய்துள்ளனர்.

அரசியல் தலைவர்களை-அதுவும் தமிழ்த் தலைவர்களை மாநாட்டுக்கு அழைப்பதில்லை என்று கூறுபவர்கள்

பிரதமரை மாநாட்டைத் திறந்து வைப்பதற்கு அழைப்பதன் மர்மம் என்ன? இந்நாட்டின் தமிழ்மொழியின் உரிமைகளை பறித்து தமிழினத்தின் குரல்வளையை நெரித்துவரும் சிங்கள ஆட்சியின் முதல்வரை அழைத்து தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை திறக்கச் செய்வதைவிட மாநாட்டை இலங்கையில் நடத்தாமல் விடுவதே மேலானதாகும்.

மாநாட்டுக்கு பிரதமரை அழைத்து அவர் அங்கு வந்து தனது அரசாங்கம் தமிழுக்கு எல்லா உரிமைகளையும் அளித்திருக்கிறது என்று வாய்ச்சவடால் அடித்தால் அது அரசியலாகாதா? அப்படி பிரதமர் கூறினால், அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் திராணி மாநாட்டு அமைப்பாளர்களுக்கு உண்டா?

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை அரசாங்கக் கட்சி ஆதரவு மாநாடாக நடத்திட, மாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் திட்டமிடுவார்களானால், அதை தமிழ் மக்கள் நிச்சயம் முறியடிப்பார்கள் என்பதை மட்டும் அழுத்தம் திருத்தமாக இங்கு கூறிவைக்க விரும்புகின்றோம்.

தமிழக முதல்வர் கருணாநிதியாக இருந்தாலென்ன எம்.ஜி.ஆராக இருந்தாலென்ன, அவர்கள் மாநாட்டுக்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அனுப்பி அது குழுவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் மட்டுமே கலந்துகொள்ள அழைக்கப்படுவார்கள் என்றும் அவ்வாறு அழைக்கப்படும் போதும், இவர்கள் இம்மாநாட்டில் வேறு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்ள மாட்டோம் என்று உறுதியளிக்க

வேண்டும் என்றும் மாநாட்டு இணைச் செயலாளர் திரு. ஆனந்தராசன் கூறியுள்ளார்.

கருணாநிதி நாலரைக்கோடி தமிழ் மக்களின் தலைவர். தமிழ்நாட்டின் பொறுப்புள்ள முதலமைச்சர். அவரை அழைப்பதற்குக் கூட இவ்விதம் நிபந்தனைகள் இடுவது கடைந்தெடுத்த சின்னத்தனம். கலைஞரை மாநாட்டுக்கு அழைக்காமல் விடுவதற்கு செய்யப்படும் ஒரு சூழ்ச்சி இது என்றே நாம் கருதுகின்றோம்.

எனவே தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை முன்நின்று நடத்துபவர்கள், இந்நாட்டுத் தமிழர்களின் உணர்ச்சிக்கும் அபிலாஷைகளுக்கும் முதலிடம் கொடுக்க முன்வரவேண்டுமே தவிர- அரசாங்கத்துக்கு பந்தம் பிடிப்பதை கைவிடவேண்டும். இன்றேல் மாநாடு பிசுபிசுத்துப் போய் விடவும் கூடும் என இப்போதே எச்சரிக்க விரும்புகிறோம்.

நன்றி: சுதந்திரன் 21.01.1973: ப.4.

அரசியல் மடல்: ஈழத்தமிழனுக்கு ஒரு சவால்

கோவை-மகேசன்

அன்பு நண்பா,

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு எதிர்வரும் சனவரித் திங்கள் துவக்கத்தில் யாழ் நகரில் நடைபெறவுள்ளதே- இது பற்றி நீ எதுவும் எழுதிடவில்லையே என்று கேட்டு "பல நண்பர்கள்" எனக்கு எழுதிவந்த போதிலும் நான் அது சம்பந்தமாக எதுவுமே எழுதிடாமல், இதுவரை மௌனம் சாதித்து வந்தேன். காரணம்- தமிழன் என்று எனக்கிருக்கின்ற இயல்பான ஆர்வத்துடன் இந்த மொழி ஆராய்ச்சி மாநாடு பற்றி நான் போற்றி எழுதப்போக- மாநாட்டை நடைபெறாமல் எப்படியாவது குழப்பியடித்திட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுச் சதிபுரிந்து வரும் சில நச்சுக் கிருமிகள், சுதந்திரனும் தாம் இந்த மாநாட்டில் காட்டுகின்ற ஆர்வத்தையே காரணமாகக் காட்டி அதற்கு அரசியல் வண்ணம் பூசிடும் முயற்சியை மேற்கொள்ளக்கூடும் என்று எனக்குள் எழுந்த அச்சம்தான்!

ஆனால் நாம் எவ்வளவுதான் நமது ஆர்வத்தையும் அக்கறையையும்

அடக்கிக் கொண்டு மாநாட்டுக்கு அரசியல் வண்ணம் பூசி, தமிழ்ப் பகைவர்கள் அதைக் குழப்பியடித்துவிடக் கூடாதே என்று மெத்தக் கவனமுடன் இருந்து வந்தும்- அவர்கள் தங்கள் கோணல் புத்தியையும், குறுகிய சிந்தனையையும் இதிலுங் காட்டிடத் தொடங்கி விட்டார்கள். வெளிநாட்டார் ஈழத் தமிழினத்தை பார்த்துப் பரிகசிக்கும் ஒரு நிலையை தமிழ்ப் பகைவர்கள் இன்றைக்கு ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழர்களின் உயிராய் உணர்வாய், ஊனாய், உயர்வாழ்வின் ஒளி விளக்காய், உன்னத பெருமையின் சின்னமாய் உயிருக்குயிராய் விளங்கிடும் தமிழ்மொழியின் சீரையும் சிறப்பையும் பாருக்கு எடுத்துக் கூறுகின்ற ஒரு முயற்சியை அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை இங்கு நடைபெற விடாமல் குழப்பிட, குந்தகம் விளைத்திட எவர் முயற்சிக்கிறார்களோ அவர்கள் நிச்சயம் தமிழின் பகைவர்கள் என்றே நான் கூறுவேன்.

நண்பா நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு அரசியல் வண்ணம் பூசி, அதற்கு ஊறு தேடுகின்ற முயற்சியில் இன்றைக்கு ஆளவந்தோரும், அவர்க்கு மண்டியிட்டு தொண்டு செய்திடும் சில மானம் கெட்ட தமிழ்ப் பிறவிகளும் ஈடுபட்டிருப்பதை காணுகின்ற போது இந்தத் தமிழ் பகைவர்களின் சூழ்ச்சிகளை உடைத்தெறிவதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியில்லை. இவர்களின் சுயரூபத்தை இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல வெளிநாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் தோலுரித்துக் காட்டிடுவது நமது கடமையன்றோ?

ஈழத்தில் தமிழின் பெயரால் அனைத்துலகம் தழுவிய ஒரு மாநாட்டை நடத்துவதற்கு எத்துணை எதிர்ப்பு எத்துணை இடர்பாடுகள் சிங்கள ஆட்சியாளர் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதைக் கூட நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். தமிழ் வாழ்வதை, வளர்வதை, உயர்வதை, உரிமை பெறுவதை சகித்திட முடியாதவர்களாயிற்றே அவர்கள். "தமிழ்" என்று கூறுவதே அவர்களது அகராதியில் வகுப்புவாதம்- இனவெறி ஆயிற்றே!

ஆனால் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை எப்படியும் குழப்பிவிட வேண்டுமென்று சதித் திட்டம் தீட்டி அதற்கு ஏற்றவகையில் அரசுக்கு திட்டமிட்டு ஆலோசனை வழங்கி வருபவர்கள் தமிழர்களாகப் பிறந்த சில துரோகிகளே என்பதை அறிந்திடும் போது தமிழ்த் தாய் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்திடுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்திட இயலும்?

நண்பா, குணசேனா நிறுவனத்திலிருந்து வெளிவருகிற பத்திரிகைகள் விற்பனைக்காகவோ வேறு என்ன காரணத்துக்காகவோ அரசுக்கு விரோதமான செய்திகளை வெளியிட்டு வந்த போதிலும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு அரசியல் வண்ணம் பூசி இந்த மாநாட்டை தமிழரசுக் கட்சியினர் அல்லது தமிழர் கூட்டணியினரே பின்னின்று இயக்குவதாக ஒரு கற்பனைக் கதையை கருவாக்கி, உருவாக்கி வெளியிட்டு, இந்தப் பிரச்சினையில் ஆட்சியாளருக்கும் அவர்களது தமிழ் அடிவருடிகளுக்கும் "அரி ஓம் நம்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து துரோகம் புரிந்த பெருமை வழமைபோலவே "தினபதி" ஏட்டைத்தான் சாரும்.

ஆம் நண்பா, "தினபதி"யின் திருவிளையாடலைத் தொடர்ந்துதான் அரசாங்க ஊதுகுழலான "தினகரனும்" ஆளுங்கட்சியின் தமிழ் அடிமைகளும் "அரசியல் மாநாடு" என்றும் "பிரிவினை" மாநாடு என்றும், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்குப் பெயர்சூட்டிட முனைந்தனர் என்பது செய்தி ஏடுகளைத் தொடர்ந்து வாசித்து வந்தவர்களுக்கு புரிந்திருக்கும்.

"பிரிவினை மாநாடு" நடத்திட வேண்டுமானால், அத்தகைய ஒரு தாய் நாட்டை எப்பொழுது எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி நடத்தப்படவேண்டும் என்பது தமிழர் கூட்டணிக்குத் தெரியும். அப்படியொரு "பிரிவினை மாநாடு" நடத்திடும் நேரம் வரும்போது ஒரு காலத்தில் திட்டவட்டமாகப் பிரிவினை கேட்ட பிரிவினை மாத்திரமல்ல அப்படிப் பிரிகின்ற ஈழத்தமிழ் நாடு,

இந்தியாவின் ஓரங்கமாக இணைந்திட வேண்டும் என்று தெட்டத் தெளிவாகக் கூறிய வட்டுக்கோட்டை பா.உ.வும் நிச்சயமாக அந்த மாநாட்டுக்கு அழைக்கப்படுவார்.

ஆனால் அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டை, அரசியல் கலப்பற்ற மொழி ஆய்வுக் கருத்தரங்கை அரசிய லுக்காகப் பயன்படுத்திட வேண்டிய நிலையில் தமிழர் கூட்டணி இல்லை அப்படி செய்யக்கூடிய சின்னத்தனம் நிறைந்தவர்களின் கூடாரமல்ல தமிழர் கூட்டணி.

தமிழர் கூட்டணி உறுப்பினர்கள் சிலர் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையில் இருப்பது உண்மை. அதே போல் ஆளும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி உறுப்பினர்கள் சிலரும் இருக்கிறார்கள். கட்சிசார்பற்ற அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். நடுநிலைவாதிகள் இருக்கிறார்கள். அரசியலுடன் தொடர்பற்ற சமூக சேவை யாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்படி பல் வேறு கருத்துகளையும் கொண்டவர்கள்- அரசியல் அடிப்படை கிஞ்சிற்றுமின்றி தமிழாய்வுக் கருத்தரங்கை நடத்திட முயலும்போது அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்கள் மீண்டும் கூறுவேன்- நிச்சயம் தமிழின் எதிரிகளே.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, அரசியல் கலப்பின்றி நடைபெற வேண்டும் என்று மனமார விரும்பி நாமாகவே ஒதுங்கியிருந்தாலும் கூட, இன்றைய அரசாங்கமே அதை "அரசியல் பிரச்சினை" ஆக்கிவிட்டிருக்கிறது. ஆம்

நண்பா, மாநாடு நடைபெற வேண்டிய இடம் முதல் மாநாட்டுக்கு வருகை தர விருக்கும் அறிஞர்களுக்கு விசா வழங்கு வது வரை இன்றைக்கு "அரசியல்" பிரச்சினையாக ஆக்கிவிட்டிருக்கிறது அரசாங்கம்!

கொழும்பில் மாநாடு நடைபெற்றால் மட்டுமே அரசாங்கம் மாநாட்டுக்கு ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் நல்குமென்றும் மாநாட்டுக்கு வருவோருக்கு தங்குதடையின்றி விசா வழங்குமென்றும், யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தினால், அரசின் ஒத்துழைப்பு கிடைக்காதென்றும் பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சர் லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடி கூறியிருக்கிறார்.

நண்பா, ஆராய்ச்சி நடைபெறப் போவது தமிழ்மொழியைப் பற்றி- அதை நடத்த விரும்புவர்கள் தமிழறிஞர்கள்- எனவே மாநாடு நடைபெற வேண்டிய இடம் எது என்பதை முடிவுசெய்ய வேண்டியவர்கள் மாநாட்டுக் குழுவிலுள்ள தமிழர்கள். அவர்கள் தீர்க்கமாக ஆராய்ந்து முடிவுசெய்துதான் தமிழர் நாடாக விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாட்டை நடத்திடுவது என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

இதில் கூட அரசு தலையிட்டு- மாநாட்டை கொழும்பில் தான் நடத்த வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தினால் ஆதரவு தரமாட்டோம் என்று கூறிடுவது ஈழத் தமிழர்கள் தாம் விரும்பிய இடத்தில் அதுவும் தமது சொந்தப் பிரதேசத்தின் மொழி சம்பந்தப்பட்ட

ஒரு மாநாட்டை நடத்தும் ஒரு சாதாரண விஷயத்துக்குக் கூட அரசு முட்டுக்கட்டை போடுவதை வெளிநாட்டார் அறிந்திடவே வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தருகிறது.

ஈழத்தில் தமிழர்களுக்கு எல்லா உரிமைகளையும் அளித்திருப்பதாக டமா ரமடித்து வரும் சிங்கள அரசு, மொழி ஆராய்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துலக மாநாட்டைக் கூட இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான இடத்தில், விருப்பமான முறையில் நடத்துவதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்க மறுத்துவிட்டதே. இதன் பொருள், இந்த “சின்ன” உரிமைகூட ஈழத் தமிழனுக்கு இல்லை என்பதுதான். இந்த நிலையில் ஈழத்தமிழர்கள், தங்கள் பிரதேசத்துக்கு தன்னாட்சி கோருவது நியாயம் தானே என்று வெளிநாட்டார் நிச்சயம் சிந்திக்கவே போகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு அரசாங்கம் ஒத்துழைப்பு அளிக்குமானால்- அது தமிழ் மொழிக்கு இலாபம்: ஒத்துழைப்பு அளிக்க மறுக்குமானால், அது அரசியல் ரீதியாக தமிழர் கூட்டணிக்கும் தமிழர் சுயாட்சிக் கோரிக்கைக்கும் இலாபமாகவே முடியும்.

இந்நாட்டுக்கு வருகின்ற வெளி நாட்டுப் பிரமுகர்களையும், அரசியல் தலைவர்களையும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லாமல், ஈழத் தமிழகத்துக்கு “இரும்புத் திரை” போட்டு மறைத்துவரும் சிங்கள அரசு, தமிழாராய்ச்சிக்கு வருகின்ற வெளிநாட்டு

தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ்ப் பகுதிக்குச் சென்று தமிழாய்வு நடத்துவதற்குக் கூட முட்டுக்கட்டை போட முயற்சிக்கின்றது.

நண்பா, அனைத்துலக மாநாடு ஏன் பிரதேசத் தலைநகரில் நடைபெற வேண்டும் என்று கேட்டிடும் லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடியை நாம் கேட்போம். அனைத்துலகம் சம்பந்தப்பட்ட மாநாடு கூட வேண்டாம். அனைத்திலங்கை சம்பந்தப்பட்ட விழாவான முதல் குடியரசு விழாவை தலைநகரான கொழும்பிலே கொண்டாடுவதற்குப் பதிலாக கண்டியிலே ஏன் கொண்டாடினீர்கள்? சிங்கள பௌத்தர்களின் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க இடம் கண்டி என்பதனாலன்றோ?

அதே போலவே ஈழத்தமிழர்களின் பழம்பெரும் வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்மொழி சம்பந்தப்பட்ட மாநாடு நடைபெறுவதில் என்ன தவறு கண்டீர்கள்? சிங்கள மக்களுக்கு இருக்கின்ற மொழி, இன, வரலாற்று அபிமானம் தமிழர்களுக்கும் இருக்கும் என்பதை உங்களால் ஏன் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை?

நண்பா, லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடியிலும் பார்க்க ஒருபடி மேலே பாய்ந்து- தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு வருவோருக்கு விசா வழங்க வேண்டாமென்றும் தேவையானால் மாநாட்டை தடை செய்யும்படியும் அரசாங்கத்தை ஒருவர் கோரியிருக்கிறார். அவர் சிங்களவரல்ல. ஒரு தமிழர் திருவாளர் அருளம்பலம்.

அருளம்பலத்தின் அறிக்கையைக் கண்டதும் உணர்ச்சிமிக்க ஏனைய தமிழர்களைப் போலவே எனக்கும் கோபமும் கொதிப்பும் ஏற்பட்டதெனினும் சிறிது சிந்தித்த பின்னர் அடக்கிக் கொண்டேன்.

அருளம்பலம் போன்ற தமிழ்ப் பகைவர்கள், எட்டப்பர்கள். இப்படி படு துரோகத்தனமான அறிக்கைகளை அடிக்கடி விட்டுக்கொண்டிருப்பதனால் தான், தமிழர் சமுதாயம் இன்றைக்கும் வீர உணர்ச்சியுடன், மான உணர்ச்சியுடன் குமுறி எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் இளைஞர்களது உணர்ச்சி சிறிது குறைகின்ற நேரங்களில் எல்லாம் அருளம்பலம் போன்ற தமிழ்ப் பகைவர்களின் துரோகத்தனமான அறிக்கைகளும் பேச்சுக்களும் தான் புதிய உணர்ச்சியையும் வேகத்தையும், வீரத்தையும் மான உணர்வையும் தமிழினத்துக்கு ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றது.

இன்றைக்கும் அருளம்பலம் மாநாட்டைத் தடைசெய்யும்படி கோரிய பின்னர் தான், மாநாட்டை எப்படியும் சிறப்பாக நடத்திட வேண்டுமென்ற வைராக்கியம் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுமானால் அதற்கு அரசு ஆதரவு அறவே கிடையாது என்ற லக்ஸ்மன் ஜெயக்கொடியின் அறிவிப்பு இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு, தமிழ்

மக்கள் தங்கள் மொழியின் மீது கொண்டிருக்கும் ஆழமான பற்றுக்கு, பாசத்துக்கு விடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சவாலாகும். ஆட்சியாளரின் சவாலை ஏற்று, அரசின் ஆதரவு இன்றியே மாநாட்டை சிறப்புற நடாத்தி முடிப்பது தமிழர்களின் இன்றியமையாக் கடமை.

பாரிசில் நடைபெற்ற 3ஆவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, அரசாங்க உதவியும், அமைச்சர்கள் பங்கும் இல்லாமலேயே சிறப்பான கருத்தரங்காக நடந்ததுபோல யாழ்ப்பாணத்திருநகரில் நடைபெறும் 4ஆவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடும், அரசின் ஆதரவும், ஒத்துழைப்புமின்றியே சிறந்து விளங்கிடத் தக்க வகையில், தமிழர்கள் ஓரணியில் நின்று ஒத்துழைப்பு நல்கிட வேண்டும்.

அரசு ஆதரவின்றி, ஒரு மாநாட்டையே நடத்த தமிழர்களால் முடியாது போகுமானால் அரசை எதிர்த்து நின்று எதிர்காலத்தில் ஒரு சொந்த நாட்டை எப்படி இவர்கள் உருவாக்கிடப் போகிறார்கள் என்று வெளிநாட்டார் கேட்டிடும் நிலைமை தோன்றவிடாமல், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு சீரும் சிறப்பும் வெற்றியும் சேர்ப்போம்.

உன் அன்புத் தோழன்,
கோவை-மகேசன்.

நன்றி: சுதந்திரன் 23.12.1973: ப.3.

மாநாட்டில் அரசு தலையிடுவது தமிழை நசுக்கும் முயற்சியே

ஏ.சி.நடராசா

வழக்கறிஞர், கொழும்பு.

சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் முன்னாள் துணைத் தலைவர்களில் ஒருவரும் பிரபல வழக்கறிஞருமான திரு. ஏ.சி.நடராசா தமிழாராய்ச்சி மாநாடு குறித்து பின்வரும் அறிக்கையை விடுத்துள்ளார்:

யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஆரம்பிப்பதற்கு சில தினங்கள் இருக்கையில் வெளிவிவகாரப் பாதுகாப்பு பிரதி அமைச்சர் திரு லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடியாழ்ப்பாணத்தில் மாநாடு நடைபெறுவதற்கு பகிரங்கமாக ஆட்சேபம் தெரிவித்திருப்பது வருத்தத்திற்குரியதாகும்.

மிகப்பெரிய மாநாட்டிற்கான திட்டங்களை கடைசி நேரத்தில் மாற்றுவது எவருக்குமே முடியாத காரியமாகும். யாராயிருந்தாலும் சரி கடைசி நேரத்தில் மாற்றமுடியுமா?

இம் மகாநாடு சம்பந்தமாக, ஏற்கெனவே எடுக்கப்பட்ட பெரும்பகுதி வேலைகள் மகாநாட்டில் அரசியல் கலப்பிருப்பதாக பிரதி அமைச்சர் திரு

ஜெயக்கொடியும், மற்றும் சிலரும் சந்தேகிப்பதினால் பாதிக்கப்படும் நிலையில் உள்ளது. புதிய அரசியல் திட்டத்தில் தமிழ் மொழிக்கு உரிமை அளிக்காமல் திட்டமிட்டு நசுக்கிவரும் அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியொருவர் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு சம்பந்தமாக இவ்விதம் நடந்துகொள்வது ஆச்சரியப்படக் கூடியதொன்றல்ல.

நாய் ஒன்றைச் சுட்டுக்கொல்வதற்கு முன்னர் அதற்கு விசர்ப்பட்டம் இட்டு (கொலையை நியாயப்படுத்துவது) காலனி ஆதிக்க நாடுகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர் கடைப்பிடித்துவரும் ஒரு கொள்கையாகும். தங்களுடைய நடவடிக்கைகளைச் சரியென நிரூபிப்பதற்காகவே இவ்விதம் அவர்கள் செய்கின்றார்கள்.

தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டிற்கு பிரதி அமைச்சர் திரு ஜெயக்கொடியொழும்பை விரும்புவதேன்? இந்தியாவில் இரண்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெற்றபோது, எவரும் இந்தியாவின் தலைநகரான

புதுடில்லியில் வைக்கும்படி ஏன் ஆலோசனை கூறவில்லை?

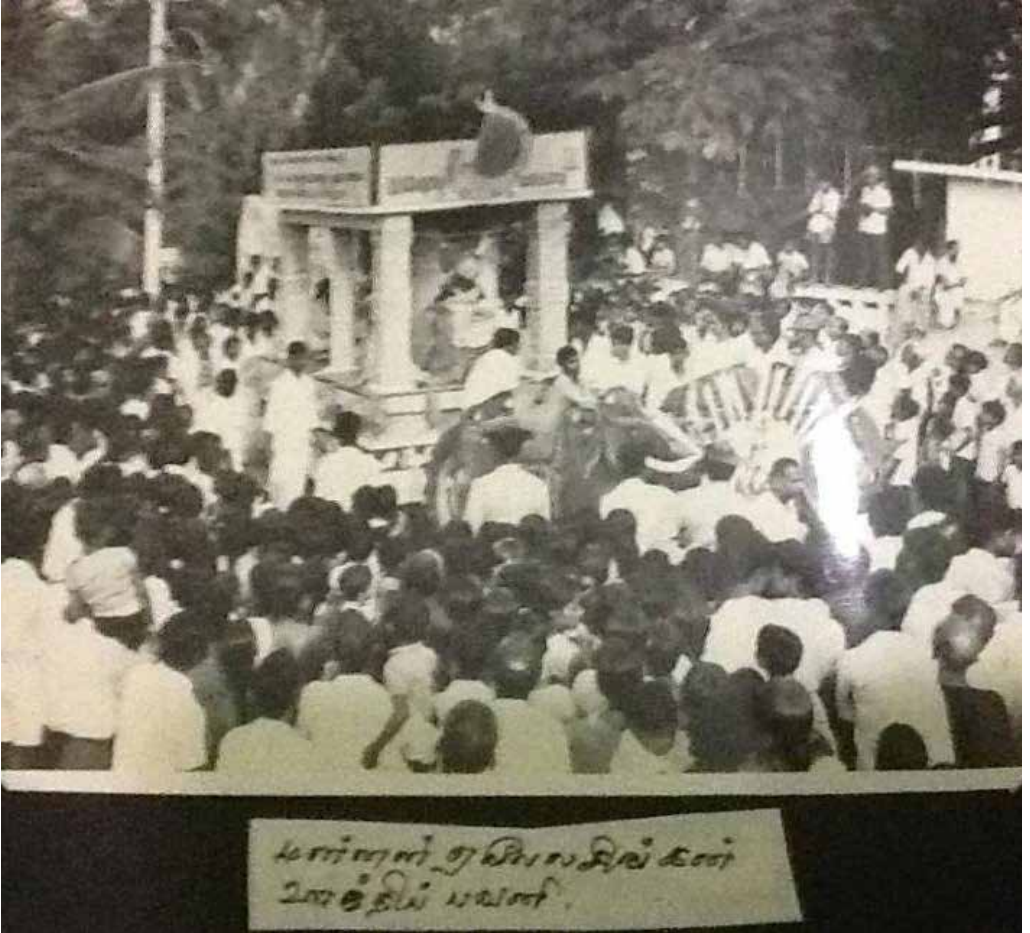
இம்மகாநாடு பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் அக்கறையும் ஆவலும் கொண்டுள்ளார்கள். இம்மகாநாட்டிற்கான சகல உதவிகளையும் வழங்க யாழ். மக்கள் தயாராக இருக்கின்றார்கள்.

கொழும்பில் இம்மகாநாட்டை வைக்கவேண்டுமென்று சுமார் 200 மக்கள் கூட விருப்பமுள்ளவர்களாக

இருக்கமாட்டார்கள். மறுபுறத்தில் குழப்பம் விளைவிக்க விரும்பும் 100 பேர்கள் இம்மகாநாட்டை குழப்பிவிட முடியும்.

மகாநாட்டு அலுவல்கள் முன்னேறி வரும் இந்நிலையில் அரசாங்கம் தலையிட முயற்சிப்பது மிகவும் அவமானமான செயலாக இருக்கும். இது இந்நாட்டில் தமிழ் மொழியை நசுக்குவதற்கு எடுக்கப்படும் மற்றுமொரு முயற்சியாகவே கருதப்படவேண்டும்.

நன்றி: சுதந்திரன் 23.12.1973: ப.4.

பாகம் இரண்டு

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

(ஜனவரி 3-ஜனவரி 9)

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்

தலைவர்:

பேராசிரியர் பிரான்சிஸ்கஸ் பேர்னாடஸ் ஜகோபஸ் குயிப்பர்
டி.லிற்., வடமொழிப் பேராசிரியர்,
லெடின் பல்கலைக் கழகம், ஒல்லாந்து.

துணைத் தலைவர்:

பேராசிரியர் ஜேன் பிலியோசா, எம்.டி.,டி.லிற்.,
பிரெஞ்சுக் கல்லூரி, பாரிஸ்.
பணிப்பாளர், பிரெஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம், பாண்டிச்சேரி.

இணைச் செயலாளர்:

வண.சேவியர் எஸ்.தனிநாயகம்,
எம்.ஏ., எம்.லிற்., பிஎச்.டி., டி.டி.
முன்னாநாட் பேராசிரியர், மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்,
மலேசியா.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை

தலைவர்:

**பேராசிரியர் கலாநிதி சுப்பிரமணியம்
வித்தியானந்தன்**
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப்
பேராதனை வளாகம்.

துணைத் தலைவர்கள்:

திரு.ச.அம்பிகைபாகன், பி.ஏ.
முன்னைநாள் அதிபர், வைத்தீஸ்வராக்
கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

திரு.க.சி.தங்கராசா

கிழக்கிலங்கைக் கடதாசி ஆலைக்
கூட்டுத்தாபனத் தலைவர்

திருமதி புனிதவதி திருச்செல்வம்
இலங்கை மகளிர் மன்றத் தலைவி

திரு.பே.பஸ்தியாம்பிள்ளை,

பி.ஏ., எம்.ஏ.,
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
வரலாற்றுத்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,
கொழும்பு வளாகம்.

திருமதி மகேஸ்வரி பாலகிருஷ்ணன்,
பி.ஏ.

மொழிபெயர்ப்பாளர்,
இலங்கை அரசாங்கத்திறைசேரி,
கொழும்பு

இணைச் செயலாளர்கள்:

வண.சேவியர் எஸ்.தனிநாயகம்,
எம்.ஏ., எம்.லிற்., பிஎச்.டி., டி.டி.
முன்னைநாட் பேராசிரியர், மலாயாப்
பல்கலைக்கழகம்,
மலேசியா.

திரு.ஜேம்ஸ் தேவதாசன் இரத்தினம்
முன்னைநாள் அதிபர், புனித சேவியர்
கல்லூரி,

நுவரெலியா, இலங்கை

கலாநிதி கோபாலபிள்ளை

மகாதேவா,
பட்டயம் பெற்ற பொறியியலாளர்,
கொழும்பு

இணைப் பொருளாளர்கள்:

திரு.சி.அம்பலவாணர்,
வழக்குரைஞர், வருமானவரி
உசாத்துணையாளர்.

திருஆர்.நமசிவாயம்
சட்டத்தரணி, கொழும்பு.

திரு.வி.எஸ்.துரைராஜா
பட்டயம் பெற்ற கட்டடக் கலைஞர்,
உரிமையாளர், துரைராஜா
அசோசியேட்ஸ்,

கல்விக் குழு:

தலைவர்:

பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம்
வித்தியானந்தன்

துணைத்தலைவர்:
கலாநிதி சி.பத்மநாதன்,
பி.ஏ., பிஎச். டி.
விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப்
பேராதனை வளாகம்.

செயலாளர்கள்:
திரு.பே.பஸ்தியாம்பிள்ளை,
பி.ஏ., எம்.ஏ.
விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக்
கொழும்பு வளாகம்.

கலாநிதி. கா.இந்திரபாலா,
பி.ஏ., பிஎச். டி.
விரிவுரையாளர்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப்
பேராதனை வளாகம்.

கலாநிதி பொ.பூலோகசிங்கம்,
பி.ஏ., பிஎச். டி.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், இலங்கைப்
பல்கலைக்கழகக் கொழும்பு வளாகம்.

பிற குழுத் தலைவர்கள்:

நிதிக்குழுத் தலைவர்,
கலாசார ஊர்வலக் குழுத் தலைவர்,
அமைப்புக் குழுச் செயலாளர்,
திரு.வீ.எஸ்.துரைராஜா
பட்டயம்பெற்ற கட்டடக் கலைஞர்

விடுதி உணவுக் குழுத் தலைவர்:
திரு. க.சச்சிதானந்தன், எம்.எஸ்சி.
ஆய்வு அலுவலர், கடற்றொழில்
ஆராய்ச்சி நிலையம், கொழும்பு.

உபசரிப்புக் குழுத் தலைவர்:
திருமதி புனிதவதி திருச்செல்வம்

போக்குவரத்து சுற்றுலாக்
குழுத் தலைவர்:
திரு.இ.பேரின்பநாயகம்
தமிழ்த் தொழிற் சங்கக் கூட்டணிச்
செயலாளர்.

பொருட்காட்சிக் குழுத் தலைவர்:
கலாநிதி சி.பத்மநாதன்

மலர் வெளியீட்டுக் குழு ஆசிரியர்:
கலாநிதி பொ.பூலோகசிங்கம்

துணை ஆசிரியர்:
திருமதி ம.பாலகிருஷ்ணன்

IATR SRI LANKA BRANCH

COMMITTEES OF 1974

Chairman:

Prof. Subramaniam Vithiananthan, PhD,
Head of Department of Tamil,
University of Ceylon, Peradeniya Campus.

Vice Chairpersons:

Mr. S. Ambikaipalan,
BA, Ex-Principal,
Vaitheeswara College, Jaffna;

Mr. K.C. Thangarajah, Chairman,
Eastern Paper Mills Corporation;

Mrs. Punithavathy Thiruchelvam, Chairperson,
Sri Lanka Women's Organisation;

Mr. B. Bastianpillai, MA, Senior Lecturer,
Department of History, University of Ceylon,
Colombo Campus;

Mrs. Maheswary Balakrishnan, BA, Translator,
Government Treasury, Colombo.

Joint General Secretaries:

Rev. Fr. X. S. Thaninayagam, MA, MLitt, PhD,
DD, Ex-Professor and Head of the Department
of Tamil, University of Malaysia; International
Tamil Scholar, Sri Lanka;

Mr. J.T. Rutnam, Ex-Principal, St. Xavier's
College, Nuwara Eliya, Writer, Sri Lanka;

Dr. Kopalapillai Mahadeva, (Executive
General Secretary), MSc, PhD(Birm), FIEC,
MICE(Lond), Chartered Engineer; Chairman,
MITE Organization, Colombo-3, Sri Lanka.

Joint Treasurers:

Mr. S. Ambalavanar, Attorney-at-Law, Income
Tax Consultant, Colombo;

Mr. R. Namasivayam, Proctor, Colombo;

Mr. V.S. Thurairajah, Chartered Architect &
Proprietor, Thurairajah Associates, Colombo-7,
Sri Lanka.

Committee on Education:

Prof. S. Vithiananthan (Chairman);

Dr. S. Pathmanathan, PhD, Lecturer in History,
University of Ceylon, Peradeniya Campus (Vice-
Chairman);

Mr. B. Bastianpillai, MA, Senior Lecturer in
History, University of Ceylon, Colombo;

Dr. K. Indrapala, PhD, Lecturer, University of
Ceylon Peradeniya Campus;

Dr. P. Poologasingham, PhD, Lecturer in
Tamil, University of Ceylon, Colombo Campus
(Secretaries).

Organising Committee:

Prof. S. Vithiananthan (Chairman);

Mr. James T. Rutnam (Vice Chairman);

Mr. V.S. Thurairajah (Secretary);

Members:

Rev. Fr. X.S.Thani Nayagam;

Mrs. P.Tiruchelvam;

Dr. S.Pathmanathan;

Mr. N.Satyendra;

Dr. Kopalapillai Mahadeva;

Mr. R.Namasivayam;

Mr. K. Sachithanathan;

Mr. R.Perinpanayagam.

Mr.K. Satchithanathan, MSc,

Research Officer,

Fisheries Research Centre, Colombo,

Chairman of Food & Accommodation
Committee;

Mrs. Punithavathy Thiruchelvam,

Chairperson of Reception Committee;

Mr. E. Perinpanayagam,

Secretary of Tamil Trade Unions Federation,

Chairman of Transport & Tourism Committee;

Dr. S. Pathmanathan,

Chairman of Exhibitions Committee;

Dr. P. Poologasingham,

Editor of Conference Souvenir;

Mrs. Maheswary Balakrishnan,

Deputy Editor of Conference Souvenir.

Chairpersons of Other Committees:

Mr. V.S. Thurairajah,

Chartered Architect,

Chairman of Finance Committee,

Cultural Parades Committee; and

Organising Secretary;

ஆரம்ப உரை: தனிநாயக அழகர்

இணைச் செயலாளர்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு

ஈங்க இலக்கியத்திற் கூறிய, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனும் கொள்கையையும், இந்த நூற்றாண்டிற் பாரதியார் கூறிய, “திறமான புலமையெனில் வெளி நாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்” எனும் கோட்பாட்டையும் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகக் கொண்

டிருப்பது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகம். இந்தக் கழகம் ஆற்றிவரும் தொண்டுகள் பல. உலகில் உள்ள தமிழ் அறிஞர் பலரையும் ஒன்று சேர்ப்பதும், அவர்களை அறிமுகப்படுத்துவதும், அவர்கள் ஆராய்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதும் இந்தக் கழகத்தின் சிறப்புப் பணிகள்.

இக்கழகம் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கழகம் அதுவும் பல்கலைக்கழக நிலையிலுள்ள ஆராய்ச்சிக் கழகம். உலகில் எங்கு தமிழ்த் துறைகளில் ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வருகின்றதோ அங்குள்ள அறிஞரை ஒன்று சேர்ப்பது இக்கழகத்தின் நோக்கம். மேலும் இக்கழகத்திற்குப் பொருந்திய ஆராய்ச்சி, இலக்கணம் இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி மட்டுமல்ல; தமிழ்த் துறைகளோடு தொடர்புள்ள எல்லாத் துறைகளையும் ஆராய்ச்சிக் களமாகக் கொண்ட ஆராய்ச்சி இக் கழகத்துக்குரியது. தமிழ் மக்களுடைய வரலாறு, தமிழ் மக்களுடைய மனித இயல், தமிழ் மக்களுடைய சமயங்கள், தத்துவங்கள், தமிழ் மக்கள்

வாழும் நாடுகள், தமிழ் மக்கள் பிற இனத்தா ரோடு கொண்ட தொடர்புகள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ்க் கலைகள், தமிழ் மொழி இயல் இன்னோரன்ன துறை களில் நிகழும் ஆராய்ச்சி எல்லாம் தமிழ் ஆராய்ச்சியாம்.

இத்துறைகளில் ஈடுபடும் அறிஞர் சிலர் நன்கு தமிழைப் பேசவும் எழுதவும் அறிந்திலரெனினும், வரலாற்று அடிப்படையிலும், மொழியியல் அடிப்படையிலும், ஒப்பியல் முறையிலும் இவர் ஆற்றும் தொண்டோ பெரிது. ஒக்ஸ் போட்டு பல்கலைக் கழகத்திலும், பெர்க்லி பல்கலைக் கழகத்திலும் உள்ள பேராசிரியர் பறோவும், எமெனோவும் தமிழில் உரையாடும் ஆற்றலைப் பெற்றிலர் ஆயினும், அவர்கள் பதிப்பித்த திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் அகரவரிசை எத்துணைச் சிறந்தது. இப்படி உலகம் அறியவேண்டுமென்று ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்படும் ஆராய்ச்சி ஆண்டுக்கு ஆண்டு வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. அதனால், நம்ம வரும் தம் ஆராய்ச்சியை ஆங்கிலத்தில் வெளியிடுவதற்குக் காரணம் அதனை உலகம் அறியவேண்டுமென்பதேயாகும்.

ஒரு காலத்தில் இந்தியப் பண்பாட்டை அறிவதற்கு வடமொழி அறிவிருந்தாற் போதும் என்று மேல் நாட்டார் நினைத்தனர். ஆனால் இன்று திராவிட மொழிகளிற் சிறந்த தமிழ் மொழியை அறியாது இந்தியாவின் அடிப்படைப் பண்பாட்டையும் கலைகளையும் உணரமுடியாது என்றே, வடமொழியுடன் தென் மொழியையும் பயின்று

வருகின்றனர் மேல்நாட்டு அறிஞர். எங்கு மேல்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆழ்ந்த வடமொழிப் பயிற்சியுண்டோ அங்கு தமிழையும் பயிலத் தொடங்கி விட்டனர். இம்மகாநாடுகளின் பயனை நாம் கணிக்கவேண்டுமாயின், சென்ற மூன்று மாநாடுகளின் தொகை நூல்களைப் (Proceedings) படித்துப்பார்க்க வேண்டும். அந்நூல்களைப் பார்த்தால் தமிழாராய்ச்சி எவ்வளவிற்கு முன்னேறி வருகின்றது என்பதை உணரக்கூடும். இம்மகாநாட்டின் கட்டுரைகளும் நூலாக வரும் பொழுது அதை உணருவோம்.

வெறும் புகழிற்காகவோ, காரண மின்றிப் போற்றுவதற்காகவோ நாம் தமிழாராய்ச்சியில் இறங்குவதில்லை. ஆராய்ச்சியாளனின் நோக்கம் உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது; உண்மையைப் புலப்படுத்துவது; மறைந்திருக்கும் உண்மைகளை அகழ்ந்தெடுப்பது. மொழிகள் எத்துணையிருக்கத் தமிழிற்கு மட்டும் இம்மாநாடுகளை நடத்தவும், உலகத்து அறிஞர் வரவும் காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். இந்தியப் பண்பாட்டின் 75 வீதம் விழுக்காடு திராவிடப் பண்பாடு என்று சுநிதிசுமார் சட்டர்ஜி கூறியிருக்கின்றார். இந்த உண்மையைத் தமிழ்த் துறைகளில் ஆராய்ச்சி நடத்துவோர் உணர்ந்துகொண்டே வருகின்றனர். சிந்து வெளி நாகரிகம், திராவிட நாகரிகம் என்று எண்ணுகின்றவர்க்குத் தமிழ் மக்களின் தொன்மையும், தமிழ்க் கலைகளின் தொன்மையும் நன்கு புலனாகும். சிந்துவெளி நாகரிகத்தைச் சங்ககாலத்

துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, அங்குள்ள தொடர்புகள் தெளிவாகின்றன. ஆதலால், இந்திய வரலாற்றைப் பயில்கின்றனர். அந்த வரலாற்றில் மாபெரும் பங்கு கொண்டவர்களைப் பற்றி ஆய்ந்தே தீரவேண்டும். பல்லவ மன்னரின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், உரோமப் பேரரசுடன் தமிழ்த் துறை முகங்கள் கொண்ட வணிகத் தொடர்புகள், சோழ மன்னரின் ஆட்சியும் பேரரசும் ஆகியன ஆசியாவின் வரலாற்றிலே பெரும் இடத்தைப் பெறுகின்றன. மார்க்கோ போலோ தென்னிந்தியாவைப் பார்த்தபின் பாண்டிய அரசே இந்தியாவின் மிக உயர்ந்த அரசென்று கூறியிருக்கிறார்.

வரலாறு எவ்வளவுக்குச் சிறந்திருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கு இலக்கியமும் சிறந்துள்ளது. வடமொழி நீங்கலாக மற்றெல்லா இலக்கியங்களும் இந்தியாவில் ஏறக்குறைய பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்புதான் தோன்றின. ஆனால் தமிழ் இலக்கியமோ கிறிஸ்துவுக்கு முன்னமே பெரும் மலர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியம் சமய இலக்கியம் மட்டும் அன்று; மக்களுடைய வாழ்க்கையைக் காட்டும் உலக இலக்கியமும் அது. தொல்காப்பியமும், எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இந்திய

இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல, உலக இலக்கியத்திலேயே பெரும் இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. வள்ளுவருடைய திருக்குறளைப் போன்ற நூல், உலகில் இல்லையென்பது அல்பெட்சுவைட்சரின் துணிபு. நீதி இலக்கியத்தைப் போல் நம்பக்தி இலக்கியமும் சிறந்தது. நம்முடைய கலைகள், நம்முடைய கோயில்கள் சிறப்புப் பெற்றவை. மொழி அமைப்பிலும், வளத்திலும் தமிழ் மொழி உலக மொழிகளிற் சிறந்தது. தமிழின் தொன்மை, அதன் வளம், புகழ் மண்டிக்கிடக்கும் பண்பாடு, இவற்றையெல்லாம் ஆராய்கின்றவர்கள் மேலும் மேலும் அவற்றை ஆராய விரும்பவர். அதனாலே தான், தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திற் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று இருந்திருந்தால் இந்த மாநாட்டினை இன்னும் எவ்வளவோ சிறந்த முறையில் நடத்தியிருக்கலாம். தமிழ் ஆராய்ச்சி நம் நாட்டில் வளர்வதற்கு வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் வேண்டும்.

நன்றி: நான்காவது அனைத்துகைத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள்/சு.வித்தியானந்தன் (புதிப்பாசிரியர்). கொழும்பு 7: அனைத்துகைத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை, ஜனவரி

1974: p.xvii-xxvi.

தலைமையுரை: பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன்

தலைவர்
நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு

தமிழ் மன்னர் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் ஆராய்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலே, ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தொடக்கம் பண்டிதமணிகணபதிப்பிள்ளை வரை தமிழ் வளர்த்த தமிழர் தலைநகரிலே, தமிழ் ஆராய்ச்சி நடத்த வந்துள்ள பேரறிஞர்களையும், பொதுமக்களையும் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக்

கிளையின் சார்பிலே வரவேற்பதற்கு பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்; பெருமை கொள்கின்றோம். உங்கள் யாவரினதும் வரவும் நல்வரவாகுக. மகாநாடு முடிந்து நீங்கள் “போய் வருகிறோம்” என்று கூறும்போது கூட, நாம் “போய் வாருங்கள்” என்று கூறாமல் “வரப்போறியளா” என்றுதான் கேட்போம்.

தமிழகத்திற்கு அடுத்தாற்போலத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவதற்கேற்ற தகுதியும் உரிமையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரியது. “யாழ்ப்பாணம் வீறுபடைத்த தமிழர் நிலம்; அதற்குச் சொற்றிறனும் உண்டு; விற்றிறனும் உண்டு. ஆதி முதலே அது அன்னியர் அட்டூழியங்களை எதிர்த்து எதிர்த்து வந்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மற்றவருக்குச் சளைத்தவர் அல்லர்; எல்லாத் துறைகளிலும் அவர்கள் முந்தி நிற்கிறார்கள்”, என்று தமிழகத்து யோகி சுத்தானந்தர் அவர்களே கூறியிருக்கின்றார்கள். இம்மகாநாடு தொடர்பாக டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் எமக்கு எழுதிய மடலிற் குறிப்பிடுகின்றார்: “தமிழ் நலன்,

தமிழ் உணர்ச்சி என்பவற்றிலே தாய்த் தமிழகத்தை விட ஈழத் தமிழகத்தவரே ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள் என்பது என்கணிப்பு. அங்குள்ள அரசியல் மற்றும் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளும் இதற்கு ஒரு காரணம் என்றாலும், ஈழத்தின் ஆர்வப் பெருக்கை யாரும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.” இவ்வாறு தமிழகத்தாரே பெருமிதம் அடையும் வகையிலே தமிழ் ஆர்வமும் தமிழ்ப் பற்றும் கொண்ட நாம், யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ்ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவது பொருத்தமானது; ஏற்றமானது; உரிமையானதும் கூட. உண்மைத் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ள எவரும், ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம் பரியத்தையும் தமிழ்த் தொண்டையும் அறிந்த எவரும் இதனை வரவேற்பர்.

ஈழத்துத் தமிழ்பேசும் மக்கள் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு சாலப் பெரிது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சியிற் பல துறைகளில் ஈழநாட்டுப் பெரியாரே வழிகாட்டி உதவியுள்ளனர். இறக்கும் நிலையிலிருந்த ஏட்டுச் சுவடிகளுக்கு உயிர் கொடுத்தவர் ஈழநாட்டவரே. தெளிவான நடையில் வசனநூல் பல எழுதியும் பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்தும் வழிகாட்டியவர் ஈழத்து ஆறுமுக நாவலரே. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரிகச் சிறப்பையும் முதன்முதற் புலப்படுத்தித் தமிழ் இலக்கியப் பெருமையைத் தெளிவாக உணர்த்தித் தமிழர் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு அடிகோலியவர் ஈழநாட்டுப் பெருமகன் ஒருவரே. தமிழில் முதன்முதல் வெளியிடப்பட்ட கலைக்களஞ்சியத்தின்

ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தவர். மேனாட்டு முறையில் முதன் முதல் தமிழ் அகராதியை இயற்றிய தமிழர் ஈழநாட்டவர் ஒருவரே. இசைத்தமிழ் வரலாற்றைத் தமிழ் உலகிற்கு வழங்கியவர் ஈழத்து விபுலாநந்த அடிகளே. அவரே தமிழ் கத்திற் பல்கலைக்கழக முதற்றமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் விளங்கினார். விஞ்ஞான நூல்கள் பல எழுதியும் விஞ்ஞானக் கல்வியைத் தமிழிற் போதித்தும் வழிகாட்டிய பெருமை ஈழத்திற்குரியது. பேச்சு வழக்குத் தமிழை எழுத்திற் பொறித்து நாடகங்களை எழுதியவரும் ஈழநாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவரே. இது போன்ற பல துறைகளில் வழிகாட்டித் தமிழ் அன்னைக்குக் கைகொடுத்து அவளைத் தாங்கிவந்திருக்கின்றது ஈழநாடு.

சுருங்கக் கூறின், 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தமிழ்த் தொண்டிலே முன்னணியில் நின்றவர்கள் ஈழத்தவர்களே. கடந்த 25 ஆண்டு காலத்திற்கூட, புதிய துறைகளாகிய சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றிலும் கவிதையிலும் ஈழத்தவர் பெருஞ்சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளனர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பொறுத்தவரை, தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், மொழியியல் ஆகிய துறைகளிலும், தமிழர் வரலாறு, தொல்பொருளியல், பொருளாதாரம், புவியியல் போன்ற துறைகளிலும் பல ஆராய்ச்சிகள் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பல துறைகளையும் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள் நிகழ்த்திய

ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் உயர்ந்த தரமானவை எனப் பிறநாட்டறிஞர்கள் பாராட்டிப் போற்றியிருக்கின்றனர்.

மேலும் தமிழகத்திற்கு அடுத்தாக ஈழத்திலேயே தமிழ் மொழி உயிர்த் துடிப்புடன் விளங்குகின்றது. தென்னிந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, மொரேஷியஸ், இந்தோனேசியா, வியற்றாம், பீஜி, தென்னாபிரிக்கா, ரொடீசியா, குடெலொப், மாற்றினிக், றியூனியன், றினிடாட் போன்ற தேசங்களிலே தமிழர் வாழ்கின்றனர். ஆனால், அத்தேசங்கள் பலவற்றில் அவர்கள் தமிழராக வாழவில்லை. தமிழிற் பிறர் பேசுவது விளங்கினாலும், தமிழிற் பேசமுடியாது தவிக்கின்றனர். சிலர் பெயரளவிலேயே இங்குள்ள சிலர் போல தமிழராக இருக்கின்றனர். இந்நிலையிலே, தமிழகத்திலும் ஈழத்திலுமே தமிழ் வாழுகின்றது: உயிர்த் துடிப்புடன் விளங்குகின்றது. ஈழத்திலே பல்கலைக்கழகத்திற் போதனா மொழியாகவும் இடம்பெற்றுள்ளது. இத்தகைய சூழலில் இங்கு தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு கூடுவது பொருத்தமானதே.

இச்சந்தர்ப்பத்திலே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தோற்றம் பற்றியும் வளர்ச்சி பற்றியும் சிந்தித்தல் அவசியமாகின்றது. அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்திற்கு இன்னும் 4 நாட்களிற் பத்து வயது முடிகின்றது. 1964ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதத்திற் புது டில்லியில் நடைபெற்ற அனைத்துலகக் கீழைத்தேய அறிஞர் மகாநாட்டின்போது, சனவரி மாதம் 7ஆம் நாள் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் நிறுவப்பட்டது.

பதினைந்து நாடுகளிலிருந்து அறிஞர்கள் கூடி இம்மன்றத்தினை நிறுவினர். இலங்கையின் பிரதிநிதியாகப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் மலேசியாவின் பிரதிநிதியாக வணக்கத்திற்குரிய தனிநாயக அடிகளும், பண்டிதர் இரத்தினமும் இத்தொடக்க விழாவிற் பங்குபற்றினர். அதன்பின் அம்மன்றம் மலேசியாவிலும், இந்தியாவிலும், பிரான்சிலும் மூன்று தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளை நடத்தியது. இம்மன்றம், தனது பத்தாம் ஆண்டுப் பிறந்ததினை விழாவை அடுத்த திங்கட்கிழமை 7ஆம் திகதி நான்காம் மகாநாட்டின் போது யாழ்ப்பாணத்திற் கொண்டாட இருக்கின்றது.

பத்தாண்டு காலமாக இம்மன்றம் சாதித்தவை யாவை? முதலாவதாகத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றியோ, மொழி பற்றியோ ஆராயும் உரிமை தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவருக்கே உரியது என்ற கொள்கையை இது தகர்த்தெறிந்து விட்டது. தமிழ் ஆராய்ச்சி குறுகிய எல்லைக்குட் கட்டுப்பட்டிராது, பரந்து விரிந்து பல துறைகளில் விருத்தியடைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், இலக்கணம் பற்றியும் உள்ள ஆராய்ச்சி மட்டும் தமிழாராய்ச்சி என்ற நிலை மாறி, தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் வரலாறு, தமிழர் தொல்பொருளியல், சமூகவியல் போன்ற துறைகளிலும் ஆராய்ச்சி விரிந்து சென்றிருக்கின்றது. தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்புப் பற்றியும், பண்பாட்டின் வளர்ச்சி பற்றியும், தொன்மை பற்றியும், மொழியியல் பற்றியும் பல உண்மைகள் வெளிவந்துள்ளன.

இவை யாவற்றையும் ஒன்று திரட்டிப் பல நாடுகளிலும் தமிழாராய்ச்சி செய்கின்ற அறிஞர் தமது ஆராய்ச்சி முடிபுகளைப் பொது மன்றமொன்றிற் சமர்ப்பித்துப் பயன்பெறத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் வழிவகுத்திருக்கின்றது. இது ஒரு பெருஞ் சாதனை என்றே கூற வேண்டும்.

ஆராய்ச்சி மகாநாடுகளில் அறிஞர்களைக் கருத்துப் பரிமாறச் செய்ததோடு, பார்வையாளராகக் கலந்துகொண்ட பலரைத் தமிழாராய்ச்சியில் ஈடுபடவும் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் காலாக இருந்துள்ளன. ஒவ்வொரு மகாநாட்டின் பின்பும் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்வோர் தொகை பெருகிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றது. கடந்த மூன்று மகாநாடுகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படித்தோர் பெயர்களையும், நான்காம் மகாநாட்டிற் கலந்து கொள்வோர் பெயர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, இவ்வுண்மை புலப்படும். ஒவ்வொரு மகாநாட்டிலும் பழைய பிரதிநிதிகளுடன் பல புதிய அறிஞர்களும் கலந்துகொள்வதை அவதானிக்கலாம். எனவே, இம்மகாநாடுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் அறிஞரை ஈடுபடத் தூண்டியதோடு, ஆராய்ச்சியாளர் தொகையையும் விரியச் செய்திருக்கின்றது.

மேலும், இன்று பிறநாடுகள் பலவற்றிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழை ஒரு பாடமாக அமைப்பதற்கும், தமிழாராய்ச்சியில் அப்பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களை ஈடுபடச் செய்வதற்கும் இம்மன்றமே காலாக இருந்துள்ளது.

ஒரு காலத்தில் மேனாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிற் சமஸ்கிருதம் பற்றியும் இந்தோ ஆரிய மொழி பற்றியுமே ஆராய்ச்சி செய்துவந்தனர். இப்பொழுது அந்நிலை மாறி, தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு முதலியன பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நிலை அப் பல்கலைக்கழகங்களில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. முன்பு பிற நாட்டவர் சமயப் பிரசாரத்திற்கும், வணிகப் பெருக்கத்திற்கும், அரசியல் ஆதிக்கத்திற்குமே தமிழைப் பெரும்பாலும் கற்றனர். ஆனால், இன்று ஆராய்ச்சிக்காகவும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புகளுக்கு மாகவே தமிழை அவர்கள் கற்கின்றனர். அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றையும், அபிமானத்தையும், அவர்கள் தமக்கும் தமது பிள்ளைகளுக்கும் தமிழ்ப் பெயர்கள் வைப்பதிலிருந்து மதிப்பிடலாம். ரஷ்யாவிலுள்ள அறிஞர்கள் செம்பியன், ஐங்குன்றன் என்று தமிழ்ப் பெயரைத் தமக்குச் சூட்டிக்கொள்ளும் அளவிற்குத் தமிழ்பிமானம் கொண்டுள்ளனர். செக்கோசிலவாக்கியாவிலுள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் தன் மகளுக்கு கண்ணம்மா என்று பெயரிட்டுள்ளார். நாம் எமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்கள் வையாது, சினிமா நட்சத்திரங்களின் பெயர்களைச் சூட்டித் தமிழ் இனத்தின் மானத்தை வாங்குவதை எண்ணும்போது தலைகுனிய வேண்டியிருக்கின்றது. இவர்கள் தாம் இறந்த பின்பு தமது கல்லறையிலே "தமிழ் மாணவர்" எனப் பொறிக்க வேண்டுமென

விரும்புகின்றனர். தமிழ்பிமானம் கொண்ட இவர்களை, மறுபிறப்பெடுத்தால் தமிழராகப் பிறக்க விரும்புகின்ற இப்பிறநாட்டவரை, இம்மகாநாட்டிற்கு வரவிட வேண்டாமென எம்மிடையே சிலர் வற்புறுத்தியதை நினைக்கும்போது, தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியாமலிருக்கின்றது.

இவ்வாறு பிறநாட்டவரிடையே தமிழார்வத்தையும், தமிழாராய்ச்சியையும் வளர்த்த மன்றத்தின் தொண்டினை மதிப்பிடும்போது, இம்மன்றத்தின் தாபகர் வண. தனிநாயக அடிகளை நாம் பாராட்ட வேண்டியவர்கள் ஆகின்றோம். தனிநாயக அடிகள் தமிழ்த் தூதர்; உலக ஆசைகளைத் துறந்திருப்பினும், தமிழ் ஆசையைத் துறவாதவர். தாம் செல்லும் நாடுகளிலே தமிழ்த் தூதராய் விளங்கித் தமிழின் மேன்மையையும், தொன்மையையும் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும், கட்டுரைகள் எழுதியும், வானொலியிற் பேசியும், அந்த அந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தமிழ் மொழியிடத்து அன்பும் அக்கறையும் ஏற்படச் செய்தவர். உலகமெல்லாம் தமிழ் முழங்கத் “தமிழ்ப் பண்பாடு” (Tamil Culture) என்னும் ஆங்கில முத்திங்கள் இதழ் ஒன்றைத் தோற்றுவித்து, அதன் ஆசிரியராகவும் பணி செய்தவர். இத்தொண்டுகள் யாவற்றிலும் மேலாக, இதுவரை யாரும் செய்திராத பெரிய அளவில் ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா, ஆசியா முதலிய எல்லாக் கண்டங்களிலுமுள்ள தமிழறிஞர்களை ஒன்றுகூட்டி அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினை நிறுவியவர்.

எனவே, இம்மன்றம் அவரின் குழந்தையாகும். இக்குழந்தையைக் கடந்த பத்தாண்டாகச் சீராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்து அதன் பத்தாண்டு நிறைவு விழாவினை, பிறநாட்டுப் பேரறிஞர்களும் கூடியுள்ள இவ்வரங்கிலே, உள்ளம் குளிரக் கண்டு மகிழ்கின்றார். குழந்தை வளர்ப்பு எவ்வளவு கடினமானது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்தக் குழந்தைக்குப் பத்தாவது ஆண்டிறுதியில் ஒரு தத்து ஏற்பட்டது. அப்போது குழந்தையைத் தவிக்கவைத்து ஓடிவிட்டார் என்று அடிகளார் மீது பலர் பழி சுமத்த முயன்றார்கள். குழந்தைத் துரோகம் அறியாத தமிழ்ப் பண்பாட்டின் காவலர் அவர். எனவேதான், தத்திலிருந்த குழந்தையைத் தப்பவைக்க எம்மோடு சேர்ந்து உழைத்தார். இக்குழந்தையின் வளர்ச்சியே தமது இலட்சியம் என்பதை நான்காவது மகாநாட்டைத் திறந்துவைக்க முன்வந்ததிலிருந்து உலகறியச் செய்திருக்கின்றார். அவருக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இம்மகாநாடு, குறுகிய தமிழ் விழா அன்று. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு என்பதை நிலைநாட்டு வதற்காகத் தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களையும் தடைகளையும் பொருட்படுத்தாது, இந்தியா, மலேசியா, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, சுவீடன், சவிட்சர்லண்ட், அமெரிக்கா, கனடா, கங்கேரி, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்து சமூகமளித்துள்ள பிறநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்குப் பெரிதும் நன்றி உடையோம்.

இம்மகாநாடு தமிழ் இனவாதத்தை வளர்க்கும் மகாநாடன்று; தேசிய மகாநாடு ஆகும் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக இம்மகாநாட்டிற் பிரதிநிதிகளாகவும், பார்வையாளராகவும் கலந்து கொள்ளும் சிங்கள, முஸ்லிம் அறிஞர்களையும் நாம் பணிவுடன் வரவேற்கின்றோம். ஈழத்திலே மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மலைநாடு, வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்து இங்கு குழுமியுள்ள அன்பர்களுக்கும், எமக்கு உறுதுணையாக இருந்து இம்மகாநாடு திட்டமிட்டபடி நடப்பதற்குப் பலவகையிலும் உதவிய பொது மக்களுக்கும் நாம் தலைவணங்குகின்றோம்.

ஈழத்திலே இத்தகையதொரு மகாநாடு மொழிக்கென நடைபெறுவது இதுவே முதல் தடவையாகும். மகாநாடு தொடங்குவதற்கு முன்பே அது உலகப் பிரசித்தி பெற்றுவிட்டது. நடந்த பின்னர் இன்னும் பன்மடங்கு உலகப் பிரசித்தி பெறுமென்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, என்றுமில்லாத வகையிலே உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ள இம்மகாநாட்டினை வெற்றியுடன் நடத்தி முடிப்பதற்கு உங்கள் யாவரினதும் ஒத்துழைப்பை நாடுகின்றோம்.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்,

தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச்செய்யு மாறே.

3-1-1974

நன்றி: நான்காவது அனைத்துகைத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள்/சு.வித்தியானந்தன் (புதிப்பாசிரியர்). கொழும்பு 7: அனைத்துகைத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை, ஜனவரி

1974 ப.xviii-xxiii.

Fourth International Tamil Conference Seminar

January 1974, Jaffna, Sri Lanka

Inaugural Presidential Address by Professor S.Vithiananthan,

President, International Association of Tamil Research,

Eelam National Unit

I take great pleasure and pride in welcoming on behalf of the Eelam National Unit of the International Association of Tamil Research (IATR) the research scholars assembled here and the general public.

Jaffna has had a continuous tradition of literature from the poet Poothanthevanar to Pandithamani Kanapathipillai. It has also been a centre of learning where councils have met under the auspices of kings to further the cause of Tamil.

Once again we welcome you all into our midst. Even at the conclusion of the conference when you depart with the words ' Good bye ' we do not reply ' Good bye ' Instead we say 'Will you be coming again '.

Next to South India, Jaffna retains the right and fitness to hold a conference of Tamil research. Yogi Suddhananda Bharathiar from South India says, "Jaffna is the land of brave Tamils. It has intellect and it has valour. From time immemorial it has withstood the onslaught of foreigners. The

Tamils are second to none they stand at the forefront in all fields "

Saalai Ilanthirayan who wrote to us regarding the conference has this to say "It is my belief that more than the Tamils of South India it is the Tamils of Eelam who possess great concern about the welfare of the Tamils. The political and social conditions in Eelam might have contributed towards this but one cannot under-estimate their fervour"

It is only right that we who have elicited the admiration of South India with our love for Tamil should have the conference in Jaffna. It is our right too. All those who love Tamil with sincerity and are conscious of the heritage of Eelam Tamils and their contribution to Tamil literature will welcome this.

The contribution of Eelam Tamils towards the development of Tamil is substantial. Eelam scholars have been pioneers in various fields of literary activities.

Old manuscripts on the verge of extinction were rescued by Sri Lankans. Arumuga Navalar from Eelam edited a number of old texts and contributed substantially through his lucid prose works it is an Eelam Tamil who first revealed the cultural splendour of the Tamils and brought to light the greatness of Tamil literature and paved the way for research on the history of Tamils. The author of the first encyclopaedia in Tamil was from Jaffna. A Tamil from Eelam published the first Tamil dictionary based on Western models. The

history of Tamil music was made known by Swami Vipulananda from Sri Lanka. He was also the first Professor of Tamil. A number of books on science were written here. Eelam pioneered the teaching of science in Tamil as well. An Eelam Professor brought the spoken idiom into literary use through his dramas. Thus in diverse ways Eelam has been a source of strength to Tamils.

In short, both in the 19th century and in the early part of the 20th century Sri Lankans were in the forefront of literary development in Tamil. During the last 25 years too Eelam Tamils have excelled in poetry, the short story and the novel. The University of Sri Lanka has done considerable research in Tamil literature, grammar, linguistics, history of Tamils, archaeology, economics and geography. The research efforts undertaken by scholars of the University of Sri Lanka have been praised by Western Scholars for their intellectual calibre

Further, next to South India it is in Eelam that the Tamil language lives

with dynamism. Tamils live in South India ;India, SriLanka, Malaysia, Singapore, Burma, Mauritius, Indonesia, Vietnam, Fiji, South Africa, Rhodesia, Guadeloupe, Reunion and Trinidad. But in many of these lands, they do not live as Tamils. Although they may comprehend Tamil they cannot express themselves in this language. Some are Tamils only in terms of ethnic identity. In this context Tamil could be said to be alive only in South India and Sri Lanka. It

is the medium of instruction for Tamils in Universities. Seen against this backdrop it is most fitting that the conference be held in Sri Lanka.

It is necessary at the present juncture to reflect on the birth and development of the I. A. T. R. This association reaches its 10th birthday in another four days. In January 1964 the conference of International Oriental Scholars took place in New Delhi and on the seventh day of the same month the I.A T.R was formed. Scholars from 15 countries met to establish this association Prof. K. Kanapathipillai represented Eelam and Fr X. S. Thaninayagam represented Malaysia. Pandit K.P. Katnam too was present. Thereafter conferences took place in Malaysia, India and France. On Monday next week the 7th January this association will celebrate its 10th birthday in Jaffna.

What has this Association achieved during the past ten years? First it has dispensed with the theory that only native speakers of Tamil can do research on Tamil literature or language. Research in Tamilology has broken through narrow confines and broadened in various ways. Instead of confining research merely to Tamil literature and grammar, projects have been undertaken in Tamilian History, Tamil Culture, Archaeology and Sociology. New facts have been unearthed about the greatness of Tamil literature, the antiquity and development of Tamil culture and linguistics. The I.A. T. R. has provided a common platform for scholars dedicated to research in various countries to give

expression to their findings. This is no mean achievement.

Not only did interchange of ideas take place but they also enabled observers to take a keen interest in Tamil research. After every conference greater numbers have shown interest in Tamil research. This would become evident when we compare the names of scholars who participated in the past three conferences and those who wished to take part in the 4th conference. New scholars joined hands with old delegates. Thus not only did these conferences foster research in Tamil, they also enlarged the number of research scholars in Tamil

Further the I.A. T. R. has been instrumental in making Tamil part of the curriculum in foreign Universities and in making foreign Professors take a keen interest in Tamil research. There was a time when Western Universities did research on Sanskrit and Indo-Aryan languages. Now the situation has changed and the study of Tamil language Tamil literature, Tamilian history and culture has become a popular one. Earlier westerners studied Tamil for purposes of religious propaganda, commerce and political domination. Now they study for the purpose of research and to discover the intrinsic greatness of Tamil.

We recognize their love and respect for Tamil in their act of giving to themselves and their children Tamil names - scholars in Russia have been enamoured to the extent of calling themselves 'Sembian'. and Iyngurran'. A Czechoslovakian research scholar has christened his daughter

'Kannamma'. It fills us with shame to think that instead of Tamil names some of us give our children the names of film stars. The scholars mentioned above want the words 'student of Tamil' as their epitaph. These scholars not only love Tamil but if they were to be born again they would love to be born as Tamils. We bow our heads in shame when we reflect on how some of our folk tried to prevent them from attending the conference.

As we recapitulate the role played by this association in fostering Tamil research and love for Tamil among foreigners one cannot help praising one of its founders Fr. Thaninayagam. He is the Ambassador of the Tamil language. Although he has rejected material pleasures, his love for Tamil remains. Wherever he went he gave speeches, wrote articles, spoke over the air and stressed to natives of those lands the greatness and antiquity of the Tamil language. He edited the quarterly "Tamil Culture" as a means of spreading the greatness of Tamil. Above and beyond this he brought together the Tamil scholars of Europe, Africa, and Asia on to a common platform through the I. A. T. R.

Thus the I. A. T. R. is his brainchild. For the last ten years it grew under his loving care and now he celebrates its 10th birthday in the midst of many foreign scholars. The hazards of bringing up a child are not unknown to you. This child was destined to face an acid test at the end of its 10th year. People accused Fr. Thaninayagam of having deserted the child at this crucial moment. He is a custodian of Tamil culture that knows not the betrayal of children. That is why he

struggled with us to save this child. By consenting to inaugurate the 4th conference he has proved that his ideals lie in the growth of this child. We are deeply indebted to him.

We thank the delegates of foreign countries such as India, Malaysia, England, Italy, Switzerland, Sweden, America, Canada, Hungary and Australia for having come in the midst of so many impediments and proved that this conference is not a parochial affair but an International Conference of Tamil Research.

This conference does not aim at promoting communalism. It is a national conference and we welcome with all humility both Sinhalese and Muslim scholars who are present, as delegates and observers. To those who have come from Batticaloa, Trincomalee, the hill country, Vavuniya, Mannar and Mullaitivu, and to those who have stood by us in the task of keeping to the schedule we are deeply grateful.

This is the first occasion on which a conference like this is being held in Sri Lanka. It gained international recognition even before it began. That the recognition will rise tenfold after the conference is evident. Therefore we seek your co-operation to ensure that this conference which has elicited the attention of the entire world be held smoothly

God bore me well

To serve the cause of Tamil

3 January 1974

கலைக்கண்: கலை இலக்கியத் திங்களிதழ்

புலவர் ம.பார்வதிநாதசிவம் அவர்கள் 1970களில் ஆசிரியராகவிருந்து “கலைக்கண்” என்ற பெயரில் ஒரு கலை இலக்கிய மாத இதழை சிறிதுகாலம் வெளியிட்டு வந்தார். அதனை யாழ்ப்பாணம் டேவிட் வீதியிலிருந்து ச.பெனடிக்ற் அவர்கள் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தின் மூலம் அச்சிட்டு வெளியிட்டு வந்தார்.

புலவர் ம.பார்வதிநாதசிவம் அவர்கள் (14.01.1936-5.3.2013) மாவிட்டபுரத்தைப் பிறப்பிடமாகவும் மயிலங்கூடலூரை வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர். பத்திரிகையாளரும், தமிழறிஞருமான இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புலவர் பட்டக் கற்கையை மேற்கொண்டவர். குருகவி மகாலிங்கசிவம் அவர்களின் மகனாகிய இவர், புலவரின் பேரனார்

உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, பெரிய தந்தையார் புலவர் ம. வே. திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளை போன்ற ஆளுமைகளின் வழிகாட்டலில் பயணித்தவர்.

அரசியல் அழுத்தங்கள், தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்கள் காரணமாக இலங்கையின் ஊடகங்கள் மகாநாட்டுச் செய்திகளை இருட்டடிப்புச் செய்திருந்த வேளையில் கலைக்கண் இதழ், யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி துணிச்சலுடன் ஒரு சிறப்பிதழை வெளியிட்டிருந்தது.

அதில் தமிழ்நாடு ஆளுநர் மாண்புமிகு கே.கே.ஷா அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் எழுதியிருந்த ‘Dravidian Languages and Sanskrit: A Symbol of National Unity’ என்ற விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரையும், தமிழறிஞர் க.சி.குலரத்தினம் அவர்கள் “திராவிடமும் சமஸ்கிருதமும்: ஒரு தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் சின்னம்” என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்திருந்த கே.கே.ஷாவின் மூலக்கட்டுரையின் தமிழாக்கமும் பிரதானமாக இடம்பெற்றிருந்தன.

இச்சிறப்பிதழில் தமிழ்த்தூது சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார், அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக்கிளைத் தலைவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், யாழ்ப்பாணம் கல்வி, கலை, கலாசாரக் காப்புக்கழகத் தலைவர் திரு. சி.நாகராசா, பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியேரினது வாழ்த்துச் செய்திகளும் இடம்பெற்றிருந்தன.

Professor Vithiananthan's Presidential Address

Inthusathanam

Crowds Streamed To The City In
Concourses

Colourful Scenes Captivated Overseas
Observers

Variety Entertainments Drew Vast
Gatherings

Research Conference Reached Heights of
Glory on the Final Day

The curtain was rung late in the night on Wednesday January 9, 1974 when the Fourth International Tamil Research Conference was officially concluded. A long line of illuminated vehicles depicting the past history of Tamil Culture that started from the historical spot known as 'Sangili Thoppu' formed a picturesque procession along the important highways and reached the esplanade late in the night. The people of the Peninsula thronged the streets of the Northern City and occupied every inch of space and points of vantage. Though torrential rain greeted the entry of the procession into the Esplanade the several

ten thousands braved the showers and witnessed the moving drama of historical details. To sum up the story, it was unprecedentedly impressive, instructive and interesting.

It is indeed a privilege to welcome such an international gathering of scholars at this conference. Sri Lanka, "The Pearl Island" Milton's 'India's utmost isle, Taprobane;' is the homeland of over three millions of Tamil speaking people. A Language is always a mirror of a people's genius. The Tamil language has been spoken in Ceylon for over two thousand years. From the Chola conquest onwards Tamil became a language of official records and in that respect it retained the position until the establishment of European colonial rule over the whole island.

I have in my Tamil speech referred at length to the reasons for the holding of this conference in Sri Lanka. Though the Tamils are spread out in many countries throughout the world- in India, Sri Lanka, Malaysia,

Singapore, Burma, Indonesia, Vietnam, Fuji, Union of South Africa, Rhodesia, Mauritius, Martinique and other countries, yet it is only in India and Sri Lanka that they have preserved their linguistic and cultural identity. In fact Ceylon is the only country where Tamil is the medium of instruction even at the University level. The Ceylon Tamils have also produced literature of great worth. When the Arya Chakravartis came to power in North Ceylon in the 13th century an academy called 'The Tamil Sangam' was established and research in various fields- literatures, language, medicine, science etc. were carried out and published.

During the 19th & 20th centuries the scholarship of the Ceylon Tamils was held in high esteem and won fame and recognition in South India. The Tamils of Ceylon were pioneers in the field of scholarly editions of literary and grammatical works and were a model for subsequent editors. The Ceylon Tamils also earned a name for researches in the history and culture of the Tamils, Swami Vipulananda immortalised his name in India and outside by the discovery of the greatness of the ancient Tamil music and musical instruments of the Tamils. Credit should be given to Ceylon for her contribution in the field of lexicography and science by modern sciences and in the field of lexicography.

Even during the last twenty years works of great merit have been published by the

Ceylon Tamils in the fields of short stories, novels, literacy criticism and poetry. At the University of Sri Lanka scholars have produced research of outstanding merit. Their performance at International Seminars have brought credit to Sri Lanka.

It is with this background that the 4th International Seminar of Tamil Research is being held in Jaffna. It is but fitting that Jaffna which has made significant contribution to Tamil Studies in various spheres for so many centuries should be the venue of this conference. It is indeed a great honour for Jaffna as this is the first time that a conference seminar of this nature in Tamil is being held in Sri Lanka.

The International Association of Tamil Research was formed on January 7, 1964 in New Delhi at the XXVI-th International Congress of Orientalists as a full Association of scholars from all over the world who were doing the research in the field of Tamil and Dravidian studies. The scope of this Association included the promotion of studies of the Tamil Language, Literature, History, Religion, Philosophy and other aspects of culture within the larger context of Dravidian and South and South East Asia studies. One of the projects of this Association was the first Conference Seminar of Tamil Studies in Malaysia in 1966. The second conference was held in Madras 1968 and the third in 1970. The Association will be completing its tenth year on the 7th of January 1974.

It may, at this juncture, be pertinent to assess the contribution made by the association to Tamil studies within the last 10 years of its existence. For a long time it was the considered view of learned men that research in Tamilology could be done only by those whose mother tongue is Tamil. This view was thrown overboard, when with the establishment of this organisation various scholars from many parts of the world embarked on various projects of research even though their mother tongue was not Tamil. The conference seminars organised by the Association served as a forum for these scholars to present their research findings. More and more scholars got interested in Tamil research.

This Association gave the initiative for many foreign Universities to teach Tamil as a subject. Today Professors of these Universities are undertaking researches in Tamil. The western Universities, which were hitherto interested only in Sanskrit and Indo-Aryan studies, today are carrying on research in the language, literature, history and culture of the Tamils. Foreigners who studied Tamil for missionary mercantile and political purposes are today studying Tamil due to the interest they have developed in the language. Some foreign scholars have Tamil names for their children. Some of them even wanted it to be inscribed on their tombs that they were students of Tamil. Such scholars with their love for Tamil do

deserve an opportunity to participate in this international Tamil conference.

While assessing the great contributions of this Association, we are reminded of its founder our Rev. Father X. S. Taninayagam. Even though he has given up worldly desires he has not given up his love for Tamil. He is an Ambassador of Tamil throughout the whole world acquainting the people of the world with Tamil culture and its antiquity. He edited the Quarterly Journal in English called the 'Tamil Culture' which carried his messages the world over. Above all, he has brought together Tamil scholars from various countries in Europe, Africa, Asia, America and Australia to meet together with the one common object of research in Tamilology establishing this International Association of Tamil Research. Hence this Association is the child he has brought forth, nursed and loved during the last ten years.

Today we celebrate its 10th Anniversary in the company of scholars who have gathered in this hall. You know how difficult it is to bring up children. This child has to face several hurdles at this tenth year. The Father was accused of having abandoned this child in times of distress. But he in keeping with Tamil culture never can betray the child. Hence he worked hard with us to keep the child alive. By coming forward to open this Conference he has made it clear to the world that his goal in life is to nurture this child of his. We are deeply indebted to

him. This Conference is not a Tamil Festival; it is a conference. We are deeply grateful to the delegates who have come all the way from countries like India, Malaysia, England, Italy, Sweden, Switzerland, America, Canada, Hungary and Australia overcoming all the impediments that beset them to make this Conference a truly international one.

We humbly receive the Sinhala and Muslim scholars whose presence here shows that this Conference is not in the least communally motivated, but a truly national one as well.

We also pay our tribute to all our friends who have come from Batticaloa, Trincomalee, the Hill country, Vavuniya, Mannar, Colombo, Mullaitivu and other areas. We also express our gratitude to all the people who helped to make this Conference a reality.

This is the first time in the history of Sri Lanka that a Conference on a language on an international scale is being held. Even before the commencement of the conference

the Association has achieved worldwide publicity. The world is now watching with keen interest the success of this Conference. We need your co-operation to achieve this success.

God created me truly to praise him in Tamil Holy.

Source: Inthusathanam (The Hindu Organ) (Jaffna, Friday January 11, 1974

Jaffna International Tamil Research Conference of 1974

by Sachi Sri Kantha

Introductory Note

The 40th anniversary of the 4th International Tamil Research Conference held in Jaffna (January 3-9) had passed by silently. The sad event of January 10th, 1974 in which nine Tamils lost their lives was one of the trend setting episodes which generated the Eelam Campaign of late 1970s among Tamil militant youth. As majority of the principals who organized this Conference had exited the scene now, and a few remaining ones have become octogenarians and are experiencing the 'sunset' of their lives, the onus of keeping the existing records for posterity had fallen on the shoulders of Tamil chroniclers like me.

I have a printed document in Tamil [a 63-page booklet, titled, *Thamil MaaNaadu* (Tamil Conference) authored by Dr. Saalai Ilanthiraian, then President of International Movement for Tamil Culture, New Delhi], published one month after conclusion of the Conference, from Chennai. The booklet contains three chapters. Chapter 1 was

Ilanthiraian's essay on the events from Jan. 3 to Jan. 9th. Chapter 2 contains a Tamil abstract of his research paper, entitled, 'Simple rhythmic poetry and Eelathu Mahakavi'. Chapter 3 contains a Tamil abstract of Mrs. Saalini Ilanthiraian's research paper, entitled, 'Literary evaluation of Tamil autobiographies'. Both these research papers were presented on January 8th 1974. I provide nearby the scan of their foreword, to this booklet.

Dr. Ilanthiraian was a professor at the University of New Delhi. He was born in September 6, 1930 with the name V.R. Mahalingam, and he died in October 4, 1998. He was also a good Tamil poet. Ilanthiraian was also one of the 60 participants from 15 countries of the inaugural meeting of International Association of Tamil Research held on January 7, 1964. Half a century had elapsed since then. Ilanthiraian's wife Salini Ilanthiraian (born 1933) was also a Tamil scholar. Her birth name was Kanagasoundari.

Dr. Ilanthiraian and his wife were two of the Indian delegates who participated in the 1974 Jaffna Conference.

Following this 1974 conference, I began corresponding with Dr. Ilanthiraian because Kovai Mahesan (the then editor of Sutaniran weekly) regularly published his views on Tamil politics. We did exchange letters occasionally. For record, I provide a scan of one of his letters to me, typed in Tamil, dated January 6, 1978. I did personally meet Ilanthiraian and his wife at Madurai during the 5th International Tamil Conference in January 1981.

In this letter of January 1978, Ilanthiraian had forthrightly commented about the ‘family politics’ practiced by the DMK leader Karunanidhi, in his second paragraph. I provide a translation below:

“Dear Thamby [Mr. S. Sri Kantha, Colombo 4/ handwritten],

Greetings. Keeping fine. Your letter of Dec.30, 1977 reached us and enjoyed reading. Here and there, I had read your forceful writings in the ‘Suthantiran’ and enjoyed them too.

Tamil Nadu was blessed with Periyar [E.V. Ramasamy Naicker], Anna[durai] and Kamarajar in the past. Following them, now we see a big drought. Empty politicians like Karunanidhi had made our Tamil culture as an exchange item. The Tamil passion had shrunk into party level, caste level and family level. Because of this, majority of Tamilians

feel shameful. (You, observing the scene from far, may not recognize this accident; here, a big darkness is spreading now.)...”

I don’t have a copy of what I wrote to Ilanthiraian in my Dec 1977 letter. I guess, probably I might have mentioned something positive about Karunanidhi for his services to the Tamil literature, though he had lost the chief minister position to MGR in the 1977 Tamil Nadu state council elections. At that time, Karunanidhi had completed his first two terms as the Chief Minister of Tamilnadu. Even then, Karunanidhi’s “adopted style of politics” had become nauseating to many Tamils like Ilanthiraian.

Details of the Research Papers presented in English and Tamil at the 1974 Conference

From my handwritten notes, based on the 1977 publication, ‘Fourth International Conference Seminar of Tamil Studies, Jaffna, Sri Lanka/ January 1974’ edited by Dr. Kopalapillai Mahadeva (IATR Sri Lanka National Unit, Colombo, vol.1, 370 pp), I compiled the following list and got it posted in the Tamil Nation website (now defunct) in October 2006. Eight years later, I reproduce below, what I wrote then and provide additional comments as well.

“The Fourth International Conference Seminar of Tamil Studies was held in Jaffna, between January 3rd and 9th in 1974. The then ruling SLFP coalition government

headed by Sirimavo Bandaranaike and its multi-pronged machinery placed politically motivated innumerable blocks to the (a) intended participants from overseas, and (b) organizers of the Conference. Issuance of visas were delayed in some cases for foreign participants. The then Government's token Tamil minister Chelliah Kumarasuriar and his coterie (among whom a few ranking Tamil scholars were also included) issued boycott calls and also expressed their resentment via subtle intimidatory signals. Their beef was that Colombo, rather than Jaffna, was the proper venue for such an international conference. Despite such obstacles, quite a number of foreign delegates made their way to Jaffna and gallantly participated in the Conference.”

I would like to add here that the prime architects of the success of this 4th International Tamil Research Conference include Prof. S. Vithiananthan (1924-1989), Rev. Xavier Thaninayagam (1913-1980) and architect V.S. Thurairajah (1927-2011). They overcame the stumbling blocks placed before them by the sycophants of the then ruling government. These sycophants included, Prof. K. Kailasapathy (1933-1982), Prof. K. Sivathamby (1932-2011) and politicians C. Kumarasuriyar and Alfred Duraiappah (1926-1975). Another vital addition that deserves inclusion is that on January 10, 1974, the sad events occurred while the assembled audience were enjoying the alliterative, hair-raising Tamil speech of

Professor C. Nainar Mohamed (1929?-2014) of Jamal Mohamed College, Tiruchi. Sadly, this Muslim Tamil scholar passed away few months ago, at the age of 85. It was talked about that, up until that time, Tamils in Jaffna had never listened to such a splendid oration by a Muslim scholar.

A total of 71 research papers in English and 40 research papers in Tamil were presented at this Conference. Registered scholars were from the following countries.

Australia: R. Eliezer, H.F. Owen

Canada: B. Beck

Hungary: I. Major

India: G. Aroul, M.P. Balasubramanian, V.R. Balasubrahmanyam, K. Chellappan, J.H.R. De Sa, E. Ganesan, Mrs. K. Mahalingam, V.R. Mahalingam, C.Nainar Mohamed, Murugesu Mudaliyar, D. Natarajan, R. Panneerselvam, V. Perumal, Rev. S. Rajamanickam, S. Rasu, R.K. Seth, M. Shanmugampillai, K. Shanmugam, A. Somasundaran, N. Subbu Reddiar, M. Vasuki

Italy: T.J.A. Wicki

Japan: N. Karashima

Sri Lanka: M. Arulnandhy, R. Ashok Kumar, E. Balasundaram, P. Balasundarampillai, B.E.Bastiampillai, L.S.Dewaraja, C.S.Elias, W.S.M. Fernando, V.K. Ganesalingam, V. Govindapillai, S. Kalaparameswaran, T. Kanagaratnam, M.K. Kanagendran, S.K. Maheswaran, K. A. Mathiapparanam, V. Muththukkumar, N.S. Nadarasan, C.

Nagalingam, D.D. Nanayakkara, K. Navasothy, S. Pathmanathan, D.N.P. Perera, P. Poologasingham, K. Ramaswamy, K.P. Ratnam, J.T. Rutnam, V. Samaraweera, V. Sambunathan, S. Sandrasegaram, A. Sanmugadas, M. Satkunam, K. Selvachandran, S. Selvanayagam, K.N. Seyon, J.R. Sinnathamby, K. Sittampalam, A. Sivanesaselvan, N. Sivapathasundaranar, V.K. Sivaprakasam, V. Sivasamy, N. Subramaniam, T.S. Sundareswaran, S. Suseendirarajah, S. Thananjayarajasingham, S. Thillainathan, S. Thommanupillai, M.M. Uwise, K. Veerakathy, A. Velupillai, K. Venthanar

Sweden: C.G. Diehl, A. F. Yngve

Switzerland: C.A. Keller

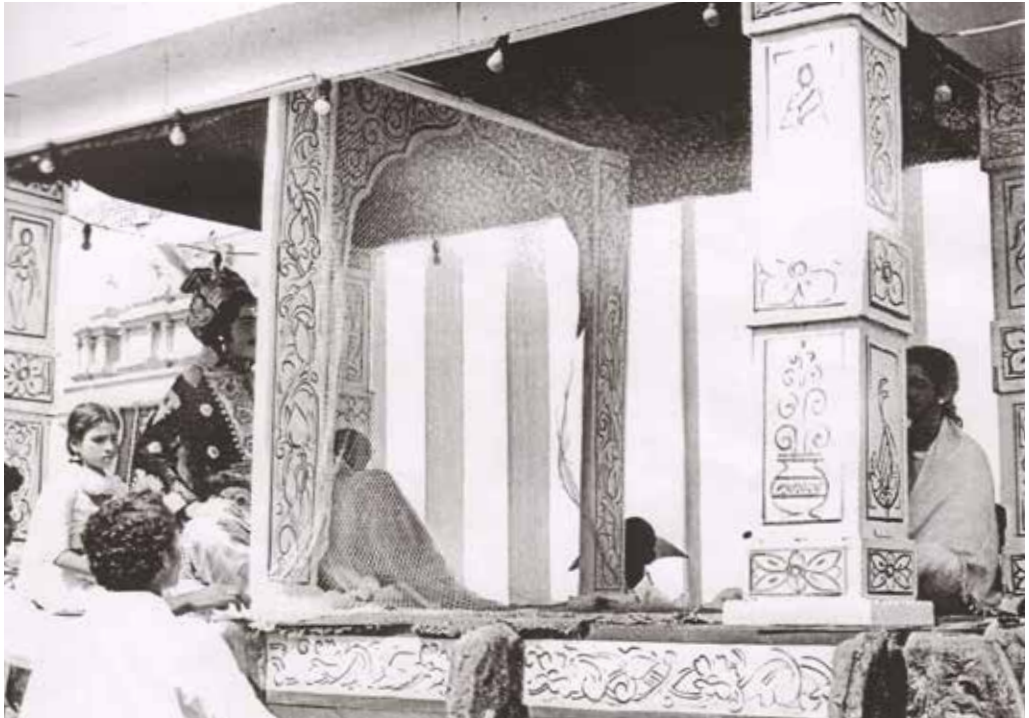
U.K.: K. Karunakaran, J.R. Marr, V. MuttuCumaraswamy, V.K. Thillainayagam

U.S.A.: D.W. McAlpine, A.K. Ramanujan, H.F. Schiffman,

West Germany: K.L. Janert, L.S. Leshnik

It should be recorded that due to chicanery of government officials, many of the visa requests for scholars from other countries were not accommodated in time.

(Sources: Tamil Sankam USA
October 23, 2014)

மாநாட்டு மலர்களில் வெளிவந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள். யாழ்ப்பாணம், முதலாம் தொகுதி. சு.வித்தியானந்தன் (பதிப்பாசிரியர்). கொழும்பு 7: அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் இலங்கைக்கிளை. வீ.எஸ்.ரி.கட்டடம், முதலாம் மாடி, 75, வாட் பிளேஸ், 1வது பதிப்பு, ஜனவரி 1977. (சுன்னாகம்: திருமகள் அழுத்தகம்).

xxxii, 370 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 22x14.5 சமீ.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1974 ஜனவரி 3ஆம் திகதி முதல் 9ஆம் திகதிவரை நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இதுவாகும். சமூகவியல், இலக்கியம், இலக்கணம்-மொழியியல், வெகுசனத் தொடர்பு ஆகிய நான்கு பெரும் பகுதிகளின் கீழ் 30 கட்டுரைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், வண. சேவியர் எஸ்.தனிநாயகம், கலாநிதி சி.பத்மநாதன், திரு.ச.அம்பிகைபாகன் ஆகியோரை ஆசிரியர் குழுவாகக் கொண்டியங்கித் தயாரிக்கப்பட்ட கட்டுரைத் தொகுதி இதுவாகும்.

பகுதி I: சமூகவியல்

1. “இலங்கையில் தமிழ் மொழி - மொழிக் கோரிக்கைகளும் மொழிச் சட்டங்களும்” (அ.சிவராசா)
2. “வேளைக்காரப் படைகள்” (சி.பத்மநாதன்)
3. “யாழ்ப்பாணக் காசுகள்” (வி.சிவசாமி)
4. “நடுகல் வழிபாடு” (புலவர் செ.இராசு)
5. “ஈழத்திற் சைவக் கிராமிய வழிபாடு” (த.சண்முகசுந்தரம்)
6. “சிங்கள-தமிழ் ஒற்றுமை” (டி.டி.நாணயக்கார)
7. “ஈழத்தில் தமிழின் உத்தியோகபூர்வ நிலை” (மு.செல்வச்சந்திரன்)
8. “இலங்கையிற் போதனாமொழி மாற்றத்தின் ஆரம்பம் - அதன் பின்னணி பற்றிய ஆய்வு” (சோ. சந்திரசேகரம்)
9. “இடப்பெயர் வரலாறுமட்டக்களப்பு மாவட்டம்” (ம.சற்குணம்)
10. “பண்டைய குரவைக் கூத்தும், மட்டக்களப்புக் குலவை போடுதலும்” (இ.பாலசுந்தரம்)

பகுதி 2: இலக்கியம்

11. "ஈழத்துப் பள்ளுப் பிரபந்தங்கள்"
(கலையரசி வேந்தனார்)
12. "ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்"
(நாகராஜஜயர் சுப்பிரமணியம்)
13. "எளியநடைக் கவிதையும் ஈழத்து
மகாகவியும்" (சாலை இளந்
திரையன்)
14. "சீவக சிந்தாமணியின் காலம்"
(செல்வி வி. முத்துக்குமாரு)
15. "வள்ளலார் கொள்கையின்
அடிப்படை சமுதாயமா? சமயமா?"
(மோசூர் வாசுகி அம்மையார்)
16. "தோட்டத் தொழிலாளர் வரலாறு
கூறும் மலையகத் தனிப்பாடல்கள்"
(கணபதிப்பிள்ளை நவசோதி)
17. "பாளி சிங்கள இலக்கியங்களுடன்
தமிழ் இலக்கிய உறவு"
(த.கனகரத்தினம்)
18. "அறபுத் தமிழ்" (சி.நயினார் முகமது)
19. "தமிழ்த் தன் வரலாறுகளின் இலக்
கியத் தகுதிப்பாடு" (சாலினி
இளந்திரையன்)
20. "தமிழரின் இலக்கியத் திறனாய்வு
முறை-சில அறிமுகக் குறிப்புகள்"
(சு.கலாபரமேஸ்வரன்)

பகுதி 3: இலக்கணம் மொழியியல்

21. "ஆய்தம் ஒரு முதலெழுத்தும்
ஆகும்" (க.வீரகத்தி)
22. "அகத்திணையில் நிலமுதற்
பொருள்" (நா.சிவபாதசுந்தரனார்)
23. "இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழின் ஒலி
மாற்றங்களும் சிறப்பு வழக்குகளும்"
(கணபதிப்பிள்ளை நவசோதி)
24. "தமிழ்ச் சொற்றொடரியல் முறையில்
கணக்கியற் குறியீடுகள்" (இரா.
கணேசன்)

பகுதி 4: வெகுசனத் தொடர்பு

25. "மொழிபெயர்ப்பும் தனித்தமிழ்ச்
சொற்களும்" (கு.செல்வச்சந்திரன்)
26. "இலங்கை இந்தியத் தமிழ்க் கலைச்
சொல் ஆக்கமுறைகளும் அடிப்படை
வேறுபாடுகளும்" (கணபதிப்பிள்ளை
நவசோதி)
27. "தமிழிற் சட்ட மொழிபெயர்ப்பி
லுள்ள சிக்கல்கள்" (கு.செல்வச்
சந்திரன்)
28. "இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின்
தோற்றமும் வளர்ச்சியும்-சில குறிப்
புக்கள்" (ஆ.சிவநேசச் செல்வன்)
29. "இருமொழித் தட்டச்சு" (கொடுமுடி
ச.சண்முகன்)
30. "தமிழ் நெடுங்கணக்கில் எழுத்துச்
சீரமைப்பு" (வ.கோவிந்தபிள்ளை)

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவுமலர். பொ.புலோகசிங்கம் (பதிப்பாசிரியர்). யாழ்ப்பாணம்: அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், யாழ்ப்பாணக் கிளை, 1ஆவது பதிப்பு, ஜனவரி 1974. (அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை).

vi, 158 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப் படவில்லை, அளவு: 24x18 சமீ.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் தலைவர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பொ. புலோகசிங்கம் ஆகியோரின் உரைகள் வாழ்த்துக்களுடன், பின்வரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

1. "The Tamils in Ceylon" (S.Pathmanathan),
2. "யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச் சக்கர வர்த்திகள் : குல விருதுகளும் சின்னங்களும்" (சி. பத்மநாதன்)
3. "வன்னி வீரர்" (வே.சுப்பிரமணியம்)
4. 'A True Patriot & Freedom fighter' (S.Thommanupillai)
5. "The Tamils of Ceylon under Western Rule" (B.Bastiampillai)
6. "The Indian Tamils of Ceylon" (B.Bastiampillai)
7. "சுதந்திர இலங்கையின் பிரதிநிதிகள் சபையில் தமிழர் பிரதிநிதித்துவம்" (அ.சிவராசா)
8. "இலங்கையில் தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி" (செ. குணசிங்கம்)
9. "The Laws applicable to some Tamil Speaking communities in Sri Lanka" (T.Nadarajah)
10. "The Population Structure of Northern Sri Lanka" (P.Balasundarampillai),
11. "இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளின் பொருளாதார வளமும் விருத்தியும்" (சோ. செல்வநாயகம்)
12. "வன்னிப்பிரதேசம் : ஒரு பொருளாதார நோக்கு" (மு.சிவலிங்கம்)
13. "இலங்கையில் தோட்டப்பகுதிகளின் கல்வி" (சோ.சந்திரசேகரம்)
14. "Education and training for Sri Lanka's Industry" (Kopalapillai Mahadeva)
15. "Tamil Language in Sri Lanka" (S.Suseendirarajah)
16. "The Adjectival system in Ceylon Tamil: A Grammatical Analysis" (S.Thananjayarajasingam)
17. "இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசன வழக்காறுகள்" (ஆ.வேலுப்பிள்ளை)
18. "நாவலர் நிலைநாட்டிய சாதனைகள்" (சு.வித்தியானந்தன்)
19. "விபுலாந்த அடிகள்" (ஈழவேந்தன்)
20. "நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்" (வி.சிவசாமி)

21. "ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்" (பொ. பூலோகசிங்கம்)
22. "ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி" (சி.தில்லைநாதன்)
23. "புதிய ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை" (க.கலாபரமேஸ்வரன்)
24. "ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிற் சமுதாயநோக்கு" (க.அருணாசலம்)
25. "ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்" (நா.சுப்பிரமணிய ஐயர்)
26. "சிறுவர் இலக்கியம்" (க.நவசோதி)
27. "மன்னார்ப் புலவர்கள்" (ம.பெஞ்சமின் செல்வம்)
28. "மலையகத்தார் புதுமைத் தமிழ் இலக்கியம் படைத்த வரலாறு" (சி.வி.வேலுப்பிள்ளை)
29. "ஈழத்து இலக்கண முயற்சிகள்" (பண்டிதர் க. வீரகத்தி)
30. "A Brief survey of some English Translations by Ceylon Tamil Writers" (V.Sivarajasingam)
31. "ஈழநாட்டில் எழுந்த தமிழ் அகராதிகள்" (எஸ்.செபநேசன்)
32. "ஈழத்தில் இசைத்தமிழ் வளர்ச்சி" (சங்கீதபூஷணம் பி. சந்திரசேகரம்)
33. "The Influence of Tamil Dramatic Tradition on Sinhala Theatre" (S.Nadarajah)
34. "பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி" (பொ. பூலோகசிங்கம்)
35. "ஈழத்தில் புதுக் கவிதையின் தொடக்க காலம்" (செ.யோகராசா)
36. "ஈழத்துத் தமிழ் நாட்டார் இலக்கியம்" (இ. பாலசுந்தரம்)
37. "யாழ்ப்பாணத்துத் தாலாட்டுப் பாடல்கள்" (வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம்)
38. "ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்கள்" (சு.வித்தியானந்தன்)
39. "கோலம்: சிங்கள கிராமிய நாடகம்" (செல்வி வி.முத்துக்குமாரு)
40. "ஈழநாட்டில் முருக வழிபாடு" (செ.நவரத்தினம்)
41. "ஈழத்திற் கண்ணகை வழிபாடு" (ம.சற்குணம்)
42. "மிருகங்களும் தமிழர் வழிபாட்டு முறையும்" (வி.கே.கணேசலிங்கம்)
43. "Tamil influence on the Structure of Sinhalese Language" (W.S.Karunatillake)
44. "Recent Epigraphical Discoveries in the Northern and Eastern Provinces of Sri Lanka" (K.Indrapala)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டுக் கருத்தரங்கக் கட்டுரை அடைவு 1966-1995. விருபா குமரேசன் (தொகுப்பாசிரியர்). யாழ்ப்பாணம்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, 1ஆவது பதிப்பு, 2023. (அச்சு விபரம் தரப்படவில்லை).

xviii, 490 பக்கம், விலை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 24x18.5 சமீ.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினால் (IATR) நடாத்தப்பட்ட ஆராய்ச்சி மாநாடுகளில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை இணையத்தள மொன்றினூடாக ஆவணப்படுத்தலை நோக்கமாகக் கொண்டு விருபா குமரேசன் அவர்கள் தீவிரமாக உழைத்துவந்துள்ளார். இது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், அதன் உத்தியோகபூர்வ வெளியீடுகளினூடாக வெளிப்படுத்திய தமிழியல் ஆய்வு வரலாற்றினை ஆவணப்படுத்தும் இணையத்தளமாகும். தமிழ் ஆய்வுக் கூழலிற்கு இத்தகைய ஓரிடப்படுத்தப்படும் ஆய்வுகள் அவசியமானது என்பதை நாம் அறிவோம். ஆய்வாளர்களின் நேரத்தை இத்தகைய வழிமுறைகள் மீதப்படுத்தும். திரு குமரேசன் உருவாக்கிய இணையத்தளத்தில் சேகரித்து வந்துள்ள 1870 கட்டுரைகளுக்கான வழிகாட்டியாக இந்தச் சுட்டி (Index) அமைந்துள்ளது. Index of Articles from the Conference Seminars of Tamil Studies of legitimate I.A.T.R. என்ற ஆங்கிலத் தலைப்புடனும் இருமொழி நூலாக இந்நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

4th IATR Authors of Research Papers

(118 Articles presented by 97 Participants)

Ambikaipakan, Sabanayagam

Some landmarks in the history of Tamil literature of Ceylon.

Aroul, G.

Acrobatics of the word – Studies in multidimensional poetry of Pulavar Gaffoor Sahib vis-à-vis the Calligrams of Guillaume Appellinaire

Ashockumar, Rayappan

அறிஞர் மு.வரதராசனின் நாவல்களைப் பற்றியதொரு திறனாய்வு

Balasubrahmanyam, V.R.

Teaching of Tamil to Hindi-speaking adults – some special aspects.

Balasubramanian, M.P.

பாரதியார் கவிதைகளில் திருவள்ளுவரின் செல்வாக்கு

Balasundaram, Eliathamby

பண்டைய குரவைக் கூத்தும் மட்டக் களப்புக் குலவை போடுதலும்.

Balasundarampillai, Ponnuthurai

The markets and fairs of Northern Sri Lanka.

Bastiampillai, Bertram

The Indian Tamils of the plantation areas – some explanations for their survival as a distinct entity in Ceylon.

Brenda E.F.Beck

The nature/culture opposition – Does it exist in Tamil folklore?

Catherine Soosaipillai

தமிழ் எண்முறையில் தலையாய திருப்பம்

Chellappan, Kasiviswanathan

The Greek element in Cilappathikaram.

Citrampalam, K

மக்களும் விசும்

Diehl, Carl Gustav

Can Historical references explain the significance of the Aiyappan cult?

Fernando, W.B.Marcus

A unique statuette of the boy Krishna.

Ganesan, Era

தமிழ்ச் சொற்றொடரியல் முறையில் கணக்கியற் குறியீடுகள்

Ganesalingam, Viswalingam**Kanapathipillai**

பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முரண்பாடானதா?

Govindapillai, Vairamuttu

தமிழ் நெடுங்கணக்கில் எழுத்துச் சீரமைப்பு

Istvan, Major

Tamil elements in the orthography of a South Indian Sanskrit manuscript.

Janert, Klaus Ludwig

Syntactical problems in modern Tamil.

Kalaiyarasi Sinniah alais Kalaiyarasi**Venthanar**

ஈழத்துப் பள்ளுப் பிரபந்தங்கள்

Kalaparameswaran, S.

தமிழரின் இலக்கியத் திறனாய்வு முறை சில அறிமுகக் குறிப்புகள்

Kanagaratnam, Thambu

தமிழ்-சிங்களத் தூது காவியங்கள்

Kanagendran, Manicavasagar**Kanagasabapathy**

திருவெம்பாவையும் திருப்பாவையும்

Karashima, Noboru

Nayaks as the lease-holders of the temple land.

Karunakaran, K.

Social stratification and standardization of Tamil dialects.

Keller, Carl Albert

Mysticism and society in Periyapuraanam.

Kieler, W.Bruce

Functional changes in agraharams within the zone of urban influence of Nagarkoil, South India.

Leshnik, Laurence Saadia

Pastoral nomadism in the history of South India.

Lorna, Srimathi Dewaraja

Matrimonial alliances between Tamilnad and the Sinhalese Royal Family in the Eighteenth Century and the establishment of a Madurai dynasty in Kandy.

Mahalingam, V.R. see Saalai**Ilanthiraian****Maheswaran, Sinnathamby Kandiah**

The case for a unified system of classical Music in Sri Lanka

Mankaladevi Arulnanthy

A contrastive study of the phonemic system of English with that of Tamil. Analyzing the difficulties encountered by the Tamil child in the learning of English pronunciation.

Marr, John Ralston

The SOAS/VSO language laboratory course-Tamil.

Mathiapparanam, K.E.

What Thiruvacacakam means to a Christian?

McAlpin, David Wayne

Elamite and Dravidian – the morphological evidence.

Mohamed, Nainar C.

அறபுத் தமிழ்

Murugesha Mudaliyar, N.

A critique of Nhat-cintanai: Thought and style of a modern Tamil saint

Muthu Shanmugam see Shanmugampillai, M.**Muttucumaraswamy, Vythialingam**

Glimpses of the social history of Jaffna under the British rule.

Nadarasan, Navaliyur Somasundaram

The Saiva Siddhanta: a textual analysis of the 12 sutras of Meykandar.

Nagalingam, Chelliah

Budumuttava Tamil inscriptions, No. 11.

Nanayakkara, D.D.

சிங்கள-தமிழ் ஒற்றுமை

Natarajan, Deva

Endowments in Tamil Nadu.

Navasothy, Kanapathipillai

இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழின் ஒலிமாற்றங்களும் சிறப்பு வழக்குகளும்

இலங்கை இந்தியத் தமிழ்க் கலைச்சொல் ஆக்கமுறைகளும் அடிப்படை வேறுபாடுகளும்

தோட்டத் தொழிலாளர் வரலாறு கூறும் மலையகத் தனிப்பாடல்கள்

Owen, Hugh Francis

The Tamil and Telugu regions, and Gandhi, 1918-1922.

Panneerselvam, R.

Stratification of the family system as gleaned from the song story of Cinnannan Cinnaccaami.

Pathmanathan, Sivasubramaniam

ஈழத்துக் காசுகள் - பாண்டியரின் நாணயங்கள்

வேளாக்காரப் படைகள்

A note on the Sanskrit inscriptions from Padaviya.

Coins of the kings of Jaffna

Cola rule in Ceylon.

The kingdom of Jaffna

The Vanniyar in medieval South India.

Perera, N.Punyasiri

The vegetation and soils of the Northern province of Sri Lanka and their agricultural potential.

Perumal, V.

Some aspects of ancient Tamil Society.

Poologasingham, P.

The Contributions of Ceylonese to the development of Tamil in the Nineteenth Century.

Rajamanickam, S.

Robert de Nobili on certain Indian customs.

Ramanujan, A.K.

Indian Oedipus – with special reference to Dravidian myth and folktales.

Ramasamy, K.

உலகமும் உடம்பும் உய்யும் வழியும்

Ranee Eliezer

The mango – emissary of Tamil culture.

Rasu, S. Pulavar

நடுகல் வழிபாடு

Ratnam, Kartigesu Ponnambalam, Pundit

திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புகள்

Renato De Sa, J.H.

The college of St.Paul of Goa and the counter reformation in the island of Ceylon.

Rutnam, James Thevathasan

The Polonnaruwa Colossus: A Critique of an Ancient Statue.

Saalai Ilanthiraian

எளிய நடைக் கவிதையும் ஈழத்து மகாகவியும்

Saali Ilanthiraian

தமிழ்த் தன்வரலாறுகளின் இலக்கியத் தகுதிப்பாடு

Samaraweera, Vijaya Kumara

Indian Tamil Immigrant Labour in Ceylon and the land problem : The case of the Land Development Ordinance of 1935.

Sambunathan, V.

சித்த மருத்துவ சிறப்பு

Sameem, M.

Socio-Economic Factors and Religious Traditions as affecting Educational progress: A Special Study of Katankudy Village

Sandrasegaram, Somasundram

இலங்கையிற் போதனாமொழி மாற்றத்தின் ஆரம்பம் - அதன் பின்னணி பற்றிய ஆய்வு.

Sanmugas, Arunasalam

Some aspects of the Tamil spoken in Sri Lanka.

Satkunam, Mailvaganam

இடப்பெயர் வரலாறு - மட்டக்களப்பு மாவட்டம்

Schiffman, Harold F.

Complex negation in Tamil semantic and syntactic aspects.

Selvachandran, Kumarasamy

மொழிபெயர்ப்பும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களும்

தமிழிற் சட்ட மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள சிக்கல்கள்

Selvachchandan, M.

ஈழத்தில் தமிழின் உத்தியோகபூர்வ நிலை

Selvanayagam, Somasundaram

Land use in the ancient Tamil country : a case study of the marutham landscape.

Seth, Ravinder Kumar

Doctrine of Karma – Thiruvalluvar's 'uuzh'.

Shanmugam, Kodumudi S.

இருமொழித் தட்டச்சு

Shanmugampillai, M.

Pronominal usage in kurunthokai.

Shanmugasundaram, T.

ஈழத்திற் சைவக் கிராமிய வழிபாடு

Sinnathamby, John Rasasingham

Place names in international atlases – an etymological study.

The Pandyas.

Sivanesaselman, A.

இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

Sivapathasundaranar, Nagalingam

அகத்திணையில் நிலமுதற்பொருள்

Sivaprakasam, Vaithiyalingampillai**Karthigesapillai**

Viira Saivites and Tamil literary development in the post-Basava period.

Sivarasa, Ambalavanar

இலங்கையில் தமிழ்மொழி - மொழிக் கோரிக்கைகளும் மொழிச் சட்டங்களும்

Sivasamy, Vinayakamoorthy

யாழ்ப்பாணக் காசுகள்

A note on the Conquista Spiritual de Oriente and the History of Jaffna.

Some aspects of the historical traditions of India with special reference to Tamil Nadu.

Somasundaran, Aru

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதை

Subbu Reddiyar, N.

'God Soul relationship within' Nalayiram.

Thiruvalluvar's philosophy of education.

Subramaniam, Nagaraja Iyer

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்

Sundareswaran, T.S.

பாரதிதாசன் உள்ளம்

Suseendirajah, Swaminathan

Some archaisms and peculiarities in Sri Lanka Tamil

Thananjayarajasingham,

Sabaratnasingham

A palatographic study of lengthening.

An experimental study of free variation.

Intervocalic doubt consonant articulations in Ceylon Tamil

Tamil plakkaat relating to inheritance and gift Taxes under the Dutch rule in Ceylon.

Tap and trill articulations in Ceylon Tamil.

The duration of intervocalic stops in Ceylon Tamil: an experimental study.

The plosives after nasals in Jaffna Tamil, a kymographic study.

The Telugu gypsies of Sri Lanka: a socio-cultural study.

Thani Nayagam, Rev.Xavier S.

The Cilapathikaaram –Epic of Synthesis and Transitation

Thillainathan, Sinnathamby

தமிழ் ஆக்க இலக்கிய வளர்ச்சியில் இலங்கையின் பங்கு

Recent Trends in Ceylon Tamil Literature.

Thillainayagam, Velauthar Kopalapillai

Tamil typewriter.

Thommanupillai, Soosaipillai

Mathoottam and Kattukkaraiikulam (Giant's Tank).

Uwise, Mahmood Mohamed

The Spoken Dialect of the Muslims of Sri Lanka.

Vasuki, Mosur

வள்ளலார் கொள்கையின் அடிப்படை சமுதாயமா? சமயமா?

Veerakaththi, Kanthar

ஆய்தம் ஒரு முதலெழுத்தும் ஆகும்.

Velayutha Seyon, Kartigesu

Nagalingapillai

ஈழத்துக் காசுகள்- பாண்டியரின் நாணயங்கள்

Coins of the kings of Jaffna.

Velupillai, Alvapillai

Inscriptional Tamil: as a source for the history of Tamil language.

Vijayalaxumy Rangarajah alais

Muththukkumar, V.Miss

சீவக சிந்தாமணியின் காலம்

Vithiananthan, Subramaniam

Tamil Influences on Sinhalese Culture

Wicki, Theol Joseph Anton

The treatise on Hinduism of Fr. Goncale Fernandes S.J. Madurai, 1616.

Yngve, A.Fryholm

Kannappa Nayanar: A Rough Diamond Among Saints of Tamil Nadu.

(Source: Index of Articles from the Conference Seminars of Tamil Studies of legitimate IATR/ Compiled by Viruba Kumaresan, to be published)

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு: அறிக்கை

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு எதிர்ப்புக்களுக்கும் தடைகளுக்கும் மத்தியிற் குறிப்பிட்ட காலத்திற் குறிப்பிட்ட இடத்திற் சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்தது. இம்மகாநாட்டில் 115 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தென்னிந்தியா, வட இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, அமெரிக்கா, கனடா, சுவீட்சர்லாந்து, இத்தாலி, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளிலிருந்தும் பல பிரதிநிதிகளும் பார்வையாளர்களும் கலந்து கொண்டனர். மேனாட்டிலிருந்து வந்த சிலர் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திலிருந்து தமது நாடுகளுக்கும் இந்தியாவிற்கும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். சிலர் இந்தியாவிலேயே தடை செய்யப்பட்டு, அங்கு சில நாட்கள் தங்கிப் பின்பு இங்கு வந்து சேர்ந்தனர். மகாநாட்டிற் கலந்து கொண்ட இவர்கள், முந்திய மூன்று மகாநாடுகளிலும் இம்மகாநாடு பல அம்சங்களிற் சிறப்பாக அமைந்ததென்ப பாராட்டிச் சென்றனர்.

பின்னணி

இம்மகாநாட்டைப் பற்றிய அறிக்கையில் அதன் பின்னணியை ஒரு சிறிது கூறுதல் அவசியமாகும். பாரிஸ் மாநகரில் நடைபெற்ற மூன்றாவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது நான்காவது மகாநாட்டை ஈழத்தில் நடத்த வேண்டுமென அழைப்பு விடுத்தோம். அதனை அவர்கள் ஏற்றதன் பயனாக, மகாநாடு இங்கு நடைபெறுவதற்குரிய ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ள இலங்கைக் குழு செயலாற்றத் தொடங்கியதும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே மகாநாட்டினை நடத்துவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இம்முடிவினை மாற்றிக் கொழும்பில் நடத்த இலங்கைக் குழுவினர் சிலர் எத்தனித்த போதும், பொதுச்சபையின் தீர்மானத்தை அவர்களால் மாற்ற முடியவில்லை. சிலர் இம் மகாநாட்டை 1974 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்திற்குப் பிற்போடவேண்டுமென வற்புறுத்தினர். இதனைப் பொதுச்சபை ஏற்க மறுத்தது.

புதிய முகாமைக்குழு

1973ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 5ஆம் திகதியிலிருந்து பேராசிரியர் வித்தியா னந்தன் தலைமையிற் புதிய முகாமைக் குழு செயலாற்றத் தொடங்கியது. கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா அவர்கள் இணைச் செயலாளரில் ஒருவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுத் தனிநாயக அடிகளுடனும் திரு.ஜேம்ஸ் இரத்தினம் அவர்களுடனும் முகாமைக் குழு அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தார். பிரசாரம், செய்தி, பாதுகாப்பு உபகுழு வின் தலைவராகவும் இவர் கடமையாற்றினார். அமைப்புக்குழுச் செயலாளராகிய திரு. வி.எஸ்.துரைராஜா மகாநாட்டு அமைப்புக்குரிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். இணைப் பொருளாளரில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்ட அவர், நிதி திரட்டும் குழுத் தலைவராகவும் கலாசார நிகழ்ச்சிகள், ஊர்வலம் ஆகியவற்றின் உபகுழுத் தலைவராகவும் பொறுப்பான பல அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தார். துணைத் தலைவரில் ஒருவராகிய திருமதி புனிதம் திருச்செல்வம் அவர்கள் உபசரிப்பு உபகுழுத் தலைவராக மகாநாட்டுடன் தொடர்பான முக்கிய சில அலுவல்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்.

பொருட்காட்சிக்குரிய உபகுழு விற்குக் கலாநிதி சி.பத்மநாதன் தலைமை தாங்கினார். நினைவுமலர் வெளியீட்டின் பொறுப்பு கலாநிதி பூலோகசிங்கம் அவர்களிடமும் திருமதி மகேஸ்வரி பாலகிருஷ்ணன் அவர்களிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. விடுதி, உணவு முதலியன

வற்றைத் திரு. கே.சச்சிதானந்தனும், போக்குவரத்து, சுற்றுலா முதலியன வற்றைத் திரு. ஆர். பேரின்பநாயகமும் கவனித்து வந்தனர்.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பற்றிய அறிக்கை

ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிப்பது பற்றிச் செய்தித்தாள்களில் விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. பிற நாடுகளிலிருந்து முன்பே பதிவு செய்தவர்களுக்கும் இறுதி அறிக்கைகள் அனுப்பப்பட்டன. குறிப்பாக, மதுரை, சென்னை, கேரளம், அண்ணாமலை ஆகிய இடங்களிலுள்ள பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களுக்கும் மலேசியப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களுக்கும் இறுதி அறிக்கையும் பதிவு விண்ணப்பப் பத்திரங்களும் அனுப்பப்பட்டன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பேராதனை வளாகத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் (எல்லாத்துறை) விரிவுரையாளர்களுக்கும் அறிக்கைகள் நேரிற் கொடுக்கப்பட்டன. பெரும்பாலானோர் (சிங்கள விரிவுரையாளர்கள் உட்பட) கட்டுரைகள் அனுப்பினர். கொழும்பு வளாகத்திலிருந்தும் பல கட்டுரைகள் கிடைத்தன. வித்தியோதய வளாகத்திலிருந்து கலாநிதி டி.என்.பி.பெரேரா கட்டுரை அனுப்பியிருந்தார். பேராசிரியர் ஏ.ஜே.குணவர்த்தனா பார்வையாளராகப் பதிவு செய்திருந்தார்.

பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த விளம்பரங்களையும் அறிக்கைகளையும் பார்த்துப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியேயுள்ள பல தமிழ், சிங்கள அறிஞர்கள்

பதிவுசெய்து ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அனுப்பினர். எழுத்தாளர் சங்கங்களுக்கோ தனிப்பட்டவர்களுக்கோ கட்டுரை சமர்ப்பிக்கும்படி அழைக்கும் மரபு இத்தகைய மகாநாடுகளில் இல்லை. அப்படிச் செய்வதனாற் பல குறைகளும் ஏற்படும்.

ஈழத்திலும் வெளிநாடுகளிலுமுள்ள பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்தும் கிடைக்கப் பெற்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் கல்வி ஆய்வுக் குழுவினாற் பரிசீலனை செய்யப் பட்டு 115 கட்டுரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டு மகாநாட்டு நிகழ்ச்சியிற் சேர்த்துக் கொள்ளவும்பட்டன.

பின்வருவோருக்கு அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டன:

இலங்கைக் குடியரசுத் தலைவர், இலங்கைத் தேசிய அரசுப் பேரவைச் சபாநாயகர், உறுப்பினர்கள், இலங்கையிலுள்ள பிறநாட்டுத் தூதராலயத் தலைவர்கள், மதத் தலைவர்கள், அரசியற் கட்சிகள், கூட்டணிகள் ஆகியவற்றின் தலைவர்கள், இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற பிற நாடுகளிலுள்ள தமிழ் அமைச்சர்கள், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற முகாமைக் குழுவினர், ஆராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை உறுப்பினர் முதலியோர்.

மக்கள் எழுச்சி

பல தொல்லைகளின் மத்தியில் மகாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் தமிழ் மொழிக்கு விழா எடுப்பதைக் கண்ட

பொதுமக்கள் வீறுகொண்டு எழுந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரத்திலேயே என்றமில்லாதவாறு இளம் தென்னைகளையும், இளம்பனைகளையும், கமுகுகளையும், வாழை மரங்களையும் வேரோடு பிடுங்கி வந்து நகர வீதிகளை அலங்கரித்தனர். தெருவெல்லாம் சிகரங்களும் மாவிலைத் தோரணங்களும் வண்ண வேலைப்பாடுகள் அமைந்த சோடனைகளை இடம்பெறச் செய்தனர். தமிழ்மொழி மேலுள்ள பற்றினாற் பல தடைகளையும் தாண்டி இங்கு வந்து சேர்ந்த வெளிநாட்டறிஞர்களுக்குக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் மக்கள் குதூகல வரவேற்பளித்தனர். வெளிநாட்டறிஞர்களும் வரவேற்பு வைபவங்களிற் பேசியும் உரையாற்றியும் மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தனர்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தை நிறுவியவர்களில் முக்கியமானவரும் அதனைத் தன் பிள்ளைபோற் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருபவருமாகிய தனிநாயக அடிகளார் விழாவைத் தொடக்கிவைத்துத் தொடக்கவுரை நிகழ்த்தினார். தொடக்க விழாவிற் கு இலங்கைக் கிளையின் தலைவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தலைமை தாங்கித் தலைமையுரை நிகழ்த்தினார். வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் சார்பிலே செருமானிய தேசத்துப் பேராசிரியர் ஜனற், கனடா தேசத்துப் பேராசிரியர் செல்வி பிறெண்டா பெக் ஆகியோர் உரையாற்றினர். ஈழத்திலிருந்தும் பிற நாடுகளிலிருந்தும் கிடைத்த வாழ்த்துச் செய்திகள் படிக்கப்பட்டன. இலங்கைத்

தேசிய அரசுப் பேரவைச் சிங்கள உறுப் பினரில் முதியன்சே தென்னக்கோன் அவர்கள் மட்டுமே தொடக்க விழா விற்குச் சமூகம் அளித்து, விழா சிறப்பாக நடைபெற வாழ்த்திச் சென்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆய்வு அரங்கு

ஆய்வு மகாநாடு பொதுக் கருத்தரங்கு, குழுக் கருத்தரங்கு என இரு பிரிவாக ஜனவரி 3ஆம் நாள் பிற்பகலிலிருந்து 8ஆம் நாள் வரைநடைபெற்றது. 3ஆம் நாள் பிற்பகலிலும், 4ஆம், 5ஆம், 7ஆம், 8ஆம் நாட்களில் முற்பகலிலும் பொதுக் கருத்தரங்கு வீரசிங்கம் மண்டபத்திலும், 4ஆம், 5ஆம், 7ஆம், 8ஆம் நாட்களில் பிற்பகல் குழுக் கருத்தரங்கு சமூக இயல், இலக்கியம், சமயமும் தத்துவமும், மொழியியல், அறிவியலும் தொழில் நுட்பவியலும், தொல்பொருளியலும் மானிடவியலும் என்னும் 6 பிரிவுகளில் றிம்மர் மண்டபத்திலும் நடைபெற்றன. படிக்கப்பட்ட 115 கட்டுரைகளில் 45 கட்டுரைகள் ஈழத்தின் மொழி, இலக்கியம், கலை, சமூக இயல் போன்றவை பற்றி அமைந்திருந்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடற்குரியது.

ஈழத்து இலக்கிய மரபையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் தமிழர் வரலாற்றையும் உலகப் பேரறிஞர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்ததோடு, அவர்கள் அறியாத பல புதிய செய்தி களையும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரைகள் அளித்தன. 9ஆம் நாட்காலை நடைபெற்ற

அரங்கிற் பேசிய வெளிநாட்டறிஞர்கள் மகாநாட்டிற் படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் மிகவும் உயர்ந்த தரமானவையெனப் பாராட்டினர். சிங்களப் பேராசிரியர்களும் இக்கருத்தரங்குகளில் கட்டுரைகள் படித்தும் குழு ஆய்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்கியும் மகாநாட்டினைச் சிறப்பித் தனர். பிறநாட்டறிஞரின் தமிழறிவு முந்திய மகாநாடுகளிலும் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது.

கலை நிகழ்ச்சிகள்

வீரசிங்கம் மண்டபம், திறந்த வெளியரங்கு, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் நாள்தோறும் இரவிற்கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. நாட்டியாஞ்சலி, உழவர் நடனம், காவடி, கரகம், பரதநாட்டியம், குச்சப்பிடி முதலிய நடன நிகழ்ச்சிகளும், பண்ணிசை, வீணை இசை முதலிய இசை நிகழ்ச்சிகளும் நாடகங்களும் பொதுமக்களுக்கும் வெளிநாட்டறிஞ ருக்கும் விருந்தாக அளிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணக் கலைஞர்களும், கிழக்கு மாகாணக் கலைஞர்களும், மலையகத்துக் கலைஞர்களும் கலைநிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொலிவூட்டினர்.

யாழ். முற்றவெளியில் நடைபெற்ற மாட்டுவண்டிற் சவாரியும் இங்கிலாந்துப் பேராசிரியர் ஜோன் மாரும் அவருடைய மகனும் அளித்த கருநாடக இசைக் கச்சேரியும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளாக இடம்பெற்றன.

அலங்கார ஊர்திப் பவனி

ஒன்பதாம் நாள் பிற்பகல் சங்கிலி மன்னன் காலத்துத் தோரண வாயிலிலிருந்து அலங்கார ஊர்திகள் புறப்பட்டு, யாழ்ப்பாணத்துப் பெருந்தெருக்களிலே பவனி வந்தன. ஒவ்வொரு காட்சிக் கோலத்தையும் பொதுமக்களே தமது செலவிலும் அமைத்து நடத்தினர். தொண்டர் படையினர் கட்டுப்பாட்டினை நிலைநாட்டினர். ஈழநாட்டுப் புலவர்களின் படங்களைக் கொண்ட ஊர்திகள் ஈழநாட்டின் அரசியல் தொழிலியல் வாணிபம் முதலியன பற்றிய காட்சிகள் பவனியில் இடம்பெற்றன. ஈழத் தமிழரின் வரலாற்றினையும் சில இலக்கியச் செய்திகளையும் உயிருள்ள மனிதர்களைக் கொண்டே நடத்திக் காட்டியமை சிறப்பம்சமாக அமைந்தது. வெளி ஊர்களிலும் வெளிப் பகுதிகளிலுமிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வீதிகளிற் கட்டுப்பாட்டுடன் திரண்டு நின்று ஊர்திகளின் பவனியைக் கண்டுகளித்தனர்.

கண்காட்சி

சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கண்காட்சி பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபர் விமல் அமரசேகரா அவர்கள் ஜனவரி 4ஆம் நாள் திறந்துவைத்த இக்கண்காட்சியை 8ஆம் நாள் வரை பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் கண்டு பயனடைந்தனர். ஈழம் வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாறு, மொழி, இலக்கியம், கலைகள், கைத் தொழில்கள், தொல்பொருளியல் எனப்

பல்வேறு துறைகளை விளக்கிக் காட்டியது இக்கண்காட்சி. ஈழத்துச் சித்தவைத்திய ஏட்டுச் சுவடிகளும் திரு. இ.கனகரத்தினம் அமைத்திருந்த வரலாறு பற்றிய கண்காட்சியும் பலரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தன.

வெளியீடுகள்

மகாநாட்டு அமைப்பாளர் சார்பில் மகாநாட்டு நினைவுமலர், மகாநாட்டு “யார் எவர்” என்னும் மலர், கலைநிகழ்ச்சி மலர் ஆகிய மூன்று ஏடுகள் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. ஈழத்துத் தமிழரின் அரசியல், சமுதாய, பொருளியல் வரலாறு, ஈழத்துத் தமிழரின் பண்பு அமைப்பு நிலை, இலக்கியத் துறையிலும் இலக்கணத் துறையிலும் வழிகாட்டிய ஈழத்துப் பெரியார்களின் சாதனைகள், ஈழத்துக் கலைகள், சமய வழிபாட்டு முறைகள் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்குரிய 44 கட்டுரைகள் அடங்கிய நினைவு மலர் மிகவும் பயனுள்ள ஒரு படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

“யார் எவர்” என்னும் சிறிய ஏடு, மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் விவரங்களைப் படங்களுடன் தருகின்றது. பார்வையாளராகப் பங்குபற்றினோர், மகாநாட்டு அமைப்பாளர்கள், உதவி செய்தோர் முதலியோர் பற்றிய விபரங்களையும் கொண்ட இவ்வேடு எடுப்பான தோற்றத்துடன் காட்சியளிக்கின்றது.

மகாநாட்டின் போது வீரசிங்கம் மண்டபம், திறந்தவெளியரங்கு, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, ஆகிய

மூன்று இடங்களிலும் நடைபெற்ற கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய விபரங்களையும் பங்குபற்றிய கலைஞர்களின் படங்களையும் கொண்டு வெளியிட்ட கலை நிகழ்ச்சி மலர் கவர்ச்சியான ஏடாக அமைந்திருக்கிறது.

மகாநாடு பற்றிய திரைப்படம்

மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் திரு.வி.எஸ். துரைராஜா அவர்கள் தமது சொந்தச் செலவிலே திரைப்படமாக அமைத்துள்ளார்.

சிறப்பியல்புகள்

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தமிழ் மக்களிடையே இதுவரை எந்தச் சக்தியும் தமிழ்மொழிபற்றி ஏற்படுத்தாத எழுச்சியையும் பற்றையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

முதலாம் இரண்டாம் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் போலல்லாது எவ்வித அரசியற் கலப்புமில்லாது இம் மகாநாடு நடைபெற்றது.

அரசியல்வாதிகளோ, பெரும்புள்ளிகளோ நின்று நடாத்தும் விழாவாக அமையாது, தமிழாராய்ச்சியில் ஈடுபாடுள்ள அறிஞர் நடத்திய விழாவாக அமைந்தது.

மலேசியாவிலும் சென்னையிலும் நடைபெற்ற மகாநாடுகள் அரசுகளின் ஆதரவுடனும் ஒத்துழைப்புடனும் பண உதவியுடனும் கண்காணிப்பின் கீழும் நடைபெற்றன. ஆனால் இம் மகாநாடு

அரசின் ஆதரவின்றி, அரசு விதித்த தடைகளைத் தாண்டிப் பொதுமக்கள் ஆதரவுடன் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

மகாநாட்டிற் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் மிகவும் உயர்ந்த தரமான வையென மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

வெளிநாட்டறிஞர் இம்மகாநாட்டுக்குரிய தனிச் சிறப்பொன்றினை விசேடமாகக் குறிப்பிட்டனர். அதுதான், மகாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் ஏற்பட்ட இணைப்பு. ஏனைய மகாநாடுகளிற் பதிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளும் பார்வையாளருமே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படிக்கப்படும் போது மண்டபத்தினுள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். யாழ்ப்பாண மகாநாட்டிற் பதிவு செய்யப்படாதோரும் பார்வையாளராக அனுமதிக்கப்பட்டனர். மேலும் இம் மகாநாட்டிலேயே பிரதிநிதிகளை மக்கள் வீடுகளிலே தங்க ஒழுங்கு செய்தனர். இதனாலே யாழ்ப்பாண மக்களின் பண்பாட்டையும் விருந்தோம்பல் மகிமையையும் அவர்களால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. மேனாட்டு அறிஞர் பலர், வரவேற்புக்களிலும் தங்கிய இல்லங்களிலும் மக்களோடு நெருங்கிப் பழகி இனிய தமிழிற் பேசி மக்கள் உள்ளங்களைக் கவர்ந்துகொண்டனர். வழக்கமாக நடப்பதுபோல அரசியல்வாதிகளோ அதிகாரிகளோ பெரும்பணம் படைத்தவரோ இம் மகாநாட்டில் முன்னணியில் நிற்கவில்லை. மக்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஆராய்ச்சி அறிஞரை வரவேற்று மகிழ்ச்சியுடைய இடங்களிலேயே நான்காவது தமிழாராய்ச்சி

மகாநாடு எல்லா வகையிலும் சீர்பெற நடைபெற்றதெனப் பிறநாட்டு அறிஞர் வாழ்த்திச் சென்றனர். தொடங்கமுன்பே உலகப் பிரசித்திபெற்ற இம் மகாநாடு, முடிந்த பின்பும் உலகப் பிரசித்திபெற்று விட்டது.

நன்றி நவிலல்

மகாநாடு சிறப்பாக நடந்தேறுவதற்குப் பல துறைகளிலும் உதவியவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தல் நமது கடமையாகும். மகாநாட்டு அலுவலகத்திற்குப் போதிய இடவசதியும் பிற வசதிகளும் கொழும் பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் முறையே அமைத்துத் தந்த திரு.சி.அம்பலவாண ருக்கும், திரு.வி.எஸ்.துரைராஜாவுக்கும் நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் முழுவதையுமே சோடனைகளால் இந்திரலோகமாக மாற்றி மகாநாட்டு அறிஞரை வரவேற்று ஆதரவளித்த பொது மக்களுக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாதோ? போக்குவரத்திற்கு வாகனங்களும், தங்குவதற்கு இல்லங்களும், உண்பதற்கு உணவும் அளித்தோர் பலர். மகாநாடு ஒழுங்காகவும் சீராகவும் நடைபெற உழைத்த தொண்டர் படையினருக்கும் நிதி உதவி நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்த வள்ளல்களுக்கும் உளம் நிறைந்த நன்றி.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் மகா நாட்டினை இவ்வளவு சிறப்பாக நடத்தி

முடிக்க உறுதுணையாக இருந்த முகாமைக் குழுவினருக்கும் அமைப்புக் குழுவினருக்கும் பொதுச்சபை உறுப் பினர் சிலருக்கும் பெரிதும் நன்றியுடையோம். இவர்களைத் தனித்தனி எடுத்துக் கூறின் குறைகள் ஏற்படக்கூடும். இவர்களுட் பலர் தாம் பொறுப்பேற்ற அலுவலைச் செம்மையாகச் செய்தமையால், மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் கண்டுக்களிக்க முடியவில்லை. சிலர் மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றிற் கேனும் வராது, பணி செய்தனர். சிலர் மகாநாட்டின் பின், நோய்வாய்ப்பட்டு, அல்லலுற்றனர். இவர்கள் யாவருக்கும் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

பலத்த எதிர்ப்பின் மத்தியிலே செயலாற்றி வெற்றிகாண்பது பெருமகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இம் மகாநாட்டினை நடத்தியவர்களுக்கும், அதிற் பங்குபற்றியவர்களுக்கும், அதை நடத்த உதவியவர்களுக்கும் அத்தகைய மகிழ்ச்சி உண்டு என நம்புகின்றோம். இலங்கைக் கிளையினைச் செவ்வனே நடத்த எல்லோரின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் தொடர்ந்து கிடைக்குமென எதிர்பார்க்கின்றோம். தமிழ்த் தொண்டு இறைத்தொண்டாகும்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள்/ச.வித்தியானந்தன் (புதிப்பாசிரியர்). கொழும்பு 7: அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளை, ஜனவரி 1974 p.x-xvii.

I.A.T.R. & Ayurveda Exhibition

Dr. E.P.Rasiah

During the recent Exhibition organised by the Fourth I.A.T.R. at the Chundiculi Girls' College various organisations ran interesting stalls exhibiting their wares. Of these, the Siddha Maruthuva Section captivated many medical and laymen. It was housed appropriately in the science Laboratory of that College and contained a wonderful collection of rare medical herbs, Ola manuscripts, bundles of ancient edus dealing with orthopaedic treatment, bone-setting etc. Photos of families of reputed physicians with their genealogical pedigrees, latest booklets on Ayurveda drugs, oils, herbs etc.

It certainly redounded to the credit of Vaidyacharya M.S.Sundaram and his band of helpers from the Lanka Ayurveda Medical College- Vaidyaratnam A.V.Rajaratnam, Dr. Tharmathurai, Dr (Miss) Sri Jayadevi, Dr. (Miss) Nagalingam, Dr. K.Visuvalingam, Dr. K.Ramasamy, and Dr. N.Shanmugarajah for having planned, collected and assembled the exhibits in a striking style, evoking the

admiration of all. It was all the more creditable, as the organisers had to toil hard and collect them at short notice, surmounting many obstacles and clearing many hurdles.

Thousands thronged through that section, including sightseers, V.I.P.P., medical students and medical men of eminence- allopaths and Ayurvedists – even sceptics and critics. Most of them subjected those in charge to searching questions on the efficacy of Siddha Maruthuvam, the medicinal properties of the herbs, the Tridosha Theory etc. after listening to the illuminating answers, explanations and sound expositions of the persons posted there, the critics jotted down their viewpoints-bouquets and brickbats- in the Visitors' Book, disclosing their likes and dislikes of Ayurveda. The majority of these, however left the premises converted as admirers of Siddha Maruthuvam.

Our congratulations are due to Dr. Sundaram and his organisers, who had remained unperturbed by praises and

ridicules of the visitors. Thereby they appear to have succeeded in proving to the modern men and women who prefer the new and condemn the old, that ancient Siddha Maruthuvam was both an Art and Science though ancient, it was ever new and that it can ever stand all the four tests of –

- (a) Aapta Vaakiya or testimony of acknowledged authorities,
- (b) Pratyaksha or direct perception or observation,
- (c) Asumana or inference,
- (d) Upamana or analogy or deduction and induction.

This Exhibition has indirectly helped to awaken the spirit of Siddha Maruthuvam which is broadly the spirit of science and what is more the fact that it combines philosophy with science, so that some of the subtle processes of life which science cannot reach and our senses cannot discern may be perceived by utilising ‘the extended human wisdom.’

While westerners seek to overcome the limitations of the senses by the use of external aids, such as the stethoscope,

X-Rays, spectroscope etc., to diagnose diseases, our Siddhas sought to effect the same results by improving their organs of sense or the philosophic or gnana eye- so that their range of perception may be extended to any desired degree.

Dr. Sundaram and his enterprising committee have instilled in to the minds of all that the object of the ancient Dravidian Medical Sciences was not merely the promotion of one’s health or cure of one’s ill-health, but to help man in his endeavour towards the attainment of the four aspirations of Life- Dharma, Artha, Kama and Moksha. They have thus replaced Siddha Maruthuvam in the International map of the Medical World. Let me conclude this, with the words of that eminent and distinguished medical scientist, Col. Knowles L.M.S.:-

‘Old Ayurveda, modernised and rejuvenile will not only be the national medicine of India, but will also play no small part in the uplift of the International medical service of the world.’

Sources: Hindu Organ 25.01.1974: P.7.

உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் ஆரம்பம்

அனைத்துலக நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் மக்கள் தங்கள் மொழியையும் கலைகளையும் பண்பாட்டையும் பேணி வளர்ப்பதற்கு வசதியான ஓர் அமைப்பு வேண்டும் என்ற எண்ணம் பலநாட்டுத் தமிழர் தலைவர்களிடமும் இருந்து வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் இதற்கு ஏற்றபடியான சூழ்நிலையும் அமைந்தது. ஜனவரி 8ஆந் தேதியன்று யாழ்ப்பாணம் பாரடைஸ் ஓட்டலில் தில்லி பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் தலைமையில் இந்தியா, இலங்கை, சிங்கப்பூர், தென்னாபிரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழறிஞர்கள் ஒன்று கூடினர்.

மேலே கூறப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக அரசியல் சார்பற்ற இயக்கம் ஒன்று தேவை என சுற்றறிக்கைகள் மாநாட்டின்

போது அனுப்பப்பட்டிருந்தன. பீஜித் தமிழர் தலைவர் திரு. க.அப்பாபிள்ளை அவர்களும் இந்த அமைப்பை வரவேற்று வாழ்த்து அனுப்பியிருந்தார். மொரிசியஸ் நாட்டிலும் இதற்கான ஆர்வம் இருப்பதாக லண்டன் முரசில் வெளிவந்திருந்த செய்தி கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன் இயக்கத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். திருவாளர்கள் இரா. கனகரத்தினம் (இலங்கை), இரா. நாகமுத்து (தென்னாபிரிக்கா), ம.பெரியசாமி (சிங்கை-மலேசியா), புலவர் செ.இராசு (தமிழ்நாடு), ஆகியோர் அந்தந்த நாட்டின் கிளைகளின் அமைப்பாளர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

நன்றி: ண்டன் முரசு, 15.2.1974
(தொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சந்தித்த ஆரம்பகால தடைகள்

ஊர்திகள் பவனியின் போது இரு உயிர்கள் பலி
இலங்கை யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் கடைசி நாள் விழாவாக அலங்கார ஊர்திகள் பவனி போய்க்கொண்டிருந்தன. யாழ்ப்பாண நகர் மட்டுமின்றி யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் விழாக் கோலம் பூண்டு தோரணங்களும் பூரண சும்பங்களும் கொண்டு விளங்கின. சிலப்பதிகார இந்திர விழாபோல் நாடு முழுவதும் காணப்பட்டது. ஊர்திகள் பவனி வரும்போது உயரமான வண்டிகள் வசதியாகப் போவதற்காகத் தடிகளால் தந்திக் கம்பிகளை உயர்த்திவிட்டுக் கொண்டு போனார்கள். ஓரிடத்தில் தந்திக் கம்பியறுந்து மின் கம்பியில் விழ அதனால் இரு உயிர்கள் பலியாகின.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.2.1974
(நொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

ஊர்தியில் அண்ணாவின் படத்துக்குத் தடை
அனைத்துலகத் தமிழ் மாநாட்டின் கடைசிநாள் பவனி ஊர்தியொன்றில் அறிஞர் அண்ணாவின் உருவப்பட

மொன்று இடம்பெற்றது. அதை பொலிசார் தடைப்படுத்தவும் இளைஞர்கள் அதனை ஆட்சேபித்தனர். ஆனால் பொலிசார் படத்தைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டனர். பின்னர் சாவகச்சேரி எம்.பி., திரு. வி.என்.நவரத்தினம் பொலிசாருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, ஊர்தியில் வைக்கப்படாது என்ற நிபந்தனையுடன் அண்ணாவின் படம் இளைஞர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டது. படம் ஊர்தியில் இடம்பெறவில்லை.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.2.1974
(நொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

அலங்கார ஊர்தியில் பண்டாரவன்னியன் வாசகத்துக்குப் பொலிஸ் தடை

மாநாட்டை ஒட்டிய அலங்கார ஊர்தியில் இடம்பெற்ற பண்டாரவன்னியனின் அரசசபையில் பொறிக்கப்பெற்றவாசக மொன்றை அகற்றும்படி பொலிசார் கோரியதைத் தொடர்ந்து இளைஞர்கள் பலர் சட்டநாதர் கோவில் முன் சத்தியாக் கிரகம் செய்தனர். ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பின்னர் தடை நீக்கப்பட்டு பவனி

மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. “எப் படை எதிர்த்தாலும் தயங்கேன் எனக் கர்ச்சித்த தமிழன் பண்டாரவன்னியன்” என்பதே அந்த வாசகம்.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

உலகத் தமிழ் மாநாட்டு திரைப்படத்துக்கு இலங்கை அரசு தடை

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டைப் பற்றிய திரைப்படத்தை இலங்கை அரசு தடைசெய்துள்ளது. “அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு” என்ற தலைப்பிலான இப்படத்தைத் திரைப்படத் தணிக்கையாளர் குழுவும், பின்னர் பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகள், வடபகுதி டி.ஜி.ஐ.சி.ஐ.டி அதிகாரிகள் கொண்ட குழுவொன்றும் பார்வையிட்டனர். திரைப்படத்தில் மாநாட்டு இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற பொலிஸ் தாக்குதல் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் முற்றாகத் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. மாநாட்டு அமைப்புச் செயலாளரும் “வி.எஸ்.ரி.பிலிம்ஸ்” உரிமையாளருமான திரு. வி.எஸ். துரைராஜா இப்படத்தைத் தயாரித்துள்ளார். படத்துக்கான காட்சி விமர்சனங்களை இலங்கையின் பிரபல வார ஏடான சுதந்திரன் ஆசிரியர் திரு. கோவை மகேசன் எழுதியுள்ளார். பின்னணிக் குரலை கந்தரோடை சி.ஆ.கருணாநிதி அளித்துள்ளார். சுமார் 25,000 ரூபா செலவில் இப்படம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.4.1974

(தொகுதி 5, இதழ் 1) ப.3

தமிழ் மாநாட்டிற்கு வந்த தமிழறிஞர்களுக்கு இலங்கை அரசு தடை

யாழ்ப்பாணத்தில் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்த நான்காவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு வந்திறங்கிய தமிழறிஞர்களுக்கு இலங்கை அரசு தடை விதித்தது. இலங்கையின் விமான நிலையங்களிலும் துறைமுகங்களிலும் உள்ள வரவு அதிகாரிகள் மாநாட்டில் பங்குபெறும் பிரதிநிதிகளை நாட்டிற்குள் வராது தடுத்து நிறுத்தினர். இந்தியத் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களுக்கு விசாக்கள் மறுக்கப்பட்டன. மாநாட்டை தமிழ் மாநிலத்திலா அல்லது சிங்கள மாநிலத்திலா நடத்துவது என எழுந்த பிரச்சினையின் எதிரொலியே இந்த நடவடிக்கைக்குக் காரணமாகும் எனத் தெரியவருகின்றது. இலங்கை அரசும் அதனைச் சார்ந்தவர்களும் கொழும்பில் நடத்தவேண்டும் என நிர்ணயித்த தனராம். ஆனால் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் குழுவினர் தமிழ் மாநிலத்தியே நடத்த வேண்டும் என யாழ்ப்பாணத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அதன்படியே பிதா தனிநாயக அடிகளார் நேரடியாக இருந்து மாநாட்டு வேலைகளைக் கவனித்து வந்தார். மாநாடு நடைபெற வேண்டிய தேதிகள் நெருங்கி வரும் போதாவது இலங்கை பெருந்தன்மையுடன் மாநாட்டை ஆதரிக்குமென ஏற்பாட்டாளர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் பதிலாக

வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. விசா பெறாது நாட்டிற்குள் வரக்கூடிய பிரதிநிதிகள் இலங்கை வந்தபோது கூட அவர்கள் பலாத் காரமாத் திருப்பியனுப்பப்பட்டனர்.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 14.1.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 10) ப.3

இங்கிலாந்தின் தமிழ் விஞ்ஞானிக்கு இலங்கை அரசு தடை

”சிறிதளவும் மனிதாபிமானமே இல்லாமல் என்னை விரட்டி அடித்தார்கள். எந்த ஒரு வார்த்தைக்கும் செவிசாய்க்காமல் பலாத்காரமாய் இழுத்துச் சென்று விமானத்துள் ஏற்றிய போது அந்த நாட்டின் சிறுபான்மை இனத்துக்காக அனுதாபப்பட்டேன். அங்கே அவர்களது நிலையினை எண்ணிப் பார்த்தபோது எனது உடல் ஒரு முறை சிலிர்த்து அடங்கியது.” என்று பெரும் மனோவேதனையுடன் லண்டன் முரசுக்குத் தெரிவித்தார் திரு. வே.கோ.தில்லைநாயகம் அவர்கள்.

தமிழ் விஞ்ஞானியும், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழக இலங்கைக் கிளையின் இணைச்செயலாளர்களில் ஒருவரான டாக்டர் வே.கோ. தில்லைநாயகம் அவர்கள் தான் தனது நீண்ட கால ஆராய்ச்சிக்குப் பின்னர் தமிழ் மொழியில் மின்தட்டச்சு இயந்திரம் (டெலிபிரிண்டர்) மற்றும் விசைப்பலகை (கீ போர்ட்)யை வடிவமைத்திருந்தார். தமிழின் வளத்துக்குப் பெரும் வரப்

பிரசாதமாக அமையக்கூடிய இவ்வரிய கண்டுப்பிடிப்புக்களை அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் நான்காம் பேரவையில் வெளியிட விரும்பிய திரு. தில்லைநாயகம் அதற்கான அநுமதியையும், பேரவைக்கான அழைப்பையும் ஏற்கனவே உத்தியோகபூர்வமாக பெற்றிருந்தார்.

“ஏரோஃப்ளோட்” எனும் ரஷ்ய விமானத்தன் மூலம் சென்ற மாதம் 21ம் தேதி லண்டனிலிருந்து கிளம்பிய திரு. தில்லைநாயகம் 23ம் தேதி கொழும்பு சர்வதேச விமான நிலைய குடிவரவுக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியிடம் தன் பிரித்தானியக் கடவுச் சீட்டைப் பார்வைக்கு அளித்தபோது தொடங்கிய பிரச்சினை அந்த அதிகாரியோ, இவர் பெயர் நாட்டிற்குள் நுழையக்கூடாத முப்பது நபர்களுள் ஒன்றாக இருப்பதாகக் கூறி பட்டியல் ஒன்றைக் காட்டி இவரை நாட்டிற்குள் அநுமதிக்க மறுத்து விட்டாராம். திரு. தில்லைநாயகத்தை நாட்டை விட்டு உடனே அகற்றுமாறு அவரைத் தாங்கி வந்த ரஷ்ய விமானத் தலைவருக்கு அரசின் விண்ணப்பப் படிவம் மூலம் கட்டளையிட்டாராம்.

பதற்றமடைந்த திரு. தில்லைநாயகம் உடனே இலங்கையில் உள்ள பிரித்தானிய உயர் ஆணையாளருடன் தொடர்பு கொண்ட போது அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையாகவிருந்தும் கூட அவர் இதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும் திரு. தில்லைநாயகம் அவர்களை விமான நிலையத்திலேயே காத்திருக்குமாறும் கூறினாராம். ஆனால்

அவரது வார்த்தைகளைச் சட்டை செய்யாமல் அவரை ரஷ்ய விமான அதிகாரிகளும் பாலாக்காரமாக இழுத்துச் சென்று விமானத்துள் ஏற்றினார்களாம். அங்கிருந்து கிளம்பிய விமானம் மாஸ்கோவில் இறங்கியது. அங்கு இறக்கிவிடப்பட்ட திரு. தில்லைநாயகம் இரு நாட்கள் அல்லலுற்ற பின் ஒரு வழியாக லண்டன் திரும்பினார். வந்ததும் அவர் முதல் வேலையாக லண்டன் அலுவலகத்துக்கு வந்து இத்தகவல்களைத் தந்தார்.

இங்கிலாந்தின் புகழ் பெற்ற மின் பொறியியல் நிறுவனமொன்றில் உயர்

ஆராய்ச்சிப் பொறியியலாளராக கடமையாற்றி வரும் திரு. தில்லைநாயகம் அரசியல் சம்பந்தப்படாதவர். அதுவும் இலங்கை அரசுக்கு எதிராக எந்த ஒரு நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டிராத இவர் தமிழ் மொழியின் மேல் கொண்ட அளவு கடந்த பற்றில் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் தன்னுடைய தொண்டாகக் கருதித் தனது ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி வருகிறார். இப்படிப்பட்ட ஒருவர் ஒரு நாட்டிற்குள் நுழையக் கூடாத அளவுக்கு எந்த குற்றம் புரிந்தார் என்று எங்களுக்குப் புரியவில்லை.

லண்டன் முரசு, 14.1.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 10) ப.10

கருணாநிதிக்கு அழைப்பு அனுப்புவதில்

கழுத்தறுப்பு நடைபெற்றதா?

தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு தமக்கு அழைப்பு கிடைக்கவில்லையென்று அறிவித்துள்ளதைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பின்வரும் கேள்விகள் எழுந்துள்ளன.

1. வெளிநாடுகளிலுள்ள தமிழ் பேசும் அமைச்சர்கள் அனைவருக்கும் அழைப்பு அனுப்புவதென்று அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம் விசுவாசத்துடன் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதா?
2. தமிழகமுதல்வர் கருணாநிதிக்கும் ஏனைய தமிழக, இந்திய, சிங்கப்பூர், மலேசிய தமிழ் அமைச்சர்களுக்கும் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டதா இல்லையா?
3. அழைப்பு அனுப்புவதற்கு பொறுப்பாக இருந்தவர் - அரசாங்கக் கட்சி ஆதரவாளர் என்ற காரணத்தினால் வெளிநாட்டு தமிழ் அமைச்சர்களுக்கு அழைப்பு அனுப்பாது கழுத்தறுப்பு நடத்தினாரா?
4. வெளிநாடுகளிலுள்ள அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட தலைவர்களுக்கு

குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு அமைச்சர்களுக்கு அழைப்பு அனுப்பப்படவில்லையென்று பிரதமருக்கு அந்தரங்கபூர்வமாக உறுதியளித்துத் தான் "விசா" தர அனுமதி பெறப்பட்டதா?

5. தமிழக அரசியலுடன் சம்பந்தப்பட்ட அல்லது ஆதரவான எந்தத் தமிழ் பிரமுகர்களுக்கும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அழைப்பு அனுப்பப்படவில்லையென மாநாட்டுக்குழுவின் இணைப்

THE PRESIDENT AND MEMBERS OF
THE
INTERNATIONAL ASSOCIATION OF TAMIL RESEARCH
SRI LANKA NATIONAL UNIT
request the honour of the company of
Mrs. Mrs. Selvadurai
at the
CEREMONIAL INAUGURATION OF THE
FOURTH INTERNATIONAL CONFERENCE SEMINAR
OF TAMIL STUDIES
on Thursday the 3rd January, 1974
at 10-00 a.m.
at the
TRIMMER HALL
Vembadi, Jaffna, Sri Lanka.

S. VITHIANANTHAN
President,

X. S. THANI NAYAGAM
JAMES T. RUTNAM
KOPALAPILLAI MAHADEVA
Joint General Secretaries.

V. S. THURAIRAJAH
Secretary,
Conference Seminar Organising
Committee.

Please reply to Secretary, Organising Committee before 28-12-73 for
reservation of seats: Conference Secretariat, 229, Main Street, Jaffna.
Phone: Jaffna 691 Cable: INTAM, Jaffna.

யாழ்ப்பாணம், வேம்படி நிம்மர் மண்டபத்தில்
1974ம் ஆண்டு, சனவரித் திங்கள் 3ம் நாள் விழாக்கிழமை
காலை 10 மணிக்கு
தடைபெறும்
நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மகாநாட்டுத்
தொடக்க விழாவிற்கு கலந்து கொள்ளுமாறு
அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற
இலங்கைக் கிளையில் சார்பில்
அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

ச. வித்தியானந்தன்
தலைவர்.

எக்ஸ். எஸ். தனிநாயகம்
ஜேம்ஸ் சி. இரத்தினம்
கோபாலபிள்ளை மகாதேவா
இளைப்பாறும்செவ்வாசனம்.

வீ. எஸ். துரைராஜா
செயலாளர்,
மகாநாட்டு அமைப்புக்குழு.

இருக்கைகளைப் பதிவு செய்வதற்காக, 28-12-1973க்கு முன் தங்கள் வருகையை
எழுதி உறுதிப்படுத்துக: மகாநாட்டுச் செயலகம், 229, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம், தொலைபேசி: யாழ்ப்பாணம் 691, தந்தி: INTAM, யாழ்ப்பாணம்.

பொதுச் செயலாளர் கலாநிதி
கோபாலபிள்ளை மகாதேவா
தெரிவித்ததாக புதிய தமிழ்
நாளேடான "ஈழமணி" (2.1.74)
இதழில் வெளிவந்த செய்தி உண்மை
தானா?

6. அப்படியானால் கலாநிதி கோபால
பிள்ளை தமிழாராய்ச்சி மன்ற

இலங்கைக் கிளையில் தீர்மானித்
ததை விசுவாசமாக ஒழுங்குபடுத்தாது
மேற்படி கிளைக்கும் தமிழ் மக்க
ளுக்கும் துரோகம் புரிந்துவிட்டார்
என்பது உண்மைதானா?

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

27.1.1974 (பக்கம் 1,5)

கோபாலபிள்ளை மகாதேவா தரும் விளக்கம்

“கருணாநிதிக்கு அழைப்பு அனுப்பு வதில் கழுத்தறுப்பு நடைபெற்றதா?” என்ற தலைப்பில் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எழுப்பப்பட்டுவரும் சில ஐயங்களை சென்ற வாரம் சுதந்திரனில் வெளியிட்டிருந்தோம். அதுபற்றி தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் இணைப்பொதுச் செயலாளர்களில் ஒருவரான கலாநிதி கோபாலபிள்ளை மகாதேவா சுதந்திரனுக்கு ஓர் விளக்க அறிக்கையை விடுத்துள்ளார். அதில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள விபரம் வருமாறு:

“கழகத்தின் எல்லா அமைச்சர்கள் ஞடன் இந்தியா, தமிழ்நாடு, சிங்கப்பூர், மலேசியா உட்பட்ட வெளிநாடுகளிலுள்ள தமிழ்பேசும் அமைச்சர்கள் அனைவருக்கும் (வேறு குறிப்பிட்ட பிரமுகர்களுடன் சேர்த்து) தொடக்க விழாவுக்கு மட்டுமே அழைப்பு அனுப்புவது என்றும் 02.01.1974 “ஈழமணி”க்கு நான் கொடுத்த பேட்டியின்படி மேற்கூறிய அரசியல்வாதிகளுக்கோ மாநாட்டுக்கு (அவர்கள் பதிவுப்பணம் கட்டி மற்றைய ஆராய்ச்சியாளரைப் போல் விண்ணப்பித்தாலேயொழிய) அழைப்பு அனுப்புவதில்லையென்றும் எம்மன்றம் முடிவு செய்தது.

இத்தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது எங்களுடைய பொறுப்பாக இருக்கவில்லை. இப்பொறுப்பை இம்மன்றத்தின் வேறொரு முக்கிய உத்தியோகத்தர் ஏற்றுக்கொண்டார். அவரே இப்பொறுப்பைத் தான் விசுவாசத்துடன் நிறைவேற்றியுள்ளதாக 25.01.1974

வீரகேசரியிலும், 26.01.1974 தினகரனிலும், ஈழநாட்டிலும் அறிக்கை கொடுத்திருக்கிறார். மேலும் பத்திரிகை அறிக்கைகளில் வெளியிடப்பட்ட எம் உறுதிகளையல் லாமல் வேறொரு அந்தரங்கபூர்வமான உறுதிகளும் “விசா” பெறுவதற்காக பிரதமருக்கு எம்மால் அளிக்கப்படவில்லை என்பதையும் உண்மையில் தமிழ்நாடு உட்பட மேற்படி வெளிநாட்டுத் தமிழ் மந்திரிகளுக்கு தொடக்க விழாவுக்கு அழைப்புகள் அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்பது பிரதமருக்கு 29.12.1973ல் கூறப்பட்டதையும் அதைப்பற்றி அவர் ஆட்சேபணை ஒன்றுமே தெரிவிக்காமல் கருணாநிதி அழைப்பை ஏற்று வரவிரும்புவாரேயானால் அவருக்கேற்ற மரியாதைகளையும் பாதுகாப்பையும் அளிக்க ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டுமெயென்று இவருடைய அமைச்சின் செயலாளருக்கு உடனே கூறியதையும் உங்கள் வாசகர்களான தமிழ் மக்களுக்கு தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்”

ஆசிரியர் குறிப்பு

தமிழக முதல்வர் கருணாநிதிக்கும் ஏனையோருக்கும் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டதென்ற இலங்கைக் கிளையினரின் கூற்றை நாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஐயங்களைப் போக்கியதற்காக டாக்டர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,
3.2.1974 (பக்கம் 1,8)

பாகம் மூன்று

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

10ஆம் நாள் அவலம்

10ஆம் நாள் அவலத்தின் காட்சிகள்

மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தன்

துப்பாக்கி வெடித்தது. சன்னங்கள் சிதறிப் பாய்ந்தன. தெருவோரத்தில் மின்சாரக் கம்பங்கள். கம்பங்களை இணைக்கும் மின்கம்பிகளில் குண்டுகள் பட்டன. கம்பிகள் அறுந்தன. கீழே விழுந்து தொங்கின.

கீழே குழாய்க் கம்பி வேலி. குழாய்க் கம்பிகளோ இரும்புக் கம்பிகள். அவற்றின் மீது அறுந்த மின்கம்பிகள் வீழ்ந்தன. வேலியைத் தொட்டுக்கொண்டு மக்கள் கூட்டமாக இருந்தனர். அவர்களைத் திடீரென்று மின்சாரம் தாக்கியது. உடனே விறுவிறுப்பு; பதைபதைப்பு; ஓராயிரம் வேல்கள் ஒரே நேரத்தில் உடலெங்கும் பாய்வது போன்ற உணர்வு. திடீரென மின்சாரம் பாய்ந்ததால் பலர் தூக்கியெறியப்பட்டனர். எதிர்பாராத தாக்குதலால் அதிர்ந்து போயினர்.

“முருகா!” என்ற ஓலக்குரல். “சிவனே! என் சீவனைக் காப்பாயோ!” என்ற அலறல். “பெருமாளே!” என்ற பெருங் கூவல். “அல்லாவே!” என அரற்றினர் சிலர். “மேரித்தாயே! ஏசுவே!” என இறைஞ்சினர் சிலர். நினைவிழந்து

செயலிழந்து சாயும் முன் இறைவனை அழைத்தனர் இன்னருள் வேண்டினர்.

48 வயதுடைய பத்திநாதர் அரச மருத்துவமனையில் எழுதுவினைஞர். குழாய்க் கம்பி வேலிக்கருகில் கூட்டத் தோடு இருந்தவர். “மின்கம்பிகளை நோக்கி ஒருவர் சுட்டார். ஐந்து அல்லது ஆறு முறை சுட்டார். சுட்ட உடனேயே எரிசுருள் கம்பி ஒன்று என்மீது விழுந்தது. மின்சாரம் தாக்கியதை உணர்ந்தேன். அதிர்ச்சியுற்றுத் துடிதுடித்து ஏசுவையும் மேரியையும் இறைஞ்சினேன். ஏனைய பலர்மீது மின்கம்பிச் சுருள்கள் விழக் கண்டேன். தூக்கியெறியப்பட்டதுபோல உணர்ந்தேன். சில மீட்டர் தொலைவில் விழுந்து நினைவிழந்து கொண்டிருந்தேன். காவல்துறை வீரர் ஒருவர் தன் சப்பாத்துக் காலினால் என்னை உதைத்தமை தெரிந்தது. தொடர்ந்து நான் முழுமையாக நினைவிழந்தேன்.” பத்திநாதர் இவ்வாறு பின்னர் கூறினார்.

வேலுப்பிள்ளை கேசவராசா துடிதுடித்து இறந்தார். வைத்தியநாதன் யோகநாதன் பதைபதைத்து உயிர்நீத்தார்.

சின்னத்தம்பி நந்தகுமார் அதிர்ச்சியால் துவண்டு மாண்டார். சிதம்பரி ஆறுமுகம் வதங்கி மடிந்தார். இராசதுரை சிவானந்தன் அலமந்து ஆவி நீத்தார். பரஞ்சோதி சரவணபவன் உடல்சோர்ந்து இறந்தார். ஏழு தமிழர்கள் உயிர் துறந்தனர்.

இந்த எழுவரும் இறந்துகொண்டிருக்கையில், பத்திநாதரைப் போல் பலர் மயங்கிக் கொண்டிருக்கையில், கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகள் காவல் துறையினரால் தமிழர் கூட்டத்தை நோக்கிச் சுடப்பட்டன.

ஐம்பதினாயிரம் தமிழர் அங்கே கூடியிருந்தனர். ஆண்கள், பெண்கள்,

சிறுவர், சிறுமியர், முதியவர், இளையவர் அனைவரும் தமிழர்கள். ஒலிபெருக்கி வழியே அமிழ்தமாகத் தமிழ் மழை பொழியக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். தமிழ்ச் சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்துச் சுவையூட்டும் தொடர்களாக்கி, இனிமையான நடையில், எடுப்பான குரலில், அமுதமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தார் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர். செவிவழிக் கேட்டு மாந்திக்கொண்டிருந்தனர் கூட்டத்தினர். அங்கே தெய்வத் தமிழ் பூசனைக்கு உரியதாயிற்று. பூசை வேளையில் கரடி புகுந்தது போல் காவல் துறையினர் புகுந்தனர். கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளைச் சிதறினர். மின்கம்பிகளின் மீது சுட்டனர். குண்டாந்தடிகளால் தாக்கினர். கேவலம், சப்பாத்துக் கால்களால் தமிழர்களை உதைத்தனர் பந்தாடினர்.

கூட்டத்தில் அமளி; அல்லோல கல்லோலம். கண்ணீர்ப்புகை கண்களை எரித்தது; மூக்கினை அடைத்தது. கண்ணீர் விட்டனர் தண்ணீர் தேடினர். மூக்கில் நீர் சிந்தினர் நாக்கு வரண்டு அழுதனர். முகத்தைத் துணியால் மூடினர். தடுக்கி விழுந்தனர். உடைமை களைப் பறிகொடுத்தனர் சிதறி ஓடினர்.

மிதிவண்டிகள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. ஓடிய வேகத்தில் 56 வயது டைய முருகேச சின்னையா மிதிவண்டிகளின் மேல் குப்புற விழுந்தார். எழப்பார்த்தார், முடியவில்லை. தலையை நிமிர்த்தும் முன்பே அவர்மேல் பலர் ஏறி ஓடினர். மிதிவண்டிகளுக்கிடையில் சின்னையா நசிந்தார். ஏறியவர், நசித்தவர்,

ஓடியவர் அனைவரும் மறையும்பொழுது சின்னையா நினைவிழக்கும் நிலையை எய்தினார். “இறந்து விடுவோமோ?” என அஞ்சினார். 56 வயதல்லவா!

சின்னையா எழுந்தார். கால்களிரண்டும் வலித்தன. நொண்டி நொண்டி ஓடினார். கண்ணீர்ப்புகை இல்லாத வெளியொன்றை வந்தடைந்ததும் நின்றார். குனிந்து பார்த்தார். இரத்தம் பெருகி வேட்டி நனைந்திருந்தது. காலில் வெட்டுக்காயம். காகிதம் எடுத்து வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்தார். நிமிர்ந்து பார்த்தார். ஆடை எதுவுமின்றி அம்மணமாக ஒருவர் ஓடிவந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்து தனது சட்டையைக் கழற்றி அவருக்குக் கொடுத்தார்.

மகேசுவரி இலட்சுமணன் தாலிக் கொடியை இழந்தார். கணவர் இலட்சுமணன் கைக்கடிகாரத்தைப் பறிகொடுத்தார். பெருமாள் விசயராசு பாதுகாப்புக்காகத் தன் சட்டைப்பைக்குள் தனது கைக்கடிகாரத்தை வைத்திருந்தார். அவரைக் குண்டாந்தடியால் அடித்த காவல்துறை வீரர், சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டுக் கைக்கடிகாரத்தையும் காசையும் களவாடினார். முப்பது வயதான விசயராசை ஓட ஓட விரட்டினார்.

காவல்துறை வீரர்கள் பெண்களின் ஆடைகளை உரித்தனர். ஆண்களின் வேட்டிகளை அவிழ்த்தனர். உடைமைகளைக் களவாடினர். பெண்கள் உள்ளாடைகளுடன் தலைவிரிகோலமாக ஓடினர். நாலாபக்கமும், சிறுவர் சிறுமியரை விட்டு விட்டு சிதறி ஓடினர்.

காவல்துறை வீரர்கள் தமிழர்களைச் சப்பாத்துக் காலால் உதைத்துப் “பறைத்தமிழா!” என இழித்துரைத்தனர்.

செந்தமிழர், தீந்தமிழர், பைந்தமிழர், என்றெல்லாம் பேராசிரியர் தமிழரின் பெருமை பேசினார். மதுவுண்ட வண்டுபோல், மகுடிகேட்ட நாகம்போல், மயங்கிய பைந்தமிழர், காவல்துறை வீரர்களால் பறைத்தமிழர் எனப் பழிக்கப்பட்டு இழிக்கப்பட்டனர். உதைக்கப்பட்டனர். ஆடைகள் அவிழ்க்கப்பட்டனர். உடைமைகள் பறிக்கப்பட்டனர். உயிர்களும் பறிக்கப்பட்டன. ஊழியே வந்ததோ என அலமந்தனர்.

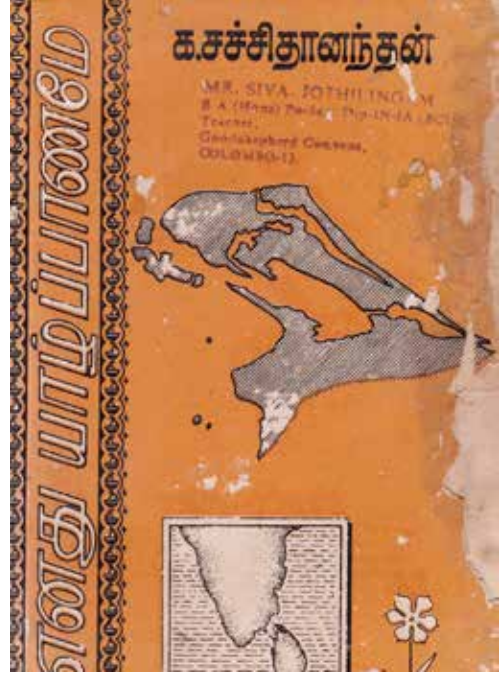
யாழ்ப்பாணம் காணாத கூட்டம்! யாழ்ப்பாணம் காணாத ஓட்டம்! ஐம்பதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர் கூடினர்; முப்பது காவல்துறை வீரர்களின் தாக்குதலால் சிதறி ஓடினர். இவ்வளவு பெரிய கூட்டமோ, கூட்டம் சிதறின ஓட்டமோ, யாழ்ப்பாணத்தில் இதற்கு முன்பு நடைபெறவில்லை என்று முதியவர்களும் வரலாறு படித்தவர்களும் கூறினார்கள். வரலாறு படைத்த நிகழ்ச்சி அன்று-1974 தை பத்தாம் நாள்- யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது.

354 ஆண்டுகட்கு முன்னர், 1619 ஆனியில், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர் கூடினர், போரிட்டனர், சிதறி ஓடினர். 150 போர்த்துக்கேய வீரர்களும், 2000 சிங்களக் கூலிப்படை வீரர்களும், பிலிப்புடி ஒலிவரா என்ற போர்த்துக்கேயத் தளபதியுடன் ஓரணியில். சில ஆயிரம் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் வீரர்களும், தஞ்சை

நாயக்க அரசின் 5000 படை வீரர்களும் தமிழ் மன்னன் சங்கிலியன் தலைமையில் எதிரணியில். வண்ணார்பண்ணையில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. போர்த்துக்கேயத் தளபதி தலைமையில் வந்த படைகள் பின்வாங்கின. தமிழ்ப் படைகள் முன்னேறி, வெற்றிவாகை சூடும் நேரத்தில்-காக்கை வன்னியன் என்ற தமிழன் சூழ்ச்சி செய்தான். நண்பனைப்போல் சங்கிலியனிடம் வந்தான். சங்கிலியனைச் சிறைப்பிடித்துப் போர்த்துக்கேயரிடம் ஒப்படைத்தான். தலைமை இழந்த தமிழர்படை நிலை குலைந்தது; வெற்றியை முழுமையாக்க முடியாது சிதறி ஓடியது.

1619 ஆனியில், வண்ணார் பண்ணையில், சிதறி ஓடிய தமிழர்கள் போர் வீரர்கள், போரிட வந்தவர்கள். 1974 தையில் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் சிதறி ஓடிய தமிழர்கள் போரிட வரவில்லை. சிறுவர், சிறுமியர், இளையவர், முதியவர், பெண்டிர் என ஒன்று திரண்ட ஒன்றுமறியாத அப்பாவித் தமிழர்கள் தமிழ் மொழியைச் சீராட்ட வந்தவர்கள். தமிழறிஞர்ளைப் பாராட்ட வந்தவர்கள். சிங்களத் தளபதி ஒருவரின் ஆணையின் கீழ் வந்த காவல்துறை வீரர்களின் காடைத்தனம் ஒன்றுமறியாத தமிழர் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான் காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் இறுதியில் இந்த "அட்டுழியம்" நடந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

நடத்தப்படுவதை இலங்கை அரசு விரும்பவில்லை. தெரிந்தெடுக்கப்பெற்ற தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் ஆட்சி அமைக்கவில்லை. சிங்களப் பெரும்பான்மைப் பாராளுமன்றமே ஆட்சி செய்தது. சிங்களவர் ஒருவர் காவல்துறைத் தலைவராக யாழ்ப்பாணத்தில் பதவியில் இருந்தார். அமைதியாக நடைபெற்ற கூட்டம், தமிழர் கூட்டம் என்ற ஒரே காரணத்தால் காவல்துறையால் கலைக்கப்பட்டது. தமிழ் மண்ணாம் யாழ்ப்பாணத்தில் பைந்தமிழர் பறைத் தமிழரெனப் பழிக்கப்பட்டனர்.

நன்றி: எனது யாழ்ப்பாணமே (வது

அத்தியாயம்: பைந்தமிழரா?

பறைத்தமிழரா?) / மறவன்புலவு

க.சச்சிதானந்தன் (ஆசிரியர்). சென்னை:

காந்தளகம், மார்ச்சு 1980. ப.5-10.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளின் பின்புலம்

திரவியம்

பதினாறு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட பின்னரும் 1974 தைத் திங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில், காவல்துறையினரால் நிகழ்த்தப்பட்ட படுகொலைகள் ஏற்படுத்திச் சென்ற தாக்கம் இன்னமும் அப்படியே பசுமையாக உள்ளன.

மேற்படி படுகொலைகளால் உயிர் நீத்த ஒன்பது தமிழ்த் தியாகிகளது நினைவாக நிறுவப்பட்ட நினைவுத் தூண்களே ஒவ்வோர் ஆண்டும் அறியப்படாதவர்களால் அர்த்தசாம வேளையில் திருட்டுத்தனமாகத் தகர்க்கப்படுவதும், பின்னர் அவை நினைவு தினத்துக்கு முன்பாகத் தமிழ் இளைஞர்களால் மீளவும் நிறுவப்பட்டு வழமைபோல் நினைவுதின அனுட்டானங்களும், சர்வமத வழிபாடுகளும் தொடர்வதும் ஓர் மரபாக மாறிவிட்டிருந்தது.

நான்காம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை இலங்கைத்தீவில் மக்கள் செறிந்து வதியும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்துவது என்ற தீர்மானம், பிரான்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிஸ் நகரில் இடம்பெற்ற மூன்றாம் அனைத்துலகத்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் வைத்தே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் பொறுப்பும் மேற்படி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையிடம் கையளிக்கப்பட்டிருந்தது.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை, தனது பொறுப்பை நிறைவேற்ற முற்பட்ட போது, பல இடையூறுகளைச் சந்திக்க வேண்டியதாக இருந்தது. இலங்கைக் கிளையில் உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களும் தம்மை “முற்போக்குவாதிகள்”

எனக் கூறிக் கொள்பவர்களுமான நாடாளுமன்ற இடதுசாரிப் போக்குடையோர், தாமும் பங்கேற்கப் பதவியில் அமர்ந்திருந்த முக்கூட்டரசாங்கத்தின் தலைவி திருமதி ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரே ராஜாங்கத்தின் தலைவர் என்ற கோதா வில் வைபவ முறைப்படி மாநாட்டை ஆரம்பித்து வைக்க அழைக்கப்படல் வேண்டும் என்றும், பல்கலைக்கழக நுழைவுக்கு மொழிவாரி அடிப்படையில் புகுத்தப்பட்டிருந்த தரப்படுத்தல் போன்ற இன்ன பிற அரசியல் சூழ்நிலைகள் காரணமாக, அவர் விஜயம் செய்யும் வாய்ப்பு இல்லாமையால், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தாது தலைநகர் கொழும்பிலேயே நடாத்த வேண்டும் என்றும் அடம்பிடித்து ஒற்றைக் காலில் குதியாட்டம் போட்டார்கள்.

இளம் தலைமுறையினர் உள்ளிட்ட பெரும்பான்மை யினரோ, பாரிஸ் மாநாட்டுத் தீர்மானப்படி மாநாட்டைத் தமிழ்மக்கள் பெரும்பான்மையினராக வதியும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடாத்தி முடிப்பது என்பதில் உறுதியாகச் செயற்பட்டனர்.

முற்போக்குவாதிகள் எனத் தமக்குத் தாமே பெயர் சூடிக்கொண்டவர்களான “நாடாளுமன்ற இடதுசாரி” உறுப்பினர்களோ பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள் மீதும் கருத்தை வலிந்து திணிப்பதற்காக முக்கூட்டரசின் மூலம் அரசியல் செல்வாக்கையும் அதிகார அழுத்தங்களையும் பிரயோகிக்கத் தலைப்பட்டனர். தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டைத் தலைநகரில், கொழும்பில் நடத்துவதாயின் பண்டார நாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்ட

பத்தின் உபயோகத்தை இலவசமாகத் தருவதற்கு இசைவு தெரிவித்தவர்கள், மாறாக யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த முற்பட்டபோதோ, யாழ். நகர மண்டபம், யாழ். திறந்த வெளியரங்கு, கூட்டுறவுத் துறையின் பொறுப்பில் இருந்த யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபம் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசுடைமையாக்கப்பட்டிருந்த பாடசாலை மண்டபங்களையும் உபயோகிக்க அனுமதி மறுத்தார்கள்.

தனியார்துறையைச் சேர்ந்த கல்லூரி மண்டபங்களிலும், ஏனைய பிற மண்டபங்களிலும் மாநாட்டை எப்படியும் நடாத்தி முடிப்பதற்கு முற்பட்ட போதோ அரசுடைமையாக்கப்பட்டும், அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழும் இருந்துவந்த தேசிய தினசரிகளையும் ஏனைய தொடர்பு சாதனங்களையும் பிரயோகித்து மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவது அசாத்தியம் எனும் நிலையை வலிந்து தோற்றுவித்தனர். கொழும்பில் இருந்து வெளியிடப்படும் சகல தேசிய தினசரிகளும், ஏன் உள்ளூரில் வெளியிடப்பட்ட ஒரே தினசரிகூட, மேற்படி நிர்ப்பந்தங்களுக்குப் பணிந்து, மாநாடு சம்பந்தப்பட்ட செய்திகளை இருட்டடிக்கத் தலைப்பட்டன. அல்லது, திரித்து வெளியிட்டு வந்தன.

இதனால் மாநாட்டையொட்டி நடைபெறவிருந்த பண்பாட்டுப் பொருட் காட்சியில் காட்சிக் கூடங்களை அமைப்பதற்கு, வர்த்தக நிறுவனங்கள் ஏகமாக அனைத்தும் தயக்கம் காட்டின. மாநாடு நடைபெறுமா அல்லது தடுக்கப்படுமா என்பதில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஐயப்பாடே இந்நிலை ஏற்படக் காரணமாகும்.

இக்கட்டத்தில்தான், தேசிய தினசரி களால் இருட்டடிப்புக்கு உள்ளாக்கப் பட்டு வந்த யாழ்ப்பாணத்தில் 1974 தை 3ஆம் திகதி தொடக்கம் ஏழு நாட்களுக்கு தமிழாராய்ச்சி மாநாடு கண்டிப்பாக நடைபெறும் என்னும் தகவல், மாநாட்டு நிர்வாகப் பணியகத்தின் செயலாளர் எஸ்.பேரம்பலம் அவர்களால் விடுக்கப் பட்டிருந்த கோரிக்கையின் பேரில், தீவு அடங்கிலுமுள்ள தமிழ்த் திரைப்பட மாளிகைகளின் திரைகள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டது. தினசரி மூன்று காட்சிகளைக் காண்பிக்கும் திரைப்பட மாளிகைகளது ஒத்துழைப்புக்கு முன்பாக, தேசிய தினசரிகளால் நடாத்தப் பட்டுவந்த இருட்டடிப்பு தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. மாநாட்டையொட்டிய பண்பாட்டுக் கண்காட்சியில் இடம்பெற வேண்டிய வர்த்தகக் கூடங்கள் யாவும் ஓரிரு தினங்களில் முற்றாகப் பதிவு செய்யப்பட்டன.

இதன்மேல்தான் மாநாட்டுக்காக வந்திருந்த வெளிநாட்டுத் தமிழாய்வாளர் சிலர் நாடு கடத்தப்பட்டதும், அவர்கள் தத்தம் நாடுகளில் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களுக்கு அளித்த பேட்டிகளால் அரசுக்கும், நாட்டிற்கும் ஏற்பட்ட அவப்பெயரை ஈடுசெய்வதற்காகவே, வேண்டாவெறுப்பாக மாநாடு ஆரம்ப மாவதற்கு மூன்றே மூன்று தினங்கள் எஞ்சியிருந்த வேளையில், மாநாட்டு அமைப்பாளர்களுக்கு மாநாட்டை நடாத்துவதற்கு, அரசு உத்தியோகபூர்வமாக அனுமதியளித்தது.

மாநாட்டுக்கு வருகை தரும் அயல் நாட்டு அறிஞர்களை வரவேற்பதற்காக யாழ் நகரையும் அதன் சூழலையும் வனப்

பாகவும், சுத்தமாகவும் வைத்திருக்கும்படி அப்போதைய யாழ். மாநகர ஆணையாளர் ஏ.ரீ.சுந்தரம் விடுத்திருந்த பொது வேண்டுகோளுக்கு, யாழ். குடாநாட்டு மக்கள் அனைவருமே செவிகொடுக்கத் தலைப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணம் இந்திர விழாக்கோலம் எடுத்திருந்தது. சிகரங்கள், சப்பறங்கள், மின்சார அலங்காரங்கள், போட்டாபோட்டியுடன் தெரு வீதிகளை நிறைத்திருந்தன. எங்கும் மங்கள ஓசையாக நாடஸ்வர இசை பிரவாகித்தது. ஓகோ என்று சொல்லும்படியாக நான்காம் அணைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தேறிய காட்சியைக் காணப் பொறுக்காத உள்ளங்கள் திரைமறைவில் தீட்டிய சதித்திட்டம்தான், மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அயல்நாட்டு நல்லறிஞர்களுக்கு தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வழியனுப்பு விழாவில் படுபாதகத்தைப் புரிந்ததும், சம்பந்தப்பட்ட படுகொலைகளை நிகழ்த்தியதும்.

இங்கும் கூட, மாநாட்டு நிர்வாகிகள் விரும்பியது போன்று வழியனுப்பு விழா யாழ். திறந்தவெளியரங்கில் நடைபெற அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தால், அனர்த்தங்கள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். தணிக்கப் பட்டிருக்கலாம்.

மாநாட்டு நிர்வாகிகள்மீது, ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை போடப்பட்ட நிர்ப்பந்தங்கள், தடைகளை, தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலை நினைவு தினங்களின்போது தமிழ்ச் சமுதாயம் நினைவு கூர்வதும் தவிர்க்க முடியாதவோர் துன்ப நிகழ்வே.

நினைவு நடுகல்

மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தன்

யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத் துக்கு முன் 10.1.1974 வியாழக்கிழமை முன்னிரவு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நான் நேரில் காணவில்லை. நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபின் யாழ்ப்பாண நகரம் இருந்த நிலையை “ஈழநாடு” நாளிதழ் நிருபர்கள் விவரிக்கின்றார்கள்:

“யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டப முன்பக்கக் கண்ணாடிகள் யாவும் நொறுக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னால் உள்ள இரும்புக் கம்பிகள் வளைக்கப் பட்டிருந்ததோடு, கதிரைகளும் சேதப் படுத்தப்பட்டிருந்தன.

“நேற்று அதிகாலை 3 மணிக்கு நமது நிருபர்கள் அசம்பாவிதம் நடந்த இடங்களை நேரில் பார்வையிடச் சென்றபோது மேற் குறிப்பிட்ட காட்சியைக் கண்டார்கள்.

“பேருந்து நிலையத்தில் காவலர்களும் இராணுவத்தினரும் காணப்பட்டனர். அரசாங்க அதிபரின் உத்தரவிற்கிணங்க நள்ளிரவு 2 மணிக்குச் சகல இடங்களுக்கும் விசேடப் பேருந்து சேவைகள்

ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், மக்கள் பேருந்துகளில் பிரயாணம் செய்ய அஞ்சியதைத் தொடர்ந்து அச்சேவைகள் கைவிடப்பட்டன.

“யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் ஆயுதத் தரித்த காவலர்கள் அதிகாலை வரை காணப்பட்டனர். சரக்குந்து (ட்றக் வண்டி) ஒன்றிலும் மலையுந்து (ஜீப் வண்டி)களிலும் பொலிசார் இரவு முழுவதும் ரோந்து சுற்றினர்.

“இராணி திரையரங்கில் தீவுப்பகுதி பருத்தித்துறை பகுதிகளைச் சேர்ந்த சுமார் 200 பேர் இரவு முழுவதும் தங்கியிருந்தனர். அதிகாலை 2 மணிக்கு விசேட பேருந்து சேவை ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்ட போதிலும், ஒருவராவது வெளியில் வரவில்லை. இவர்களின் 10 பெண்களும் காணப்பட்டனர். விசேட பேருந்து சேவை நடைபெறுவதாக, ஒலிபெருக்கி மூலம் அறிவிக்கப்பட்ட போதிலும் ஒருவராவது பேருந்து நிலையம் வந்து சேரவில்லை. யாழ்ப்பாணம் தபால் கந்தோர் வளவிற்குள்ளும் பலர் தஞ்சமடைந்திருந்தனர். வெலிங்டன்

தியேட்டரிலும், வின்சர் தியேட்டரிலும் சுமார் 150 பேர் வரை தஞ்சமடைந்திருந்தனர்.

“ரீகல் திரையரங்கிலும் சுமார் 100 பேர் வரை தஞ்சமடைந்திருந்தனர். முதலாவது படக்காட்சிக்கு வந்தவர்கள் கூடத் திரும்பிச் செல்லவில்லை.

“வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் இரு பக்கத்திலும் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மிதிவண்டிகள் காணப்பட்டன. இவைகளில் அநேக மிதிவண்டிகள் நொறுக்கப்பட்டிருந்தன. முற்றவெளிப் பகுதியிலும் முனீசுவரன் வீதியிலும் சில மிதிவண்டிகள் சேதமடைந்த நிலையில் காணப்பட்டன.

“வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குள்ளும், வெளியிலும், முற்றவெளியிலும், ஆயிரக்கணக்கான செருப்புகளும் சப்பாத்துகளும் காணப்பட்டன. லேஞ்சிகள், கைப்பைகள், துவாய்களும் இங்குமங்குமாகக் காணப்பட்டன.

“பேருந்து நிலையத்தில், விசேட சேவைக்காக 12 பேருந்துகளும் நடத்துநர்களும் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் சேவை நடைபெறவில்லை. அதிகாலை 5 மணி வரை சேவை ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. கடந்த 8 தினங்களாக அலங்காரத்துடன் காணப்பட்ட வீதிகள், பொலிவிழந்து வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. வீதியில் ஒருவரைக்கூடக் காணமுடியவில்லை. வீடுகளிலெல்லாம் விளக்குகள் கூட அணைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்கும் மயான அமைதி நிலவியது.

“வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் ஒரு வழியாக வீடு போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். 10 பேர் மட்டும்தான் அங்கு காணப்பட்டனர்.

“மருத்துவமனை வீதியிலும் சனநடமாட்டம் எதுவுமில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் பொலிஸ் மயமாகவே காணப்பட்டது. முனீஸ் வரன் வீதியிலும் ஏராளமான செருப்புகள் காணப்பட்டன.

“பேருந்து நிலையத்தில் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டு ஒன்று வெடிக்காத நிலையில் காணப்பட்டது. வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த சிகரமும் சேதமடைந்திருந்தது. சில இதளியக் குமிழ்களும் மேர்க்குறி பல்புகளும் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. அதிகாலை 5 மணிவரை எங்கும் மயான அமைதியாகவே இருந்தது.”

“வீரகேசரி” நாளிதழின் யாழ். நிருபர் திரு. எஸ். செல்லத்துரை பின்வருமாறு கூறினார்:

“யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் -தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சியான பொதுக்கூட்டம் ஆரம்பமானது. மண்டபத்துக்குள் சனத்திரளை அடக்க முடியாததாலும், மண்டபத்துக்கு வெளியிலே கூட்டத்தை நடாத்துமாறு பொதுமக்கள் வலியுறுத்தியதைத் தொடர்ந்தும் மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளர் மண்டபத்துக்கு வெளியே உள்ள முற்றத்தில் அவசர அவசரமாக மேடை அமைத்துக் கூட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

“சுமார் அரை இலட்சம் மக்கள் மண்டபத்தின் முன்னுள்ள வீதி, வெளி உட்பட எங்கும் பரந்து நின்று வெளி நாட்டறிஞர்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“இரவு 8-30 மணியிருக்கும். அப்பொழுது, மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்றில் இரு காவலர்கள் கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வீதி வழியாக வந்தனர். வீதியெங்கும் சனத்திரள் திரண்டிருந்ததால், அவர்களுக்கு வழி விட்டுக் கொடுக்க மக்கள் மறுத்து விட்டனர். இதனால் இரு காவலர்களும் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றனர்.

“பின்னர் சிறிது நேரம் கழித்து, சுமையுந்து (ட்ரக்) ஒன்றிலும், மலையுந்து (ஜீப்) ஒன்றிலுமாக, ஆயுதம் தாங்கிய காவலர் அவ்வழியாக வந்தனர். இவர்களும் தமக்கு வழிவிட்டுத் தருமாறு வீதிக்கு குறுக்கே நின்றோரைக் கேட்டனர். மக்கள் செவிசாயக்கவில்லை.

“வாகனங்களிலிருந்த காவலர்கள் இறங்கி மக்களை வீதிகளிலிருந்து அப்புறப்படுத்தத் தலைப்பட்டனர். இச்சமயம் அங்கு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. கற்கள், குண்டாந்தடி முதலியன அங்கு பரிமாறப்பட்டன.

“காவலர்களின் தடியடிப் பிரயோகத்தைத் தொடர்ந்து மக்கள் அங்குமிங்கும் சிதறுண்டு ஓடினர். காவலர்களும் விடாமல் ஓடியோரைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்தனர். இதனால் 30க்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயத்துக்குள்ளாகினர். சனத்திரளைக் கலைக்கக் காவலர்

கண்ணீர்ப்புகைப் பிரயோகமும் செய்தனர்.

“இதனாலும் மக்கள் செய்வதொன்றறியாது அங்குமிங்கும், கூட்டம் நடைபெற்ற இடத்துக்குச் சமீபமாகவுள்ள குளம், சேறும் சகதியும் மிக்க வாய்க்கால்கள், அகழிகள், கிணறுகள் என்று எதையும் கவனிக்கத் திராணியற்றவர்களாக விழுந்து எழுந்து சிதறி ஓடிக் கொண்டனர். இப்படியாகப் பெரிய அமளி துமளி அங்கு ஏற்பட்டது. இந்தச் சனச் சஞ்சடி காரணமாக ஏழுபேர் சனத்துக்குள் சிக்கிப் பலியானார்கள். சிக்மரிங்கம் என்ற மற்றொரு யாழ். பிரமுகர், நெஞ்சு வலிக்கு இலக்காகி மரணமானார்.

“மற்றொரு நபரின் சடலம் நேற்று அகழிக்குள் இருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாமாக மொத்தம் ஒன்பது பேர் மரணமானதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 30 பேர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு, சிகிச்சை பெற்று வருகின்றனர்.

“காயமடைந்தவர்களில் அகில உலக இளைஞர் பேரவைத் தலைவரான இரா. சனார்த்தனமும் ஒருவர். இவருக்குக் கையிலும் காலிலும் காயமேற்பட்டிருக்கிறது. இவர் காயத்துக்குச் சிகிச்சை பெற்றதைத் தொடர்ந்து கொழும்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார். கொழும்பிலிருந்து நேற்று மாலை இந்தியா செல்ல விருந்தார். வேறு எந்தவொரு வெளிநாட்டறிஞருக்கும் இந்த அசம்பாவிதத்தில் காயமேற்படவில்லை.

“மகாநாட்டின் அமைப்புக் குழுத் தலைவரான டாக்டர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா மட்டும் கண்ணீர்ப் புகைக்கு ஆளானார். ஆயினும், தெய்வாதீனமாக ஆபத்து எதுவுமின்றி தப்பிக்கொண்டார்.

“தடியடியையும் கண்ணீர்ப் புகையையும் தொடர்ந்து நகரெங்கும் சிதறி ஓடிய மக்கள், திரையரங்குகளிலும், மருத்துவமனைக் கட்டிடங்களிலும், வீடுகளிலும் தஞ்சமடைந்து கொண்டனர். இதனால் திரையரங்குகளில் படக்காட்சிகள் நிறுத்தப்பட்டன.

“யாழ். நகர் பேருந்து நிலையத்தில் குழுமி நின்ற 2000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் மீதும் காவலர்கள் கண்ணீர்ப்புகைப் பிரயோகமும் தடியடிப் பிரயோகமும் செய்தனர். இங்கு, மக்கள் இரண்டு பேருந்துகளைத் தீக்கிரையாக்கினர்.

“கூட்டம் நடைபெற்ற இடத்தில் ஆங்காங்கு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கார்கள் சேதத்துக்குள்ளாகின. 800க்கும் மேற்பட்ட மிதிவண்டிகள் கோட்டை மைதானத்தில் தேடுவாரற்றுச் சிதறுண்டு கிடந்தன. வீரசிங்கம் மண்டபமும் பலத்த சேதத்துக்குள்ளானது.

“சம்பவத்தைக் கேள்வியுற்று அரசாங்க அதிபர் திரு. விமல் அமரசேகரா, உடனடியாக யாழ். காவல் நிலையத்துக்கு இரவோடு இரவாக வந்து நிலைமைகளை அவதானித்து நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.”

பதினோராம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலை மருத்துவமனையில், நான்

காயமடைந்தவர்களையும் இறந்தவர்களையும் பார்த்தேன். எனது தொண்டர் படையில் எவராவது அடிபட்டார்களா எனத் தேடினேன். வீரசிங்கம் மண்டபவாயிலில் மரண விசாரணை தொடங்கியது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சாட்சியமளித்தார்.

புதன்கிழமை விழவு; வெள்ளிக்கிழமை இழவு; புதன்கிழமை மகிழ்ச்சிக் கோலம்; வெள்ளிக்கிழமை மரண ஓலம்; மயான அமைதி; யாழ்ப்பாணக் குடாநாடே அழுதது. கடைகள் பூட்டப்பட்டன. பேருந்துகள் நிறுத்தப்பட்டன. தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடியிருந்தன. மாவிலைத் தோரணங்களை மூடிக் கறுப்புக்கொடிகள் பறந்தன. ஊர்கள் தோறும் அழுகைக் குரல்.

நந்தகுமார், 14 வயது, சுளிபுரம்; கேசவராசன், 15 வயது, தொல்புரம்; சிவானந்தன், 20 வயது, நாச்சிமார் கோவில்; தேவரத்தினம், 27 வயது, நாயன்மார்கட்டு; யோகநாதன் 28 வயது, பளை; பொன்னுத்துரை, 54 வயது, கோப்பாய்; ஆறுமுகம், வயது 60, நாயன்மார்கட்டு; சரவணபவன், பருத்தித்துறை; சிக்மரிங்கம், வயது 60, யாழ்ப்பாணம். இந்த ஒன்பது பேரின் மரணச் சடங்குகளிலும் மாநாட்டு அமைப்புக் குழு உறுப்பினர்கள் கலந்துகொண்டனர்.

மரண ஊர்வலங்கள் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளைத் “தினபதி” நாளிதழ் நிருபர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“வியாழக்கிழமை குழப்பத்தில் உயிரிழந்த ஒன்பது பேரின் பிரேதங்களும்,

அவரவர் சொந்த இடங்களில் சனிக்கிழமை அன்று அடக்கம் செய்யப்பட்டன.

“இறந்தவர்கள் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளையும் சேர்ந்தவர்களாகையால் அன்று யாழ்ப்பாண மாவட்டமே சோகமாகக் காட்சியளித்தது.

“எல்லா இடங்களிலும் ஆயிரம் ஆயிரம் பொதுமக்கள் பிரேத ஊர்வலங்களில் கலந்துகொண்டனர். குறிப்பாகப் பெருந்தொகையான வாலிபர்கள் பிரேத ஊர்வலங்களின் முன்னால் வெண்ணிற உடை அணிந்து அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

“பிரேத ஊர்வலங்களில் அந்தப் பகுதி எம்.பி.க்களும், தமிழரசு, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சிப் பிரமுகர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

“நாச்சிமார் கோவிலடியைச் சேர்ந்த வரின் பிரேத ஊர்வலத்தில் சமசமாசப் பிரமுகர் திரு. ஏ.விசுவநாதனும் கலந்து கொண்டு கோம்பையன் மணல் சுடுகாட்டிற்குச் சென்றார்.

“நாச்சிமார் கோவிலடியைச் சேர்ந்த வாலிபரின் பிரேத ஊர்வலமும், நாவலர் வீதியைச் சேர்ந்தவரின் பிரேத ஊர்வலமும் தட்டாதெருச் சந்தியில் ஒன்றாகச் சந்தித்தபோது எல்லோர் கண்களிலும் நீர் மல்கியது. பின்னர் இரண்டு பிரேதங்களும் ஒரே ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இறந்தவர்களில் அநேகர் இளைஞர் ஆகையால், நாட்டின் எல்லா இடங்களிலும் மயான அமைதி நிலவியது.

“வெள்ளிக்கிழமை முழுவதும் பூட்டப்பட்டிருந்த கடைகள் சில மணி நேரம் மட்டும் திறந்து வியாபாரம் நடந்தன. நண்பகல் 12:00 மணிக்கு முன்னரே மீண்டும் அவை பூட்டப்பட்டன.”

யாழ்ப்பாணத்தில் பதட்டநிலைமை இருந்தது. இளைஞர்களின் கோபக்கனல், மாநாட்டைக் குழப்பக் காரணமாக இருந்தவர்கள் மீது திரும்பியது. “தினபதி” நாளிதழில் வெளிவந்த செய்தி:

“யாழ்ப்பாணத்தில் கடந்த வியாழக் கிழமை நடைபெற்ற சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து இப்போது யாழ் மாவட்டத்தில் பதட்டநிலை காணப்படுகின்றது.

“இதைத் தொடர்ந்து நல்லூர் எம். பி. திரு. சி. அருளம்பலம், வட்டுக் கோட்டை எம்.பி. திரு. ஏ.தியாகராஜா, யாழ். நகர மேயர் திரு. அல்பிரெட் துரையப்பா மற்றும் அரசாங்க ஆதரவுடைய பிரமுகர்களின் வீடுகளை ஆயுதம் தாங்கிய காவல்வீரர்கள் காவல்புரிந்து வருகின்றனர்.

“அது மட்டுமன்றி, காவலரும் இராணுவத்தினரும் கூட்டாகக் குடாநாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் அடிக்கடி காவல் (ரோந்து) சுற்றி வருகிறார்கள்.

“சனிக்கிழமை நள்ளிரவு இருவர் நல்லூர் எம்.பி. திரு. அருளம்பலத்தின் வீட்டிற்கு எதிரே உள்ள வீதியில் சந்தேகத்துக்கு இடமான முறையில் உலவியதாகவும், அதைத் தொடர்ந்து அங்கு காவல் புரிந்த காவலர்கள் துப்பாக்கியைக் காட்டித் தயார் நிலைப்படுத்தியபோது,

குண்டு வீசப்பட்டதாகவும் காவல்துறை வட்டாரங்களில் இருந்து அறிய வந்துள்ளது.

“நல்லூர் எம்.பி. திரு. சி.அருளம் பலத்தின் வீட்டடியில் சனிக்கிழமை நள்ளிரவு கைக்குண்டு வீசப்பட்டது. கைக்குண்டு வீசப்பட்டதனால் அங்கு காவல் செய்துகொண்டிருந்த காவலர்களில் ஒருவர் காயமுற்றார். வீதியால் சென்ற மற்றொருவரும் காயமுற்றார். இவர்கள் இருவரும் இப்போது யாழ். மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.”

யாழ்ப்பாணம் மட்டுமன்று; வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கல்முனை ஆகிய இடங்களிலும் அழகூரல் கேட்டது; கறுப்புக் கொடி உயர்ந்தது; கதவுகள் பூட்டிக்கொண்டன; பேருந்துகள் எரிந்தன; மக்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்; துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

சென்னையில் மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார்கள். மதுரை மாநகராட்சி முதல்வர் திரு. மதுரை முத்து தலைமையில் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. சென்னை நுங்கம்பாக்கத்தில் உள்ள இலங்கைத் துணைத் தூதரக அலுவலக முன்றலில் ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. “இலங்கையில் நடந்த உலகத் தமிழர் மகாநாட்டில் காவலர்கள் தடியடித் தாக்குதல் நடத்தி ஒன்பது பேர் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்து மத்திய அரசும் தமிழக அரசும் உடன் நடவடிக்கை எடுத்து நியாயமான தீர்வு காண

வேண்டும். இதைச் செய்யத் தவறினால் தமிழ் மக்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு தமிழனும் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக மாறுவான். தமிழர்களைப் பாதுகாக்கத் தனிப்படை அமைக்க வேண்டியிருக்கும்” எனத் திரு. மதுரை முத்து அறிக்கை வெளியிட்டார்.

“தமிழ் மக்கள் மனிதாபிமானத்தோடு நடத்தப்பட வேண்டும் என இந்திய அரசு இலங்கை அரசை வற்புறுத்தவேண்டும். இது விடயத்தில் மத்திய அரசு அதிக அக்கறை கொள்ளவேண்டும் என்று தமிழ் மக்கள் சார்பில் மத்திய அரசை வலியுறுத்துகிறேன்” எனத் தமிழக முதல்வர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார்.

இறந்தவர்கட்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பதில், நிகழ்வு பற்றி முழுமையான விசாரணை வேண்டும் எனக் கோருவதில், குற்றவாளிகள் எவராயினும் தண்டிக்கப்படவேண்டும் எனக் கூறுவதில் பலர் ஈடுபட்டனர்.

கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்கத்தினர் புதுமையான முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். மாநாடு தொடர்பாக இறந்த பதினொரு பேர்களுக்கு நினைவு இதழ் ஒன்றை வெளியிட்டனர். திரு. சி.மு.ஞானானந்தன், திரு. விசயேந்திரா, திரு. சிவகுமாரன் மூவருமாகத் தயாரித்த இந்த நினைவு இதழ் இறந்தவர்களைப் பற்றிய முழு விபரங்களைக் கொண்டிருந்தது.

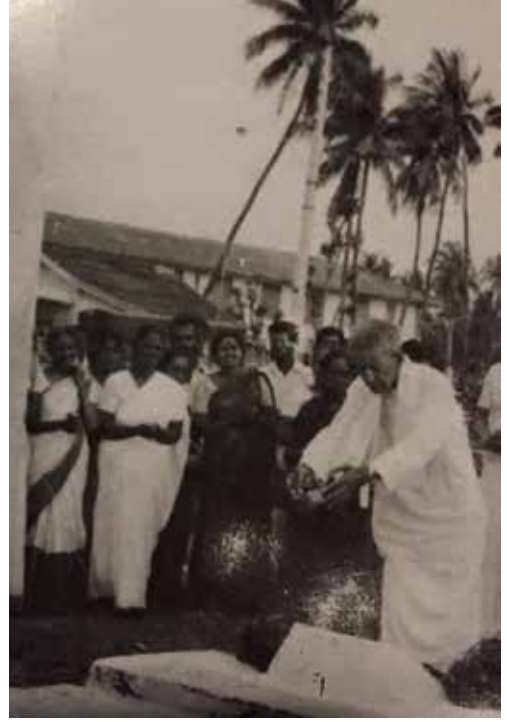
9.2.1974 அன்று தமிழர் வாழ்விட மெங்கும் துக்க தினமாக மீண்டும்

கடைப்பிடிக்கப்பெற்றது. பாடசாலைகள், அரசாங்க அலுவலகங்கள், வணிக நிலையங்கள், தெருக்கள் யாவும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளி முனியப்பர் ஆலயத்துக்கு முன்னால் தமிழர் கூட்டணியினர் உண்ணாவிரதம் இருந்தனர். பொதுக்கூட்டம் நடத்த அவர்கட்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு ஆகிய இடங்களில் கடையடைப்பு, துக்கம் கொண்டாடல் நிகழ்ந்தன கூட்டங்களும் நடத்தப்பெற்றன.

“துகிலுரியப்பட்ட பெண்கள் மீது ஆணையாக நம்மை நாமே ஆளப் பிரதிக்கினை செய்வோம். தமிழர்களாகிய நாம், அந்நியர்களிடமிருந்து விலகிக் கொண்டால்தான் விமோசனம் உண்டு; தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் வளர்ச்சி உண்டு; விருத்தி உண்டு” எனத் திரு. அ.அமிர்தலிங்கம் அன்று உண்ணா விரதத்தை முடித்துவைத்து உரையாற்றினார்.

“ஒன்பது பேரின் உயிர்த் தியாகம் தமிழ் இன விடுதலைப் போருக்கு அடிகோலுவதாக அமைந்து விட்டது.” இவ்வாறு பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், கொழும்பில் நடைபெற்ற அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் தெரிவித்தார்.

மன்னாரிலிருந்து செதுக்கிய மரக் கட்டைகள் கொழும்பிலிருந்து “நினைவு நடுகல்” என எழுதிய கல் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பைஞ்சதை, கல், மண், தொண்டர்கள் 10.1.1975 அதிகாலை நான்கு

மணிக்கு இவற்றை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து யாழ்ப்பாணம் முற்ற வெளியில், வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு முன்னால், இறந்த பதினொருவருக்காகவெனப் பதினொரு தூண்கள் கொண்ட நினைவு நடுகல் அமைத்தோம் அனைத்து மத வழிபாடும் நடத்தினோம்.

சில வாரங்களின் பின் இந்த நடுகல் உடைத் தெறியப்பட்டது. அரசின் “உண்மையான” ஊழியர்கள் இதை

உடைத்திருக்கலாம் எனச் சந்தேகிக்கப் பட்டது.

10.1.1976இல் மீண்டும் நான்கு மீற்றர் உயரத்தில் நினைவு நடுகல் எழுப்பினோம். அனைத்து மத வழிபாடு நடத்தினோம். சில நாட்களின் பின் இந்தத் தூணும் உடைத்து இழுத்துச் சாய்க்கப் பட்டது.

10.1.1977இல் மீண்டும் ஒன்பது தூண்கள் கொண்ட நினைவு நடுகல் எழுந்தது.

அனைத்து மத வழிபாடு நடைபெற்றது. நீண்டகாலமாக இந்த நடுகல்

உடைக்கப்படாமல் உள்ளது. முதல் இரண்டு தரமும் நினைவு நடுகல் அமைக்கப்படுவதில் நான் முழுமையாக ஈடுபட்டேன். பல இளைஞர்கள் எனக்குத் துணையாக இருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரும் வெளி நாட்டவர்கள் இந்த நினைவு நடுகல்லுக்கு அஞ்சலி செலுத்தாது மீள்வதில்லை.

நன்றி: எனது யாழ்ப்பாணமே (32வது

அத்தியாயம்: நினைவு நடுகல்)ஃ

மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தன் (ஆசிரியர்).

சென்னை: காந்தளகம், மார்கழி 1980.

ப.230-241.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலை

என்.சரவணன்

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் 1974 ஆம் ஆண்டு ஒரு முக்கிய திருப்பம். ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு நேரடியாக உந்தப்படுவதற்கான உடனடிக்காரணிகள் உருவான ஆண்டு அது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு குழப்பங்கள் அதிரடியாக ஆயுத முனைப்புக்கு தள்ளியது.

“1974 ஜனவரி 10ம் தேதிச் சோகம் தமிழ்த்தேசிய தீவிரவாதத்தினை மீள முடியாத எல்லைக்கு இட்டுச் சென்றது. அப்பொழுது இளைஞர் உரையாடுவதும் உடன்படிக்கையும் சிங்கள பௌத்த மயமான அரசுகளுடன் வீண் என்றும் பயன் எதுவும் அளிக்கப்போவதில்லை என்றும் உணர்ந்தார்கள்.” என்றார் பேராசிரியர் ஏ. ஜே. வில்சன்

1974 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 3 இலிருந்து தை மாதம் 10 ஆம் திகதி வரையாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது.

தமிழாராய்ச்சிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் நோக்குடன் வண பிதா சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளால் தோற்று விக்கப்பட்ட உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் முதலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1966இல் மலேசியாவின் கோலாலம்பூரில் இடம்பெற்றது. அன்றைய மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் ஆரம்பித்து வைத்த மாநாட்டுக்கு பல நாடுகளிலிருந்தும் தமிழ் ஆய்வாளர்களும், ஆர்வலர்களும் கலந்து கொண்டனர். இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1968ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் மெட்ராசில் (சென்னை),

இந்தியாவில் நிகழ்ந்தது. அன்றைய இந்திய குடியரசுத் தலைவர் ஸாகிரி ஹரிசைனினால் அது ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. மூன்றாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1970இல் பிரான்சின் தலைநகர் பாரிஸ் நகரத்தில் இடம்பெற்றது. அதனை யுனெஸ்கோவின் தலைவர் டாக்டர் மல்கம் ஆதிசேஷையா ஆரம்பித்து வைத்தார்.

குழியு முயற்சி

இந்தப் பின்னணியில் இலங்கையில் நிகழ்விருந்த மாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகள் பற்றிய கூட்டமொன்று கொழும்பில் நடத்தப்பட்டது. சிறிமா அரசாங்கத்தின் ஒரேயொரு தமிழ் அமைச்சரான அமைச்சர் குமாரசூரியரின் ஆதரவாளர்கள் முதல் மூன்று மாநாட்டிலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நடைமுறை இலங்கை மாநாட்டிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று அந்தக் கூட்டத்தில் வலியுறுத்தினர். அதாவது இலங்கையின் தலைநகர் கொழும்பில், பிரதமர் சிறிமா பண்டாரநாயக்கவின் அங்குரார்ப்பணத்துடன் அது நிகழ வேண்டும் என்றனர். பிரதமர் சிறிமாவோ தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இழந்துவந்த செல்வாக்கை சரிசெய்ய இதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றார். மாநாட்டுக்காக கொழும்பில் உள்ள பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தை இலவசமாக வழங்கவும், மாநாட்டுக்கான ஒத்தாசைகளை வழங்கவும் தயாரென்று ஏற்பாட்டுக்கு முடிவுக்கு அறிவித்திருந்தார்.

ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தில் சமூகமளித்திருந்த பெரும்பாலானோர் அதை விரும்பவில்லை. தமிழ் மக்களின் கடும் எதிர்ப்பையும் அதிருப்தியையும் எதிர்கொண்டிருக்கும் பிரதமர் சிறிமா கலந்துகொள்வதன் மூலம் அரசியல் சாயம் பூசப்பட்டுவிடும் என்றும் தமிழ் மக்கள் செறிவாக உள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துமாறும் கோரினர். இதனால் கோபம்கொண்ட எச்.டபிள்யு. தம்பையா மாநாட்டு ஏற்பாட்டு தலைவர் பதவியிலிருந்து இராஜினாமா செய்தார்.

அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவான பலரும் அதிலிருந்து வெளியேறினர். அந்த வெற்றிடங்களை நிரப்பியவர்கள் பலர் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகத் தான் இருந்தனர். அக்கூட்டத்தில் பேராசிரியர் சுவீத்தியானந்தன் தலைவராகவும், வி.எஸ்.துரைராஜா செயலாளராகவும், கோபாலப்பிள்ளை மகாதேவா பொருளாளராகவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

ஏனைய மாநாடுகள் தலைநகர்களில் நடந்ததாக இருந்தால் இந்த மாநாடும் தமிழர் தலைநகராக அதுவரை பேசப்பட்ட திருகோணமலையில் நடத்தியிருக்க வேண்டும் என்கிற குரலும் எழாமலில்லை.

குமாரசூரியரும் அவரின் ஆதரவாளர்களும் அந்த மாநாடு தமிழரசுக் கட்சியின் விழா என்று பிரச்சாரம் செய்தனர். அது அரசாங்க விரோத சக்திகளின் நடவடிக்கை என்றும் கூறினர். இதற்கு எந்தெந்த வகையில் முட்டுக்கட்டை போடலாமோ அந்தளவு இடையூறுகளை செய்துகொண்டிருந்தனர். மாநாடு பற்றி

பொது மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்காக ஒலி பெருக்கி பாவனைக்கான அனுமதியை கொடுக்க பொலிசாரும் மறுத்தனர்.

மகாநாட்டுக்கு வரவிருந்த பல வெளி நாட்டு பேராளர்களின் விசா மறுக்கப்பட்டன. விசாவின்றி வந்தார்கள் என்கிற குற்றச்சாட்டில் வந்து இறங்கிய நான்கு பேராளர்கள் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்திலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் தத்தமது நாடுகளில் அந்த அநீதி குறித்து ஊடகங்களுக்கு விளக்கினார்கள். அமைப்பாளர் குழுவில் இருந்த கோபன் மகாதேவா, மறவன் புலவு க.சச்சி தானந்தம் ஆகியோர் அரசாங்கத்தினரை சந்தித்து பேச்சு வார்த்தை நடத்திய பின்னர் தான், அதுவும் சிலருக்கு மாத்திரமே மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் விசா வழங்கியிருந்தது.

மாநாட்டை நடத்துவதற்காக வீரசிங்கம் மண்டபத்தையும், திறந்தவெளி அரங்கத்தையும் உபயோகிப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தபோதும் குமாரகுரியரின் தலையீட்டால் அதற்கான அனுமதி வழங்கப்படுவது இழுத்தடிக்கப்பட்டு வந்தது. மாநாட்டுக்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு தான் அந்த அனுமதி கிடைத்தது. தொடர்பு ஊடகங்களான பத்திரிகைகளும், வானொலியும் மாநாடு நடைபெறாது எனும் ஐயப்பாட்டையே தோற்றுவிக்கத் தலைப்பட்டன.

உத்தியோகபூர்வமான அனுமதி கிடைக்கப்பட்டதன் பின்னர் தான் வேகமாக ஏற்பாடுகள் நடந்தன. யாழ் நகரையே விழாக்கோலம் பூணும் வகையில் ஒழுங்குகளை மக்கள் முன்னின்று அழகுபடுத்தினார்கள்.

அரசாங்கத்தின் எந்த உதவியும், ஆதரவுமின்றி வெற்றிகரமாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஒரு வகையில் இந்த மாநாட்டுக்கு கொடுக்கப்பட்ட நெருக்கடிகள் தமிழ் உணர்வாளர்களின் ஓர்மத்தை சீண்டிப் பார்ப்பதாகவே அமைந்தது. இதனை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்க அவர்கள் பெரும் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

எழுச்சியிக்க உணர்வுபூர்வமான மாநாடு

முன்னைய மாநாடுகளில் கடைபிடிக்கப்பட்டதைப் போல இதன் அங்குரார்ப்பணத்திற்கும் பிரதமரை அழைத்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த அழைப்புக்கு முன்னரே பிரதமர் பாதுகாப்பு காரணங்களைக் காட்டி மறுத்துவிட்டார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அந்த பகுதி மேயர் அந்த தகுதியைப் பெறுவார். யாழ்ப்பாணத்தில் மேயராக இருந்த அல்பிரட் துரையப்பாவும் ஆளுங்கட்சி ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்ததால் அவரை அழைப்பதையும் தவிர்த்தனர். அவரை சம்பிரதாயத்துக்குக் கூட அழைப்பதை தவிர்த்தனர். அதற்குப் பதிலாக வனபிதா தனிநாயகம் அடிகளாரே 1974 ஜனவரி 3ஆம் திகதி ஆரம்பித்து வைத்தார். எழுச்சியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் தொடங்கியது.

ஜனவரி மாதம் 10ஆம் திகதி வெளிநாடுகளில் இருந்து கலந்துகொண்ட அறிஞர்களை வழியனுப்பும் நிகழ்வாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. பெருமளவானோர் பேச ஏற்பாடாகியிருந்ததால்

வீரசிங்கம் மண்டபம் அதற்கு போதவில்லை. எனவே அந்த நிகழ்வினை, வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு வெளியில், திறந்தவெளி நிகழ்வாக நடத்தினர். இதற்கான அனுமதியை பொலிசார் வழங்கியிருந்தபோதும் சட்டவிரோதமாக வந்த ஜனார்த்தனன் நிகழ்வில் பேச முடியாது என்ற நிபந்தனை இருந்தது.

ஆனால் அன்றைய தினம் மைதானம் திறந்திருந்த போதும் புறப்படலைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. மாநகர முதல்வரிடமிருந்து கடிதம் வாங்கி வந்தால் மாத்திரமே அதனை திறக்க முடியும் என்று வெளியரங்க காப்பாளர் திறக்க மறுத்துவிட்டார். மாநகர முதல்வர் அல்பிரட் துரையப்பாவை கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. எனவே வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்னால் ஒரு திடீர் மேடை போடப்பட்டது.

விழா ஆரம்பமாகியது. ஏறத்தாழ 50,000 பேரளவில் வீதியெங்கும் அமர்ந்து இருந்தனர். அப்போது போக்குவரத்து கட்டுப்பாட்டு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சேனாதிராஜா தன் மோட்டார் சைக்கிளில் கூட்டத்துக்கும் மேடைக்கும் நடுவில் போக முயன்ற போது ஏற்பாட்டுத் தொண்டர்கள் அதனை மறித்து அது பண்பல்ல என்று சுட்டிக் காட்டியதும் அவர் வேறு வழியில் சென்று விட்டார். ஆனால் சற்று நேரத்தில் இன்னொரு பொலிஸ் அதிகாரி அதுபோலவே அவரிடம் பேசி அனுப்பினர். அவர் போலீசுக்குத் திரும்பி இன்ஸ்பெக்டர் நாணயக்காரவிடம் வீதியை இடைமறித்து கூட்டம் நடத்துவதாக ஊதிப்பெருப்பித்துக் கூறினார்.

இரவு 8.30 மணியளவில் உதவி பொலிஸ் சுப்பிரின்ரண்டன் சந்திரசேகரவின் தலைமையில் கலகம் அடக்கும் பொலிசாரை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு ட்ரக்கில் வந்து சேர்ந்தார். இந்த மாநாட்டு பாதுகாப்புக்கென்று ஏற்கெனவே தென்னிலங்கையில் இருந்து வருவிக்கப்பட்டிருந்த பொலிசாருக்கு வேலை காத்திருந்தது.

ஜனார்த்தனன் திடீரென்று மேடையில் தோன்றினார். அங்கே அது சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. போலீசாருக்கும் இது வாய்ப்பாக அமைந்தது. மேடையில் இருந்த கோ.மகாதேவா, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், வீ.எஸ். துரைராஜா, அ.அமிர்தலிங்கம் போன்றோரும் மாறி மாறி அவரை கீழே இறங்கக் கோரினர். பொலிசார் எந்த நேரத்திலும் குறுக்கிட்டு தலையிடலாம் என்கிற நிலையும் இருந்தது. அப்போது நெய்னார் முகமது பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

வியத்தல்ல யுகொலை

ட்ரக்கை முன்னோக்கி செலுத்தியபடி பின்னால் இருந்து கலகப் பொலிசார் நடந்து சென்றனர். கலைந்து செல்லுமாறு ஒலிபெருக்கியில் மக்களுக்கு உத்தரவிட்டபடி முன் சென்றபோது தொண்டர்கள் ஓடிப்போய் கூட்டத்தைக் குழப்ப வேண்டாம் என்று கோரினார்கள்.

சனத்திரளின் மீது பொலிசார் தாக்குதலை ஆரம்பித்தார்கள். கலவரத் தடுப்புப் பொலிஸாரினால் கலவரம் உருவாக்கப்பட்டது. மக்கள் அடித்து விரட்டப்பட்டனர். மக்கள் சிதறி ஓடினர். கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டுகள் வீசப்

பட்டன. தடியடிகள் நடத்தப்பட்டன. வான் நோக்கி துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தப் பட்டது. பெண்களும் பிள்ளைகளும் நெரிசலில் மிதிபட்டுக் காயமடைய நேரிட்டதுடன் அநேகர் உடுத்த உடைகளையும் இழக்க நேரிட்டது.

அப்படி வான் நோக்கிப் பாய்ந்த ஒரு தோட்டா வீதியோர மின்சார கம்பியில் பாய்ந்ததில் கம்பி அறுந்தது. மின்சாரம் தடைப்பட்டதில் இருளும் சேர்ந்துகொண்டது. சிதறியோடிய மக்கள் கூட்டத்தினரில் ஒன்பது பேர் அந்த மின்சாரக் கம்பி தாக்கி 7 பேர் ஸ்தலத்திலேயே துடிதுடிக்க உயிரிழந்தார்கள். இருவர் பின்னர் ஆஸ்பத்திரியில் இறந்தார்கள்.

இந்த அராஜகங்களை வெளிநாடுகளில் இருந்து கலந்துகொண்ட அறிஞர்களும் நேரடியாக கண்ணுற்றார்கள். இந்த சம்பவம் நாடு முழுவதும் ஒரு அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. சிறிமாவோ அரசாங்கம் உண்மையைக் கண்டறிய ஆர்வம் காட்டவில்லை. தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியினர் (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி) இந்த கலவரத்துக்குக் காரணம் அல்ஃபுறட் துரையப்பா என்று குற்றம் சாட்டினர். ஒரு வகையில் இந்த நிலைமைகளுக்கும் அவருக்கும் தொடர்பிருப்பதற்கான நேரடி ஆதாரங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை.

அன்றைய இரவு, யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியிலிருந்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி அலுவலகம் தாக்கப் பட்டது. அல்பிரட் துரையப்பா சிறிமாவோ அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்

என்பது அவர் மீது இந்தப் பழி விழக் காரணமானது. துரையப்பா மாநாட்டுக்கு அழைக்கப்படாததால் அவர்தான் இந்த வன்முறையை கட்டவிழ்த்துவிட்டார் என்கிற பிரச்சாரம் வேகமாக பரப்பப் பட்டிருந்தது.

உலகத் தமிழர் பேரவைத் தலைவர் டாக்டர் ஜனார்த்தனனைக் கைது செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அவர் ஒரு கிறிஸ்தவ மதகுருவின் உடையில் மாறுவேடம் பூண்டு ஜனார்த்தனன் கொழும்பு சென்றடைய இந்திய தூதரகம் மூலம் பாதுகாப்பாக அவர் சென்னைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

மேயரையும், போலிசையும் எதிர்த்து ஹர்த்தால் போராட்டங்களையும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளையும் முன்னெடுத்தன தமிழ் கட்சிகளும் அமைப்புகளும்.

குற்றவாளிகளுக்கு பதவியுயர்வு

ஒரு நீதியான விசாரணையை சிறிமாவோ அரசாங்கம் நடந்தி உண்மையைக் கண்டறிந்து இருக்கலாம். ஆனால், சிறிமாவோ அரசாங்கமோ இந்த விடயத்தை உதாசீனம் செய்தது. குற்றமிழைத்த பொலிசார் தண்டனை பெறுவதற்குப் பதிலாக பதவியுயர்வு பெற்றனர். பிரதான காரணமாக இருந்த யாழ் உதவிக் காவர்துறை அத்தியட்சகர் சந்திரசேகரா பின்னர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவால் காவர்துறை அத்தியட்சகராகப் பதவி உயர்த்தப்பட்டார்.

இந்தப் போக்கு தமிழ் மக்கள் மீது பழி தீர்க்கும் வடிவங்களாகவே தமிழ்

மக்களால் பார்க்கப்பட்டது. ஏற்கெனவே பிரிவினையையும் ஆயுத வன்முறையையும் வேண்டிய தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் மேலும் சினத்தை உருவாக்கியிருந்தது. மறுபுறம் தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் அல்பிரட் துரையப்பா மீது கடும் வெறுப்பு தலைதூக்கியது. அல்பிரட் துரையப்பாவை தீர்த்துக்கட்டும் முடிவுக்கு இந்த உணர்ச்சி நிலை வலுப்பட்டது. தமிழ் அரசியல் வன்முறை வடிவத்துக்குள் பிரவேசிக்க தோதான சூழ்நிலை உருவாகத் தொடங்கிற்று.

அடுத்து வரும் வருடங்களில் தமிழ் மக்கள் நிறைய கலவரங்களைச் சந்திக்கவும் நிறைய அடிகளை வாங்கவும் நிறைய இழப்புகளுக்கு ஆளாவதற்கும், இதுவோர் ஆரம்பமாக இருந்தது.

இந்த சம்பவத்தை விசாரணை செய்ய உத்தரவிடும்படி கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டபோதும் அன்றைய சிறிமா அரசாங்கத்தால் அது திமிர்த்தனமாக நிராகரிக்கப்பட்டது.

மாநாட்டுக் கலவரம் தொடர்பாக, உண்மை நிலையை ஆராய அரசு சார்பற்ற நிறுவனமான “யாழ்ப்பாண பிரஜைகள் குழு” ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை அமைத்தது. இதன் தலைவராக ஓய்வு பெற்ற சுப்ரீம் கோர்ட்டு நீதிபதி ஓ.எல்.டி.கிரெஸ்டர் நியமிக்கப்பட்டார். இந்த விசாரணைக்குழு தனது அறிக்கையை 1974-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 18-ந்தேதி அளித்தது. அதில், “எந்த வித ஆத்திரமூட்டலும் இன்றி போலீசார் கண்ணீர் புகை பிரயோகம் செய்தனர்.

தேவையில்லாமல் மக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தியதற்கு போலீசாரே பொறுப்பு” என்று கூறப்பட்டிருந்தது. இந்த அறிக்கை பாராளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இதன் முடிவை அரசு ஏற்கவில்லை.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் உயிரிழந்த ஒன்பது பேரின் ஞாபகார்த்தமாக வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு முன்னால் நினைவுத்தூபி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்பது நினைவுத் தூண்களைச் சூழ அந்த தூபி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசு படையினரால் பலமுறை இடித்து வீழ்த்தப்பட்ட தூபி பல தடவைகள் திருத்தப்பட்டு இன்றும் வருடாந்தம் ஜனவரி 10ஆம் திகதி தமிழர்களால் அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இந்த சம்பவம் ஒரு எதேச்சையான சம்பவமாக தோற்றம் தந்தாலும், இந்த சம்பவத்துக்கான பின்புல நீட்சி என்பது ஒரு அரசியல் ஒடுக்குமுறையின் வழிவந்த விளைவு என்பதை நாம் உணர முடியும். எனவே இது தான் இந்த சம்பவத்தை விபத்தென எவரும் கொள்வதில்லை. அதுவரையான அரசியல் கள நிலைமையின் விளைவு இது என்றால் அதன் பின்னர் நிகழப்போகும் மோசமான அரசியல் விளைவுகளுக்கு இது ஒரு முத்தாய்ப்பை திறந்து விட்டது.

(நன்றி: 99 வருடகால நம்பிக்கைத் துரோகத்தின் வரலாறு என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த தினக்குரல் தொடரின் 17ஆவது அத்தியாயம்: தினக்குரல் 04 ஜூன் 2017: பக்கம் 29)

**நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மகாநாட்டின்போது உயிர்நீத்தவர்கள் விபரம்**

**1. சின்னத்தம்பி நந்தகுமார் (21.02.1960-
10.01.1974: 14 வயது)**

சுழிபுரம் மேற்கைச் சேர்ந்த இவரது தந்தையார் சுப்பிரமணியம் சின்னத்தம்பி, சிங்கப்பூரில் பணிபுரிந்து ஓய்வுபெற்ற தலைமை எழுத்தராவார். தாயார் சிவக்கொழுந்து. உடன் பிறந்தோர் அறுவர். அவர்கள் அனந்தன், அனந்தகுமாரி, சந்திரகுமாரி, சூரியகுமாரி, அனந்தபாலன், சிவபாதம் என்போராவர். நந்தகுமார் சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரியில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண

தர வகுப்பில் பயின்று வந்தவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் நின்றுருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

**2. வேலுப்பிள்ளை கேசவராசன்
(04.08.1959-10.01.1974: 15 வயது)**

சுழிபுரம், தொல்புரம் மேற்கின் அனிஞ்சலடியைச் சேர்ந்த கேசவராசனின் தந்தையார் இராமலிங்கம்

வேலுப்பிள்ளை, மருந்தாளராகப் பணிபுரிந்துவந்தவர். தாயார் மனோன்மணி. ஆனந்தராசன், சண்முகராசன், மாலினி ஆகிய மூன்று சகோதரரைக் கொண்ட குடும்பம் இவருடையது. சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரியில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தர வகுப்பில் பயின்று வந்தவர். விக்ரோறியா அறிவியல் கழகத்தின் முதலிடச் சான்றிதழ் பெற்றவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

3. இராசதுரை சிவானந்தம் (13.11.1952-10.01.1974: 21 வயது)

யாழ்ப்பாணம், காங்கேசன்துறை வீதியில் 672 ஆவது இலக்க இல்லத்தில் வசித்துவந்த இவரின் தந்தை சின்னப்பு இராசதுரை, தாயார் இராசம்மா. தில்லைநாதன், சிவகுருநாதன், சண்முகநாதன், சுபத்திராதேவி ஆகிய நான்கு உடன் பிறப்புக்களுடன் வாழ்ந்திருந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தில் சுருட்டுக் கைத் தொழிலகமொன்றில் மேற்பார்வை யாளராகப் பணியாற்றிவந்த இளைஞர் சிவானந்தம், கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி, கொழும்பு அலெக் சாந்திராக் கல்லூரி ஆகியவற்றின் பழைய மாணவராவார். கல்விப்

பொதுத் தராதர சாதாரண தர வகுப்பு வரை பயின்றிருந்தவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

4. பரம் சோதி சரவணபவான் (19.09.1948-10.01.1974: 26 வயது)

பருத்தித்துறை புலோலி கிழக்கைச் சேர்ந்த சரவணபவானின் தந்தையார் உள்நூரில் வணிகத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த இளையதம்பி பரம் சோதி. இவரது தாயார் கண்மணி. உடன் பிறந்தோர் முத்துக் குமாரசுவாமி, பாக்கியலெட்சுமி ஆகிய இருவருமாவர். பருத்தித்துறை தூய இருதயக் கல்லூரியில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தர வகுப்பு வரை பயின்றிருந்தவர். சரவண பவான் தந்தையின் வழியொற்றி வணிகத்துறையில் ஈடுபட்டு வந்தவர். தமிழார்வம் காரணமாக 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

5. இராசன் தேவரத்தினம் (07.05.1947-11.01.1974: 27 வயது)

யாழ்ப்பாணம் நாவலர் வீதியைச் சேர்ந்த தேவரத்தினம் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தர வகுப்புவரை பயின்றிருந்தவர். இலண்டன் அனைத்துலகப் புத்தகப் பதிவுக் கழகத் தேர்வு (International Association of Book Keepers), லண்டன் பிட்மன் (Pitman) தேர்வு என கணக்குப்பதிவுத் துறையில் உயர் கல்வியைப் பெற்று, யாழ்ப்பாணம், வீ.எம். பேரம்பலம் நிறுவனத்தில் கணக்கு ஆய்வாளராகப் பணியாற்றிவந்தவர். இவரது தந்தையார் பொன்னம்பலம் நவரத்தினம், யாழ்ப்பாணம் “சிங்கப்பூர் பார்மசி”, நாவலர் வீதியில் அமைந்துள்ள “என்.ஆர். தொழிலகம்” ஆகியவற்றின் உரிமையாளராவார். இவரது தாயார் ஞானதேவி. உடன் பிறந்தோர் இரஞ்சன் ஞானரத்தினம், மாலினி கந்தசாமி ஆகியோராவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப்புகை வீச்சையும், தாக்குதலையும் கண்டு அவ்விடத்திலிருந்து தப்பி ஓடும் முயற்சியின்போது, யாழ்ப்பாணம் மின்சார நிலைய வீதியில் பேருந்து மோதியதால் யாழ். மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்

பட்டு, அறுவை சிகிச்சை கைகூடாத மையால் மறுநாள் வைத்தியசாலையில் உயிரிழந்தவர்.

6. வைத்தியநாதன் யோகநாதன் (03.01.1941-10.01.1974: 33 வயது)

யாழ்ப்பாணம், தெல்லிப்பழையில் தலைமண்கலட்டியைச் சேர்ந்த யோகநாதன் வைத்தியநாதன்-சின்னக்குட்டி தம்பதியினரின் மகனாவார். இவரது சகோதரர்கள், கணேசமூர்த்தி (ஆசிரியர், ஏழாலை மகாவித்தியாலயம்), வித்தியானந்தன் (இயக்குநர், கொழும்பு கிளாஸ் வேர்க்ஸ்), செல்வநாதன் (பங்காளர், நாதன் என்றப்பிரைசஸ், தெல்லிப்பழை), சாந்தினிதேவி ஆகியோராவர். திருமணமானவர். துணைவியார் சாரதாதேவி. இவர்களுக்கு பத்மஸ்ரீ என்ற பெயரில் ஒரு மகனும் உள்ளார். இவரது மாமனார் கொடிகாமம் கனகசபை என அறியப்பெற்றவர். மைத்துனர்கள் குழந்தை வடிவேலு, சோமசுந்தரம், சண்முக வடிவேலு ஆகியோராவர். யோகநாதன், யாழ்ப்பாணம் வைத்தீசுவரக் கல்லூரி, சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண தர வகுப்புவரை பயின்றிருந்தவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின்

கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

7. **யோன் பிடலிசர் சிக்மறிங்கம் (23.04.1921-10.01.1974: 53 வயது)**

யாழ்ப்பாணம், பாங்ஷால் வீதியைச் சேர்ந்தவரும் பரியோவான் கல்லூரியின் ஆசிரியருமான யோ.சிக்மறிங்கத்தின் தந்தையார் சாமுவேல் யோன்-யோன் பிடலிசர், ஒரு அச்சக ஊழியர். இவரது தாயார் யோன் அருளம்மா. உடன்பிறந்தோர் மேரி யோசபின் யோன், யோன் அலெக் சாந்தர் ஆகியோர். சிக்மறிங்கத்தின் துணைவியார் திரேசா கனகம்மா. பிள்ளைகள் -யோகிற்றா யோகரதி, அசும்ரா ஆனந்தரதி, ரேமண்டு பாலேந்திரா, இலெசிலி ரெசினால்டு, இசபெல்லா இன்பரசி, செவேந்திரா ஆகியோராவர். யோன் பிடலிசர் சிக்மறிங்கம் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி, பரியோவான் கல்லூரி ஆகியவற்றில் பயின்று இலண்டன் பல்கலைக்கழக இளங்கலைப் பட்டதாரியாகத் தேர்ச்சிபெற்றவர். இலங்கை அரசின் சமாதான நீதவா னாகவும், யாழ்ப்பாணம்-3ஆம் வட்டார மக்கள் குழுத் தலைவராகவும், யாழ்ப்பாண மாவட்டத் துறைமுகச் சேவைச் சங்கங்களின் கூட்டமைப்புத் தலைவராகவும், பரி. யோவான் கல்லூரி ஆசிரியர் சங்க துணைத் தலைவராகவும், வட மாகாண ஆசிரியர் சங்க மேனாள் துணைத் தலைவராகவும், இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பின

ராகவும் பணியாற்றியவர். 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றுருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் அதிர்ச்சி யுற்று அதிலிருந்து தப்பிக்கும் நோக்குடன் தனது மனைவி, மகளுடன் ஓடிச் செல்கையில் யாழ்ப்பாணம் சுப்பிரமணியம் பூங்காவின் முன்பாக மாரடைப்பு ஏற்பட்டு உயிரிழந்தார்.

8. **சிதம்பரி ஆறுமுகம் (20.02.1919-10.01.1974: 55 வயது)**

யாழ்ப்பாணம், நாயன்மார்கட்டு, புண்ணியனார் மடத்தைச் சேர்ந்தவர் சிதம்பரி ஆறுமுகம். இவரது தந்தையார் சிதம்பரப்பிள்ளை, தாயார் சின்னக்குட்டி. இவருடன் பிறந்தோர் சபாபதி, தம்பையா, தங்கம், தெய்வநாயகி ஆகியோராவர். துணைவியார் பூரணம். இவர்களுக்கு தனபாலசிங்கம் என்று ஒரு மகன் உள்ளார். விவசாயியான சிதம்பரி ஆறுமுகம் தனது ஆரம்பக் கல்வியை நாயன் மார்கட்டு சாதனா பாடசாலையில் பெற்றுள்ளார். தமிழார்வம் காரணமாக 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றுருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின்

கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்கு தலாலும் உயிரிழந்தவர்.

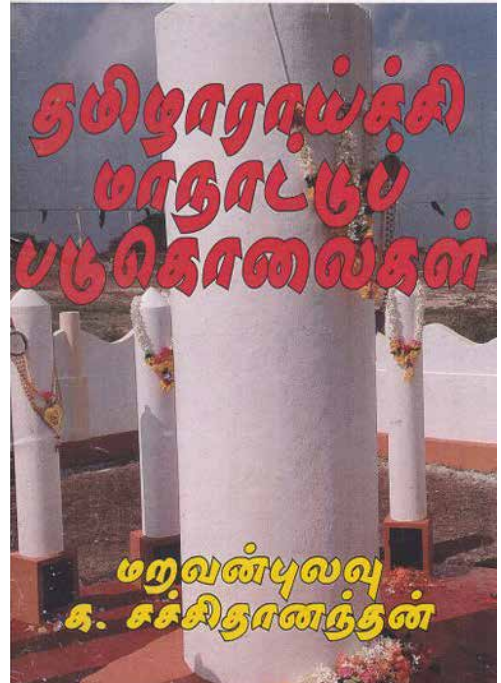
9. சின்னத்துரை பொன்னுத்துரை (05.11.1918-10.01.1974: 56 வயது)

யாழ்ப்பாணம், கோப்பாய் வடக்கு, வெள்ளெருவைப் பிள்ளையார் கோவிலடியைச் சேர்ந்தவர் சி.பொன்னுத்துரை. ஆயுள்வேத மருத்துவரான இவரது பெற்றோர் பொன்னம்பலம் சின்னத்துரை-சின்னம்மா தம்பதியராவார். தந்தையாரும் ஒரு ஆயுள்வேத வைத்தியராவார். நவரத்தினம் என்ற ஒரேயொரு சகோதரம் இவருக்குண்டு. இவரது துணைவியார் இராசம்மா ஒரு ஆசிரியையாவார். இவர்களுக்கு ஜெயசிங்கம், ஜெயராசசிங்கம், ஜெயரதி, ஜெயராணி ஆகிய நான்கு பிள்ளைகள் உள்ளனர். கோப்பாய் நாவலர் பாடசாலையில் கல்வி பயின்ற பொன்னுத்துரை, தமிழார்வம் காரணமாக 10.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம், வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் தமிழறிஞர்களின் உரைகளைச் செவிமடுக்க நின்றிருந்த வேளையில் இலங்கை அரசுக் காவல்துறையின் கண்ணீர்ப் புகை வீச்சாலும், தாக்குதலாலும் உயிரிழந்தவர்.

10. ஆறுமுகம் தில்லைநாயகம் (18.01.1936-09.01.1974: 37 வயது)

ஊர்காவற்றுறை, புளியங்கூடலைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம் தில்லைநாயகம்,

சுன்னாகம் அஞ்சல் அலுவலகத்தின் பதில் தலைவராகப் பணியாற்றியவர். தந்தையார் முருகர் ஆறுமுகம், தாயார் செல்லம்மா. உடன்பிறந்தோர் தங்கவேல், தெய்வேந்திரம், தருமசீலன், சச்சிதானந்தம், புஷ்பவதி, தனலட்சுமி ஆகிய அறுவருமாவர். இவரது துணைவியார் பராசம்மா அவர்களாவார். இவர்களுக்கு சந்திரகுமார், ஜெயக்குமார் ஆகிய இரு மக்கள் உள்ளனர். ஆறுமுகம் தில்லைநாதன் சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியின் பழைய மாணவராவார். தமிழார்வம் மிக்க இவர், 09.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம் மருத்துவமனைக்கு முன்பாக, பண்பாட்டு ஊர்தி நகரவலத்தைக் கண்டு களித்திருந்த

வேளையில் மின்சாரம் தாக்கி உயிரிழந்தார்.

11. பிலேந்திரன் அருளப்பு (02.06.1922-09.01.1974: 52 வயது)

யாழ்ப்பாணம், இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவைச் சேர்ந்த பிலேந்திரன் அருளப்புவின் தந்தை பிலேந்திரன், தாயார் செல்லக்கண்ணு. உடன் பிறந்தோர் செல்வராசா, மதியா பரணம், ஞானம்மா, பொன்னுத்துரை ஆகியோர். இவரது மனைவியின் பெயர் ரெசீனா. இவர்களுக்கு புஷ்ப ராணி, துரைராணி ஆகிய இரு பெண் பிள்ளைகள் உண்டு. மூளாய்

பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்திருந்த அருளப்பு நாளாந்தக் கூலித் தொழில் செய்துவந்தவர். இவரிடமிருந்த தமிழார்வம் காரணமாக இவர் 09.01.1974 அன்று மாலை 8:00 மணியளவில் யாழ்ப்பாணம் மருத்துவமனைக்கு முன்பாக, பண்பாட்டு ஊர்தி நகரவலத்தைக் கண்டு களித்திருந்த வேளையில் மின்சாரம் தாக்கி உயிரிழந்தார்.

நன்றி: தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப்

படுகொலைகள் / மறவன்புலவு

க.சச்சிதானந்தன் (ஆசிரியர்). சென்னை:

காந்தளகம், ஜனவரி 2016 ப.5-15.

பேரினவாதச் செருக்கில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலைகள்

மு.ஈ.முத்தமிழ்மணி

1974 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 10 ஆம் நாள், யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகளைப் பொலிசார் திட்டமிட்டு குழப்பிய சம்பவத்தில் 9 தமிழர்கள் உயிரிழக்க நேர்ந்தது. குறித்த சம்பவத்தின் 44 ஆம் ஆண்டு நிறைவை யொட்டி இந்த ஆக்கம் பிரசுரமாகிறது.

ஒன்பது தமிழர்களது உயிர்களைக் காவுகொண்ட நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாள் துன்பியல் சம்பவம் இடம்பெற்று இன்றுடன் 44 ஆண்டுகள் கழிந்துபோய் விட்டுள்ளன. 1974 ஆம் ஆண்டுக் காலத்திலிருந்து முள்ளிவாய்க்கால் இறுதிப் போர் முடிவடையும் வரையில், எதிர்காலத்தில் தமிழர்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளுக்கான திட்டமிட்ட தொரு படுகொலைக்கு ஆரம்பக் குறியீட்டை ஆரம்பித்து வைத்து, காலஞ்சென்ற தலைமை அமைச்சர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசு உறுதியெடுத்த நாள் தான் அந்தத்

துன்பியல் சம்பவம் இடம்பெற்ற ஜனவரி பத்தாம் நாளாகும்.

யாழ்ப்பாணம் முதன்மை வீதி, வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு முன்பாகவுள்ள யாழ். முற்றவெளியில் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகளில் கலந்துகொண்ட வேளை உயிரிழந்த ஒன்பது தமிழர்களின் நினைவுச் சின்னம், அதன் அடையாளமாக இன்றும் எழுந்து நிற்பது இன்னமும் அந்தக் கொடிய இரவைத் தமிழர்கள் தம் மனதுகளில் எக்காலமும் நினைவுபடுத்திக் கொள்வதற்காகவேயாகும்.

44 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட நிலையில், அந்த மாநாட்டில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலை நிகழ்வானது தமிழர்கள் மத்தியில் பல உண்மைகளை உணர்த்தியிருக்கின்றது. தமிழர்கள் தமிழர்களாக வாழவே கூடாது. மாநாடு நடத்துவதற்கும் தமிழை ஆய்வு செய்வதற்கும் தமிழர்களுக்கு உரிமையில்லை என்ற அந்தப் பேரினவாதச் சிந்தனையுடன் தமிழ் மக்களுக்க

கெதிரான ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகள் இன்னமும் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் நீண்டு செல்கின்றன.

இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுச் சம்பவங்கள் பற்றிப் பெரிதாக எதுவும் தெரிந்து கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அவர்கள் அது குறித்துக் கொஞ்சமேனும் அறிந்துகொள்ள முயலாததும் மிகவும் கவலைக்குரிய விடயமாகும். நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் பின்னர் அத்தகையதோர் மாநாடு இலங்கையில் இடம்பெறாமலிருப்பதும் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு தலைக்குனிவு போன்றே உள்ளது. சம்பந்தப்பட்ட அமைப்பு நிறுவனத்தினரும் இது குறித்து கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

ஈழத்தமிழினம் தனது மொழியுரிமை, ஆட்சியுரிமை, நிலவுரிமை போன்றவற்றை அடையவே கடந்த 70 ஆண்டுகளாகப் போராடி வருகின்றது. தமிழ் மக்கள் சம அந்தஸ்தோடும், சுய மதிப்போடும் வாழக்கூடாது. தமிழ் மொழியை வளர்க்கக் கூடாது என்பவை மட்டுமன்றி, தமிழ்மொழியை ஆய்வுக்குட்படுத்துவது, தமிழர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆண்ட வரலாறுகளையும், கலை பண்பாடுகளையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்ற விடயங்கள் (நினைவூட்டப்படுவது) சிங்கள அரசுகளுக்கு இன்றுவரை வேப்பங்காயாகக் கசக்குமொன்று.

சிங்களவர்களாகப் பரிணாமம் செய்யப்பட்ட கரையோரப் பிரதேசத் தமிழர்கள்

தமிழ், தமிழராக இருக்கக்கூடாது. தமிழன் தமிழோடு உறவாடக் கூடாது என்ற நிலைப்பாடும் ஆரம்ப காலத்திலேயே இருந்தமையினால் தான், நீர்கொழும்பு, புத்தளம், சிலாபம் போன்ற பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களை சிங்களவர்களாக மாற்றி அவர்களின் பேச்சுவழக்கிலிருந்த தமிழ்மொழியைச் சிதைத்து, அம்மொழியை மறக்கவைத்து, அந்த இடங்களையெல்லாம் சிங்களப் பிரதேசங்களாக மாற்றி, சிங்கள மொழிக்குச் சொந்தக்காரர்களாகவே வாழ்கின்ற நிலையை, நாட்டை ஆண்ட ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசும், சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசும் திட்டமிட்டு உருவாக்கிவைத்தன. இவை வரலாற்றுப் பதிவுகளாகும். மூன்று மாவட்டங்களும் முழுமையாகவே சிங்களமயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் மொழிக்கு மாநாடு நடத்தப்படல் வேண்டும், தமிழ்மொழியின் பெருமைகளை உலகறியச் செய்தல் வேண்டும், தமிழன் தமிழனாக வாழ்வதற்கு தமிழ் மாநாடு வழிசமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் கொண்ட தமிழறிஞர்கள், புலவர்கள், தமிழ் ஆய்வாளர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து உருவாக்கிய அமைப்பான உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், தனது நான்காவது மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை தெரிவித்திருந்தது. இதற்கான அனுமதியை சிறிமாவோ அரசு முதலில்

மறுத்திருந்தது. கொழும்பில் நடத்துவதையே அரசு விரும்பியிருந்தாலும், மன்றத்தினர் மறுத்துவிடவே, அதற்கான காரணங்களை அரசுக்கு விளக்கியிருந்தாலும், விருப்பமில்லாத நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதற்கு அனுமதியை வழங்கியிருந்தது.

திட்டமிட்டபடி நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி காலை வேளையில் கோலாகலமாக ஆரம்பமாகி, யாழ்ப்பாணம் மாநகரம் களைகட்டி நிற்க, வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் "தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவ வழி செய்வோம்" என்ற பலத்த கோஷம் எடுத்துத் திக்கிலும் ஒலிக்க, மங்கள இசை முழங்க தமிழன்னை ஆசி வழங்க ஆரம்பமாகிய மாநாடு, ஜனவரி மாதம் 10ஆம் திகதி வரை இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் தமிழர்கள் இலங்கையை ஆட்சிசெய்த தமிழ் மன்னர்களது உருவங்களை உணர்வுபூர்வமாகக் காட்சிப் படுத்தி தமிழர்கள் ஆண்ட இனம், தமிழர்களுக்கான அரசுகள் கொடியோடும், முடியோடும் ஆண்ட வரலாறுகளையும் எடுத்தியம்பிய மாநாடாக மேலும் மேலும் எழுச்சியாக நடந்துகொண்டிருக்க, யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்திலிருந்து மட்டுமன்றி, பிற மாவட்டங்களிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் பெருமளவில் வீரசிங்கம் மண்டபத்தை நோக்கித் திரண்டபடி இருந்தனர்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு குறித்து இறும்பூது எய்திய ஈழத்தமிழர்கள்

தமிழர்கள் அல் பெருமைப்பட்ட தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, அறிஞர்களின் பேச்சுக்கள், புலவர்களின் கவிதைகள், பட்டிமன்றங்கள், ஆய்வுகள், பரத நாட்டியம் என இயல், இசை, நாடகங்கள் என்ற வரிசையில் ஏழு நாள் வரையில் நடந்துகொண்டிருந்தமை கண்டு உலகத் தமிழர்களே உலகத்தில் செம்மை மொழி, முதன்மொழியாம் எம் தமிழ்மொழி, மொழிகளுக்கெல்லாம் மூத்த மொழி என்ற பெருமையும் இறும்பூதம் எய்தினர்.

ஏழு நாட்களாக யாழ்ப்பாணம் இந்திரலோகமாகவே காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. தமிழை வளர்த்த தமிழ்ப் புலவர்கள், பெரியோர்களின் திருவுருவச் சிலைகள் மேலும் நகரைச் செழுமைப்படுத்தியிருந்தன. இடையிடையே பொலிசாரின் இடையூறுகள், நெருக்கடிகளும் தலை தூக்கியிருந்த நிலையிலும் மக்களோ எவற்றையும் பொருட்படுத்தாமல் தமிழ்மக்கள் மண்ணில் தமிழராய் நடக்கின்றோம். மொழியின் மூச்சாய் இருக்கின்றோம் என்ற நிமிர்வுடன் மாநாட்டின் இறுதி நாளான ஜனவரி பத்தாம் நாள் நிகழ்வுகளில் கலந்துகொண்டிட வேண்டும், தமிழகத்தின் தமிழறிஞரான முகம்மது வின் தேனினும் இனிமையான பேச்சைக் கேட்டுவிடவேண்டுமென்ற பேராவலோடு 50ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டோர் வீரசிங்கம் மண்டபம் முன் மாலை

ஆறுமணியிலிருந்து திரண்டிருக்க, இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் இரவு ஏழு மணியளவில் ஆரம்பமாகின.

நைனா முகம்மதுவின் பேச்சு ஆரம்பமானது. கூடியிருந்த மக்கள் அவரது பேச்சில் மயங்கிக் கட்டுண்டனர். அந்த வேளையில் எவரும் எதிர்பாராத விதத்தில் திடீரென பொலிசார் தங்களது ஜீப் வண்டிகளில் மக்களை ஊடறுத்துவர முயன்றனர். அவ்வேளை, மக்களோ அதற்கு இடம்கொடுக்க விரும்பாது, அப்படியே வீதியின் நடுவிலும், வீதி ஓரங்களிலும் அமர்ந்திருக்க, பொலிசார் அந்த அவமதிப்பால் தங்களது ஆத்திர உணர்வையும், மூர்க்கத்தனத்தையும் காட்ட முனைந்தனர். அரசினது அடிவருடியாகச் செயற்பட்ட அப்போதைய நகரபிதா அல்பிரட் துரையப்பாவும் பின் புலத்திலிருந்து செயற்பட பொலிசாரின் அராஜக நடவடிக்கைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன.

பொலிசாரால் திட்டமிட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட குழப்பம்

மாநாட்டைக் குழப்புவது, மக்களைத் தாக்குவது, உயிரிழப்பை ஏற்படுத்துவது, யாழ் மாநகரத்தை இருளில் மூழ்கவிட்டு மக்களைத் தவிக்கவைப்பது போன்ற திட்டமிட்ட சதிச் செயல்களோடு பொலிசாரின் அத்துமீறல்கள் ஆரம்பமாகின. கண்ணீர்ப்புகை, துப்பாக்கிச் சூடுகளுக்கு மத்தியில் தமிழ் மக்களின் அவலக் குரல்களே அவ்விடமெங்கும் ஓங்கி ஒலித்தன.

புல்லுக்குளம் பகுதியில் உயர் அழுத்தம்கொண்ட மின்கம்பிகளை நோக்கி பொலிசார் மேற்கொண்ட துப்பாக்கிச் சூட்டில் மின்சாரக் கம்பிகள் அறுந்து நிலத்தில் வீழ்ந்ததில் அவ் விடத்தில் ஒன்பது தமிழர்கள் உயிரிழக்க நேரிட்டது. பொலிசாரின் அட்டூழியங்கள் தொடருகின்றன. யாழ் மாநகர பகுதிகளில் பொலிசார் குவிக்கப்படுகின்றனர். தொடர்ந்து அச்சம் நிலவுகின்றது. தமிழர்களின் உயிர்களைப் பறிக்கவேண்டும், தமிழுக்கும், தமிழர்களின் உணர்வுகளுக்கும் சாவுமணி அடிக்கவேண்டும் என்ற இனவாதம், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளின்போது வெளிப்பட்டது. அது அன்றிரவு நிரூபணமாகியது.

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் ஊடாகத் தமிழினம் ஒன்று பட்டுவிட்டது. விடுதலைவேட்கையும் பீறிட்டெழுமின்ற வேளையில் 42 தமிழ் இளைஞர்கள் அரசினால் கைதுசெய்யப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டமை குறித்த சம்பவம் அரசினால் தமிழர்களது தலைநிமிர்வைப் பொறுக்க முடியாது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டதொரு சதியாகும் என்பதை நிரூபித்தது. போராட்ட உணர்வுகளை இப்படியான அட்டூழியச் சம்பவங்களுடாக ஆரம்பத்திலேயே முற்றாக அழித்துவிட வேண்டும் என்ற நயவஞ்சக நோக்கில்தான், ஒன்பது தமிழர்களைக் காவுகொண்டதன்மூலம் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் திட்டமிட்டுக் குழப்பப்பட்டன.

தமிழ் இளைஞர்களிடையே சிங்கள ஆட்சி யாளர்கள் குறித்த வெறுப்பு தலை தூக்கக் காரணமாய் அமைந்த சம்பவம்

இறுதிநாளில் இடம்பெற்ற பொலிசாரின் அராஜகச் சம்பவங்கள் இளைஞர்களின் விடுதலை வேட்கையை அதிகரிக்கச் செய்தன. 44 ஆண்டுகால வரலாற்றில் ஈழத்தமிழினம் பட்ட அவலங்களும், சொத்தழிவுகளும், பல்லாயிரக்கணக்கான உயிரிழப்புகளும், இடப்பெயர்வுகளும் இடம்பெறுவதற்கு நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் பொலிசாரை ஏவிவிட்டு நடத்தப்பட்டவன்முறைகளும், படுகொலைகளும் தான் காரணமாயின. தமிழர்களை அழிப்பதற்கும், தமிழ் உணர்வுகளை இல்லாதொழிப்பதற்கும் பிள்ளையார் சுழி போட்டுவைத்தது

அந்தத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைச் சம்பவமே.

மாநாட்டு நிகழ்வுகளைக் கண்டு களிக்கவெனத் திரண்டிருந்த தமிழ் உணர்வுகொண்ட ஏறக்குறைய 50 ஆயிரம் பேர் வரையிலான தமிழ் மக்களில் ஒன்பது உயிர்கள் திட்டமிட்டுக் காவு கொள்ளப்பட்டமையே. தாம் தனித்துவமானதொரு தேசிய இனமாக வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் தமிழ் மக்களிடையே உருவாக்கிவைக்கக் காரணமாகியது.

பொலிசாரினது அந்தத் திட்டமிட்ட செயற்பாடு தொடர்பாக விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக் கை முன் வைக்கப்பட்ட போதிலும் அந்த வேளைய சிறிமாவோ

அம்மையாரின் தலைமையிலான அரசு அதற்கு இணங்கவில்லை. ஆயினும் சுதந்திரமான விதத்தில் நிறுவப்பட்ட விசாரணைக்குழு, சம்பவத்துக்கான முழுப் பொறுப்பையும் பொலிசார்மீது சுமத்தித் தனது அறிக்கையை வெளியிட்டிருந்தது.

குறித்த அந்தத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது உயிர்நீத்த ஒன்பது தமிழர்களது நினைவாக யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு முன்பாக நிறுவப்பட்ட நினைவுத் தூண்கள்கூட அசாதாரணமான சூழல் நிலவிய காலகட்டமொன்றில்

இடித்தழிக்கப்பட்டன. ஆயினும் மீண்டும் அதே இடத்தில் அத்தகைய நினைவுத் தூண்கள் எழுப்பப்பட்டு தமிழ் உணர்வாளர்களால் வருடாவருடம் ஜனவரி பத்தாம் நாளில் உயிரிழந்தவர்கள் தொடர்பான நினைவுகூரல் இடம்பெற்று வருகின்றது.

ஈழத்தமிழர்களின் பல துயரச்சம்பவங்களில் வரலாற்றுரீதியில் முக்கியத்துவம் பெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளும் ஒன்றாகும்.

நன்றி: உதயன் 10-01-2018 ப.14-15.

நான்பது உயிர்களைக் காவுகொண்ட தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள்

மு.ஈழத்தமிழ்மணி

நான்பகாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்றது. அப்போதைய பிரதமரான சிறிமாவோவின் தலைமையிலான அரசு யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாடு நடத்துவதை விடுத்து கொழும்பில் நடத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. தமிழுக்கு விழா எடுப்பதற்கு நாளும் குறிக்கப்பட்டது. 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம்திகதி தொடங்கி 10ஆம் திகதிவரை யாழ்ப்பாணத்திலேயே மாநாட்டை நடத்துவதற்கு முடிவுசெய்யப்பட்டது. அதன்படி மூன்றாம் திகதி மாநாடு யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் வண.பிதா. தனிநாயகம் அடிகளார் தலைமையில் ஆரம்பமாகியது.

முதல்நாள் நிகழ்வில் உயிர் தமிழுக்கு உடல் மண்ணுக்கு என்ற கருப்பொருளோடு தொடங்கிய முதல்நாள் மாநாட்டு நிகழ்வில் வெளிநாட்டிலிருந்து மாநாட்டுக்கு வருகைதந்திருந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்களால் தமிழின் பெருமை பற்றி உரையாற்றப்பட்டது.

தமிழுக்கு விழா

நாங்கள் தமிழர்கள், தமிழுக்கு விழா என்றால் அது இந்திரலோகத்து விழா போன்று இருக்கவேண்டும் என்ற உணர்வு அனைவரிடமும் காணப்பட்டது. யாழ். மாநகரம் தென்னை, மாமரங்கள், பனைமரங்கள், வாழைமரங்கள், மூங்கில்கள், சவுக்கு மரங்கள் என மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. சந்திக்குச் சந்தி மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் இளைஞர் கூட்டம் கூட்டமாக ஒன்றுதிரண்டு எவரும் வழிகாட்டாமலே சகலவற்றையும் செய்து தமிழுக்கு அணிகலன் சேர்த்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் குடாவின் தெற்கு நுழைவாயில் ஆனையிரவு; மேற்கு நுழைவாயில் ஊர்காவற்றுறை. ஆனையிரவு தொடக்கம் ஊர்காவற்றுறை வரை இரு மருங்கிலும் தோரணங்கள், வாழைகள் கட்டப்படாத வீதிகள், ஒழுங்குகள் இருக்கவில்லை. அலங்கரிக்கப்படாத பொது இடங்கள் காணப்படவில்லை.

அலங்கார வளைவுகள்

அலங்கார வளைவுகளும் அங்கு அமைக்கப்பட்டன. வருக வருக என்ற எழுத்து வடிவங்களோடு அவை காணப்பட்டன. பேரறிஞர் அண்ணாவும், ஆறுமுக நாவலரும் சிலையாகவும், திருவுருவப்படமாகவும் உயர்ந்து நின்றனர். மின்சாரமில்லாத ஊர்கள், சந்திகள், தனியாரின் மின்சார (மின்பிறப்பாக்கி) சாதனங்கள் மூலம் இரவு முழுவதும் மின்ஒளி அலங்கரிப்புகளால் ஒளிர்ந்தன. தமிழறிஞர்களின் பிரபலமான உரைகள் எல்லாம் பதிவு செய்யப்பட்டு நகர் முழுவதும் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கிகள் மூலம் மக்கள் கேட்கக்கூடியவாறாக ஒலிபரப்பப்பட்டன. இந்த நாட்களில் பகட்டான ஒளியும், ஒலியும் காட்டி அலங்காரம் செய்துகொள்ள முடியாத பணத்தால் என்ன பயன் என்று எண்ணிய வர்த்தகர்கள் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் நீ நான் என முந்திக் கொண்டு பணம் செலவுசெய்து யாழ் நகரை அழகூட்டினர்.

மாநாட்டையொட்டி மூன்று அரங்குகளில் கலை நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடாகியிருந்தன. இவை போதாதென்று வணிகர்கள் பலர் பஸ்நிலையத்தின் முன்னே 24 மணிநேரமும் இடைவிடாத மேளக் கச்சேரிகளைத் தொடர்ந்து சில நாட்கள் வரை நடத்தினர். மாறி மாறி இசைக் கலைஞர்கள் நாதஸ்வர, மேள இசை பொழிந்தனர்.

நாள்கள் நெருங்க நெருங்க மக்கள் அலை அலையாக முற்றவெளிநோக்கிச் சென்றவண்ணம் இருந்தனர். இறுதிநாள் நெருங்கிவந்து கொண்டிருந்தது. இளைஞர்கள் தங்களுக்கென ஒரு அரசு இல்லையே என்ற ஆதங்கத்துடன் நாங்களும் ஆண்ட பரம்பரை இதோ எங்கள் ஈழத்தை ஆண்ட அரசர்களைப் பாருங்கள் எனக்கூறி அந்தப் பெருமித்த தோடு பண்டாரவன்னியன், சங்கிலியன், தமிழ்நாட்டை ஆண்ட கட்டபொம்மன் போன்றவர்களினது திருவுருவங்களை சித்திரமாகப் பதிந்து நகரில் காட்சிப்படுத்தியமை சிங்கள அரசுக்கும் அதன் அடிவருடியாக தமிழ்மக்களால் இன்று வரை கூறப்பட்டுவருகின்ற மறைந்த முன்னைநாள் யாழ்.மாநகர மேயரான அல்பிரட் துரையப்பாவுக்கும் பேரெரிச்சலை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல் மாநாட்டைத் திட்டமிட்டுக் குழப்ப வேண்டுமென்ற நயவஞ்சக எண்ணமும் அவர்கள் மனதில் எழுந்தது. இறுதிநாள் வரும்வரை காத்திருந்தபடியிருந்தனர்.

மாலை சாய்ந்து சூரியன் மறைந்து கொண்டதும், யாழ் முற்றவெளி வளாகம் முழுவதும் இருளாகவில்லையே என்று சிந்திக்கின்ற வகையில் பகல்போல் மின்னொளி பாய்ச்சப்பட்டிருந்தது. வர்ண மின்குமிழ்கள் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் போல ஒளியேற்றிக் கொண்டிருந்தன. தமிழ் மக்களின் அலையில் மிதந்த முற்றவெளியில் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின. வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க முடியாதவாறு இருந்தமையால் மண்டபத்துக்கு

வெளியே நிகழ்வுகளை நடத்துமாறு திரண்டிருந்த மக்கள் குரல் எழுப்பினர். ஏற்பாட்டாளர்கள் மக்களின் குரலுக்குச் செவிமடுத்து மண்டபத்துக்கு வெளியே மேடை அமைத்து நிகழ்ச்சிகளை ஆரம்பித்தனர்.

ஐம்பதாயிரம் மக்கள் திரண்டனர்

ஏறக்குறைய ஐம்பதாயிரம் மக்கள் முற்றவெளி முழுவதும் திரண்டிருக்க தமிழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் நைனா முகம்மது கொஞ்சதமிழில் அழகாய் முத்துமுத்தாய் தமிழ்ச் சொற்களால் தேன்மதுரத் தமிழின் பெருமை பற்றி உரையாற்றிக்கொண்டிருக்கின்றார். மக்கள் மெய்மறந்து தமிழின் சிறப்புப் பற்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றபோது இரவு 8:30 மணியளவில் மோட்டார் சைக்கிளில் இரண்டு காவல்துறையினர் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். வீதி எங்கும் சனத்திரளாக இருந்தமையால் அவர்களுக்கு வழியேற்படுத்திக் கொடுக்க மக்கள் மறுத்துவிட்டனர். காவல்துறையினர் வேறு வழியின்றித் திரும்பிவிட்டனர்.

காவல் துறையினரின் சிராஜகம்

பின்னர் ஆயுதம் தாங்கியவாறு பலர் வாகனத்தில் மக்கள் திரண்டிருந்த பகுதியை நோக்கி வந்தனர். வழியை விட்டுத் தருமாறு கேட்கவே மக்கள் அதனைக் கேட்காதவாறு இருந்தனர். பலாத்காரமாக மக்களை அப்புறப்படுத்தி

விட்டு வாகனத்தைக் கொண்டுசெல்ல முற்பட்டனர். மக்கள் அதற்கும் மறுத்து விட்டனர். அந்த இடத்தில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. கற்கள் வீசப்பட்டன. காவல்துறையினரால் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மக்கள் நாலாபுறமும் அங்குமிங்குமாகச் சிதறி ஓடினர். காவல்துறையினரும் ஓடிய மக்களைத் துரத்தித் துரத்தி குண்டாந்தடிகளால் தாக்கினர். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் படுகாயங்களுக் குள்ளாகினர். மக்களைக் கலைக்கவும், மாநாட்டைக் குழப்பவும் காவல்துறையினர் கண்ணீர்ப்புகைக்குண்டுகளை ஏவினர். மக்கள் என்ன செய்வதென்று அறியாத நிலையில் சமீபமாகவுள்ள குளம், சேறு சகதிமிக்க வாய்க்கால்கள், அகழிகள், கிணறுகள் என்று எதையும் பாராது மரணபயத்துடன் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அறுந்தன மின்சாரக் கம்பிகள்

இந்த வேளையில் திட்டமிட்டு மின்சாரக் கம்பிகள் அறுத்து வீழ்த்தப்பட்டன. மின்சாரக் கம்பிக்குள் அகப்பட்டு ஒன்பது மக்கள் உயிரிழந்தனர். மின்சாரம் நிறுத்தப்பட்டபோது, ஒரு சிலரின் சடலங்கள் அகழிக்குள்ளிருந்து எடுக்கப்பட்டன. தமிழகத்தின் பிரமுகரான இரா. ஜனார்த்தனனும் காயமடைந்திருந்தார். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்த பலர் காயமின்றித் தப்பினார்கள். மாநாட்டின் அமைப்புக்குழுத் தலைவரான கோபால் பிள்ளை மகாதேவாவும் கண்ணீர்ப்புகைக்கு இலக்கானார். காவல்

துறையினரின் தடியடிப் பிரயோகம், கண்ணீர்ப்புகை வீச்சினால் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆத்திரம்கொண்ட மக்கள் பஸ்நிலையத்தில் தரித்திருந்த இரண்டு பஸ்களை எரித்தனர். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சைக்கிள்கள், வாகனங்கள் உட்பட வீரசிங்கம் மண்டபமும் சேதமாகியது. இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் தமிழர்களுக்கு சோகத்துக்குரியதாகின.

தமிழர், தமிழ்மொழி, தமிழர் ஆட்சி பற்றி எதிர்காலத்திலும் கூறிப் பெருமைப்படக்கூடாது. அடுத்த தலைமுறையினருக்கு தமிழணர்வுகளை விதைக்கவும் கூடாது என்றவாறு சிறிமாவோ அரசும், படையினரும் வன்முறையை ஏற்படுத்தி ஒன்பது உயிர்களைப் பறித்து தமிழர்களை அடக்க நினைத்தனர்.

எந்தவிதமான அரசியல் கலப்பும் இல்லாத வகையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடு 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 3ஆம் திகதி தொடக்கம் 10ஆம் திகதி வரை வெகு சிறப்பாக மக்களின் கரைகாணாத உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் நடைபெற்றிருந்தது. சிறிமாவோ அரசும், அப்போதைய யாழ்ப்பாண மாநகர மேயரும் சேர்ந்து மாநாட்டை நடத்துவதற்குப் பல இடையூறுகளை ஏற்படுத்திய நிலையிலும் கூட மாநாடு சிறப்பாகவே நடந்தது.

இறுதிநாளின்போது மாநாட்டை திட்டமிட்டுக் குழப்பியேயாகவேண்டும்

என்ற சதிநோக்கோடு வன்முறைகளைக் காவல்துறையினர் கட்டவிழ்த்து விட்டிருந்தனர். காவல்துறையினர் எந்தவித காரணமுமின்றித் தமிழ்மக்கள் மீது வன்முறைகளைப் பிரயோகித்து ஒன்பது தமிழர்களின் உயிர்களைப் பறித்தது சம்பந்தமாக விசாரணை நடத்துமாறு தமிழ் மக்களாலும் சிறிமாவோவின் அரசதரப்பின் ஆதரவாளர்களாலும் கோரிக்கை விடப்பட்டிருந்தது.

முன்னாள் மேற்றிராணியார் ஒருவரும், இரண்டு முன்னாள் நீதியரசர்களும் கொண்ட விசாரணைக் குழுவினர் விசாரணையை நடத்தியிருந்தனர். காவல்துறையினரின் திட்டமிட்ட செயலே வன்முறைக்கும் ஒன்பது தமிழர்களின் உயிரிழப்புகளுக்கும் காரணமெனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அந்தத் தீர்ப்பை சிறிமாவோவின் அரசு உதாசீனம் செய்தது.

உயிர்களைக் காவுகொண்ட மாநாடு

தமிழ்மொழிக்கு பெருமைசேர்க்கவும், ஆய்வு செய்யவும் நடத்தப்பட்ட நான்காவது உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடு ஒன்பது உயிர்களைக் காவுகொண்ட மாநாடாக சிறிமாவோ அரசால் மாற்றப்பட்டது என்பது தமிழர்களின் போராட்ட வரலாற்றில் என்றுமே அழிக்கமுடியாத பதிவாகும்.

நன்றி: உதயன் 09-01-2018 ப.14-15.

இரா.சனார்த்தனனின் வருகையால் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் ஏற்பட்ட பரபரப்பு

ஐ.தி.சம்பந்தன்

உலகத் தமிழர் பேரவையை ஆரம்பித்த அதன் நிறுவுனர் முனைவர் திரு. இரா. சனார்த்தனம் எம்.ஏ., பி.எச்.டி., அவர்களை அவரது உலக நண்பர்கள் "ஜனா" என்றும் "சனார்த்தனம்" என்றும் அன்போடும் உரிமையோடும் அழைத்து வந்துள்ளனர். திரு. இரா.சனார்த்தனம் மாணவராக இருந்த காலத்திலிருந்தே தமிழர் சார்ந்த போராட்டங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டவர். இறுதிக் காலம் வரை தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வந்தவர். கோவையில் பட்டதாரி தொகுதித் தேர்தலில் நின்று பெருவாரியான ஆதரவுடன் வெற்றி பெற்று, எம். எல்.சி. -ஆக சிலகாலம் பதவி வகித்த

மையும், 1965-ஆம் ஆண்டு இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் பங்கேற்று சிறை சென்றமையும் அனைவரும் அறிந்ததே. திமுக நிறுவனர் அண்ணாதுரையின் நாடகங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்ற இவர், ஆரம்ப காலத்தில் நாடகத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர். வீர சிவாஜியாக நடித்து மேடைகளில் தனது நடிப்பு திறனையும் காட்டி வந்தார்.

தந்தை செல்வா அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியதுடன், அவரைத் தமிழகத்துக்கு அழைத்து ஈழத்தமிழர்களுக்காகப் பல கூட்டங்களை தமிழகத்தில் ஒழுங்குசெய்தவர் சனார்த்தனன். ஈழத்து அரசியல் தலைவர்கள் முதல் விடுதலைப் போராளிகள் வரை அனைவரையும் மிக நெருக்கமாக அறிந்திருந்தவர். போராளிகளையும் தமிழகத்திற்கு அழைத்து வந்து தமிழக மக்களிடமும், தமிழக அரசியல் தலைமைகளிடமும் முதலில் அறிமுகம் செய்தவர் என்ற பெருமைக்குரியர் வேறு யாரும் இருந்திருக்க முடியாது.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிராபாகரன் உள்ளிட்ட பல தமிழ் போராளிகளை தமிழகத்துக்கு முதல் முறையாக அழைத்து வந்து தமிழகத்துத் தமிழர்களிடம் அடையாளம் காட்டியவர் சனார்த்தனனே. தங்க துரையும், குட்டிமணியும், பெரியஜோதியுடன் சென்னைக்கு வந்த போது, அங்கே கோடம்பாக்கத்தில் ஒரு சிறிய வீட்டை வாடகைக்குப் பிடித்து கொடுக்க உதவியவர். இப்படி பல்வேறு வகைகளில் ஈழத்தமிழர்களோடு பின்னிப் பிணைந்து கொண்ட இரா.சனார்த்தனம் அவர்கள், ஈழத்து வரலாற்றில் நீக்க முடியாதவராக இருந்து வருபவர்.

1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி தொடங்கி 10ஆம் திகதிவரை யாழ்ப்பாணத்திலே நான் காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்துவதற்கு முடிவுசெய்யப்பட்டது. அதன் படி மூன்றாம் திகதி மாநாடு யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் வண.பிதா. தனிநாயகம் அடிகளார் தலைமையில் ஆரம்பமாகியது. நிறைவு நாளான 10ம் திகதி தமிழ்மக்களிடையே மிகப் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இம்மாநாட்டில் பங்கேற்பதற்கென தமிழகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த டாக்டர் இரா.சனார்த்தனனின் வருகையே இந்தப் பரபரப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தது. இலங்கை அரசினால் "நுழைவு விசா" மறுக்கப்பட்டிருந்த சனார்த்தனம் எவ்வாறு யாழ்ப்பாணம் வந்தார் என்பதே இந்தப் பரபரப்பிற்குக் காரணமாயிருந்தது.

யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த டாக்டர் சனார்த்தனம் அவர்களை இறுதிநாள் விழாவன்று, ஜனவரி பத்தாம் திகதி, காலையில் திரு அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் மூளாய் இல்லத்தில் சந்திக்கும் முதல் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. மூளாயிலிருந்து அவரை வேலணையிலுள்ள பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்களின் இல்லத்திற்கு காரைநகர் ஊடாக அழைத்துச் செல்வதற்கு திரு. அ.அமிர்தலிங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த குழுவில் என்னையும் சேர்ந்து செல்லுமாறு தளபதி அமிர்தலிங்கம் தெரிவித்தார்.

முழு யாழ்ப்பாணமுமே எதிர்பார்த்திருந்த ஒரு தமிழ் அறிஞரை, இலங்கையின் புலனாய்வுத்துறையும் பொலீசும் தேடி வலைவீசித் திரியும் ஒருவரை, ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில் அவர்களுக்கு ஆதரவாக உலக அரங்கில் குரல்கொடுத்து வந்திருந்த ஒருவரை அழைத்துச் செல்வதில் மிகுந்த பெருமிதம் அடைந்தேன்.

இவர் காரைநகருக்கு வருகின்றார் என்ற தகவலை முன்கூட்டியே அறிந்து கொண்டிருந்த தமிழ் அரசுக் கட்சியின் காரைநகர் கிளைத் தலைவர் திரு செல்லப்பா வேலுப்பிள்ளையும் மற்றும் கட்சி ஆதரவாளர்களும் காரைநகர் சைவ மகா சபை மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டம். சில மணித்தியால அறிவித்தலில் அங்கு திரள் திரளாகக் கூடினார்கள். அருகே உள்ள யாழ்ப்பாணம் கல்லூரி மாணவர்களையும் அங்கு திரள வைத்தவர் கட்சித் தொண்டர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள். இன்று அவர்

பிரான்சில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறார். இன்றும் சனார்த்தனன் பற்றிய மலரும் நினைவுகளைப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்.

சுமார் பத்து நிமிடங்களே அங்கு தரித்திருந்து உரையாற்றிய இரா. சனார்த்தனம்,

“உலகளாவிய ரீதியில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை வளர்ந்துள்ளது. 1961ஆம் ஆண்டு தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் நடைபெற்ற சத்தியாக் கிரகப் போராட்டம், தமிழகத்தில் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது. சமஷ்டி ஆட்சி கோரித் தொடர்ந்தும் நடைபெற்று வந்த அறவழிப் போராட்டங்களை இலங்கை அரசு மதிக்கவில்லை. தமிழக மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு தந்தை செல்வா, திரு.அ.அமிர்தலிங்கம், திருமதி மங்கையர்க்கரசி ஆகியோரை தமிழ்நாட்டுக்கு அழைத்து முதல்வர் கருணாநிதியையும் மற்றும் தலைவர்களையும் சந்திக்கவைத்ததையும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுத்துகிறேன். தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவதில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தடைகளை நான் அறிவேன். நானும் பல தடைகளைத் தாண்டியே இங்கு வந்திருக்கிறேன். சேர். வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி, ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலானந்தர், மகாத்மா காந்தி அடிகள், பண்டிதர் ஜவஹர்லால் நேரு, ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி, டாக்டர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை உள்ளிட்ட பல உலகத் தேசியத் தலைவர்களும் தமிழ் அறிஞர்களும் கால்பதித்த இந்த காரை மண்ணில்

நானும் கால் பதித்திருக்கிறேன் என்ற பெருமையுடன் நான் கூறுவது என்ன வென்றால், சமஷ்டி ஆட்சியில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் மகனும் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்தின் மகனும் கைகோர்த்து உலா வருவார்கள். அந்த நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்”

அவரது அன்றைய உரை மக்களை மயக்கிவிட்டது. தொடர்ந்து பேசுங்கள் என்ற மக்களின் வேண்டுகோளை அவரது நெருக்கடியான நிலைமையில் அவரால் ஏற்கமுடியாதிருந்தது.

கூட்டத்தை நிறைவுசெய்தபின் அங்கிருந்து கிளம்பிய நாங்கள் மேற்குத் தெரு வழியாக காரைநகர் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தோம். துறைமுகத்தில் தரித்து நின்ற “பாதை”யில் நாம் வந்த இரண்டு கார்களையும் ஏற்றினோம். ஊர் காவற்றுறை பொலிசாரின் கண்களில் தட்டுப்பட்டால் பிரச்சினையாக மாறி விடும் என்றார் எம்முடன் வந்த தலைமைப் பொறுப்பாளர். “பாதை” ஓட்டு பவர்களை விரைவுபடுத்தி மறுகரையைச் சென்றடைந்தோம். அக்கரையை பாதை சென்றடைந்ததும் மிகத் துரிதமாகக் காரை வெளியில் எடுத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினரான பண்டிதர் கா. பொ.இரத்தினம் அவர்களின் வேலணையிலுள்ள இல்லத்தைச் சென்றடைந்தோம். பண்டிதர் அவர்கள் எங்களை எதிர்பார்த்து தன் வீட்டின் முன்வாயிலில் காத்திருந்தார்.

வீட்டுக்கு முன்னால் கார் நிறுத்தப்பட்டதும் சனார்த்தனம் அவர்களை

அவசர அவசரமாக இறக்கி வீட்டினுள்ளே கூட்டிச் சென்றார். நாம் பயணித்து வந்த கார்கள் இரண்டையும் வீட்டின் பின் புறமாக ஓட்டிச் சென்று தரித்திருக்கும்படி பண்டிதர் கேட்டுக் கொண்டார். சனார்த்தனனின் வருகையின் சிக்கலான சூழலை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்களின் இல்லத்தின் வாயிலில் ஒரு பொலிஸ் ஜீப் வந்து நின்றது. பொலிசார் வீட்டினுள் செல்ல முனையவில்லை. வெளியில் இருந்தபடியே “எம்.பி. ஐயா இருக்கிறாரா? அவரைச் சந்திக்கவேண்டும்” என்றனர். எங்களில் ஒருவர் உள்ளே சென்று அவருக்கு பொலிசார் வந்த தகவலைத் தெரிவித்ததும் பண்டிதர் எவ்வித சலனமும் முகத்தில் காட்டாது வெளியே வந்து பொலிசாரை சந்தித்தார்.

“மகாநாட்டுக்கு தமிழகத்திலிருந்து வந்துள்ள சனார்த்தனம் எங்கே தங்கியிருக்கிறார் என்று தெரியுமா?” என்று அவர்களில் ஒருவர் கேட்டார்.

“மாநாடு யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெறுவதால் அங்குதான் அருகில் உள்ள ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கக்கூடும்” என்று மிக அமைதியாகப் பதிலளித்தார். அவரது பதிலை ஏற்ற காவல் துறையினர் தமது வாகனத்திலேறிச் சென்று விட்டனர்.

நிலைமை சிக்கலாகப் போகின்றது என்பதை உணர்ந்த பண்டிதர் கா. பொ.இரத்தினம், இரா. சனார்த்தனம் அவர்களை எமது காரிலேயே பின்

வழியாகப் பண்ணைப் பாலத்தின் ஊடாக யாழ்ப்பாணம் அனுப்பிவைத்தார். நாமும் அவரது காரைத் தொடர்ந்து சென்றோம். மாலை சுமார் ஐந்து மணியளவில் பண்ணைப் பாலத்தைக் கடந்ததும் நாங்கள் யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தை நோக்கி காரைச் செலுத்தினோம். மாநாட்டு நிகழ்ச்சி ஆரம்பித்திருந்ததால் வாகனப் பயணத்தை தொடர முடியவில்லை. சனார்த்தனன் இடைவழியில் இறங்கி சனத்திரளில் கரைந்து, மண்டபத்தை நோக்கி நடந்து சென்றார். மேடையில் திரு. அமிர்தலிங்கம், பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், சாலை இளந்திரையன், திருமதி மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம், திரு வி.நவரத்தினம், திரு. சிவசிதம்பரம், ஆகியோருக்கு மத்தியில் இரா. ஜனார்த்தனனும் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையில் அமர்ந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த தமிழறிஞர் நயினார் முகம்மது அவர்கள் அந்த நேரத்தில் உணர்ச்சி பொங்க தமிழின் பெருமையைப் பற்றி இனிய தமிழில் உரையாற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரது உரை நிறைவடைவதற்கிடையில், இரா. சனார்த்தனம் தான் தடையையும் மீறி அங்கே பேசுகின்றார் என்று பொலிசார் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர். மாநாட்டைக் குழப்பும் நோக்கில் காவர்துறை வகுத்த திட்டத்தை உடனடியாகச் செயற்படுத்தினார்கள். மின் கம்பத்தின் முனையில் தொடுக்கப் பட்டிருந்த மின்சாரக் கம்பிகளை

துவக்கால் சுட்டு அவற்றை அறுத்து வீழ்த்த அந்த கம்பி முனைகள் அங்கு திரண்டிருந்த மக்களின் மீது பட்டு மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சின. தம்மை மறந்து தமிழ்த்தேன் மழையில் திளைத்துக்கொண்டிருந்த அப்பாவி மக்கள் கருகிச் சரிந்தனர். அதிர்ச்சியில் அல்லோலகல்லோலப்பட்ட மக்கள் பீதியில் சிதறி ஓடத் தொடங்கினர். சன நெரிசலில் சிக்கிய வயோதிபர்கள், சிறுவர்கள் மீது மற்றவர்கள் மிதிபட நிலைகுலைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தவர்கள் மீண்டும் சுதாரித்து எழுமுடியாதவாறு மிதிபட்டனர். நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போய்விட்டது. இனிய தமிழ் கரைபுரள கலந்துவந்து வீசிய தென்றல் காற்று வீரசிங்க மண்டபச் சுற்றாடலில் இப்போது அவலக்குரல்களையே அள்ளிவந்தது. இன அழிப்பின் கொடூர முகத்தை யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் அன்று தரிசித்தார்கள்.

மேடையில் வீற்றிருந்த தலைவர்களும், (இரா.சனார்த்தனம் உள்ளிட்ட) அறிஞர்களும் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள மதிற்சுவரைத் தாண்டித் தப்பியோட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவர்களுடன் சேர்ந்து ஓடிய சனார்த்தனம் அவர்களின் பாதத்தை பிங்கான் ஓடு ஒன்று குத்திக் கிழித்துப் பதம்பார்த்தது. அதனால் ஏற்பட்ட வெட்டுக்காயத்திலிருந்து செங்குருதி வழிந்தது. அவரால் நின்று நிதானிக்க முடியவில்லை. குருதி வழிய ஓடிக்கொண்டிருந்தார். இதனால் ஏற்பட்ட தழும்பினை மாநாட்டிற்கு வந்த அடையாளச் சின்னமாகப் பின்னாளில் காட்டிவந்தார் என்றும் அறிந்தேன்.

சனார்த்தனத்திற்கு ஏற்பட்ட காயத்திற்கு மூளாய் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை அளிப்பதற்குத் தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அங்குசென்று சிகிச்சையை மேற்கொண்ட பின்னர் மறுநாள் காலையில் தாமதிக் காமல் அவரை தமிழகத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பிவைப்பதற்கு திரு.அமிர்தலிங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

இரா.சனார்த்தனம் சட்டபூர்வமான இந்தியக் கடவுச் சீட்டுடொன்றை “திரு இராமசாமி” என்ற பெயரில் வைத்திருந்தார். அதனைப் பயன்படுத்தியே அவர் கொழும்புக்கு விமானமூலம் வந்திருந்தார். அவர் வரும்போது இலங்கையின் குடிவரவு அதிகாரிகள் அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர் இலங்கைக்குள் இருப்பதை புலனாய்வுத்துறை பின்னர் மோப்பம் பிடித்து அறிந்துகொண்டது. அதன்பின்பே அவருக்கு உள்ளூரில் வலைவீசத் தொடங்கியது.

இதனிடையே இரா.சனார்த்தனம் இலங்கைக்குக் கடல்வழியாக மறைமுகமாக வந்தார் என்றும் வதந்திகள் பரப்பப்பட்டுவிட்டன. இது மக்களுக்கும் விறுவிறுப்பான செய்தியாகிவிட்டது. ஆயினும் இச்செய்திகளில் உண்மை இருக்கவில்லை.

அவரை மீண்டும் பலாலி விமான நிலையத்துக்கு அழைத்துச்சென்று அங்கிருந்து விமானம் மூலம் தமிழகத்திற்கு திரும்பவும் அனுப்பிவைக்கும் ஏற்பாடுகளை அ.அமிர்தலிங்கமே மேற்கொண்டார். அன்றைய காலகட்டத்தில் பலாலி விமான நிலையத்தில் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு போதிய செல்வாக்கு இருந்தது. அங்கு பணியாற்றிய

தமிழ் அதிகாரிகளுடன் திரு. அமிர்தலிங்கம் ஏற்கெனவே தொடர்புகொண்டு, இரா.சனார்த்தனம் விமான நிலையத்திற்கு வருகிறார். அவரை சுமுகமாக அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவ்வாறே திரு அ. அமிர்தலிங்கமும், அவரது மகன் பகீரதனும் விமான நிலையத்துக்கு இரா.சனார்த்தனனைக் கூட்டிச்சென்று வழியனுப்பி வைத்தனர். இன்று பலாலி விமான நிலையம் இராணுவத்தினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு ஒரு இராணுவத்தளமாகவே மாற்றப்பட்டு விட்டது. முற்றுமுழுதாக சிங்கள இராணுவ/விமானப்படையினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் பலாலி விமான நிலையம் எடுக்கப்பட்டு விட்டது.

இரா.சனார்த்தனம் இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் (1948), ஈழத் தமிழர்கள் சிங்கள அரசுகளால் படிப்படியாக திட்டமிட்ட அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாவதை நன்கறிந்திருந்தார். இலங்கைத் தமிழர்களின் கையறு நிலையை தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட அயலகம் எதுவும் அறிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு திட்டமிட்ட கட்டுப்பாட்டு நிலை அன்றிருந்தது. இன்றுபோல் செய்திகள் பரவுவதென்பது, தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் மிகக்குறைந்த அன்றைய காலத்தில் அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. தமிழ்மக்களின் குரல் கிணற்றுத் தவளையின் கூக்குரலாகவே ஒலித்திருந்த காலம் அது. பத்திரிகைத் தணிக்கை அரசாங்கத்தின் மறைமுகமான இரும்புப் பிடிக்குள் இருந்தது. தமிழர்களின் நலன்களை சிங்கள இனவாத அரசே

முடிவெடுக்கும் சூழல் அன்று நிலவியது. ஈழத் தமிழர்களின் குரலை உலகிற்கு எடுத்துச் செல்ல ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தே இலங்கையின் தமிழ் அரசியல்வாதிகளும், புத்தி ஜீவிகளும் அன்றைய காலகட்டத்தில் காத்திருந்தார்கள். அதற்கான பொன்னான வாய்ப்பாகவே நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பார்க்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடத்தப்பட்டால் உலகளாவிய பார்வை அங்கே திரும்பும் என்றும், அந்த வேளையை ஈழத்தமிழர்கள் பட்டுவரும் இன்னலையும், அனுபவிக்கும் அடக்கு முறையையும் உலகிற்கு உரத்தகுரலில் எடுத்துரைக்கலாம் என்றும் அரசியல்வாதிகளும், தமிழ் அறிஞர்களும் கருதியதில் வியப்பேதும் இல்லை.

அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையை ஆட்சிசெய்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவும் அவரது சகாக்களும் கூட இதனை நன்கு அறிந்திருந்தனர். அதனாலேயே அவர்கள் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து நடத்துவதற்கு வசதியாக கொழும்பைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அவர்களுக்குத் தமது திட்டத்தை செயல்படுத்த சில தமிழர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த கோடரிக் காம்புகளே யாழ்ப்பாண மேயராக அன்றிருந்த அல்பிரட் துரையப்பா போன்ற அரச ஊழியர்கள். தமக்குச் சாதகமான பிறநாட்டு விருந்தினரைத் தேர்வுசெய்து அனுமதிப்பதற்கு விசா

நடைமுறைகள் அவர்களுக்குத் துணை செய்தது. அதுவே இரா.சனார்த்தனம் போன்றோரைத் தடைசெய்ய உதவியது. யாழ்.மேயர் அல்பிரட் துரையப்பாவை திட்டமிட்டு மாநாட்டுக்குழுவினர்கள் நுழைத்துவிட சிறிமா அரசு எடுத்த முயற்சிகளும், ஏற்கெனவே முற்றும் உணர்ந்து தயார்நிலையில் நின்ற மாநாட்டு ஒழுங்கமைப்புக் குழுவின் கெட்டித்தனத்தால் கைகூடவில்லை. மாநாட்டுச் செய்திகளுக்கு தேசிய பத்திரிகைகள் முக்கியத்துவம் கொடுக்கக்கூடாது என்ற மறைமுகமான அச்சுறுத்தலும் அன்றிருந்தது.

ஈழத்தமிழர்களின் மீது அனுதாபம் கொண்டு செயற்பட்டுவந்த துணிச்சல் மிக்க இரா.சனார்த்தனம் போன்றவர்கள் இந்த வாய்ப்பினைத் தவறவிடத் தயாராக இருக்கவில்லை. அதன் காரணமாகவே இரா.சனார்த்தனம் ஈழத்தமிழர்களின் வாயில் அதிகம் நுழைந்து வெளியேறிய பெயராக மாறிவிட்டது. பின்னாளில், இளைஞர்கள் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்ட ஆரம்ப காலங்களில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிராபகரன் உள்ளிட்ட பலரை தமிழகத்துக்கு முதன் முறையாக அழைத்து வந்தவர் சனார்த்தனம் தான் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தகுந்தது.

ஈழத்தமிழர்களின் மீது அவர் கொண்ட ஈடுபாட்டுக்கு உதாரணமாகத் திகழ்வது அவரது இரு பிள்ளைகளுக்கும் அவர் வைத்த பெயர்களேயாகும். மகனுக்கு "செல்வா" என்று தந்தை செல்வாவின் நினைவாக பெயர்கூட்டி

மகிழ்ந்த இரா.சனார்த்தனம் தம்பதியினர் தமது அன்பு மகளுக்கும் “ஈழச் செல்வி” என்றே பெயர்கூட்டி அழைத்தனர்.

EPRLF விடுதலை இயக்கப் போராளியான தோழர் பத்மநாபா அவர்கள் 19.06.1990 அன்று மறைந்த வேளையில் அவருக்காக முனைவர் இரா. ஜனார்த்தனன் ஒரு இரங்கலுரையை உலகத் தமிழர் பேரவையின் சார்பாக வெளியிட்டிருந்தார். அவ்வுரையில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“ஈழப் போர் வரலாற்றில் மறக்க முடியாத மாவீரன், தளரா தளபதிகளில் ஒருவர் தோழர் பத்மநாபா. உருவத்திற்கேற்ற உயரம், பளிச்சிடும் ஒளிக்கண்கள், அடையாளம் காட்டும் தாடி, செயலே முதல் என்பதால் அளந்து பேசும் சொற்கள், பத்மநாபாவை நினைவுபடுத்தும் என் நினைவுகள்.....

தம்பிமார்களுக்கு சென்னையில் இடம் தேடிக்கொடுத்த அந்த ஆரம்ப நாட்கள் - தம்பியரோடு தங்க நண்பர் கபூர் வீட்டில், புரசைவாக்கத்தில் தங்க அனுப்பியதும், அடிக்கடி சந்தித்த அந்த நாட்கள், கோவையில் பட்டதாரி தொகுதித் தேர்தலில் நின்றபோது, தானும் தம்பியருடன் வந்து அலுவலகத்தில் நாட்கணக்கில் தங்கி உதவிய அந்த நாட்கள். இராமேஸ்வரத்திலிருந்து சென்னைக்கு, இலங்கைத் தமிழருக்காக நான் நடைபயணம் மேற்கொண்டு சென்னை அடைந்தபோது, அடையாறு பாலத்தருகே எந்த அறிவிப்பும் இன்றி வந்து கட்டி அணைத்துப் பாசத்தைப்

பொழிந்த அந்த நாட்கள், அமரர் அமிர்தலிங்கம் மறைவுகேட்டு நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றடைந்த அந்த சோக நேரத்தில் சந்தித்த நாட்கள், அவை ஆண்டுகள் உருண்டாலும் எனக்கு அழியாத நினைவுகள்.

பாழ்செய்யும் உட்பகை வெறுத்தாய், பகைவன் நமக்கு சிங்கள இனவாத அரசேதான் என அடையாளம் காட்டினாய், இயக்கங்கள் இடையே தோழமை வேண்டினாய், போராடும் இளைஞர்கள் ஒன்றாகும் நாள் அந்நாளே உன் ஆசைக்கனவு அரங்கேறும் நாள்.”

இரா சனார்த்தனம் சிலகாலம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து, தனது 75ஆவது அகவையில் 20.02.2013 அன்று சென்னையில் காலமானார்.

இரா.சனார்த்தனம் அவர்களின் மறைவையொட்டி அவரது மிக நெருங்கிய நண்பராகவிருந்த “காந்தளகம்” அதிபர் மறவன்புலவ சச்சிதானந்தம் அவர்கள் வழங்கிய இரங்கலுரையில் பின்கண்ட வாறு குறிப்பிடுவதை இங்கு பதிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன்.

“திரு. இரா. சனார்த்தனம் காலமானார். 1965 மாசி தொடக்கம் அவருடன் பழகினேன். இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்ட நாட்களில் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் விடுதியில் கோவையில் இருந்து வந்த அவர் தங்கியிருந்தார். பச்சையப்பன் விடுதிக்குள் காவல்துறை கண்ணீர்ப் புகை வீசியபொழுது மாணவர்களாகிய அவரும் நானும், வேறு பலரும் மூக்கையும் வாயையும் துவாய்களால்

கட்டியவாறு காவலர்களைச் சந்தித்தோம். பின்னர் அவர் சிறையில் படுத்துத் தூங்கினார். நான் எழும்பூர் காவல்துறை ஆணையர் அலுவலக வாங்கு ஒன்றில் சில நாட்கள் படுத்துத் தூங்கினேன்.

1968 இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் நாம் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம். 1974 தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுதும் சந்தித்தார். அவர் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளவில்லை. இறுதிநாள் வீரசிங்க மண்டப நிகழ்ச்சிக்கு வந்தார் பார்வை யாளராக இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மாநாடு நடந்த காலத்தில் கடைசி இரு நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அவர், தமிழ் இளைஞர்களைச் சந்தித்து வந்தார், பல ஊர்களுக்கும் சென்றார்.

எனக்கும் அவருக்கும் 1986க்குப்பின் தொடர்புகள் வலுவாயின. அக் காலங்களில் சென்னையில் என் வீட்டுக்கு அடிக்கடி அதிகாலையில் வருவார். தகவல்கள் கேட்பார். அறிக்கை எழுதுவார். அவர் நடத்தும் கூட்டங்களுக்கு அழைப்பார். எழும்பூரில் அவர் அலுவலகங்கள் இருந்த காலங்களில், மாண்புமிகு சந்தில் இருந்த காலம் தொட்டு, அசோகா ஓட்டல் பின்புறம் இருந்த காலம் வரை அவரிடம் செல்வேன். எழும்பூர் பிரசிடென்சி கிளப்பில் அவர் நண்பர்கள் பலரிருந்தனர்.

அவரைப் பேணிய நண்பர்களுள் என் நண்பரும் அச்சக உரிமையாளருமான திரு. சந்தர் சிறப்பிடம் பெறுகிறார்.”

அமரர் இரா. சனார்த்தனத்தின் மறைவையிட்டு தன் மனத்துயரைப் பதிவுசெய்த மறுமலர்ச்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளர், வை.கோ அவர்கள் பின்வருமாறு கூறிச்செல்கிறார்.

“அறிஞர் அண்ணா அவர்களால் ஈர்க்கப்பட்ட மாணவர் பட்டாளம், இந்தி எதிர்ப்புப் போர்க்களம் கண்டு வெற்றிவாகை சூடி, வீர வரலாறு படைத்த தளபதிகளின் வரிசையில், மாணவர் தலைவராய் விளங்கியவர் தோழர் இரா. சனார்த்தனம்.

அனைத்துக் கல்லூரி மாணவர்களின் சார்பில் ஜனநாயகப் பாதுகாப்பு மாநாடு நடத்தினார். அன்றைய தமிழக முதல்வர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கலந்து கொண்ட அந்த மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கினார். ஈழத்தின் தந்தை செல்வா அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியதுடன், அன்னாரைத் தமிழகத்துக்கு அழைத்து வந்து ஈழத் தமிழர்களுக்காகப் பல கூட்டங்களை நடத்தினார்.

உலகத் தமிழர் பேரவை என்ற அமைப்பை நடத்தி வந்தார். தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஈழத் தமிழர்களுக்காகவும், தமிழ்நாட்டுக்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு பணியாற்றினார். போராட்டங்களின் வாயிலாகப் பலமுறை சிறை சென்றார். அத்தகைய செயல்வீரர், தோழர் சனார்த்தனம் அவர்களது மறைவு, ஈழத் தமிழர்களுக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் பெரிய இழப்பு ஆகும்.”

இலங்கையில் தமிழருக்காக இருபது ஆண்டுகள்

டாக்டர் இரா.சனார்த்தனம்

உலகளவில் தமிழர்கள் மத்தியில் பரவலாக அறியப்பட்டவரும், குறிப்பிடத்தகுந்த தமிழ் ஆர்வலருமான டி.ஆர். ஜனார்த்தனம் (09.09.1938-20.02.2013) தமிழுக்காக பல்வேறு தளங்களில் பணியாற்றி வந்தவர். 1965 ஆம் ஆண்டு வறிந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்திலும் பங்கு பெற்ற அவர், திமுக நிறுவநர் அண்ணாதுரையின் நாடகங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிரபாகரன் உள்ளிட்ட பலரை தமிழகத்துக்கு முதன்முறையாக அழைத்து வந்தவர் ஜனார்த்தனம் அவர்களே என்பதும் குறிப்பிடத்தகுந்தது. 1970இற்கும் முன்னரே ஈழத்தமிழர்களிடத்தில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்தார். ஈழ மண்ணிற்காய் உழைத்த அனைவரிடமும் தொடர்புகளை பேணி வந்து அதற்கான உதவிகளையும் செய்துள்ளார். குறிப்பாக இளைய போராளிகளில் பலரை தமிழகத்திற்கு அழைத்து வந்து தங்கவும் உணவும் வழங்க ஏற்பாடுகளை செய்ததுடன், பல்வேறு தமிழக தலைவர்களை சந்தித்து தமிழ் ஈழத்தின் முக்கியத்துவம் குறித்து பேச ஏற்பாடுகளை செய்தார். 1974ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மேடையில் இவரை பேச அனுமதிக்கக் கூடாது என இலங்கை காவல்துறையினர் தடை செய்திருந்த போதும் காவல்துறையின் கண்ணில் மண்ணை தூவி விட்டு மேடையில் ஏறிய போது காவல்துறை அவரை கைதுசெய்ய முயன்ற வேளையில் ஏற்பட்ட கலவரத்தின் விளைவாக ஒன்பது தமிழர்கள் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிகழ்ச்சி இலங்கையில் இரா.சனார்த்தனம் அவர்களுக்கு பாரிய எதிர்ப்பலையினையும் தோற்றுவித்திருந்தது. 'மறுபக்கம்' என்ற இவரது நூல் அவரது 65ஆவது அகவை நிறைவையொட்டி அவரால் 164 பக்கங்களில் 2003ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஈழத் தமிழர்களுடனான தனது நெருங்கிய உறவை சுயசரிதையாக இந்நூலில் வழங்கியிருக்கிறார். எனது தொகுப்பின் தேவை கருதி அந்நூலில் சில பகுதிகளை சுருக்கமாக இங்கு பதிவுசெய்திருக்கிறேன். - என்.செல்வராஜா.

இலங்கைத் தமிழருக்காக இருபது ஆண்டுகள், இடையறாது, இன்னல் பல ஏற்று குரல்கொடுத்ததில், என் இதயத்தில் நீங்கா நினைவில் இருக்கும் சிலவற்றை எழுதுகிறேன். இது வரலாறு இல்லை. சில வடுக்கள் - என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டவை. வரிகளாக்கியிருக்கிறேன்.

1958 இல் என் முதல் இலங்கைப் பயணம் - இருபது ஆண்டுகள் ஈடுபாடுகளைச் சொல்ல எண்ணினாலும் கடந்து முப்பது ஆண்டுகளாக என்னுள் இழை

யோடியது ஈழத்து எண்ணங்களும் தொடர்புகளும் தான்.

நானும், அண்மையில் மறைந்த என் அன்பு நண்பர் டாக்டர் சித்ரா எனும் A.C பிள்ளையும், கல்லூரி விடுமுறையில் இலங்கை செல்லத் திட்டமிட்டோம். பயண நேரத்தில் அவர் வராததால் நான் மட்டும் இராமேஸ் வரம் சென்று கப்பலில் தலைமன்னார் அடைந்தேன். அன்று இலங்கையில் நான் பெற்றிருந்தது இரண்டே முகவரிகள். ஒன்று கொழும்பு

பிரெஞ்சு தூதரகத்தில் பணியாற்றிய என் உறவினர் திரு. துரைசாமியின் கொழும்பு முகவரி. மற்றது என் அத்தை குடும்பத் தாரின் பதுளை, தையன்னவேளை முகவரி.

தலைமன்னாரைக் கப்பல் முத்த மிட்டது. அங்கிருந்து கொழும்பு நோக்கி ரயில் பயணம். இரு புறமும் பச்சை வெளிகள் - விட்டும் தொட்டும் மழை வீச்சுக்கள். வவுனியாக் காடுகளைக் கடக்கும்போது, வனவிலங்குகளுக்கே அபயம் அளிக்கும் அந்த அடர்த்தியான காடுகள் நாளை நமது விடுதலைப் புலிகள் இருப்பிடமாகும் என்று அன்று யாருக்குத் தெரியும். முதல் முதல் வெளி நாடு ஒன்றின் தலைநகரில் யாருக்கும் அறிவிக்காது அடைகிறேன், அதுவும் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

திரு. துரைசாமி அவர்கள் கொழும்பு முகவரி விசாரித்து வெள்ளவத்தை, பாமன்கடைலேன் அடைந்தேன். அது விசாக் விடுமுறைக்காலம். திரு.துரை சாமி தம் மனைவியுடன் காரில் வெளியூர் சுற்றுப்பயணம் சென்றிருந்தார். வீடு பூட்டியிருந்தது. முன்பகுதியை வாடகைக்கு விட்டிருந்த வீட்டுக்காரர் மகன் கல்லூரி மாணவர், விவரம் சொன்னார். என் நிலை அறிந்து அவர்கள் வரும் வரை தம் அறையில் தங்க வைத்தார். இரண்டு நாளில் கொழும்பு திரும்பிய திரு.துரை சாமிக்கு கொஞ்சம் வருத்தம். அறிவிக்காது வந்துவிட்டேனே என்று "இப்படி முன்னேற்பாடு இல்லாது வெளிநாடு வரலாமா? நல்லவேளை வீட்டுக்காரர்கள் உதவியாக இருந்தார்கள்" என்றார்.

அப்போது இலங்கை இனக்கலவரம் வேறு நடந்துகொண்டிருந்தது.

1958 இனக்கலவரத்தில் நான்

1958 இனக்கலவர நேரத்தில் இலங்கையில் இருந்தேன் என்பதல்ல. இனக்கலவரம் கொழுந்து விட்ட இடத்திலேயே கண்ணீர் புகை, துப்பாக்கிச் சூடு, மக்கள் தலைதெறிக்க ஓடிய நாடாளுமன்ற கட்டிட முன்பகுதியில் அந்த நேரத்தில் மாட்டிக்கொண்டேன்.

புத்தபிக்குகள் நாடாளுமன்றம் முன் ஆர்ப்பாட்டம். அவர்களைக் கலைக்க காவல்துறை முயற்சி. விளைவு கண்ணீர்ப் புகை, துப்பாக்கிச் சூடு நாலா பக்கமும் மக்கள் விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர். அந்த நெருக்கடியில் தப்பித்து வீட்டையடைந்தேன். பதுளை செல்ல அந்த கலவர நேரத்தில் தனியே புறப்பட்டேன். நாட்டின் நிலை அறிய இதுதானே நேரம் என எண்ணிக் கொண்டு, பேருந்தில் பதுளை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். பொலநறுவை வரை பேருந்தில் சென்றேன். மாலை மங்கியது. இரவு எங்கு தங்க? பேச்சுத் துணைக்குக் கிடைத்த சிங்கள இளைஞர் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். நாடே இனக்கலவரப் பீதியில் இருந்த போது, சிங்களவர் - தமிழர் மோதல் மேகம் சூழ்ந்திருந்த போது சிங்களவர் வீட்டில் தங்கினேன்.

பதுளையிலிருந்து கதிர்காமம் வாடகை மினி பஸ்ஸில் பல சிங்களவர்களுடன் பயணம் செய்தேன். இரவு இராமகிருஷ்ணா மிஷன் மண்டபத்தில்

இலவசமாகத் தங்கினேன். கதிர் காமத்தில், கோயிலை ஒட்டி புத்த விகாரை ஒன்று புது வடிவம் பெற்று வந்தது. கதிர்காமம் விட்டு, மட்டக்களப்பு வந்தேன். ஊரைச் சுற்றிப்பார்த்தேன். பின்னர் கொழும்பு திரும்பினேன். யாருக்கும் சொல்லாமல் தொலைபேசி சுற்றி செல்வா வீட்டிற்குத் தொடர்பு கொண்டு, சந்திக்கும் நேரம் பெற்று அவரைச் சந்தித்தேன். சிங்களவர் வாழும் பகுதியில் சிங்களவரை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்த அந்த ஒல்லிய உருவம், காலைத் தேய்த்துத் தேய்த்து நடக்கும் வலி விழுந்த வடிவம், அஞ்சாத சிங்கமாய் வெளிக்கதவு என்றும் திறந்த நிலையில் வீட்டில் அமர்ந்து தமிழ்நாட்டு மாணவரான என்னிடம் மனம் திறந்து பேசினார்.

கொழும்பு விடுத்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். “சின்னத்தம்பி பிரதர்” கடையில் வேலை செய்பவர் அறிமுகக் கடிதம் இருந்தது. அவர் வீட்டில் தங்கினேன். தனியே யாழ்ப்பாணம், சுற்றுப் பகுதிகள் கண்டேன். தமிழகம் திரும்பினேன்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் நான்

1965 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கோவையில் நானும் துரைக்கண்ணு, கீரன், நடராஜன் மற்றும் பலர் தீவிரமாக ஈடுபட்டோம். 1967 தேர்தல் அறிவிப்பு வந்ததும் கோவையில் இரண்டு நாள் மாணவர் மாநாடு நடத்தினோம். தேர்தலில் அண்ணா தலைமையில் அமைந்த கூட்டணியை மாணவர்கள் ஆதரிப்போம் எனும் தீர்மானத்தை திரு. இராஜா முகமது முன்மொழிய நான்

வழிமொழிந்தேன். அண்ணா கோவை, சிதம்பரம் பூங்கா மைதானத்தில் எங்கள் அழைப்பை ஏற்றுத் தீர்மானத்தை வரவேற்றுப் பேசினார். மாநாட்டை ஒட்டி நெருக்கமான நண்பரான முன்னாள் அமைச்சர் இராசா முகம்மதுவிடம் நான் மீண்டும் இலங்கை செல்ல இருப்பதைத் தெரிவித்த போது, தமது கொழும்பு நண்பர்கள் தமிழ் உலகம் திரு. நடராஜா, திரு.சங்கர் முகவரிகளைக் கொடுத்தார். திரு.சங்கருக்கு கடிதம் எழுதினேன். அப்போது நான் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர் தலைவன், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்துக் கல்லூரி மாணவர் தலைவன். தொடர்ந்து காங்கிரஸ் ஆதரவு மாணவர்கள் வெற்றி பெற்று வந்த பதவி அது. நான் அன்று வென்றது இன்றைய காங்கிரஸ் நண்பர் திரு.தண்டபாணியை-அவர் வெற்றியை காமராஜரும், என் வெற்றியை அண்ணா வும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். நான் வெற்றி பெற்று, வெற்றி அறிவிக்கப்பட்ட மாநிலக் கல்லூரியிலிருந்து நுங்கம்பாக்கம் அவினயூ வீதி அண்ணா இல்லம் வரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப் பட்டேன்.

பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நான் பயின்ற சில ஆண்டுகள் முன்னர் என் சகோதரர் ரங்கராஜன் மாணவர் தலைவராக இருந்தார். என் தந்தை நான் பயிலும்போது நெடுஞ்சாலைத் துறை உதவிப் பொறியியலாளராக ஓய்வுபெற்ற நிலையில் பச்சையப்பன் அறக்கட்டளையில் பொறியியலாளராக பணியாற்றி வந்தார்.

என் இரண்டாம் இலங்கைப் பயணம்

முதல்வர் அண்ணா அமெரிக்கா நாட்டு அழைப்பு பெற்று அமெரிக்கா சென்றார். அப்பொழுது தமிழக மாணவர் தலைவர், தி.மு.க.மாணவர் தலைவர் என்ற முத்திரையுடன் என் இரண்டாம் இலங்கைப் பயணம் மேற்கொண்டேன். தலைமன்னார் - கொழும்பு பயணம் மகிழ்வானது. திரு.சங்கர் அழைத்துச் சென்று "தமிழ் உலகம்" நடராஜா வீட்டில் தங்க வைத்தார். திரு.நடராஜா மேட்டுத் தெருவில் அச்சகம் வைத்திருந்தார். அங்குதான் அவரது "தமிழ் உலகம்" ஏடும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

திரு. நடராஜா தலைமையில் மேட்டுத்தெரு விவேகானந்தா சபையில் அண்ணா பிறந்த நாள் விழாக்கூட்டம் ஏற்பாடாகி இருந்தது. பத்திரிகைப் பேட்டி, வானொலி பேட்டி எல்லாம் ஏற்பாடாகி இருந்தது. கொழும்பில் திரு. சங்கர் எனக்குப் பல நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். தினகரன் ஏடு அலுவலகம் சென்றிருந்தேன். அங்கு துணை ஆசிரியர் திரு. இரத்தினத்தைச் சந்தித்தேன்.

மலேசியாவில் முதல் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்தது. அடுத்த மாநாட்டைத் தமிழகத்தில் நடத்தும் பொறுப்பை அன்றைய முதல்வர் பக்தவச்சலம், மலேசியா மாநாட்டில் கலந்த போது ஏற்றுக்கொண்டார். ஆனால், அவர் தொடர்ந்து முதல்வராக நீடிக்காது அண்ணா முதல்வரானதால், அந்தப் பொறுப்பை அண்ணா சிறப்பாக மேற்கொண்டு செயல்பட்டார்.

மாநாடு சிறப்பாக நடந்திட அண்ணா தனிக் கவனம் செலுத்தினார். அப்போது கோவை விவசாயக் கல்லூரி (அன்று விவசாயப் பல்கலைக் கழகமாக அது ஆகவில்லை) மாணவர்கள் தனித்தமிழ் நாடு கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். கொடி ஏற்றி, இரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் வரை திட்டம் அறிவித்தனர். தமிழகம் ஏற்கனவே 1965-இல் மாணவர்கள் நடத்திய இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியைச் சந்தித்தது. போராட்டம் பெரும் அளவில் உருவானது, அதனால் வெளிநாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் மாநாட்டிற்கு வராது போய் விடுவார்களோ என்ற அச்சம் ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு எழுந்தது. திரு.சுப்பையா பிள்ளை, திரு.வி.எஸ்.தியாகராஜன் ஆகியோர் அண்ணாவை அணுகினர். அண்ணா அனைத்துக் கல்லூரி மாணவர் தலைவன் என்பதால் என்னை அழைத்தார். மாநாடு நடத்தவேண்டிய அவசியத்தை விளக்கினார். வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து தமிழ் அறிஞர்களான வெளிநாட்டவர் மாநாட்டிற்கு வருவது நமக்குப் பெருமை. அவர்கள் பயணங்கள் நம்மைப்போல் இல்லாது பல திங்கட்கு முன் திட்டமிடப்பட்டவை. "தமிழகத்தில் மாணவர் போராட்டம் நடக்கிறது" என செய்தி அவர்கள் அறிந்ததால் பயணத்தை ரத்து செய்து விடுவர். ஆதனால் போராட்டம் நடப்பது இப்போது நல்லதல்ல என்றார். அவரது அறிவுரை ஏற்று "போராட்டம் நடத்த வேண்டாம் எனவும் மாநாட்டுச் சமயம் மாணவர் சமுதாயம் இப்போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தராது. அதனால் அம்

முயற்சியில் ஈடுபட்டோரைக் கைவிடக் கேட்டு” அறிக்கை விடுத்தேன்.

பலாலி விமான நிலையத்தில் தடுக்கப்பட்டேன் இலங்கைப் பயணம் முடிந்து பலாலி விமான நிலையம் வந்தேன். வி. நவரத்தினம் வழியனுப்ப வந்தார். அந்த நேரம் தந்தை செல்வா கொழும்பிலிருந்து பலாலி விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினார். வழக்கமாக மெல்லப் பேசும் அவர், விடை கொடுத்து அனுப்பும் போது காதோடு காதாக என்னிடம் ஏதோ ரகசியம் பேசுகிறார் என்ற ஐயம் விமான நிலையத்திலிருந்த உளவுத்துறையினருக்கு வந்தது.

விமானத்தில் ஏற்றப்பட்ட என் பொருள்களை இறக்கினர். விமானம் ஓட்டியோ “நேரம் ஆகிறது: இவரை விட்டு விட்டுக் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லத் தலைப்பட்டார். “உரிய நேரத்தில் விமானப் பயணத்திற்கு வந்த என்னை தாமதப்படுத்துவது உங்கள் உளவுத்துறை. அதற்காக என்னை விட்டு விட்டுச் செல்லக் கூடாது” என நான் வாதாட, அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு யாழ்நகர் விட்டுத் திருச்சிக்குப் பயணமானேன்.

பின்னர், பாராளுமன்ற உறுப்பினரான நவரத்தினம், அத் தகுதியில் லண்டனில் மாநாடு ஒன்றில் கலந்து கொள்ளத் தமிழகம் வந்தார். அதைப் பயன்படுத்தி சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் இலங்கை தமிழர் பிரச்சினைக்

கருத்தரங்கம் உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை சார்பில் நடத்தினேன்.

தந்தை செல்வாவைத் தமிழகம் அழைத்திருந்தேன். நாம் தனியே இலங்கைத் தமிழர் பற்றி தமிழ் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதைக் காட்டிலும் தந்தை செல்வா, தளபதி அமிர்தலிங்கம் தமிழகம் வந்தால் என்ன என்று கருதினேன். அப்படியே அவர்களும் வந்தனர். சென்னை அழைத்து வந்து எம்.எல்.ஏ. விடுதியில் தங்க வைத்து, ஆளுநர் கே.கே.ஷா, கலைஞர், எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி, ஜெமினிகணேசன் மற்றும் தலைவர்களை, தமிழக கலைஞர்களைச் சந்திக்க வைத்தேன்.

தமிழகத்தில் தம்பி ‘பிரயா’

தந்தை செல்வா வந்து போனபின் பல இலங்கைத் தமிழ் இளைஞர்கள் தமிழகம் வந்து போனார்கள். இலங்கை தமிழ் அமைச்சர் குமாரசூரியர் யாழ்ப்பாணம் வரும் போது பாலத்திற்கு வெடிவைக்கும் முயற்சியில், வெடியைச் சரிக்கட்டும் போது பெரியஜோதி காயப்பட்டார். “ஊரில் வைத்தியம் செய்யாது தமிழகம் புறப்பட்டுப் போவோம்” எனத் தமிழகம் வந்தார். தம் உறவினர் தம்பி பிரபாகரனையும் அழைத்து வந்தார். பெரிய ஜோதியும் பிரபாவும் (தம்பி பிரபாகரன்) கோடம்பாக்கத்தில் தங்க சிறிய அறை ஏற்பாடு நானும், இராஜரத்தினமும் செய்து கொடுத்தோம்.

கவிஞர் காசியானந்தன் இலங்கைச் சிறையில் வழக்கு ஏதும் இன்றி வாடுவது

அறிந்தேன். “மீண்டும் இலங்கை எரிகிறது” என்ற நாடகம் எழுதினேன். காசிஆனந்தன் வழக்கு விசாரிக்கப் பட்டால் எப்படி நடக்கும் என்பதே அந்நாடகம். நான் காசியானந்தனாக நடத்தேன். அன்று இலங்கை சீதையால் எரிந்தது, இப்போது ஸ்ரீமாவோவால் எரிகிறது. (அப்போது இலங்கைப் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா) அதுவே “மீண்டும் எரிகிறது” நாடகம். சென்னை வாணி மஹாலில் நாடகம் நடந்தது. கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம் முன்னிலையில் கண்ணதாசன் தலைமை.

தில்லி வந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவிற்குக் கறுப்புக்கொடி காட்ட நான் தில்லி சென்று கைதான வேளை, தம்பிமார்கள் காண்டிபனும், தோழர்களும் சென்னை இலங்கைத் தூதரகம், மகாபூதி சொசைட்டி ஆகிய இடங்களுக்கு வெடி வைத்துப் பிடிபட்டும் போயினர். சென்னை திரும்பி, அரசுடன் பேசி தலைமறைவாக இருந்த காண்டிபனை ஒப்படைத்துப் பெயருக்கு ஒரு வழக்கு நடத்தி, அவர்களுக்கு விடுதலையும் பெற்றுத் தந்தேன்.

இலங்கையில் நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

1974இல் இலங்கையில் நான்காம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஏற்பாடு நடந்து கொண்டு இருந்தது. அரசின் ஒத்துழைப்பு இல்லை. அந்நேரம் கவிஞர் கண்ணதாசனுடன் ஒரு மாதம் மலேசியா, சிங்கப்பூர் சொற்பொழிவுப் பயணம் புறப்பட்டேன்.

இலங்கைத் தூதரகம் என்னை அனுமதிக்காது. மலேசியா, சிங்கப்பூர் சென்று தங்கியிருந்து விசா பெறும் முயற்சியில் புறப்பட்டேன். நண்பர் இராஜரத்தினம் கலைஞரை அம் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள அரசிடம் பேசி மாநாட்டு சமயமாகிய ஜனவரி 8, 9, 10 நாட்களை வேறு நிகழ்ச்சிகளுக்கு இசையாது ஒதுக்கி வைக்கச் செய்திருந்தார். இலங்கை அரசோ இறுதி நேரத்தில் தமிழ் அறிஞர்கள் யாரையும் வெளிநாட்டிலிருந்து வர அனுமதிக்கவில்லை. குறிப்பாக எனக்கு விசா தந்துவிடக்கூடாது என்ற தாக்கீது வேறு. சிங்கப்பூரில் ஒரு நண்பர் வீட்டில் இரவு உணவு உண்டு கொண்டிருந்தபோது துரை என்றழைக்கப்பட்டவர் “எனக்கு மலேசியாவில் இருக்கும் இலங்கைத் தூதுவர் நண்பர். நான் எதைச் சொன்னாலும் தட்டமாட்டார்” என்றார். என் ஆவலை அறிந்திருந்த என் நண்பர் மறைந்த மாக்கான் ஜபார் “இவருக்கு (என் விவரம் சொல்லாது) விசா வாங்கித்தர முடியுமா” என்று கேட்க “இதோ பேசுகிறேன்” என கோலாலம்பூருக்கு அந்த இரவு நேரத்தில் பேச “நாளை சனி விடுமுறை என்றாலும் உனக்காக அந்த நண்பர் அலுவலகத்தைத் திறந்து விசா குத்தித் தருகின்றேன் என்கிறார்” என்றார். துள்ளிக்குதித்து சிங்கப்பூரிலிருந்து இரவோடு இரவாக தனியாக வருவோரை நாலுபேருடன் ஏற்றிச் செல்லும் டாக்சியில் கோலாலம்பூர் துங்கு அப்துல்ரகுமான் வீதியில் இருந்த அலுவலகம் முன் சரியாக 10 மணிக்கு இறங்கினேன். அந்த

அப்பாவிச் சிங்களவர் எனக்கு விசா தந்து பின்னர் பட்ட துன்பம் எனக்கு மிகுந்த வேதனை தந்தது.

அழையாத விருந்தாளியானேன்

இலங்கை அடைந்தேன். அது லண்டனி லிருந்து வரும் விமானம். என்னைத் தவிர அனைவரும் வெள்ளையர். தடைப் படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலைப் பார்க்க காது என்னை உள்ளேவிட கொழும்பு அடைந்தேன். மறுநாள் யாழ்ப்பாணம். நான் வந்ததில் தமிழருக்கு மகிழ்ச்சி - அரசிற்கு அதிர்ச்சி.

என்னைக் கைது செய்ய முயற்சி. தப்பித்துப் பல கிராமங்களில் பேசி, அறிவித்தபடி மாநாட்டு இறுதி நாளில் அமைந்த ஊர்வலத்தை துவக்கிப்பேச ஒலிபெருக்கியைக் கையில் எடுத்தேன். அப்போதே என்னைக் கைது செய்ய வருவதையும் அவர்களிடம் சாவகச்சேரி நவரத்தினம் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டு தடுப்பதையும் கண்டு மெல்ல-கம்பி நீட்டினேன். மீண்டும் மாலைவரை பல ஊர்களில் பேசி, காவல்துறை எனக்கு ஏற்படுத்தியிருந்த பல தடுப்புகளையும் கடந்து வீரசிங்கம் மண்டபம் முன் வந்துசேர்ந்தேன். அப் பயணத்தில் என்னுடன் கோவை மகேசன், ஈழவேந்தன் இருந்தனர்.

ஆயிரக் கணக்கானோர் கூட்டம் மண்டபம் நிறைய கூட்டத்தை மண்டபத் திற்கு முன் திறந்த வெளியில் திடீர் ஏற்பாடு. மேடையில் நான் ஏறியதும், தலைவர் அமிர்தலிங்கம் வந்து ஆரத்

தழுவக் கரவொலி வாளைப் பிளந்து தூரத்தில் இருப்போர் “ஆட்டோகிராப்” புத்தகங்களை வீச, நான் கையெழுத்துப் போட்டு வீச, அந்த பந்து விளையாட்டிற்கு இடையே எஸ்.பி. ஒருவர் என்னை அணுகி ஒரு கடிதம் தந்தார். அது என்னை கைது செய்து கொழும்பு 4ஆவது மாடிக்கு விசாரணைக்கு அழைத்து வரக்கட்டளை. நாலாவது மாடிதான் நம் தம்பிமார்களுக்கு விருந்து வைத்த இடம் என்று ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

இலங்கையில் ‘ஜாலியன் வாலாபாத்’

“நான் வருகிறேன், ஆனால் பேசி விட்டுத் தான் இங்கிருந்து என்னை நீங்கள் அதற்கு முன் அழைத்துப் போக விரும்பினாலும் மக்கள் விடமாட்டார்கள்” என்றேன். சற்று யோசித்து என்ன செய்யலாம் என ஆலோசிக்கப் போனவர், திடீரெனப் பல வேள்களைக் கூட்டத் திற்குள் நுழையச் செய்து, கூட்டத்தைக் கலைக்கச் சதி செய்தார். யாழ்ப்பாண “ஜாலியன் வாலாபாத்” நடந்தது. மக்கள் வெள்ளம் கலைய வழியில்லாது அலை போல் ஆள்மேல் ஆள் விழ என்னை வீரசிங்க மண்டப, பூட்டப்பட்ட கதவின் கண்ணாடியை உடைத்து, விறகுக் கட்டைப்போல் உள்ளே தள்ள பாதிரியார் ஒருவர் அங்கியை எனக்குக் கழட்டி நான் தப்பிக்க உதவ, பின்மதில் சுவர் எட்டிக் குதிக்க, சகதித் தண்ணீரில் மறைந்திருந்த வெட்டப்பட்ட கட்டைகள் காலில் குத்த, இரத்தம் சொட்டச் சொட்டத் தப்பினேன்.

வட்டுக்கோட்டை மருத்துவமனையில் கட்டுப்போட்டு, மறைந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கதிரவேலுப்பிள்ளை இல்லம் கொண்டு வரப்பட அங்கே அனைத்துத் தமிழர் தலைவர்களும் சோகமே உருவமாக இருந்தனர். நெரிசலில் மின்சாரம் தாக்கி ஒன்பது உயிர்கள் பலியான வருத்தத்தில்.

மறுநாள் விமானத்தில் கொழும்பு பயணம். அதே விமானத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு வித்திட்ட தனிநாயக அடிகள் சோகமே உருவமாக இருக்கக் கண்டேன். விமான நிலையத்தில் மறைந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், தர்மத்தின் வாழ்வுதனை சூது கவ்வியது போல் பின்னர் தர்மலிங்கம், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் தங்கதுரை ஆகியோர் என்னை எதிர்கொண்டு அழைத்தனர்.

தப்பி வந்தேன் தமிழகம்

தலைவர் தொண்டமான் அலுவலகம் சென்றோம். மறுநாள் விசாரணைக்குப் போகத் தயாராக இருந்த என் நிலையை அவர் ஏற்கவில்லை. தில்லியில் இந்திய அரசுடன் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ புறப்படு முன் பயணமாக இருந்த அதிகாரிகளுடன் - அதே விமானத்தில் செல்ல இராமசாமி என்ற பெயரில் தொண்டமான் இடம் ஏற்பாடு செய்தார். என் தந்தை பெயர் இராமசாமி சனார்த்தனம் என்று இருந்தது வசதியானது. தப்பித் தமிழகம் வந்தேன் - அரசு ஏமாந்த பிறகு, தப்பித்துச் சென்று விட்டார் என்று அமைச்சர் செய்தியாளருக்குத் தெரிவித்தார்.

மாநாட்டுக் கொடுமைகளைத் தமிழகத்தில் விளக்கினேன். சென்னை பர்மா பஜாரிலிருந்து கண்டன ஊர்வலம் இலங்கைத் தூதரகம் வரை நடத்தினேன். மதுரை முத்தண்ணன் தாமே வந்து கலந்து கொண்டு தமிழ் உணர்வை வெளிப்படுத்தினார். மதுரைக்கு அழைத்தார். இலங்கை மாநாட்டுக் கொடுமைகள் பற்றி மக்களுக்கு தெரிவிக்க-மதுரை தழுக்கம் மைதானத்தில் மக்கள் கடல் அன்று என் பேச்சைக் கேட்கக் காத்திருந்தது. தொடர்ந்து பல ஆர்ப்பாட்டங்கள், போராட்டங்கள் கூட்டங்கள் இலங்கைத் தமிழருக்காக.

ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயகா தில்லி செல்லும் வழி தமிழகம் வந்தார் - கருப்புக் கொடி காட்டிக் கைதானேன். தில்லி சென்றும் கருப்புக் கொடி காட்டிக் கைதானேன். தமிழ் மாநாட்டில் இலங்கை அரசு எடுத்த நடவடிக்கையால் ஒன்பது உயிர்கள் பலியான சம்பவமே, தம்பிமார்களை ஆயுதப் போராட்டம் என்ற முடிவுக்குத் தள்ளியது. தமிழ்த் துரோகிகளைத் தீர்ப்பது என்ற திட்டம் தயாரானது. யாழ் மேயர் ஆல்பர்ட் துரையப்பா முடிவு சம்பவமே முதலாவது ஆகியது.

ஆண்டுதோறும் கச்சத்தீவு திருவிழா விற்குச் செல்லவும் அங்குத் தம்பிமார் வருவதும், என்னோடு தொடர்பு கொள்வதும் வழக்கமானது. இந்தியாவில் அவசர காலச்சட்டம் தமிழகத்தில் கைது செய்யப்பட வேண்டியோர் பட்டியலில் என் பெயர் இரண்டாவது இடம். ஏன் தெரியுமா? அயல்நாட்டுத் தமிழருக்காக,

குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழருக்காக, இந்திய வெளிவிவகாரக்கொள்கைகளைக் கண்டித்துப் பேசுகிறேனாம்.

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு நான் சென்றது என் மூன்றாம் இலங்கைப் பயணம். இனி ஒரு பயணம் - எதிர் நோக்குகிறேன். தனிக்கொடி ஏற்றி என் ஈழத்தமிழ் மக்கள் ஆடிப் பாடும் திருநாளில் அவர்களோடு அணைத்து மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விடும் நாளை! அந்நாள் - நாளை அல்லது

மறுநாள் மலரத்தான் போகிறது. அதுவே 1998-என் அறுபதாம் ஆண்டின் மணி வாசலில் நுழைகிறேன். அதையொட்டி தமிழகத்தில் உலகத்தமிழர் பேரவை ஏற்பாடு செய்து வரும் விழாவிற்கு அழைப்பிதழ் தான் அலைகள் அறுபது.

நன்றி: 'மறுபக்கம்' : இரா.சனார்த்தனம் அவர்களின் 65ஆவது அகவை நிறைவையொட்டி 164 பக்கங்களில் 2003ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நூல்

சென்னைத் தினசரி 'அலை ஓசை'யில் இரா.சனார்த்தனம் வெளியிட்ட அறிக்கை

உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் கலாநிதி இரா.சனார்த்தனம் எம்.ஏ அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து சென்னை சென்றதும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதி நாளன்று நடந்த சம்பவங்கள் குறித்து சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் "அலை ஓசை" எனும் நாளேட்டுக்கு 12.01.74 இதழில் அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அந்த அறிக்கையில் அவர் கூறியுள்ள விபரம் பின்வருமாறு:-

"மலேசியாவிலிருந்து விசா பெற்றுக் கொண்டு உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கு இலங்கை சென்றேன். நான் தடையை மீறி இலங்கை வந்ததாக அங்குள்ள எல்லா பத்திரிகைகளும் செய்தி வெளியிட்டன. எனவே ஒரு பெரிய கூட்டத்தில் சனார்த்தனம் தோன்றுவார் என்று விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. தமிழறிஞர்களுக்கு வழியனுப்புக் கூட்டம் ஒன்று கடந்த பத்தாம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கில் கூட்டம் திரண்டு

விட்டதால் மண்டபத்தின் எதிரே உள்ள மைதானத்தில் கூட்டம் நடந்தது. இக் கூட்டத்தில் ஜனார்த்தனம் பேசக்கூடாது என்று பொலிசார் கூறினர். மாலை 7.30 மணிக்கு நான் அந்த மேடைக்குப் போனேன் "சனார்த்தனம் பேசியே ஆகவேண்டும்" என்று மக்கள் குரல் எழுப்பினர். இறுதியில் பொலிசாரும் நான் பேச அனுமதித்தனர்.

மேடையில் உட்காந்திருந்த என்னிடம் பொலிஸ் அதிகாரிகள் வந்து ஒரு நோட்டீஸ் கொடுத்தனர். 12-ந் திகதியன்று இலங்கைக் குற்றப்பிரிவு புலனாய்வுத்துறை தலைமை அதிகாரி முன் ஆஜராகவேண்டுமென்று அந்த நோட்டீசை நான் கையெழுத்துப் போட்டு வாங்கிக்கொண்டேன். அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் ஐந்தாறு லாரிகள் நிறைய பொலிசார் வந்தனர். கூடியிருந்த கூட்டத்தின் மீது திடீரென்று கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசினார்கள். தடியடியும் நடந்தது. பலபேர் மயங்கியும் காயப்பட்டும் விழுந்தனர்.

அருகிலிருந்த மின்கம்பிகளையும் பொலிசார் துண்டித்தனர். அந்த மின் சாரக் கம்பிகள் விழுந்ததில் மின்சாரம் பாய்ந்து மூன்று பெண்கள் தூக்கி எறியப் பட்டனர். இந்த நேரத்தில் கூடியிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் அலறியடித்தபடி ஓடினார்கள். பக்கத்திலிருந்த சினிமாதியேட்டர் ஒன்றுக்குள் ஓடி ஒளிந்தனர் பொதுமக்கள். அங்கும் போய் பொலிசார் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியதோடு, தடியடியும் நடத்தினர். பஸ்ஸைக்காக காத்திருந்த மக்கள் மீதும் தடியடி நடத்தப்பட்டது.

“ஜாலியன் வாலாபாக்” கொடுமை போல் நடந்த இத்தாக்குதலில் 9 பேர் இறந்ததாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் நூறு பேருக்கு மேல் இறந்திருக்கக்கூடும். கும்பல்கும்பலாக மக்கள் குற்றயிராக விழுந்து கிடந்ததை நான் கண்டேன். இவர்களில் ஒரு சிலர்தான் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

பொலிஸ் லாறிகளிலே பலரை எடுத்துப்போட்டுக்கொண்டு போனார்

கள். அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியவில்லை. காட்டுப் பகுதிக்குக் கொண்டு சென்று பொலிசாரே அவர்களை எரித்திருக்கக்கூடும்.

இந்தத் தடியடியில் எனக்கும் காயங்கள் ஏற்பட்டன. (ஜனார்த்தனனின் காலிலும் கையிலும் அடிபட்டதால் பண்டேஜ் போடப்பட்டிருந்தது). ஒரு பாதிரியார் வந்து தன்னுடைய உடைகளைக் கழற்றி என்னிடம் கொடுத்து தப்பிச் செல்லும்படி கூறினார். நான் அந்த உடைகளை அணிந்து கொண்டு கூட்டத்திலிருந்த தமிழ் இளைஞர்களின் துணையுடன் வெளியேறினேன்.

மறுநாள் காலையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விமானம் மூலம் கொழும்பு வந்து அங்கிருந்து சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.”

இவ்வாறு அந்த அறிகையில் கலாநிதி இரா.சனார்த்தனம் கூறியுள்ளார்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

27.1.1974: பக்கம் 6

நன்றி: ‘அலை ஓசை’ நாளேடு, 12.01.74

ஒரு பொய்யும் ஒரு உண்மையும்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்ச்சியின்போது ஏற்பட்ட அசம்பாவிதம் சம்பந்தமாக, 'அலை ஓசை'யில் வெளிவந்த திரு. ஜனார்த்தனம் அவர்களின் அறிக்கையிலிருந்து சில பகுதிகளையும், அது சம்பந்தமாக உண்மையை எழுதிய 'வீரகேசரி' யின் ஆசிரிய தலையங்கத்திலிருந்து சில பகுதிகளையும் கீழே தருகின்றோம்.

(12-1-1974 "அலை ஓசை"யில் வெளிவந்த ஜனார்த்தனம் அவர்களின் அறிக்கை)

ஜனார்த்தனத்தின் அறிக்கையிலிருந்து..

"ஜூலியன் வாலாபாக்" கொடுமை போல் நடந்த இத்தாக்குதலில் ஒன்பது பேர் இறந்ததாகச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் நூறு பேருக்கு மேல் இறந்திருக்கக் கூடும்.

கும்பல் கும்பலாக மக்கள் குற்றுயிராக விழுந்து கிடந்ததை பல இடங்களில் நான் கண்டேன். இவர்களில் ஒரு சிலர் தான் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

போலிஸ் லாரியிலேயே பலரை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியவில்லை. காட்டுப் பகுதிக்குக் கொண்டு சென்று பொலிசாரே அவர்களை எரித்திருக்கக் கூடும்.."

26.01.1974 'வீரகேசரி' ஆசிரிய தலையங்கத்திலிருந்து

"..யாழ்ப்பாணச் சம்பவத்தைப் பற்றி உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் செயலாளரென வர்ணிக்கப்படும் திரு. ஜனார்த்தனம் வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையில் பல விஷயங்கள் அப்பட்டமான பொய் என்பதை இங்கு இடித்துக் காட்ட விரும்புகிறோம். இலங்கையிலுள்ள பத்திரிகைகள் அனைத்தும் அரசாங்க கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளவையென்ற கூற்று பச்சைப் பொய்'..

யாழ்ப்பாணச் சம்பவத்தில் நூற்றுக் கணக்கானோர் பலியாகியதாக அவர் சொல்லியிருப்பது பொய்களுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தது போன்ற பெரும் பொய்...."

நன்றி: களனி ஏப்ரல்-ஜூன் 1974 ப.13.
(வீரகேசரி ஆசிரிய தலையங்கம்-மீள்பதிப்பு)

பத்திரிகைப் பணியில் அரை நூற்றாண்டு

எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம்
(முன்னாள் ஆசிரியர், ஈழநாடு)

ஈழத்தில் அனுபவம்மிக்க பத்திரிகையாளராகத் திகழும் எஸ்.எம்.ஜி. அவர்கள் வீரகேசரியில் ஏழு ஆண்டுகளும், ஈழநாட்டில் இருபத்தியொரு ஆண்டுகளும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். பத்திரிகையாளராகத் தான் வாழ்ந்துபெற்ற அனுபவங்களை 'பத்திரிகைப்பணியில் அரை நூற்றாண்டு' என்ற தனது நூலில் சுவையாக விபரிக்கின்றார். எஸ்.எம்.ஜியின் 'ஈழநாடு' அனுபவங்களில் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுச் சம்பவங்கள் தொடர்பான அவரது நேரடி அனுபவங்கள் இங்கு தேர்ந்து தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. மூலப்பகுதி மேற்கண்ட நூலில் 22-85 பக்கங்களில் மிக விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மூன்றாம் திகதி யாழ்.நகரில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஆரம்பமானது. இந்த மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவதற்கு அன்று ஆட்சிபீடத்திலிருந்த சிறிமா அரசு பல இடையூறுகளைச் செய்தது. இதனால் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்கள் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் வாழை, கமுகு ஆகியவற்றை நடட்டும் மகர தோரணங்கள் கட்டியும் தமிழுக்கு பெரும் விழா எடுத்தனர்.

தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் யாழ்ப்பாணக் கிளைக்கும் வி.எஸ்.துரை

ராஜாவே தலைவராக இருந்தார். விழா வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஆரம்பமானது. மூன்றாம் திகதியிலிருந்து பத்தாம் திகதி வரை பல்வேறு மண்டபங்களில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்து விவாதிக்கப்பட்டது. வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கலை நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன. ஒன்பதாம் திகதி பிற்பகல் யாழ் நகரின் முக்கிய வீதிகள் வழியாக ஊர்தி பவனி வீரசிங்கம் மண்டபத்தை வந்தடைவதற்கு ஒழுங்குசெய்யப்பட்டிருந்தது.

இந்த ஊர்தி பவனிக்குப் பொறுப்பாக இருந்த பி.கே.பொன்னம் பலம் பவனிக்குத் தலைமைதாங்கிச் சென்றார்.

இந்த பவனி “ஈழநாடு” அலுவலகம் வழியாகவும் வந்தது. மாலையில் மழையும் கொட்டத் தொடங்கியது. இந்த ஊர்தி பவனி மணிக்கூட்டு வீதி வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது ஊர்தி யொன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த இரும்புக் குழாய் மின்சாரக் கம்பியில் தொட்டதால் மின்சாரம் பாய்ந்து இருவர் மாண்டனர்.

மறுநாள் “ஈழநாடு” பத்திரிகையில் முதல் பக்கத்தில் செய்தியாக இது வெளிவந்தது. ஊர்தி ஏற்பாட்டாளர்களின் கவனக்குறைவுதான் இதற்குக் காரணம் என்ற ரீதியில் செய்தி அமைந்திருந்தது. இச்செய்தியைப் பார்த்ததும் இது விஷ மத்தனமான செய்தி என்றும் தாம் “ஈழநாடு” மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப் போவதாகவும் வீ.எஸ். துரைராஜா எனக்குத் தொலைபேசியில் கடுமையான வார்த்தைகளால் மிரட்டினார். இதற்குத் திருத்தம் போட்டு மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டுமென்றும் என்னிடம் சொன்னார். “அப்படியா, பார்ப்போம்” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

இதன் பின்னர் திடீர் மரண விசாரணை அதிகாரி நடராஜாவுடன் தொடர்புகொண்டு மரண விசாரணை அறிக்கை பற்றிக் கேட்டேன். இது ஊர்தி பவனி ஏற்பாட்டாளர்களின் கவனக் குறைவினால் ஏற்பட்ட மரணங்கள் என்பதே தமது தீர்ப்பு என்று மரண விசாரணை அதிகாரி சொன்னார். ஊர்தி பவனிக்குப் பொறுப்பானவர்களை அவர் தமது அறிக்கையில் கண்டித்திருந்தார். ஊர்தி பவனிக்குத் தலைமை தாங்கிச்

சென்ற பி.கே.பொன்னம்பலத்தை விசாரணையில் ஆஜராக வேண்டுமென்றும் உத்தரவிட்டிருந்தார். பின்னர் பொன்னம்பலத்தைக் கைதுசெய்து ஆஜராக்கும்படி ஆணையும் பிறப்பித்திருந்தார். இது மறுநாள் “ஈழநாடு” பத்திரிகையில் முன்பக்கச் செய்தியாக பெரிதாக வெளிவந்தது. வி.எஸ்.துரைராஜா பின்னர் என்னுடன் தொடர்புகொள்ளவில்லை. பொன்னம்பலம் பின்னர் (யாழ்ப்பாண மேயர் அல்பிரட்) துரையப்பாவைச் சந்தித்துச் சமாளித்துக்கொண்டார்.

பத்தாம் தேதி மாநாட்டின் இறுதி நாள் நிகழ்ச்சி வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அன்றையதினம் மாநாட்டில் நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து போக்கு வரத்துச் சேவையும் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. சைக்கிள்களில் மாநாட்டுக்குச் சென்றவர்கள் கூட சைக்கிள்களை அங்கேயே விட்டுவிட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக ஓடித் தப்பினர்.

மாநாட்டில் நடந்த சம்பவம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வீட்டிலுள்ளோர் தகவல் பெறுவதற்கு அவதிப்படுவார்கள் என்பதால் அவர்களுடன் தொடர்புகொள்வதற்கு “ஈழநாடு” பற்றித் தெரிந்த பலர் அலுவலகம் வந்து குவிந்தனர். தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ளக் கூடியவர்களுக்குத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தேன். வந்தவர்களில் பலரும் போகவேண்டிய வழிகளில் பொலிஸ் தொல்லைகள் இல்லையென்பதைப் பல இடங்களிலும் தொலைபேசியில்

தொடர்பு கொண்டு அறிந்து அவர்கள் தங்கள் இடங்களுக்குப் பயமில்லாமல் போய்ச் சேரலாம் என்பதை உறுதிசெய்து பலரை அனுப்பிவைத்தேன். இதற்கி டையில் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிச் செய்திகள் எடுக்கச் சென்றிருந்த நமது அலுவலக நிருபர் யோகநாதன் மற்றும் நிருபர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த செய்திகளை அன்று இரவு கடமையிலிருந்த காசிலிங்கம் சரிபார்த் துக்கொண்டிருந்தார். நான் போனதும் அவற்றை எனக்கு அனுப்ப நான் அவற்றிக்கு உபதலையங்கங்கள் போட்டு அச்சகப் பகுதிக்குள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தேன்.

இரவு பத்தரை பதினொரு மணியி றுக்கும் என்று நினைக்கிறேன். யாழ்ப் பாண அரசாங்க அதிபரும் தகுதிவாய்ந்த அதிகாரியுமான வேர்ணன் அபயசேகரா தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார். “நான் வந்து பார்த்து சரியென்று சொல்லும்வரை நீங்கள் பத்திரிகை அடிக்கக்கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு தொலைபேசி அழைப்பைத் துண்டித்துக்கொண்டார்.

“அரசாங்க அதிபர் வரும் நேரம் வரட்டும் நீங்கள் செய்திகளை அச்சுக் கோர்த்து தயார் செய்யுங்கள்” என்று வந்த செய்திகள் எல்லாவற்றுக்கும் உபதலையங்கங்கள் போட்டு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். முதற் பக்கத்துத் தலைப்புச் செய்திக்கு முதற் பந்தி எழுதிய போதிலும் தடித்த எழுத்தில் அச்சடிக் காமல் கொஞ்சம் சிறிய எழுத்தில்

அச்சுக்கோர்க்கச் சொன்னேன். முதல் பக்கத் தலைப்புப் போடவில்லை.

நள்ளிரவு 12 மணியும் கடந்து ஒரு மணியாகியும் அரசாங்க அதிபரிடமிருந்து எத்தகவலும் வரவில்லை. நான் அவரைத் தொடர்புகொள்வதற்கு கச்சேரிக்கும், அவரது இல்லத்துக்கும் தொலைபேசி அழைப்பு எடுத்துக் களைத்துவிட்டேன். பொலிஸ் நிலையத்திலும் முயற்சி செய்தேன் பயனில்லை. அதிகாலை இரண்டு மணியாகிவிட்டது. அரச அதிபரின் இல்லத்துடன் மீண்டும் தொடர்புகொண்டேன்.

திருமதி அபயசேகரா தான் பேசி னார். மணி இரண்டுக்கும் மேலாகி விட்டது. இனியும் தாமதமானால் நாளை பத்திரிகையை வெளியிடமுடியாது போய்விடும் என்று சொன்னேன். இதன் பின்னர் தான் “நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்துடன் தொடர்பு கொண்டு பாருங்கள், சில சமயம் அவர் அங்கே இருக்கக்கூடும்” என்றார். மீண்டும் யாழ். பொலிஸ் நிலையத்துடன் தொடர்புகொண்டு அரச அதிபருடன் கதைத்தேன்.

“நாளைய பத்திரிகையில் என்ன போடுகிறீர்கள்? மாநாட்டுச் சம்பவம் பற்றி என்ன எழுதியிருக்கிறீர்கள்?” என்று அபயசேகரா கேட்டார்.

“அங்கு நடந்த சம்பவங்களை எழுதியிருக்கிறோம்” என்று சுருக்கமாகச் சொன்னேன். “மாற்றுத் தரப்புச் செய்தி களைப் போடவில்லையா?” என்று

கேட்டார். “நீங்கள் சொன்னால் போடலாம்” என்றேன்.

“கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அங்கு அமைதிகாக்கச் சென்ற பொலிசார் மீது கற்களையும் செருப்புகளையும் வீசிக் கலகம் செய்தார்கள். இதன்பின்தான் பொலிசார் பாதுகாப்புக்காக நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். இதை முதலில் நல்ல முறையில் போடுங்கள். இதை நான் சொன்னதாகப் போடவேண்டாம்” என்று அவர் சொன்னார்.

முதல் பக்கத் தலைப்புச் செய்தியின் முதற் பந்தியில் அரசு அதிபர் சொன்னதைப் போட்டுத் தலைப்பும் எழுதிக் கொடுத்தேன். இந்த முதல் பந்திச் செய்திக்குப் பின் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் விபரமாக உபதலைப்பு

களுடன் பிரசுரமாயின. இவை முதலிலேயே செய்யப்பட்டு ஆயத்தமாக இருந்தன.

மறுநாள் பத்திரிகையில் வெளிவந்த தலைப்பும் முதற்பந்தியும் மக்கள் மத்தியில் அதிருப்தியைத் தோற்றுவித்த போதிலும் மக்கள் பின்னர் அதன் காரணத்தை விளங்கிக்கொண்டார்கள். அத்துடன் நடந்த சம்பவங்கள் விபரமாக இடம்பெற்றிருந்ததில் திருப்தியும் அடைந்தனர்.

நன்றி: பத்திரிகைப் பணியில் அரை நூற்றாண்டு. கோபு (இயற்பெயர்: எஸ்.எம். கோபாலரத்தினம்). யாழ்ப்பாணம்: பாரதி பதிப்பகம், 430 காங்கேசன்துறைவீதி, 1வது பதிப்பு, நவம்பர் 2003. (யாழ்ப்பாணம்: பாரதி பதிப்பகம்). xvi, 140 பக்கம். தகடுகள், விலை: ரூபா 150., அளவு: 20x15 சமீ.

பாகம் நான்கு

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு
தொடர்பான யாழ்ப்பாணக் குடிமக்கள் குழு விசாரணை
அறிக்கையும் செய்திகளும்

The Tragedy of January Tenth, 1974

Report of the Commission of Inquiry

Consisting of

Mr O.L.De Kretser (Former Judge of the Supreme Court of Ceylon,
President, Classical Association of Ceylon) - *Chairman*

Rt. Rev. Sabapathy Kulandran (Former Bishop) - *Member*

Mr. V.Manicavasagar (Former Judge of the Supreme Court of Ceylon) - *Member*

Mr. A.V.Vatepillai - *Secretary to the Commission*

Jaffna

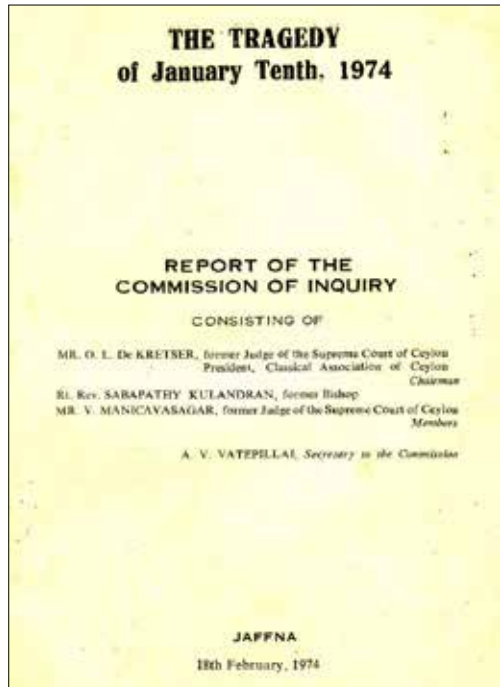
18th February, 1974

Foreword

The eight days, January 3rd to the 10th, span a great event in our national history- The 4th International Conference of Tamil research Studies, with its Seminars, Exhibition, Cultural shows and Floats, turned the City of Jaffna, for the time being, into the International Capital of Tamil Culture. The motto of the Conference, derived from an ancient Tamil classic, set the tone for the meeting: "Every country is my country. Every man is my kinsman."

It was at the valedictory session in the late evening of January 10th that the peak hour was reached. An estimated crowd of 50,000 people were there to hear and bid farewell to some of the world's eminent Oriental Scholars who had come to study this ancient language and its living culture. The palm and green decorations that lined every road, in town and village, bore witness to the spontaneous enthusiasm of those who

spoke the language, which had been spoken by their saints and sages in an unending series. The long week, and this day and hour saw an upsurge never witnessed before. Aptly enough, it was Professor Naina Mohamed, the great Muslim Tamil scholar of South India, which held the vast

assemblage spellbound by his eloquent exposition of the glorious heritage, which was enshrined, in their common mother Tongue.

It was at this moment that grim tragedy struck. Without the least excuse, a cowardly but well-planned assault was let loose, with tear gas bombs, police batons, and rifle butts and other weapons. Eight precious lives were lost, scores injured, hundreds and thousands of men, women and children were humiliated. The assault and insulting racial refrains extended to some streets of the city that night and to out of the way places the next following days. Little did the men with racial venom who planned these vile doings and the misguided men who carried them out realise that they were betraying not only the Rule of Law but also the very foundations of the Nation.

For some months preceding the conference, Government politicians and their Tamil henchmen had made every endeavour to get the venue shifted to Colombo. Obviously it was for political ends. But underlying it there was the lack of vision which failed to see that the country's intellectual system should not continue to be concentrated in the erstwhile colonial metropolis, but be more evenly distributed. And there was the lack of vision, which failed to see that the richness of the total national culture demanded the flowing together of the distinctive cultural traditions symbolised by the different languages of the

nation. Nor indeed did these short-sighted politicians see that the refusal of visas (until about three days before the Conference) to men who should have been the country's honoured guests, not to speak of the affront of sending back some four scholars who had arrived, would irreparably damage Sri Lanka's image abroad.

Even after the lifting of the ban almost at the very last moment, there was little governmental co-operation in what was one of the greatest International Conferences held on our soil. The Sri Lanka Broadcasting Corporation run on taxpayers' money, the so-called National Newspapers, controlled by Government and heavily subsidised by Government advertisements, the Government Film Unit, all failed in their national duty. Contrast this with the previous Conferences of the IATR-Kuala Lumpur, Madras. Most noteworthy the Kuala Lumpur Conference, 1966, ceremonially opened by Prime Minister TunKu Abdul Rahman and generously supported by the Government, the University of Malaya and covered so well by the mass media of that country. That Conference was followed, as is usual on such occasions, by public lectures on two evenings in order to carry the message of the Academic Sessions to members of the public.

So far there has been no concern expressed by the Prime Minister about the police doings of January 10th, no word of sympathy for those who lost their lives, not even an acknowledgement of the request of

January 11th by 7 Tamil members of the National State Assembly for an inquiry.

A meeting of representative citizens was held on January 21st at Navalar Mandapam, Jaffna, to lodge a solemn protest against the police action on the 10th, and in the absence of an indication by the Government of any intention to appoint the Commission asked for, the Citizens' Meeting proceeded to set up a Commission of Inquiry consisting of Mr. O.L.De Kretser, Mr. V. Manicavasagar (both former Judges of the Supreme Court) and the Rt. Rev. Dr. Sabapathy Kulandran (former Bishop in Jaffna) to hear evidence and to submit a report to a Committee of 10 Citizens, also elected at the meeting. On instructions from the Commission, its Secretary, Mr. A.V.Vatepillai wrote to the I.G.P., with copies of the letter to the Hon. the Prime Minister and the local S.P., to assist the Commission by deputing a senior police officer for the purpose, but there was no response to this request.

Not only the Tamil people of Sri Lanka, who have suffered so much anguish by the loss of lives, scores injured and hundreds and thousands humiliated and the self-respect of an important ethno-cultural community so grievously hurt, but all men in this country and elsewhere who accept a moral basis for society, would look forward to informing themselves of the facts and the racist animus that lies behind them.

History is replete with examples of tragic experiences, which have proved a turning point in the life of a people. They develop fresh strength from within and earn their future anew. The new method of setting up a Commission of Inquiry by the decision of a meeting of citizens is itself a pointer. The De Kretser Commission's Report is bound to become one of the great documents of history-for ever stirring up the conscience of our people and the conscience of free men everywhere.

Meanwhile, the Tamil Conference Square, around Veerasingham Hall, becomes hallowed ground, and the 10th of January a solemn anniversary date for our children and our children's children.

The Committee of Citizens desires to say how much they feel beholden to the labours of the honourable members of the Commission of Inquiry and to its indefatigable Secretary. The Committee also deeply appreciated the co-operation of scores of citizens who came forward to give evidence and in other ways made this Inquiry and Report possible.

On behalf of the Citizens' Committee,
Dr. V.T.Pasupati
Chairman

V.Yogeswaran
Secretary

Jaffna, 3rd March 1974.

Report of the Commission of Inquiry
Held at Palm Court, Jaffna
On the
2nd, 4th, 5th, 12th, and 13th February, 1974

We were nominated by the Citizens of Jaffna “to inquire and report on the incidents which took place in Jaffna on the 10th of January, 1974 on the occasion of a meeting held in Jaffna at the Veerasingham Hall premises to felicitate the foreign delegates to the International Association of Tamil Research Conference Seminar, and on the subsequent days”.

Our task was to ascertain the facts on the evidence given before us by the witnesses.

An inquiry of this nature deriving its authority from the people does not have the power which a judicial tribunal has of summoning witnesses and ordering the production of relevant documents; instead we had to be content with a notice under the hand of the Secretary to the Commission, published in the English and Tamil newspapers, inviting persons who had the knowledge of the incidents to testify before us.

In response to the advertisement a large number of persons informed the Secretary of their willingness to give evidence.

We made it clear to the Attorney-at law, Mr. Tambydurai who appeared as Amicus that we considered it unnecessary that he should place before us the evidence of several witnesses on the same facts, and that he should select his witnesses to avoid duplication.

In as much as the Jaffna Police were involved in the incidents, which were the subject of our investigation, we caused the Secretary to write to the Inspector-General of Police, with copies to the Hon. Prime Minister, and the Superintendent of Police, Jaffna, requesting the attendance of a senior police officer to assist the Commission in its task.

We regret that the authorities that we had apprised of the investigation we had undertaken did not take the opportunity of assisting us by giving the police version of what took place. We questioned some of the witnesses to ascertain whether there was any provocation from the crowd, which led to the police assault. There was a complete denial by the witnesses of any such act by the crowd.

The evidence the truth of which we accept with confidence established that the meeting planned for the 10th January 1974 was a grand finale to the conference, which commenced on the 3rd January and concluded on the 9th January. The conference was held in Jaffna not without controversy as to whether it should not be held in Colombo, and with the decision that it should be held in Jaffna, the citizens gave vent to their joy. Jaffna and the surrounding villages were gaily decorated, and the people whose attendance was estimated at several thousands daily were in festive mood.

All that was scheduled for the 10th January, 1974 was a prize giving to be held at Veerasingham Hall in connection with the pageant and the cultural exhibition which took place during the period of the conference; but by about the 7th or 8th of January the organisers decided to fall in with the wishes of the people who desired to see and hear the delegates who so far held their academic discussions in halls to which the public had no access.

A.S.P.Chandrasekera having intimated to the organisers that a fresh permit to hold the meeting on the 10th would be necessary, an application was made on the lines he suggested, namely, that they should give a list of the speakers at the meeting. The evidence establishes that the police wanted to ensure that Janarthanan, a youth leader from Tamil Nadu should not address the meeting. Janarthanan was not a delegate and it was never the intention of the organisers that he should speak. The police

gave permission for the holding of the meeting subject to that condition; as in the case of the meetings from the 3rd to the 9th, no permit in writing was issued by the police; the evidence is that it was a case of gentlemen not finding it necessary to give or demand in writing what was agreed on. It was ironical that the incidents complained of happened so shortly after the police had been thanked and commended by Professor Dr. S.Vidyanandan, of the University of Sri Lanka, who was the Chairman at the conference, for the co-operation and goodwill they had shown to the organisers.

A fall of heavy rain on the evening of the 9th made the organisers to change the venue on the 10th from the Open Air Theatre to the Veerasingham Hall. In deciding on the change of venue, the organisers apparently did not reckon with the crowd that was likely to attend or rather did not think that they would be dissatisfied with hearing from outside with the aid of loud speakers what was going on within, but would also want to see what was going on; in the result when people were pressing their way into the hall already filled to capacity, the organisers decided some action should be taken; there being no rain, a belated effort to get back to the Open Air Theatre for which the organisers had permission was made; this was unsuccessful as the Mayor of Jaffna and the Municipal Commissioner could not be found to authorise the care-taker to have the doors of the theatre opened for the meeting. A decision was taken to have the rest of the proceedings outside the hall but within the

premises, and an announcement to this effect was made; this was received with satisfaction by the crowd; they took up every vantage point from which they could see what was going on; soon there was a crowd sitting on the road running alongside the hall, and on the esplanade across the road up to the moat as far as eye could see.

Whilst steps were being taken to have the proceedings outside the hall Headquarters Inspector Nanayakara inquired of Dr. Vidyanathan what the organisers proposed to do; Dr. Vidyanathan's evidence is that he told him that he was proposing to have the meeting outside the hall as a large crowd had assembled; and the Inspector told him that it would be all right, and suggested that the people be seated and not crowd round the platform.

The changeover to the entrance to the hall involved the erection of a temporary platform under the Sigaram (Pandal) spanning the building, and the installation of a mike connecting it to loud speakers, which were fixed to the electric posts on either side of the metal railings of the premises.

When proceedings were about to commence, Janarthanan with a number of admirers came amidst applause and was hoisted on to the platform, and was garlanded by Mr. Amirthalingam, Attorney-at-law, and a former Member of Parliament. Janarthanan's stay on the platform was of the briefest duration, estimated at about two or three minutes, as Dr. Vidyanathan, the Chairman requested him to step down,

which he did. He was thereafter content to be behind the improvised platform signing autographs. Whilst Janarthanan was there, Headquarters Inspector Nanayakara handed him a document and obtained a receipt from him; Nanayakara then left the place and was not seen thereafter.

The proceedings which had been delayed by about an hour due to the change-over, was resumed at about 8 p.m. in the presence of a crowd estimated to be about 50,000 persons.

The first delegate to speak was professor Dr. Naina Mohamed, a distinguished Tamil scholar from India. He spoke on the beauty of the Tamil language, its antiquity, and the culture of the Tamil people. The evidence of every single witness who listened to him is that his choice of words was in chaste Tamil and the subject was such that the crowd listened to it with rapt attention, except for occasional applause. Whilst he was speaking, there was some disturbance amongst the crowd on the Regal Theatre side, which is in the direction of the Jaffna police station. The evidence is that those at that end stood up and began to move. Dr. Naina Mohamed told them, "அமைதியாய் இருங்கோ" (be calm). Just then a jeep and a truck with policemen armed and in steel helmets endeavoured to make way through the crowd; the truck proceeded forward slowly until owing to the density of the crowd on the road it could not go further. The policemen got off the vehicles and proceeded to hit everyone who stood in their path; then fanning out, they made a

sustained and relentless attack on the people who fled in all directions; the result was a stampede to escape the police attack, and in the rush people fell over each other and over bicycles, and some jumped into the moat to avoid the assault. Tear gas and gun shots added to the terror; several were overpowered by the fumes, and Dr. Vidyananthan and Mr. James Rutnam who were on the platform were rendered unconscious Mr. Rajaratnam Attorney-at-law, and Mr. Pathinathar, a member of the public service, who were by the metal railings saw the electric wire overhead brought down by gun-shots. The latter lived to tell his tale and described the agony he went through; he said a tear-gas bomb which did not explode was thrown at him by a policeman, who then fired at the electric wire resulting in the burning coil falling on him rendering him unconscious. This resulted in the death of seven others.

We pause here in the recital of these facts to try to ascertain why the police armed with rifles, tear-gas bombs, batons and wicker shields, should make what was an unprovoked and unwarranted attack on defenceless men and women who were listening to a speech by a distinguished Tamil scholar. The evidence of Mr. Kathiravelupillai, an Attorney-at-law, and a member of the National Assembly, sheds light on the matter: hearing of the attack on the people, he telephoned the Superintendent of Police, and asked that the assault be stopped. The Superintendent who was ill with bronchitis told him 'that the organisers

who had undertaken that a particular person would not speak at the meeting, had in breach of that undertaking allowed that man to speak, and because of this the police had to intervene by stopping the meeting; in this they were obstructed by the people and the police had therefore to use force”.

We are completely satisfied that Mr. Kathiravelupillai gave a true narrative of the conversation betwixt him and the Superintendent; that Janarthanan did not speak on that day has been established beyond doubt: it follows that someone had mis-informed the Superintendent that he had. It appears to us that the wise and prudent course would have been to check on the truth of the information. Be that as it may be a decision to close the meeting was in our view made recklessly: it does not appear to have occurred to the officer that he could have in due course prosecuted the organisers for a breach of the condition on which permission to hold the meeting was granted: nor does it appear that the officer gave sufficient consideration, if he considered it at all, that the tactful decision to make was 'quieta non movere' (leave well alone), for no useful purpose would be served at that stage as the undertaking according to the information of the Superintendent had been broken; but worse still was the course of action adopted to communicate the decision to close the meeting. What seems so difficult to understand is why a police officer or two could not get to the platform and ascertain who the speaker was, and if there was no alternative to the closing of

the meeting, to direct the organisers to carry out their order.

What we do find on the evidence is that the police completely armed, travelling in jeep and truck came along the road and found it blocked by people sitting on it, as the police knew would be the case, for they had tacitly acquiesced in this by permitting policemen at either end of the approach road skirting the Veerasingham Hall to direct traffic and to make parking arrangements on that footing. We find both from the exhibit P5, and our inspection of the area that the occupation of this road by the crowd would not interfere with the free flow of traffic towards the clock tower and the bazaar at one end, and the police station, the Town Hall and the Rest House at the other end, as two other roads, the Public Library road and the road by the District Court provided easy access.

We are satisfied that the police did on entering the road from the police station side announce to the crowd to make way, and that the crowd at that end did make way; the police in vehicles were able to get in within some distance of the hall, and could not proceed further because of the density of the crowd. It is in evidence that what was said on the hailer was not heard by some, and unintelligible to others; this does not appear to be unlikely, for it is our experience that what is said on hailers is often distorted beyond recognition; and in this instance we are mindful that at the same time there were loudspeakers already relaying a speech to which people were

carefully listening. The fact that the police could not proceed further in their vehicles is not excuse for what they did next; and what they next did we have referred to in the narration of facts, which we have accepted.

It is our unanimous view that the witnesses before us were endeavouring to give their version honestly of what they had seen and heard; we accept their testimony as a truthful narrative. In accepting their evidence we have borne in mind that the crowd was an enormous one, the incident took place at night with lights being on the platform and the usual street lamps; naturally the witnesses who occupied different points in this vast expanse could not possibly be expected to recount every incident that took place, to observe and hear every single detail which took place at different points somewhat removed from where each was.

The irresistible conclusion we come to is that the police on this night was guilty of a violent and quite an unnecessary attack on unarmed citizens. We are gravely concerned that they lacked the judgement, which we expect of policemen in a civilian police force whose duties call for tactful handling even in the most difficult situation.

The evidence establishes that this was not all that took place that night. The police in their armed might roved the city assaulting whomsoever they came across for no better reason than that the people were doing what they were entitled to do.

And so we find them at about 10 p.m., whilst Mr. Perinbanayagam was driving along Police Station road, towards the Jaffna Library to pick up his wife and children, striking at him with the butt end of a rifle, which fortunately alighted on the door, and hitting the rear of his car five or six times causing damage to the vehicle. We observed the damage to the car, which was produced, for our inspection.

We have them assaulting people at the bus-stand, and using tear gas on those who were awaiting buses to take them to their destination.

We see them at Main Street, Jaffna, 25 or 30 of them, assaulting Ponniah Vinayagamoorthy, damaging the mudguard of his motorcycle, which was brought for our inspection, and smashing the glass of the headlamp.

We find them next with Mr. Thevarajah, Engineer, who was on his way home at about 9.30 p.m. Near Dr. Phillips Nursing Home, a mile away from Veerasingham Hall, he saw a truck and a jeep halt, and 10 or 12 policemen armed with rifles jump out; they belaboured him and he fell unconscious and found himself on revival in hospital. Thevarajah was not one who attended the meeting at Veerasingham Hall. He also said that before he was assaulted the police were throwing stones, and he heard the sound of glass breaking.

We were shown the damage to the Rio Ice Cream Shop, which Policemen hitting the glass caused the witness Arnold said front of the shop.

We heard the evidence of Emmanuel Rajasingham that 10 or 15 policemen armed with batons, rifles and wicker shields followed by a truck on Main Street, Jaffna, damage the motorcycle of Vinayagamoorthy, the glass windows of a funeral parlour, the festive bulbs on the street, and the street lamp, and this despite the order of an officer who said, 'Idiots, get into the van'.

We have the evidence of Gneswaran on duty at a petrol shed at the junction of Kasturiar Road and Stanley Road, the evidence of Seethaluxmy, wife of Tangaraja who was hospitalised for 5 days, of Perumal Vijayaraj, and others who gave evidence before us, all victims of police assaults, at places far removed from Veerasingham Hall; and 2 days after the fateful 10th in the early hours before day-break, at Inuvil, miles away from Jaffna town, we see policemen alighting from a truck assault a cyclist, and then set upon Sinnatamby Kandiah, a security officer employed at the Cement Corporation who was on his way to the factory; Kandiah was abused and assaulted; chased by 3 policemen he escaped and on reaching his place of work complained to the manager of the factory who represented matters to the Government Agent.

The witnesses who gave evidence before us were quite certain that prior to the police attack there was no resistance or retaliation by the crowd; they denied that stones and bottles were thrown at policemen and police vehicles, which was the version given by the police to the Magistrate. But there is evidence that long after the incidents at Veerasingham

Hall, a policeman was beaten and thrown into the pond near the Open Air Theatre, and there is evidence that some young men who were about to set upon two policemen were prevented from attacking them. Retaliation seems to us to be the natural reaction of young men, who contemplating on the tragic loss of lives, and the physical injuries and indignities to which men and women had been subject to on this night of terror; perhaps other retaliatory acts too may have occurred later that night which the witnesses who gave evidence before us were ignorant of; if there were the police could have led that evidence, but they chose not to do so.

We are of opinion that those who suffered physical injury and material damage, and those who lost their lives were the innocent victims of a chain of events set in motion by a completely wrong and unwise decision on the part of the police officer who made it.

We can find no justification at all for the police assault on defenceless and innocent citizens; indeed there can be no justification for the police to use force, save

in the exceptional circumstance of defending person and property, and that too the bare minimum; for it is not the function of the police to punish wrong doers, for that is a function of the courts of law, It appears to us that those who have control over the police service would do well to take necessary action to ensure that policemen clearly understand their functions vis a vis the public, in a manner which will instil public confidence in the police force; for policemen should realise that theirs is a police service and not a police force.

Sgd. **O.L.De Kretser**

Sgd. **Rt.Rev.Dr. S.Kulandran**

Sgd. **V.Manivasagar**

18th February, 1974

(Published by V.Yogeswaran, Attorney-at-Law, Secretary, Citizens Committee for Public Inquiry, 12, Point Pedro Road, Jaffna.

Printed by M.Sabaratham, Kurumpasiddy at the Thirumakal Press, Chunnakam).

யாழ்ப்பாணக் குழமக்கள் குழு விசாரணை அறிக்கை

(The De Kretser Commission's Report)

(1974 பெப்ரவரி 2, 4, 5, 12, 13 ஆகிய நாட்களில்

யாழ்ப்பாணம் பாம்கோட் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற

விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கை)

“அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகா நாட்டிற்குச் சமூகமளித்திருந்த வெளி நாட்டுப் பிரதிநிதிகளைப் பாராட்டு முகமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வீரசிங்கம் மண்டப எல்லையில் 1974 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 10 ஆம் திகதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கூட்டத்திலும், அதைத் தொடர்ந்த நாட்களிலும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைப் பற்றி விசாரணை செய்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு” யாழ்ப்பாணப் பொதுமக்களால் நாங்கள் நியமிக்கப்பட்டோம்.

எங்கள் முன் சாட்சியம் அளிப்பவர்களின் வாக்கு மூலங்களிலுள்ள உண்மைகளை அறிந்து உறுதிப்படுத்துவதே எங்களின் வேலையாகும்.

சாட்சியங்களைத் தன்முன் சமூகம் அளிக்குமாறு பணிக்கவும், சம்பந்தப்பட்ட ஆதார மூலங்களைச் சமர்ப்பிக்கவும், ஒரு சட்டமன்றத்துக்குள்ள அதிகாரம் பொதுமக்களின் ஆணையால் அமைக்கப்பட்ட இத்தகைய விசாரணைக் குழுவிற்குக் கிடையாது. அதற்குப் பதிலாக இந்தச் சம்பவங்கள் பற்றிய

விபரம் தெரிந்தவர்களை எங்கள் முன் சாட்சியம் அளிக்குமாறு இந்த விசாரணைக் குழுவின் செயலாளரால் ஆங்கில, தமிழ்த் தினசரிகளில் பிரசுரிக்கப்பட்ட அழைப்போடு நாங்கள் திருப்திப்பட வேண்டியதாயிற்று.

அந்த விளம்பரத்தைக் கண்ணுற்ற பெருந்தொகையானோர் சாட்சியம் அளிக்கச் சம்மதம் தெரிவித்துச் செயலாளருக்கு அறிவித்தனர்.

ஒரே சம்பவத்தைப்பற்றி பேசப் பல சாட்சியங்கள் தேவையில்லை என்பதை நடுநிலை வழக்கறிஞராகச் சேவைசெய்த திரு. தம்பித்துரை அவர்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லியிருந்தோம்.

எங்களின் விசாரணைக்குட்பட்டவர்களில் யாழ்ப்பாணப் பொலிசாரும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்ற முறையில், ஒரு உயர்தரப் பொலிஸ் அதிகாரியை விசாரணையில் உதவச் சமூகங்கொடுக்கு மாறு வேண்டி, பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலுக்குக் கடிதம் எழுதும்படியும், அக்கடிதப் பிரதிகளைக் கௌரவ பிரதம

மந்திரிக்கும், யாழ்ப்பாணப் பொலிஸ் மா அதிகாரிக்கும் அனுப்பும்படியும் காரியதரிசியைப் பணித்தோம்.

எங்களின் இந்த விசாரணையில், அந்தச் சம்பவங்கள் பற்றிய பொலிஸ் தரப்பு வாதத்தை எடுத்துரைத்து உதவி செய்ய எந்த அதிகாரியும் முன்வரவில்லை என்பதையிட்டு வருந்துகிறோம். பொலிஸ் தாக்குமளவிற்குக் கூட்டத்தினர் ஆத்திரம் ஊட்டும் செயல்கள் எதிலும் ஈடுபட்டனரா என்றறியச் சில சாட்சியங்களை விசாரணை செய்தோம். அத்தகைய செயல்கள் எதுவுமே நடக்கவில்லையென்று உறுதியாகத் தெரிவித்தனர்.

1974 ஜனவரி 10ஆம் திகதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட அந்தக் கூட்டம் ஜனவரி 3ஆந் திகதியிலிருந்து ஜனவரி 9ஆந் திகதிவரை நடந்த அந்த மகாநாட்டின் பிரமாதமான முத்தாய்ப்புக் கூட்டந்தான் என்பது சாட்சியங்களிலிருந்து தெளிவாகின்றது. அதை நாங்கள் முழு மனதோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றோம். அந்த மகாநாட்டைக் கொழும்பில் ஏன் நடத்தக்கூடாது என்ற வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குப் பிறகுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த முடிவுசெய்யப்பட்டது. ஆகையால், யாழ் நகர வாசிகள் பல விதத்திலும் அது பற்றிய தங்கள் குதூகலத்தை வெளிப்படுத்தினர். யாழ்ப்பாணமும், சுற்றுப்புறக் கிராமங்களும் வெகு விமரிசையாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. களி பொங்கிய மனத்தோடு பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் தினமும் மகாநாட்டிற்கு வந்து போயினர்.

மகாநாடு நாட்களில் நடந்தேறிய களியாட்ட ஊர்வலங்கள், கலாசார நிகழ்ச்சிகள் முதலியன சம்பந்தமாக ஒரு பரிசளிப்பு விழாவை 1974 ஜனவரி 10ஆந் திகதி வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடத்துவதற்கென்றே முதலில் ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஆனால் மகாநாட்டிற்குச் சமூக மளித்திருந்த பிரதிநிதிகளின் உயர்மட்டக் கலைஞானக் கலந்துரையாடல்கள் நடந்த மண்டபங்களில் பொதுமக்கள் அனுமதிக்கப்படாததால் அந்தப் பிரதிநிதிகளைக் காணவும் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கவும் விரும்பிய பொது மக்களின் ஆசைக்கு ஜனவரி 7ஆம் அல்லது 8ஆம் திகதிதான் அமைப்பாளர்கள் இணங்கினர்.

10ஆம் திகதிக்கூட்டத்திற்கு ஒரு புது அனுமதி பெறவேண்டுமென்றும், பேச்சாளர்கள் பெயர்களையெல்லாம் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் பொலிஸ் உதவி மா அதிகாரி (ஏ.எஸ்.பி) சந்திரசேகரா சொன்னதின் பேரில் அவர் சொன்ன முறையிலேயே ஒரு மனுக் கொடுக்கப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த இளைஞர் தலைவரான திரு ஜனார்த்தனன் என்பவர் அந்தக் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றாமல் பார்த்துக் கொள்வதே பொலிஸின் நோக்கம் என்பது சாட்சியங்களிலிருந்து புலனாகிறது. ஜனார்த்தனன் மகாநாட்டுப் பிரதிநிதியல்ல. அவரைச் சொற்பொழிவாற்றச் செய்வது அமைப்பாளரின் நோக்கமும் அல்ல. அந்த கட்டுப்பாட்டோடு தான் பொலிசார் கூட்டத்திற்கு

அனுமதி அளித்தனர். 3ஆம் திகதியி லிருந்து 9ஆம் திகதிவரை நடந்தது போலவே, இந்தக் கூட்டத்திற்கும் பொலிஸார் எழுத்துமூலமான அனுமதி வழங்கவில்லை.

இரு தரப்பாரும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள விஷயத்திற்கு எழுத்து மூலமான அனுமதியைக் கேட்கவோ கொடுக்கவோ அவசியமில்லாத ஒரு கனவான்கள் ஒப்பந்தம் அது என்பது சாட்சியங்களி லிருந்து விளங்குகின்றது. அமைப்பா ளரிடம் பொலிசார் நல்லெண்ணங் காட்டி ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தமை பற்றி மகாநாட்டுத் தலைவராயிருந்த இலங்கைச் சர்வகலாசாலையைச் சேர்ந்த கலாநிதி வித்தியானந்தன் புகழ்ந்துரைத்து நன்றி தெரிவித்துச் சிறிது நேரத்திலேயே இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றிருப்பது வேதனைக்குரிய விந்தையாகும்.

9ஆம் திகதி பெய்த பெருமழையின் காரணமாக யாழ்ப்பாணம் திறந்தவெளி அரங்கில் நடைபெறவிருந்த 10ஆம் திகதிக் கூட்டத்தை வீரசிங்கம் மண்டபத் திற்கு அமைப்பாளர்கள் மாற்றிவிட்டனர். அவ்வாறு இடமாற்றம் செய்யும்பொழுது, கூட்டத்தின் அளவு எத்தகையதாயிருக்கு மென்றோ, அல்லது உள்ளே நடக்கும் விஷயங்களை வெளியில் இருந்து ஒலி பெருக்கியிற் கேட்பதோடு திருப்தியடை யாமல் மக்கள் உள்ளே வர விரும்பு வார்கள் என்றோ அமைப்பாளர்கள் கருத்திற் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அதனால் ஏற்கெனவே நிறைந்திருந்த மண்டபத்தில் மேலும் மேலும் மக்கள் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நுழைய

ஆரம்பித்தவுடன், ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமென்று அமைப்பாளர்கள் தீர்மானித்தனர். அன்று மழையில்லாத தால் ஏற்கெனவே அனுமதி பெற்றிருந்த திறந்த வெளி அரங்கில் மீண்டும் கூட்டத்தை நடத்தக் கடைசி நேரத்தில் முயற்சித்தனர். ஆனால் அரங்கின் கதவுகளைத் திறந்து விடுவதற்குப் பொறுப்பாளருக்கு அனுமதி பெற்றுக் கொடுக்க யாழ்ப்பாண மாநகரசபைத் தலைவரையும் ஆணையாளரையும் கண்டுபிடிக்க எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. ஆகையால் கூட்டத்தை மண்டபத்தின் வெளியில், மண்டப எல்லைக்குள் நடத்துவதென்று தீர்மானித்து அவ்வாறே அறிவித்தலும் செய்யப்பட்டது. மக்கள் கூட்டம் அதைத் திருப்தியுடன் ஏற்று வசதியாக இருந்து பார்க்கக்கூடிய இடங்களைத் தேடி அமர்ந்தனர். அம்முறையில் மண்டபத் திற்கு வெளியில் இருந்த வீதியிலும், வீதிக்கு அப்பாலுள்ள கோட்டை மதில் வரையுள்ள புல்வெளியிலும் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை மக்கள் இடம் பிடித்து அமர்ந்திருந்தனர்.

அவ்வாறு கூட்ட நடவடிக்கைகளை மண்டபத்திற்கு வெளியிலே நடத்து வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந்த சமயம், அமைப்பாளர்கள் என்ன செய்ய உத்தேசித்துள்ளார்கள் என்று தலைமைப் பீடப் பொலிஸ் பரிசோதகர் திரு. நாணயக்கார, கலாநிதி வித்தியா னந்தனைக் கேட்டிருக்கின்றார். அதற்கு அவர் "கூட்டம் அதிகமாக இருப்பதால் மண்டபத்திற்கு வெளியே கூட்டத்தை

நடத்த உத்தேசித்துள்ளோம்” என்று சொல்லியுள்ளார். அதைப்பற்றிப் பாதக மில்லையென்றும், ஆனால் மக்கள் மேடையைச் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டு நிற்காமல், உட்காரவைத்துவிட வேண்டும் என்றும் பரிசோதகர் சொல்லியிருக்கிறார். இவையெல்லாம் கலாநிதி வித்தியானந்தன் சாட்சியத்திலிருந்து தெரியவருகின்றது.

அவ்வாறு மாற்றம் செய்ய வேண்டியிருந்ததால், மண்டப வாசலில் ஒரு மேடை அமைக்கவேண்டியதாயிற்று. வெளியெல்லையில் இரும்புக் கிராதியருகில் இருபுறமும் மின்சாரத் தூண்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலி பெருக்கிகளுக்கு அந்த மேடையிலிருந்தே ஒலிபெருக்கி இணைப்பும் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

கூட்ட நடவடிக்கைகள் ஆரம்பிக்கும் சமயம், ஜனார்த்தனன் பல ஆர்வலர்களுடன் கைதட்டல்களுக்கிடையில் அங்கு வந்து அமர்ந்தார். வழக்கறிஞரும் முன்னாள் பாராளுமன்ற அங்கத்தவருமான திரு அமிர்தலிங்கம் இவருக்கு மாலை அணிவித்தார். ஜனார்த்தனன் மேடைக்கு வந்து இரண்டு மூன்று நிமிடங்களில் கலாநிதி வித்தியானந்தன் அவரை மேடையிலிருந்து இறங்கிக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டபடி, அவர் இறங்கி மேடைக்குப் பின்புறம் அமர்ந்து வேண்டியவர்களுக்கு மாதிரிக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். ஜனார்த்தனன் அங்கிருக்கும் பொழுது தலைமைப்பீட பொலிஸ் பரிசோதகர் திரு. நாணயக்கார அவரிடம் வந்து ஒரு

பத்திரத்தைக் கொடுத்துப் பற்றுச்சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டகன்றார். அதன்பின்பு திரு நாணயக்கார அங்கு காணப்படவில்லை.

இடமாற்றத்தின் காரணமாக கூட்ட நடவடிக்கைகள் ஏறக்குறைய ஒரு மணிநேர தாமதத்திற்குப் பிறகு இரவு 8 மணி அளவில் மீண்டும் ஆரம்பமான போது அங்கு ஏறத்தாழ 50,000 மக்கள் வரை குழுமியிருந்தனர்.

பிரதிநிதிகளில் முதல் பேச்சாளர், இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த பிரபல தமிழ்ப் புலவரான கலாநிதி நயினாமுகம்மது என்பவராகும். அவர் தமிழ் மொழியின் எழில் பற்றியும் அதன் தொன்மை பற்றியும் தமிழ் மக்களின் பண்பாடு பற்றியும் பேசினார்.

தூய்மையான தமிழில் அவர் சொற்பொழிவாற்றியதை மக்கள் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக்கொண்டும் அவ்வப்போது கைதட்டிக்கொண்டுமிருந்தனர். அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ரீகல் படமாளிகைப் பக்கம் இருந்த மக்கள் மத்தியில் சிறிது அமளி ஏற்பட்டது. அது யாழ்ப்பாண பொலிஸ் நிலையப் பக்கமாகும். அந்தப் பக்கக் கடைசியில் மக்கள் எழுந்து நகர ஆரம்பித்தனர். “அமைதியாயிருங்கள்” என்று கலாநிதி நயினாமுகம்மது கேட்டுக்கொண்டார். இச்சமயம் ஒரு ஜீப்பும் இரும்புத் தொப்பி அணிந்து ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸ் காரர்களைக் கொண்ட ஒரு டிரக்கும் கூட்டத்தினரிடையே மெதுவாக முன்னேற முற்பட்டன. போகப் போகக்

கூட்டம் மிக நெருக்கமாயிருந்ததால் டிரக் வண்டி மேலே நகர முடியவில்லை. உடனே பொலிஸ்காரர்கள் வாகனங்களிலிருந்து இறங்கித் தங்கள் பாதையில் நின்றவர்களையெல்லாம் தாக்க முற்பட்டனர். பிறகு விரிந்து பரவி நின்றனாகொண்டு தொடர்ந்து கடுமையாகத் தாக்கினர். மக்கள் நாலாபுறமும் சிதறி ஓடினர். அதனால் ஒரு பெரிய நெரிசல் ஏற்பட்டு, ஒருவர் மேல் ஒருவராகவும் சைக்கிள் வண்டிகள் மேலும் மக்கள் விழுந்தனர்.

பொலிஸ் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்கச் சிலர் அகழிக்குள்ளும் குதித்தனர். கண்ணீர்ப் புகையும், துப்பாக்கி வெடிகளும் திகிலை அதிகப்படுத்தின. பலர் புகையில் தத்தளித்தனர். மேடை மீதிருந்த கலாநிதி வித்தியானந்தனுக்கும், திரு. ஜேம்ஸ் இரத்தினத்திற்கும் மயக்கம் ஏற்பட்டு வீழ்ந்தனர். துப்பாக்கிச் சூட்டினால் மேலே சென்ற மின்சாரக் கம்பி அறுந்து விழுந்ததை இரும்புக் கிராதிக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வழக்கறிஞர் திரு. இராசரத்தினமும், பொதுச் செயலாளர் திரு. பத்திநாதரும் கண்டிருக்கின்றனர். திரு. பத்திநாதர் தன் கதையைச் சொல்லி, உயிர் தப்பிவந்த வேதனையை விளக்கினார். ஒரு பொலிஸ்காரர் ஒரு கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டைத் தன்மீது வீசியதாகவும் அது வெடிக்கவில்லையென்றும், அதன்பிறகு அந்தப் பொலிஸ்காரர் துப்பாக்கியால் மின்சாரக் கம்பிக்குச் சுட்டதாகவும், அதனால் அவர் தன்நிலை இழந்ததாகவும் சொல்லி

யிருக்கிறார். இதனால் மற்றும் ஏழுபேர் இறந்துள்ளனர்.

ஒரு பிரபல தமிழ்ப் புலவரின் பேச்சை ஆர்வத்தோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஆண் பெண்கள் அடங்கிய ஒரு தற்காப்பற்ற கூட்டத்தினர் மீது பொலிஸார் துப்பாக்கிகள், கண்ணீர்ப்புகை வெடிகுண்டுகள், குறுந்தடிகள், கேடயங்கள் எல்லாங் கொண்டு எவ்வித முகாந்தரமுமின்றிக் கண்மூடித்தனமாக ஏன் தாக்குதல் நடத்தினர் என்பது பற்றி இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஆராய விழைகின்றோம்.

வழக்கறிஞரும், தேசியப் பேரவை அங்கத்தினருமான திரு.கதிரவேலுப் பிள்ளையின் சாட்சியம் இவ்விஷயத்தில் தெளிவு காட்டுகின்றது. மக்கள்மேல் நடத்திய தாக்குதல் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அவர், அத்தாக்குதலை நிறுத்துமாறு பொலிஸ்மா அதிபரைத் தொலைபேசி மூலம் கேட்டிருக்கின்றார். அமைப்பாளர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர்வழியைப் பேச அனுமதிப்பதில் லையெனப் பொறுப்பேற்றிருந்தனர் என்றும் அதை மீறி அப்பெயர் வழியைப் பேச அனுமதித்ததால் கூட்டத்தை நிறுத்தப் பொலிஸார் தலையிட்டனர் என்றும், மக்கள் தடுத்ததால் பொலிஸ் பலாத்காரம் உபயோகிக்க வேண்டியதாயிற்று என்றும் மார்புச் சளியால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மா அதிகாரி பதில் கூறியிருக்கின்றார்.

திரு கதிரவேலுப்பிள்ளை தனக்கும் மா அதிகாரிக்கும் இடையில் நடந்த

சம்பாஷணையை உள்ளது உள்ளபடியே கூறியிருக்கின்றார் என்பதிலும், ஜனார்த்தனன் அன்றைய தினம் சொற்பொழிவாற்றவில்லை என்பது சந்தேகமற்ற நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதில் நாங்கள் முழுத் திருப்தியடைந்துள்ளோம். ஜனார்த்தனன் பேசியதாக யாரோ தவறுதலான தகவல் கொடுத்திருக்கின்றனர் என்றே தோன்றுகின்றது. அந்தத் தகவல் உண்மையாவென்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் முறையானதும் விவேகமானதுமான வழியென எங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது. எவ்வாறாயினும் கூட்டத்தைக் கலைக்க எடுத்த முடிவு, விளைவைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் முரட்டுத்தனமாகச் செயல்பட்டதென்று அபிப்பிராயப் படுகின்றோம். கூட்டத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அனுமதியில் கண்டுள்ள கட்டுப்பாட்டை மீறியதாக அமைப்பாளர்கள் மீது பிறகு வழக்குத் தொடர்ந்து இருக்கலாம் என்று ஏனோ அந்த அதிகாரிக்குத் தோன்றவில்லை. அல்லது அதைக் கவனிக்காதது போல் விட்டுவிடும் சாமர்த்தியமான முடிவைக் கூட அவர் சிந்தனை செய்தவராகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், அவருக்குக் கிடைத்த தகவலின்படி அமைப்பாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டதை ஏற்கெனவேயே மீறிவிட்டபடியால் அதற்குப் பிறகு எடுக்கும் நடவடிக்கையால் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை. இவையெல்லாவற்றையும் விட மிக மோசமான விடயம் என்னவெனில் கூட்டம் நிறுத்தப்பட்ட செய்தியை

மக்களுக்கு அறிவித்த முறைதான். இரண்டொரு பொலிஸ்காரர்கள் மேடைக்குப் போய் பேசியது யார் என்று தெரிந்து கூட்டத்தை நிறுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையெனக் கண்டால், அமைப்பாளருக்கு உத்தரவிடுவதன் மூலம் கூட்டத்தைக் கலைக்குமாறு செய்ய ஏன் முயற்சி எடுக்கப்படவில்லையென்பது விளங்காத மர்மமாகவே இருக்கிறது.

சாட்சியங்களின்படி நாம் அறிவதென்னவெனில், பொலிஸார் தங்களை முழு ஆயுதபாணிகளாக்கிக்கொண்டு ஜீப்பிலும், டிரக்கிலும் வீதிவழியே வரும் பொழுது வீதியில் மக்கள் உட்கார்ந்திருப்பதால் வழி மறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றனர். ஆனால் அவ்வாறு வீதி முழுமையும் மக்கள் உட்கார்ந்திருப்பது அவர்களுக்கு முன்பே நன்கு தெரிந்த விடயம்தான். ஏனெனில், வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இருந்து பிரிந்து அந்த வீதியின் இரு மருங்கிலும் ஏற்கெனவே பொலிஸார் நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, அவ்வழியில் வாகனப் போக்குவரத்தைத் தடை செய்யவும், அந்த அடிப்படையில் வாகனங்களை நிறுத்திவைக்கும் வசதி ஏற்பாடுகளும் அவர்கள் செய்து கொண்டுதான் இருந்தனர். இந்த வீதியில் மக்கள் அமர்ந்திருந்ததனால் ஒரு பகுதியிலுள்ள மணிக்கூட்டுக் கடைத் தெரு இவைகளுக்கும் மறுபகுதியிலுள்ள பொலிஸ் நிலையம், நகர மண்டபம், வாடிவீடு முதலியனவற்றிற்கு மிடையே பொது வாசிகசாலை வழியும், மாவட்ட நீதி மன்றமும் இருப்பதனால் வாகனப் போக்குவரத்துக்கு இடைஞ்சல் ஏதும்

ஏற்படாதென்பதையும் பி-5 என்ற சான்றிதழ் மூலமும் இடங்களை நேரிற் கண்டறிந்த முறையிலும் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டோம்.

பொலிசார் பொலிஸ் நிலையப் பக்க மிருந்து அந்த வீதியால் வரும்பொழுது வழிவிடுமாறு அறிவித்தனர் என்பதும் ஓரத்தில் இருந்த மக்கள் ஒதுங்கினர் என்பதும் உண்மையே. பொலிசார் மண்டபத்திற்குக் கொஞ்சத் தூரம் வரைதான் வாகனங்களில் வரமுடிந்தது. அதற்கு மேல் கூட்டம் மிக நெருக்கமாக இருந்ததால் முன்னேற முடியவில்லை. கையொலிபெருக்கியில் அவர்கள் கூறியது பலருக்குக் கேட்கவில்லை யென்பதும் அநேகருக்கு விளங்கவில்லை யென்பதும் சாட்சியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டித்தான் இருக்கிறது. ஏனெனில், அத்தகைய கையொலிபெருக்கிக் கருவிகளில் வரும் ஒலி தெளிவில்லை யென்பது எங்கள் அனுபவத்தில் நாங்கள் நன்கறிந்துள்ளோம். அத்துடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு முன்னமேயே ஒலிபெருக்கிகள் அமைக்கப்பட்டு மக்கள் அதன்மூலம் வரும் பேச்சில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர். பொலிசாருக்கு மேலும் நகரமுடியாமல் இருந்ததை அதற்கப்புறம் அவர்கள் எடுத்த நடவடிக்கைக்குக் காரணமாகக் காட்டமுடியாது. அப்புறம் அவர்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகள் பற்றி சம்பவத் தொகுப்பில் நாங்கள் முன்னமேயே குறிப்பிட்டுள்ளோம். அவைகளின் உண்மையையும் நாங்கள் ஏற்றுள்ளோம்.

எங்கள் முன் வந்த சாட்சியங்கள் தாங்கள் கண்டவைகளையும், கேட்டவை களையும் நேர்மையோடு சொல்ல முயன்றிருக்கின்றனர் என நாங்கள் ஏகமனதாக அபிப்பிராயப்படுகிறோம். அவர்களின் சாட்சியங்கள் உண்மை யானவை தான் என்பதையும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். அந்தச் சாட்சி யங்களை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் அதே சமயம், கூட்டம் பிரமாண்டமானது என்பதையும், மேடை விளக்குகளும் வழக்கமான தெரு விளக்குகளும் எரிந்துகொண்டிருந்த இரவு வேளை என்பதையும், பல இடங்களிலிருந்த அந்தச் சாட்சியங்கள் அந்தப் பரந்த இடத்தில் எங்கெங்கு என்னென்ன நடந்தது என்பதையெல்லாம் பார்த்தோ கேட்டோ இருக்கமுடியாது என்பதையும் நாங்கள் கருத்தில் கொண்டுள்ளோம்.

நிராயுதபாணிகளான மக்களின் மீது அன்று இரவு எந்த விதத்திலும் அவசிய மற்ற பலாத்காரத்தை பிரயோகித்ததற்காக பொலிசாரே குற்றவாளியாகின்றனர் என்ற தவிர்க்கமுடியாத முடிவுக்குத் தான் நாங்கள் வரவேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். பொதுத் துறையைச் சார்ந்த பொலிசார் மிகவும் இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் சாமர்த்தியமாக நடந்து கொள்ள வேண்டிய கடமை பற்றிய திறனாய்வில் அவர்கள் பின்தங்கிய வர்களாய் இருப்பதையிட்டு நாங்கள் மிகவும் கவலை கொள்கின்றோம். சாட்சியங்களிலிருந்து தெரிவதென்ன வெனில் அன்று இரவு நடந்தது இவைகள் மட்டும்தான் என்பதல்ல.

பொலிசார் தங்களின் ஆயுத பலத் தோடு நகரைச் சுற்றியலைந்து சந்தித்தவர்களை யெல்லாம்- தங்களின் உரிமையுள்ள வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தவர்களை யெல்லாம்- திடீரென்று தாக்கியிருக்கின்றனர்.

இரவு பத்து மணியளவில் திரு. பேரின்பநாயகம் தன் மனைவி, மக்களை கூட்டிவர பொலிஸ் நிலைய வீதிவழியாக யாழ்ப்பாண வாசிகசாலைப் பக்கம் மோட்டார் வாகனத்தை ஓட்டிச் செல்லும் பொழுது பொலிசார் துப்பாக்கி முனையால் அடித்திருக்கிறார்கள். நல்லவேளையாக அது கதவிலும் மோட்டார் வாகனத்தின் பின் பகுதியிலும் ஐந்தாறு தடவை பட்டு மோட்டார் வாகனத்திற்குச் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எங்கள் சோதனைக்காக கொண்டு வரப்பட்ட மோட்டார் வாகனத்தை நாங்கள் பார்வையிட்டோம்.

தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வதற்காக பஸ்நிலையத்திற் காத்து நின்ற மக்கள் மேல் கண்ணீர்ப்புகை பிரயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது பொலிசார் யாழ்ப்பாணப் பிரதான வீதியில் பொன்னையா விநாயக மூர்த்தியை அடித்து அவரின் மோட்டார் சைக்கிளின் சக்கரப் பாதுகாப்புத் தகட்டையும் முன் விளக்குக் கண்ணாடியையும் சேதப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

இரவு ஒன்பது முப்பது மணியளவில் எஞ்சினியர் திரு தவராஜாவைத் தாக்கியிருக்கின்றனர். வீரசிங்கம் மண்டபத்தி

லிருந்து ஒரு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள டாக்டர் பிலிப்ஸ் பணிமனையருகில் ஒரு டிரக்கும் ஜீப்பும் வந்து நிற்பதை அவர் பார்த்திருக்கிறார். அதிலிருந்து பத்து அல்லது பன்னிரண்டு ஆயுதந் தாங்கிய பொலிசார் கீழே குதித்து அவரை நையப்புடைத்திருக்கின்றனர். அவர் தன் உணர்வு இழந்து மீண்டும் ஆஸ்பத்திரியில் தான் சுய உணர்வு பெற்றிருக்கின்றார். தவராஜா வீரசிங்கம் மண்டபக் கூட்டத் திற்குச் சென்றவரல்லர். தன்னைத் தாக்குவதற்கு முன் பொலிசார் கற்களை எறிந்தனரென்றும் கண்ணாடிகள் உடையும் சத்தத்தைக் கேட்டதாகவும் கூறுகின்றார்.

ரியோ ஐஸ்கிரீம் கடையின் சேதத்தை நாங்கள் பார்வையிட்டோம். அந்தக் கடையின் முன் கண்ணாடிகளைப் பொலிசார் அடித்து உடைத்ததாகச் சாட்சி ஆர்னல்ட் கூறியிருக்கிறார்.

பத்து அல்லது பதினைந்து பொலிஸ்கரர்கள் ஒரு டிரக் பின்தொடர குறுந்தடி, துப்பாக்கி, கேடயங்களோடு போய் யாழ்ப்பாண பிரதான வீதியில் விநாயகமூர்த்தியின் மோட்டார் சைக்கிளை சேதப்படுத்தியதையும் ஒரு சவ அடக்க நிலையக் கண்ணாடி ஜன்னல் களை உடைத்ததையும் தெருவிலிருந்து அலங்கார பல்புகளையும் தெரு விளக்கு களையும் சேதப்படுத்தியதையும் கண்டதாகவும் ஒரு அதிகாரி "முட்டாள்களே வானுக்குள் ஏறுங்கள்" என்று உத்தர விட்ட பிறகும் அவ்வாறு செய்ததாகவும், இமானுவேல் இராஜசிங்கம் சாட்சியம் கூறியிருக்கிறார்.

கஸ்தூரியார் வீதியும் ஸ்ரான்லி வீதியும் இணையும் சந்தியிலுள்ள பெற்றோல் நிலையத்துக்குக் காவலாளியான ஞானேஸ்வரன், ஆஸ்பத்திரியில் ஐந்து நாட்கள் இருந்து வந்த சீதாலட்சுமி தங்கராஜா, பெருமாள் விஜயராஜ் இன்னும் பலரும் வீரசிங்கம் மண்டபத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில் பொலிசாரால் தாக்கப்பட்டதாகச் சாட்சியம் கொடுத்துள்ளனர்.

அந்தத் துக்ககரமான நாளான பத்தாந் திகதிக்கு இரு தினங்கள் கழித்து அதிகாலை விடிவதற்கு முன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பல மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள இணுவிலில் ஒரு டிரக்கிலிருந்து பொலிஸ் காரர்கள் இறங்கி ஒரு சைக்கிள் காரரையும் தொழிற்சாலைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த சீமெந்துக் கூட்டுத் தாபனக் காவலாளியையும் தாக்கியதாகவும் சாட்சியங்கள் இருக்கின்றன. கந்தையா என்பவர் மூன்று பொலிஸ் காரர்களால் ஏசித் தாக்கி விரட்டப்பட்டதாகவும் அவர் தன் நிர்வாக அதிகாரியிடம் முறையிட, அந்த அதிகாரி விஷயத்தை அரசாங்க அதிபருக்குத் தெரிவித்துள்ளார்.

கூட்டத்தின் மீது பொலிசார் தாக்குதல் நடத்திய சமயம் கூட்டத்தினர் எவ்வித எதிர்ப்பும் காட்டவில்லை என்றும் திருப்பியும் தாக்கவில்லை என்றும் எங்கள் முன் வாக்குமூலம் அளித்தவர்கள் சர்வநிச்சயமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனர். நீதிபதிமுன் பொலிஸ்தரப்பார் கூறியிருப்பதுபோல பொலிசார்மீதோ வாகனங்கள் மீதோ

கற்களோ போத்தல்களோ வீசப்படவில்லை என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு வெகுநேரம் சென்று ஒரு பொலிஸ்காரர் தாக்கப்பட்டதே திறந்தவெளி அரங்கின் அருகிலுள்ள ஒரு நீர்த்தேக்கத்தில் வீசப்பட்டார் என்றும் சில இளைஞர்கள் கூடி இரு பொலிஸ்காரர்களைத் தாக்க முற்பட்ட பொழுது தடுக்கப்பட்டன ரென்றும் சாட்சியங்களுண்டு. அந்தப் பேரச்சம் மிகுந்த இரவில் நிகழ்ந்த உயிரிழப்புகளையும் உடற் காயங்களையும், ஆண்களும் பெண்களும் அடைந்த அவமானங்களையும் சிந்தித்துப் பார்த்த இளைஞர்களுக்குப் பதிலடி கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுவது இயற்கையே. ஒருவேளை அதற்குப் பின்னும் இங்கு வந்த சாட்சியங்களுக்குத் தெரியாத பல பதிலுக்குப் பதில் சம்பவங்கள் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும். அப்படியெல்லாம் இருந்திருப்பின் பொலிஸ் இங்கு சாட்சியங்கள் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய விரும்பவில்லை.

ஒரு பாவமும் அறியாத பலர் காய மடைந்தும் பொருள் இழந்தும் உயிர் இழந்தும் அல்லல் உற்றது அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரியின் முற்றும் பிழையான மதியற்ற தீர்மானத்தின் சங்கிலித் தொடர் நிகழ்ச்சிகளேயாகும் என்று நாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றோம்.

நிராயுதபாணிகளும் நிரபராதிகளுமான குடிமக்கள் மீது பொலிசார் நடத்திய இந்தத் தாக்குதலுக்கு எந்த விதமான முகாந்திரமும் எங்களாற் காணமுடியவில்லை. மக்களையோ பொருளையோ காப்பாற்றவேண்டிய எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்கள் தவிர மற்ற நேரங்களில் பொலிசார் பலாத்காரம் பிரயோகிக்க எவ்வித நியாயமுமில்லை. அதுவும் கூட எவ்வளவு குறைந்த அளவோ அவ்வளவே பிரயோகிக்கலாம். தவறு செய்பவர்களை தண்டிப்பது பொலிசின் வேலையல்ல. அது சட்டமன்றங்களின் பொறுப்பாகும். பொலிஸ் பகுதியில் பொதுஜன நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டுமெனில் பொதுமக்களைப் பொறுத்துப் பொலிசாரின் கடமைகள் என்னவென்பதை அவர்களுக்கு

அறிவுறுத்துவதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகளையும் பொலிஸ் சேவைக்குப் பொறுப்பானவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளுதல் நலமென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் தங்களுடையது ஒரு பொலிஸ் சேவையே தவிர பொலிஸ் படை அல்லவென்பதை பொலிஸ்காரர்களே உணரவேண்டும்.

ஓய்வூதிய உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளான ஓ.எல். டி க்ரெஸ்டர், வி.மாணிக்கவாசகர், முன்னாள் ஆயர் வண.சபாபதி குலேந்திரன் ஆகியோர் சுதந்திர விசாரணையை மேற்கொள்ள அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் 1974 பெப்ரவரி மாதத்தில் மேற்கண்ட அறிக்கையை வெளியிட்டனர். அந்த அறிக்கையின் தமிழாக்கம் இதுவாகும்)

(நன்றி: மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தன்.

'எனது யாழ்ப்பாணமே' பிற்சேர்க்கை -2: பக்கம்

263-276)

1974 Jaffna Tragedy and De Kretser Commission Findings

by Sachi Sri Kantha

40th Anniversary of January 10th Deaths in Jaffna and De Kretser Commission Findings

Jaffna Conference 1974 Tragedy committee report

The Fourth International Conference of Tamil Research Studies was held in Jaffna, between January 3rd and 9th, 1974. Unfortunately, on the next day (January 10th), a tragedy occurred and nine individuals lost their lives among the approximately 50,000 folks who had gathered to listen to Professor Naina Mohamed. As one would expect that the then ruling party headed by Mrs. Sirimavo Bandaranaike and her Tamil sycophants (such as C. Kumarasooriyar – the Minister of Post and Telecommunications, Alfred Duraiappah – the ex-MP for Jaffna and some Tamil academics who promoted themselves as ‘Progressives’) were uninterested in holding an inquiry of that tragedy.

As such, the Citizen’s Committee of Jaffna, appointed a three men committee that consisted of Mr. O.L. De Kretser Jr. (Chairman), Rev. Sabapathy Kulandran and Mr. V. Manickavasagar to inquire that tragedy. This Commission held sittings at

Palm Court, Jaffna on 2nd, 4th, 5th, 12th and 13th of February, 1974 and issued its Report on February 18, 1974. The report was published in March 1974, on behalf of Citizen’s Committee of Jaffna. Dr. V.T.Pasupati functioned as its chairman, and V. Yogeswaran (later to be elected as an MP for Jaffna in 1977) was its secretary.

For electronic record, I provide a PDF file of this De Kretser Commission Inquiry Report in its entirety. It has been in my personal collection. Here are the four salient conclusions of this Inquiry Report.

Conclusion 1: “The irresistible conclusion we come to is that the police on this night was guilty of a violent and quite an unnecessary attack on unarmed citizens. We are gravely concerned that they lacked the judgement which we expect of policemen in a civilian force whose duties call for tactful handling even in the most difficult situation.”

Conclusion 2: “The evidence establishes that this was not all that took place that night. The police in their armed might roved

the city assaulting whomsoever they came across for no better reason than that the people were doing what they were entitled to do.”

Conclusion 3: “We are of opinion that those who suffered physical injury and material damage, and those who lost their lives were the innocent victims of a chain of events set in motion by a completely wrong and unwise decision on the part of the police officer who made it.”

Conclusion 4: “We can find no justification at all for the police assault on defenceless and innocent citizens; indeed there can be no justification for the police to use force, save in the exceptional circumstance of defending person and property, and that too the bare minimum; for it is not the function of the police to punish wrong doers, for that is a function of the courts of law.”

Differing from Rajan Hoole’s Version of Events

It is of consequence that this particular tragedy had its boomerang effect on the activities of Eelam Tamil militancy. If I have to tag who the ranking culprits were, I’ll mention the following,

- (1) Mr. S.K. Chandrasekera, the Assistant Superintendent of Police, Jaffna.
- (2) Mrs. Srimavo Bandaranaike, the then Prime Minister
- (3) Mr. C. Kumarasuriyar, the then Minister of Posts and Telecommunications

- (4) Mr. Badiuddin Mahmud, the then Minister of Education
- (5) Mr. Alfred Duraiappah, the sycophant to the Prime Minister and the Mayor of Jaffna.

The first one was the immediate culprit. The other four aided and abetted the crime actively (by virtue of their political positions) via their ‘un-promotional stance and activities’ of not wanting to have Jaffna as the venue for the Conference. It is my view that the entire political context in which the Fourth International Tamil Conference was ‘un-promoted’ deserves to be looked at. Those who contributed to this ‘un-promotion’ overtly and covertly had to be tagged as culprits.

In this culprit ranking, I differ from the views expressed by Rajan Hoole’s revisionist pro-SLFP and pro-Duraiappah version, expressed in his book, *‘Sri Lanka: The Arrogance of Power Myths, Decadence & Murder’* (2001). This version has some noticeable factual defects. I quote one specific paragraph from this book.

“The organisers had earlier planned to hold the final meeting in the open-air theatre for which authorization had been obtained from the Jaffna mayor, Mr. Duraiappah. But because there had been a shower on the 9th, the organisers decided to shift the final meeting to the Veerasingham Hall. But on the 10th the crowds started squeezing into the Hall and many had to be content listening from outside. Seeing there was no rain, the organisers at the last minute decided to go back to the open air theatre. They tried to

contact the mayor (Duraiappah) and the municipal commissioner to gain access to the theatre, but were unsuccessful.”

The last sentence in this paragraph seems interesting. Why the conference organisers couldn't contact Duraiappah, the Mayor of Jaffna? Was he out of town, on vacation or on health grounds? A significant event was happening for a week in Jaffna, and the Mayor (not to be seen within town and couldn't be available for permission requests) was a scenario that could be interpreted about his split loyalties to the ruling SLFP party and not to the Tamil public he served. Duraiappah played his game of 'run with the rabbits and hunt with the hounds' to his detriment.

While checking for details on the career of police chief S.K. Chandrasekera, I came across the following **garbled version** offered by Gamini Gunawardane, a retired senior DIG of Police in 2010.

“Another outcome of the new Constitution [relating to the 1972 Republican Constitution] was that the Tamil members of parliament boycotted the Constituent Assembly adopting the Vadukoddai Resolution of 1976 for a separate state. This move finally ended up in the emergence of the Tamil terrorist movement following the JVP model. Early investigations by the CID had the first 43 terrorists in custody when the government decided to release them at the request of Alfred Duraiappah, looking for political advantage for the party in power over the Federal Party at the KKS [Kankesanthurai] by-election. The

immediate result was the murder of Duraiappah himself. *This was followed* [emphasis by Sachi] by the deaths of several Tamil persons and two police officers by electrocution at a *hot political meeting* [emphasis by Sachi] at the Veerasingham Hall.

This was politically interpreted as a deliberate act of the government through the Jaffna police which was headed by S.K. Chandrasekera, SP. It was made out that Chandrasekera who was earlier the chief of the security of Mrs. Bandaranaike was specially chosen and sent there to harass the Tamils. In fact, Chandrasekera was removed from his position for some misdemeanor on his part and posted to Jaffna on punishment.”

Pooh! Gamini Gunawardane, the retired senior DIG of police, had re-written the history in a time-reversal mode! Chronologically, the Tamil Conference [in which so many international scholars with no political affiliation participated, had been twisted into 'hot political meeting'] was held in January 1974. Kankesanthurai by-election was held in February 1975. Alfred Duraiappah was assassinated in July 1975. One cannot blame poor Mr. Gunawardane for such distortions, because police folks in Sri Lanka were/are poorly trained to such academic rigidity relating to time sequences of historical events.

Rajan Hoole also had cast aspersions on the partiality of one of the Commissioners, as follows: “Bishop Kulandran who was on the Commission was known for his leanings

towards the Federal Party (TUF).” But, he had conveniently ignored the fact that even the chairman of the Commission, Justice O.L. de Kretzer (a member of the minority Burgher community) that he was the District judge in the famous C. Kodeeswaran’s Constitutional infringement case of 1962 (*Kodeeswaran vs Attorney General*), where de Kretzer upheld the plea of Kodeeswaran and ruled that the Official Language Act and the regulation was ultra vires and contravened Section 29 of the Constitution of Ceylon. Furthermore, in attempting to defend the lackluster political career of Duraiappah since 1965 (after he was defeated in the general elections of 1965 and 1970), Rajan Hoole cavalierly dismisses Duraiappah’s role in Mrs. Bandaranaike postponing the Kankesanthurai by-election for more than two years (1973 and 1974).

I did check some other books which appeared since 1980 to see how this January 10th 1974 tragedy is covered. Historian K.M. de Silva makes no specific mention of this tragedy in his *A History of Sri Lanka* (1981). But, chapter 38 of his book entitled *Sri Lanka, 1970-1977: democracy at bay* (pp.540-556) is vital to comprehend the entire context in which the Conference in Jaffna was ‘un-promoted’. It also includes specific mention of the role played by Mr. Badiuddin Mahmud, as the Minister of Education, in antagonizing the young Tamils. Rajan Hoole had failed to comprehend this fact.

In his first book *The Broken Palmyra* (1990 revised version), Rajan Hoole

mentions the tragedy only in three sentences, as follows.

“An event which had considerable impact on Tamil political thought was the police attack on the International Tamil Research Conference hosted in Jaffna in January 1974. Nine persons died by accidental electrocution during this unprovoked attack, which took place in the presence of international scholars. It was a measure of Mrs. Bandaranaike’s arrogance that she refused to order an inquiry.”

Better descriptions appeared later from T. Sabaratnam, in his *The Murder of a Moderate – Political Biography of Appapillai Amirthalingam* (1996) and S. Sivanayagam, in his *Sri Lanka – Witness to History; a Journalist’s Memoirs 1930-2004* (2005).

The Fates of Culprits

Chelliah Kumarasuriyar

In his 1996 book, T. Sabaratnam had reminisced about the role played by C. Kumarasuriyar as follows,

“The [Tamil] youth were wild with anger. They blamed the government as engineering the police attack. Their anger was directed against the then Post and Telecommunications Minister C. Kumarasuriyar because he had opposed the holding of the conference in Jaffna. Kumarasuriyar had charged that it was a TUF [Tamil United Front, the progenitor of TULF] show and was an anti-government nature. I was in the organizing committee and became a victim of Kumarasuriyar’s

wrath. He complained to the Lake House management, which the government had taken over in July 1973, that I was a TUF supporter and was giving it undue publicity in the Tamil daily *Thinakaran* in which I worked. He also told the Prime Minister that the research conference was a TUF publicity stunt. I was forced to resign from the organizing committee.” (p.231)

The same Kumarasuriyar then lived to see the net-worth of his sycophancy to Sinhalese politicians in the 1983 anti-Tamil riots in Colombo. He was mauled by a Sinhalese mob, despite his claims to the mob that he was a former minister in the Sirimavo Bandaranaike Cabinet. This tragic episode had been described by Rajan Hoole in his 2001 book, and I refrain from reproducing it here, as it is available in the internet.

Alfred Duraiappah and Srimavo Bandaranaike

As all know, Alfred Duraiappah paid with his life in 1975, for his services as a supreme sycophant and pimp for the Colombo regime’s mother-son duo. Srimavo Bandaranaike was defeated badly in the 1977 general election and in the 1988 presidential election. When she was appointed as prime minister in 1994 by her daughter Chandrika after 17 years, she was visibly aged, merely a skeleton of her old self and doddered along until her natural death in 2000.

For a good version on the roles played by Mrs. Bandaranaike and Duraiappah, I provide the details offered by journalist S.Sivanayagam, in his memoirs.

“Prime Minister, Mrs. Bandaranaike, was already busy snipping off all cultural links with Tamil Nadu by banning the import of Indian films, Indian books and magazines, and making Tamil pilgrim travel to India virtually impossible. The IATR[International Association for Tamil Research] announcement of holding an international Tamil conference in Sri Lanka was certainly unwelcome news to her, but at the same time the Sri Lankan government could not be seen as opposing it. Mrs. Bandaranaike’s strategy was to contain any euphoria that the conference could evoke; to that purpose, she offered the Bandaranaike Memorial International Conference Hall (BMICH) in Colombo as the venue for the conference, and whatever other assistance that was needed. But this was summarily rejected by the conveners who insisted that it was but logical that a conference involving Tamil studies to be held in a Tamil milieu among a Tamil-speaking population. The Srimavo Bandaranaike government showed its small-mindedness by delaying visas to several international scholars until three days before the conference and refusing visas to some Tamil activists from India. While on the one hand the government openly adopted a hostile position, the behavior of some of the leading promoters of the Conference did not smooth matters either...

The conference, attended by Tamil scholars from many parts of the world was held at Veerasingham Hall, Jaffna from 3 to 10 January 1974. The entire Jaffna town wore a festive air during that week. In a country where the Tamil language was denied any official recognition, and where the Tamil people were themselves groaning under state oppression, what was undoubtedly the greatest international conference held in Jaffna was marred by tragedy on the final day. If the government in Colombo was antagonistic, the authorities in Jaffna were no less. Jaffna had a mayor in Alfred Duraiappah, a Tamil himself but who was a henchman of the government, whose initial reluctance to permit the use of the open air theatre angered the people. Jaffna also had a Sinhalese-dominated police force that was already earning the hatred of the people. What should have been a grand finale to the conference ended in scenes of bedlam and tragedy.”

Badiuddin Mahmud

Badiuddin Mahmud, after antagonizing the Tamil students with the notorious ‘standardization policy in 1970, and

practicing patronage politics to employ more Muslims as teachers in public schools to the detriment of Tamil teachers for 7 years, without having the guts to stand in election at a Sinhalese electorate, attempted to enter the parliament via then Batticaloa constituency (electing 2 members). He failed in this attempt too. He had a natural death in 1997. As I have mentioned earlier, Prof. K.M.de Silva had provided some context to this Muslim politician’s role during 1970-1977.

S.K. Chandrasekera

Assistant Superintendent of Police S.K. Chandrasekera (born 1921) received a promotion for his services to the Sinhalese State, during the Sirimavo Bandaranaike regime. He joined the police service on 1949 July 1, and was promoted to Assistant Superintendent of Police rank on 1966 October 1; then on 1973 June 2, he was promoted to Assistant Superintendent of Police, Grade II rank.

**Source: Ilankai Tamil Sangam USA
March 13, 2014**

பொதுமக்கள் குழு விசாரணை தொடர்பான பத்திரிகைச் செய்திகளின் தொகுப்பு

யாழ் சம்பவங்கள் பற்றி ஆராய மூவர் ஆணைக்குழு நியமனம்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாளன்று (10.01.74) யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் எதிரே வெளிநாட்டறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதற்காக திரண்டிருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ் மக்கள் மீது, பொலிசார் திட்டமிட்டு நடத்திய மிலேச்சத்தனமான தாக்குதல் பற்றியும் அத்தாக்குதலின் விளைவாக மக்கள் அடைந்த துன்பங்கள், இழப்புகள் பற்றியும் சாங்கோபாங்கமாக விசாரணை நடத்துவதற்கு “மூவர் ஆணைக்குழு” ஒன்றை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் நியமித்துள்ளனர்.

இக்குழுவின் தலைவராக ஓய்வு பெற்ற நீதியரசர் திரு, வி.மாணிக்க வாசகர் கடமையாற்றவிருக்கிறார். குழுவின் ஏனைய இரு உறுப்பினர்களாக இளைப்பாறிய நீதியரசர் ஓ.எல். டி.கிரெட்ஸர், பிஷப்

குலேந்திரன் ஆகியோர் கடமையாற்றவுள்ளனர். இக்குழுவின் செயலாளராக இளைப்பாறிய மாவட்ட நீதிமன்றச் செயலாளரான திரு. வேற்பிள்ளை கடமையாற்றுவார்.

21.01.1974இல் வண்ணார்பண்ணை நாவலர் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற யாழ். பிரஜைகள் குழு கூட்டத்திலேயே மேற்கண்ட ஆணைக் குழுவை நியமிப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இக்கூட்டத்துக்கு டாக்டர் வி.ரி.பசுபதி தலைமை வகித்தார்.

இக்கூட்டத்தில் வட பகுதி பா.உ.கள், பிரபல வழக்கறிஞர்கள், டாக்டர்கள், உள்ளூராட்சி மன்றத் தலைவர்கள், உட்பட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

மூவர் ஆணைக்குழு தனது விசாரணையை நடத்துவதற்கு உதவி புரிவதற்கு 10 பேர் கொண்ட ஒரு குழு

நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. அக் குழுவில் இடம்பெற்றுள்ளோர் வருமாறு:

டாக்டர் வி.ரி.பசுபதி, திருவாளர்கள் இ.நேசையா, ஏ.சி.செல்லையா, ஆர்.என்.சிவப்பிரகாசம், வி.தர்மலிங்கம், பா.உ.,எஸ்.தம்பித்துரை (இளைப்பாறிய நீதியரசர்), சி.நாகராசா, மு.சிவசிதம்பரம், அ.அமிர்தலிங்கம், வியோகேஸ்வரன் (அமைப்பாளர்). இதற்கிடையில், இளைப்பாறிய நீதியரசர் திரு. தம்பித்துரை தலைமையில் ஏற்கெனவே நியமிக்கப்பட்ட 10 ஆம் திகதி சம்பவம் பற்றிய தகவல் சேகரிக்கும்

குழுவிற்கு பொலிஸ் தாக்குதல் பற்றி பொதுமக்கள் பல திடுக்கிடும் விஷயங்களை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. இவையாவும் மூவர் ஆணைக்குழுவிற்கு சமர்ப்பிக்கப்படும். இச்சம்பவங்கள் பற்றிய மூவர் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை இறுதியில் புத்தக உருவமாக வெளியிடப்படவுள்ளது.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக் கிழமை, 27.1.1974: பக்கம் 1.5

Independent Commission named by Public to enquire into Police Activities in Jaffna on January Tenth.

Representative Conference Adopts Resolution

Dr. V. T. Pasupathy, presiding, a conference of representatives of public associations, Sangam, Societies and leading public men was held on Monday January 21, 1974 at the Navalar Ashram Hall at 5-30 pm. The following resolutions were unanimously adopted.

This representative meeting of the Citizens of Jaffna assembled at Navalar Mandapam, January, 1974 records its shock at the condemnation of the outrage committed by the Police of Sri Lanka when they assaulted, teargassed, and dispersed a

meeting of public consisting of men, women, and children peacefully assembled on 10.1.74 at and near the Veerasingam Hall to bid farewell to the foreign scholars who had come to the Fourth Conference of I. A. T. R.

This meeting further regret the lack of conscience and action on the part of the Government in failing to appoint an impartial commission of public inquiry into the events of 10.01.74 and subsequent days and the conduct of the Police relating thereto though requests for such inquiry were made by all sections of the public of Jaffna.

This meeting therefore resolves that a Commission of public inquiry be appointed and set up consisting of Mr. Manikkavasagar, former Judge S.C., Mr. O. L. De Krester, former Judge of the S.C. and the Rt. REV. S. Kulandran, former Bishop of the Church of South India and Ceylon to inquire into and report to the sub-committee hereinafter appointed on the conduct of the Police at and near the Veerasingham Hall, Jaffna and at the Bus Stand and Railway Station and other public places and roads on 10.1.74 and the following two days and the event connected therewith.

This meeting further appoints the following persons to constitute the citizens committee with full power to act in furtherance of the Public inquiry. To make financial and other arrangements thereto, to receive the report, publish it and to take such other action as may be necessary in pursuance of the report.

The committee consist of: Dr. V. T. Pasupathi, Mr K. Nesiiah, Mr. R. N. Sivapragasam, Mr. K. A. Selliah, Mr. V. Dharmalingam, Mr. S. Thambithurai, Mr. A. Amirthalingam, Mr. S.Nagarajah, Mr. V. Yogeswaran (Secretary).

Source: Hindu Organ 25.01.1974: P.7.

யாது மக்கள் குழு விசாரணை நாளை தொடங்கும்: இடைக்காலத் தடை கோர ஆலோசனை

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் சம்பவங்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்கெனப் பொது மக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள விசாரணைக்குழு நாளைக் காலை தனது விசாரணையைத் தொடங்கவிருக்கிறது. இதே சமயம் சம்பவத்தில் மாண்ட ஒருவரின் மரணம் சம்பந்தமாக நீதவான் நடத்திவரும் விசாரணை முடிந்து தீர்ப்பளிக்கும் வரை இந்த விசாரணைக்குழு செயல்படாமல் இடைக்காலத் தடையுத் தரவு பிறப்பிக்கலாமென்பது பற்றி அட்டோர்ணி ஜெனரல் இலாகாவிடம் பொலிஸ் அதிகாரிகள் ஆலோசனை கோரியுள்ளதாக அறியப்படுகின்றது.

மூவரும் இன்று வருவர்

பொதுமக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள பகிரங்க விசாரணைக் குழு உறுப்பினர்கள் மூவரும் இன்று யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து விசாரணைக் கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள விருக்கின்றனர்.

ஓய்வுபெற்ற நீதியரசர்களான திரு. ஓ.எல்.டி. கிரெட்ஸர், திரு. வி.மாணிக்கவாசகர், முன்னாள் தென்னிந்திய இலங்கைத் திருச்சபை அத்தியட்சகர் திரு குலேந்திரன் ஆகியோர் இந்த விசாரணைக்குழு உறுப்பினர்களாவர். இந்தக் குழுவின் தலைவராக யார் கடமையாற்றுவார்களென்பதும் இன்று தெரியக்கூடும்.

நாளைக் காலை விசாரணை

நாளைக் காலை பத்து மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் பாம்கோட் வரவேற்பு மண்டபத்தில் விசாரணை ஆரம்பமாக இருக்கிறது. முதலில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட சிலரின் சாட்சியங்கள் பதிவுசெய்யப்படலாமென எதிர்பார்க்கப்

படுகிறது. இக்குழுவின் முன் சாட்சிய மளிப்பதற்காக இதுவரை அறுபதுக்கு மேற்பட்டோர் தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துள்ளார்களாம்.

நன்றி: ஈழநாடு, வெள்ளிக்கிழமை,

1.2.1974: பக்கம் 1,2

இன்று விசாரணை

தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு இறுதிநாள் அசம்பாவிதங்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்காக பொதுமக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள பகிரங்க விசாரணைக் குழு இன்று தனது விசாரணையைத் தொடங்கும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

பொதுமக்களும் பார்வையாளர்களாகக் கலந்துகொள்ள விருப்பம் தெரிவித்துள்ளதால், விசாரணையின்போது இவர்களும் கலந்துகொள்ள வசதி செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறப்பட்டது.

பாம்கோர்ட்டில் இன்று ஆரம்பமாக விருக்கும் இவ்விசாரணைக்குழுவில் ஓய்வுபெற்ற நீதியரசர்களான திரு ஓ.

எல்.டி.கிரெட்ஸர், திரு. வி.மாணிக்க வாசகர், முன்னாள் தென்னிந்திய இலங்கை திருச்சபை அத்தியட்சகர் திரு. குலேந்திரன் ஆகியோரும் அங்கம் வகிக்கின்றனர்.

இன்றைய விசாரணை காலை 10 மணி முதல் 12:30 மணி வரையும் பின்னர் 2 மணி முதல் 5:30 மணி வரையும் நடைபெறும் என்றும், பின்னர் பிரதி தினமும் காலை 9:30 மணிமுதல் 12:30 மணிவரையும் பிற்பகல் 2:00 மணிமுதல் 5:30 மணிவரையும் நடைபெறும் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு, சனிக்கிழமை,

2.2.1974: பக்கம் 8.

அமைதியாக நடந்த கூட்டத்தில்
யொலிசாரின் தாக்குதலை எதிர்பார்க்கவில்லை:
மக்கள் குழு விசாரணையில் பெண் தொடர்ந்து சாட்சியம்

சம்பவம் நடந்த இடத்திலிருந்து பஸ் நிலையம் நோக்கி ஓடினோம். அப்போது என் கண் எரிந்தது. எனக்கு மயக்கமாக வந்தது. இது தான் கண்ணீர்ப்புகை, பயப்பட வேண்டாம் எனக் கணவன் கூறினார். அதன்பின் கைக்குட்டையை தண்ணீரில் நனைத்து என் கண்களில் வைத்தார். அமைதியாக நடக்கும் கூட்டத்தில் பொலிசாரின் இவ்வித தாக்குதலை நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை.

பத்தாம் திகதி தாக்குதல் பற்றி நடந்த மக்கள் குழு விசாரணையில் சாட்சிய மளித்த புங்குடுதீவு 2-ம் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த திருமதி பரமேஸ்வரி லக்ஷ்மணன் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

முன்னாள் நீதியரசர் ஓ.எல்.டி. கிரெஸ்ரர் (தலைவர்), பிஷப் எஸ்.குலேந்திரன், முன்னாள் நீதியரசர் வி.மாணிக்க வாசகர் ஆகியோர் முன்னிலையில் இவ்விசாரணை நடைபெற்றது. சட்டத் தரணி எஸ்.தம்பித்துரை சாட்சிகளை ஆஜர் செய்தார்.

திருமதி பரமேஸ்வரி சாட்சியமளிக்கையில் மேலும் கூறியதாவது:

“என் கணவர் வருமானவரிக் கந்தோரில் கடமையாற்றுகின்றார். 10-ம்

திகதி நடந்த சம்பவம் ஞாபகமிருக்கிறது. வெளிநாட்டு அறிஞர்களை நேரில் பார்க்க கவும், அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கவும் அன்று சென்றோம். அன்று பிற்பகல் ஆறு மணிக்கு நானும் எனது கணவரும் 6 வயது பெண் குழந்தையும் கூட்டம் நடைபெற்ற இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மண்டபத்துக்கு வெளியில் ரீகல் தியேட்டருக்கு எதிரில் இருந்தோம். அப்போது மண்டபத்துக்குள் கூட்டம் ஆரம்பமாகிவிட்டது.

திரு. கிரெட்லர்: ஏன் உள்ளே போக வில்லை? மண்டபம் நிறைந்து வழிந்தது.

திரு. கிரெட்லர்: வளவிற்குள்ளும் ஆட்களா? ஆம் அப்போது கனேடிய பெண்மணி பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் பின் ஜேம்ஸ் ரத்தினம், மற்றும் சிலர் பேசினார்கள். பஸ் சேவை இரவு 10:30 மணி வரை இருக்குமென மாநாட்டுக் குழுவினர் அறிவித்தனர். அப்படியிருந்திரா விடில் 9 மணிக்கே புறப்பட்டிருப்போம். உள்ளே சான்றி தழ்கள் வழங்கப்பட்டபின், கூட்டம் இரவு 8:30 மணிக்கு வெளியில் சிகரத்தின் கீழ் ஆரம்பமானது. எங்களுக்கு முன்னால் வேறு ஆட்கள் இருந்தார்கள். மக்களை அமைதியாக இருக்கும்படி

கூறினார்கள். அறிஞர் நைனா முகம்மது தமிழர் பண்பாடு, கலாசாரம் பற்றியும், நகர அலங்காரம் பற்றியும் பேசினார்.

திரு. கிரெட்ஸர்: மக்கள் கைதட்டினார்களா? ஒவ்வொரு வசனம் முடியும் போதும் கைதட்டினார்கள். அப்போது ஒரு வானும் டிரக்கும் வந்தது. நோட்டில் இருந்தவர்கள் எழும்பி வழிவிட்டனர். நாங்கள் பேச்சைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அமைதியாக நடக்கும் கூட்டத்தில் பொலிசார் தாக்குதல் நடத்துவார்கள் என நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. வானும், டிரக்கும் மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் நின்றது. 15 அல்லது 20 பொலிசார் இறங்கினார்கள். மேடையை நோக்கிச் சென்றனர். நான் எழும்பி நின்று பார்த்தேன். அப்போது சூட்டுச் சத்தம் கேட்டது. மக்கள் எழுந்து ஓட ஆரம்பித்தனர். கீழே இருந்த என் கணவனுக்கு இவை தெரியாது. எனது பிள்ளையை கையில் பிடித்தபடி ஓட ஆரம்பித்தபோது பலர் என் பிள்ளை மீது விழுந்தனர்.

தாலிக்கொடி சங்கிலியை அறுத்தனர்

எனது கணவர் ஓட ஆரம்பித்தபோது அவரது கைக்கடிகாரத்தைப் பறித்து விட்டனர். எனது கழுத்திலிருந்த தாலிக் கொடியையும் சங்கிலியையும் அறுத்தார்கள். “ஐயோ என் கொடி” என்று குளறினேன். சங்கிலியின் பகுதி என் கைப்பிடியில் இருந்தது. சங்கிலி அறுபட்டிருந்தது. அப்போது எனக்கு குழந்தையின் உயிர்தான் பெரிதாக

இருந்தது. நெருக்கத்திலிருந்த பிள்ளையை மீட்டேன். அங்கு தாலிக்கொடி விழுந்திருக்கும் என கணவன் சுற்றிப் பார்த்தார்.

அழித்து துரத்தினர்

முன்னால் இருந்தவர்களை பொலிசார் அடித்து “இருக்கவேண்டாம் ஓடுங்கள்” என்று துரத்தினார்கள். கொடியைத் தேடினால் அடி கிடைக்கும் என்ற பயத்தினால் ஓடினோம். அப்போது மற்றொரு வெடிச்சத்தம் கேட்டது. ஆகாயத்தைப் பார்த்தேன். ஒரு குண்டு எங்களை நோக்கி வந்து அருகில் விழுந்தது. அதன் புகையால் தாக்கப்பட்டு ஓடினோம். சிறிது நேரம் களைப்பினால் ரோட்டில் தங்கி நின்றோம். மீண்டும் பொலிசார் மக்களை விரட்டி அடித்தார்கள். பொல்லும் தடியுமாக “ஓடுங்கள்” எனப் பொலிசார் துரத்தினார்கள். வழியில் சிலர் தங்கள் வீட்டில் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க முன்வந்தனர். எனது கணவர் பஸ்சிற்கு செல்வோம் எனக் கூறினார். அவர் அங்கு சென்றபோது, பொலிசார் தொடர்ந்து தாக்கினார்கள். பஸ் நிலையத்தில் நிற்கக் கூடாது எனப் பொலிசார் கூறினார்கள். வடக்குப் பக்கமாக ராணி தியேட்டருக்கு ஓடினோம். தியேட்டருக்குள் வருமாறு மனேஜர் கூறினார். இதற்குள்ளும் பொலிசார் வந்து எங்களைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவார்களா எனக் கணவனைக் கேட்டேன். “ஒருத்தரும் பயப்பட வேண்டாம். தூரத்துக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களை காப்பாற்றுவோம்” எனத் தியேட்டர் மனேஜர் கூறினார். அப்போது காரைநகர்

பஸ்சில் வந்த ஒருவர், பஸ்நிலையத்தில் பொலிசார் அடிப்பதாகக் கூறினார்.

இரவு முழுவதும் தியேட்டரில் விழித்திருந்தோம்
அன்றிரவு தியேட்டரில் தங்கினோம். காலை வரை விழித்திருந்தோம். மறுநாட் காலை வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்குச் சென்றோம். தாலிக்கொடி பற்றிக் கேட்டோம். செருப்புக்களும் சைக்கிள்களும் தான் கிடந்ததாகக் கூறினார்கள்.

தாலிக்கொடி பற்றி பொலிஸில் புகார்
பொலிஸ் நிலையத்திற்குச் சென்று புகார் செய்தேன்.

திரு. கிரெட்ஸர்: தாலிக்கொடி காணாமல் போனது பற்றியா? ஆம்.

திரு. கிரெட்ஸர்: இப்ப சொன்ன வற்றைக் கூறினீரா? பயத்தினால் கூறவில்லை. எனது கொடி நிறை 7 பவுண். தாலி நிறை 1 பவுண். பக்கப்பவுண் 1 எல்லாமாக ஒன்பது பவுண். தற்போதுள்ள விலைக்கு 3000 ரூபா பெறுமதியாகும்.

திரு. மாணிக்கவாசகர்: பொலிசாருக்குக் கல்லெறி விழுந்ததா? எனக்குத் தெரியாது.

திரு. மாணிக்கவாசகர்: போத்தல் எறியப்பட்டதா? தெரியாது.

சாட்சியமளித்த பரமேஸ்வரியிடம் சட்டத்தரணி எஸ். தம்பித்துரை ஒரு கட்டத்தில், அன்று நடந்த சம்பவம் இன்று ஞாபகமிருக்கிறதா? என்று கேட்டபோது எப்போதுமே ஞாபகமிருக்கும் எனப் பரமேஸ்வரி கூறினார்.

மற்றொரு கட்டத்தில் திரு. தம்பித்துரை கணவனின் கைக்கடிகாரத்தின் பெறுமதி 250 ரூபா இருக்குமா எனப் பரமேஸ்வரியிடம் கேட்டபோது, அது அவரைத் தான் கேட்கவேண்டும் என்று பதிலளித்தார்.

பரமேஸ்வரியிடம் விசாரணைக்குழுத் தலைவர் மக்கள் மத்தியில் இருவாகனமும் எதற்காக நின்றது எனக் கேட்டபோது தெரியாது என்றார்.

திரு. கிரெட்ஸர்: வீதியில் உள்ள வர்கள் விலத் தாவிடில் பலாத் காரம் பாவிக்கப் போவதாக பொலிஸார் சொன்னார்களா? இல்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: அவர்கள் சொல்லிக் கேட்கவில்லையா அல்லது அவர்கள் சொல்லவில்லையா? சொல்லிக் கேட்காமல் விட்டிருக்கும்.

திரு. கிரெட்ஸர்: உங்களுக்குக் கேட்கவில்லையா? இல்லை

திரு. கிரெட்ஸர்: ஒலிபெருக்கியில் சொல்லியிருந்தால் கேட்டிருக்கும்? சொல்லவில்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: சொல்லியிருந்தால் கேட்டிருக்கும்? ஆம். பொலிஸ் மைக் மேற்குப் பக்கமாக இருந்தது. அது எங்களுக்குக் கேட்காது.

திரு. கிரெட்ஸர்: பொலிஸார் பேசியிருந்தால் கேட்டிருக்கும்? நான் கவனிக்கவில்லை. அறிஞரின் பேச்சில் பயித்திருந்தேன்.

நாகராசா சாட்சியம்

முன்னாள் மேயர் திரு. சி.நாகராசா சாட்சியமளிக்கையில் கூறியதாவது:

பத்து வருடமாக நான் யாழ். மாநகரசபை உறுப்பினராக இருக்கிறேன். இரு தடவை மேயராகவும் இருந்திருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள 90 சதவீதமான மக்களை எனக்குத் தெரியும். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள், வீரசிங்கம் மண்டபம், திறந்தவெளி அரங்கு, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி ஆகியவற்றில் நடைபெற்றன. அமைதியாக எவ்வித சச்சரவுமின்றி மக்கள் ஆதரவுடன் நடைபெற்றது. பிரதான வீதிகள் மட்டுமன்றி குறுக்கு ஒழுங்குகள் யாவும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. மக்கள் மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தினார்கள்.

10ஆந் திகதி பிற்பகல் ஆறு மணிக்கு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன். எனது மனைவி, பிள்ளைகள், சகோதரிகளும் வந்திருந்தனர். பொது சன நூல்நிலைய வீதியால் திறந்தவெளிச் சந்திக்குக் காரில் வந்தேன். திறந்தவெளி அரங்கில் ஒருவரையும் காணவில்லை. கதவுபூட்டப்பட்டிருந்தது. பொலிஸார் ரீகல் தியேட்டர் பகுதியில் என்னைச் செல்ல விடாது தடுத்தார்கள். முற்றவெளியில் காரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தும்படி சொன்னார்கள். வசதியான இடத்தில் காரை நிறுத்தினேன். மண்டபத்துக்குள் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. அங்கு நின்ற ஐஸ்கிரீம் வான் சத்தத்தினால் பேச்சுக்கள் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. அங்கு நான்கு பொலிசார்

நின்றனர். அவர்கள் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது வெளியில் கூட்டம் வைக்க ஒழுங்குகள் செய்யப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. 8 மணியளவில் சுமார் 50,000 மக்கள் திரண்டிருந்தனர். முதலில் அறிஞர் நைனா முகமது பேசினார். தமிழின் சிறப்பைப் பற்றி அவர் கூறினார். அவர் பேச்சில் மக்கள் தங்களையே மறந்திருந்தனர்.

ஆயுதப் பொலிஸார் வந்தனர்

அப்போது ஒரு ஜீப்பும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு டிறக்கும் வந்தது. ரீகல் தியேட்டருக்கு முன்னால் வாகனங்கள் நின்றன. வாகனங்களுக்குள் ஆயுதம் தரித்த பொலிஸார் இருந்தனர்.

பொலிஸ் உத்தியோகத்தரினால் ஏதோ கூறப்பட்டது. அது என்ன மொழி என்பதை நான் கவனிக்கவில்லை. சில வார்த்தைகள் கூறப்பட்டதும் மக்கள் எழுந்தார்கள். பொலிஸார் தாக்க ஆரம் பித்தனர். மக்கள் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினார்கள். துவக்குப் பிடியினாலும் குண்டாந்தடியினாலும் பொலிசார் தாக்கினார்கள். துவக்கு வெடிச்சத்தம் அச்சமயத்தில் கேட்டது. சடுதியாக ஒரு கண்ணீர்ப் புகைக்குண்டு வீழ்ந்தது. முதல் சூட்டுச் சத்தத்தின் போது நான் புகையைக் காணவில்லை. முகமூடி அணிந்தவர்களையும் காணவில்லை.

தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் அந்த ஜீப்பில் வந்தார் என என்னால் சொல்லமுடியாது. எங்கும்

பரிதாபத்துக்குரிய காட்சியாக இருந்தது. என் கார் அருகில் சென்றபோது கண்ணீர் புகையினால் தாக்கப்பட்டேன். நான் காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். கார் வெளிச்சத்தில் பொலிஸார் மக்களைத் தாக்குவதைப் பார்த்தேன்.

பிஷப் குலேந்திரன்: மண்டபத்திலிருந்து அதிக தூரத்திலும் தாக்கப்பட்டார்களா? ஆம். என் மைத்துனர் ஒருவரின் உடைகள் பழுதடைந்திருந்தது. மற்றொரு மைத்துனரை இருவர் தூக்கிவந்தனர். அவரால் நடக்க முடியவில்லை. அவர் நாரியிலும் முழங்காலிலும் காயமடைந்திருந்தார்.

வேறு ஒரு இடத்தில் இச்சம்பவங்கள் தொடர்பாக அளிக்கப்பட்ட இரு உத்தியோகத்தர்களின் சாட்சியங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இச்சாட்சியங்கள் பற்றியும் குழுவினர் சாட்சிகளிடம் சில கேள்விகள் கேட்டனர்.

முன்னாள் நில அளவையாளர் திரு. பேரின்பநாயகம் சாட்சியமளிக்கையில் கூறியதாவது:

நான் சம்பவதினம் திறந்த வெளியரங்கிற்குச் சென்றேன். அங்கு ஒருவரும் இல்லை. சந்திக்குச் சென்றபோது, பொலிசார் என் காரை திசை திருப்பி விட்டனர். அதன் பின் கூட்டம் ஆரம்பமானது. அறிஞர் நைனா முகம்மது பேசும் போது டிரக் ஒன்று வந்தது. ஜீப்பை காணவில்லை. மக்கள் அமைதியாக இருந்தனர். பொலிஸ் டிரக் மக்களுக்குக் கிட்ட வந்தது. அப்போது

அமைதியாக இருங்கள் என நைனா முகமது கூறினார். பொலிஸார் தாக்கினார்கள். மக்கள் விழுந்தடித்து ஓடினார்கள். ஒரு பெண் தன்னை பஸ் நிலையத்துக்குக் கூட்டிச் செல்லுமாறு கேட்டார். நான் அங்கு போகவில்லை என்று சொன்னேன். பொது நூல் நிலையத்துக்குச் செல்வோம் என மனைவி ஆலோசனை கூறினார். அங்கு அரைமணி நேரம் நின்றோம்.

துவக்குப் பிடியால் காரைத் தாக்கினர்

அதற்குப்பின் காருக்குச் சென்றேன். நான் காரில் இருக்க பொலிஸார் துவக்கினால் தாக்க முற்பட்டனர். பின் என் காரை அடித்தார்கள். இதனால் சுமார் 300 ரூபா வரை சேதம் ஏற்பட்டது. துவக்குப் பிடியினால் காரைத் தாக்கினார்கள். என் கார் பொலிஸ் டிரக்கைக் கடந்து சென்றபோது இத்தாக்குதல் நடந்தது.

சம்பவம் நடந்தபோது நான் துவக்குச் சூட்டுச் சத்தத்தைக் கேட்டேன்.

திரு. கிரெட்ஸர்: நைனா முகமது ஏன் அமைதியாக இருக்கும்படி கூறினார்? டிரக் வந்ததால்.

திரு. மாணிக்கவாசகர்: டிரக் வருமுன்? மக்கள் அமைதியாக இருந்தனர்.

நன்றி: ஈழநாடு, திங்கட்கிழமை,

4.2.1974: பக்கம் 4.

துப்பாக்கியாலும் வாலில் சுட்டது: மக்கள் குழு விசாரணையில் மாஜி 'சர்வேயர்' சாட்சியம்

“சம்பவம் நடந்த தினம் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகள் வெடித்த சமயம் இடையிடையே துப்பாக்கியாலும் சுட்டார்கள். நான்கு அல்லது ஐந்து தரம் துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். அது “ரைபிள்” சத்தமாகவே இருந்தது.”

மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சியமளித்த, கொழும்பைச் சேர்ந்த முன்னாள் பிரதி நில அளவை அதிகாரியும், மாநாட்டுப் பிரதிநிதியுமான திரு. ஜே.ஆர்.சின்னத்தம்பி மேற்கண்ட வாறு கூறினார்.

யாழ். பாம்கோர்ட்டில் நடந்த விசாரணையில் திரு. சின்னத்தம்பி தொடர்ந்து கூறியதாவது, “நான் மகாநாட்டிற்குப் பிரதிநிதியாக வந்திருந்தேன். கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்திருந்தேன். 3ந் திகதி முதல் 11ஆம் திகதிவரை யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தேன். என்னுடன் எனது மனைவியும் வந்திருந்தார்.

10ஆம் திகதி மாலை பரிசளிப்பு விழா நடைபெறுவதாக அறிந்தேன். இரவு 7:20 மணிக்கு நான் மணிக்கூட்டு வீதியால் வந்து மனைவியை வெளியில் நிற்கச் சொல்லிவிட்டு மண்டபத்திற்குள்ளே சென்றேன். பின் வெளியில் வந்தேன். மக்கள் அமைதியாக இருந்தனர்.

வாடிவீட்டுக்குப் பக்கத்தால் வாகனங்கள் வந்தன. வாகனத்திலிருந்து ஒலிபெருக்கிச் சத்தம் கேட்டது. நான் அங்கு கவனம் செலுத்தவில்லை. அப்பாதையால் வந்த ஜீப் வண்டிக்கு வீதியிலிருந்த மக்கள் எழுந்து வழி விட்டனர். சிறிது நேரத்தில் மற்றொரு வாகனம் வந்தது. பொலிசார் அதிலிருந்து கேடயம், பொல்லு சகிதமாக இறங்கினார்கள். சில நிமிடத்தில் ஆகாயத்தில் சுட்டார்கள். நான் வாணவேடிக்கை என நினைத்தேன். பின் அது கண்ணீர்ப்புகைக்குண்டு என்பதை அறிந்தேன். மக்கள் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினார்கள். கண்ணீர்ப்புகையால் நானும் கஷ்டப்பட்டேன். அப்போது இளம் பெண்ணொருவர் ஓடிவந்தார். அவரை உரும்பிராயில் அவரது வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டேன்.

நான் நில அளவை காம்பில் இருந்த படியினால் துவக்கு வெடிச் சத்தம் எனக்கு நன்கு தெரியும். அதனாலேயே நான்கு அல்லது ஐந்து தடவை சுட்டார்கள் என்றேன்.”

விசாரணை இன்று காலை தொடர்ந்து நடைபெறும்.

நன்றி: ஈழநாடு, செவ்வாய்க்கிழமை,

5.2.1974: பக்கம் 1

ஜனார்த்தனன் இருந்ததை மகாதேவா கூட்டிக்காட்டினார். மக்கள் குழு விசாரணையில் வித்தியானந்தன் சாட்சியம்

“ஜனார்த்தனனிடம், தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் கடிதம் கொடுத்தது எனக்குத் தெரியாது. ஜனார்த்தனன் வட்டுக்கோட்டை முன்னாள் எம்.பி. திரு. அமிர்தலிங்கம் வந்தபோது அவரை மாலை சூட்டி வரவேற்றார். கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்த நான் இருவரையும் மேடைக்குப் பின்னால் போகும்படி சொன்னேன். அவர்கள் பின்னால் சென்று இருந்தார்கள்.”

மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சியமளித்த, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் மேற்கண்டவாறு

கூறினார். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மேலும் கூறியதாவது:-

“ஜனார்த்தனன் மேடையில் இருந்த சமயம், கலாநிதி கோபால பிள்ளை மகாதேவா வந்து அதனைச் சூட்டிக் காட்டினார். அதனை நான் கவனிக்கின்றேன் என்று அவரிடம் கூறினேன். அமிர்தலிங்கத்தையும் ஜனார்த்தனனையும் மக்கள் தள்ளிக் கொண்டு வந்து மேடையில் ஏற்றினார்கள். பின் அவர்கள் என் சொற்படி மேடைக்குப் பின் சென்று விட்டனர்.”

நன்றி: ஈழநாடு, செவ்வாய்க் கிழமை,
5.2.1974: பக்கம் 4

தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் வெளியே கூட்டத்தை நடத்த அனுமதித்தார் – பேராசிரியர் ‘வித்தி’

மண்டபத்திற்குள் பரிசளிப்பு விழா நடந்தபோது, வெளியில் நிகழ்ச்சிகளை கேட்க ஒலிபெருக்கியிருந்தது. ஆனால் வெளியிலிருந்த மக்கள் நிகழ்ச்சிகளையும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களையும் பார்க்க விரும்பினார்கள்.

மக்கள் குழு விசாரணையின்போது குழுத் தலைவர் திரு. ஓ.எல்.டி. கிரெட்ஸரின் கேள்வியொன்றிற்குப் பதிலளிக்கையில் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டுக் குழு தலைவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மேலும் கூறியதாவது:

10ம் திகதி மண்டபத்திற்குள் நடந்த கூட்டத்துக்கு திரு. துரைராஜா தலைமை வகித்தார். தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் வந்தபோது, மக்கள் விரும்புவதால் கூட்டத்தை வெளியில் நடத்தப் போகிறோம் என்றேன். அதற்கு சரி சரி நடத்துங்கள் என்று கூறினார். அத்துடன் மக்களை அமைதியாக இருக்கச் செய்யும் படியும் கூறினார். அதன் பின் கூட்டம் வெளியில் ஆரம்ப

மானது. ஒரே கம்பத்தில் பல ஒலிபெருக்கிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததை நான் காணவில்லை.

ஜனார்த்தனை மக்கள் தள்ளிக் கொண்டுவந்து மேடையில் ஏற்றினார்கள். அப்போது மக்கள் கரகோஷம் செய்தார்கள். மாநகரசபை சிலசமயம் மின்சாரத்தைத் துண்டிக்கும் என்ற காரணத்தினால் 2 மின் இயந்திரங்களை தயாராக வைத்திருந்தோம். மேயர் (அல்பிரட் துரையப்பா) திரு. வி.எஸ். துரைராஜாவை அழைத்து, ஒத்துழைப்பு தருவதாகக் கூறினார். வீரசிங்கம் மண்டபமும் பின்னர் தான் கிடைத்தது. அதனால் நிம்மர் மண்டபத்திலேயே ஆரம்ப விழாவை நடாத்த ஒழுங்கு செய்திருந்தோம். அரசாங்கத்தின் நிலைமை மாறியதால் வீரசிங்கம் மண்டபம் கிடைத்தது.

மேயர் முதலில் திறந்தவெளி அரங்கைத் தர ஒத்துக்கொண்டார். பின் மறுத்துவிட்டார். சபையில் அது பற்றிய பிரேரணையும் வரமுடியாமல் போய் விட்டது. பின் அரசாங்கம் ஆதரவளித்ததும், மேயரும் ஆதரவளிக்க முன்வந்தார். அரசாங்கமும், மேயரும் ஆரம்பத்திலேயே ஒத்துழைப்பு தந்திருந்தால் சிறப்பாக நடந்திருக்கும்.

10-ம் தேதி வெளியில் கூட்டம் வைக்க அனுமதி பெறவில்லை. இன்ஸ் பெக்டரிடம் மட்டுமே சொன்னேன். அவர் சரி என்றார். 10-ம் தேதிக்குப் பின்னர் சம்பவங்கள் நடந்தது பற்றி எனக்குத் தெரியாது.

நன்றி: ஈழநாடு, செவ்வாய்க்கிழமை,

5.2.1974: பக்கம் 8, 4

படம் பார்க்க ஓடுகிறார்கள் என்று நினைத்தேன்

“சாவகச்சேரி செல்வதற்காக நான் 10-ம் திகதி இரவு 8 மணிக்கு யாழ். பஸ் நிலையத்தில் நின்றேன். அப்போது முனிஸ்வரன் வீதியால் பலர் ஓடிவந்து பஸ் நிலையத்தைக் கடந்து ஓடினார்கள். அவர்கள் படம் பார்க்க ஓடுகிறார்கள் என்று நான் நினைத்தேன்.”

மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சியமளித்த கட்டப்பரையைச் சேர்ந்த சலவைத் தொழிலாளி கந்தர் கிருஷ்ணன் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

யாழ். பாம் கோர்ட்டில் நேற்றுப் பிற்பகல் விசாரணை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. திரு. ஓ.எஸ்.டி.கிரெட்ஸர் (தலைவர்), கலாநிதி குலேந்திரன், திரு. வி.மாணிக்கவாசகர் முன்னிலையில் விசாரணை நடைபெற்றது. சட்டத்தரணி திரு. எஸ். தம்பித்துரை சாட்சிகளை ஆஜர் செய்தார்.

கந்தர் கிருஷ்ணன் தொடர்ந்து கூறிய தாவது: நான் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பார்க்க வரவில்லை. சாவகச்சேரியில் ஓர் அந்தியேட்டி வைபவத்திற்கு செல்வ தற்காகவே பஸ்நிலையம் வந்தேன். பஸ்

நிலையத்துக்கு இரவு 7:30 மணிக்கு வந்தேன். சாவகச்சேரிக்குப் போக காத்து நின்றேன். பஸ் வரவில்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: அங்கு பொலிஸாரும் நின்றார்களா?

ஆம்.

திரு. கிரெட்ஸர்: எத்தனை பேர்?

நான்கு பேர்.

திரு. கிரெட்ஸர்: பஸ் நிலையத்தில் சாதாரணமாக கடமை பார்க்க நின்றார்கள்?

ஆம். அவர்கள் என்னுடன் கதைக்க வில்லை. பிரயாணிகள் பஸ் வரவில்லை என அலுத்துக்கொண்டார்கள். அப்போது நீகல் தியேட்டர் பக்க ஒழுங்கையால் பலர் ஓடிவந்தனர். அவர்கள் பஸ் நிலையத்தைக் கடந்து சென்றார்கள். பொலிஸ்காரர் அடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடினார்கள். நாலு பக்கமாக சிதறி ஓடினார்கள். இச்சம்பவம் இரவு 8 மணிக்கு நடந்தது. முதலில் அந்தப் பக்கத்தில் சத்தம் கேட்டது.

திரு. கிரெட்ஸர்: என்ன சத்தம்?

வெடிச்சத்தம் கேட்டது. ஏன் ஓடுகிறார்கள் என்று நான் கேட்டபோது, பொலிசார் அடிப்பதாகக் கூறினார்கள். நாங்களும் வெளியில் ஓட முயற்சித்தோம். அப்போது அங்கு கடமையாற்றிய பொலிஸாரும் வெளியில் போனால் அடிவாங்குவீர்கள். உள்ளே கியூவில் நில்லுங்கள் என்றார்கள். அவர்கள் சொல்லை நம்பி கியூவில் நின்றோம். கியூவில் முன்னுக்கு நின்றவர்கள்

பின்னுக்கும், பின்னுக்கு நின்றவர்கள் முன்னுக்குமாக நின்றார்கள்.

அப்போது பொலிஸார் கேடயம், பொல்லு, தடி, கொட்டனுடன் நாங்கள் நின்ற பக்கமும் வந்து தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். நாங்கள் நிலத்தில் படுத்து விட்டோம்.

கலாநிதி குலேந்திரன்: அங்கு நின்ற பொலிசாரா, புதிதாக வந்த பொலிசாரா அடித்தார்கள்?

புதிதாக வந்த பொலிசார்.

திரு. கிரெட்ஸர்: பொலிசார் வேறு என்ன வைத்திருந்தார்கள்?

நீட்டுத் தடிகள் வைத்திருந்தார்கள்.

திரு. கிரெட்ஸர்: ஓடுகிறவர்களுக்கு அடித்தார்களா?

கியூவில் நின்றவர்களுக்கும் அடித்தார்கள். நாங்கள் குந்திக்கொண்டு கிடந்தோம்.

கலாநிதி குலேந்திரன்: அங்கு கடமையாற்றிய நான்கு பொலிசாரும் என்ன செய்தார்கள்?

அவர்களைத் தெரியவில்லை. நாங்கள் விழுந்துவிட்டோம். கண்ணீர் புகைக் குண்டு அடித்ததில் ஒன்றும் தெரிய வில்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: பஸ் நிலையத்திலும் கண்ணீர் புகைக்குண்டு அடித்தார்கள்?

ஆம் பஸ் நிலையத்திலும் அடித்தார்கள். முகம் எல்லாம் எரிந்தது. வயிற்றைப் பிரட்டினது. நான் அங்கிருந்து குறுக்கு வழியால் பெருமாள் கோவிலடிக்குச் சென்று கட்டப்பராய்க்குச் சென்றேன்.

மறுநாள் காலை என்னைத் தேடிச் சாவகச்சேரியிலிருந்து கார் பிடித்து வந்தார்கள். அன்று நான் அந்தியேட்டிக்குப் போகவிருந்தேன்.

கலாநிதி குலேந்திரன்: ஏன் போகவில்லை?

வசதியில்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: பஸ் இல்லையா?

ஆம் பஸ் கிடைக்கவில்லை.

கலாநிதி குலேந்திரன்: பஸ் நிலையத்தில் எவ்வளவு நேரம் பொலிசார் பிரயாணிகளை அடித்தார்கள்?

பஸ் நிலையத்தில் சுமார் அரைமணி நேரமாக பிரயாணிகளை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் பைப்பில் முகம் கழுவிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்று விட்டேன். இங்கே விசாரணை நடைபெறுவதாக அறிந்தேன். அதனால் சாட்சியமளிக்க வந்தேன்.

கலாநிதி குலேந்திரன்: வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் பொலிசாரைக் கண்டீரா?

அவதானிக்கவில்லை.

கலாநிதி குலேந்திரன்: எத்தனை மணிக்கு பஸ் நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டீர்?

தெரியவில்லை.

(திரு. றொபர்ட் பேரின்பநாயகத்தின் காரை கமிஷனர்கள் நேரில் பார்வையிட்டனர். காரின் முன் கதவுப் பக்கத்திலும், பின் கதவுப் பக்கத்திலும் உள்ள சேதங்களை பேரின்பநாயகம் கமிஷனர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டினார்.)

விசாரணை இம்மாதம் 12-ம் திகதி வரை ஒத்திப்போடப்பட்டுள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு, புன்கிழமை, 6.2.1974:

பக்கம் 1, 8

றையின்களுடன் பொலிசார் வந்து இறங்கக் கண்டேன் எனது வயிற்றில் ஒரு பொலிஸ் துவக்கால் அடித்தார்.

“உயரமான நபர் ஒருவரை சில பொலிஸ் காரர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, சில நேரத்தின் பின் டிரக் ஒன்று வந்து அவர்கள் நின்ற இடத்தில் நின்றது. நான் ரீகல் தியேட்டருக்குத் தெற்குப் பக்கமாக நின்றேன். சில நிமிடத்தின் பின் அந்த வண்டி மேற்குப் பக்கமாக நோக்கி மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்தில்

கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் பரிசளிப்பு வைபவ தினமான ஜனவரி 10ஆம் திகதி நடைபெற்ற அசம்பாவிதம் பற்றி பொதுமக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சியமளிக்கையில், அல்லாரை அரசினர் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் பொன்னையா

விநாயகமூர்த்தி மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

யாழ். பாம் கோர்ட்டில் ஓய்வுபெற்ற நீதியரசர் தலைமையில் நடைபெற்றுவரும் இக்கமிஷன் விசாரணையில் நேற்று சாட்சி தொடர்ந்து சாட்சியமளிக்கையில் கூறியதாவது:

“சம்பவதினம் இரவு சுமார் 8 மணியளவில் வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு எனது இளைய சகோதரருடன் வந்தேன். எனது சகோதரர் யாழ். மாநகர சபையில் கடமையாற்றுகிறார். உள் மண்டபத்திற்குள் போக முடியவில்லை. கூட்டத்தை மண்டபத்திற்கு வெளியே நடத்தப் போவதாகவும், பாதையில் இருப்பவர்கள் வழிவிட்டுத் தரும்படியும் ஒலிபெருக்கி மூலம் மண்டபத்திற்கு உள்ளே இருந்தவர்களிடம் கேட்கப்பட்டது.

ஒலிபெருக்கி சாதனங்கள் காரில் கொண்டு வரப்பட்டன. சனங்களுக்கு மத்தியில் கார் சில தூரமே வரமுடிந்தது. சுமார் 8:30 மணியளவில் ஆயத்த வேலைகள் முடிவடைந்தன. கலாநிதி வித்தியானந்தனை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. யாரோ மேடையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நயினா முகம்மது பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன். ஒலிபெருக்கியில் கூறப்பட்டதாலேயே அவர் நயினா முகம்மது எனத் தெரியும்.”

திரு. கிரெட்ஸர்: ஜனார்த்தனம் என்பவரை மேடைக்குக் கொண்டு வந்தபோது, மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனரா?

சாட்சி: இல்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: மேடையில் யாரை யாவது தூக்கிவிடப்படுவதைக் கண்டீரா? இல்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: அமிர்தலிங்கத்தைக் கண்டீரா?

இல்லை.

திரு. கிரெட்ஸர்: பேச்சுக்கு முன்பாக இன்ஸ்பெக்டர் நாணயக்காரவைக் கண்டீரா?

“இல்லை. சில நிமிடத்தின் பின் உயர்ந்த மனிதர் வந்து எனக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றார். அவருடன் சில பொலிசார் கதைத்துக்கொண்டு நின்றனர். சிறிது நேரத்தின் பின் ஒரு பொலிஸ் வண்டி வந்து அவர்கள் நின்ற இடத்தில் நின்றது. பின்பு மேற்குப் பக்கமாக மெதுவாகச் சென்றது. புகைக்குண்டுகள் வெடிக்கப் பட்டன. எனவே தாக்குதலுக்கு அஞ்சி நானும் தம்பியும் திறந்தவெளி அரங்கிற்கு சமீபமாக வந்து நின்றோம். பொலிஸ் வாகனத்துக்கு எவரும் கல்லால் எறிவதைக் காணவில்லை. பொலிசாருக்கு எவரும் எதிர்ப்புக் காட்டியதைக் காணவில்லை.

பின்பு தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு எமது மோட்டார் சைக்கிள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றேன். மோட்டார் சைக்கிள் வாடி வீட்டுக்கு அருகேயுள்ள இந்து பரிபாலன சபைக் கந்தோரில் இருந்தது. பொலிஸ் வண்டி அங்குமிங்கும் சென்ற வண்ணமாக இருந்தபடியால் சுமார் 25 நிமிடம் இந்து பரிபாலன

சபைக் கந்தோரிலேயே நின்றோம். சனங்கள் தெருவழியே சிதறி ஓடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். தியேட்டருக்குள்ளேயும் புகைக்குண்டு வீசப்பட்டதாக ஒருவர் கத்திக்கொண்டு தெருவால் ஓடினார். தெருவில் ஜனசஞ்சாரம் குறைந்திருந்தபோது பிரதான வீதி வழியாகச் சுண்டிக்குளிப் பக்கமாக மோட்டார் சைக்கிளில் சென்றோம்.

றைபிள்களுடன் பொலிசார்

“சற்று தூரத்தில் பொலிசார் இரும்புத் தொப்பி அணிந்து றைபிள்களுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். எனது தம்பியே மோட்டார் சைக்கிளைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார். சைக்கிளை ஒரு பக்கத்தில் நிற்பாட்டும்படி தம்பியிடம் சொன்னேன். பொலிஸ் வந்ததால் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி சைக்கிளுக்கு இடப்பக்கமாக நான் நின்றேன்.

ஐந்து அல்லது ஆறு நிரையில் பொலிசார் வந்துகொண்டிருந்தனர். இரண்டாவது நிரையில் நின்ற ஒருவர் என்னைப் பார்த்து ஏதோ கேட்டார். வீரசிங்கம் மண்டபம் என்ற சொல் மாத்திரம் அரைகுறையாகக் கேட்டது. கேட்டவருக்குப் பின் பக்கத்திலிருந்த ஒருவர் ஏதோவொரு பொருளை என்மீது வீசினார். அது என் நெஞ்சில் பட்டு நிலத்தில் விழுந்தது. ஒருவர் றைபிளால் ஓங்கினார். நானும் தம்பியும் குளிர் காரணமாக தலைப்பாகை அணிந்திருந்தோம். தலைப்பாகையை ஒருவர் கழற்றச் சொன்னார்.

எனது மோட்டார் சைக்கிளின் ஹெட் லைட்டைத் துப்பாக்கியின் பிடியால் ஒருவர் அடித்தார். தம்பிக்கு ஒருவர் அடிக்க ஓங்கினார். அடி மோட்டார் சைக்கிளின் முன் மட்கார்ட்டில் விழுந்தது. தம்பி சைக்கிளை விட்டு இறங்கவே சைக்கிளும் நிலத்தில் சரிந்து விழுந்தது.

கோடன் சேர்ட்டும் காக்கி நிற லோங்கும் அணிந்திருந்த ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டிருந்த பொலிசாருக்கு முன் வந்து அடிக்கவேண்டாம் எனக் கூறினார். கோடன் சேர்ட் அணிந்தவர் எங்களைக் கொதியாகப் போகச் சொன்னார். நாங்கள் இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு வழியாகச் சென்றோம்.

சுமார் 25 யார் தூரத்தில் நின்ற இருவர் என்ன நடந்தது என்று கேட்டனர். எம்மை அவர்களது வீட்டுக்குள் அழைத்து அருந்துவதற்கு கோப்பி தந்தார்கள். சுமார் 25 நிமிடங்கள் அந்த வீட்டில் இருந்தோம்.

பின்பு வீடு போய்ச் சேர்ந்தோம். மறுநாள் சாவகச்சேரி அரசினர் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று மருந்து வாங்கினேன். முறிவு-தறிவு வைத்தியரிடமும் சென்று வைத்தியம் செய்வித்தேன்.”

சாட்சியத்தின் பின் சேதப்படுத்தப்பட்டதாகக் கூறப்படும் மோட்டார் சைக்கிளும் கமிஷன் முன் காண்பிக்கப்பட்டது.

நல்லூரைச் சேர்ந்த ஆயுள்வேத வைத்தியர் வேலாயுதபிள்ளை சிவராமலிங்கம் சாட்சியமளிக்கையில் கூறிய தாவது:

“ஆரம்பத்தில் நான் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் உள்ளேயே இருந்தேன். மண்டபத்திற்கு வெளியே வரும்பொழுது பேராசிரியர் நைனாமுகம்மது பேசிக் கொண்டிருந்தார். வெளியே வந்த நான் வீரசிங்கம் மண்டப வாசலில் இடது பக்கத்தில் நின்றேன். கண்ணாடி ஜன்னலுக்குச் சமீபமாகவே நின்றேன்.

பேராசிரியர் நயினா முகம்மது சுமார் ஐந்து அல்லது பத்து நிமிடங்கள் பேசியிருப்பார். அப்போது நீகல் பட மாளிகையின் பக்கத்திலிருந்து பொலிஸ் வான் வந்து நின்றதைக் கண்டேன். பொலிஸார் அதிலிருந்து இறங்கினர். அவர்களின் கைகளில் ஆயுதங்கள் இருந்ததை நான் அவதானிக்கவில்லை. சனங்கள் எழுந்து ஆரவாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். பேசிக்கொண்டிருந்தவரும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் அமைதியாக இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டனர். சனங்கள் அதற்குச் செவிசாய்த்தனர்.

தலைவர்: வான் வரும்பொழுது சனங்கள் எதிர்ப்புக் காட்டினார்களா?

சாட்சி: நான் அவதானிக்கவில்லை.

சாட்சி மேலும் கூறியதாவது:

“நான் கண்ணீர்ப் புகையைச் சுவாசித்து விட்டேன். மக்கள் வீரசிங்கம் மண்டப யன்னல் கண்ணாடிகளை உடைத்து உள்ளே புக முயன்றுகொண்டிருந்தனர். நானும் உள்ளே சென்றேன்.

வெளியே இருந்து பெண்களும் உள்ளே வந்து கதறிக்கொண்டிருந்தனர். உள்ளே பொலிஸார் எவரையும் நான் காணவில்லை.

வெளியே உள்ளவர்களுக்கு உதவி செய்ய நான் வெளியே சென்றேன். உதவி செய்கையில் எனது சேரட்டில் இரத்தக் கறை படிந்தது. வாசலில் மூவர் கிடப்பதைக் கண்டேன். அவர்களின் நாடியைப் பார்த்தபோது அவர்கள் இறந்துவிட்டதாக எண்ணினேன். அவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பித்துவிட்டு நடந்து வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு வந்தேன். முனியப்பர் வீதியில் பஸ் நிலையப் பக்கத்திலிருந்து நான் சென்றுகொண்டிருந்தேன். நீகல் தியேட்டர் பக்கத்தில் இருந்து சுமார் 25 பொலிஸார் என் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தனர்.

“எங்கே போகிறாய்?” என ஒருவர் கேட்டார். எனது சைக்கிளை எடுக்கச் செல்வதாகக் கூறினேன். சேரட்டில் இரத்தக்கறை எப்படி ஏற்பட்டது எனக் கேட்டபோது காயமடைந்தவர்களுக்கு உதவி செய்கையில் அது படிந்தது எனக் கூறினேன். அப்பொழுது துவக்கால் எனது வயிற்றில் அடித்தார். கன்னத்திலும் அடித்தார். பின்பு நான் எனது சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வீடுசென்றேன். இரண்டு மூன்று வாரமாக என் உடலில் உள்நோ இருந்தது.

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

6.2.1974: பக்கம் 5

**ட்றக்கிலிருந்து குதித்ததும் வொலிசார் எதுவுமே பேசாமல்
அடித்தனர்: வொதுமக்கள் விசாரணைக் குழு விசாரணையில்
எஞ்ஜினியர் ஒருவர் சாட்சியம்**

“பிலிப்பின் மருத்துவ நிலையத்திற்கு சமீபமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் பொலிஸ் ஜீப்புகளும் டிரக்குகளும் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். டிரக்குக்குள் இருந்த யாரோ ஒருவர் “அவனை அடி” எனச் சத்தமிட்டார். அப்போது நான் தொலைந்தேன் என நினைத்தேன். சுமார் ஒன்பது-பத்துப் பொலிசார் கீழே குதித்தார்கள். எவ்வித பேச்சுமில்லாமல் அவர்கள் சுழல் துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தால் என்னை அடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.”

திங்கட்கிழமை பிற்பகல் யாழ். பாம்போர்ட்டில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு தினத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் சம்பந்தமாக நடைபெற்ற பொதுமக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சியமளிக்கையில் வரகலாவிலுள்ள தொழில் நிறுவனமொன்றில் பொறியியலாளராக கடமைபுரியும் பேரின்பநாயகம் தேவராஜன் என்பவர் கூறினார். அவர் தனது சாட்சியத்தில் தொடர்ந்து கூறிய தாவது:

“நான் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்குப் போகவில்லை. கதீட்ரல் வீதியிலுள்ள எனது நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்று இரவு சுமார் 9:30 மணியளவில் வீடு திரும்பும் பொருட்டு வி.எஸ்.துரை ராஜாவின் காரியாலயத்துக்கு முன்பாக

டாக்கிகள் நிற்கும் என எதிர்பார்த்து அவ்விடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு டாக்கிகள் எதனையும் காணவில்லை. எனவே யாழ் வாடி வீடு உள்ள திசைப் பக்கமாக பிரதான வீதி வழியாக நடந்து சென்றேன். வழியில் பிலிப்பின் மருத்துவ நிலையத்திற்கு அருகே வைத்து பொலிசாரால் தாக்கப்பட்டேன். எனது காயங்களைப் பொறுத்தவரை சுமார் 12 அடிகளைப் பெற்றிருப்பேன் என நினைக்கிறேன். இந்தச் சம்பவம் எனக்கு முதன்முறையானதால் எந்த வார்த்தைகளையும் நான் கூறவில்லை.

பின்பு பொலிசார் சென்றுவிட்டனர். நான் மூன்றாம் இரண்டாம் குறுக்குத் தெருப் பக்கமாக திரும்பிச் சென்று பின்பு நினைவிழந்துவிட்டேன். இரவு சுமார் 11 மணியளவில் நோயாளர் தள்ளுவண்டியில் எடுத்துச் செல்லப்படுவதை உணர்ந்தேன்.

மறுநாள் எனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க ஆஸ்பத்திரி டாக்டர் வீடு செல்ல விட்டார். பத்து நாட்களாக என்னால் அசைய முடியவில்லை. நான் நீதவான் முன்னும் சாட்சியமளித்துள்ளேன்.”

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

6.2.1974: பக்கம் 6

மேயரை, ஆணையாளரை டாக்சியில் தேடினோம்

“கூட்ட மேடையை திறந்தவெளி அரங்கிற்குக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும் என நானும் எனது மைத்துனனும் திரு. வி.எஸ்.துரைராஜாவிடம் கேட்டோம். ஜனத்தொகை நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதிகரித்துச் சென்றபடியாலேயே இவ்வாறு கேட்டோம். அவர் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவே நானும் மைத்துனனும் மற்றும் இரு தொண்டர்களும் திறந்த வெளி அரங்கிற்குச் சென்று அரங்குக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவரிடம் திறந்த வெளியரங்கில் நாம் கூட்டத்தை நடத்த முடியுமா எனக்கேட்டோம். திறந்தவெளி அரங்கப் பொறுப்பாளர் மேயரிடம் அல்லது யாழ். மாநகரசபை ஆணையாளரிடம் எழுத்து மூலமான உத்தரவைப் பெற்றால் தமக்கு ஆட்சேபணை இல்லை எனக் கூறினார்.”

இவ்வாறு இங்கு சாட்சியமளித்த கிழக்கு இலங்கை கடதாசி ஆலைக் கூட்டுத்தாபனத்தைச் சேர்ந்த திரு. கனகசபாபதி பாலேந்திரா என்பவர் கூறினார். அவர் மேலும் கூறியதாவது:

“முதல்நாள் பொருத்தப்பட்ட ஒலி பெருக்கிச் சாதனங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர்களிடம் ஒலிபெருக்கிகளைக்

கழட்ட வேண்டாம் எனக்கூறிவிட்டு ஒரு டாக்சியில் ஆணையாளரின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கிருந்த ஒரு சிறுவன் ஆணையாளரும் மனைவியும் வீட்டில் இல்லை எனவும் எங்கு சென்றார்கள் எனத் தெரியவில்லை எனவும் கூறினான். உடனே மேயரின் வீட்டுக்கு விரைந்து சென்றோம். வாசல் பக்கமாக ஒரு நாய் படுத்துக்கிடந்தது. கேட்டில் இருந்து நாம் கூப்பிட்டதற்குப் பதில் கிடைக்காததால் உள்ளே சென்று கதவைத் தட்டினோம். ஒரு பெண் வெளியே வந்து மேயரும் மனைவியும் தமது பிள்ளைக்கு டியூசன் ஒழுங்கு பண்ணச் சென்றுவிட்டதாகக் கூறினார். அநேகமாக மேயர் எங்கே இருப்பார் எனக் கேட்டோம். அவரிடமிருந்து எதையும் அறியமுடியவில்லை.

சுமார் 7:30 மணியளவில் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றோம். மேயரையும் ஆணையாளரையும் சந்திக்க முடியாதபடியால் அனுமதியைப் பெற முடியவில்லை என திரு. துரைராஜாவிடம் கூறினோம்.

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

6.2.1974; பக்கம் 6,7

குரங்குகள் மாதிரி மாறி மாறி அடித்தனர்

“சனங்கள் புகைக்குண்டுகளுக்கு அஞ்சி ஓடுகையில் நானும் ஓடுவதற்காக எழுந்தேன். வெளியே போக முயற்சித்த பொழுது எனக்கு அருகேயிருந்த பெண் விழுந்துவிட்டதால் அவருக்கு மேலே நானும் இடறுண்டு விழுந்துவிட்டேன். பொலிசார் குரங்குகள் மாதிரி நாலா பக்கமும் பாய்ந்து பாய்ந்து அடித்தனர். எனக்கு மேலே பலர் விழுந்தனர்.”

இவ்வாறு திங்கள் பிற்பகல் பொது மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதி தினச் சம்பவம் பற்றி சாட்சியமளிக்கையில் திரு. வல்லி முருகேசு பொன்னையா என்பவர் கூறினார். அவர் மேலும் கூறியதாவது:

“எழுந்து பார்த்தபோது பெண்ணின் சேலையொன்று கிடப்பதைக் கண்டேன். பின்பு தபாற்கந்தோருக்குப் போனேன்.

பொலிஸ் டிரக் வண்டி தபால் கந்தோர் பக்கமாக வந்தது. தெருவில் நிற்கக் கூடாது என பொலிசார் எச்சரித்துச் சென்றனர். பின்பு வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்குப் போனேன். இருவர் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டேன். இரும்புக் கம்பிகளில் மின்சாரம் பாய்வதால் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குள் இருந்தவர்கள் என்னை உள்ளே போக விடவில்லை.

குளத்துக்குப் பக்கமாகக் குழப்பமாக இருப்பதைக் கண்டேன். ஆத்திரமடைந்த மக்களில் சிலர் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் ஒருவரை அடித்துக் குளத்தில் போடுவதைக் கண்டேன். பொலிசார் கூட்டத்தைக் கலைத்து சுமார் அரை மணித்தியாலத் திற்குப் பின்பே பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் தாக்கப்பட்டார்.”

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

6.2.1974: பக்கம் 6

பறைத் தமிழா வெளியே வா என்று கூப்பிட்டனர்

“சுமார் பத்து அல்லது 15 பொலிசார் இரும்புக் கம்பி, பெரிய கேடயம், சுழல் துப்பாக்கி சகிதம் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக் காரியாலயப் பக்கத்திலிருந்து பிரதான வீதியால் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனத் திற்கு சமீபத்திலுள்ள மரணசேவைக் காரியாலயத்தைச் சேதப்படுத்தினர். “பறைத் தமிழா வெளியே வா” என ஒரு பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் சத்தமிட்டார்.

அவர்களை என்னால் அடையாளம் காட்டமுடியும்.”

இவ்வாறு திங்கட்கிழமை முன்தினம் மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் சாட்சிய மளித்த இராஜசிங்கம் இம்மானுவேல் என்பவர் கூறினார். அவர் தொடர்ந்து தமது சாட்சியத்தில் கூறியதாவது:

“நானும் வேறு சிலரும் பொலிசாருக்கு அஞ்சி “மில்க் பார்” தேனீர்க் கடையின் குசினியில் ஒளித்திருந்து

தெருப்பக்கம் அவதானிக்கையில் பொலிசாரின் இந்நடவடிக்கையைக் கண்டேன்.

மறுநாள் அதிகாலை சுமார் 6 மணியளவில் டிரக்கில் சென்ற பொலிசாரில் ஒருவர் எனக்கு சுழல் துப்பாக்கியைக் காட்டி “உங்கள் எல்லோரையும் சுட்டுத் தள்ளுவோம்” எனப் பயமுறுத்தினார். “இண்டைக்கு உங்களுக்குப் பிரேதம் தான்” என ஒரு பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள் தமிழில் கூறினார்.”

யாழ் மாநகர உணவுப் பரிசோதகர் திரு. அரியசுந்தரம் ஆர்னோல்ட் தனது சாட்சியத்தில் கூறியதாவது:

“எனது வீடு 3-ம் குறுக்குத் தெருவில் இருக்கிறது. சம்பவ தினமான 10-ம் திகதி இரவு சுமார் 10:30 மணிக்கு எனது வீட்டின் வாசலில் நிற்கும் போது சிறுவர்கள் உட்படப் பலர் வீரசிங்க மண்டபப் பக்கத்திலிருந்து ஓடிவருவதைக் கண்டேன். சில பெற்றோர்கள்

எனது வீட்டில் தமது பிள்ளைகளை வைத்திருக்கும்படி கேட்டனர்.

இந்த நேரத்தில் இரும்புக் கம்பிகள், சுழல் துப்பாக்கிகளுடன் பொலிசார் சுண்டிக்குளிப் பக்கத்திலிருந்து நடந்து வருவதைக் கண்டேன். அவர்களுக்குப் பின்னே ஒரு ஜீப் வண்டி வெளிச்சத்துடன் மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்தது. வேறு ஒரு ஜீப்பும் டிரக்கும் அதைத் தொடர்ந்தாற் போல வந்துகொண்டிருந்தன.

பொலிசார் றியோ ஐஸ் கிறீம் கடையைச் சேதப்படுத்துவதைக் கண்டேன். நான் எனது வீட்டுக்குள் சென்று விட்டேன். பின்பு பொலிசார் யாழ். வாடி வீட்டுப் பக்கமாகச் சென்று விட்டனர். இந்த நேரத்தில் மக்கள் சிலர் ஓடிச் செல்வதைக் கண்டேன். தேவாலய வீதி வழியாகச் செல்லும்படி அவர்களிடம் கூறினேன்.”

நன்றி: ஈழநாடு, புன்கிழமை,

6.2.1974: பக்கம் 6.

படுத்திருந்த என்னை எழுப்பி வொலிசார் அடித்தனர் வொதுக்குழு விசாரணையில் பெற்றோல் நிலைய உறுியார்

“கடந்த மாதம் 10-ந் திகதி கஸ்தூரியார் வீதி, ஸ்ரான்லி வீதிச் சந்திக்கு அருகாமையில் இருக்கும் பெற்றோல் விநியோக விற்பனை நிலையமொன்றில் கடமை பார்த்தேன். நான் அந்த பெற்றோல் நிலையத்தில் வேலை செய்பவன். எனது கடமை நேரம் மாலை ஆறு மணிமுதல் மறுநாட் காலை 8 மணியானபடியாலே நான் பெற்றோல் நிலையத்தில் அன்று இரவு வேலை செய்தேன். அன்றிரவு

சுமார் 12 மணியளவில் பெற்றோல் நிலையத்தில் படுத்திருந்தேன். நித்திரை கொள்ளவில்லை. படுத்திருந்தபோது அங்கு டிரக்கில் வந்த பொலிசார் என்னைத் தாக்கத் தொடங்கினர்.”

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு பரிசளிப்புதின விழாவில் கடந்த மாதம் 10-ந்திகதி நடைபெற்ற அசம்பாவித சம்பவங்கள் பற்றி நேற்றைய

தினம் யாழ். பாம்கோட் வரவேற்பு மண்டபத்தில் விசாரணையை மேற்கொண்ட பொதுமக்கள் விசாரணைக்குழு முன் சாட்சியமளிக்கையில் இராஜ ரட்ணம் ஞானேந்திரன் என்பவர் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

விசாரணை திரு. ஓ.எல்.டி. கிரெட்ஸர் தலைமையில் நடைபெற்றது.

ஞானேந்திரன் தொடர்ந்து கூறிய தாவது: “பெற்றோல் நிலையத்தில் படுத்திருந்த என்னை டிரக்கில் வந்த பொலிசார் எழுப்பி அடித்தனர். அவர்கள் பெற்றோல் நிலையத்திற்குள் வந்தே அடித்தனர். டிரக்கில் சுமார் 25 அல்லது 30 பொலிசார் வந்தனர்.

கிரெட்ஸர்: பொலிசார் யாரையும் உம்மால் இனம் காண முடியுமா? - இல்லை.

கிரெட்ஸர்: டிரக்கில் வந்த பொலிசார் இரும்புத் தொப்பி அணிந்திருந்தார்களா?- ஆம் துப்பாக்கியின் பிடிப்பக்கத்தால் எனது வயிற்றில் அடித்தனர். டிரக்கிலிருந்து இறங்கி வந்த 5 அல்லது 6 பேர் என்னை அடித்தனர். எனக்கு 7 அல்லது 8 அடிகள் விழுந்தன.

எதுவும் கேட்காமல் என்னை அடித்தனர்

ஆத்திரமூட்டும்படியாகவோ கோபம் வரும்படியாகவோ நான் எதையும் பேசவில்லை. பொலிசார் எதற்காக எனக்கு அடித்தார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. பொலிசார் என்னிடம் எந்தவித கேள்விகளையும் கேட்கவில்லை எதையும் கூறவும் இல்லை. எனது வலது

பக்க நெற்றியில் அடிக்கப்பட்டதால் இரத்தம் வழிந்தோடியது. நான் விழுந்துவிட்டேன். தலையிலேயே கடைசியாக அடி ஒன்று விழுந்தது. பொலிசார் சென்றுவிட்டனர்

பொலிசார் சென்றதும் போட்டிருந்த சேட்டைக் கழற்றி இரத்தம் வழிந்துவந்த தலையிலுள்ள காயத்துக்கு கட்டுப் போட்டேன். பின்பு படுத்துவிட்டேன். கடமையில் இருந்தபடியால் உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லவில்லை. மறுநாட்காலை வேலை முடிந்தவுடன் ஆஸ்பத்திரிக்கு டாக்ஸியில் சென்றேன். ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு இரண்டு நாட்கள் அங்கு இருந்தேன். ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள பொலிசாரும் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

தமிழரிமை வேணுமா என அடித்தனர்

காங்கேசன்துறை சீமேந்துக் கூட்டுத் தாபனத்தில் சீனியர் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகக் கடமைபுரியும் சின்னத்தம்பி கந்தையா தமது சாட்சியத்தில் கூறியதாவது:

“சென்ற மாதம் 10-ந் திகதி நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு பரிசளிப்பு விழாவிற்கு நான் போகவில்லை. சென்ற மாதம் 12-ந் திகதி சுமார் 3.50 மணியளவில் சீமேந்து கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்வதற்காக இணுவில் சந்தியை நோக்கிச் சைக்கிளில் சென்றுகொண்டிருந்தேன். இணுவில் சந்திக்குச் சமீபமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் நேரம் சுமார் 4.25 மணி இருக்கும். இணுவில் கந்தசுவாமி

கோவில் பக்கமாக இருந்து ஒரு தோட்டக் காரன் சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

காங்கேசன்துறைப் பக்கத்திலிருந்து ஒரு டிராக் வண்டியும் வந்து கொண்டிருந்தது.

டிராக்கு வண்டியில் பொலிசாரும் பட்டாளத்தினரும் இருந்தனர். இணுவில் கந்தசுவாமி கோயில் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்த அந்த தோட்டக்காரனை நிறுத்திப் பொலிசாரும் படையினரும் அடிக்கத் தொடங்கினர். “தமிழாராய்ச்சி செய்ய யோசிக்கிறீர்களா? தமிழரிமை வேண்டுமா?” என ஏசி அடித்தனர்.

இராணுவத்தினர் ஒருவர் என்னை நோக்கி வந்து சைக்கிளில் பிடித்து அடிக்க முயன்றபோது நான் காங்கேசன்துறை சீமேந்துக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு வேலைக்குப் போவதாக ஆங்கிலத்தில் கூறினேன். ஆரம்பத்தில் அவர் என்னை ஏசினார். வேலைக்குப் போவதாக நான் கூறியதும் அவர் என்னைப் போகச் சொன்னார்.

நான் போகப் புறப்பட்டதும் அவருக்கும் பின்னால் இருந்த ஒரு பொலிஸ்காரர் என்னைத் தாக்கினார். அதைத் தொடர்ந்து போகச் சொன்ன இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவரும் தாக்கினார்.

ஏற்கனவே போகச் சொன்னபடியால் நான் போய்விட்டேன். டிராக்கின் இலக்கத்தைப் பார்க்கத் திரும்பியபோது இராணுவத்தில் இருவரும் பொலிஸில் ஒருவரும் என்னைத் துரத்தி வந்தனர். இதனால் டிராக்கின் இலக்கத்தை

என்னால் பார்க்கமுடியாமல் போய் விட்டது” எனக் கூறினார்.

5 நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில்

கந்தர்மடத்தைச் சேர்ந்த சீதாலட்சுமி தங்கராஜா தமது சாட்சியத்தில் கூறியதாவது:-

“அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் பரிசளிப்பு தினத்தன்று எனது சகோதரிகளுடனும் சகோதரனுடனும் முற்றவெளி மைதானத்திற்கு வந்திருந்தேன். அப்போது பேராசிரியர் நைனா முகம்மது பேசிக்கொண்டிருந்தார். நாம் நீகல் படமாளிகைக்கு எதிராகவே இருந்தோம். கூட்டத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில் டிராக்கும், ஜீப்பும் வந்தன. டிராக்கிலிருந்து எதையும் ஒலி பெருக்கியில் கூறுவதைக் கவனிக்கவில்லை.

சனங்கள் எழுந்து ஓடத்தொடங்கினர். வெடிச்சத்தம் கேட்டது. சனத்தோடு நாமும் திரும்பி ஓடுகையில், பொலிஸ்காரரொருவர் எனது முழங்காலில் அடித்தார். இரண்டாவது முறை அடிக்கையில் எனது கையால் தடுத்தேன். அப்போது எனது கையில் அடிபட்டது. பின்பு ஒருவர் என்னை எனது வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டார். பின்பு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு 5 நாட்கள் சிகிச்சை பெற்றேன்” என்றார்.

நாவற்குழியைச் சேர்ந்த செல்லையா தம்பிராசாவும் சாட்சியமளித்தார்.

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

13.2.1974: பக்கம் 1,2

‘பொலிஸார் கைக்கடிகாரத்தையும் பணத்தையும் பறித்தனர்’ மக்கள் குழு விசாரணையில் மரக்கறி வியாபாரி சாட்சியம்

“கோட்டை முனியப்பர் கோவிலுக்கு சமீபத்திலிருந்த மின்கம்பத்திற்கு அண்மையில் நின்றேன். இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் சிவில் உடையில் வந்து என்னைத் தாக்கி என்னிடமிருந்த கைக்கடிகாரமொன்றையும் பணத்தையும் பறித்தனர்”

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு தினமான ஜனவரி மாதம் 10-ம் திகதி நடைபெற்ற அசம்பாவித சம்பவம் பற்றி சாட்சியமளிக்கையில் மரக்கறி வியாபாரம் செய்யும் சுண்டிக்குளியைச் சேர்ந்த பெருமாள் விஜயராஜ் மக்கள் விசாரணைக் குழு முன் நேற்றையதினம் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

தமது சாட்சியத்தில் பெருமாள் விஜயராஜா கூறியதாவது:

“சம்பவதினம் தடியடிப் பிரயோகத்தைப் பொலிசார் மேற்கொள்ளவே சனங்கள் சிதறி ஓடினார்கள். அப்பொழுது நான் கோட்டை அகழியிலிருந்து சுமார் 280 அடி தூரத்திலிருந்து சுமார் 300 அல்லது 400 அடி தூரத்தில் நின்றேன். மக்கள் சிதறி ஓடுகையில் நானும் அவர்களோடு சேர்ந்து ஓடி முனியப்பர் கோவிலுக்கு அண்மையிலுள்ள மின்கம்பத்திற்கு அருகே நின்றேன். இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் என்னை நோக்கி வந்தார்கள். அவர்கள் சிவில் உடையிலே

வந்தனர். கையில் குண்டாந்தடி இருந்த படியாலும் காக்கி காற்சட்டையும் பெனியனும் அணிந்திருந்தபடியாலும் அவர்கள் பொலிஸ்காரர்கள் என அறிந்துகொண்டேன்.

ஒருவர் மட்டுமே குண்டாந்தடி வைத்திருந்தார். குண்டாந்தடி வைத்திருந்தவர் ஏன் இங்கே நிக்கிறாய் என சிங்களத்தில் கேட்டார். “நான் கூட்டம் பார்க்க வந்தேன்” என நானும் பதில் சொன்னேன். உனது பெயர் என்ன? எனக்கேட்டனர். விஜயராஜ் என்றேன். ஏன் கூட்டத்திற்கு வந்தாய்? எனக்கூறி குண்டாந்தடியால் அடிக்க ஓங்கினர். நான் தட்டிவிட்டபடியால் அடி எனது இடது தோள் பக்கத்தில் விழுந்தது.

ஏன் அடிக்கிறீர்கள் என்று கேட்ட பொழுது இடது பக்கத்தில் அடித்தனர். நான் லீலா பேக்கறிக்கு அண்மையிலுள்ள கடையில் வேலை செய்கிறேன் என அவர்களிடம் கூறினேன். திரும்பவும் அடித்தனர். என்னை ஓடச்சொன்னபோது நான் நடந்து போனேன்.

நடந்துபோன பொழுதும் என்னைத் துரத்தி வந்தனர். முனியப்பர் கோவிலின் மேற்குப் பக்கமாகப் போனேன். திரும்ப என்னைக் கூப்பிட்டு எனது பாக்கட்டில் கையைப்போட்டனர். எனது கைக் கடிகாரமும் பணமும் இருப்பதாகக் கூறி

கையைத் தட்டிவிட்ட பொழுது திரும்பவும் கையைப் போட்டு எனது கைக்கடிகாரத்தையும் பணத்தையும் பறித்தெடுத்தனர்.

பாக்கட்டில் இருந்த பணம் 10 ரூபாய்த் தாளாகவும் 50 சதக் குத்திய மாகவே இருந்தது. பணத்தையும் கைக்கடிகாரத்தையும் பறித்தெடுத்த பின்பு என்னை ஓடச்சொன்னார்கள். நான் நடந்து சென்றேன் எனது காலுக்கு கல்லால் எறிந்தனர். வலதுபக்கக் காலில் கல் பட்டு காயம் உண்டானது. அந்தக் காயம் இன்னும் மாறாமல் உள்ளது.

பின்பு பிரதான வீதிக்குச் சென்று வீரசிங்கம் மண்டபம், காங்கேசன்துறை வீதி, ராணி தியேட்டர் ஆகியவற்றைக் கடந்து ரயில்பாதைக்குச் சென்று வீடு சென்றேன்.

எனது சம்பவம் பற்றி மக்கள் விசாரணைக் குழுவிற்கு ஓர் கடிதம் எழுதியுள்ளேன்.

கலாநிதி குலேந்திரன்: பொலிசுக்குப் போவது பிரச்சினை என்று எண்ணியா பொலிசாருக்கு முறைப்பாடு கொடுக்க வில்லை?-ஆம். ஆஸ்பத்திரிக்கு சிகிச்சை பெற நான் செல்லவில்லை. காலில் இரத்தம் கட்டி இருந்ததால் இரண்டு தினமாக நான் சைக்கிளில் மேற்கொள்

ளும் மரக்கறி வியாபாரத்துதைச் செய்ய வில்லை.

திரு.மாணிக்கவாசகர்: நீர் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சியை நின்று இடத்திலிருந்து பார்க்க முடிந்ததா? சனங்கள் நின்று கொண்டிருந்தபடியால் தெரியவில்லை.

கலாநிதி குலேந்திரன்: பேச்சைக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்ததா? கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது.

விசாரணைக்குமுச் செயலாளர் ஆறுமுகம் வேதவனம் வேற்பிள்ளை பொலிஸ் மாஅதிபருக்கும் அனுப்பிய கடிதத்தைச் சமர்ப்பித்தார்.

திரு.மாணிக்கவாசகர்: பொலிசிலிருந்து எதுவித செய்தியும் நீர்பெறவில்லையா?-ஆம்

தலைவர்: உமது அளவுக்கு எட்டின வரை அரசாங்க வேலை செய்தவர்கள் பலர் சாட்சியமளிக்க வரவில்லை?-ஆம்

சாட்சியங்கள் முடிவுறவே சாட்சிகளை ஆஜர் செய்து சாட்சிகளின் நலன்களைக் கவனித்து வந்த திரு.எல்.தம்பித் துரையின் தொகுப்புரை ஆரம்பமானது.

நன்றி: ஈழநாடு, வியாழக்கிழமை,

14.2.1974: பக்கம் 5

இன்ஸ்வக்டருடன் பேசிய பின்பே கூட்டம் வெளியே நடந்தது: மக்கள் குழு விசாரணையில் ஜேம்ஸ் இரத்தினம் சாட்சியம்

தலைமைக் காரியாலய பொலிஸ் இன்ஸ் பெக்டருடன் ஆலோசனை நடத்திய பின்னரே வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு வெளியே கூட்டம் நடாத்தப்பட்டது என்று யாழ்ப்பாணம் பாம்கோர்ட்டில் நடக்கும் மக்களுக்குழு விசாரணையின் போது யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த 4வது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அமைப்பாளர்களில் ஒருவரான ஜேம்ஸ்.தே.ரத்தினம் சாட்சியளிக்கையில் கூறினார்.

ஜேம்ஸ் தேவதாசன் ரத்தினம் தொடர்ந்து சாட்சியளிக்கையில் கூறிய தானது: “யாழ்ப்பாணத்துக்கு முன்னதாக பாரிஸில் நடந்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிலும் நான் கலந்து கொண்டேன். மலேசியாவில் நடந்த முதலாவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிலும் அதன் பின்னர் சென்னையில் நடந்த மகாநாட்டிலும் கலந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டைப் பொறுத்தவரையில், அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் தாய் அமைப்பின் பொதுச்செயலாளராக நான் இருந்தேன். திரு.துரைராஜா, டாக்டர் வித்தியானந்தன் ஆகியோருடனும் பொதுச்செயலாளராக இருந்தேன். நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துவதென பாரிஸில் தீர்மானித்தோம்.

இலங்கை வந்ததும் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதென தீர்மானித்தோம். புதிய நிர்வாகிகள் தெரிவின்போது, யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தவேண்டுமென்ற நிபந்தனையுடன் இணைச்செயலாளர் பதவியினை ஏற்றுக்கொண்டேன். நான் கடிதத் தலைப்புக்களுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் மகாநாடு நடைபெறவிருப்பதான அறிவித்தலை அச்சுப்பதிக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் மகாநாடு நடைபெறவிருப்பதாக தீர்மானித்ததையடுத்து பலவித கஷ்டங்களை நாங்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியதாயிற்று. சில மக்களிலிருந்து எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பியது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தாமல் கொழும்பில் நடத்தலாம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் தான் நடத்த வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். இந்தப் பிரச்சினை பெரும் விவாதத்துக்குள்ளாகி, அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி இலங்கைக் கிளை பிளவுபடுவதைக் கவனித்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடாத்த இருப்பது குறித்து கலாச்சார அமைச்சருக்கு கடிதங்கள் மூலம் தெரிவித்தோம்.

ஒத்துழைப்பதாக அமைச்சர் கடிதம்

தமது முழு ஒத்துழைப்பையும் நமக்கு அளிப்பதாகவும் அமைச்சர் அனுப்பிய பதிவில் தெரிவித்திருந்தார். எங்கே மகாநாடு நடத்துவது என்ற பிரச்சனையில் அமைச்சர் ஆட்சேபம் எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் மகாநாடு நடாத்தப்படவிருப்பது நன்கு தெரிந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் மகாநாட்டை நடாத்த விருப்பதாகவும், அதற்கான ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் நமக்குத் தரும்படி கோரி யாழ்.மேயருக்கு அதே நேரத்தில் கடிதம் ஒன்றை எழுதினேன். மூன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னர் இது நடந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு தமது முழு ஆதரவையும் அளிப்பதாக யாழ்.மாநகரசபை ஏகமனதாக தீர்மானித்திருப்பதாக பதில் கிடைத்தது. எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு ஜனவரி 9ம் திகதிவரை யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடத்துவதென்று முடிவு செய்தோம்.

பத்தாம் திகதி ஜனவரி 1974ம் ஆண்டு பரிசளிப்பு விழா மட்டும் நடத்துவதென இருந்தது. பின்னர் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை மக்கள் பார்ப்பதற்கு கூட்டம் ஒன்றை நடத்துவதென தீர்மானிக்கப்பட்டது. பத்தாந்திகதி கூட்டத்துக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது எனக்குத் தெரியும். பேச்சாளர் யார் என்பது பற்றி பொலிஸார் அறிந்து

கொள்ள விரும்பினார்கள். வாயினால் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. ஜனார்த்தனன் பேச்சாளர் அல்ல.”

தலைவர்: பொலிஸீக்கு விண்ணப்பிக்கப்பட்டதா?

ஜேம்ஸ் ரத்தினம்: துரைராசா விண்ணப்பித்திருந்தார்.

தொடர்ந்து சாட்சியளிக்கையில் கூறியதாவது:

“வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது வெளியே நின்றிருந்த பெருந்தொகையான ஜனக் கூட்டம் கூட்டத்தை வெளியே நடாத்தும்படி கோரிக்கை விட்டது. வீரசிங்கம் மண்டப பகுதியிலே வெளியே கூட்டத்தை நடத்துவதென்று தீர்மானித்தோம்.

இன்ஸ்பெக்டருடன் ஆலோசனை

வெளியே கூட்டத்தை நடத்துவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டருடன் ஆலோசிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் கூட்டத்தை வெளியே நடாத்தினோம்.

தலைவர்: ஜனார்த்தனன் என்பவர் வெளியே போடப்பட்ட மேடைக்கு வந்தாரா?

பதில்: ஒருவர் வந்தார். அவர்தான் ஜனார்த்தனன் என்று அறிந்தேன். மேடையில் நிற்குகொண்டிருந்தார். இரண்டு அல்லது மூன்று நிமிடங்களுக்கு மேல் அவர் அங்கு நிற்கவில்லை. மேடையைவிட்டு இறங்கிவிட்டார். டாக்டர் வித்தியானந்தனும், திரு.துரை

ராசாவும் மேடையைவிட்டு இறங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதும் உடனடியாக அவர் இறங்கிவிட்டார்.

தலைவர்: அமிர்தலிங்கம் மாலையிட்டதைக் கண்டீரா?

பதில்: காணவில்லை.

தலைவர்: ஆட்டோகிராபில் ஜனார்த்தனன் கையெழுத்திட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டீரா?

பதில்: ஆம்

சாட்சி தொடர்ந்து சொன்னார்:

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததும், பேராசிரியர் நைனா முகம்மது பேச ஆரம்பித்தார். நான் அவர் பேச்சை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய பேச்சு எல்லோரையும் கவர்ந்திழுப்பதாக இருந்தது. ஊசி விழுந்தாலும் சத்தம் கேட்கக்கூடிய அமைதி அப்போது நிலவியது.

தலைவர்: என்ன நடந்தது?

பதில்: மேடைக்கு இரண்டாவது வரிசையில் நான் இருந்து கொண்டிருந்தேன். மேற்குப் பக்கமாக நைனா முகம்மது திரும்பி நின்றுகொண்டு பேசுவதைக் கவனித்தேன். அந்தப் பக்கம் ஏதோ குழப்பம் நிகழ்வதைக் காணக்கூடியதாக விருந்தது. கூட்டத்தில் அமைதியின்மை ஏற்பட்டது. மேடையை நோக்கி மக்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் தான் அப்படி மக்கள்

மேடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

தலைவர்: ஏதாவது அறிவிப்பைக் கேட்டீரா?

பதில்: இல்லை.

தலைவர்: புகைக்குண்டு எரியும் சத்தம் கேட்டதா?

பதில்: ஆம் என்னால் ஓரிடமும் ஓடமுடியாமல், சனநெரிசலாக இருந்தது. பெற்றோல் செட் பக்கமாக நகர்ந்தேன். நான் விழுந்துவிட்டேன். என்னைச் சில இளைஞர்கள் மதிலின் மற்றப் பக்கத்தில் போட்டார்கள். எனக்கு அறிவு வந்த போது ஜனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. பின்னர் நான் "மேர்ச்சன்ஸ் ஷாப்புக்கு" கொண்டுசெல்லப்பட்டேன். முன் அறையில் வைக்கப்பட்டேன். மக்களை ஆயுதம் தாங்கிய பொலிஸ் ஜீப் விரட்டியடித்துக் கொண்டிருப்பதை அறையிலிருந்து கவனித்தேன்.

தலைவர்: என்ன கொடுரச் செயல் நடந்தது என்பது பற்றியும் ஏன் மக்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது பற்றியும் அப்போது நினைத்துப் பார்க்க முடிந்ததா?

பதில்: பொலிஸ் தாக்குதலினால்தான் மக்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று நினைத்தேன்.

தலைவர்: உம்முடைய வாழ்க்கையில் இதுபோன்ற ஒரு மகாநாட்டைப் பார்த்திருக்கிறீரா?

பதில்: நான் பல சர்வதேச மகாநாடுகளில் கலந்துகொண்டுள்ளேன். இப்படியான தொரு பெரிய கூட்டத்தைக் காணவில்லை.

தலைவர்: கூட்டத்தில் யாராவது உணர்ச்சிவசப்பட்டதைக் கண்டீரா?

பதில்: கூட்டத்தில் அமைதிதான் நிலவியது. சுலோகங்கள் கிடையாது.

பேராசிரியர் நைனா முகமதுவின் பேச்சை எல்லோரும் உற்றுக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்னர் 2 வாரம் சுகவீனமாக இருந்தேன்.

நன்றி: ஈழநாடு, வியாழக்கிழமை,

14.2.1974: பக்கம் 6,8

யாழ் அசம்பாவிதச் சம்பவங்கள் பற்றி பொதுமக்கள் குழு விசாரணை முடிந்தது

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதி நாளான ஜனவரி பத்தாந் தேதி, யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்னால் நடந்த அசம்பாவித சம்பவங்கள் பற்றியும், அதைத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்கள் பற்றியும் பொதுமக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்ட மூவர் குழு தனது விசாரணையை நேற்றுடன் முடித்துக் கொண்டது.

யாழ்ப்பாணம் பாம்கோரட்டில் கடந்த சில தினங்களாக இந்த மூவர் குழு விசாரணை செய்துவந்தது. ஓய்வு பெற்ற நீதியரசர் திரு. ஓ.எல்.டி. கிரெட்ஸர் தலைமையில் ஓய்வுபெற்ற நீதியரசர் திரு.வி.மாணிக்கவாசகர், தென்னிந்திய இலங்கைத்திருச்சபை

முன்னாள் ஆயர் கலாநிதி எஸ். குலேந்திரன் ஆகியோர் இக்குழுவில் அங்கம் வகித்தனர்.

இக்குழு முன் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் சிலரும் சம்பவத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பொதுமக்கள் சிலரும் சாட்சியமளித்தனர். சாட்சியங்கள் பதிவு நேற்றுக் காலை யுடன் முடிவடைந்ததும் வழக்கறிஞர் திரு.என்.தம்பித்துரை தொகுப்புரை நிகழ்த்தினார். நேற்றுக் காலையில் சுமார் ஒன்றரை மணிநேரமும் பிற்பகலில் சுமார் ஒரு மணிநேரமும் அவரது தொகுப்புரை நீடித்தது.

நன்றி: ஈழநாடு, வியாழக்கிழமை,

14.2.1974: பக்கம் 1

350 ஆண்டுகளுக்குப்பின் 'தமிழ்' உலக அரங்கிற்கு வந்துள்ளது

— திரு.தம்பித்துரை தொகுப்புரை

“பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பின்றி நடத்தப்படும் எந்த மகாநாடும் வெற்றி பெற முடியாது. தோல்வியிலேயே முடியும், எனவே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடும் பண்டாரநாயக ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் நடத்தப்பட்டிருப்பின் தோல்வியில்தான் முடிந்திருக்கும்”

நெற்றுமுன்தினம் சென்ற மாதம் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அசம்பாவிதசம்பவம் தொடர்பாக பொதுமக்கள் விசாரணைக்குழு முன் பொதுமக்களால் அளிக்கப்பட்ட சாட்சியங்கள் முடிவுற்றதனைத் தொடர்ந்து சாட்சிகளை ஆஜர் செய்து அவர்களின் நலன்களைக் கவனித்துவந்த முன்னாள் நீதிபதி திரு.எஸ்.தம்பித்துரை தமது தொகுப்புரையில் மேற்கண்டவாறு கூறினார்.

திரு.தம்பித்துரை தமது தொகுப்புரையில் தொடர்ந்து கூறியதாவது:

“தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரை 1974-ம் ஆண்டு மறக்கமுடியாத வருடமாகும். தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுமா என பல காலம் சந்தேகங்களும் ஐயங்களும் பீடித்திருந்த பிற்பாடே மகாநாடு நடைபெற்றது.”

அரசியல் எதிரொலி

“அரசியல் எதிரொலி ஒன்று எழுந்த படியால் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கக்கூடாது எனவும் வற்புறுத்தப்பட்டது. கொழும்பிலேயே நடத்தப்படவேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்பட்டதன் காரணமாக தமிழ்மக்கள் மத்தியில் யாழ்ப்பாணத்திலேயே அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்தப்படவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவாவும் உணர்வுபூர்வமாக எழுந்தது. கொழும்பில் நடத்த அவர்கள் விருப்பமற்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

மக்களின் ஒத்துழைப்பு இன்றி நடாத்தப்படும் எவ்வித மகாநாடும் வெற்றிபெற முடியாது. அவை தோல்வியிலேயே முடிவடையும். எனவே கொழும்பிலுள்ள பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை எப்படி வெற்றிகரமாக நடத்தமுடியும்?

உறங்கு நிலையிலிருந்த தமிழ் 350 ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு இன்றுதான் சர்வதேச அரங்கிற்கு வந்துள்ளது. இப்போது தான் சர்வதேச மதிப்பையும் மரியாதையையும் பெற்றுவருகிறது.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு இலங்கையில் நடத்தப்படவுள்ளபோது யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்படும் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடத்த

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாலும் பின்பு மறுக்கப்பட்டது. யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மகாநாட்டை நடத்த அனுமதி பின்பு மறுக்கப்பட்டதன் காரணமாக “றிம்மர்” மண்டபத்தில் வைக்கவேண்டும் என்ற தேவை ஏற்பட்டது. எனவே “றிம்மர்” மண்டபம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறவுள்ள தினத்திற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பாக அதாவது மூன்று நான்கு தினங்களுக்கு முன்பாகவே வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மகாநாட்டை நடத்த திரும்பவும் அனுமதி தரப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற பிரச்சினை வலுப்பெற எழுந்ததற்கு பிரதானமாக உள்ள பிரச்சினை மொழிஉரிமைப் பிரச்சினையும், தமிழ்மொழியைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் பிரச்சினையுமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடத்துவதற்கு நீர், மின்சார, இடவசதிகள் எதுவாக இருப்பினும் தமிழ்மொழியைப் பேணிப் பாதுகாக்க தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலேயே மகாநாடு நடத்தப்படுதல் உசிதமானது.

இப்படியாக அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அமைப்பாளர்கள் சிறந்த முறையில் செயலாற்றியுள்ளனர். அதைப் பொறுத்தவரை எதுவித அதிருப்தியும் கிடையாது.

அமைப்பாளர்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்கு முறைகள் எல்லோரையும் திருப்தியடையச் செய்துள்ளது.

நிகழ்ச்சி நிரல்கள் எல்லாவற்றிலும் தமிழ்க் கலாச்சார, மொழி விடயங்கள் மிகச் செறிந்திருந்தன. இதனைத் தமிழ் மக்கள் கண்டபொழுது தமிழ் முக்கியத்துவமான அந்தஸ்தில் இருப்பதை உணர்ந்தனர். எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் பூரிப்படைந்தனர்.

கடந்த மாதம் 10-ம் திகதி எதுவித கலை நிகழ்ச்சிகளும் ஆரம்ப நிகழ்ச்சி நிரலில் ஒழுங்குசெய்யப்படவில்லை. பொதுமக்களின் விருப்பத்தின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்பவே 10-ம் திகதிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. இப்படியாக செய்திப் பத்திரிகைகளில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு இறுதி நாளான பத்தாந் திகதி ஏதாவது ஒரு சிறிய கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுமெனச் செய்திகள் வெளிவந்தன. 10-ந் திகதிய நிகழ்ச்சி வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கல்விமான்களைக் கௌரவிப்பதற்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன.

அனுமதி பெறப்பட்டிருந்த பொழுதிலும் அன்றையதினம் திறந்த வெளியரங்கு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அங்கு முன்னைய தின நிகழ்ச்சிகளுக்காக பொருத்தப்பட்ட மின்சார விளக்குகள், ஒலிபெருக்கிகள் நீக்கப்படவில்லை. பாலேந்திரா, வி.எஸ். துரைராஜா ஆகியோரின் சாட்சியங்களிலிருந்து எப்படித் திறந்தவெளி அரங்கில் மாநாட்டு இறுதி நிகழ்ச்சி

சடுதியாக நடத்த முடியவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.”

தலைவர்: முதல் நாள் மழை பெய்ததால் 10-வது தின விழாவைத் திறந்த வெளியரங்கில் நடத்தப்படவில்லையென ஏற்கனவே சாட்சியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது? - துரைராஜாவின் சாட்சியத்தின் படி திறந்த வெளியரங்கு பெறக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

தலைவர்: மகாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் சனக் கூட்டத்தை மதிப்பிடத் தவறி விட்டார்கள். எனவே அது ஒரு தவறாகும். அன்றைய தினம் ஒரு விசேஷ தினமாகும். எனவே பெருந்தொகையான ஜனக் கூட்டம் திரண்டுவிட்டது.

நன்றி: ஈழநாடு, வெள்ளிக்கிழமை,

15.2.1974: பக்கம் 5.

மாணிக்கவாசகர் ஆணைக்குழு

(எண்ணம்-சுதந்திரன் ஆசிரியர் தலையங்கம்)

கடந்த சனவரி 10ம் திகதி யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபம் முன்றலில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாள் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் மீது எதுவித முன்னெச்சரிக்கையோ காரணமோ இன்றிப் பொலிசார் திடுதிப்பென நடத்திய காட்டுமிராண்டித் தனமான தாக்குதல் பற்றியும், அதன் விளைவுகள் பற்றியும் ஆராய்வதற்கும் - இதற்குக் காரணமாயமைந்த குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்திடவும் பாரபட்சமற்ற உயர்மட்ட நீதி விசாரணைக் குழுவொன்றை நியமிக்கும்படி, மேற்படி சோக சம்பவம் நடைபெற்ற அடுத்த விநாடியிலிருந்தே இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களும் அவர்களின் பிரதிநிதிகளும் கட்சி, அரசியல் வேறுபாடுகளின்றி அரசாங்கத்திடம் கோரி வருகிறார்கள்.

ஆனால் தமிழ் மக்களின் நீதியான ஏகோபித்த கோரிக்கை பற்றி அரசாங்கமோ, அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட

அமைச்சர்களோ இதுவரை வாய்கூடத் திறக்கவில்லை!

இக்கோரிக்கை பற்றி வாய்திறக்காதது மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மக்கள் மீது நடைபெற்ற மிலேச்சத் தனமான பொலிஸ் தாக்குதலை அகில உலகமும் கண்டிக்க முன்வந்த அதே வேளையில், இலங்கை அரசின் பொறுப்பு வாய்ந்த சிரேஷ்ட அமைச்சர்கள் எவரும் பொலிசாரின் இவ்வெறிச் செயலை கண்டிக்க முன்வராதது மட்டுமல்ல - இதன் விளைவாக உயிரிழந்த தமிழர்களுக்கு — அவர்களின் குடும்பங்களுக்கு — ஒரு அனுதாபச் செய்தியையாவது விடுக்கக்கூடிய அளவு அவர்களது இதயம் திறக்கவில்லை!

“காலரா நோயை உங்கள் மக்கள் தானே கொண்டுவந்தார்கள் - எனவே அவர்கள் துன்பப்பட்டதானே வேண்டும்” என்று முன்பு தேசியப் பேரவையில் நிதியமைச்சர் கூறிய அதே பாணியில் - தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பா

ணத்தில் நடாத்த வேண்டும் என்று நீங்கள் தானே பிடிவாதமாக நின்றீர்கள். இப்போது பொலிஸ் தாக்குதலையும் அனுபவியுங்கள் என்பதுதான் அரசு பின்பற்றும் கொள்கையா என்று கேட்க விரும்புகிறோம். அதாவது “பழிவாங்கும் திட்டம்” செயல்படுகிறதா என்பதே நமது கேள்வியாகும்

யாழ்ப்பாணத்தில் அரசியல் நிலைமை சரியில்லை: அங்கே மாநாடு நடத்தினால் பாதுகாப்பு வழங்குவது கஸ்டமாக இருக்கும்! என்று தொடக்கத்திலிருந்தே பாதுகாப்பு துணை அமைச்சர் கூறிவந்தார். ஆனால் இறுதியிலோ வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகளுக்குப் பாதுகாப்பு தரவேண்டிய பொலிசாரிடமிருந்தே, அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு பொதுமக்களிடம் வந்து சேர்ந்தது. பொதுமக்கள் தமது பொறுப்பை சரிவர நிறைவேற்றிவிட்டனர்.

அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் செய்தியில் யாழ் சம்பவங்கள் பற்றித் தரப்பட்ட, ஒரு பக்கச் சார்பான பாரபட்சமான அறிக்கையும், அரசாங்கத்திடமிருந்து இவ்விஷயத்தில் நீதியை எதிர்பார்க்க முடியாதென்பதையே உறுதிப்படுத்துவதாயமைந்தது.

இதன் காரணமாக - யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பொறுப்பு வாய்ந்த பிரஜைகள் ஆழ்ந்து ஆலோசித்த பின்னர் - இச்சம்பவங்கள் பற்றி விசாரிப்பதற்கு ஓர் விசாரணைக் குழுவை நியமித்திருக்கிறார்கள். ஓய்வுபெற்ற இரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் ஒரு மத்தலைவரையும்

கொண்ட இந்த ஆணைக்குழு, தனது விசாரணையை இம்மாதம் 2ம் திகதியாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கவிருக்கிறது!

எனவே சனவரி 10ம் திகதி இரவு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை நேரில் கண்டவர்களும் அனுபவித்தவர்களான பொதுமக்கள் எவ்வித கூச்சமோ அச்சமோ இன்றி தயங்காது இந்த ஆணைக்குழுவின் முன்னர் வந்து சாட்சியமளிக்கவேண்டும்! அன்று நடைபெற்ற உண்மைச் சம்பவங்களை அகில உலகமுமறிய இந்த ஆணைக்குழு உதவவேண்டும்; உதவும் என்று நம்புகின்றோம்!

அரசாங்கத்திடம் தொடர்ந்தும் ஆணைக்குழு நியமிக்கும்படி கோரிக்கை விடுப்பதை தமிழ் மக்கள் கைவிட்டு விட்டு - மாணிக்கவாசகர் ஆணைக்குழுவிடம் தங்கள் சாட்சியங்களை அளிக்க முன்வரவேண்டும்!

இதே வேளையில் அரசாங்கமும் இப்போது ஓர் விசாரணைக் குழுவை நியமிக்க ஆலோசித்துவருவதாக செய்தி ஏடுகள் தெரிவிக்கின்றன. செய்தி ஏடுகளின்படி - அரசு நியமிக்க இருப்பதாகக் கூறப்படும் விசாரணைக் குழுவின் முக்கிய நோக்கம், பொலிசாரின் அட்டுழியத் தாக்குதல் பற்றியோ அதன் நேரடி விளைவுகள் பற்றியோ, ஆராய்வதைவிட - தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் அரசியல் கலந்துள்ளதா என்பது பற்றி ஆராய்வது தானாம்!

இது தாடி பற்றியெரியும்போது சுருட்டுக்கு நெருப்பு கேட்பது போன்றதாகும்!

முக்கிய பிரச்சனையை மூடிமறைத்துவிட நடைபெறும் சூழ்ச்சியாகும்!

மாநாட்டில் எவ்வித அரசியல் பேச்சும் நிகழ்த்தப்படவில்லையென்றும், முற்றிலும் அரசியல் கலப்பற்ற மாநாடு நடந்ததென்றும், சிங்கள பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவருமான நீக்கவரட்டியா பா.உ. முதியான்சே தென்னக்கூன் திட்டவட்ட மாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

மாநாட்டில் அரசியல் ஈடுபாடு இருந்ததா இல்லையா என்பதை ஆராய்

வதற்கு விசாரணைக்குழு நியமிக்கும்படி தமிழ் மக்கள் யாவரும் அரசாங்கத்திடம் கோரவில்லை. எனவே இதுபற்றி விசாரிப்பதற்கு அரசு தன் எண்ணத்துக்கு ஒரு விசாரணைக் குழுவை நியமிக்குமானால் அதனால் தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவிதமான திருப்தியும் ஏற்படப் போவதில்லையென்பதையும் இத்தகைய கண்துடைப்புக்களால் தமிழ் மக்கள் ஏமாறப்போவதில்லையென்பதையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

நன்றி: சுதந்திரன், ஞாயிற்றுக்கிழமை,

3.2.1974: பக்கம் 4

மக்கள் விசாரணைக்குழு அறிக்கை இன்று வெளியாகும்

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு தினத்தன்று நடந்த அசம்பாவித சம்பவங்கள் பற்றி விசாரணை நடத்திய மக்கள் விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கை இன்று வெளியாகும்.

முன்னாள் நீதியரசர் திரு ஓ.எல்.டி. கிரெட்டர் (தலைவர்), கலாநிதி எஸ். குலேந்திரன், முன்னாள் நீதியரசர் வி. மாணிக்கவாசகர் ஆகியோரைக் கொண்ட குழு இந்த விசாரணையை யாழ்ப்பாணக்கோரட்டில் நடத்தியது.

இந்த விசாரணை இம்மாதம் 2ஆம் திகதி ஆரம்பமாகி ஐந்து நாட்கள் நடைபெற்றது.

முற்றிலும் பிழையானதும் புத்திசாலித்தனம் அற்றதுமான பொலிசார் எடுத்த முடிவின் காரணமாக பல சம்பவங்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுள்ளன என்றும், இந்தச் சம்பவங்களின்

காரணமாக உடல் காயங்களுக்கும், உடைமை இழப்புக்கும், உயிர் நஷ்டத்திற்கும் ஆளாகியிருப்பவர்கள் அப்பாவிக்களான பொதுமக்களே என்று கருதுவதாகவும் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக தெரியவருகின்றது.

தற்பாதுகாப்பற்ற அப்பாவி பிரஜைகள்மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்களுக்கு எந்தவிதமான நியாயமும் இருக்கவில்லையென்றும், தவறு செய்பவர்களை தண்டிப்பது கோட்டாரேயன்றி பொலிஸார் அல்லவென்றும், தற்பாதுகாப்புக்காக வன்றி பலாத்காரத்தைப் பாவிப்பதற்கு பொலிசாருக்கு உரிமையில்லையென்றும் அந்த அறிக்கையில் மேலும் கூறப்பட்டிருப்பதாக தெரியவருகிறது. இந்த அறிக்கை 16 பக்கங்கள் கொண்டதென்றும் தெரிகிறது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

22.2.1974: பக்கம் 1

கனவான்கள் உடன்பாடு எழுத்தில் கேட்பதோ கொடுப்பதோ வழக்கமல்ல தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுச் சம்பவ மக்களுக்கு விசாரணை அறிக்கை

4வது அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதிநாள் விழாவின் போது இடம் பெற்ற பொலிஸ் தாக்குதல் பற்றியும் அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்கள் பற்றியும் விசாரணை நடத்திய மக்கள் விசாரணைக்குழு தனது அறிக்கையை வெளியிட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம் “பாங்கோட்” விடுதியில் இம்மாதம் 2,3,12,13 ஆகிய

திகதிகளில் இக்குழு விசாரணையை நடத்தியது. ஓய்வு பெற்ற நீதியரசர் ஓ.எல்.டி.கிறெட்ஸர் (தலைவர்), ஓய்வு பெற்ற நீதியரசர் வி.மாணிக்கவாசகர், வண.டாக்டர் எஸ்.குலேந்திரன் ஆகியவர்கள் இந்தக் குழுவில் அங்கம் வகித்தனர்.

இக்குழுவில் தமது விசாரணையின் முடிவில் விடுத்துள்ள அறிக்கையின் முழுவிபரம் இங்கு தரப்படுகின்றது.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அறிஞர்களைப் பாராட்டும் விதத்தில் வீரசிங்கம் மண்டப வளவில் ஜனவரி 10ம் திகதி நடந்த கூட்டம் தொடர்பான சம்பவங்களை யிட்டு ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்ப தற்காக யாழ். நகரப் பிரஜைகளால் நாங்கள் இக்குழுவில் நியமிக்கப்பட்டோம்.

எங்கள் முன் சாட்சிகளால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களைக் கொண்டே உண்மைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டிய நிலை எமக்கு இருந்தது.

சட்டமன்றத்துக்குள்ளே அதிகாரம் இல்லை

மக்களிடமிருந்து அதிகாரம் பெற்ற இப்படியான ஒரு விசாரணை மன்றத்துக்கு சாட்சியங்களை அழைக்கவோ, சம்பந்தப்

பட்ட தஸ்தாவேஜுகளை சமர்ப்பிக்கும் படி கட்டளையிடவோ, சட்டமன்றத்திற்குள்ளே அதிகாரம் எங்களுக்குக் கிடையாது. எனவே இந்த சம்பவம் சம்பந்தமாக விஷயமறிந்தவர்கள் அனைவரும் எம்முன் தோன்றி சாட்சியமளிக்கலாம் என ஆங்கில, தமிழ் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கைகளுடன் நாங்கள் திருப்தியடைய வேண்டியிருந்தது.

இதையடுத்து ஏராளமானவர்கள் சாட்சியமளிக்க முன்வந்தார்கள். மக்கள் தரப்பில் ஆஜரான சட்டத்தரணி திரு.எஸ். தம்பித்துரையை ஏராளமானவர்கள் ஒரே விஷயத்தை குறித்து சாட்சியம் அளிப்பதிலிருந்து தவிர்த்துக் கொள்ளுமாறு நாங்கள் கேட்டுக்

கொண்டோம். இந்த விசாரணைக்கு உட்பட்டுள்ள விஷயம், யாழ்ப்பாண பொலீசார் சம்பந்தப்பட்டது என்பதால், எமக்கு உதவிபுரியும் வகையில் உயர்தர பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவரை விசாரணையில் கலந்து கொள்ளும்படி கேட்டு, எமது காரியதரிசியை பொலீஸ் மா அதிபருக்கு எழுதும்படி நாம் கேட்டுக்கொண்டோம். இக்கடிதத்தின் பிரதிகள் பிரதமருக்கும் யாழ் பொலீஸ் அதிபருக்கும் அனுப்பப்பட்டன.

ஆனால் இந்த சம்பவம் தொடர்பான பொலீசாரின் நிலைமை என்ன என்பதை எமக்குத் தந்து உதவும் வகையில் அதிகாரிகள் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொள்ளாதது குறித்துக் கவலை அடைகிறோம். பொலீஸ் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு மக்கள் ஆத்திரமூட்டும் வகையில் நடந்து கொண்டார்களென்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக நாங்கள் சில சாட்சிகளிடம் கேள்விகள் கேட்டோம்.

மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து அப்படியான ஒரு நடவடிக்கை எதுவுமில்லையென சாட்சியங்கள் முற்றாக மறுதலித்தன.

ஜனவரி 3-ம் தேதி முதல் 9-ம் தேதி வரை நடைபெற்ற மகாநாட்டின் இறுதி விழாவாகவே 10-ம் தேதி கூட்டம் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது என்பது சாட்சியங்களிலிருந்து உறுதியாகியுள்ளது. இதன் உண்மையை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். மாநாடு, கொழும்பில் வைப்பதா அல்லது யாழ்ப்பாணத்தில் வைப்பதா என்ற பிரச்சினையுடனேயே நடை

பெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவது என்ற முடிவு யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு பெரிதும் மகிழ்ச்சி அளித்தது. யாழ். நகரமும், புறநகர் பகுதியும் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தினமும் விழா உணர்ச்சியுடனும், நகருக்கு வந்து போனார்கள்.

மாநாடு நடைபெற்ற காலத்தில் இடம்பெற்ற அலங்கார ஊர்திப்பவனி, கலாச்சார கண்காட்சி ஆகியவை தொடர்பாக பரிசளிப்பு விழாவொன்றையே வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் 10-ம் தேதி இரவு நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகளும் அறிஞர்களும் மக்கள் பார்க்கவும், அவர்கள் உரைகளைக் கேட்கவும் விரும்புகிறார்கள் என்பதை அறிந்து, அவர்கள் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்வதென்று 7-ம் தேதி அல்லது 8-ம் தேதி குழுவினர் முடிவுக்கு வந்தனர்.

ஜனார்த்தனன் பேச ஏற்பாடு இல்லை

10-ம் தேதி கூட்டத்திற்கு அனுமதி எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று ஏற்பாட்டாளர்களுக்கு பொலீஸ் உதவி அதிபர் கூறியதைத் தொடர்ந்து கூட்டத்தில் பேசுபவர்களின் பட்டியலை சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று அவர் தெரிவித்த ஆலோசனைப்படி அனுமதி கேட்டு விண்ணப்பம் விடுக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த இளைஞர் தலைவர் திரு. ஜனார்த்தனன் கூட்டத்தில் பேசக்கூடாதென்று பொலீசார் விரும்பியுள்ளார்கள் என்பதை சாட்சியங்கள்

உறுதிப்படுத்துகின்றன. திரு.ஜனார்த் தனன் ஒரு மாநாட்டு பிரதிநிதியல்ல. அவர் கூட்டத்தில் பேச வேண்டுமென்பதும், மாநாட்டுக் குழுவினரின் நோக்கமாகவும் இருக்கவில்லை.

3-ம் தேதியிலிருந்து 9-ம் தேதி வரை கூட்டங்களுக்கிருந்த நிபந்தனைகளைப் போலே 10-ம் தேதி கூட்டத்திற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. எழுத்து மூலமாக பொலீசார் அனுமதி கொடுக்கவில்லை. கனவான் களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட ஓர் உடன்பாட்டுக்கு எழுத்து மூலம் அனுமதி கேட்பதோ கொடுப்பதோ அவசியமில்லை என்று கருதப்பட்டதாக சாட்சியங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

நடந்த சம்பவம்

பொலீசார் அளித்த ஒத்துழைப்புக்கும் அவர்கள் காட்டிய நல்லெண்ணத்துக்காகவும் மாநாட்டின் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் வித்தியானந்தன் நன்றியும் பாராட்டும் தெரிவித்த ஒரு சிறிது நேரத்துக்கு பின் இச்சம்பவங்கள் இடம் பெற்றிருப்பது பெரும் முரண்பாடாகத் தோன்றுகிறது.

9-ம் தேதி மாலை பெருமழை பெய்ததன் காரணமாகக் கூட்டத்தை 10-ம் தேதி திறந்த வெளியரங்கில் இருந்து வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கும் மாநாட்டு குழுவினர் மாற்றியிருக்கிறார்கள். இப்படி இடத்தை மாற்றும்பொழுது இவ்வளவு பெருவாரியான ஜனத்திரள் கூடுமென்றோ, ஒலி பெருக்கியில் பேச்சுக்களைக் கேட்டு,

திருப்தி அடைவார்கள் என்றோ குழுவினர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

குழுவினரின் முயற்சி வெற்றி அளிக்கவில்லை மக்கள் உள்ளே நடப்பதை பார்க்கவும் விரும்பி இருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக ஏற்கனவே நிறைந்துபோயிருந்த மண்டபத்திற்குள் நெருங்கியடித்துப் பலர் நுழையத் தொடங்கியிருந்ததாலும், மாநாட்டுக் குழுவினர் ஏற்கனவே அனுமதி பெற்றிருந்த திறந்தவெளியரங்கிலேயே கூட்டத்தை நடத்துவதற்கு முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் திறந்த வெளியரங்கின் பொறுப்பாளர் அரங்கைத் திறந்து விடக்கூடியதற்கு உத்தரவு போடக்கூடிய மாநகரசபை கமிஷனரையோ மேயரையோ சந்திக்க முடியாமல் போனதால் குழுவினரின் முயற்சி வெற்றியளிக்கவில்லை.

கூட்டத்தில் எஞ்சிய நிகழ்ச்சிகளை மண்டபத்தின் வெளியில் ஆனால், வளவிற்குள்ளேயே நடத்துவதென முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இது தொடர்பாக, அறிவித்தலொன்று செய்யப்பட்டது. அதை மக்களின் திருப்தியோடு வரவேற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேடையில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சிறு விஷயத்தையும் பார்க்கக் கூடியதாகப் பரவியிருந்தார்கள். இதனால் விரைவாகவே மண்டபத்திற்கு முன்னால் செல்லும் வீதியிலும், முற்ற வெளியிலும் மக்கள் அமர்ந்து, பார்க்கும் மிடமெல்லாம் மக்கள் கூட்டமாக காணப்பட்டனர்.

மண்டபத்துக்கு வெளியில் நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட அதே வேளையில் தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர், மாநாட்டுத் தலைவர் திரு.வித்தியானந்தனிடம் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்பது பற்றி விசாரித்திருக்கிறார். பெருந்தொகையான மக்கள் கூடியிருப்பதால் மண்டபத்திற்கு வெளியில், கூட்டத்தை நடத்த உத்தேசித்திருப்பதாக அவர் தெரிவித்துள்ளார் என்பது டாக்டர் வித்தியானந்தனின் சாட்சியத்திலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

அது சரிதான் என்றும் மக்கள் மேடையை சுற்றி நெருங்கியிருக்காமல், அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று இன்ஸ்பெக்டர் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

மண்டப வாசலுக்குக் கூட்டத்தை மாற்றும் முடிவின் காரணமாக சிகரத்துக்கு கீழே தற்காலிக மேடை ஒன்று போடப்பட்டது. வளவின் இரும்பு வேலியின் இரு பக்கத்திலும் உள்ள மிள்கம்பங்களில் ஒலி பெருக்கிகள் பொருத்தப்பட்டன. இதற்கான மைக்கும் மேடையில் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகவிருந்த சமயத்தில் ஜனார்த்தனன் ஆதரவாளர்களோடு கரகோஷத்திற்கிடையில் மேடையில் ஏற்றப்பட்டார். அவருக்கு முன்னாள் வட்டுக்கோட்டை எம்.பி.யும் சட்டத்தரணியுமான ஏ.அமிர்தலிங்கம் மாலை சூட்டினார். ஜனார்த்தனன் மேடையில் இரண்டு அல்லது மூன்று நிமிடங்கள் மாத்திரமே இருந்துள்ளார்.

கூட்டத் தலைவர் டாக்டர் வித்தியானந்தன் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் அவர் கீழே இறங்கிவிட்டார். அதன் பிறகு மேடையின் பின்புறத்திலிருந்து அவர் ஆட்டோகிராப்களில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஜனார்த்தனனிடம் பத்திரம் கொடுத்தார்

ஜனார்த்தனன் அங்கிருந்தபோது தலைமை காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு பத்திரத்தைக் கொடுத்து அதற்குக் கையெழுத்துப் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் பின் அவர் போய்விட்டார். அதற்குப்பின் அவர் அங்கு காணப்படவில்லை. சுமார் ஒருமணி நேரம் தாமதித்த பின்னர், இரவு எட்டு மணி அளவில் சுமார் 50,000 மக்கள் குழுமி இருக்க நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமானது.

நைனா முகமது பேசியது என்ன?

இந்திய அறிஞர் டாக்டர் நைனா முகமது முதலாவது பேச்சாளராக இடம்பெற்றார். அவர் தமிழ்மொழியின் அழகு பற்றியும் தமிழர்களின் கலாச்சார பெருமை பற்றியும் பேசினார். அவர் பேச்சை கேட்ட ஒவ்வொரு சாட்சியத்திலிருந்தும் அவர் சிறந்த தமிழ்ச் சொற்களை பாவித்திருக்கிறார். அவர் பேசிய விசயத்தை மக்கள் மிகக் கவனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது கை தட்டி பாராட்டுத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ரீகல் தியேட்டர் பக்கமாக, அதாவது யாழ்ப்பொலில் நிலைய திசையில் மக்கள்

மத்தியில் அமைதியின்மை காணப் பட்டது. சாட்சியங்களின்படி கடைசியில் இருந்தவர்கள் எழுந்து நகரத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள்.

நைனா முகமது அமைதியாக இருங்கள் என அவர்களுக்கு கூறியிருக்கிறார். அதே சமயம், ஆயுதம் தரித்த இரும்புத் தொப்பியணிந்த பொலீசாரைக் கொண்ட ஒரு ஜீப்பும், ஒரு டிரக் வண்டியும், மக்கள் கூட்டத்திற்கு ஊடாக செல்ல முற்பட்டுள்ளன. டிரக் மெதுவாக சிறிது தூரம் சென்று ஜனங்கள், பாதையில் நிறைந்து காணப்பட்டதால், மேலே செல்ல முடியாது நின்று விட்டது. பொலீசார், வாகனங்களிலிருந்து இறங்கி தமது பாதையில், நின்ற ஒவ்வொரு வரையும் தாக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

பல திக்கிலும் மக்கள் ஓடினர்

அவர்கள் இரக்கமற்ற முறையில் தாக்குதல் நடத்தியதால் பல திக்குகளிலும் கலைந்து ஓடினார்கள். இதனால் பொலீஸ் தாக்குதலினின்று தப்புவதற்காக, ஓடியதன் காரணமாக சன நெரிசல் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்தக் கலவரத்தில் மக்கள் ஒருவருக்கு மேல் ஒருவரும், சைக்கிள்களுக்கு மேலும் வீழ்ந்திருக்கிறார்கள். சிலர் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்புவதற்காக அகழியிலும் குதித்துள்ளார்கள்.

துப்பாக்கி வேட்டுக்களால் மின்கம்பி அறுந்தது இந்தப் பயங்கரத்துடன் கண்ணீர் புகைக் குண்டுகளும், துப்பாக்கி

வேட்டுக்களும் தீர்க்கப்பட்டுள்ளன. பலர் புகையின் தாக்கத்திற்கு உள்ளானார்கள். மேடையிலிருந்த டாக்டர் வித்தியானந்தன், திரு.ஜேம்ஸ் ரத்தினம் ஆகியவர்கள் மயக்கமுற்றனர். சட்டத்தரணி ராஜரத்தினம், அரசாங்க ஊழியர் பத்தினாதர் ஆகியோர் இரும்பு வேலியின் பக்கத்தில் இருந்தனர். தலைக்கு மேலே இருந்த மின்கம்பிகள் துப்பாக்கி வேட்டுக்களால் கீழே விழுந்ததை இவர்கள் பார்த்துள்ளனர். பின் அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்து தாம் அனுபவித்த கஷ்டங்களை எமக்கு சொல்லக் கூடியதாய் இருந்தது.

ஒரு பொலீஸ்காரர் தம்மீது கண்ணீர் புகைக்குண்டு ஒன்றை வீசியதாகவும் அது வெடிக்கவில்லை என்றும் அவர் கூறினார். அதே பொலீஸ்காரர் மின்கம்பியின் மீது பின்னர் சுட்டதாகவும், அதனால் எரியும் மின்கம்பிச் சுருள்கள் தம்மீது விழுந்ததாகவும் அதனால் அவர் மயக்க முற்றதாகவும் தெரிவித்தார். இதன் விளைவாக 7 பேர் மரணமானார்கள்.

ஒரு தமிழ் பேராசிரியரின் சொற் பொழிவை மிகவும் கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாதுகாப்பற்ற ஆண்கள், பெண்கள் மீது தேவையில்லாமலும், ஆத்திரமூட்டப்படாத நிலையிலும் ரைபிள்கள், கண்ணீர் புகைக் குண்டுகள், குண்டான் தடிகள், கேடயங்கள் சகிதமாக பொலீசார் தாக்குதல் நடாத்தியது ஏன் என்பதை உறுதி செய்ய நாம் இக்கட்டத்தில் முயல்கின்றோம்.

தொலைபேசியில் கதிரவேலுப்பிள்ளை

சட்டத்தரணியும் தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினருமான திரு.கதிரவேலுப்பிள்ளையின் சாட்சியம் இந்த விஷயத்தை தெளிவுபடுத்தக் கூடியதாக அமைகின்றது.

மக்கள் மீது பொலீசார் தாக்குதல் நடத்துவது பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் அவர் போலீஸ் சுப்ரிண்டனுக்கு தொலைபேசியில் பேசித் தாக்குதலை நிறுத்தும் படி கேட்டுள்ளார்.

சுகையீனமுற்றிருந்த பொலீஸ் சுப்ரீன்டன் இதற்குப் பதிலளிக்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் கூட்டத்தில் பேச மாட்டார் என்று வாக்குறுதி அளித்திருந்த அமைப்பாளர்கள் இந்த வாக்குறுதிக்கு மாறாக சம்பந்தப்பட்டவரை பேச அனுமதித்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாகக் கூட்டத்தை தடை செய்ய பொலீசார் தலையிட நேர்ந்தது. இதில் அவர்கள் மக்களால் தடுக்கப்பட்டதனால் பொலீசார் பலாத்காரம் பிரயோகிக்க நேர்ந்துள்ளது என்று தெரிவித்துள்ளார்.

போலீஸ் அதிபருக்கு தவறான தகவல்

பொலீஸ் சுப்ரிண்டனுக்கும் தமக்கும் இடையில் நடந்த சம்பாஷணை பற்றி திரு.கதிரவேலுப்பிள்ளை உண்மையைக் கூறினார் என்பதில் நாங்கள் முழுமையாக திருப்தி அடைகிறோம். ஜனார்த்தனன் அன்று பேசவில்லையென்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிலை நாட்டப்பட்டுள்ளது. பொலீஸ் சுப்ரிண்டனுக்கு யாரோ தவறான தகவல் கொடுத்திருக்கிறார்கள்

என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. இந்தத் தகவல் உண்மையா? என்பதை தீர்க்கமாக பரிசீலித்திருக்க வேண்டியது புத்திசாதுரியமான காரியமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் கருதுகின்றோம்.

அது எவ்வாறு இருப்பினும், கூட்டத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்று எடுக்கப்பட்ட முடிவு முரட்டுத்தனமானதென்றே நாம் கருதுகின்றோம். கூட்டத்தை நடாத்துவதற்கு வழங்கப்பட்ட அனுமதி நிபந்தனைகளை மீறியமைக்காக அமைப்பாளர்கள் மீது பின்னர் நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்பதை அவர் உணரவில்லை.

பொலீஸ் சுப்பிரிண்டன் வெளியிட்ட தகவலின் படி அந்தக் கூட்டத்தில் நடவடிக்கை எடுப்பதனால் பயனில்லை என்று கூட்டத்தை அப்படியே நடைபெற விடுவதே சரியான வழி என முடிவு செய்திருக்கலாம். இதையும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி உணரவில்லை. ஆனால் கூட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை தெரிவிப்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட செயல் முறை இன்னும் மோசமானதாகவே இருந்துள்ளது. ஒரு பொலீஸ் அதிகாரியோ அல்லது இருவரோ மேடைக்குச் சென்று பேச்சாளர் யார் என்பதை உறுதி செய்யாமல் விட்டது ஏனென்பது எமக்கு புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. கூட்டத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதைத் தவிர, வேறு வழியே இல்லை என்று கண்டிருந்தால், அமைப்பாளர்களை தமது

உத்தரவை செயற்படுத்தும்படி பணித்திருக்கலாம்.

பொலீசார் பூரண ஆயுதபாணிகளாகவும் ஜீப்புகளிலும், டிரக்குகளிலும் வீதி வழியாக வந்து, வீதியில் மக்கள் அமர்ந்து தடைசெய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். வீரசிங்க மண்டபத்திற்குச் செல்லும் பாதையின் இரு முனைகளிலும், பொலீசாரை நிறுத்தி, வாகனங்களை நிறுத்துவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததால் முன்கூட்டியே பொலீசார் மக்கள் பாதையில் இருப்பதை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

மக்கள் பாதையில் அமர்ந்து இருந்ததினால் ஒரு முனையில் மணிக்கூட்டு வீதிக்கும், பஜாருக்கும் மறுமுனையில் பொலீஸ் நிலையத்துக்கும், நகர மண்டபம், வாடிவீடு போன்ற பகுதிகளுக்கும் போக்குவரத்துக்கள் நடைபெறுவது தடையாக இருக்காது ஏனென்றால் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள வீதியும், பொது நூலக வீதியும் இதற்கு வசதியாக இருந்துள்ளன. எங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வரைபடத்திலிருந்து நாங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பகுதியை நேரில் சென்று பார்த்ததிலிருந்தும் இதனை உணருகிறோம்.

பொலீசார் பிரவேசம்

பொலீஸ் நிலையப் பகுதியிலிருந்து வீதியில் பிரவேசித்த பொலீசார், வழி விடுமாறு மக்களுக்கு அறிவித்துள்ளனர். அந்தப் பகுதியிலிருந்த மக்கள் எழுந்து வழி விட்டிருக்கிறார்கள்.

வாகனங்களில் இருந்த பொலீசார் மண்டபத்தை நோக்கி சிறிது தூரம் செல்ல முடிந்திருக்கிறது. மக்கள் தொகை அதிகமாக இருந்ததால் மேற்கொண்டு செல்ல முடியவில்லை.

பொலீஸ் ஒலிபெருக்கியின் அறிவிப்பு சிலருக்கு கேட்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு விளங்கவில்லை என்பது சாட்சியங்களிலிருந்து தெரியவந்தது. பொலீஸ் ஒலிபெருக்கி மூலம் விடுக்கப்படும் அறிவிப்புகள், அநேகமாக புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை என்பது எமக்குத் தெரியுமாயினால் இது சாத்தியமே. இதே சமயம் ஒலிபெருக்கிகளில், சொற்பொழிவுகள் நடந்து கொண்டிருப்பதை மக்கள் கவனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் இந்தக் கட்டத்தில் கவனத்தில் கொள்கின்றோம்.

பொலீசார் தமது வாகனங்கள் மூலம் மேற்கொண்டு போக முடியவில்லை என்பது, அவர்கள் அடுத்ததாக எடுத்த நடவடிக்கைக்கு நியாயமாகாது. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதை நாம் ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளோம்.

எம்முன் சாட்சியமளித்தவர்கள் தான் கண்டவைகள் கேட்டவைகளை வைத்தே தமது கருத்துக்களை தெரிவிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் ஒரு மனதாக கருதுகிறோம். அவர்கள் சாட்சியங்கள் உண்மையானவையே என்று நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றோம்.

அவர்களின் சாட்சியங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதே சமயம் ஜனத்திரள்

மிகப்பெரிய அளவில் இருந்தது என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்கிறோம்.

இரவு நடந்த சம்பவம்

இந்த சம்பவம் இரவு வேளையில் நடைபெற்றுள்ளது. மேடையிலிருந்து வெளிச்சம் வழமையான வீதி விளக்குகளிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். எனவே பல்வேறுபட்ட முனைகளிலும் இருந்த மக்கள் அங்கு நடைபெற்ற ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் கண்டிருக்க முடியும் என்று எதிர் பார்க்க முடியாது. சம்பவங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் நடைபெற்றுள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றையும் விவரத்தோடு கேட்டு அறிவதும் சாட்சிகளால் கூடியதல்ல.

இதன் பேரில்

அன்றிரவு பொலீசார் முரட்டுத்தனமாக ஆயுதம் தரியா மக்கள் மீது அவசியமற்ற தாக்குதல் நடத்தி குற்றம் புரிந்துள்ளார்கள் என்ற தவிர்க்க முடியாத முடிவுக்கு நாம் வருகின்றோம்.

மிகவும் கஸ்டமான சந்தர்ப்பங்களில் கூட, மிகவும் "நாகூக்காக" நடந்துகொள்ள வேண்டிய பொலிசைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் எடுக்கும் முடிவுகளை இவர்களால் எடுக்க முடியாமல் போனதையிட்டு நாம் மிகவும் கவலை அடைகின்றோம்.

இவை மாத்திரம் நடக்கவில்லை

அன்றிரவு இவை மாத்திரம் நடக்கவில்லையென்பதை சாட்சியங்கள்

உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆயுதம் தரித்த பொலீசார் கண்ணில் தென்பட்டவர்களுையெல்லாம் தாக்கியபடி நகரை சுற்றி வந்திருக்கிறார்கள்.

றையினால் தாக்கினார்கள்

அன்றிரவு 10 மணியளவில் திரு. பேரின்ப நாயகம் பொலீஸ் நிலைய வீதி வழியாக யாழ் நூலகத்திற்கு, தனது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டி வருவதற்காக காரில் சென்ற பொழுது றையினின் பின்பக்கத்தால் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார். நல்ல வேளையாக அது காரின் கதவில் பட்டிருக்கிறது. கார்மீது 5 அல்லது 6 தடவைகள் அடித்ததனால் வாகனத்திற்குச் சேதம் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். எமக்கு முன் கொண்டுவரப்பட்ட காரின் சேதங்களை நாம் அவதானித்தோம்.

பிரயாணிகள் மீது தாக்குதல்

பஸ் நிலையத்தில் தமது பிரயாணத்திற்காக காத்திருந்த மக்களை தாக்கியும், மக்கள் மீது கண்ணீர்ப் புகைகுண்டு களையும் வீசியிருக்கின்றார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதி பொன்னையா விநாயகமூர்த்தி என்பவரை 25 அல்லது 30 பேர் தாக்கியிருக்கிறார்கள். அவரது மோட்டார் சைக்கிளின் மட்காட்சேதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்விளக்குக் கண்ணாடி நொறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்பதரை மணியளவில் டாக்டர் பிலிப் மருத்துவமனையைக் கடந்து என்ஜினியர் தேவராசா வீட்டுக்குக்

சென்று கொண்டிருக்கையில் பொலீசாரை அங்கு காண்கிறோம்.

வீரசிங்கம் மண்டபத்திலிருந்து ஒரு மைலுக்கு அப்பால் உள்ள அந்த இடத்தில் ஒரு டிரக்கும் ஜீப்வண்டியும் வந்து நிற்பதை அவர் காண்கிறார். 10 அல்லது 12 ஆயுதம் தரித்த பொலீசார் றைபிள்களுடனும் வெளியில் குதிக் கிறார்கள். அவரைத் தாக்குகிறார்கள் அவர் மூர்ச்சித்து விழுகிறார். பின்னர் மயக்கம் தெளியும்போது ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார்.

வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்த கூட்டத்திற்கு திரு. தேவராசா போனவர் அல்ல. தம்மைத் தாக்குவதற்கு முன்பு பொலீசார் கற்களை வீசியதாகவும் கண்ணாடிகள் உடைவதை தான் கேட்டதாகவும் அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

ஜஸ்கிரீம் கடை சேதம்

றியோ ஐஸ்கிரீம் கடைக்கு ஏற்பட்ட சேதம் எமக்கு காண்பிக்கப்பட்டது. கடையின் முன்னாள் இருந்த கண்ணாடி மீது பொலீசார் அடித்ததால் இந்தச் சேதம் ஏற்பட்டதென்று அர்னோல்ட் என்ற சாட்சி தெரிவித்தார்.

பிரதான வீதியில் குண்டான் தடிகள் ரைபிள்கள் கேடயங்கள் முதலிய வற்றுடன் 10 அல்லது 15 பொலீசார் வந்தார்கள் என்றும், இவர்களைத் தொடர்ந்து ஒரு டிறக் வந்தது என்றும் அவர்கள் விநாயகமூர்த்தியின் மோட்டார் சைக்கிளை உடைத்ததையும் அந்திம கால நிறுவனத்தின் கண்ணாடி

ஜன்னல்கள், வீதியில் இருந்த அலங்கார மின் பல்புகள், வீதி விளக்குகள் போன்ற வற்றை உடைத்ததையும் பார்த்ததாக இமானுவேல் ராஜசிங்கம் எம்முன்னி லையில் சாட்சியம் அளித்தார். மடையர் களே வானுக்குள் ஏறுங்கள் என்று அதிகாரி ஒருவர் உத்தரவிட்டதையும் மீறி இது நடைபெற்றுள்ளது.

கஸ்தூரியர் வீதி சந்தியில் உள்ள பெட்றோல் நிலையத்தில் கடமை புரிந்த ஞானேஸ்வரன் ஆஸ்பத்திரியில் 5 நாட்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த தங்கராசாவின் மனைவி சீதாலட்சுமி மற்றும் அனைவரினதும் சாட்சியங்கள் எம்முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

இவர்கள் அனைவரும் பொலீஸ் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்கள். இவை அனைத்தும் வீரசிங்கம் மண்டபத்தி லிருந்து வெகு தூரமான இடங்களிலும் துரதிஷ்டவசமான அந்த ஜனவரி 10ஆம் தேதிக்கு இரண்டு நாள் பிந்தியும் காலை விடிவதற்கு முன் யாழ்ப்பாண நகரத்தி லிருந்து வெகு தூரத்தில் உள்ள இணுவிலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

டிறக் ஒன்றிலிருந்த பொலீசார் இறங்கி சைக்கிளில் சென்ற ஒருவரை தாக்குகிறார்கள். சீமெந்துக் கூட்டுத் தாபனத்தில் வேலை செய்யும் பாதுகாப்பு அதிகாரி சின்னத்தம்பி கந்தையா தொழிற்சாலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது அவர் மீது பாய்கிறார்கள். கந்தையா என்பவரை ஏசி தாக்குகிறார்கள். அவரை மூன்று பொலீசார்கள் துரத்துகின்றனர். அவர்களிடமிருந்து தப்பி தொழிற்சாலை

முகாமையாளரிடம் புகார் செய்கிறார். முகாமையாளர் அரசாங்க அதிபருக்கு விஷயங்களை தெரிவிக்கிறார்.

பதில் நடவடிக்கை இல்லை

பொலீஸ் தாக்குதலுக்கு முன்பதாக எந்த வித எதிர்ப்போ, பதில் நடவடிக்கையோ மக்கள் தரப்பிலிருந்து ஏற்படவில்லை என்பதில் எம் முன் சாட்சியம் அளித்த சாட்சிகள் உறுதியாக தெரிவித்தார்கள்.

பொலீஸார் மீதும் பொலீஸ் வாகனங்கள் மீதும் கற்களும் போத்தல்களும் வீசப்பட்டன என்பதை அவர்கள் மறுத்தார்கள். ஆனால் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற வெகுநேரங்களுக்கு பிறகு ஒரு பொலீஸ் காரர் அடிபட்டு திறந்தவெளி அரங்கிற்குப் பக்கத்தில் உள்ள குளத்தில் போடப்பட்டதாக சாட்சியம் இருக்கின்றது. இரண்டு பொலீஸ்காரர் மீது தாக்குதல் நடத்தவிருந்த சில இளைஞர்கள் தடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதற்கும் சாட்சியம் இருக்கின்றது. அந்தப் பயங்கர இரவில் பலர் உயிர்துறந்த சோக சம்பவம் குறித்தும் ஆண்களும் பெண்களும் உடல் காயங்களுக்கு உள்ளானது குறித்தும், சிந்தனையில் ஈடுபடும் இளைஞர்கள் மத்தியில் இருந்து எதிர்ப்பு கிளம்புவது இயற்கையே. வேறு எதிர் நடவடிக்கைகளும் அன்றிரவு வெகு நேரத்துக்கு பிறகு இடம்பெற்றிருக்கலாம். எம் முன் சாட்சியம் அளித்தவர்கள் இதைப் பற்றி அறியாமல் இருந்திருக்கலாம். அப்படி இருந்திருப்பின் பொலீஸார் அதைப்பற்றி எம் முன் சாட்சியம் அளித்திருக்கலாம்.

ஆனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்ய முன்வரவில்லை.

பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவரின் முற்றிலும் பிழையானதும் புத்திசாலித்தனம் அற்றதுமான ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட சங்கிலித் தொடர் சம்பவங்களால் அப்பாவிகளான மக்கள் உடல் காயங்களுக்கும் பொருள் நஷ்டங்களுக்கும் உயிர் சேதங்களுக்கும் உள்ளாகி இருக்கிறார்கள் என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும். பாதுகாப்பற்ற ஒரு குற்றமும் அறியாத மக்கள் மீது பொலீஸார் நடத்திய தாக்குதலுக்கு எம்மால் எதுவித நியாயமும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் ஆட்களையும் சொத்துக்களையும் பாதுகாப்பதற்காக மிகச் சிறிய அளவில் தவிர பலாத்காரத்தை பொலீஸார் பாவிப்பதற்கு எதுவித நியாயமும் கிடையாது. ஏனென்றால் பிழை செய்பவர்களைத் தண்டிப்பது பொலீஸாரின் கடமை அல்ல. அது நீதிமன்றங்களின் பணியாகும். எனவே பொலீஸார் மீது பொதுமக்களின் நம்பிக்கை வலுப்படுத்தும் வகையில் பொதுமக்களுக்கு தாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் பற்றி அவர்கள் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள, பொலீஸ் சேவை மீது அதிகாரம் உள்ளவர்கள் நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்றும் நாம் கருதுகின்றோம். ஏனென்றால் பொலீஸார் தாம் பொலீஸ் சேவை ஒன்றை அல்லாமல் பொலீஸ் படை ஒன்றை சார்ந்திருக்கவில்லை என்பதை உணர வேண்டும்.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

23.02.1974: பக்கம் 2

வலுப்பெறும் விசாரணைக்குரிய விஷயம் (ஈழநாடு ஆசிரியர் தலையாங்கம்)

தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு அசம்பாவிதங்கள் பற்றி விசாரணை நடத்திய மக்கள் குழு முழுப் பிழையும் பொலிஸின் என்ற கருத்துப்பட தீர்ப்பளித்திருக்கிறது.

இந்த விசாரணையில் பொலிஸார் கலந்து கொண்டு சாட்சியளிக்கப்படவில்லை என்பது நாம் கவனிக்க வேண்டியது. எனவே மக்கள் குழுவின் தீர்ப்பு எவ்வளவு பாரபட்சமற்றதாயிருந்த போதும் ஒருதலைப்பட்டதென்ற தோற்றத்தை அளிக்கும் தன்மையது.

பொதுமக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்ட மூவர்குழு ஒய்வு பெற்ற நீதியரசர் திரு. ஓ.எல்.டி.கிரெஸ்டர் தலைமையில் விசாரணை நடத்தியதென்றால், அதன் கருத்துக்களை நாம் இலகுவில் அலட்சியம் பண்ண முடியாது. இந்தக் குழப்பத்தின் மூலப் பிரச்சினை பொலிஸ் பொதுமக்கள் சார்பில் விசாரணை நடத்திய மக்களுக்கு, மக்களின் சாட்சியத்தை மட்டுமே ஆராய்ந்து தாக்குண்ட பொதுமக்கள் சார்பில் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது என்று வாதாடலாம்.

எம்மைப் பொறுத்த வரையில் மக்கள் குழுவின் அந்தஸ்து பற்றியோ அல்லது அதன் தீர்ப்பைப் பற்றியோ ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை, விரும்பத்தக்கதுமல்ல. தொடக்கத்திலேயே நீதி விசாரணை ஒன்று வேண்டு

மென்று நாம் கருதியதால் இதற்கு முரண்பாடான முயற்சிகள் எவற்றிலும் ஈடுபடுவது தர்மமல்லவென்பதை நாம் நன்றாக உணர்கிறோம்.

மரண விசாரணை ஒருமாத காலமாக நடந்ததென்பதை நாம் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஏழு பேரின் மரணம் சாதாரணமான சம்பவமல்லவென்பது எவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதன் காரணத்தை முடிவுகட்டிய யாழ் நீதவான் திரு. கே. பாலகிண்ணர், இந்த மரண விசாரணையின் தீர்ப்புடன் தீர்ந்து விடக்கூடிய விஷயம் என்ற கருத்தை ஆதரிக்கவில்லை. மரணம் ஏற்படுவதற்கு மின்சார தாக்குதலே காரணமென்பதே மரண விசாரணையின் முடிவாகும். ஆயினும், அதற்குப் பின்னணியான மூலப் பிரச்சினையை ஆராயும் பொறுப்பு தமக்கப்பாற்பட்டது என்று தமது தீர்ப்பில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

கூட்டத்தில் பிரச்சன்னமாயிருந்த திரு. ஜனார்த்தனனின் பாதுகாப்புப் பிரச்சினை பற்றி தாம் எதுவும் சொல்ல முடியாதென்பதே யாழ் நீதவானின் அபிப்பிராயமாகும். மரண விசாரணையின் முழுச் சரித்திரத்தையும் கவனித்துப் படித்தால், அன்று நடந்தது துன்பியல் நாடகம் முழுவதற்கும் அதுவே மூல காரணமாகத் தோன்றும். இது பற்றி மக்கள் சாட்சியத்தை ஆராய்ந்த மக்கள்

குழு பொலிசாரின் தலையீட்டையும் அவர்கள் உபயோகித்த பலாத்காரத் தையும் அறவே கண்டித்திருக்கிறது.

பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை நாற்றுக்குநாறு வற்புறுத்தும் இந்த முடிவு அரசாங்கத்திடம் நாம் கோரும் பாரபட்சமற்ற நீதி விசாரணையை நன்றாகப் பலப்படுத்துகிறது. அது மட்டுமல்ல, இவ்வித குழப்ப நிலையில் பொலிசார் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும்? இது விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய விஷயம். பொலிசாரின் அன்றைய செயல்கள் பலாத்கார தண்டனையா அல்லது ஒழுங்கும் பாதுகாப்பும் நிலவ எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளா?

இவ்விரண்டிற்குமிடையே உள்ள எல்லைகள் சில கட்டங்களில் அபாயமானவை. இவற்றைத் தெளிவுப்படுத்தி மக்களுக்கு நம்பிக்கையளிக்கும்ளவில் நீதி விசாரணை வேண்டுமென்பதை மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

அசம்பாவிதங்களுக்குப் பலியான அப்பாவி மக்களுக்கு நியாயம் வழங்கப்பட வேண்டும். நாட்டுக்கு பாதுகாப்பளிக்கும் பொலிஸ் படையினரின் கடமையும் உரிமையும் தெளிவுப்படுத்தப்பட வேண்டும். இவ்வித சம்பவங்கள் இனிமேலாவது நடைபெறாமல் சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளிகள் அனைவரும் தக்க முறையில் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

23.02.1974: பக்கம் 2

அறிஞர்களையும் வொதுமக்களையும் அவமதித்தவர் துரையப்பா: துரோகப்பரின் பித்தலாட்டங்களுக்கு வித்தியானந்தனின் சூடான பதில்

17.01.74 யாழ்ப்பாணத்தில் பத்திரிகையாளர் கூட்டத்தில் யாழ் மாநகரசபைத் தலைவர் அல்பிரட் துரையப்பா உண்மைக்கு மாறான பல தகவல்களை வெளியிட்டு, அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிமன்ற இலங்கைக் கிளையின் மீது பல பழிகளைச் சுமத்தியிருப்பதனால், அவருக்கும் நான்காவது ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்கிப் பதில் கூறும் வகையில் இவ்வறிக்கை இடம்பெறுகின்றது.

01. நான் காவாது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைத் திட்டமிட்டபடி யாழ்ப்பாணத்தில் வெற்றிகரமாக நடத்திமுடித்த அமைப்புக்குழு, அம்மகாநாட்டைக் கடந்த மூன்று மாதகால எல்லையுள் சிறப்பாக நடத்தியது என்பதை முதலிற் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். நான் தலைவர் பதவி ஏற்றுப் புதிய அமைப்புக்குழு தெரிவு செய்யப்பட்டு நாம் இயங்கத் தொடங்கியது 73ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 1ம் திகதியிலிருந்தே.

யாழ்ப்பாணத்திலே வாந்திபேதி நோய் பரவியதன் காரணத்தினால் யாழ்ப்பாணத்தில் மாநாடு நடத் துவது பற்றிச் சில உறுப்பினரிடையே அபிப்பிராய பேதம் இருந்ததனால் இதுபற்றி வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதி களுக்கு எழுதி, அவர்கள் கட்டாயம் யாழ்ப்பாணத்திலே தான் மகா நாட்டை குறித்த காலத்தில் நடத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதன் பெயரால், நவம்பர் மாத இறுதியில் திட்டமிட்டபடி யாழ்ப்பாணத்திற்கு டிசெம்பர் முற்பகுதியில் வந்த அமைப்புக் குழுவினர் மேயர் துரைப் பாவுடன் இது பற்றித் தொடர்பு கொண்டனர்.

டாக்டர் கோபாலபிள்ளை மகா தேவா, திருவாளர் வி.எஸ்.துரை ராஜா, சச்சிதானந்தன் ஆகியோரு டன் தான் மேயரின் அலுவலகத் திற்குச் சென்று எங்கள் திட்டம் பற்றிக் கூறி, திறந்த வெளி அரங்கை மாநாட்டு நிகழ்ச்சிக்குத் தரவேண்டும் என்றும், மாநகரசபை வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு வரவேற்பு அளிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டோம். அத்துடன் இம் மகாநாட்டில் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதி களாவது பதிவுசெய்து கட்டுரை சமர்ப்பித்து கல்வி ஆய்வுக்குழு அக்கட்டுரை தகுதியுடையதென ஏற்றுக்கொண்டால், அவர்கள் பிரதி நிதிகளாகக் கலந்து கொள்ளலாம் என்று வற்புறுத்திக் கூறினேன்.

எனினும், முதலாம் நாள் காலை நிகழ்ச்சிக்கு-தொடக்க விழாவிற்கு எல்லா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் முதலியோரும் எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் செயலாளர் களும், யாழ் மாநகரசபைத் தலை வரும் உறுப்பினர்களும் அழைக்கப் படுவார்கள் எனவும் கூறினோம். ஆனால் அவர்கள் மாநாட்டிற் பிரதிநிதிகளாக-கட்டுரையாசிரியர் களாக- பதிவு செய்த பார்வையாள ராக இருக்காவிட்டால் பேச அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்பதனைச் சுட்டிக் காட்டினோம்.

இவற்றுக்குச் செவிமடுத்த மேயர் திறந்த வெளியரங்கு பாவிப்பதற்கு மனுச் செய்தால் அதனைத் தரலா மென்றும், வரவேற்பளிப்பது தமது கடமையென்றும் அரசாங்கம் சார்பில்லாதிருந்தாலும் வரவேற் பளிப்பது தமது கடமையென் பதை அவர்களுக்குக் கூறவேன் என்றும் கொழும்பு சென்று தமது கட்சிப் பிரமுகர்களுடன் பேசியபின் எம்மோடு தொடர்புகொள்வதாகவும் பதில் அளித்தார்.

02. கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் அவருடன் நான் தொடர்பு கொண்ட போது, மாநகர சபை திறந்த வெளியரங்கைத் தரமுடியாதென்றும், வரவேற்பளிக்க முடியாதென்றும் கூறினார்.

“தனிநாயக அடிகள் உங்களுடன் இல்லை: பொதுமக்கள் இம்

மகாநாட்டிற்கு மாறானவர்கள்” என்று குழப்பியடித்தார். அரசாங்கத்தின் எதிர்ப்பில் பொதுமக்கள் ஆதரவோடுதான் இதனை நடத்துகின்றோம். பொது மக்களுக்கு பயன்படுத்துவதற்காகக் கட்டப்பட்ட திறந்தவெளியரங்கைத் தரவேண்டும். வரவேற்பில்லாது விட்டாலும் கவலையில்லை என்றேன். அதற்கு அவர் கூறிய பதில்

“பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் பற்றி நீரா எனக்குச் சொல்லுகிறீர்: எனக்கு 25 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தொடர்பு மக்களுடன் உண்டு. நீர் இன்று வந்து எனக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறீர். பொதுமக்கள் உங்களுக்கு மாறு. திறந்த வெளியரங்கு பொதுமக்களுக்குரியதாயினும் அதனை வழங்கும் அதிகாரம் எனக்குண்டு: நான் தரமாட்டேன். நீங்கள் வேறு இடம் பாருங்கள்”

3. இங்கு யார் யாரை அவமதித்தார் என்பது கவனிக்க வேண்டியது. நாம் முதலில் சந்தித்தபோது மனுச் செய்தால் திறந்தவெளி அரங்கைத் தரலாமென்றும், வரவேற்பளித்தல் தமது கடமையென்றும் கூறிய மேயர் கொழும்பிலிருந்து திரும்பிவந்ததும், திறந்தவெளியரங்கைத் தரமுடியாதென்றும், பிறநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு வரவேற்பு அளிக்க முடியாதென்றும் கூறியதன் வாயிலாக ஆராய்ச்சிமன்ற அமைப்புக் குழுவின்மேயர், பிறநாட்டு அறிஞரையும் - பொதுமக்களையும் அவமதித்தார்

என்பது யாவரும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய உண்மையாகும்.

4. இந்த அவமானம் போதாதென்று, மாநகரசபை உறுப்பினர் சிலர் மகாநாட்டிற்கு ஆதரவு அளிப்பது பற்றிக் கொண்டுவந்த பிரேரணையை பிரேரிக்கவே விடாது, மேயரும் அவர் கட்சியினரும் அப்பிரேரணையை தோற்கடித்த போது, யார், யாரை அவமதித்தார்கள் என்பது உலகப் பிரசித்தி பெற்றுவிட்டது. அக்கூட்டத்தில் நடந்த விவாதமூலம் மேயர் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளையும் ஆராய்ச்சி மன்ற அமைப்புக்குழுவினரையும் எவ்வளவுக்கு அவமதித்தாரென்பது அம்பலமாகி விட்டது. செய்தித்தாள்களில் வந்த செய்திகள் இக்கூற்றை நிரூபிக்கும். இம்மகாநாட்டில் தமது அரசியல் செல்வாக்குக்காக அரசியலைப் புகுத்திய குற்றம் மேயருக்குரியது.

5. அரசாங்கமும், மாநகரசபையும், எதிர்ப்பதையும் பல தடைகளை விதிப்பதையும் கண்ட பொதுமக்கள், எழுச்சி பெற்று எமது தூண்டுதலில் லாதே தாமாக நகரை அலங்கரித்தும், நிதி உதவி நல்கியும் எனக்கு ஆதரவு அளித்தனர். உடனே அரசாங்கம் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை இங்கு வருவதற்கு விதித்த தடையை நீக்கியது.

மக்களின் எழுச்சியையும், அரசாங்கத்தின் மனமாற்றத்தையும் கண்ட மேயர் திகில் அடைந்து இச்செய்தி

கிடைத்த அடுத்தநாள் காலை திரு. வி.எஸ். துரைராஜாவைத் தமது அலுவலகத்திற்கு அழைத்து மாநகரசபை திறந்தவெளியரங்கைத் தரும் என்றும், வரவேற்பு அளிக்குமென்றும் கூறினார்.

பொதுமக்களின் நலன் கருதியும், வெளிநாட்டில் யாழ் மாநகரசபைக்குப் பங்கம் ஏற்படக் கூடாதென்றும் நாம் கருதியதனால் இதனை ஏற்றே வரவேற்புக்கும் சென்றோம். ஆனால் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் வரவேற்புக்குச் செல்லவில்லை. அவர்களைச் செல்ல வேண்டாமென அமைப்புக் குழுவினர் தடைசெய்யவில்லை. மேயரினது போக்கையும் மாநகரசபையின் நடத்தையையும் இங்கு வருமுன்பே செய்தித்தாள்கள் மூலம் அறிந்து அதனால் அவஸ்தைப்பட்ட வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் தம்மை அவமதித்த வாசலில் மிதிக்க மறுத்ததில் என்ன குற்றம்? மேயரின் பித்தலாட்டங்களை அவர்கள் எப்படி அறிவார்கள்?

செருமனிய தேசத்துப் பிரதிநிதி யொருவர் எங்கள் மேயரை “நூதன மேயர்” Funny Mayor என்று அழைத்ததில் என்ன வியப்பு. அப்பிரதிநிதிகளின் சிலர் பத்திரிகைகளுக்கு விடுத்த அறிக்கையில் இளைஞரின் எழுச்சியையும் தன்மானத்தையும் கருதியே தாம் போகவில்லை என்று கூறியதையாவரும் அறிவர். வெளிநாடுகளில்

“நூதன” மேயரைப் பற்றி வெளிவரும் செய்திகளையும் மேயர் படித்துப் பார்ப்பாராக!

6. மாநாட்டுக் கருத்தரங்கிற் பங்கு பற்றுவோர் ரூபா 100/- கட்டிப்பதிவு செய்தாற்றான் பங்குபற்றலாம். அமைப்புக் குழுவினரும் ஏனையோரும் அப்படியே பதிவுசெய்தனர். மகாநாடுகளின் ஒழுங்குகள் பற்றி அறியாத மேயர் தன்னிடமிருந்து ரூபா 100/- பதிவுப் பணமாகக் கேட்டார்கள் என்பது அவரின் அறியாமையை மேலும் துலக்குவதாகும்.
7. தொடக்க விழாவிற்கு வர ஆசனத்தைப் பதிவுசெய்ய வேண்டி இருந்ததனால் தான் வரவில்லை. அது அவமானம் என்கிறார். இத்தகைய மாநாடுகளில் இப்படித்தான் நடப்பது என்பதை அவர் அறியார் என்பதே இதிலிருந்து பெறப்படுவது. பிரதம மந்திரி உட்பட பலருக்கு அழைப்புக்கள் அனுப்பப்பட்டன. அவர்களுக்கு ஆசனம் தேவைப்படின் வருவது பற்றி அறிவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டிருந்தோம். மேயர் “சிறுமை”த் தனமாக நடந்து கொள்வது நகைப்புக்கு இடமாகும்.
8. தானே மகாநாட்டைத் திறந்திருக்க வேண்டுமாம்! தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் ஒன்றில் தேசாதிபதிகளால் அல்லது உலக ஆராய்ச்சி மன்ற உறுப்பினராலேயே திறந்து வைக்கப் பட்டன. அனைத்துலகத்

தமிழாராய்ச்சி மன்றத் தாபகரும் அதன் பொதுச் செயலாளருமாகிய வண தனிநாயக அடிகளா, மேயரா திறந்து வைக்கத் தகுதியுடையவர்?

9. தொடக்கத்திலேயே ஆதரவளித்து ஒத்துழைத்திருந்தால் மக்களின் மதிப்பைப் பெற்றிருப்பார்: நடைபெற்ற அசம்பாவிதங்களும் நடைபெற்றிரா! தடுமாறும் உள்ளங் கொண்ட துரையப்பா அரசியற்கண்ணோட்டத்தில் நடந்து கொண்டதனால் மக்கள் தம்மேற்பழிசுமத்துகின்றனர் எனத்தாமே கூறுகின்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டார். பரிதாபமான நிலைதான்!

இறுதிநாள் நடைபெற்ற அசம்பாவித நிகழ்ச்சி மாநாட்டின் வெற்றியையோ, அதற்கு எதிராக இருந்தவர்களின் சதிகளையோ மறைக்கவோ மழுக்கவோ முடியாது. மக்கள் தீர்ப்பு மகேஸ்வரன் தீர்ப்பு என்று மேயர் கருதுவாரானால், யார் பக்கம் செல்வாக்கு யார் பக்கம் நல்லெண்ணம் இருக்கின்றது யார் யாரை அவமதித்தார்கள் என்பதைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் தீர்ப்புக்காண நான் தயார்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

27.01.1974: பக்கம் 4,8

பாகம் ஐந்து

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு
மரணங்கள் தொடர்பான
யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே.பாலகிட்டுரை)
மரண விசாரணை அறிக்கையும் செய்திகளும்

யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதவானின் (கே.பாலகிட்டணர்)

விசாரணை அறிக்கை

Inquest No 3427 verdict

The International Association of Tamil Research held its Conference in Sri Lanka at the Jaffna Town commencing on 3-1-74. It concluded on 9-1-74. Professor Vithyananthan of the Ceylon University was its President. Dr. K.Mahadeva and Mr. V.S.Thurairajah were the Joint Secretaries. Dr. Mahadeva was the General Secretary of the Conference. The academic sessions concluded on 9-1-74. At these sessions a large number of foreign scholars participated. The affairs of the conference were managed at the Secretariat in No.229, Main Street, Jaffna. On 29-12-73 Dr Mahadeva had discussed the full programme with the Honourable Prime Minister and an assurance was given to her by Dr. Mahadeva that there would be no political speeches at the Meeting.

On 10-1-74 it was decided by the Organisers to have a Public Meeting to distribute awards to those who had participated in the Cultural Programme. This meeting was to have been held at the Municipal Open Air Theatre but according to witness Dr. Mahadeva it was held at the

Veerasingham Hall because there were rains and the Theatre was soggy and not suitable.

At 10.30 a.m. on 10-1-74, Assistant Superintendent of Police Mr Chandrasekara attached to the Jaffna S.P.'s division had telephoned the Joint Secretary Mr. V.S.Thurairajah and reminded him that the permission to hold the Conference expired on the 9th and advised him to obtain approval for the 10th Meeting. Mr Thurairajah had requested Dr. Mahadeva to attend to this matter as he was not well. Dr. Mahadeva called on the Asst. Superintendent of Police at about 11.00a.m. on 10-1-74. The Asst. Superintendent of Police had asked for a list of Speakers. He was then referred to Mr. J.A.D.Ariyasinghe the Superintendent of Police, Jaffna. The Superintendent of Police had requested him to make a written application giving the Programme and a list of Speakers. Dr. Mahadeva sent this to the Superintendent of Police through witness Senthoo Selvan. He had taken him to the S.P.'s Bungalow at 2.00 p.m. The Superintendent of Police had given a verbal consent to the Meeting.

A messenger from the Organisers removed the Permit No 54 from A.S.P.Chandrasekara's Office, according to him. Mr. V.S.Thurairajah denied that a written permit was given at any stage of the Conference. If that was the actual position it only shows the vast amount of mutual confidence that the Police and the Organisers had in each other. However, I cannot imagine permission being given by the Police without the conditions being on record. Since it was not conclusively shown that the permit had, in fact, reached either Dr. Mahadeva or Mr. Thurairajah I ruled that the copy of it couldn't be tendered evidence. Nevertheless witnesses Mr. Chandrasekara, Mr. Ariyasinghe, Dr. Mahadeva and the Head Quarters Inspector are agreed that the understanding was that the Meeting would be held at the Veerasingham Hall and that a person called Janarthanan would not be allowed to speak. Of course, there was the overall understanding that there would no Political Speeches.

It may be observed at this stage that Mr. Janarthanan was a foreigner and was considered a 'security risk' to Sri Lanka. I did not have the benefit of an elaboration of this term although I asked the Police witnesses about it. He was wanted by the Criminal Investigation Department for questioning and according to Superintendent of Police Mr. Ariyasinghe, a Notice was served on him on the evening of 10-1-74 at the venue of the meeting itself by the Head Quarters Inspector Mr. Nanayakara requesting him to present himself before A.S.P., C.I.D., Immigration and Emigration

for questioning. Dr. Mahadeva states that Janarthanan was not a delegate to the Conference. he was neither an observer nor an invitee. He was, of course, present at the meeting on 10-1-74. That his presence was a matter of grave concern to the police is very clear in that it was a repeated request by the Officers to the Organisers that he should not be allowed to address the meeting of 10-1-74. A.S.P.Chandrasekara went so far as to say that it was requested that he should not be allowed to come near the platform.

The Meeting of 10-1-74 commenced duly at about 6.30 p.m. at the Veerasingham Hall. It was presided over by the Secretary Mr. V.S.Thurairajah. Witness Dr. Mahadeva was the first speaker. He had thanked everybody and had thanked the Police Officers for their excellent co-operation during the time to the conference. At the very commencement of the meeting a section of the crowd at the rear of the Hall had started disturbing the proceedings by demanding that the meeting should be held outside. The confusion was such that Prof. Vithiananthan had expressed a regret to Dr. Mahadeva that he had not presided and that there could have been better control of the crowd if he had done so. Dr. Mahadeva had tried to use 'Mass Psychology' to control the disturbing elements whose clamouring had become more insistent. Messages were received from outside that the crowd were restive. Dr. Mahadeva said that it was feared that the crowd outside would break in and the meeting would be disrupted. The crowd had started battering the Hall doors more

frequently. Mr. Thurairajah too states that at about 8.00 p.m., ‘Half way through the proceedings we found it difficult to proceed with the meeting as the crowd was demanding that they should see and hear the delegates.’

It was in this state of affairs, described as “Chaotic” by witness Inspector Nanayakara who was present at that time outside the Hall, that the organisers decided to shift the venue to the outer compound of the Hall. The outer compound faces the entrance to the Hall. It is separated by a railing fence from the road. It is a grass reservation with a metal focus lamppost standing in the grass portion. The portion between the railings and the entrance could seat about hundred persons or with difficulty hundred and fifty persons on the grass. For the duration of the Conference a decorated Pandol described in Tamil as a “Sikaram” was erected outside. This was intended to decorate the entrance. It was also illuminated by electric bulbs. This pandol further restricted the space available for people to congregate between the entrance of this building and the railing fence.

According to Mr. Thurairajah, who incidentally was the architect who designed the Veerasingham Hall, the Hall could accommodate a thousand persons and a further two hundred and fifty could be seated. There was loud agitation outside to have the meeting outside the Hall and the “Outside arrangements were made very hastily”. The platform was a makeshift one with only two tables. Mr. Rajarajeswaran

Attorney-at Law in his evidence states that Prof. Vithiyananthan had expressed a fear that there would be sabotage at this stage and as a precaution, microphone wires were brought overhead.

When the Organisers came out of the Hall having abandoned the meeting inside the Hall, Inspector Nanayakara had met the President and asked him what he was intending to do. Prof. Vithiyananthan is stated to have replied, “What can I do?” Although Professor Vithiyananthan in his evidence has omitted to say this, it rather reflects eloquently the helpless state in which the Organizers found themselves at that time. Mr. Nanayakara further states that he apprised him of the conditions of the loudspeaker permit and brought it to his notice that it was illegal and a violation of the permit. He had posed this problem to Mr. Thurairajah, the Secretary, who was there but the latter had not commented on it. Witness Thuraiappah Sarveswaran, a sound operator of Rolex Electricals states that he got orders at about 7.30 p.m. to institute the loudspeaker system outside from Dr. Vithiyananthan and he installed five(5) loudspeakers outside. There were loudspeakers on either side and on the Pandol.

The situation that presents itself after the meeting inside the Hall was abandoned by popular demand, was the appearance of the very controversial person called Janarathanan. Dr. Mahadeva saw him inside the Hall at the closing stage of the meeting. He was very near the platform. Then he

was almost carried outside by other persons and was going with the organizers towards the venue of New Meeting. At this stage, Mr. Nanayakara, had served a Notice on Janarthanan as directed by the Superintendent of Police. Some youths had hoisted Janarthanan on the table. This was followed by thunderous applause and the crowd started converging towards the new platform. Inspector Nanayakara states that at this stage it appeared as if the organizers had lost control of the meeting. Dr. Mahadeva saw Janarthanan for the first time when Professor Vithiananthan had announced that the meeting would take place outside the Hall. He was near the stage with a crowd of admirers around him. The resumed meeting outside started at 8.00 p.m. according to Dr. Mahadeva. Dr. Mahadeva states that he suddenly saw Janarthanan at this stage, on the platform and a group of about 20 admirers shouting slogans in his praise. Dr. Mahadeva realised that this would invite the intervention of the police, therefore he requested Janarthanan to get down. Janarthanan's reply to this request is significant. He is stated to have said, "If you ask me to get down you trouble will be more". Dr. Mahadeva reminded Prof. Vithiananthan of his undertaking given to police. Prof. Vithiananthan had asked Janarthanan to get down but he did not get down. Mr. Thurairajah too made an unsuccessful attempt to dislodge him. Mr. Amirthalingam who was requested to use his influence to get him down had replied evasively, "We will wait and see". Dr. Mahadeva states that he and Mr. Thurairajah decided to bring

the matter to the notice of the police and settle the matter with the A.S.P. Chandrasekara amicably to enable the meeting to go on. Mr. Thurairajah, when he was recalled in answer to Court said that he did not share Mr. Mahadeva's apprehension that Janarthanan would speak. Dr. Mahadeva states that his fears were accentuated because Janarthanan was standing on the stage and talking in whispers to his supporters.

Advocate Rajarajeswaran states that Janarthanan was there and he exchanged garlands with Advocate Amirthalingam when the platform was got ready. The crowd was applauding him. Advocate Amirthalingam did not mention this matter in his evidence at the inquest. In fact, even Dr. Vithiananthan did not mention anything about this tense situation that was developing. It may be that Dr. Vithiananthan and Mr. Thurairajah had thought that they could effectively handle it. But the fear had rooted itself firmly in Dr. Mahadeva's mind so much that he decided to avoid misunderstanding with the police. he left the meeting and tried to telephone A.S.P., Mr. Chandrasekara.

He did so by jumping over the wall of the Veerasingham Hall and using the telephone at the Regal Theatre, adjoin the Hall. He did not contact the A.S.P. He was told that he had gone to the Hall. Then he returned to the stage and found that Janarthanan was seated close to it. The meeting was proceeding and Professor Naina Mohammed was speaking on the platform. After about ten minutes from the commencement of the speech police arrived

at the spot. The witnesses who were near the stage noticed their arrival. Their attention was attracted by the noise of the loud hailer used by the police. They were first seen between 50 and 75 yards of the platform. The people who were seated were standing up and the crowd was disturbed. No member of the public, who could depose to the matters immediately preceding police intervention gave evidence at the inquest. All the witnesses who gave evidence were at the crucial moment more or less near the platform, which was about 75 yards from the place where the police entered the venue of the meeting. Most of them are agreed that they heard the police loudhailer. A.S.P.Chandrasekara was at the head of the police party. Inspector Nanayakara was also there. The Party was led by Mr. Chandrasekara in a jeep fitted with a loud hailer. Inspector Nanayakara accompanied him in the jeep. A heavy truck in which the members of the riot squad went followed them. A group of 40 constables were marching behind the heavy truck. They were carrying batons.

A.S.P. Mr. Chandrasekara's evidence on this aspect is that Inspector Mr. Nanayakara informed him at about 8.30 p.m. that the crowd at the meeting was blocking the road and that a person of security interest was on the platform at the meeting. He therefore, wanted to go to the venue and get the organizers to ensure that order was maintained. He said that he could not go near as the entire area was crowded. he went to the Station and came with a police party. He was already informed when he went on the first occasion that a police

constable was pelted with stone. When he went the second time he availed of the loudhailer to clear the road. But strangely he was greeted with stones and bottles. This hail caused damage to property and persons. He had issued a warning to those engaged in stoning to stop doing so. He then ordered the gas party to use tear gas. The crowd, which began to scramble away, also turned hostile to the police- more stones and bottles were being thrown. He had ordered more tear gas to be used. After the crowd had dispersed he took count of his men and found that two of them were seriously injured. They were sent to the hospital. he thereafter, proceeded to take further steps to prevent mob violence in the town area. He said that a bus was burnt that night and other governmental buildings were affected. He was later informed that seven persons had also died.

The evidence of Inspector Nanayakara supports his version. Mr. Nanayakara the Head Quarters Inspector at Jaffna states that he was in civil clothes at the meeting on 10-1-74 at Veerasingham Hall. When the announcement was made that the meeting was to be held outside he realised that the conditions regarding the holding of the meeting were being violated. He had also thought there would be a serious breach of the peace because Janarthanan had come to the platform.

He promptly went and reported the situation to Mr A S P Chandrasekara. They had gone to the venue and found that meeting the organizers was difficult in the

circumstances. They were afraid of some hostility to the police. They had then gone back to the police station and returned with the reinforcement to clear the road and stop the meeting. After the melee he had seen two constables lying injured on the road and dispatched them to the hospital. He too had joined the mobile patrol and was trying to prevent acts of violence in the town. He was concerned about attacks on individual policemen.

Police constable T. K. Ossen of the Jaffna Police, who bore the number 11125 stated that he was one of the 40 persons who marched behind the heavy truck. He like the other marchers carried the baton. They were instructed to clear the road. He had heard the appeal from the loud hailer requesting the people to clear the road. Soon after bottles and stones fell on them. One stone struck him and he had got dragged into the crowd. He said that he was deprived of his tunic and slouch hat and robbed of his Camy wristwatch. He had been in the General Hospital, Colombo for 24 days. His torn and blood stained tunic was produced at the inquiry.

Sergeant Walter Perera, of Jaffna Traffic Police, stated that he had come on his mobile rounds on the Post Office side of the Veerasingam Hall and found that there was obstruction on the road, by the people. He had turned back and reported the matter to his superiors at the police station. He had later come with the police party. He deposed to the fact that the police jeep was attacked and damaged.

Professor Vithiananthan, Mr. Thurairajah, Dr. Mahadeva, Mr. Amirthalingam, Mr. Navarathnam, Mr. Thillainathan and Mr. Sakthivel have spoken to the happenings outside the Hall, after the police intervened. Tear gas shells had dropped in front of the stage and all over the place where the meeting was held. The crowd had reacted in confusion. The people had stamped. Many had lost their belongings; some including ladies and children had even lost their wearing apparel.

Mr. Adv. Rajarajeswaran gave his evidence in detail. He said that the police officers were among the crowd and threatened and chased them in all directions. Their confusion was so great and the inconvenience to the public was of such magnitude that he had telephoned the President of Sri Lanka and requested him to look into the matter immediately. He had also remained at the spot till very early hours helping people out of their travail.

Prof. Vithiananthan said he was the victim of the gas attack. A tear gas fell on the platform and he fell unconscious. Mr. Amirthalingam produced a tear gas canister, which he stated he had picked up near the platform. Mr. V. N. Navarathnam stated that he has seen the police attack and he too was blinded by tear gas. He produced a piece of police baton recovered at the spot. During the confusion that ensued after the police intervention seven persons lost their lives. They were found lying near the railing fence opposite the Veerasingam Hall.

They were picked up and taken to the Jaffna Hospital where Admitting Officer Dr. S. Senthilkumar said that all seven persons were dead on arrival.

The seven persons were Veluppillai Kesavarajah; Vaithiyananthan Yoganathan; Sinnathamby Nanthakumar; Sinnathurai Ponnuthurai; Sithambary Arungam; Rajadurai Sivanathan and Paramsothy Saravanapavan.

Dr. S. Subramanian, JMO, Jaffna, held post mortem on the bodies of the deceased persons. His reports were produced in Court marked P4 to P10. He was of the opinion that all seven persons were electrocuted to death. He ruled out the possibility of their being gassed to death. The doctor was questioned on the matter to eliminate the possibility of some or all of them dying as a result of excessive inhalation of tear gas. External injuries on the body showed a combination of abrasive and electric burnt marks on the skin.

Evidence in regard to the location of the body of the dead persons at the place where they died is scanty. Mr. Thurairajah states that he saw some persons lying fallen. Witness Kailavasan the Veerakesari photographer, who produced photographs taken at the spot at the time marked P13 to P15, said persons lay fallen near the railings and he took photographs of the persons who were there lying down. The evidence of witness Thillainathan shows that one of the deceased Sinnathamby Nanthakumar was laying near the railings. He also states that other persons were lying near him. He

had seen the railings fence collapsed. He pulled the deceased away from the place where he was lying with the aid of shawl. He took the deceased by a passing car to the Hospital.

The question which looms large and which is of a vital nature is to decide whether the deceased persons were the victims of a malevolent design. One has to closely examine the evidence in regard to the source of electric current, which caused death. On this aspect the evidence unfortunately is nebulous. The chief difficulty that presents itself is that no one could speak to the actual state of affairs in regard to the electrical wires at time of the incident.

Mr. Thurairajah, Mr. Thillainathan, Mr. Kailavasan who were at the spot where the bodies were lying near the railings say that they did not see the wires lying around. Investigation into the Press Photograph purporting to show a hanging wire drew a blank. The photographer-produced enlargements showing that what was shown was a rope and not a hanging wire, vide P13 and P13A. In fact witness Arasaratnam retracted from the position that it was a wire when confronted with his photographer captioned as a hanging wire in the paper "Thinapathi" marked and produced P16.

Mr. Rajaratnam, Attorney-at-Law says that he saw a masked police officer shoot and dislodge a microphone wire, which fell in front of him. This witness was at a considerable distance away from the railing fence. He was near the Western entrance gate of the Veerasingam Hall. A few feet in

front of him is somewhat distant from the railing fence itself. Witness Thillainathan states that there was the Municipal van near the railings at a later stage. There was a ladder and a person was on the ladder. He did not go near the ladder as he was warned about live wires. The Municipal Electric Superintendent Sivakadachampillai said that at 11:30 pm on information received from Mr. Rajasooriar he rushed to the spot with linesman Velupillai and two other labourers. He had seen persons removing lamp holders and the wires at the stage. Witness Velupillai linesman of the Municipality went to the spot with the Electrical Superintendent in a scavenging lorry. He had seen a metal pole on which focus lamps were fixed leaning. He denied that they used any ladder although the ladder was with them in the lorry. Witness Mr. Rajasooriar who was the first witness to speak on the electrocution at this inquest stated that he went to the venue of the meeting looking for his sons who had gone to attend the meeting. He had seen the metal pole leaning against the railings. There was a stick propped between the pole and the railings. Having found out that there was a leakage of current there he had informed the Power House about it.

Mr. Sivakadachampillai the Electric Superintendent of the Municipality said that he inspected the premises and saw that the Trip-switch at Veerasingam Hall indicated that there was no leakage of current from the Hall electrical system. If it were so, the Trip-switch would have worked and stopped it. At the time he went

to the venue he found that the current on the railings were not of a High Voltage. The current could not have caused instant electrocution. That was what he found at 11:30 pm that night.

Mr. J. M. York, Asst. Secretary to the Ministry of Irrigation and Power, gave evidence. He said that he examined the site of the electrocution on 23-1-74 at the request of the Honourable Minister Mr. Maithrapala Senanayake – he said that he could not ascertain how the electrocution occurred. He surmised that the wires with faulty insulation could have fallen and caused the electrocution. He had found out from the Municipality that although private generators were used no permit was obtained for their use. The evidence of Mr. Pathinathan is that burnt ash fell on him. He saw it was burnt insulated wire. He was at the time near the railing fence. A police officer had according to him, fired a good number of shot into the air and a bomb like object was thrown at him by a police officer. He was electrocuted and survived a very harrowing ordeal. He had been in hospital for a long time in a state of shock and pain. The doctor spoke to his condition.

The question is whether police firing dislodged live wires. Mr. Rajaratnam and Mr. Pathinathan speak to such happening. Dr. Mahadeva too states that he heard rifle shots. One cannot definitely say whether bullets or tear gas shells were fired by mere sounds of shots alone. The S. P. Mr. Ariyasinghe states that he could vouch that not a single bullet was fired that evening. I

accept his evidence unreservedly because he had checked on this matter specifically.

Whether the police officers who dislodged wires by firing shots at them did so with the intention to cause danger by hanging live wires or whether they were accidentally snapped, is a matter to be considered. The police officers according to every witness, were running all over the venue of the meeting. Whether they acted with suicidal recklessness by dislodging wires where they themselves were moving about is a question that looms large. If causing death was their intention, I cannot imagine them wanting to do it in the manner by endangering themselves too. I hold that the wires, if any were dislodged, had snapped under accidental circumstances.

On the evidence led at this inquest, basing chiefly on the evidence of the doctor, I hold that the death occurred as a result of accidental electrocution. The deceased persons had died of cardio-respiratory failure resulting from electrocution by a lethal voltage of current leakage at a point or points near the metal focus lamppost and the iron railing fence opposite the Veerasingham Hall. I now proceed to consider the question whether the police who intervened to clear the road were directly or remotely responsible for the electrocution of the persons who attended the meeting.

To review the conduct of the police on that occasion one has to study the evidence of the Superintendent of Police, Mr.

Ariyasinghe, the Asst. Superintendent of police Mr. Chandrasekara and the H.Q.I. Mr. Nanayakara. I have set out the facts that preceded the Meeting which relate to the obtaining of the permission to hold a meeting granted to the Secretary by the Superintendent. Document P14 is the written application made by Mr. Thurairajah to hold the Meeting. On the reverse of P14 is a minute made by Chandrasekara, A. S. P. stating that the loudspeaker permit was issued subject to the conditions that the Meeting would be held inside the Veerasingham Hall and that the Speakers mentioned in the application are the only persons who would speak and nobody is to make political speeches.

That the Police had to intervene and stop the violation of any one or all the conditions lay down cannot be disputed. The Organizers had thought that they were entitled to hold the meeting within the premises. The police do not seem to have thought so. Whether the meeting proper could be inside or outside the Hall is a position distinct from using the public address system inside the Hall. There does not seem to have been an argument on this matter. The Organizers in not availing themselves of a written permit did not seem to have troubled very much on this matter. However, the police were alert to this matter and H. Q. I. Nanayakara had questioned the President in regard to this when the meeting was to be held outside, and he acted in the footing that there was a violation of the Permit to use the loudspeaker.

The next aspect is the permitting of persons who were not in the application to speak. This question seems to have been highlighted by the possible participation as a speaker of one person called Janarthanan. He did not in fact speak at the meeting it was finally disrupted, but that he was going to speak was an apprehension shared by the police and the organizing secretary Dr. Mahadeva. I am led to believe that it was this imminent possibility that caused police intervention. The President Dr. Vithiananthan who was in charge of the proceedings was perhaps confident that it would not happen. But whether the police shared that confidence is to be answered in the negative. Janarthanan was seated on the platform, garlanded and vociferously applauded by a crowd of supporters and admirers. The police took the view that this was a prelude to his addressing the gathering.

The further question that arises is whether the police were justified in using tear gas on that occasion. The police party was led by an A.S.P. He says that he went there to contact the Organizers about the violation of the permission given but his way was blocked by a crowd which turned spontaneously hostile when asked to clear the road.

The blocking of the road by itself seems to have been condoned by the police officers on duty at the meeting. Witness Mr. Kathiravetpilai said he was stopped from using the road where the people were seated by the officers on duty. But when the need arose to contact the Organizers with the

view of possibility stopping the meeting, which was being held in a manner different from that, which was planned by even the organizers, a prudent Officer should be expected to anticipate hostile reaction. It should not be forgotten that it was the crowd who wanted this meeting to be held outside. The evidence of A.S.P. Mr. Chandrasekara and Mr. Nanayakara show that there was spontaneous hostility manifest at the very entry of the police. This section of the crowd may not have been reflecting the general feelings of the persons present. The Organizers have in fact bestowed encomiums on the police even at the meeting held inside the Hall that evening. Mr. Mahadeva had personally conveyed his gratitude to Mr. Chandrasekara and the S.P. on the 10th morning.

The final question that I propose to discuss is whether the chain of circumstances that led to the death of seven persons were started by any other agency. On all the evidence placed before me, I find that the meeting was disrupted as early as 7:45 pm by a section of the crowd—a crowd who could be vaguely identified as the persons who wanted Janarthanan to be on the platform. The first thing that meets the eye at the resumed meeting outside the Hall is Janarthanan seated on the platform and garlanded. He warned the Secretary Dr. Mahadeva saying “If you ask me to get down there would be more trouble.”

The foreign delegates were attending the conference from 3-1-74 to 9-1-74. The crowd were quite familiar with them. It was

not crying demand to see them that day although the section which disrupted the meeting had used it as a slogan. Since the main purpose of this meeting, namely the distribution of awards, was over, I would have thought that the organizers would have stopped the meeting at that stage. Mr. York says that two persons have died the previous day in the procession. It was a tragedy relatable to reckless enthusiasm within the knowledge of the organizers themselves.

In the light of the tragic outcome of the whole incident, it would be easy to appear wise after the event and suggest that things could have been done in a different way. It is not within the scope of an inquirer to do so.

Whether the Security Risk of Janarthanan was so great as to necessitate police intervention is for proper authorities to decide because I cannot comment on matters pertaining to national security. The justification for police intervention is a matter for the person who knew the degree of risk involved in the participation of Janarthanan at a public meeting. If the police had acted with undue haste or lack of consideration in the context of security risk involved, I trust the appropriate authorities would take suitable action to avoid a repetition of such a course of conduct. I

cannot express an opinion on this matter because I am handicapped without an elaboration of the term "Security Risk" to be able to judge for myself whether the risk was such as to warrant a speedy and drastic action.

I further direct that the director of public prosecution be informed that there has been a contravention of Section II of the Electricity Act-Chapter 205 C.L.E. and recommend that suitable action be taken against the owner of generator that was in use at the premises on 10-1-74.

Before parting with these proceedings I must place on record my deep gratitude for the full measure of co-operation extended to me by M/S. S. Nadarajah, S. Thambithurai and R. Visvanathan, Attorneys-at-Law who attended on every date of inquiry and suggested useful questions to clarify many difficult points that arose. I must also thank the special police team under the direction of S.P. Mr. Ariyasinghe, A.S.P. Pertus Perera and I.P. Pathmanathan who extended their full measure of co-operation and conducted a very thorough investigation into all possible aspects that should be explored into in an inquiry that has aroused a great deal of public interest.

(Sgd.) K Palakidnar,
Magistrate, Jaffna.

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு
விழாவன்று மரணமான ஏழு பேர்களின் மரண
விசாரணை தொடர்பான
பத்திரிகைச் செய்திகளின் தொகுப்பு

10ம் திகதிச் சம்பவத்துக்கு
பொலிசாரே முழுப்பொறுப்பு
அட்வகேட் தங்கராசா தொகுப்புரை

“தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் சம்பவத்தன்று பொலிசார் சட்டத்துக்கு விரோதமாக மக்களைத் துன்புறுத்த வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்குடன் முன்னேற்பாடாக அமைதியாக இருந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மீது குண்டாந்தடிப் பிரயோகமும் கண்ணீர்ப் புகையும் செய்தனர். இச்சம்பவத்தில் முழுக்குற்றமும் பொலிசாரையே சாரும்.”

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வின் போது இடம்பெற்ற 7 பேர் மரணம் சம்பந்தமாக யாழ். நீதிபதி திரு.கே.பாலகிட்டணர் முன்னிலையில் நடைபெற்ற மரணவிசாரணையில் தொகுப்புரை நடத்திய அட்வகேட் இராஜராஜேஸ்வரன் தங்கராசா மேலும் கூறியதாவது:-

“அன்றைய சம்பவத்தின் போது பொலிசார் குண்டாந்தடிப் பிரயோகத்தினாலும் கண்ணீர்ப் புகைப் பிரயோகத்தி

னாலும் அமைதியாக இருந்த மக்களை தாக்கி தீவிர குழப்ப நிலையை உண்டாக்கி எத்தனையோ பேருக்கு காயத்தையும் பொருட்சேதத்தையும் உண்டுபண்ணி 7 பேருடைய மரணத்திற்கும் காரணகர்த்தாக்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இத்துடன் மின்சாரக் கம்பியைச் சுட்டு வீழ்த்திய சாட்சியங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் பொலிசார் தீவிரமான குற்றத்தைப் புரிய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை தெளிந்து கொள்வதில் எதுவித கஷ்டமுமில்லை. அத்துடன் மின்சாரக் கம்பி மீது பொலிசார் சுட்டனர் என்ற சாட்சியமும் இருக்கிறது.

இச்சூழ்நிலையில் அன்றைய குழப்பத்திற்கும் மரணங்களுக்கும் பொலிசார்தான் முழுக்காரணகர்த்தாக்கள் என்று தீர்மானிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்வாறு தீர்ப்பளித்தால் தான் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசாரிடம் இருந்து குற்றமற்ற பொதுமக்களைப் பாதுகாக்க முடியும்.

இவ்விசாரணையில் கூட்டத்திற்கு லைசென்ஸ் பெறப்பட்டதா அல்லது திரு.ஜனார்த்தனன் பேசுவார் என்ற நிலை இருந்ததா அன்றி பாதை மக்கள் கூட்டத்தினரால் மறிக்கப்பட்டதா என்பதை ஆராயத்தேவையில்லை.

அமைதியாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்த ஜனக்கூட்டத்தின்மீது பொலிசார் தீவிரதாக்குதலை மேற்கொண்டனர் என்ற ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக ஏழு பேரின் மரணத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் பொலிசாரே காரணம் என்று தீர்ப்பளிக்க வேண்டும்”

நன்றி: ஈழநாடு, சனிக்கிழமை,

16.2.1974: பக்கம் 1,6

விசாரணை ஒத்திவைப்பு

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு விழாவன்று மரணமான ஏழு பேர்களின் மரண விசாரணை நேற்று மாலை யாழ். நீதவான் கே.பாலகிட்ணர் முன்னிலையில் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

மாநாட்டுக் குழுவின் அமைப்பு செயலாளர் வி.எஸ்.துரைராஜா, ஏ.எஸ். பி. சந்திரசேகரா ஆகியோர் மீண்டும் சாட்சியமளித்தனர்.

மரணமானவர்களின் நலன்களைக் கவனிக்க சட்டத்தரணி எஸ்.நடராசா ஆஜரானார். சாட்சிகளை இன்ஸ்பெக்டர்

பத்மநாதன் ஆஜர் செய்தார். வட பகுதி பொலிஸ் அதிபர் திரு. ஆரியசிங்கா, ஏ.எஸ்.பி. பேர்டன் பெரேரா ஆகியோரும் வந்திருந்தனர்.

விசாரணை இம்மாதம் 13ஆம் திகதி வரை ஒத்திபோடப்பட்டுள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு, செவ்வாய்க்கிழமை,

5.2.1974: பக்கம் 1,8

நீதவான் விசாரணையும் முடிவுற்றது 18-ம் திகதி தீர்ப்பு

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு விழாவன்று மரணமான 7 பேரின் மரண விசாரணை நேற்றுமாலை முடிவடைந்தது. தீர்ப்பு இம்மாதம் 18-ம் தேதி திங்கட்கிழமை வழங்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணம் நீதவான் நீதிமன்றத்தில், கே.பாலகிட்ணர் முன்னிலையில் நேற்று விசாரணை நடைபெற்றது. ஜனவரி மாதம் 11-ம் தேதி காலை ஆரம்பமான மரணவிசாரணை நேற்றுடன் முடிவடைந்தது.

சட்டத்தரணி எஸ்.நடராசா, சட்டத்தரணி ராஜராஜேஸ்வரன் தங்கராசா ஆகியோர் தொகுப்புரை நிகழ்த்தினார்கள். இதைத் தொடர்ந்து தீர்ப்பு வழங்குவதை நீதவான் ஒத்திவைத்தார்.

நன்றி: ஈழநாடு வியாழக்கிழமை,

14.2.1974: பக்கம் 1

மகாநாட்டு மரணங்கள்:

இன்று காலை தீர்ப்பு

தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டுப் பரிசளிப்புத் தினமான ஜனவரி 10-ம் திகதி மரணமான ஏழு பேரின் மரண விசாரணைத் தீர்ப்பு இன்று காலை வழங்கப்படவிருக்கிறது.

யாழ் நீதவான் நீதிமன்றத்தில் இன்று காலை நீதவான் திரு. கே.பாலகிட்டுணர் தீர்ப்பு வழங்குவார். ஜனவரி 11-ந் திகதி காலை ஆரம்பமான இம் மரண விசாரணை சுமார் ஒரு மாத காலம் நீடித்தது.

மரணவிசாரணையின் போது பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் திரு. பத்மநாதன் சாட்சிகளை ஆஜர் செய்தார். மரணமானவர்களின் நலன்களைக் கவனிக்க சட்டத்தரணி எஸ்.நடராசா ஆஜராகியிருந்தார்.

நன்றி: ஈழநாடு, திங்கட்கிழமை,
18.2.1974: பக்கம் 1

மகாநாட்டுச் சம்பவம்:

விசாரணைக் கமிஷன்

நான் காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுச் சம்பவங்கள் தொடர்பாக புதிய விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்று நியமிக்கப்படுமா என்று பிரதிபாதுகாப்பு வெளிவிவகார அமைச்சர் திரு. லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடியிடம் இன்று பத்திரிகை நிருபர்கள் மகாநாட்டில் கேட்கப்பட்டபோது இதுபற்றி

பிரதம மந்திரியே முடிவுசெய்ய வேண்டுமென்றார்.

ஆனாலும் தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தின்படி விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்று அவசியமில்லை என்றும் ஏழு பேரின் மரணம் சம்பந்தமாகவும் விசாரணை நடத்திய நீதவான் அளித்துள்ள தீர்ப்பு சகல விஷயங்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறதென்றும் அத்தீர்ப்பில் தாம் திருப்திகொண்டுள்ளதாகவும் தெரிவித்தார்.

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,
20.2.1974: பக்கம் 1

10-ந் திகதிச் சம்பவம்: இனியும்

தாமதம் வேண்டாம் கமிஷன்

நியமியுங்கள்- பிரதமருக்கு

யாழ்.மேயர் கடிதம்

“தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு மரணங்கள் பற்றி விசாரணை செய்ய இனிமேலும் தாமதிக்காமல் உடனடியாக விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்று நியமிக்கவேண்டும்.” யாழ்ப்பாணம் மேயர் திரு. அல்பிரட் துரையப்பா நேற்று பிரதம மந்திரி திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக் காவிற்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்துள்ளார்.

அக்கடிதத்தில் மேலும் கூறப்பட்டிருப்பதாவது:

“தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு பரிசளிப்பு தினத்தன்று மரணமான ஏழு

பேரின் மரணவிசாரணை முடிவடைந்து தீர்ப்பும் வழங்கப்பட்டு விட்டது. ஆதலால் இனிமேலும் தாமதியாமல் விசாரணை செய்து உண்மையான குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கவேண்டும். மரணவிசாரணை தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட பின்னர் விசாரணை கமிஷன் நியமிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை பொதுமக்கள் மத்தியில் இருந்து வருவதால் உடனடியாக விசாரணை கமிஷன் நியமிக்குமாறு பொதுமக்கள் சார்பில் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.”

நன்றி: ஈழநாடு, புதன்கிழமை,

20.2.1974: பக்கம் 5

“கைக்கடிகாரத்தை மக்கள் அடித்துப் பறித்தனர்” காயமடைந்த பொலிஸ் சாட்சியம்

மக்கள் என்னை இழுத்துக் கொண்டு போய் அடித்தார்கள். கீழேபோட்டு உழக்கினார்கள். அப்போது காயம் ஏற்பட்டது. 250 ரூபா பெறுமதியான கைக்கடிகாரத்தை பறித்து எடுத்தார்கள். தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு பரிசளிப்பு தினத்தன்று மரணமான 7 பேரின் மரணவிசாரணையில் சாட்சியமளித்த பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள் துவான் கமால் உஷான் மேற்கண்டவாறு கூறினார். யாழ். நீதவான் நிதிமன்றத்தில் நீதவான் எஸ். பாலகிட்டுனர் முன்னிலையில் விசாரணை நடைபெற்றது.

கோர்ட்டில் காயமடைந்த கான்ஸ்டபிளின் இரத்தக்கறை படிந்த சீருடை

சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. கையில் காயத்துடன் சாட்சியமளித்த கான்ஸ்டபிள் உஷான் கூறியதாவது:

“சம்பவம் நடந்த இடத்தில் மக்கள் திரண்டிருந்தனர். சப்இன்ஸ்பெக்டர் விஜயவீரா தலைமையில் 40 பேர் சென்றோம். குண்டாந்தடி மட்டும் கொண்டு சென்றோம். அப்போது கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. ஜீப்பிலிருந்து உதவி பொலிஸ் அதிபரும், தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டரும் இறங்கினார்கள். பாதையை விட்டு விலகுமாறு மக்களிடம் கூறினார்கள். அப்போது மக்கள் போத்தல், கற்களால் வாகனங்களுக்கு வீசினார்கள். எங்களுக்கும் கற்களால் எறிந்தார்கள். என்னை இழுத்துக் கொண்டு போய் அடித்தார்கள். சைக்கிளை தூக்கி அடித்தார்கள். எனது குண்டாந்தடி வீழ்ந்து விட்டது. எனது சீருடையை கழற்றினார்கள். தொப்பியையும் பறித்தார்கள். நான் மயங்கி வீழ்ந்தேன். அதன்பின் என்ன நடந்ததென்று தெரியாது. சம்பவத்தின்போது காயமடைந்த கான்ஸ்டபிளான குணரத்னாவும் சிகிச்சை பெற்றுவருகிறார்.

ஆஸ்பத்திரியில் மயக்கம் தெளிந்தது. இரவு 1 மணிக்கு டாக்டர் பார்வையிட்டார். 12-ம் தேதி பொலிஸ் முறைப்பாடு கொடுத்தேன். யாழ். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து பொலிஸ் ஆஸ்பத்திரிக்கு மாற்றப்பட்டேன். 24 நாள் ஆஸ்பத்திரியில் வார்ட்டிலிருந்து சிகிச்சை பெற்றேன். நாங்கள் ஒருவரும் முகமூடி போடவில்லை. குண்டாந்தடி மட்டும் கொண்டு போனோம்.”

சி.செந்தூர்ச் செல்வன், சட்டத்தரணி இராஜராஜேஸ்வரன் தங்கராசாவும் சாட்சியமளித்தனர். சி.செந்தூர்ச் செல்வன் சார்பில் சட்டத்தரணி ஆர். ஆர்.தங்கராசா, சட்டத்தரணி எம். சுந்தரலிங்கம் ஆகியோர் ஆஜரானார்கள்.

நேற்று விசாரணையின் போது பொலிஸ் அதிபர் திரு. ஆரியசிங்க, உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் திரு. சந்திரசேகரா, உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் பேர்ட்டஸ் பெரேரா, சட்டத்தரணிகளான எஸ்.தம்பித்துரை, ஆர்.விஸ்வநாதன், அ.யோகேஸ்வரன் ஆகியோரும் சமூகமளித்திருந்தனர்.

நன்றி: ஈழநாடு, ஈழநாடு வியாழக்கிழமை,

14.2.1974 : பக்கம் 1,5

பாகம் ஆறு

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

(09.02.1974)

ஹர்த்தால், கடையடைப்பு தொடர்பான செய்திகள்

முற்றவெளியில் 9-ஆம் திகதிகூட்டம்

தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது மரணமானவர்கள் குறித்து யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் இம்மாதம் 9-ஆம் திகதி அனுதாபக் கூட்டமொன்றை நடத்த தமிழர் கூட்டணி ஏற்பாடு செய்து வருகின்றது.

கூட்டத்திற்கான இடத்துக்கும், ஒலி பெருக்கி பாவிப்பதற்கும் கூட்டணியினர் அரசாங்க அதிபருக்கும் பொலிஸ் அதிபருக்கும் விண்ணப்பித்துள்ளனர்.

அன்றையதினம் திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பிலும் அனுதாபக் கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

அன்றைய தினம் தமிழ் பிரதேசங்களில் துக்கதினம் அனுஷ்டிக்கும்படி தமிழர் கூட்டணி வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

1.2.1974: பக்கம் 1

துக்கதினத்திற்கு இளைஞர் பேரவை ஆதரவு

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் இம்மாதம் 9-ம் திகதி தமிழர் கூட்டணி நடத்தும் துக்கதின அனுஷ்டிப்புக்கு பூரண ஆதரவு அளிக்க தமிழ் இளைஞர் பேரவை முடிவுசெய்துள்ளது. தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு விழா வன்று மரணமானவர்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பதற்காக 9-ஆம் திகதி துக்க தினம் அனுஷ்டிக்குமாறு தமிழர் கூட்டணி வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தது.

நேற்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழ் இளைஞர் பேரவைப் பொதுக் கூட்டத்தில் தமிழர் கூட்டணியினரின் வேண்டுகோளை ஏற்று, துக்கதின அனுஷ்டிப்புக்கு ஆதரவளிப்பதென முடிவுசெய்யப்பட்டது. திரு.பொன் முத்துலிங்கம் தலைமையில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை பொதுச்சபைக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

2.2.1974: பக்கம் 1

8-ம் திகதி பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு

இளைஞர் பேரவை தீர்மானம்

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் இம்மாதம் 8-ஆம் தேதி பாடசாலைகளில் பகிஷ்கரிப்பை நடத்தத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை முடிவுசெய்துள்ளது. இளைஞர் பேரவைப் பொதுச் செயலாளர் திரு. சி.புஷ்பராசா வெளியிட்ட அறிக்கையில்

மேற்கண்டவாறு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த அறிக்கையில் மேலும் கூறப்பட்டிருப்பதாவது:

தமிழர்கள் தங்கள் மொழி, கலை, கலாச்சாரம் சம்பந்தமாக அரசியல் கலப்பற்ற முறையில் சர்வதேச ரீதியில் யாழ்ப்பாணம்

பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்தினார்கள். தொடர்ச்சியாக ஏழு நாட்கள் நடைபெற்ற இம்மாநாட்டில் பங்குபற்றிச் சிறப்பித்த மக்கள் பண்பாகவும் ஒழுங்காகவும் நடந்துகொண்டு தம்மினத்தின் பண்பைக் காட்டினார்கள். அவர்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த அறிஞர்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாக ஜனவரி மாதம் 10-ஆம் தேதி யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்பு நடைபற்ற பகிரங்கக் கூட்டத்தில் தமது பண்பை நிலைநாட்டி அமைதியாக இருந்தனர். அந்த வேளையில் கட்டவிழ்க்கப்பட்ட பொலிசார் தமது அநாகரீகமான பண்பைத் தமிழ்மக்கள் மீது காட்டினார்கள். இது இனரீதியாக நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம் என்றே கூறலாம். காரணம் கொழும்பில் யூ.என்.பீ யால் (ஐக்கிய தேசியக் கட்சி) நடாத்தப்பட்ட மாபெரும் சத்தியாக் கிரகத்தில் காலி வீதி உட்படப் பல

பிரதான வீதிகளும் சத்தியாக் கிரகிகளால் தடைசெய்யப்பட்டும், அரசாங்கமோ அல்லது பொலிசாரோ அதற்கு எதிராக ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஆனால் யாழ் நகரில் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு எதிரிலுள்ள வீதியை மக்கள் தடைசெய்ததாகப் பொலிசார் கூறுகின்றனர்.

இவை அனைத்தையும் கண்டிக்கும் முகமாக நாம் இம்மாதம் 8-ஆம் தேதி வடக்குக் கிழக்கு மாகாணம் அனைத்திற்கும் ஒரு பாடசாலைப் பகிஷ்கரிப்பை நடாத்த உள்ளோம். யாழ். சம்பவத்தை மக்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார்கள் என்பதற்கு 11-ஆம் தேதி எதுவித அறிவிப்புமின்றி மக்கள் முன்வந்து கடையடைப்புச் செய்து துக்கதினம் அனுஷ்டித்தனர்.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

2.2.1974: பக்கம் 1, 8

திருமலையில் இன்றும் நாளையும் ஹர்த்தால்

திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் இன்றும் நாளையும் பூரண ஹர்த்தால் அனுஷ்டிப்பதெனத் திருமலை தமிழ் இளைஞர் பேரவை முடிவுசெய்துள்ளது.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் பரிசளிப்பு தினத்தன்று நடந்த தாக்குதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதற்காகவும், மரணமானவர்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவிப்பதற்காகவும் இந்த ஹர்த்தால் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரு தினங்களும் திருமலை, மூதூர் தொகுதிகளிலுள்ள வர்த்தக

ஸ்தாபனங்கள் மூடப்பட்டு, எங்கும் கறுப்புக்கொடி பறக்கவிடப்படுமென்றும் மாணவர்கள் பாடசாலைகளைப் பகிஷ்கரிப்பர் என்றும் இளைஞர் பேரவை அறிவித்துள்ளது.

இரு தினங்களும் தியேட்டர்களை மூடிவைக்குமாறும், இரவில் வீடுகளில் மின்விளக்கு ஏற்றவேண்டாம் எனவும் பேரவை கோரியுள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

8.2.1974: பக்கம் 1

யாழ். அசம்பாவிதம்: சம்பந்தப்பட்ட பொலிசாரை உடன் வேலை நீக்கவும் திருமலை இளைஞர் பேரவை கோரிக்கை

யாழ். அசம்பாவிதத்திற்கு காரணமாயிருந்த பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்கள், பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரையும் உடனடியாக வேலைநீக்கம் செய்யுமாறு கோரும் தீர்மானமொன்று திருமலை இளைஞர் பேரவைக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

கல் முனையில் நடைபெற்ற பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு இயக்கத்தின் துண்டுப்பிரசுரம் விநியோகித்தபோது கைதுசெய்யப்பட்ட கல்முனை தமிழ்

இளைஞர் பேரவையைச் சேர்ந்த இருவரையும் உடனடியாக விடுதலை செய்யக் கோரும் தீர்மானமொன்றும் இக்கூட்டத்தில் நிறைவேறியது.

இன்று பாடசாலைகளைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு மாணவர்களையும், மாணவர்களை பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டாம் எனப் பெற்றோர்களையும் கோருவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

8.2.1974: பக்கம் 1

வடக்கில் இன்று பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு

வட பகுதியிலுள்ள சகல பாடசாலைகளையும் இன்று பகிஷ்கரிக்குமாறு தமிழ் இளைஞர் பேரவையும், தமிழ் மாணவர் விடுதலை அணியும் கோரிக்கை விடுத்துள்ளன. இவர்களால் வெளியிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள் சகல பாடசாலைகளுக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ளன.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் நிகழ்ச்சியின்போது தமிழ் மக்கள், அரசின் காவல் படையினரால் தாக்கப்பட்டதற்கும் உயிர் நீத்தமைக்கும் துக்கம் அனுஷ்டிக்கும் வகையில் இந்த பகிஷ்கரிப்பு அமைந்துள்ளதாகவும், இந்த அநீதியான நடவடிக்கைகளுக்கு உடந்தையாக இருந்த அதிகாரிகள் மீது தகுந்த சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கும்

பொருட்டு ஒரு விசாரணையை நடத்த முன்வரவேண்டும் என்றும் கோரி இந்தப் பகிஷ்கரிப்பு நடத்தப்படுவதாக இப்பிரசுரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இப்பகிஷ்கரிப்பில் சகல பாடசாலை மாணவர்களும் தமிழ் அன்னையின் பிள்ளைகள் என்ற முறையில் பங்குபற்றும்படியும் தமிழ் மாணவர் விடுதலை அணி தமது வேண்டுகலில் கேட்டுள்ளது.

“தமிழா நீ தன்மானத்துடன் வாழ வேண்டுமானால் உன்னை நீயே ஆழவேண்டும். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் சம்பவம் உனக்கோர் பாடமாக அமையட்டும். தமிழுக்காக இவ்வைபவத்தில் உயிர்நீத்த வீரர்களின் இல்லங்

களுக்கு உங்கள் அனுதாபங்களைத் தெரிவிக்கவும். தமிழ் மாணவர் சமுதாயம் இன விடுதலைக்கு ஒன்று திரண்டு விட்டது என்பதை உலகுக்கு அறிவிக்கும் வகையில் இந்தப் பகிஷ்கரிப்பு அமைய

வேண்டும்” என்று தமிழ் மாணவர் பேரவை தனது துண்டுப் பிரசுரத்தில் தெரிவித்துள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

8.2.1974: பக்கம் 1

பாடசாலைகள் யாவும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன

அமைதியாக நடந்த மாணவர் பகிஷ்கரிப்பு

யாழ்ப்பாணம் மாவட்டத்தில் நேற்று பாடசாலைகளும் கல்லூரிகளும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. பாடசாலைக் கட்டடங்களில் ஆசிரியர்களைத் தவிர வேறு எவரையும் காணக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. யாழ். குடாநாடு எங்கும் ஆயுதம் தரித்த பொலிசாரைக் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. பொலிசாரின் ரோந்து நடவடிக்கையும் அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

யாழ் நகரத் தெருக்களிலும் மாணவர்கள் காணப்படவில்லை. பொதுவாக யாழ் நகரின் எல்லா இடங்களுமே அமைதியாகவிருந்தது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையும், தமிழ் மாணவர் விடுதலை அணியும் விடுத்த கோரிக்கையின் பேரில் நேற்று மாணவர்கள் பாடசாலைகளைப் பகிஷ்கரித்தார்கள்.

யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள சகல பாடசாலைகளும் நேற்று வெறிச்சோடிய நிலையிலேயே காணப்பட்டன. இங்குள்ள கல்லூரிகள், பாடசாலைகள் அனைத்திலும் மாணவர்கள் வராததினால் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் தமக்கென பாடசாலைகளில் பிரத்தியேகமாக

ஒதுக்கப்பட்ட பொழுதுபோக்கு அறையிலேயே இருந்தார்கள். சில பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் உள்ள நூல்நிலையத்தையும், பழைய பைல்களையும் துப்பரவு செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

சில பாடசாலைகளில் விடுதியில் தங்கியிருக்கும் மாணவர்களே வகுப்பறைகளில் காணப்பட்டார்கள். வீடுகளில் இருந்து சென்ற சில மாணவர்கள் தமது பாடசாலைகளில் மாணவர்களைக் காணாததினால் ஏமாற்றத்துடன் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதாகக் கூறப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் சிங்கள மகா வித்தியாலயத்திலும் பிள்ளைகளின் வரவு குறைவாகவே காணப்பட்டது. ரயில்களிலும் பாடசாலை பஸ்களிலும் தனியார் வாகனங்களிலும் பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் சிங்கள மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு முன்பாக ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் காவலில் ஈடுபட்டவண்ணம் இருந்தார்கள்.

வீதிகளிலும் பாடசாலை மாணவர்களின் நடமாட்டம் காணப்படவில்லை. வீதியில் காணப்பட்ட இரு தனியார் பாடசாலைச் சிறுவர்களை நமது நிருபர் விசாரித்தபோது, தாம் பாடசாலைக்குச் சென்றதாகவும், அங்கு மாணவர்கள் வராததால் தம்மை காலை 10:00 மணிக்குப் பின் வீட்டுக்குப் போகும்படி ஆசிரியர்கள் கூறிவிட்டதாகவும் கூறினார்கள்.

பொலிசார் ஜீப் வண்டிகளில் பாடசாலைகளைச் சுற்றி அடிக்கடி ரோந்து சுற்றியவண்ணமே இருந்தார்கள். நேற்று மத்தியானம் வரை யாழ். நகர் வீதிகளில் எதுவித அசம்பாவிதங்களும் நடைபெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

9.2.1974: பக்கம் 1

யாழ்.நகரில் இன்று ஹர்த்தால் கதவடைப்புடன் உண்ணாவிரதம்

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் அசம்பாவிதத்தின்போது உயிர்நீத்த 9 பேருக்கும் அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக, அவர்கள் மரணமான 31ஆம் நாளாகிய இன்று யாழ். குடாநாடு எங்கும் பூரண ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப் படவிருக்கிறது. தமிழர் கூட்டணி இதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளது.

தமிழர் கூட்டணியைச் சேர்ந்த திரு.எஸ்.கதிரவேற்பிள்ளை எம்.பி., திரு. வி. ஆனந்தசங்கரி எம்.பி., திரு.வி. நவரத்தினம் எம்.பி., திரு.சிவசிதம்பரம், முன்னாள் செனட்டர் திரு.நடராசா, திரு.குமரகுரு, புறக்டர் விஸ்வநாதன், ஆகியோர் நேற்று மாலை 4 மணி தொடக்கம் மாலை 6 மணி வரையாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் நின்று ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்குமாறு கோரும் துண்டுப் பிரசுரங்களைப் பகிரங்கமாக விநியோகம் செய்தனர்.

கடந்த 9ஆம் திகதி சம்பவத்தின்போது உயிர் நீத்தவர்கள் இறந்த இடமான

வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன் மலர் தூவி அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு உண்ணாவிரதம் ஆரம்பமாகும் என்று தமிழர் கூட்டணி செயலாளர் நாயகம் திரு. ஏ.அமிர்தலிங்கம் நேற்றுத் தெரிவித்தார்.

முனியப்பர் கோவில் முன்றலில் ஆரம்பமாகும் உண்ணாவிரத முடிவில் கூட்டம் ஒன்று நடைபெறும். அதில் தலைவர்கள் உரையாற்றுவார்கள் என்று அவர் சொன்னார்.

குடாநாட்டில் உள்ள சகல வியாபார நிலையங்களையும் ஹோட்டல்களையும் பூட்டிவைத்து, அமைதியான முறையில் இன்றைய தினத்தை துக்கதினமாக அனுஷ்டிக்குமாறு தமிழர் கூட்டணி வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது. சினிமாக்காட்சிகளையும் இன்று நிறுத்தி துக்கம் அனுஷ்டிக்குமாறு கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

9.2.1974: பக்கம் 1

புகைக் குண்டு மக்கள் கண்ணை அகல விழிக்கச் செய்துவிட்டது (வி.என்.நவரத்தினம்)

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு பரிசளிப்பு தினத்தில் அமைதியாக இருந்து கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிக்கத் திரண்டிருந்த அப்பாவி மக்கள் மீது பொலிசார் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளை வெடிக்கவைத்து, தடியடிப் பிரயோகத்தையும் மேற்கொண்டு மக்களை கலக்கமடையச் செய்ததுடன் பலரின் மரணத்துக்கும் காரணமான தாக்குதலைச் செய்தனர். இதுபோன்ற சம்பவம் ஒன்று தென் பகுதியில் நடைபெற்றிருக்குமா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

நேற்று முன்தினம் கோட்டை முனிஸ்வரர் கோவிலுக்கு அருகாமையில் நடைபெற்ற உண்ணாவிரதத்தையொட்டி இறுதியில் நடந்த கூட்டத்தில் பேசுகையில் சாவகச்சேரி எம்.பி. திரு. வி.என். நவரத்தினம் கூறினார். திரு. நவரத்தினம் எம்.பி. தொடர்ந்து பேசுகையில் கூறியதாவது:

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அசம்பாவிதத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகள் 90 வீதமான தமிழ் மக்களை ஒரு சில நேரம் கண்ணை மூடும்படி செய்ததாயினும் பின் கண்களை அகலத் திறந்து விழிப்பையும் உணர்வையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இம்மாதம் 5-ம் திகதி செவ்வாயன்று கண்டியில் பௌத்த பிக்குகள் "சத்தியக் கிரியை" மேற்கொண்டிருந்தனர். அன்றைய தினம் வாலிபர் ஒருவர் துண்டுப்பிரசுரம் விநியோகித்ததையொட்டிப் பொலிசாரால் கைதுசெய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். சுமார் ஆயிரம் பௌத்த பிக்குகள் அவ்விளைஞனை விடுதலை செய்யாவிடில் பொலிஸ் நிலையம் முன்பாக மறியல் செய்து பொலிசாரின் கடமைகளை செய்யவிடமாட்டோம் எனக் கூறியதைத் தொடர்ந்து பொலிசார் அவ்விளைஞனை விடுதலைசெய்துவிட்டனர். ஆனால் தமிழ்ப் பகுதிகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு சாதாரண ஏழை வாலிபன் துண்டுப்பிரசுரமொன்றை விநியோகிக்க முடியாது. அவன் கைதுசெய்யப்பட்டு காலவரையின்றி அடைத்துவைக்கப்படுவான். இந்த நிலைமைகள் இந்த ஆட்சியில் தமிழருக்கான உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதனையே குறிக்கின்றது.

இம்மாதம் 4-ம் திகதி திங்களன்று ஹைட்பார்க்கில் நடைபெற்ற சம்பவம் மூலம் மேலும் இந்த உண்மை தெளிவாகின்றது. இலங்கையின் சுதந்திர தினத்தைக் கொண்டாடும் முகமாக கொழும்பு ஹைட்பார்க்கில் எதிர்க்கட்சியினர் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஹைட்பார்க்கைச் சூழவுள்ள தெருக்களெல்லாம்

மக்களால் நிரம்பி வழிந்தன. பொலிசார் தெருக்களில் போக்குவரத்தை தடைசெய்வதாகக்கூறி எதுவித நடவடிக்கைகளையும் அங்கே எடுக்கவில்லை. இதனை நமது பிரதமர் ஜனநாயக சுதந்திரம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் ஒருபடி முன்னேறி திரு. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா இளைஞர்களை அழைத்துச் சென்று சில

நிமிட நேரம் போக்குவரத்துக்கள் மிகுந்த பிரதான வீதியில் சத்தியாக்கிரகம் செய்து போக்குவரத்தை ஸ்தம்பிதமடையச் செய்து காட்டினார். அப்போதும் பொலிசார் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை எனக் கூறினார்.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

11.2.1974: பக்கம் 1, 5

நினைவுச் சின்னம் வொருத்தமற்றது: மணிமண்டபம் எழுப்பவேண்டும்

“அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அசம்பாவிதத்தில் பரிதாபகரமாக உயிரந்த உத்தம தமிழ்த் தியாகிகளுக்கு மதிப்பையும் அஞ்சலியையும் செலுத்துவதற்கு நாம் ஞாபகார்த்த ஸ்தூபிகளை அமைத்து, தியாகிகளை ஞாபகப்படுத்தி அஞ்சலி செலுத்துவது பொருத்தமற்றது. அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக யாழ்ப்பாண நகரத்தில் ஒரு பிரமாண்டமான மணிமண்டபம் அமைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் பரிதாபகரமாகத் தமிழர் கலாச்சார நிகழ்ச்சியில் உயிரந்த அவ்வுத்தமத் தியாகிகளை உண்மையில் கௌரவித்தவர்களாகவும் அஞ்சலி செய்பவர்களாகவும் ஆவோம்.”

இவ்வாறு நேற்று முன்தினம் தமிழர் கூட்டணியினரால் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டு யாழ். கோட்டை முனிஸ்வரன் கோவிலுக்கு அருகாமையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட உண்ணாவிரத்ததை முடித்துவைக்கும் நிகழ்ச்சியாக நடைபெற்ற கூட்டத்தில் திரு. ஆர்.என்.சிவப்பிரகாசம் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார்.

பேராசிரியர் திரு. நேசையா தலைமையில் இக்கூட்டம் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் திரு. அமிர்தலிங்கம் பேசுகையில் கூறியதாவது: “தமிழினத்தின் வாழ்வில் மிக்க துக்ககரமான சம்பவம் நடந்து இன்றுடன் 31 நாளாகின்றது. கலாச்சார நிகழ்ச்சியொன்றினைப் பார்த்து ரசிக்க அன்று அப்பாவி மக்கள் திரண்டிருந்தனர். அவர்கள் அரசியல் கூட்டத்தை எதிர்பார்த்து வரவில்லை. இந்நிலையிலே பெண்கள், சிறுவர்கள் உட்பட பாதுகாப்பற்ற முறையிலிருந்த ஏராளமான மக்கள் மீது பொலிசார் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளையும் தடியடிப் பிரயோகத்தையும் மேற்கொண்டு எழுவரின் மரணத்திற்குக் காரணமாக இருந்துள்ளனர். இச்சம்பவத்திற்குக் காரணமாக இருந்த பொலிசார் தண்டிக்கப்படவேண்டும்” என்றார்.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

11.2.1974: பக்கம் 1, 5

நினைவுச் சின்னம் போதாது- நினைவு மண்டபம் வேண்டும்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டோடு தமிழுக் காகத் தம்முயிரை நீத்தவர்களுக்காக வெறும் நினைவுத் தூபிகளைக் கொண்ட சின்னம் எழுப்புவதைவிட ஈழம் வாழ் தமிழ் மக்களின் உரிமைக்காக இதுவரை உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்களுக்கும் சேர்த்து தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்காக முன்னரே திட்டமிடப்பட்ட ஆராய்ச்சி மண்டபம் உட்பட தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு யமுனாரி நகரை தமிழர் ராஜதானியாக விளங்கிய நல்லூர் சங்கிலியன் தோப்புப் பகுதியில் உருவாக்குவதே சிறந்ததாகும். இதற்கு தமிழ் மக்களின் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டு ஸ்தாபக உறுப்பினர் களில் ஒருவரும் ஊர்காவற்றுறைத் தொகுதி தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பி னரும் தமிழர் கூட்டணிப் பிரமுகர்களில் ஒருவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை யொன்றைச் சமர்ப்பித்து உரையாற்றிய வருமான பண்டிதர் வித்துவான் கா. பொ.இரத்தினம் “ஈழநாடு” மூலம் கோரிக்கை விடுத்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாள் நிகழ்ச்சியின்

போது நடந்த அசம்பாவித சம்பவங்களில் உயிர் நீத்த ஒன்பது பேருக்குமென யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்படவிருப்பதாகவும், அந்த நினைவுச் சின்னம் எப்படி அமையுமென்பதை விளக்கி இலங்கையிலுள்ள கட்டிடக் கலைஞர்களில் ஒருவரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அமைப்புச் செயலாளருமான திரு. வி.எஸ்.துரைராஜா ஒரு மாதிரிப் படம் வரைந்துள்ளதாக கொழும்பில் இருந்து வெளியாகும் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த படம் பற்றி குறிப்பிடுகையிலேயே பண்டிதர் இரத்தினம் மேற்கண்டவாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டையொட்டி உயிர் நீத்தவர்களின் நினைவாக நினைவுத்தூபி நிறுவுவது மட்டும் போதாதென்றும் அவர்களின் நினைவாக மணிமண்டபம் ஒன்றே அமைக்க வேண்டுமென்றும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் உபதலைவர்களில் ஒருவரும் தமிழர் கூட்டணிப் பிரமுகருமான திரு. ஆர். என்.சிவப்பிரகாசம் சென்ற சனிக்கிழமை யாழ்ப்பாணம் கோட்டை முனியப்பர் கோவில் முன்னிலையில் இறந்த ஒன்பது பேரின் மரணத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்துமுகமாக நடைபெற்ற உண்ணாவிரதத்தின் முடிவில் பேசுகையில் கருத்து வெளியிட்டிருந்தார்.

இக்கருத்தையொட்டி பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் “ஈழநாடு” பிரதிநிதியிடம் பேசுகையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

1966ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 8-ம் திகதி நடந்த தமிழ்மொழிச் சட்ட (விசேஷ விதிகள்) எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தின்போது உயிர்நீத்த வண. ரத்னசார தேரோவுக்கு கொள்ளப்பட்டியில் நினைவுத்தூபி நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் தமிழுக்காக உயிர்நீத்தவர்களின் நினைவாக யாழ்ப்பாணத்திலும் நினைவுச் சின்னம் நிறுவ அரசாங்கம் முன்வருமா என்று கேட்கும் பிரேரணை ஒன்றைத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் கொண்டு வருவதற்கு நான் முன்னறிவித்தல் கொடுத்திருக்கிறேன். அரசாங்கத்தின் நிலை என்னவென்பதை அறியும் பொருட்டே இந்த முன்னறிவித்தலைக் கொடுத்துள்ளேன்.

நம்மைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மக்களின் உரிமைக்காகவும் மொழியின் உரிமைக்காகவும் திருமலை நடராஜன் தொடக்கம் பொகவந்தலாவை மலை நாட்டு இளைஞன், மட்டக்களப்பு இளைஞர்கள் ஈறாக உயிர் துறந்தவர்களையும், தமிழ் மக்களுக்காகவும் மொழிக்காகவும் தம் வாழ்வையே அர்ப்பணித்த அமரர்கு.வன்னியசிங்கம், திருமலை இராஜவரோதயம், வீ.ஏ.கந்தையா போன்றவர்களின் நினைவை என்றும் மக்கள் மத்தியில் ஊட்டி மற்றவர்களையும் போராட்டத்திற்கு முன்னிறுத்திச் செய்யவும் நிரந்தரமான நினைவுச்சின்னம் அகில உலகமும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக அமையவேண்டும்.

தூபியென்றால் மறந்துவிடுவர்

ரத்தினசார தேரோவின் நினைவுத் தூபியை அப்பாதையில் போவோரும் வருவோரும் கூடச் சரியாகக் கண்டு கொள்வதில்லை. ஆனால் பண்டார நாயக்க ஞாபகார்த்த நினைவு மண்டபம் இன்று உலகப் பிரசித்தமாகிவிட்டது.

இதேபோல் தான் நினைவுத்தூபி இங்கு நிறுவினாலும் அப்பாதையால் போவோர் கூட மறந்துவிடக்கூடும். எனவே முன்னரே கட்டடக் கலைஞர் படம் வரைந்து திட்டமிட்ட தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டு ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள், மண்டபம், உள்ளிட்ட யமுனா நகரை தமிழுக்காக உயிர் கொடுத்தோரின்

நினைவாக உருவாக்குவது தமிழ் மக்களின் தியாகத்தை உலகம் முழுவதிலும் பறைசாற்றுவதற்கு உதவுவதுடன் நமக்கென ஆராய்ச்சி மாநாடுகளையும் பொதுக் கூட்டங்களையும் பிறர் தலையீட்டின்றி நடத்துவதற்கு வாய்ப்பாகவும் இருக்கும்.

ஆகவே நினைவுத் தூபித் திட்டத்தை விட தமிழுக்காக உயிர் நீத்தவர்களுக்கும் உயிர் கொடுக்க இருப்பவர்களுக்கும் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் பேரால் மணி மண்டபம் உட்பட்ட தமிழ்த் தியாகிகள் நகர் ஒன்றை உருவாக்க முன்வருவது சிறந்ததென்று கருதுகின்றேன்.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

11.2.1974: பக்கம் 1

வாலிசாரின் செயலுக்கு ஜி.ஜி. கண்டனம்

உண்ணாவிரதத்தை ஆதரித்துச் செய்தி

“அமைதியான முறையில் திரண்டு குழுமியிருந்த பாதுகாப்பற்ற அப்பாவி மக்கள் மீது பொலிசாரினால் கட்ட விழ்த்து விடப்பட்ட கொடிய பயங்கரச் செயல் கண்டிக்கப்படவேண்டியது” எனக்கூறும் செய்தியொன்றினை அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், தமிழர் கூட்டணிப் பிரமுகர்களான திருவாளர்கள் எஸ். கதிரவேற்பிள்ளை, திரு. எம்.சிவசிதம்பரம் இருவருக்கும் அனுப்பி வைத்துள்ளார்.

கடந்த மாதம் 10-ம் திகதி நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் பரிசளிப்பு வைபவத் தினமன்று நடைபெற்ற அசம்பாவிதம் குறித்து இன்று கோட்டை முனியப்பர் கோவில் முன்றலில் மேற்

கொள்ளப்பட்டுள்ள உண்ணா விரதத்தை ஆதரித்து அனுப்பிவைத்துள்ள அனுதாபச் செய்தியில் திரு.பொன்னம்பலம், அடிப்படைச் சுதந்திரத்திற்கும் பொதுக் கூட்டம் நடத்த உள்ள சுதந்திரத்துக்கும் காட்டப்படும் மறுப்புக்கும் தமது கடும் ஆட்சேபணையைத் தெரிவிக்க விரும்புவதாகவும் இன்றைய நிகழ்ச்சிக்குத் தமது பூரண ஒத்துழைப்பை நல்குவதாகவும் தெரிவித்துள்ளார்.

உடல்நலக் குறைவினாலேயே நிகழ்ச்சிகளில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை எனவும் அவர் அறிவித்துள்ளார்.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

11.2.1974: பக்கம் 5

உயிர்நீத்தவர்களுக்கு அஞ்சலி

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதிநாள் அசம்பாவிதத்தின்போது உயிர்நீத்தவர்களுக்காகவும், மன்னார் எம்.பி.அழகக் கோன் மறைவு குறித்தும் வேலணைக் கிராமசபை மாதாந்தக் கூட்டத்தின்போது இரண்டு நிமிடம் மௌன அஞ்சலியும் அனுதாபமும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

வேலணை மத்திய இளைஞர் விவசாயக் கழகக் கூட்டத்தின்போதும் மேற்படி அசம்பாவிதம் குறித்து மௌனாஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

11.2.1974: பக்கம் 2

தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுச் சம்பவம்:

பகிரங்க விசாரணை நடந்த விவசாயக்கழகம் கோரிக்கை

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்ச்சியின்போது நடந்த அசம்பாவிதங்களையிட்டும் உயிர்ப்பலிகளையிட்டும் பகிரங்க நீதிவிசாரணை ஒன்றை நடத்துமாறும் இச்சம்பவத்தின்போது பாதிக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகளின் மனதில் எழுந்துள்ள வெறுப்பு மனப்பான்மையை அரசு

நீக்கும் வகையில் இந்த விசாரணை அமைய வேண்டும் என்றும் பிரதம அமைச்சரைக் கோரும் தீர்மான மொன்றை கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலணையில் கூடிய வேலணை மத்திய இளைஞர் விவசாயக் கழகம் தீர்மானித்துள்ளது.

நன்றி: ஈழநாடு செவ்வாய்க்கிழமை,

12.2.1974: பக்கம் 5

லண்டனில் மாபெரும் எதிர்ப்பு ஊர்வலம்

கொட்டும் மழையில் லண்டனில் தமிழர்கள் மாபெரும் ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மாநாட்டில் நடைபெற்ற போலீஸ் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து லண்டன் தமிழர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு இருப்பது தெரிந்ததே. தென்கிழக்கு லண்டனில் பெக்காம் பகுதியில் ஈழத்தமிழ் விடுதலை

இயக்கத்தினர் மாபெரும் கண்டனக் கூட்டம் ஒன்றை ஜனவரி 27ந் தேதியன்று நடத்தினார்கள்.

பெப்ரவரி 10ந் தேதியன்று மாபெரும் ஊர்வலம் ஒன்று எதிர்ப்பு அட்டைகளைத் தாங்கிய வண்ணம் சென்றது. கொட்டும் மழையில் பலத்த போலீஸ் காவலுடன் சென்ற ஊர்வலம் பல இடங்களில்

போக்குவரத்தையே நிறுத்திவிட்டது. ஊர்வலம் இலங்கை தூதரகத்தை அடைந்ததும் மறைந்த உயிர்களுக்கு மௌன அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர் திரு மகரசிங்கம் அவர்கள் மகஜர் ஒன்றை தூதரகத்திற்கு சமர்ப்பித்தார். தொடர்ந்து

அருகேயுள்ள சதுக்கத்தில் கண்டனக் கூட்டம் ஒன்று நடத்தப்பட்டது. தூதரகமும் ஊர்வலப் பாதையும் போலீஸ் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி: ஸண்டன் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 1) ப.9

தமிழ் மாநாட்டில் பொலிசார் தடியடி

சென்னையில் ஆர்ப்பாட்டம்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான் காவது அனைத்துலகத் தமிழ் மாநாடு இறுதி நாளன்று பொலிசாரின் தாக்கு தலைக் கண்டிக்கும் வண்ணம் சென்னையில் ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத்

தலைவர் திரு. ஜனார்த்தனம் அவர்கள் தலைமையில் இந்த ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. ஆர்ப்பாட்டத்தில் கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களும் கலந்து கொண்டார்.

நன்றி: ஸண்டன் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 1) ப.3

சிறையில் இளைஞர் உண்ணாவிரதம்

தமிழ் மாநாட்டின் பொலிஸ் தாக்குதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாகவும் இறந்த தமிழர்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவித்தும், சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள 42 இளைஞர்கள் ஒரு நாள் உண்ணாவிரதம் ஒன்றை அனுட்டித்தனர்.

நன்றி: ஸண்டன் முரசு, 15.2.1974 (தொகுதி 4, இதழ் 1) ப.3

பாகம் ஏழு

நான்காவது அனைத்துலகத்
தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய
அறிஞர் கருத்துக்கள்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: பின்னணியும் பின்னோக்கும்

-வாமனன்-

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைப் பற்றியும், அதை நடாத்திய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணி பற்றியும், கிளிநொச்சி மக்கள் கலாச்சாரப் பேரவை, அந்தக் கால கட்டத்தில் வெளியிட்டு வந்த 'களனி' என்ற கலை இலக்கிய அறிவியல் காலாண்டு சஞ்சிகையின் ஏப்ரல்-ஜூன் 1974 இதழில், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் "வாமனன்" என்ற புனைபெயரில் எழுதிய சிறப்புக் கட்டுரை இது.

கீழைத் தேசங்களைப் பற்றியும் அவற்றின் வரலாறு, மொழி, இலக்கியம், சமயங்கள், கலைகள் முதலியன பற்றியும் மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் பலர் சிறப்பாக ஆராய்ந்துள்ளனர் என்றும் கருத்து பலரிடையே ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளது. இக்கருத்து முற்று முழுதாக உண்மை அல்லவெனினும் சிற்சில துறைகளில், "விஞ்ஞானபூர்வமான" ஆய்வுகளை மேல்நாட்டு கல்விமான்கள் சிலர் நடத்தியுள்ளனர் என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதே. இன்று சோஷலிச நாடுகள் சிலவற்றிலும் ஆசிய-ஆபிரிக்க கலை-இலக்கியங்கள் குறித்துச் சில பல கனமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

ஆயினும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒரு விஷயம் தெளிவாக இருந்துவந்துள்ளது. மேலைத்தேயங்கள் "உலகையாண்ட"

காலத்திலேயே அந்நாடுகளின் கீழைத் தேய ஆராய்ச்சிகள் தொடங்கப்பெற்றன. விசித்திரமான விஷயங்களைக் கற்க விரும்பும் ஒரு சிலர் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா நாடுகளிலும் இருக்கிறார்கள். மேல் நாடுகளிலும் அத்தகைய "பைத்தியங்கள்" சில சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், இந்தி, யப்பானிய மொழி போன்ற அயல் மொழிகளையும் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் கற்பதில் பெருங்காதல் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் கீழைத்தேயங்கள் சம்பந்தமான ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டோரிற் பெரும்பாலானோர் ஏதோ ஒரு வகையில் மேல்நாட்டு அரசாங்கங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையோராயும், அவற்றின் ஆதரவை வேண்டி நின்றோராயும் இருந்தனர்.

பிரித்தானியர், பிரெஞ்சுக்காரர் முதலியோர் தாம் ஆண்ட நாடுகளில் தமக்கு உதவக்கூடிய வகையிலேயே

இத்தகைய ஆய்வுகளைப் பிரதானமாக நடத்துவித்தனர். தொடக்கத்திலேயே விவிலிய வேதத்தைப் பரப்புவதற்காகக் கற்கப்பட்ட கீழைத்தேய மொழிகள், பின்னர் அவற்றைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ச்சியாளர் பரம்பரை ஒன்றை உருவாக்குவதற்காகப் பயன்பட்டன.

கீழைத்தேய சமுதாயங்களின் வரலாறு, சமூக அமைப்பு, நம்பிக்கைகள், முதலியவற்றை ஆராய்ந்து மேல்நாட்டு ஆய்வாளர்கள் அவற்றின் மீதுள்ள பற்றினால் மட்டும் அப்படிக்கற்கவில்லை. அவர்களது வெளிநாட்டு அமைச்சுக்கும், நிர்வாகிகளுக்கும் பிரயோசனப்படும் வகையிலேயே தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் நிறுவப்பட்ட கீழைத்தேய-ஆபிரிக்கக் கல்லூரி இத்தகையதொன்றே யாகும். அக்கல்லூரியில் தமிழ் கற்ற பல ஆங்கிலேயர், அக்காலத்தில் நிர்வாகிகளாயும் யுத்தகாலத்தில் ஒற்றர்களாயும் பல்வேறு சதிகளைத் தீட்டுபவர்களாயும் பணிபுரிந்து வந்திருக்கின்றனர். இன்றும் அக்கல்லூரியின் தமிழ்ப் பகுதிக்கும் பிரிட்டிஷ் வெளிநாட்டு விவகார அமைச்சிற்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் உண்டு.

இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின், பிரிட்டன் வல்லரசு அந்தஸ்தை இழந்து, குடியேற்ற நாடுகளின் நேரடியான ஆட்சிச் செல்வாக்கைக் கைவிட்ட பொழுது, தொடர்ந்து பெரும் அளவில் கீழைத்தேய ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாது போயிற்று. பல்கலைக்கழகங்களில்

குறைந்தபட்சத் தேவைகளுக்காகவும், பிரிட்டனின் வர்த்தகத் தேவைகளுக்காகவும் கீழைத்தேய ஆய்வுகள் தேவைப்பட்டனவேயன்றி, முன்னர் போல் “உலகை ஆள்வதற்காக” அவை அத்தியாவசியமாய் இருக்கவில்லை. கடந்த பத்துப் பதினைந்து வருட காலத்தில் ஆசிய நாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகளை விட, ஆபிரிக்க நாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகளே பிரிட்டிஷ் பல்கலைக்கழகங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. இதற்குக் காரணம் அந்தக் கண்டத்திலேயே இப்பொழுது பிரிட்டனின் அக்கறைகள் (கூடுதலான முதலீடு, ஏற்றுமதி, செல்வாக்கு) உள்ளன. அதாவது ஒரு வரியில் சொல்வதானால் மேலைத்தேய நாடுகளின் அரசியல்-பொருளாதார-ராஜதந்திர தேவைகளுக்கு ஏற்பவே அங்கெல்லாம் கீழைத்தேய ஆராய்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின் அமெரிக்கா அதிகம் அதிகமாக கீழைத்தேய ஆராய்ச்சிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கத்தொடங்கியது. பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து, முதலிய குடியேற்ற நாடுகள் இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின் பலங்குன்றி மெல்ல மெல்லச் சுருங்கிப் பின்வாங்கத் தொடங்கிய வேளையில், அவற்றின் ஸ்தானத்தை அமெரிக்கா பிடித்துக் கொண்டது. இன்று, பிரெஞ்சுக் காரர் ஆண்ட இந்தோசீனத்திலும், டச்சுக்காரர் ஆண்ட இந்தோனேஷியாவிலும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமே பெருஞ்செல்வாக்குடன்

அந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தைச் சுரண் டுவதை நோக்குவோர்க்கு, ஐரோப்பிய காலனித்துவத்தை அமெரிக்கக் காலனித் துவம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டமை புலனாகும். (இதில் சோவியத் யூனியனும் அண்மைக் காலங்களில் பங்குபோட முனைகின்றது).

அரசியல், பொருளாதார, இராஜ தந்திர, இராணுவத் துறைகளில் கீழைத் தேயங்கள் பலவற்றில் அமெரிக்கா ஊடுருவல் செய்ததையொட்டிப் பற்பல புதிய கலாச்சார நிறுவனங்கள் தோன்றின/தோற்றுவிக்கப்பட்டன. வெளித்தோற்றத்துக்கு ஆபத்தற்ற தூய கலாச்சார விஷயங்களைத் தழுவிய விஷ யங்களையே ஆராய்கின்ற பல கழகங்கள் எழுந்தன. சிலவற்றை அமெரிக்கரே நேரடியாக நடத்தினர். தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேஷியா போன்ற நாடுகளில் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களின் ஆதரவிலே பல நூதன ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் இலங்கையர் மூலம் சில ஸ்தாபனங்கள் நடத்தப்பட்டன. உதாரணமாக இப்பொழுது காலாவதியாகிவிட்ட “ஸ மான் பிரசுராலயம்” ஒரு காலத்தில் இலங்கையில் ஏஷியா பவுண்டேஷன் நிறுவனத்தின் ஆதரவில் இயங்கியது என்பது பலரும் அறிந்த செய்தியாகும்.

இவ்வாறு அமெரிக்கச் செல்வாக்கில் பெருந்திட்டத்துடன் ஆசிய-ஐரோப்பிய கல்வியாளர் உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப் பெற்றதே “அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம்”. தென்கிழக்காசிய

நாடுகள் சிலவற்றில் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்கின்றமையாலும், அவர்களுக்குச் “சிறுபான்மையினர்” பிரச்சினைகள் இருப்பதனாலும் அவர்கள் மத்தியில் ஊடுருவி வேலைசெய்யப் போதிய வாய்ப்பு ஏற்படும் என்றெண்ணி அமெரிக்க ஆசிய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் பங்கு பற்றலுடன் நெறிப்படுத்தப் பட்டதே அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம். அமெரிக்க ஆதரவு இருந்து வந்ததால் இம்மன்றத்துக்கு என்றுமே நிதிப் பிரச்சினை இருந்ததில்லை.

அடிப்படையில், தென்னிந்தியாவி லேயே திராவிடக் கழக இயக்கம், தமிழரசுக் கழகம், நாம் தமிழர் இயக்கம் முதலியவற்றின் விளைவாகப் பொதுவாக மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் மொழி உணர்ச்சிக்குத் தூபம் போட்டு அதை அதிகப்படுத்தி, சர்வதேசத்தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி, அதன் மூலம் அங்கு பிரிவினைச் சக்திகளுக்கும், பிற்போக்குச் சக்திகளுக்கும் வலுவூட்டுவதே அமெரிக்கரின் தந்திரோபாயங்களில் ஒன்றாகும். இவற்றைச் சந்திப்பதற்குத் திரையிட்டு மறைக்கக்கூடிய “ஆராய்ச்சி” நிறுவன மாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்.

இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், இலங்கை முதலிய தேசங்களிலும் மற்றும் பல்வேறு நாடுகளிலும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கக்கூடிய அத்தனையையும் ஏகாதிபத்தியம் செய்துவந்துள்ளது - செய்து வருகிறது. Divide and Rule “பிரித்தாள்” என்பது பிரித்தானியர் வெகு திறமை யாயும்

நுட்பமாயும் கையாண்ட ஆட்சி உபாயம். இந்தியாவிலே, இந்து-முஸ்லிம், ஆரியர்-திராவிடர், பிராமணர்-தாழ்த்தப்பட்டோர், என்றும் அவ்வாறே இலங்கையில் தமிழர்-சிங்களவர், இந்துக்கள்-பௌத்தர்கள், பௌத்தர்கள்-கிறிஸ்தவர்கள், மலைநாட்டுச் சிங்களவர்-சமநிலச் சிங்களவர், என்றெல்லாம் பாகுபாடுகளையும் பேதங்களையும் ஏற்படுத்திய அந்நியர், மக்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு, ஜனநாயகத்துக்கும் சோஷலிசத்துக்கும் போராடுவதைத் தடுக்க முயன்றனர். இதற்கான பல்வகைப்பட்ட சதிகார ஸ்தாபனங்களில் ஒன்றுதான் அண்மைக்காலத்தில் "அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம்" என்னும் பெயரில், இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, மொரிஷியஸ், பீஜித் தீவு முதலிய தேசங்களில் தமிழ் மக்கள் பலரைக் கொண்டு நடத்தப்படும் கழகம்.

இனம், மொழி, மதம் முதலிய உணர்ச்சிக் குரிய விஷயங்களில், "ஆராய்ச்சி" என்ற பெயரில் மோசமான விபரீதமான கருத்துக்களைத் தூவுவதும், தனிநாடு, சுயாட்சி, முதலிய எண்ணங்களைத் தூண்டுவதும் இம்மன்றத்தின் தலையாய குறிக்கோள்களில் ஒன்றாக இருந்துவந்திருக்கிறது. இதை இலகுவில் சாதிப்பதற்காக, இம்மன்றத்தின் தலைமைப்பீடம் வெகு சாதாரணமாக முற்போக்குச் சிந்தனை படைத்தவர்களை அணுகுவதில்லை. அவர்களை முக்கியமான விஷயங்களுக்கு அனுமதிப்பது மில்லை.

தென்னகத்தில் இரண்டாவது மாநாடு நடந்தபொழுது தி.மு.க.வின் ஒத்துழைப்புடனும் பக்கபலத்துடனும், அது வழிநடத்தப்பெற்றது. நான்காவது மாநாடு இந்நாட்டில், தமிழர் கூட்டணிச் சக்திகளின் முழு பலத்துடனும் நடத்தப்பெற்றது. இதில் நாம் ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டியது, திட்டமிட்டே சோஷலிஸ்டுகளையும், முற்போக்காளர்களையும் விலக்கிவைத்து, அவர்களைத் தமிழின் விரோதிகள் எனக் காட்ட முயலுதலாகும்.

எனினும் எகாதிபத்தியச் சார்பும், முற்போக்கு எதிர்ப்பு நோக்கமும் கொண்ட மன்றத்தினர் தமது திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பக்கத்துணையாக அணிதிரட்டியோரைப் பார்த்தவுடனேயே அவர்களது சுயரூபம் தெளிவாகி விடுகின்றது. வெளிநாட்டுப் பிரமுகர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் அளிக்கவேண்டும் என்ற சாக்கில் உள்ளூர்ப்பணமூட்டைகள், மேனாட்டுத் தாக்கம் தமிழில் எவ்வாறு அமைந்தது என்பதைக் காட்டவேண்டும் என்ற பெயரில் கத்தோலிக்க பாதிரிமாரின் பங்களிப்பு, இளைஞர்களின் உழைப்பு என்ற கோஷத்தில் தமிழரசு வாலிபரின் பங்குபற்றல், இவற்றோடு காலங்காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய சில குடும்பங்கள், பிரமுகர்களின் முக்கியத்துவம் - இவையே யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பெற்ற மாநாட்டில் வெளிப்படையான அம்சங்கள். ஆனால் இவற்றுக்குப் பின்னால் சர்வதேசச் சதி

ஒன்றே இடம்பெற்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

கிழக்கு பாக்கிஸ்தான் (இன்று பங்களாதேஷ்), இந்தோனேஷியா முதலிய நாடுகளில் இளைஞர்களைத் தூண்டிவிட்டுப் பயன்படுத்தியதுபோல யாழ்ப்பாணத்திலும், மொழியுணர்ச்சியில் வளர்க்கப்பட்ட இளைஞர்களைப் பகடைகளாக உருட்டி, அசம்பாவிதங்களை ஏற்படுத்தி, பிரிவினைச் சக்திகளுக்கு மேலும் வலுவளிப்பதே தலைமைப் பீடத்தின் பிரதான குறிக்கோளாக இருந்திருக்கிறது. இத்தகைய பிற்போக்கு அரசியல் திட்டங்கள் அடிப்படையான குறிக்கோளாய் இருந்தபடியாலேயே, மாநாட்டிற்கு உண்மையான தமிழ் அறிஞர்களை அழைக்கவோ அல்லது பரந்துபட்ட முறையில் பிரதிநிதிகளை வரவழைக்கவோ தலைமைப்பீடம் கவனஞ்செலுத்தவில்லை. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் முற்போக்காளர்களையும் தேசியவாதிகளையும் வேண்டுமென்றே ஒதுக்கித் தள்ளிவைத்தது. இந்தியாவிடமிருந்து ஜனார்த்தனம் போன்ற "கழிவுகளை"யே திட்டமிட்டு இறக்குமதி செய்தது.

இன்றைய நிலையில் இந்த நாட்டைப்பற்றி உலகின் பல பாகங்களில் அவதூறு செய்யவும், குழப்பமான கருத்துக்களைப் பரப்பவும், இம்மாநாட்டைத் தலைமைப்பீடம் பயன்படுத்த

எண்ணியது என்பதிலும் ஐயமில்லை. உண்மையாக தமிழ் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபாடுள்ள இந்நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர் எவரையும் மாநாடு தக்கபடி சேர்த்துக்கொள்ளாமை அதன் பக்கச் சார்பையும் அந்தரங்கத்தையும் காட்டுகிறது எனலாம். மாநாட்டையொட்டி நடைபெற்ற புத்தகக் கண்காட்சியில், ஆறுமுகநாவலர் பெற்ற இடத்தை எண்ணினால் எவருக்குத்தான் ஆத்திரம் உண்டாகாது?

ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறலாம். மாநாட்டை நடத்தியவர்கள் மக்களை மதித்துப் போற்றவில்லை. அவர்களைப் பயன்படுத்தவே விரும்பினர். கருத்தரங்குகளில் பண்புக்குப் பதில் பணநிலையே கணிக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாகச் சாதாரண மக்கள் இதில் உணர்வு பூர்வமாகக் கலந்துகொள்ளவில்லை. மாநாட்டின் போலித்தன்மையும், விதேசியத் தன்மையும், உயர்மட்டத் தன்மையும், அடிப்படையான ஆங்கில மோகமும், அரசியல் அட்டகாசங்களும் எப்படியோ முதலிலிருந்தே சாதாரண மக்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. மக்களை எந்தக் கெட்டிக்காரனும் ஏமாற்ற முடியாது. எனவேதான் இறுதிக் கட்டத்தில் மாநாட்டைப் பயன்படுத்தி, தனிநாடு கோரும் குரல்கள் எழுந்ததும் மக்கள் பொத்தென்று கைவிட்டனர்.

நன்றி: களனி ஏப்ரல்-ஜூன் 1974 ப.32-35.

தமிழ்பிமானியாக.. (சு.வித்தியானந்தன்)

கலாநிதி பொ.புலோகசிங்கம்

சு.வித்தியானந்தனின் வாழ்க்கையில் பிரதான கட்டமாகக் கருதத்தக்கது எழுபதுகளாகும். இக்கட்டம் சு.வி.யைத் தமிழ் மக்களின் பேரபிமானத்திற் குரியவராக உணர்த்துகின்றது. இக்கட்டம் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டினை மையமாகக் கொண்டது.

கோலாலம்பூர், சென்னை ஆகிய இடங்களிலே நடைபெற்ற முதலிரு அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளிலும் ஈழத்துத் தமிழறிஞரும் தமிழ்பிமானிகளும் பெருமளவிலே கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. ஆனால் பாரிசில் நடந்த மூன்றாவது மாநாட்டிலே ஓரிருவரே இலங்கைக் கிளையின் ஆசிகளுடன் கலந்துகொள்ள முடிந்தது. இம் மாநாட்டுக்கு முன்னும் பின்னும் ஈழத்துத் தமிழ்பிமானிகளிடையே மட்டுமன்றித் தமிழறிஞர் இடையேயும் ஈழத்துக் கிளையின் நிர்வாகத்தினர் பற்றியும் நிர்வாகத்தினர் பாரிஸுக்குத்

தேர்ந்தெடுத்த முறை பற்றியும் அதிருப்தி ஏற்பட்டது. இதனோடு கிளையின் நிர்வாகம் தமிழ் அபிமானிகளை ஒதுக்கி விட்டு, அரசியல் ஆசிகளை எதிர்பார்த்துச் செயற்படுகின்றது என்ற எண்ணமும் உண்டாகியது. இத்தகைய கருத்துகளாற் கிளையின் பொதுக்கூட்டம் கூட்டப்பட்ட போது உணர்ச்சிகள் கட்டவிழ்க்கப்பட்டமை எதிர்பார்க்க வேண்டியதே. இதனால் முன்னைய நிர்வாகக் குழு வினர் எதிர்பார்த்தவாறு அல்லாமல் தமிழ் அபிமானத்தினை மூச்சாகக் கொண்டவர்கள் ஆட்சிக் குழுவின் முக்கிய சக்தியாக இடம்பெற்றனர்.

புதிய குழு செயற்படத் தொடங்கிய காலம் முதல் அதனை எதிர்நோக்கிய பகைகள், வெளிப்பகை மட்டுமல்ல; உட்பகையும் தான். இதனை அன்று வெளியாகக் கூற யாரும் விரும்பவில்லை. ஆனால் பத்து வருடங்களின் பின் நோக்கும்போது, உண்மையைக் கூறாது விடுத்தல், சிலரைத் “தியாகிகள்” ஆக்கி விடுமோ என்று ஐயுற வேண்டியிருக்கின்றது.

உட்பகைகளின் அட்டகாசம் ஆரம்பத்திலிருந்தே சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. புதிய குழு பொறுப்பேற்று மாநாட்டு ஒழுங்குகளை நிறைவேற்றும்வரை தனிநாயக அடிகள் முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ளாமலுக்கு உட்பகை முக்கிய காரணமாகும் என்பதை விஷயம் தெரிந்தவர்கள் அறிவார்கள். வெளிநாட்டறிஞரைக் கூட அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. பேராசிரியர் பிலியோசா வந்திருந்தபோது அவர் மூலமாக மாநாட்டைப் பின்தள்ளிப் போட்டுக் குலைக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் வைக்கக் கூடாது கொழும்பில் வைக்க வேண்டும் என்றும், மாநாட்டைச் சனவரியில் வைக்காது பின்தள்ளிப் போடவேண்டும் என்றும் குழுவினரிடையே குழறுபடிகளை உண்டு பண்ணி ஒன்றிணைந்த சக்தியைச் சிதறடிக்கும் முயற்சிகள் நடைபெற்றன. தலைவர் பதவி துறந்தார் இரு செயலாளர் பதவி நீத்தார் பொருளாளர் ஒருவர் ராஜினாமா செய்தார் அமைப்புக்குழு உறுப்பினர் வெளியேறினர். முன்னைய நிர்வாகத்தின் கருத்துப்படி நடக்காததால் குழு தன் கூட்டங்களை வெவ்வேறு இடங்களில் நடாத்தவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

நான்காவது மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தவேண்டும் என்று மூர்க்கமாக வற்புறுத்தி நின்று, மாநாட்டைத் திட்டமிட்டபடியே சனவரியில் நடத்த எண்ணிப் பாடுபட்ட கிளைக்குழுவின் சில உறுப்பினர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய சு.வித்தியானந்தன், கிளைத்

தலைவராக 05.10.1973இல் நியமிக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலே மாநாடு நடத்தவேண்டுமென்று அவர் கொண்டிருந்த துணிவை அவர் மாநாட்டில் நிகழ்த்திய தலைமையுரையின் கீழ்க் கண்ட பகுதி எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“தமிழகத்திற்கு அடுத்தாற் போலத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவதற்கேற்ற தகுதி, உரிமை யாழ்ப்பாணத்திற்கேயுரியது. யாழ்ப்பாணம் வீறுபடைத் தமிழர் நிலம். அதற்குச் சொற்றிறமுண்டு, விற்றிறனும் உண்டு. ஆதிமுதலே அந்நியர் அட்டூழியங்களை எதிர்த்து எதிர்த்து வந்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மற்றவர்களுக்குச் சளைத்த வரல்லர் எல்லாத் துறைகளிலும் அவர்கள் முந்தி நிற்கிறார்கள் என்று தமிழகத்து யோகி சுத்தானந்தர் அவர்களே கூறியிருக்கின்றார்கள். இம்மகாநாடு தொடர்பாக டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் எமக்கு எழுதிய மடலிற் குறிப்பிடுகின்றார். “தமிழ் நலன் தமிழ் உணர்ச்சி என்பவற்றில் தாய்த் தமிழகத்தை விட ஈழத்தமிழகத்தாரே ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள் என்பது என் கணிப்பு”. இவ்வாறு தமிழகத்தாரே பெருமிதம் அடையும் வகையில் தமிழ் ஆர்வமும் தமிழ்ப் பற்றும் கொண்ட நாம், யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவது பொருத்தமானது. உரிமையானதும் கூட. உண்மைத் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ள எவரும் ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரியத்தை, தமிழ்த் தொண்டை அறிந்த எவரும் இதனை வரவேற்பர்.”

மாநாட்டு ஒழுங்குகளிலே ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை சு.வியுடன் ஈடுபட்டு வந்த தமிழ் விரிவுரையாளர் அன்று ஒரே ஒருவர்தான் என்று கூறுவது வெட்கப்பட வேண்டிய கூற்று. தன் முதல் மாணாக் கராகச் சு.வி. கருதியவர்கள் சிலர் அன்று பார்வையாளர்களாகக் கூட மாநாட்டிலே கலந்துகொள்ளவில்லை யென்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கதுமாம்.

உட்பகையினால் மனஞ்சிதறாது, கைவிட்டவர்களால் மனமுடையாது நின்ற சு.வி. அன்றைய அரசியல் எதிர்ப்பு களுக்கும் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருந்தது. சு.வி. அன்று ஜயக்கொடி நாட்டியதைத் தமிழ்ச் சமூகம் மறக்கவில்லை. அது கொண்ட எழுச்சி வாழ்க்கையின் மறக்

கொண்ணாதது. அம்மாநாடு பற்றிச் சு.வி. விடுத்த நீண்ட அறிக்கையிற் சில வசனங் களுக்கு இங்கு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. இவ்வறிக்கையின் இறுதி வசனம் சு.வியின் தமிழ்பிமானத்தைத் தெளி வாக்கும்.

“தமிழ்த் தொண்டு இறைத் தொண்டாகும்”.

நன்றி: யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் மணிவிழா மலர். எஸ்.திருச்செல்வம் (தொகுப்பாசிரியர்). கொழும்பு 5: கலை இலக்கிய பத்திரிகை நண்பர்கள், 215, R/3/9, பார்க் வீதி, 1வது பதிப்பு, மே 1984. (யாழ்ப்பாணம்: அபிராமி அச்சகம், 17B, ஜீம்மா பள்ளிவாசல் வீதி). பக்கம்: 19-21.

சு.வி.யின் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: நினைவலைகள்

டாக்டர் பொன்.பூலோகசிங்கம்

மலை ஒன்றினை முழுமையாகக் காணவேண்டுமாயின், தொலை தூரத்திலே போய் நின்று பார்க்க வேண்டும். வரலாற்று நிகழ்ச்சியை மதிப்பிடக்காலம் செல்லவேண்டும் என்பர் சான்றோர். நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் மூன்றாம் தேதி முதல் ஒன்பதாம் தேதி வரை செவ்வனே கோலாகலமாக நடந்து, பத்தாம் தேதி விருந்துபசார விழா இனவெறியின் விஷமத்தனத்தினால் அவதியுற்று முடிவடைந்தது. முப்பத்தொரு ஆண்டுகள் முடிவடைந்து முப்பத்திரண்டாம் ஆண்டு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் சூத்திரதாரி பேராசிரியர் சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் 1989ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 21ஆம் தேதி கொழும்பிலே மறைந்தார். அவர் பூதவுடல் மறைந்து புகழுடல் எய்தி பதினாறாண்டுகள் நிறைவேறிவிட்டன. இப்போது அம் மாநாடு பற்றியும் அந்தப் “பார்த்தசாரதி” பற்றியும் நின்று

நிதானித்துச் சிந்திப்பது உண்மை வரலாற்றிற்கு உகந்தது என்பதை இக்கால இடைவெளியில் உதிர்க்கப்பட்ட துணுக்குகளை அறிந்தவர் - கேட்டவர் ஏற்றுக்கொள்வர்.

1980ஆம் ஆண்டிலே தமிழிலும் 2005இலே ஆங்கிலத்திலும் வெளியான இருநூல்களை வாசித்தபோது, விளம்பரத்திற்காக இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறார்களே என்று வேதனைப்பட்டேன். அந்நூற் கருத்துகளை விமர்சிக்க எமக்கான தகுதியென்ன என்பார்க்குப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்திலே ஆற்றிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவுப் பேருரையிலே, “அரசும் அரசின் அடிவருடிகளான தமிழர்கள் சிலரும் மாநாட்டைக் குழப்புவதற்கு இயலுமான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தனர். வித்தியானந்தனுடைய நன்மாணவர்களாக அதுகாலம் வரையிற் கருதப்பட்ட சிலர், சுயநலம் கருதி அரசுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். தமிழ்த்துறை பூலோகசிங்கம், வரலாற்றுத்துறை பத்மநாதன் முதலிய வெகுசில பல்கலைக்கழகக்

கல்விமான்களே வித்தியானந்தனுக்குப் பக்கபலமாக நின்றனர்” என்று கூறியுள்ள கருத்தினை முன்வைக்கிறோம் (நினைவுப் பேருரை: பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர் சால்புக் கோலம், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, திசம்பர், 1989, பக். 20). பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையின் கருத்துகளை மறைப்பதற்குச் சில தாசர்களால் எடுக்கப் பெற்றிருக்கும் முயற்சிகளை உண்மை விரும்பிகள் நிதானித்து நோக்குதல் அவசியமாகும்.

முகாமைக்குமுனின் உறுப்பினராக 1972ஆம் ஆண்டு “சாந்தம்” பொதுக் கூட்டத்திலிருந்து சரஸ்வதி மண்டபம், கொழும்பு இந்துக் கல்லூரி, சட்டத்தரணி அம்பலவாணரின் அல்பிரட் பிளேஸ் வாசஸ்தலக் கூட்டங்கள் வரை இரு வருடம் இடைவிடாது பங்கு பற்றிய தோடு, கல்வி ஆய்வுக் குழுவுக்கு நியமிக்கப்பெற்ற மூன்று செயலாளர்கள் ஒருவராகச் செயலாற்றி, மாநாட்டின் நினைவு மலரின் ஆசிரியராக, அதனை வெளிக்கொணர்ந்தவன் பூலோகசிங்கம் என்ற உண்மைகளை அறிந்தவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். எனவே நான் காவது மாநாடு பற்றியும் அதனைச் சிறப்பாக நடாத்தி வெற்றி ஈட்டிய தலைவர் பற்றியும் கூற எமக்குத் தகைமையுண்டு என்பதை யாரும் மறுத்தலரிது.

1960 ஜீலை மாதம் நடைபெற்ற ஐந்தாவது பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலிலே சிறிமா பண்டாரநாயகாவின் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றிபெற்றதைத் தொடர்ந்து மீண்டும் இனவெறி

அலைகள் அசுரவேகத்தோடு மோதத் தொடங்கின. பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தினைத் தமிழரசுக் கட்சியினர் முன்னின்று நடத்தினார்கள். அதனால் கோபமுற்ற அரசு தமிழரசுத் தலைவர்களையும் ஏனைய தமிழ்த் தலைவர்களையும் பனாகொடையிலே தடுப்புக்காவலிலே வைக்க, தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்த தமிழருக்கு எதிராகச் சிங்கள இராணுவமும் காவற்படையினரும் கர்ணகொடூரமான செயல்களிலே ஈடுபட்டனர்.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியுடன் இணைந்து இடதுசாரி முன்னணி அரசை 1963இலே மகாசன ஐக்கிய முன்னணி, லங்கா சமசமாசக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன அமைத்துக் கொண்ட போதும் தமிழருக்கு விமோசனம் கிடைக்கவில்லை. இடதுசாரிகள்மீது மத்தியதர வர்க்கத் தமிழர் வைத்திருந்த நம்பிக்கை சிதறடிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், அதுவரை காலம் தமிழினத்தின் சார்பாக அவர்கள் கூறிவந்த கோட்பாடுகள் பதவிக்காகத் தூக்கியெறியப்பட்டன. சிங்கள தேசியவாதத்திற்கு இடதுசாரிகள் உறுதுணையாயினர். 1964 கடைசியிலே ஒரு வாக்கினாலே கூட்டாட்சி பாராளுமன்றத்திலே முறியடிக்கப்பட்டது.

1965 மார்ச்சு மாதத்திலே நடைபெற்ற ஆறாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலிலே டல்லி சேனநாயகா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றிபெற்று

தேசிய அரசினை அமைத்தது. டட்லி - செல்வநாயகம் உடன்படிக்கை, தமிழ் உபயோகமொழி மசோதா என்பன நம்பிக்கை அளித்தன. எம். திருச்செல்வம் தேசிய அரசின் அமைச்சர்களில் ஒருவராகித் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவுக்குச் சாட்சியானார். ஆயினும் எதிரணியில் இருந்த முதலாளிகளுடனும் தொழிலாளர் வர்க்கக்கட்சிகளுடனும் பௌத்தத் துறவிகளுடனும் தேசிய அரசு போட்டி போட முடியவில்லை; தேசிய ஒற்றுமை எதனையும் அவர்கள் விரும்பவில்லை.

இக்காலகட்டத்திற் புலமைப் பரிசில் பெற்று மேற்படிப்புக்காக ஓக்ஸ்போடு பல்கலைக்கழகத்திலே இருந்த காலம் (1963 செப்டம்பர் முதல் 1965 அக்டோபர் வரை) அங்கு எம் ஆய்வுக்குப் பொறுப்பாக விளங்கிய பேராசிரியர் தொமஸ் பறோ புதுதில்லியில் 1964 சனவரியின் ஆரம்பத்திற் கலந்துகொண்ட 26வது அகில உலகக் கீழைத்தேயக் கல்வி ஆய்வாளர் மாநாட்டின்போது தான் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம் உருவாகியது. தமிழ், திராவிட ஆய்வுகளில் ஈடுபாடுள்ளவரும் மாநாட்டிற் கலந்துகொண்டவர்களுமான இருபத்தாறு பேர், பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளாரும் பேராசிரியர் வ.ஐ. சுப்பிரமணியமும் விடுத்த அழைப்பினை ஏற்றுச் சனவரி ஏழாம் தேதி உத்தியோகப் பற்றற்ற முறையிலே புதுதில்லியிற் கூடி அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தினைத் தோற்றுவித்தனர்.

அக்குழுக் கூட்டத்திலே கலந்து கொண்டவர்களிலே பேராசிரியர்

தனிநாயக அடிகளார், பேராசிரியர் பண்டிதர் க. கணபதிப்பிள்ளை, க.பொ. இரத்தினம் என்போர் ஈழநாட்டினராவர்.

பேராசிரியர் தனிநாயக அடிகளார் அப்பொழுது (1961-1970) மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்திலே இந்தியக் கல்வியாய்வுகள் துறையிலே தலைமை வகித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஏற்கனவே “தமிழ் கல்ச்சர்” எனும் சஞ்சிகை மூலம் அகில உலகத்திலுமுள்ள தமிழ், திராவிட ஆர்வலரை ஒன்றுசேர்க்க முற்பட்டு ஓரளவு வெற்றியும் கண்டவர். அவர் மலேசிய அரசு தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு அளித்த ஆதரவின் துணையோடு பிரமாண்டமான முறையிலே முதல் மாநாட்டினைக் கோலாலம்பூரிலே 1966 ஏப்பிரல் 16-23 தேதிகளில் நடாத்தத் திட்டமிட்டுப் பெரியதொரு அணியினைத் திரட்டிச் செயற்படுத்தினார்.

பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகள் இலங்கையிலே பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தது கல்விப் பீடத்திலேயாம் தமிழ்த்துறையிலே அவர் சேவை எதிர் பார்க்கப்படவில்லை. தமிழ்த் துறையார் அலுவல்களிலே அவர் கைபோடவில்லை; ஓரளவுக்கு ஒதுங்கியே இருந்தார் என்றே கூறிவிடலாம். மேலும், அவர் யாழ்ப்பாண மறை மாவட்டத்தினைச் சேராத வராகத் தூத்துக்குடி மறை மாவட்டத்தினராக மறைக்கல்வி பயின்றகாலம் முதலாகப் பேராதனையிற் பணிபுரிந்த காலமும் ஊடாக இருந்தமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

இக்காரணங்களாலே அடிகளார் யாழ்ப்பாண வட்டத்தினை விட்டு விட்டுக் கொழும்பு வட்டத்திலே அதிகமாக ஊடாடினார். கே.சி. தங்கராசா, வி. கணபதிப்பிள்ளை, கே. செல்வநாதன் போன்றவர்கள் அவருடைய வட்டத்திலே சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர். இதனால் கோலாலம்பூர் மாநாட்டிற்குப் பிரதிநிதிகளையும் பார்வையாளரையும் தெரியும் பொறுப்பும் இலவசப் பயணச்சீட்டுக்கு உரியவராகத் தெரியும் பொறுப்பும் கே.சி. தங்கராசா குழுவிடம் விடப்பட்டிருந்தது. பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை ஓய்வு எடுத்ததை அடுத்து, 1965இலே வி. செல்வநாயகம் பேராசிரியர் பதவியினைப் பெற்றுப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த்துறைத் தலைவராக விளங்கினார்.

கோலாலம்பூர் மாநாட்டுக்கு இலங்கைக் குழுவுக்குத் தலைமை வகித்துச் சென்றவர் டாக்டர் எச். டபிள்யூ. தம்பையா. அவர் அப்பொழுது இலங்கை சுப்ரீம் கோர்ட்டு நீதிபதி. பேராசிரியர் செல்வநாயகம் கட்டுரை சமர்ப்பித்த போதும் கோலாலம்பூர் மாநாட்டிற்குச் செல்லவில்லை. கோலாலம்பூர் மாநாட்டிற்குச் சுமார் ஐம்பது இலங்கைப் பிரதிநிதிகள் சென்றிருக்கிறார்கள். இவர்களிலே சரிபாதிக்கு மேல் பார்வையாளர்கள் மாநாட்டிற்கு எவ்விதமான ஆய்வுகளையும் சமர்ப்பிக்காதவர்கள். இது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். கே.சி. தங்கராசா நெறிப்படுத்தலிலே அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை எவ்வாறு இயங்கத்

தொடங்கியிருந்தது என்பதற்கு ஒரு முன்னறிவித்தல்.

1967ஆம் ஆண்டு சி.என். அண்ணாத்துரை தலைமையிலான திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றிபெற்றுத் தமிழ் நாட்டிலே அரசாங்கம் அமைத்தது. எம். பக்தவச்சலம் முன்பு கோலாலம்பூரிலே விடுத்த அழைப்பினை ஏற்றுச் சென்னையிலே தி.மு.க. இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டினை நடாத்த முன்வந்தது. அது 1968 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 3 - 10 ஆம் தேதிகளில் சென்னையிலே நடந்தது. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் பொருளாளர் ஏ. சுப்பையா சென்னை மாநாட்டின் ஆய்வுக்களத்திற்குச் சூத்திரதாரியாக விளங்கினார். ஆயினும் அதேகாலத்திலே "பூம்புகார்" பொதுமக்கள் விழாவும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. சென்னையிலே ஆய்வரங்குகளாக ஜனரஞ்சகமான அரங்குகளாக சிறந்தோங்கி நின்றன என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவது அரிது. ஆயினும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தினை நிறுவிய மைக்கான காரணங்களும் லட்சியங்களும் சென்னையிலே அடிபட்டுப்போயின என்று கருதிய ஆய்வாளர் தொகை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் உணர்வலைகளிலே முன்னுக்கு வந்த தி.மு.க. அதனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை; விரும்பியதாகவும் தெரியவில்லை. சென்னை மாநாட்டிற்கான இலங்கையர் தேர்வுகள் சகலவற்றிற்கும் பொறுப்பாக இருந்த கே.சி. தங்கராசா குழு கோலாலம்பூருக்கு

இயங்கிய மாதிரியே செயற்பட்டது. ஒரே வித்தியாசம் - பார்வையாளர் தொகை அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தது! சென்னைத் தமிழ்விழாவை எதிர்பார்த்து அவர்கள் செயற்பட்டனர்!

டட்லி சேனநாயகாவின் தேசிய அரசு முன்வைத்த மாவட்ட சபை மசோதா, அவர் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ஆர். ஜி. சேனநாயகவின் இனவாத முக்கியத்துவத்திற்குமுன் எடுபட முடியவில்லை. 1968 சனவரியில் சென்னை மாநாட்டிற்குச் சென்ற அமைச்சர் திருச் செல்வம் நவம்பரிலே தேசிய அரசை விட்டு நீங்கியதை அடுத்துத் தமிழரசுக் கட்சி தன் ஆதரவை நிறுத்திக்கொண்டது.

1970ஆம் ஆண்டு மேமாதம் நடைபெற்ற ஏழாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலிற் சிறிமா பண்டாரநாயக தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி மாபெரும் வெற்றிபட்டியது. கே.சி. தங்கராசா இடதுசாரிகளின் நண்பராக இருந்த போதும் தேசிய அரசின் காலத்திற் காகிதக் கூட்டுத்தாபனத் தலைவராக நியமிக்கப் பெற்றவர். ஐக்கிய முன்னணி 1970இலே மீண்டபோது அவர் சேவை தொடர்ந்தது. அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் முகாமைத்துவமும் கே.சி. தங்கராசா பொறுப்பிலேயே இருந்தது. இக்காலத் திலே அவரும் தனிநாயக அடிகளாரும் இணைச் செயலாளராக இயங்கியதாகத் தெரிகிறது.

பேராசிரியர் ஜீன் பிலியோசா பாரீசிலே மூன்றாவது அனைத்துலகத்

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை 1970இலே நடத்தினார். முன்னைய இரு மாநாடு களுக்கும் பாரீஸ் மாநாட்டுக்கும் பெரும் வித்தியாசம். சலசலப்பின்றி வழமை போல் நடைபெறும் கருத்தரங்கு போன்று அது அமைந்திருந்தது.

ஐரோப்பிய அமெரிக்க திராவிடவிய லாளரும் மேற்கிலே தங்கியிருந்த தமிழர் உட்பட்ட திராவிட மொழிகள் பேசிய வர்களும் கலந்து கொள்ளக்கூடிய அரங்காக அது அமைந்தது. பாரீஸ் மாநாட்டிற்கு இலங்கைக் கிளை பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், கலாநிதி க. கைலாசபதி, ஜனாப் எஸ்.எம். கமாலுதீன் எனும் மூவரையும் பிரதிநிதி களாக அனுப்பி வைத்தது. பாரீஸ் மாநாட்டிற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ்பி மானிகளிடையே மட்டுமன்றித் தமிழறி ஞரிடையேயும் ஈழத்துக் கிளையின் நிர்வாகத்தினர் பற்றியும் அவர்கள் பாரீஸ் மாநாட்டிற்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை பற்றியும் அறிருப்தி ஏற்பட்டது.

அக்காலத்தில் பம்பலப்பிட்டி கிளென் அபர் பிளேஸில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்திற்காக ஒரு வீட்டினை எடுத்து நடத்தினார்கள். அங்கு வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கு விடுதி வசதிகள், ஆவணநிலையம், வெளியீட்டகம், தொலைபேசி வசதிகள், பகுதிநேர வேலையாளர்கள் கொண்ட செயலகம் எல்லாம் இருந்தன என்று கே.சி. தங்கராசா பின்பு 1973 அக்தோ பரிலே எங்களுக்குக் கடிதம் மூலம் அறியத்தந்திருந்தார். அதற்கு முன்பு

அவ்வசதிகள் பற்றி யாருக்குத் தெரியுமோ தெரியவில்லை! கிளென் அபர் பிளேஸ் வீட்டிலேதான், பாரீஸ் போய் மீண்ட கைலாசபதியும் கமாலுதீனும் 1971 பெப்ரவரி முற்பகுதியில் ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ்நூற் காட்சி ஒன்றினை ஒழுங்குபண்ணியிருந்தார்கள். அதன் சார்பாகத் தேர்ந்த நூற்பட்டியல் ஒன்றும் வெளியிடப் பெற்றிருந்தது. அப்பட்டியலிற்கண்ட தவறுகளை எடுத்துக்காட்டித் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக்கழகம் அன்று துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றினை வெளியிட்டிருந்தது.

1972இலே அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மன்றத்தின் நான்காவது மாநாடு இலங்கையில் நடைபெற வேண்டியிருந்தது. சோஷலிசம் கதைத்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் (இ.மு.எ.ச.) ஐக்கிய முன்னணி அரசு 1970இலே தோன்றியபோது மீண்டும் தழைத்தது. அமைச்சர் செல்லையா குமாரதூரியர் தமிழ் சம்பந்தமான விடயங்களுக்கான அரசின் பிரதான ஆலோசகராக உயர்ந்தார். அவருடைய ஆலோசகர் வட்டத்திலே இ.மு.எ.ச. முக்கிய இடம் வகித்தது. இந்தக் கட்டத்திலே கே.சி. தங்கராசா குழுவினர் அரசு ஆசிகளோடு வலம் வந்து கொண்டிருந்தவர்களை முகாமைச் சபையிலே சேர்த்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டினை நடாத்த முடிவு கட்டி விட்டனர். ஆனால் அத்திட்டம் தடம்புரண்டு போயிற்று.

1972இலே அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் பொதுக்கூட்டம் பம்பலப்பிட்டி

மிலாகிரிய அவெனியூவிலுள்ள “சாந்தம்” மனையிலே கூடுவதற்கு முன்பே இரு கட்சிகள் உருவாகிவிட்டன. ஆளுங்கட்சி கொண்டுவர இருந்த புதிய யாப்பு ஆவணம் பற்றியும், அவர்கள் பதவியில் வைக்க இருந்த முகாமைக்குழுவினர் பற்றியும், அக்கட்சியினைச் சேராத வட்டங்களுக்குப் பொதுக்கூட்டத்தின் முன்பே நல்கு புலனாயின. இதனால் ஆளுங்கட்சி எதிர்பாராத அளவுக்குத் தமிழறிஞரும் தமிழ்பிமானிகளும் பெருந்திரளாகப் பொதுக்கூட்டத்திற்கு எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலே ஆளுங்கட்சியினர் கொண்டு வந்த யாப்பாவணம் பல்வேறு திருத்தங்கள் மூலம் புதிய வடிவம் பெற்றமையும் அவர்கள் முன்வைத்த முகாமைக்குழு உறுப்பினருக்குப் பலத்த போட்டி ஏற்பட்டு அவர்கள் தோல்வியுற்றதும் அன்று முதல் தொடர்ந்து பல மாதங்களாகத் தமிழர் வட்டாரங்களிலே சிலாகித்துப் பேசப்பட்டன.

தமிழ் உணர்ச்சிக்கு முன்பு சலசலப்பு எடுபடவில்லை. இலங்கை அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றக் கிளைக்குப் புதியதொரு முகாமைச்சபை உருவாகியது. 1966ஆம் ஆண்டு முதலாகத் தமிழ் ஆய்வுகளோடு தொடர்பில்லாத முகாமைத்துவம் தன் இருப்பிலே வைத்திருந்த மன்றத்திற்கு முதன் முதலாகத் தேர்தல் மூலம் புதிய முகாமைக் குழுவினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

எதேச்சாதிகாரத்தினை எதிர்க்க ஒற்றுமை இருந்தபோதும், புதிய முகாமைச்சபை கருத்து வேறுபாடுகளினால்

ஒன்றிணைந்து நிற்கமுடியவில்லை. அரசுடன் ஒத்தூதிய இடதுசாரிகளை அநுமதிக்க இடம்வைக்கக்கூடாது என்று துணிந்தவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் ஏனைய அடிவருடிகளை அப்போது கவனிக்கும் யோசனை இருக்கவில்லை. அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்...!

டாக்டர் எச். டபிள்யூ. தம்பையா 1966இலே கோலாலம்பூர் மாநாட்டிற்கு இலங்கைப் பிரதிநிதிகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றவர். அங்கு அவர் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் துணைத் தலைவர்களில் ஒருவராக நியமனம் பெற்றவர். தம்பையா கம்யூனிஸ்டுகளின் முற்போக்கு சங்கத்தினருக்கும் வேண்டியவர். ஆயினும் அவரை முகாமக்குழுவின் தலைவராகப் பிரேரித்த போது யாரும் மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. அவர் அரசாங்கத்திற்குச் சார்பாக மாநாட்டினைக் கொழும்பிலே வைக்கவேண்டும் என்று 1973 அக்டோபர் ஆரம்பம் வரை அடுத்தடுத்து நடைபெற்ற முகாமைக் குழுக் கூட்டங்களிலே வற்புறுத்திப் பலருடைய கோபத்திற்கும் ஆளாயினார். அவரைத் தலைமைப் பதவியினைத் துறக்கும்படி முகத்திற்கு முன்னே கேட்கும்படி ஆயிற்று. அவரும் 1973 செப்தம்பரிலே தலைமையைத் துறந்தார். அவர் நன்கொடையாகத் தாம் மன்றத்திற்கு வழங்கிய பணத்தையும் திருப்பித் தரும் படி கேட்டுக் கூசவைத்தார். அவருக்கு சிறிமா அரசு வெளிநாட்டுத் தானிகர் பதவி அளித்துக் கௌரவித்தது.

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் 24.6.84இல் எடுக்கப்பெற்ற பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மணி விழாவின்போது “துணை வேந்தர் வித்தி” எனவொரு நூல் வெளியிடப்பெற்றிருந்தது. அதனுள் முன்னாள் நீதியரசர் தம்பையா அன்புடன் வழங்கிய அணிந்துரை ஒன்று இடம்பெற்றிருந்தது. யாரைப் பற்றிய நூலுக்கு, யாரிடம் இருந்து அணிந்துரை பெறுவதென்ற விவஸ்தையே இல்லையா! அந்த அணிந்துரையிலே நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றி ஒரு வார்த்தையும் இல்லை. போதாதற்கு நீதியரசரே - அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்! அவருடைய கைங்கரியத்தினை மேடையிலே கூறவைத்துவிட்டார் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர். அவர் தலைமையுரையிலே, நீதியரசர் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்குச் செய்த அரும் பெரும் பணிகளை உண்மை தெரியாது எடுத்துரைத்து எம்மை நிலைதடுமாற வைத்துவிட்டார். நீதியரசர் அன்று அளித்த அனாதரவான காட்சி எம் மனக்கண் முன்னே இன்றும் நிற்கிறது.

கே.சி.தங்கராசா தன்னாதிக்கம் பறிபோன கோபத்திலே எவ்வளவு குந்தகம் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவும் செய்து பார்த்தவர். கிளென் அபர் பிளேஸ் வீட்டிலோ, மிலாகிரிய அவெனியூ “சாந்தம்” மனையிலோ புதிய முகாமைக் குழு சந்தித்துச் செயலாற்ற முடியவில்லை. சரஸ்வதி மண்டபத்திலும், கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியிலும், கடைசியிலே கொள்ளப்பிட்டி அல்பிரட் பிளேஸ்

சட்டத்தரணி அம்பலவாணர் இல்லத்திலும் மாறிமாறிக் கூட வேண்டியிருந்தது. தனிநாயக அடிகளார் தன்னோடு நீண்ட காலமாக இணைந்து பழகியவருக்கு எதிராக இயங்கக் கூடாமல் மாநாடு ஆரம்பமாகும் வரை ஒதுங்கியே நின்றார். வர்த்தகப் பிரமுகர் கே. செல்வநாதனும் இதே காரணத்தினாலேயே ஒதுங்கிக் கொண்டார். தங்கராசாவின் கடைசி அஸ்திரம் மாநாட்டினை ஆகஸ்டுக்குத் தள்ளிப்போட வேண்டும் என்பதாகும். இவ்விடயம் சம்பந்தமாக ஒவ்வொரு முகாமைக்குழு உறுப்பினருக்கும் 1973 அக்டோபர் 29ஆம் தேதி கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அக்கடிதத்திலே, தாம் முன் வைத்த கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையிலிருந்து தாமும் வேறு சிலரும் வெளியேறப் போவதாகவும் எச்சரித்திருந்தார். அக்காலத்திற் கொழும்புக்கு வந்திருந்த பேராசிரியர் பிலியோசா மாநாட்டினை ஆகஸ்டிலே வைக்கும்படி முகாமைக்குழுவிடம் கேட்டமைக்கும் யார் காரணமாயிருந்தார் என்று அன்று தெரியாதவர்கள் இருக்கவில்லை.

இவ்வுண்மைகளை எல்லாம் மறைக்க முற்படுபவர், அவற்றைத் தெரிந்தவர்கள், அநுபவித்தவர்கள் சிலர் இன்றும் உயிர் வாழ்வதை மறந்து விட்டனர். தம்பையாவும் தங்கராசாவும் யாழ்ப்பாண மாநாட்டினைக் காண முடியாமல் ஒதுங்கிவிட்டமை வருத்தத்திற்குரியது. தனிநாயக அடிகளார்

யாழ்ப்பாண மாநாட்டிலே அவர்களுக்கு நன்றி கூறினார்.

யாழ்ப்பாண மாநாட்டினை முன்னெடுத்துச் செல்வதை அதிகம் பாதித்த மற்றொருவர் டாக்டர் எஸ்.ஆனந்தராசா. அமைப்புக்குழுச் செயலாளரில் ஒருவரான டாக்டர் ஆனந்தராசா முகாமைக்குழுவின் கருத்துகளுக்கு மாறாக மாநாட்டினைக் கொழும்பிலே வைக்க வேண்டும் என்று பத்திரிகைகளுக்கு பேட்டிகள் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டார். இதனால் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல்களால் டாக்டர் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றக்கிளையின் முகாமைத்துவத்திலிருந்து வெளியேறினார். சட்டத்தரணி நடேசன் சத்தியேந்திராவும் முகாமைக்குழுவோடு ஒத்துப் போக முடியாமற் சிறிது காலத்திற்குள் அமைப்புச் செயலாளர் பதவியைத் துறந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே மாநாடு வைக்க வேண்டும் என்பதே முகாமைக்குழுவின் பெரும்பான்மையோர் கருத்தாகும். இக்கருத்திற்கு ஆதரவு தரமுடியாதவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கழன்று விட்டனர். இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இவர்தான் அக்கருத்தை முன் வைத்தார், இல்லை அவர்தான் என்று கூறுவது வீண் விளம்பரம். முகாமைக்குழுவுக்கு ஆரம்பத்தில் அப்பிரச்சினையே இருக்கவில்லை. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் 5.10.1973இலே முகாமைக்குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டார். மாநாடு நடத்துவதற்கு அவகாசம் மூன்று மாதம் கூட

இல்லை. பாதுகாப்பமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடியின் அழைப்பினை ஏற்றுத் தலைவரை, வி.எஸ்.ரீ.யும் (வி.எஸ். துரைராசா) யாமும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றோம். தலைவர் தனியனாகவே அமைச்சரைச் சந்தித்தார். அமைச்சர் மூன்று அம்சங்களை முன்வைத்து அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டால் மாநாடு வைப்பதற்குச் சகல வசதிகளும் செய்து தருவதாகக் கூறினார். அவ்வம்சங்கள்:

(1) மாநாடு கொழும்பிலே நடக்க வேண்டும். மாநாட்டை பண்டாரநாயக்க ரூபகார்த்த மண்டபத்திலே எவ்விதமான சலாருமின்றி (வாடகையின்றி) நடாத்த அமைச்சர் உறுதி தந்தார் (2) பிரதமர் சிறிமா பண்டாரநாயக்க மாநாட்டினை ஆரம்பித்து வைக்கவேண்டும் (3) அமைச்சர் செல்லையா குமாரசூரியர் மாநாட்டில் வரவேற்புரை ஆற்ற வேண்டும். மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள இருந்தவர்களுக்கு அரசின் செலவில் தங்கும் ஹோட்டல் வசதிகளும் உணவு வசதிகளும் கூட முன்வைக்கப்பட்டன.

தலைவர் முதல் அம்சத்தினையே மறுத்துவிட்டார். ஏனைய அம்சங்கள் பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லாமற் போய்விட்டது. அமைச்சர் பொறுமையிழந்து “அப்பி பலமு” (நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்) என்று சூள்விட்டார். அரசு ஆதரவு தராமல் இருப்பதோடு குந்தகமும் செய்யப் போகிறது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டோம். இதனால் அரசு வேகத்திலே எல்லா ஒழுங்குகளும்

நடந்தன. கடைசி நேரம் மட்டும் நடக்குமா இல்லையா என்ற தயக்கம் வெளிநாடுகளிலுள்ள இலங்கைத் தூதரகங்கள் மாநாட்டுக்கு, வரவிருந்த பிரதிநிதிகளுக்கு ஆதரவு தரவில்லை; வந்தவர்கள் திருப்பிவிடப் பெற்றனர். ஆனால் தலைவர் மனதிலே தயக்கம் எதுவும் இருக்கவில்லை. மாநாட்டிற்கு அரசா தரவு இனத்துவேஷத்தின் அடிப்படையில் மறுக்கப்பட்டதென்ற கருத்து உலகிலே பரவியபோது, அதனை விரும்பாத அரசு மாநாடு ஆரம்பிப்பதற்கு முத்தினங்களுக்கு முன்பே “விசா” வழங்கியது.

யாழ்ப்பாணம் தமிழ் இனத்தின் மானத்தைக் காப்பாற்றியது. தலைவர் தலைமையுரையிலே, மாநாடு யாழ்ப்பாணத்திலே நடக்கவேண்டியதற்கான காரணங்களையும், அதன் தகுதியையும் எடுத்துக்காட்டினார். அதனை யாழ் மக்கள் உறுதிப்படுத்தினார்கள். தென்னங் குருத்தோலை, மாவிலைத் தோரணங்களால் அலங்கரிப்பது போதாதென்று தென்னை, பனை மரங்களால் வீதிகளை எல்லாம் அலங்கரித்த ஆர்வம் மிக்க மக்கள் அவர்கள்.

தமிழ்மக்களின் பெருமிதத்தினைக் கண்ட இனவெறி கொண்ட கூட்டம் ஆத்திரம் அடைந்தது. மாநாடும் கருத் தரங்குகளும் நிறைவேறிய மறுநாள், சனவரி 10 ஆம் தேதி, பரிசளிப்பும் விருந்தினருக்கு உபசாரமும் செய்ய ஒழுங்கான பொதுக்கூட்டத்திலே “பஞ்சாப் படுகொலை” நடத்திக்

காட்டினர். பேராசிரியர் ஏ.ஜே. வில்சன் சனவரி 10 ஆம் தேதி நிகழ்ச்சிகள் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“தமிழ்த் தேசிய தீவிரவாதத்தினை மீளமுடியாத எல்லைக்கு இட்டுச் சென்றது 1974 சனவரி பத்தாம் தேதிச் சோகம். அப்பொழுது இளைஞர் உரையாடுவதும் உடன்படிக்கையும் சிங்களப் பௌத்தமயமான அரசுகளுடன் வீண்பெறும் பயன் எதுவும் அளிக்கப் போவதில்லை என்றும் உணர்ந்தார்கள்” என்பர். (S.J.V. Chelvanayagam and The Crisis of Sri Lankan Nationalism. 1947 - 1977, University of Hawai press, 1994: P 126).

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடாத்த உருவெடுத்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் முகாமைக்குழுவிலே 1972இலே உறுப்பினனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற காலம் முதலாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அதற்கு முன்பு மாணவனாக இருந்த காலம் (1957 - 1961) அவ்வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்த வாய்ப்பினைப் பெற்ற அவருடைய “நன்மாணாக்கர்” கட்டுரை சமர்ப்பிக்கவோ பார்வையாளராகக் கலந்துகொள்ளவோ இல்லை. சி. தில்லைநாதன் மட்டும் கட்டுரை சமர்ப்பித்திருந்தார். தன் மாணாக்கர் ஒதுங்கிக்கொண்டதை மாநாட்டிலிருந்து பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் முகாமைக்குழுவுக்குச் சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலே பெயர் சுட்டி விரிவாகக் காட்டியிருந்தார். ஆயினும் பின்பு நூலாக வெளியிட்ட

போது பெயர்களைச் சுட்டுவது தவிர்க்கப்பட்டது. அவர் மனதிலே அவர்களுடைய செயல் பெரும் கசப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இதனாலேதான் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை அந்நிகழ்ச்சியை அவருடைய பேருரையிலே விதந்து கூறியிருந்தார்.

திடீரென அவருடைய முடிவு 1989 சனவரி 21இலே வந்தது. யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவராகவும் தொடர்ந்து மும்முறை யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகவும் செயலாற்றிய பேராசிரியருக்கு நான்காம் முறையும் அப்பதவி அளிக்கப்பட்டபோது, அவரை அவதிக் குள்ளாகக் கியதால் அவர் கொழும்பிலே தங்கத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணத்திலே மாபெரும் மாநாட்டினைக் கோலாகலமான விழாவாக நடாத்தித் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருமதிப்பினைப் பெற்றிருந்த வித்தியானந்தன் தமக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அலங்கோலத்தினை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. மனைவியை இழந்து பிள்ளைகளைப் பிரிந்து அவமானத்தினாற் குன்றிப்போனார். அக்கடைசி நாட்கள் இன்றும் கண்முன்னே தோன்றுகின்றன. அந்த ஆதங்கத்தினை அவருடைய இரங்கல் கூட்டங்களிலே கொழும்பிலே பேசியும் பத்திரிகைகளில் இரங்கல் கட்டுரைகள் அப்போது எழுதியும் ஆற்ற முயன்றோம். அவர் மறைவினை நினைத்து நினைத்து வருந்தும் சந்தர்ப்பம் 1991 சனவரியில் எமக்கு ஏற்பட்டது.

நன்றி: கலப்பை (அவுஸ்திரேலியா) இதழ்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவுப் பேருரை

ஆ.வேலுப்பிள்ளை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் நடவடிக்கைகளிலே, செயலாண்மைத் திறன் மிக்க இலங்கைத் தமிழர் இருவர் மிக நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். 1964 ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியிலே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தை நிறுவியவரும் 1966 ஆம் ஆண்டு கோலாலம்பூரிலே முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைச் சிறப்பாக நடத்தியவரும் தொடர்ந்து சர்வதேச மட்டத்திலே செயலாளர் நாயகங்களுள் ஒருவராக பயனுள்ள பணியாற்றி வந்தவரும் பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாவர். முதல் ஐந்து உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளிலும் பங்கு பற்றிய ஒரே இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர் வித்தியானந்தனே. சர்வதேச மட்டத்திலே தனிநாயகம் அடிகள் ஆற்றிய பணியை இலங்கை மட்டத்திலே வித்தியானந்தன் ஆற்றினார். 1972ம் ஆண்டு இலங்கையிலே நடத்திருக்க வேண்டிய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற முடியவில்லை. மாநாட்டை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தியிருக்க வேண்டிய இலங்கைக்

கிளை பிளவுபட்டுச் செயல் இழக்கும் நிலையை அடைந்தது.

இலங்கைத் தமிழர் தேசிய உணர்வு வளர்வதை விரும்பாத இலங்கை அரசு மாநாடு கொழும்பிலேயே நடைபெற வேண்டுமென்ற நிலையைக் கொண்டிருந்தது. இலங்கைக் கிளையிற் பெரும் பான்மையினர் மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடத்த விரும்பினர்.

மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்த விரும்பியவர்கள் 1973 ஆம் ஆண்டு வித்தியானந்தனை இலங்கைக் கிளையின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் தொடங்கிப் பத்தாவது ஆண்டு பூர்த்தியாகும் 1974 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் யாழ்ப்பாணத்திலே நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்துவதாக முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அரசும் அரசின் அடிவருடிகளான தமிழர்கள் சிலரும் மாநாட்டைக் குழப்புவதற்கு இயலுமான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தனர். வித்தியானந்தனுடைய நன் மாணவர்

களாக அதுகால வரையிற் கருதப்பட்ட சிலர், சுயநலம் கருதி அரசுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். தமிழ்த்துறைப் பூலோக சிங்கம், வரலாற்றுத்துறைப் பத்மநாதன் முதலிய வெகுசில பல்கலைக்கழக கல்விமான்களே வித்தியானந்தனுக்குப் பக்கபலமாக நின்றனர். தமிழர் சால்பிலுள்ள போரும் போர்முறைகளும் என்ற அத்தியாயத்திலுள்ள மறப்பண்பு என்ற பகுதி இவருடைய இரத்தத்திலே எவ்வளவுக்கு ஊறியிருந்தது என்று அறிஞர் வியக்கத்தக்க முறையிலே இவர் பணியாற்றினார். இவருடைய புகழ் உச்ச நிலையை அடைந்தது அந்த மாநாடு நடந்த காலத்திலேயே என்பது பலருடைய கருத்து.

அன்றைய அரசாங்கத்தையே இவர் துணிந்து எதிர்த்து நின்றதால், பலவித தொல்லைகளுக்கு ஆளானார். இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கு இந்தியா போக, இலங்கை அரசு இவருக்கு அனுமதி மறுத்தது. பல்கலைக்கழக வளாகம் ஒன்றை அதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவிய இலங்கை அரசு, இவரை ஒதுக்கி, மூத்த விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய இவருடைய பழைய மாணவர் ஒருவரை முதல் வளாகத் தலைவராக நியமித்தது. வளாகத் தலைவர், தம்முடைய பதவியைப் பயன்படுத்தி, யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் முதல் பேராசிரியர் என்ற பதவியைத் தட்டிக் கொண்டார். பேராசிரியர் பதவிக்கு முக்கோணப் போட்டி உருவாகியதாயினும், கடுமையான போட்டி வளாகத் தலைவருக்கும் வேலுப்பிள்ளைக்கும்

இடையே நிலவியது. நிர்வாகம் எத்தனையோ தில்லுமுல்லுகளைச் செய்தது. அரசு ஆதரவு பெற்றவரை எதிர்த்து, உண்மையின் பக்கம் குரல் கொடுக்க வித்தியானந்தன் இனியும் துணிவாரா என்ற வினாவைப் பலர் எழுப்பினர். இவர் உண்மையை உறுதியுடன் எடுத்துரைத்துக் கடமையைச் செய்யச் சிறிதும் தயங்கவில்லை. பேராசிரியர் தேர்வுக் குழுவிலே, அக்காலத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களான வித்தியானந்தனும் சதாசிவமும் எதிர்த்து நிற்க, இரண்டு சிங்களவர் உட்பட மூவர் ஆதரவு பெற்ற வளாகத் தலைவர் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

வித்தியானந்தன் தலைமையிலான இலங்கைக் கிளை தொடர்ந்து ஆக்கபூர்வமான பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தது. மூன்றாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடத்திய பின், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் மையம் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளைச் சுருக்கிக் கொண்டு விட்டது. பல்வேறு நாடுகளிலும் நிறுவப்பட்ட அதன் கிளைகள் உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறும் போது ஒத்துழைப்பு நல்குவது தவிர வேறு பணிகளில் ஈடுபடவில்லை. நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் நிகழ்ச்சிகள், வாசிக்கப்பட்ட இலங்கை தொடர்பான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் உட்பட வித்தியானந்தனாலேயே பதிப்பிக்கப்பட்டன. நல்லூர்ச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நூற்றாண்டு விழா இலங்கைக் கிளையால்

கொழும்பில் கொண்டாடப்பட்டது. வித்தியானந்தன் தலைமையிலே, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் படிக்கப் பட்டன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறாத காலங்களிலே இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை, இலங்கையிலே தேசிய பிரதேச மாநாடுகள் நடைபெற வேண்டுமென்ற தீர்மானம், வித்தியானந்தன் தூண்டுதலாலே இலங்கைக்கிளையால் எடுக்கப்பட்டது. 1976ஆம் ஆண்டு, இவர் அத்தகைய ஒரு மாநாட்டை மட்டக்களப்பிலே நடத்தினார். இலங்கையின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து அறிஞர்கள் பங்கு பற்றிய இந்த மாநாடு மட்டக்களப்பு - அம்பாறை மாவட்டங்களைச் சிறப்பான ஆய்வுக்களமாக்கிற்று. இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்து வந்தமையால் நாட்டிலே நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலையும் யாழ்ப்பாண வளாகத்திலும் பின்பு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் இவருடைய பொறுப்புக்கள் அதிகரித்து வந்தமையும், தொடர்ந்து தேசிய பிரதேச மாநாடுகள் நடப்பதற்குத் தடங்கல்கள் ஆகின. வித்தியானந்தனுடைய பேரார்வமும் கடும் உழைப்பும் 1983ஆம் ஆண்டு

முல்லைத்தீவிலே வன்னிப்பிரதேச மாநாடு நடைபெறக் காரணமாகின. முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் மாவட்டங்கள் ஆய்வுக்களங்கள் ஆகின. மட்டக்களப்பு மாநாடும் வன்னி மாநாடும் நடைபெற்ற போது, சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடும் பொறுப்பினை இவரே ஏற்றுக் கொண்டார்.

நன்றி: பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர் சால்புக் கோலம். ஆ. வேலுப்பிள்ளை. கொழும்பு 6: கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், 7, 57வது ஒழுங்கை, 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 1989. (கொழும்பு 12: குமரன் அச்சகம், 201 டாம் வீதி): ப.27, 28

ஈழத் தமிழரின் போராட்ட வரலாறு சட்ட வழவிலான அடக்குமுறைகள்

பாவை சந்திரன்

கடந்த 30 ஆண்டு அறவழிப் போராட்ட காலத்தையும், தொடர்ந்த 30 ஆண்டு ஆயுதப் போராட்ட காலத்தையும் உள்ளடக்கிய ஈழத் தமிழரின் போராட்டத்தின் வரலாறு தினமணியில் தொடராக வெளிவந்தது. அதன் தொகுப்பாக பின்னர் நூலுருவில் இரண்டு பாகங்களில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காக தமிழ்ப் பிரதேசங்களை சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் இணைத்து ஒற்றை ஆட்சிக்குட்படுத்தியமை, 1948இல் சுதந்திரம் அடைந்தமை, மலையகத்தமிழர் குடியரிமை இழத்தல், 1956இன் தனிச்சிங்களச் சட்டம், இனக் கலவரங்கள், கல்வியில் தரப்படுத்தல், தமிழர் அரசியல் கட்சிகளின் சமஷ்டித் தீர்வு முனைப்பு, தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு வன்முறை, யாழ் நூலக எரிப்பு என்று தொடர்ந்து 1983 இனப்படுகொலையுடன் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்தியமை வரை ஈழத்தமிழரின் வரலாறு முதலாம் பாகத்தின் 30 அத்தியாயங்களில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்வுகளின் முன்னோட்ட இலங்கைத் தீவின் அரசியல் வளர்ச்சி பற்றிய பின்னணித் தகவல்களை இத்தொடர்ப் பகுதியில் அறியமுடிவதால் இங்கு மீள்பிரசுரமாகின்றது.

அதுவரையில் நாட்டில் நிலவி வந்த இனவாத அரசியலையும், இன உணர்வுகளையும் மதிப்பீடு செய்ய ஆட்சியாளர்கள் தவறி விட்டனர். உற்சாகத்தின் உந்துதலினால் அரசுக்கு எதிராக ஆயுதம் தாங்கிக் கலகம் செய்தனர் ஜே.வி.பி. (JVP) என்று பரவலாக அறியப்படும் ஜனதா விழுக்கிப்பெரமுன அமைப்பினர். சாதாரண மக்களும் மலையகத் தமிழ் இளைஞர்களும் கூடப் பங்கேற்ற இந்தக் கலகத்தில் பெரும் அளவிற்குச் சிங்கள இளைஞர்களும் பங்கு பெற்றனர்.

இலங்கை இடதுசாரி மார்க்சியவாதிகள் தொடர்ந்து மக்கள் விரோத நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதன் விளைவாகப் புதுவகையில் உருவான ஒரு தீவிரவாத இயக்கமே ஜனதா விழுக்கிப்பெரமுன. இதன் தலைவர்கள் தலைமறைவாக இருந்தே இவ்வியக்கத்தை நிறுவினர். மாஸ்கோவில் உள்ள லுமும்பா பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து விட்டு வந்த உரோகண விஜயவீரா இதற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

1970-க்கு முன் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை விமர்சனத்துடன் ஆதரித்தது இது. ஆனால் அதே சுதந்திரக் கட்சிதான் பின்னாளில் உரோகண விஜயவீராவைக் கடுமையான முறையில் ஒடுக்கியது.

இந்தக் கலகத்தில் அரசு இயந்திரமே ஸ்தம்பித்துவிட்டது. இதனை ஒடுக்கு வதற்குப் போதிய ஆயுதங்கள் அரசிடம் இருக்கவில்லை. பாக் கிஸ் தான், அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகளில் இருந்து ராணுவ உதவிகளைப் பெற்றது ஸ்ரீலங்கா அரசு.

நாடு முழுவதும் அனைத்துக் காவல் நிலையங்களும் கலகம் செய்த இளைஞர்களால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. பயந்த இலங்கை அரசு இந்தியாவிற்கு உதவி கோரி, கோரிக்கை விடுத்தது. இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், மத்தியில் இருந்த இந்திரா அரசு ஸ்ரீமாவோவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி கப்பற்படையை இலங்கைக்கு அனுப்பியதோடு, பெருமளவிலான ஆயுதங்களையும் துருப்புகளையும் கூட அனுப்பியது. அவர்கள் அங்கு சென்று கலவரத்தை ஒடுக்கினர்.

இந்தக் கலகத்தில் 15,000 இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டதன்றி லட்சக்கணக்கான இளைஞர்களும் அதன் தலைவர்களும் மற்றும் அதோடு இணைந்த நவசமசமாஜக் கட்சியினரும் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்.

வரலாற்றில் பதியத்தக்க இந்த எழுச்சி, பரந்த அளவில் பரவி

நாட்டையே குலுக்கிய அதே நேரத்தில் அரசாங்கத்தின் கொடூரமான அடக்கு முறைக்கு மறுக்க முடியாத சான்றாகவும் குறிக்கப்படுகிறது. இது இலங்கைக்கு மட்டுமின்றிச் சர்வதேச இடதுசாரி அணியினருக்கும் ஓர் அதிர்ச்சியூட்டும் திருப்புமுனையாகவும் அமைந்தது.

இந்த இயக்கம் தோல்வி அடைய முக்கிய காரணம் மார்க்சியக் கொள்கைகளைப் பேசிய இவர்கள், அதற்கு நேர்மாறாகச் சிங்கள இனவெறிக் கொள்கைக்கு பலியானதுதான். அதுமட்டுமின்றி, கட்டுப்பாடு நிறைந்த அமைப்பாக இவர்கள் இல்லாததும், சரியான அரசியல் சிந்தனையுடன் வளராததும் தமிழினச் சிறுபான்மையினரின் உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்காததும் ஆகும்.

இலங்கை மக்களின் அரசியல் வரலாற்றில் அரசுக்கு எதிராக ஆயுதம் எடுத்துப் போராடிய இந்தக் கலகத்தின் வீச்சு பின்வரும் நாளில் தமிழ் தேசிய உணர்வுப் போராட்டங்களில் செல்வாக்குச் செலுத்த ஆரம்பித்தது.

ஆக, இவ்விதத்தில் சோசலிச மனிதாபிமானத்தைப் பேசிய ஸ்ரீமாவோ அரசு மிகப் பெரிய படுகொலைக்குக் காரணமானது. பிற்காலத்தில் இலங்கைத் தீவு சந்திக்க இருக்கும் தீவிரவாதப் போர்களுக்கும், போராட்டங்களுக்கும், குருதியின் கோர தாண்டவத்துக்கும் ஆரம்பமாக அமைந்தது இந்தக் கலகம் தான்.

இந்த நிலையில்தான் ஸ்ரீமாவோ அரசு, அவசரகாலச் சட்டத்தையும்,

அடக்குமுறைச் சட்டத்தையும் மக்கள் மீது திணித்தது.

போர்க்குணம் மிக்க சிங்கள இளைஞர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட ஒடுக்குமுறைக்குப் பின், தமிழர்கள் மீது தனது சட்டரீதியான, அமைப்பு ரீதியான இனவாத ஒடுக்குமுறையைத் திருப்பியது இலங்கை அரசு. அதன் விளைவே இலங்கை "குடியரசு" ஆகும் சட்டமும், புதிய அரசியல் அமைப்பு உருவாதலும் ஆகும்.

இதில் அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளையும், பாதுகாப்பு அம்சங்களையும் ஒதுக்கிவிட்டுச் சிறுபான்மை மத, இன பாதுகாப்புகளைத் தூக்கி எறியும் வகையில் சிங்களம் தேசிய மொழி என்றும், புத்த மதத்தை அரசு மதமாகவும் அறிவிக்கப்பட்டது.

கல்வி தரப்படுத்துதல் சட்டத்தின் மூலம் பெருமளவிற்கு பாதிப்படைந்த தமிழர்கள் இந்தப் புதிய அரசியல் சட்டத்தால் கொதிப்படைந்தார்கள். அரசியல் நிர்ணய சபையில் தமிழர்களால் அளிக்கப்பட்ட அனைத்துத் திருத்தங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டு 1972 மே 22-ஆம் நாள், இலங்கை அரசியலில் தமிழர்கள் பங்கேற்கவும், ஆட்சியில் பங்கேற்கவும் சுமுகமான முறையில் சிங்களவர்களோடு இணைந்து வாழும் நிலைமையும் அடியோடு ஒழிக்கப்பட்டது இச் சட்டங்கள் மூலம்தான்.

இதனால் தமிழ் இனம் தனிமைப்படுத்தப்பட்டுச் சிங்கள இனத்திற்கு எதிர்முகாமாகத் தள்ளப்பட்டது. இந்தப்

பிற்போக்கு ஒருசார்புச் சட்டத்திற்கு ஆதரவாக அனைத்துச் சிங்களக் கட்சிகளும், இயக்கங்களும் (இடதுசாரிக் கட்சிகள் உட்பட) செயல்பட்டன.

சிங்கள அரசியல் கட்சிகளோடு கூட்டோ, அவர்களுடன் இணைந்து செயலாற்றுவதோ இனிமேல் இயலாத காரியம் என்று தமிழர்கள் நினைக்க ஆரம்பித்ததும் அதுமுதல்தான். இதனை யொட்டி தமிழர் மத்தியில் ஐக்கியம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. அரசுக்கும், சிங்கள இனவெறியருக்கும் எதிராகத் தமிழர்கள் ஆத்திரம் கொண்டார்கள்.

இந்த நிலையில்தான் தமிழ் மாணவர்களைக் கொண்ட தமிழ் மாணவர் பேரவையும், தமிழ் அரசியல் அமைப்புகள் ஒன்றாக இணைந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் உருவாகின.

இதன் விளைவாக விசாரணையற்ற கைதுகளும், அரசின் அடக்குமுறை ஆர்ப்பாட்டங்களும் தொடர்கதையாக ஆனது. தமிழ் இளைஞர்கள் ஆவேசம் அடைந்தனர்.

சத்தியாக்கிரகம் மூலம் அமைதி வழியில் எதிர்ப்புகளைக் காட்டுவது என்பது அர்த்தமற்றது என்ற எண்ணம் தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் உருவாக ஆரம்பித்தது.

தமிழ்ச் சமூகம் வாழ முடியாதபடி வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும், அடக்குமுறையும் அதிகரித்ததால், இதை எதிர்த்துக் கடுமையான முறையில் போராட்டங்கள் வெடித்து வன்முறைச்

சம்பவங்களும், தாக்குதல்களும் ஆங்காங்கே நடக்க ஆரம்பித்தன.

குடியரசு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, S.J.V. செல்வநாயகம் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் இருந்து ராஜினாமா செய்து விட்டு (1972) மீண்டும் நடந்த இடைத்தேர்தலில் (1975) வெற்றி பெற்று நாடாளுமன்றத்தில் நுழைந்தார். அது தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வெற்றியாகும்.

இந்தத் தமிழ் உணர்வு வேகத்தால் உந்தப்பட்டு தமிழ் கூட்டணிக்கு தமிழர் சுயாட்சிக்கான திட்டங்களையும், இயக்கங்களையும் கட்டமைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

வடக்குப் பகுதியில் பயணம் செய்த சிங்கள மந்திரியின் கார் வெடிகுண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆர். தியாகராசா குடியரசுச் சட்டத்திற்கு ஆதரவு அளித்தார் என்ற காரணத்திற்காக அவரைக் கொலை செய்ய முயற்சி நடந்தது.

நல்லூர்க் கிராம கவுன்சிலின் பழைய தலைவரான குமாரசுலசிங்கம் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டார். இவ்விதத்தில் தமிழ் உணர்வின் வேகத்தால் தமிழ் தேசியப் போர்க்குணம் மிக்க இளைஞர்கள் ஆயுதம் தரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

அரசு இயந்திரம் தமிழர் வாழும் வடபகுதி முழுவதும் அவசர நிலையைப் பிரகடனம் செய்து அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. அதிகாரத்தின்

துணையுடன் அரசு வன்முறை வெறியாட்டத்தை தமிழர் மீது தொடுத்தது.

தமிழர் வாழும் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகள் ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கு வந்தன.

பொதுமக்களை அச்சுறுத்துவதும், விசாரணையின்றிக் கைது செய்வதும் தொடர்ந்து நடந்தது. ஒரு சோக வரலாற்றுக்கு தொடக்கம் எழுதியது ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் குடியரசுப் பிரகடனமும் அதற்குப் பின்னால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும்.

நேரடியாகக் குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை அமுலுக்கு வந்த பிறகு சிங்கள இன ஆதிக்கம் நிலை நிறுத்தப்பட்டு, சிறுபான்மையினரின் நலன் புறக்கணிக்கப்படத் தொடங்கியது. அழிவின் ஆரம்பம் அப்போதுதான் ஆரம்பமாகியது.

28. உலகத் தமிழ் மாநாடு

சித் திரவதைகள், கொலைகள், கலவரங்கள், எதிர்த்தாக்குதல்கள் இவற்றுக்கு மத்தியில் 1974 பிறக்கிறது. இந்த ஆண்டு நான்காவது அனைத்துலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தும்படி அரசைக் கேட்டுக் கொள்ள ஒரு தூதுக் குழு செல்கிறது. ஆனால் அரசு அதற்கு அனுமதி மறுக்கிறது. அதை ஒரு சவாலாக ஏற்றுத் தாங்களே அம்மாநாட்டை நடத்துவது என்று தமிழ்ச் சமூகம் முடிவெடுக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் எப்படியும் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை 1974

ஜனவரி 3-10 நாள் களில் நடத்துவது என்பதை அனைத்துத் தமிழ் மக்களும் உறுதியுடன் ஆர்வத்துடன் ஆதரிக்கின்றனர். இந்த மாநாட்டை ஒவ்வொரு தமிழரும் தனது சொந்தக் குடும்ப விழாவாக நினைத்து யாழ்நகரத்தில் குவிகின்றனர்.

இம்மாநாட்டிற்கு இந்தியாவில் இருந்து புலவர் செ.ராசு (ஆசிரியர், கொங்கு), பிரகதம் (கொங்கு), கொடுமுடி ச.சண்முகன் (பொதுப்பணித்துறை), இரா.கணேசன் (சென்னைப் பல்கலை.), வண. தந்தை இராசமாணிக் கம் (லயோலா), பேரா.நயினார் முகமது (ஜமால் முகமது கல்லூரி), நீலகண்டன் (பெங்களூர் தமிழ்ச்சங்கம்), ரேன தாதேசா, ராஜ மகள் (கோவா), டாக்டர்

சாலை இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், டாக்டர் மோசூர் வாசுகி அம்மையார், டாக்டர் ரவீந்திர குமார், சேத் (இந்தி மொழியறிஞர்), வி.ஆர். பாலசுப்ரமணியம் உள்ளிட்டோர் கலந்து கொண்டனர்.

வெளிநாடுகளில் இருந்து கொழும்பு விமானநிலையத்தில் இறங்கிய பலருக்கு "விசா" அளிக்கப்படவில்லை, வெவ்வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இதன் பின்னர் அமைப்பாளர் குழுவில் பங்குபெற்ற கோபன் மகாதேவா, மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தம் ஆகியோர் தலைமை அமைச்சரைச் சந்தித்துப் பேசிய பின்னர்தான் எல்லா நாட்டினருக்கும் விசா வழங்கப்பட்டது.

நகர் விழாக்கோலம் பூண்டது. கடைவீதிகளில் கோபுரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. மின்விளக்கு அலங்காரம் இரவில் ஒளி வீசியது. உலகமே கண்டிராத வகையில் முழுத் தென்னை, பனை, பாக்கு, மூங்கில், மா மரங்கள் வெட்டப்பட்டு சாலையோரங்களில் நடப்பட்டிருந்தன. பனை மற்றும் தென்னை மரங்களில் வாழைமரங்கள் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு நாகசுரம் முழங்க பூரண சும்ப மரியாதை அளித்து, கொழுக்கட்டை, சீடை, பிட்டு என பண்டைய தமிழ்ப் பலகாரங்கள் தந்து உபசரித்தனர் -என்று மாநாட்டில் தமிழகத்திலிருந்து கலந்து கொண்ட தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டு தொல்லியல்துறைத் தலைவர்

செ.ராசு வியந்து மகிழ்கிறார். (தகவல்: கொங்கு இதழ் மற்றும் மறவன்புலவு க.சச்சிதானந்தம் எழுதிய “எனது யாழ்ப்பாணமே”).

தமிழ் அறிஞர்களின் பேச்சுகளைக் கேட்க ஆண், பெண் குழந்தைகள் உட்பட லட்சக்கணக்கில் மக்கள் கூடினர். ஓர் உணர்ச்சி மயமான சூழ்நிலையில் விழா நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதைக் கண்டு பொறுக்காத சிங்கள அரசும், இனவெறிச் சக்திகளும் ஆத்திரமும் கோபமும் ஆவேசமும் கொள்கின்றன. இதன் விளைவாக அரசின் காவல்துறை தாக்குதல்களைத் தொடுக்க ஆரம்பித்தது. அன்றைய சம்பவங்களை நேரில் கண்ட ஒருவரின் நேரடி வர்ணனை இது-

திருச்சி ஜமால் முகமது கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர் நயினா முகமது உணர்ச்சி மயமாக உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென வேறு ஏதோ ஒலிபெருக்கிக் குரல் தூரத்திலிருந்து வந்து மோதியது. என்னவென்று விளங்கவில்லை. அணி வகுத்து வந்த காவலர்கள் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டு களை வீசினர்.

அளவுக் கதிகமாக வீசியதால் நெஞ்சை அடைத்தது. மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் மீதும் வீசினார்கள். தூரத்தில் ஒரு பேருந்தில் உள்ளமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தோர் மீதும், பேருந்திற்குள்ளும் வீசினர்.

பயந்துபோய் பதுங்க இடம்தேடிப் பறந்து சென்ற மக்களை பிரம்பால்

மிருகத்தனமாக அடித்துத் தாக்கினர் காவல்துறையினர். நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினர் மக்கள். பலர் மிதிபட்டுத் துயருற்றனர். தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகள், கணவரைப் பிரிந்த மனைவியர் போன்று ஏராளம். அருகிலே சேறு நிறைந்த குளம் ஒன்று இருந்தது. அதில் பலர் விழுந்தனர். செருப்புகளைத் துறந்தனர். பல பெண்கள் புடவைகளை இழந்து ஓட வேண்டியதாயிற்று.

தீரமிக்க யாழ் நகர் இளைஞர்கள் தமக்கு வந்த இடரையும் பொருட்படுத்தாது பலரைக் காத்தனர். குளத்தில் விழுந்தவர்களைத் தூக்கிவிட்டனர். தனியாக நின்ற குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கண்ணீர்ப் புகையால் திணறிய இந்திய நாட்டினரை யாழ் நகர் இளைஞர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு ஒவ்வொரு வரையும் காப்பாற்ற முனைந்தனர்.

புலவர் இராசு அவர்களை வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் இழுத்துச் சென்று சுற்றுச்சுவர் மீது ஏற்றிப் பின்பக்கம் குதிக்க வைத்தனர். குதித்த இடம் சாக்கடை. அதிலேயே சற்று தூரம் நடந்துசென்று சாலையேறி, தொடர்ந்து வந்து, எதிரில் வந்த கார் ஒன்றில் ஏற்றி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவர்களும் பின்னர் வந்து, இவர் வீடு வந்து சேர்ந்ததை உறுதி செய்துகொண்டனர்.

அதே போல இரவீந்தர்குமார் சேத், நயினார்முகமது, சனார்த்தனம் ஆகியோர்

தத்தம் துணிமணிகளை இழந்து பல துயருற்று பத்திரமாக வீடுவந்து சேர்ந்தனர்.

தென் ஆப்பிரிக்காத் தமிழர் முதியவர். கையில் அடிபட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

காவல்துறையினர் சனார்த்தனம் பேசக்கூடாதென்று சொல்லியிருந்ததாகவும், பேராசிரியர் நயினார் முகமதுவின் பேச்சை தவறாகப் புரிந்து கொண்டு, இரா.சனார்த்தனம் பேசுவதாகக் கருதிக்கூட்டம் சட்டவிரோதமானதென்று அறிவித்துக் கலைக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. கூட்டத்தில் குழப்பம் என்பது பச்சைப் பொய்.

எனினும் மேடையில் அமர்ந்திருந்த இந்தியர்களையும், பிற வெளிநாட்டாரையும் பாதுகாக்க முயலாமல் மேடையீழும் கண்ணீர்ப்புகை வீசியதைப் போன்ற கொடுமை வேறு இருக்க முடியாது.

யாழ் நகரப் படுகொலைக்கு இலங்கை அரசு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைக் காலம் தான் நிர்ணயிக்க வேண்டும். தமிழன் னையின் கண்ணீர்த்துளிகள் வீணாவ தில்லை. (கொங்கு இதழில் வந்தபடி).

அதன் விளைவாக மின்சாரம் தாக்கியும் கூட்டத்தில் சிக்குண்டும் 9 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

விழாவிற்கு வந்த உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். அப்போதைய யாழ்மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா அளித்த விருந்துக்குப்

போகக்கூடாது என்று “பொடியன்கள்” (தமிழ் இளைஞர்கள்) தடுத்தனர். அவர் தமிழ்மாநாட்டு எதிரி என்பது அவர் களின் வாதம். “கவரிமான்” என்ற பெயரில் யாழ் நகர இளைஞர்கள் துண்டுப் பிரசுரங்கள் வழங்கினர். “பொடியன்களை” பெரியவர்கள் நம்பினர். ஈழத் தமிழர் வரலாற்றில் திருப்புமுனையாக அமைந்த சம்பவம் நான்காவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு.

29. அமைப்பு ரீதியான எதிர்ப்பின் ஆரம்பம்

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் மாறாத வடுவாக உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டு சம்பவங்கள் பதிந்தன. இதனைத் தமிழ் மக்கள், தமிழ் தேசிய கௌரவத்திற்கு ஏற்பட்ட இழுக்காக நினைத்தனர். இந்த மாநாட்டிற்குப் பின் தமிழர் வாழும் பகுதிகள் எல்லாம் சிங்கள வெறியர்களால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு தாக்கப்பட்டன.

தியாகி சிவகுமாரன் மிகப் பெரிய துணிச்சலுடனும், தீர்மானத்துடனும் தமிழ் மக்களின் கௌரவத்தைக் காப்பதற்காகவும், “தனித் தமிழ்ஈழம்” பெறுவதற்காகவும் ஆயுதம் ஏந்திய இளைஞர் குழுவை வளர்த்தார்.

ஆரம்பத்தில் இந்தக் குழுவின் லட்சியம், உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கலவரம் விளைவித்தவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவது என்பதே.

இந்தக் கலவரத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் படுகொலைக்கும் காரணமான போலீஸ் உயர் அதிகாரி சந்திரசேகரா

வையும், யாழ் தமிழ் மேயர் துரையப் பாவையும் சுட்டுக் கொல்வதுதான் இந்தக் குழுவின் நோக்கமாயிருந்தது.

சந்திரசேகராவை சிவகுமார் தேடி இலைந்தார்.

தெல்லிப்பளை என்னும் இடத்தில் வைத்துக் குண்டு வீசினார். சந்திரசேகரா தப்பிவிட்டார். மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் அவரது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் சமயம் ஜீப்பை மறித்தார். குண்டுகளை எறிந்தார். குண்டு வெடிக்க மறுத்தது. சுழல் துப்பாக்கியை எடுத்துச் சந்திரசேகராவின் மார்புக்கு நேராக வைத்து ஆறு ரவைகளையும் தீர்க்க முயன்றார். ஆறும் வெடிக்க மறுத்தன. மீண்டும் மறைந்தார். அவரது தலைக்கு விலைபோட்டுப் போலீஸார் தேடினர். ஆயிரம் பேர் ஆயுதங்களுடன் ஊரை வளைத்தனர். சிவகுமாரன் யாழ்ப்பாணத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்.

பணம் தேவைப்பட்டது. யாரும் உதவி செய்யவில்லை. நண்பர்கள் மூவரைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓரிடத்திற்குப் போனார். அங்கும் பணம் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சிலர் அவரைத் துரத்தினர். அவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் விளங்கப்படுத்தினார்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. போலீஸார் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். துப்பாக்கியிலோ ரவைகள்

இல்லை. உடன் வந்த நான்கு நண்பர்களையும் நாலாபக்கமாக ஓடச்சொல்லி விட்டு அவரும் ஓடினார்.

அறுவடை செய்யப்பட்ட புகையிலைத் தோட்டத்தின் அடிக்கட்டை அவரது காலில் குத்தியது. வேகமாக ஓட முடியவில்லை. அப்போது போலீஸார் அவரைப் பிடித்து விட்டனர். அவரிடம் ஒரு குப்பியில் "சயனைட்" எப்பொழுதும் இருந்தது. தொடையைக் கத்தியால் கிழித்து நஞ்சை ரத்தத்துடன் கலக்க முயற்சித்தார். போலீஸார் கத்தியைப் பிடுங்கி எறிந்தனர். நஞ்சை வாயில் ஊற்றி விழுங்கினார்.

போலீஸார் அவரை மருத்துவமனையில் சேர்த்துச் சங்கிலிகளால் கட்டிலுடன் பிணைத்துப் போட்டனர். பயங்கர ஆயுதங்களுடன் போலீஸ்காவல் வேறு. ஒருசில மணிகளில் அவர் உயிர் போய்விட்டது. அவர்தான் சிவகுமாரன் ("லங்காராணி"யில் அருளர் எழுதியதிலிருந்து).

நன்றி: ஈழத்தமிழரின் போராட்ட வரலாறு:

பகுதி 1. பாவை சந்திரன். சென்னை 600 017:

கண்மணி கிரி யேட்டிவ் வேவ்ஸ், 4,

முத்துகிருஷ்ணன் தெரு, பாண்டி பஜார், தி.நகர்,

1வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 2010. சென்னை 600 014:

அஷ்வின் பிரிண்டிங் ஏஜென்சி. xxxii, 464

பக்கம், புகைப்படங்கள், விலை: இந்திய ரூபாய்

700. (இரு பாகங்களும்), அளவு: 22.5x15 சமீ.,

ISBN: 978-81-89708-27-6.

தமிழினனையின் கண்ணீர் வீணாவதில்லை!
யாழ் மாநகரப் படுகொலைக்கு இலங்கை அரசு கொடுக்க
வேண்டிய விலையென்ன?
இதை எதிர்காலமே தீர்மானிக்கும்

கொடுமுடி ச.சண்முகன்

யாழ் நகரில் நடைபெற்ற அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவிட்டு தமிழ்நாடு திரும்பிய கொடுமுடி சண்முகம் அவர்கள் மேற்படி மாநாடு சம்பந்தமாக 18.01.1974 'முரசொலி' இதழில் பிரசுரித்துள்ள கட்டுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியே இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது.

மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்த யாழ்-மாநகர் சோகம் நிரம்பியது அன்று தான். கலைநிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றியவர்களுக்கு பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கவும், வெளிநாட்டு அறிஞர்களை யாழ்நகர மக்கள் காணவும் ஒரு பொதுக்கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கூட்டம் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குள்ளே நடைபெற்றது. கொடுமுடி ச.சண்முகன், கனடாவைச் சேர்ந்த செல்வி பிருந்தாபெக், ரோம் நாட்டு அறிஞர் திரு விக்கி ஆகியோர் சொற் பொழிவாற்றிய பின் பாராட்டிதழ்கள் வழங்கப்பட்டன.

மண்டபத்தின் உள்ளே நிரம்பியிருந்ததைவிட வெளியேயும் கூட்டம் மலிந்திருந்ததால் மண்டபத்தின் முன்னால் கூட்டத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்

பட்டது. கட்டுப்பாடு நிறைந்த மக்கள் யாழ்-நகர மக்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. எந்த நேரமும் அமைதி காத்தனர். மேடையிலுள்ளோர் சொன்னபடி செய்தனர். மண்டபத்தின் வெளியே திறந்த கோட்டை மைதானமாதலால் மக்கள் வசதியாக அமர்ந்து கேட்க வாய்ப்பாக இருந்தது.

வெளிமேடையில் பேசுவதற்காக புலவர் செ.இராச தில்லியைச் சேர்ந்த இரவீந்தர் குமார்சேத் (தாய்மொழி - இந்தி), திருச்சி ஜமால் முகமது கல்லூரிப் பேராசிரியர் நயினார் முகமது முதலியோர் அமர்ந்திருந்தனர்.

உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் சனார்த்தனமும் மேடையில் இருந்தார். அவர் பேசக்கூடாதென்று போலிசார் கூறுவதாக ஏற்கனவே பேராசிரியர் வித்தியானந்தம் தெரிவித்தி

ருந்தார். அவரும் பார்வையானராகவே அமர்ந்திருந்தார்.

முதலில் முதல் நாள் ஊர்வலத்தில் மின் சாரம் தாக்கி உயிரிழந்த இருவருக்காக இரண்டு நிமிடம் அமைதி காக்கப்பட்டது. அவ்வளவு மக்களும் துளிசப்தம் இல்லாமல் அமைதி காத்தது புல்லரிக்கச் செய்தது.

அடுத்து பேராசிரியர் நயினா முகமது அவர்கள் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரது அழகான பேருரையில் மக்கள் மயங்கி இருந்தனர். அப்போது திடீரென வேறு ஏதோ ஒவிபெருக்கிக் குரல் தூரத்திலிருந்து வந்து மோதியது. என்னவென்று விளங்கவில்லை. அணி வகுத்து வந்த காவலர்கள் கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசினர்.

அளவுக் கதிகமாக வீசியதால் நெஞ்சை அடைத்தது. மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் மீதும் வீசினார்கள். தூரத்தில் ஒரு பேருந்தில் உள்ளமர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தோர் மீதும் பேருந்துக்குள்ளும் வீசினர்.

பறந்து சென்ற மக்களை மிருகத் தனமாக பிரம்பால் அடித்துத் தாக்கினர். மக்கள் நாலா பக்கமும் சிதறி ஓடினர். மக்கள் பலர் மிதிபட்டுத் துயருற்றனர். தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகள், கணவனைப் பிரிந்த மனைவியர் போன்று ஏராளம். அருகிலே சேறு நிறைந்த குளம் ஒன்று இருந்தது. அதில் பலர் விழுந்தனர். செருப்புக்களைத் துறந்தனர். பல பெண்கள் புடவைகளை இழந்து ஓடவேண்டிய தாயிற்று.

தீரமிக்க யாழ்-நகர் இளைஞர்கள் தமக்கு வந்த இடரையும் கருதாது பலரைக் காத்தனர். குளத்தில் விழுந்தவர்களைத் தூக்கிவிட்டனர். தனியாக நின்ற குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கண்ணீர்ப் புகையால் திணறிய இந்திய நாட்டினரை யாழ் நகர் இளைஞர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு ஒவ்வொருவரையும் காப்பாற்ற முனைந்தனர்.

புலவர் இராச அவர்களை வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குப் பின்புறம் இழுத்துச் சென்று சுற்றுச்சுவர் மீது ஏற்றிப் பின்பக்கம் குதிக்கவைத்தனர். குறித்த, குறித்த இடம் ஒரு சாக்கடை. அதிலேயே சற்று தூரம் நடந்துசென்று சாலையேறி, தொடர்ந்து வந்து எதிரிலே வந்த கார் ஒன்றில் ஏற்றி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவர்களும் பின்னர் வந்து, இவர் வீடு சேர்ந்ததை உறுதிசெய்து கொண்டனர்.

அதே போல இரவீந்தர் குமார்சேத், நயினார் முகமது, சனார்த்தனம் ஆகியோர் தத்தம் துணிமணிகளை இழந்து பலதுயருற்று பத்திரமாக வீடுவந்து சேர்ந்தனர். தென்னாபிரிக்காத் தமிழர் முதியவர், கையில் அடிபட்டு வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

மிதிபட்டுக் காயமுற்றோர் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டனர். அதில் அன்றே 7 பேர் உயிரிழந்தனர். ஒருவர் மாரடைப்பால் இறந்தார் 20 பேருக்கு மேல் படுகாயமுற்றிருந்தனர். அதில்

மேலும் 5 பேர் அடுத்த நாள் உயிரிழந்தனர்.

திரு சனார்த்தனம் அவர்கள் பேசக்கூடாதென்று காவல்துறையினர் சொல்லியிருந்ததாகவும், பேராசிரியர் நயினா முகமது அவர்கள் பேச்சை தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, இரா. சனார்த்தனம் பேசுவதாகக் கருதி கூட்டம் சட்டவிரோதமானதென்று அறிவித்துக் கலைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

கூட்டத்தில் குழப்பம் என்பது பச்சைப்பொய். அதற்கு வெகு நேரத் திற்குப் பின் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு அரை மைல் வெளியே நின்ற பேருந்து எரிக்கப்பட்டது. மக்களால் அல்ல. சமூக விரோதிகளினாலும் அல்ல.

எனினும் மேடையில் அமர்ந்திருந்த இந்தியர்களையும், பிற வெளிநாட்டாரையும் பாதுகாக்க முயலாமல் மேடை மீதும் கண்ணீர்ப்புகை வீசியதைப் போன்ற கொடுமை வேறு இருக்க முடியாது. மேடையிலிருந்த அறிஞர்கள் தப்பிப் பிழைத்தது தமிழன்னை செய்த தவப்பயனே எனலாம்.

இலங்கைக் காவல்துறையினரின் திட்டமிட்ட கொலை வெறியைக் கண்டித்து இந்திய அரசாங்கம் கண்டனக் குறிப்பு எழுதுவது மிகவும் இன்றியமை யாதது.

ஒருவாரம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்த யாழ் மாநகர் தானாகவே முன் வந்து கடையடைப்பு செய்தது. எல்லா வீடுகளிலும் கடைகளிலும் கறுப்புக் கொடி பறந்தது. மூன்று நாள்

இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்க்கும் திட்டத் தைக் கைவிட்டு அறிஞர்கள் தத்தம் நாடு திரும்பினர்.

யாழ் மாநகரப் படுகொலைக்கு இலங்கை அரசு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைக் காலம் தான் நிர்ணயிக்கவேண்டும் தமிழன் னையின் கண்ணீர்த் துளிகள் வீணாவ தில்லை

அரசியல் இல்லை

தமிழ் மகாநாட்டை அரசியல் உணர்வை வளர்க்கப் பயன்படுத்திவிடுவார்களோ என்பதே ஈழத்து அரசின் கவலையாக இருந்தது. அவர்ளே வியக்கத்தக்க அளவில் அரசியல் கலப்பே ஏதுமின்றி மாநாடு நடைபெற்றது மாபெரும் வெற்றி யாகும். தமிழ்த் தலைவர்கள் யாரும் கருத்தரங்கு நடக்கும்போது அரங்கிற்கு வரவேயில்லை. அரசியல் தோற்றும் வாய்ப்புள்ள கட்டுரைகள் படிக்கப்பட வில்லை. அமைப்பாளர்களைப் பொறுத்தவரை இது மாபெரும் வெற்றி யாக அமைந்துவிட்டது.

அந்த ஊர்மக்கள் தத்தம் ஊர்களில் பொது வரவேற்பு அளித்து தமிழறிஞர் களை வரவேற்றனர். அங்கேயும் யாரும் அரசியல் பேசவில்லை. தமிழ்நாட்டார் சில பொதுக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றியபோதும் விழிப்புடன் நடந்துகொண்டனர்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

3.2.1974: பக்கம் 2,6

Tamil Conference

The International Conference on Tamil Studies, which was held in Jaffna from January 3 to January 9, has had the most chequered record for any event of that importance and magnitude. For a start, the organization, the IATR, had suffered internal squabbling in which a certain coterie, which had dominated the organization from its inception, was eliminated primarily on the ground that it had tended to treat the IATR as a private outfit from which many Tamils were deliberately kept out. In this process the venue of the Conference was shifted from Colombo to Jaffna, and this incurred the disapproval of that section of SLFP and UF Tamils who are led by Minister Kumarasuriar. Thereupon, the authorities, particularly Deputy Minister Lakshman Jayakody, to decree that visas would not be given to foreign delegates to attend the Conference unless the venue was changed from Jaffna to Colombo.

In the meantime, pro-SLFP Tamils led by Gopalapillai Mahadeva, made

representations to the Prime Minister about the ban on foreign delegates and at the very last minute persuaded her to over-rule the ban on visas and allow foreign delegates to attend the conference. This Prime Ministerial order was made at the very last minute- too late to prevent about half a dozen delegates from the USA, Britain, France, and other countries being compelled to return on the next flight back. However, over 50 foreign delegates attended the Conference and, by all accounts, the Conference was a success if one is to judge by the number and quality of papers presented and tabled at the Conference.

But the Secretariat of the IATR let itself and the Conference down by its inefficiency and incompetence. The organization was marked by a hangover of the old malady of running the Conference like the private tamasha of a few leading lights of the Secretariat and the IATR. Life members of the IATR, who went to collect their admission tickets, found that their tickets

had been given to personal friends (who had never shown any interest in the IATR before) of certain organisers.

This was not all. The IATR Secretariat did not make adequate provision, moreover, to cope with the overflow crowd- the hall could accommodate no more than 2000- that gathered outside the building. These crowds varied day to day, and it was estimated to be no less than 20, 000 on some days and over 50,000 on the last day. The public address system was inadequate and proper arrangements had not been made with the Police to deal with this large crowd with understanding and tact and the result was that an ugly situation had developed on the last day that led to a stampede, the death of number of persons by electrocution, the use of tear gas and general confusion.

The Police has been criticised for not having displayed tact and it has been suggested that anti-IATR elements had provided provocation to make Police interference inevitable. On the other hand, it has been pointed out that the Organisers had let a rabid-DMK leader from South India, who had not been invited to the Conference, to address the meeting and that this had sparked off the trouble.

There is no doubt that great deal of tension in Jaffna about the tragic last day of the IATR Conference. The Government will be well advised to appoint a Commission of Inquiry, preferably headed by a person who has been on the Supreme Court, to inquire into this matter.

**Reference: Tribune January 26, 1974:
Comment- IATR and Jaffna: pp.6-7**

கேள்வி (வி.சுந்தரராசன், யாழ்ப்பாணம்): அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சிக் கழக மகாநாட்டின் வர்க்கப் பின்னணியென்ன? மகாநாடு நடாத்துவதில் ஏன் பிளவு ஏற்பட்டது?

பதில் (செ.கணேசலிங்கன்): சந்தேகமில்லாமல் அது ஓர் பூஷ்வா வர்க்க நலன் பேணும் மகாநாடே. அக்கழகத் தலைவர், நிருவாகிகள், உறுப்பினரிலிருந்து மட்டுமல்ல, அவர்களது கட்டுரைகள், கருத்துக்கள், ஆராய்ச்சி முறைகளிலிருந்தே எளிதில் கண்டுகொள்ளலாம். தொழிலாள விவசாயிகளின் வர்க்க நலன் பேணும் புரட்சிகர கலை இலக்கியம் பற்றி அங்கு ஆராய்ச்சி நடத்துவார்கள் என எதிர்பார்த்தீர்களா? மகாநாடு பற்றி எழுந்த பிளவு, பாராளுமன்ற அரசியல் பிளவு, அது தமிழரசு சுதந்திரக் கட்சிப் பிரமுகர்களிடையே ஏற்பட்ட பிரிவு.

நன்றி: குமரன் தொகுப்பு 1971-1983. செ.கணேசலிங்கன் (தொகுப்பாசிரியர்). சென்னை 600026: குமரன் பதிப்பகம், 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, 7வது தெரு, வடபழநி, 1வது பதிப்பு, ஓகஸ்ட் 2006: பக்கம் 894.

ஆழமான உணர்வுகள் மௌனத்தில் வாழ்கின்றன

டொமினிக் ஜீவா

உலக வரலாற்றிலேயே மொழி என்ற அடிப்படையில் தமிழ் ஒன்றுதான் அனைத்துலக ஆராய்ச்சிக்குட்பட்டு தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகளாக இயங்கித் தனது நான்காவது ஆராய்வு மாநாட்டை இங்கே நடத்துகின்றது. இது மற்றைய உலக மொழிகளுக்கு எதிரான உணர்வை வளர்க்க உதவக்கூடாது.

தொன்மை மிக்க மொழி என்ற பெருமை இதற்குச் சாதகமாக அமைந்தாலும்கூட, விஞ்ஞானபூர்வமான அத்திவாரம் காலத்திற்குக் காலம் இடப்பட்டு நமது மொழி நெறிப்படுத்தப் பாது போனால் பழம்பெருமை கடைசியில் மிஞ்சுமே தவிர, தமிழ் மக்களது மொழியாக விளங்காது என்ற கசப்பான உண்மையை நாம் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்களுக்குச் சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றோம்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு மிக மிகக் கோலாகலமாகச் சொல்லப்போனால் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரமே இதுவரை கண்டும் கேட்டு மிராத வகையில் மிகப் பெரிய படாடோபமாக கண்காட்சிக் கொண்டாட்டமாக நடைபெற்று முடிவடைந்து விட்டது.

ஒரு சோக நிகழ்ச்சியும் இடம் பெற்றுவிட்டது.

இவ்விழா பற்றிய உணர்வு சகல பகுதி மக்கள் மத்தியிலும் ஓர் ஆவேசத்தை ஏற்படுத்தி, செயலாக்கப் படுத்தி, அவர்களை அவர்களது வழியிலேயே இயங்கப்பண்ணி வந்துள்ளதை, அவர்களாக முன்வந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை அலங்கரித்ததில் இருந்தும், இன்றுள்ள உடனடி வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தற்காலிகமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஓடி ஆடித் திரிந்து களித்ததில் இருந்தும் நாம் புரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை மக்களினது இந்தக் குதூகலம், மகிழ்ச்சி, ஆரவாரம் சகல பகுதி மக்களையும் ஆட்கொண்டு ஒரு வார காலத்திற்கும் மேலாக அவர்களினது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளதை நாம் அவதானித்து வந்துள்ளோம்.

அதே சமயம் இங்கு நடைபெற்ற தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய பலப்பல விதமான கருத்துக்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் எண்ணங்களையும் நாம் பலரிடமிருந்து கிரகித்தும்

வந்துள்ளோம். இன்னும் பலரிடம் நாம் நேரில் கேட்டும் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்களுக்குச் சுவையூட்டும் அந்த அபிப்பிராயங்களை நாம் தொகுத்துச் சொல்வதற்கு இந்த உணர்ச்சிபூர்வமான சூழ்நிலை அவ்வளவு உகந்ததல்ல எனவும், இந்த ஆரவார உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஓரளவு மட்டுப்பட்டதன் பின்னர் நாம் மனந் திறந்து நமது கருத்துக்கள் என்ன என்பதையும் தெளிவாக மக்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

படைப்பாளிகள், கலைஞர்கள், அறிவுவாதிகள், பத்திரிகையாளர்கள், சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள், ஆசிரியர்கள், சர்வகலாசாலை மாணவர்கள், அரசாங்க ஊழியர்கள், அன்றன்றாடங் காய்ச்சிகள் போன்ற சமூகத்தின் பலதரப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட நிலையினர் இம்மாநாடு பற்றிய தங்கள் தங்களது கருத்துக்களை, அபிப்பிராயங்களை விமர்சனங்களை பல்வேறு நிலையில் நின்று கூறியுள்ளனர். இனிமேலும் கூறக்கூடியவர்களாயுள்ளனர்.

எனவே முன் கூட்டியே நமது கருத்தை உடனடியாகச் சொல்வது நமது நோக்கமல்ல. அதற்காக நமக்கொரு அடிப்படையான கருத்தே இல்லை என்பதும் இதற்கு அர்த்தமல்ல!

மல்லிகை வாசகர்கள் தயவுசெய்து உங்களது கருத்துக்களை எழுதுங்கள். உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகாமல் அதே சமயம் ஒரு பக்கச் சார்பாக முன்னரே முடிவெடுத்துக்கொண்டு எழுதாமல் மிக நிதானமாக உங்களது மனதிலுள்ள

கருத்துக்களை மக்கள் மன்றத்தில் வையுங்கள். சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

ஏனென்றால் ஆராய்ச்சி என்பது உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. அது அறிவுக்கு வேலை கொடுப்பது. உண்மைகளை இனங்கண்டு தெளிவது. விஞ்ஞான பூர்வமான அங்கீகாரத்திற்குரியது என்பதே எமது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும்.

உணர்ச்சிபூர்வமான எதையுமே அங்கீகரிக்கமுடியாது. அது ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதல்ல. அது அர்த்தமற்றது என்ற வாதத்தையும் நாங்கள் துணிந்து நிராகரிக்கின்றோம்.

நியாயமான உணர்வுகளையும் மக்களின் தர்மாவேசங்களையும், ஆத்மக் குரல்களையும் நாம் மதிக்கத் தெரிந்தால் தான் அதன் ஊடே இருக்கக்கூடிய உண்மைகளையும் உண்மைகளுக்குப் பின்னால் மறைந்து நிற்கும் வர்க்க சக்திகளின் நிலைப்பாட்டையும் ஆராய்ந்தறிய முடியும்.

உணர்ச்சிகள் புனிதமானவை. ஆராய்ச்சிகள் கௌரவிக்கத் தக்கவை. எல்லாவற்றையும் விட காலாதிகாலமாகச் சாகாமல் தமிழ் மொழியைப் பாதுகாத்து இன்னும் அதை ஜீவனுள்ள மொழியாகப் பேணி வளர்க்கின்றார்களே பாமர மக்கள். அவர்களுக்குப் பச்சை உண்மைகள் தெரிவிக்கப்படுவது தவிர்க்கமுடியாதவை.

நன்றி: மல்லிகை ஜனவரி 1974 (இதழ் 69), ப.3-4. (ஆசிரியர் தலையங்கம்)

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி

மாநாடு பற்றிய

மல்லிகைக் கழதங்கள்

கூடந்த பல வருடங்களாக தென்னிலங்கையில் சிங்களச் சூழலில், பழக்கம், பண்பாடுகளின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டு தமிழ் வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றோம்.

எழுதுவதோடும், பிரசுரங்கள் வெளியிடுவதோடும் மாத்திரம் நின்றுவிடாது இலக்கிய இயக்கங்களையும் நடாத்தி வருகின்றோம். பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் நாம் மேற்கொண்டுவரும் பணிகள் பற்றியும் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும் நாடே அறியும்.

இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தென்னிலங்கைக்கு அளித்த பங்கு என்ன என்பதே கேள்வி!

மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்து ஏமாற்றமடைந்ததை ஓரளவுக்காயினும் மறந்து திருப்தியடையச் செய்யவோ என்னவோ தான் மகாநாட்டுப் பொருட்காட்சி பற்றிய செய்தி எங்களுக்குக் கிடைத்தது. காட்சியில் ஓர் அங்கமாக ஈழத்துப் புத்தகம், சஞ்சிகைகள் பகுதியில்

எமது வெளியீடுகளையும் கண்காட்சிக்கு வைக்க உடனடியாக அமைப்பாளருடன் தொடர்புகொண்டோம். அதிலும் வெற்றி அவர்களுக்குத் தான். இதைத் திட்டமிட்ட புறக்கணிப்பு என்பதா? அல்லது தமிழார்வங்களை இனங் கண்டுகொள்ளத் தெரியாத அளவுக்கு தமிழார்வம் கொண்டவர்களின் சித்து விளையாட்டு என்பதா?

பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்திலும் கூட முக்கியத்துவமளிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் ஒதுக்கப்படும், ஒதுக்கப்பட வேண்டியவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டதாலும் ஏற்பட்ட வேதனைகள் இன்னும் நெஞ்சைச் சுடுகின்றது.

யார் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் பின்னணியில் தவறான செயற்பாடுகள் நிலவியது என்பது மாத்திரம் உண்மை.

திக்குவல்லை-கமால், திக்குவல்லை.

மொத்தமாகச் சொல்வதானால் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் சர்வ ஆர்வத்தையும் மூலதனமாகக்கொண்டு சிறப்பாக நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தாலும் ஓர் ஆராய்ச்சி மாநாடு என்ற வகையில் சோர்வு தட்டியது என்றே கூறவேண்டும். நிர்வாகிகளின் திறமையின்மை ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் பிரதிபலித்ததைக் கூர்ந்து கவனித்தவர்கள் புரிந்துகொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் விழா வைக்க வேண்டுமென வாதாடியவர்கள், கொழும்புத் தமிழர்களால் மண்டபத்தை நிரப்பி விழா நடத்தி முடித்தார்கள். விழா நடந்தது உண்மை. ஆனால் ஆராய்ச்சி அங்கே எங்கே என்றுதான் தேடவேண்டியிருந்தது.

மண்டபத்தில் ஒரு கலைஞனையோ அல்லது இந்த நாட்டின் இலக்கியப் பரம்பரைக்குக் குரல் கொடுத்த ஒரு எழுத்தாளனையோ காணமுடியவில்லை. திட்டமிட்டு இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளனர். மஹா கவிக்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை உள்ளே. ஆனால் வெளியே அந்தக் கவிஞன் பரம்பரை கேற்றுக்கு வெளியே தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதுமல்லாமல் அவமானத்தால் திரும்பிச் சென்றதையும் நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு சிலருக்கு விளம்பரம் ஆனால் தமிழுக்கு?

ச.சுந்திரகுமார், நீர்வேலி வடக்கு.

தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு ஆரம்ப அடிப்படையே “விரிசல்” கண்டது. பின்னர் அரசின் பிடிவாதம், கொழும்பிலா? யாழ்ப்பாணத்திலா? கௌரவப் பிரச்சினை, கிழக்கு மாகாணம், மலையகம், முஸ்லிம்கள், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள் புறக்கணிப்பு, கடைசியில் எவ்வாறோ சமாளித்து “தமிழ்” ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். இந்த ஆராய்ச்சியினால் எத்தனை ஆயிரம் தமிழ் மக்கள் பலன் பெற்றார்கள்? என்ன ஆராய்ந்தார்கள்? தமிழ் மக்களின் உணர்ச்சியைத்தான் சிலர் பரிசோதித்துள்ளார்கள்.

அழையா விருந்தாளியாக வந்து, எப்படியோ போன ஒரு தமிழ் “ஜாம்பவான்” கடைசி தினம் நடைபெற்ற அசம்பாவிதம் பற்றித் தமிழகப் பத்திரிகைக்கு கொடுக்கும் செய்தியைப் பார்க்கும்போது இக்கூற்று உண்மையாவதோடு, அரசியல் கலப்பில்லை என்ற கூற்றும் பொய்யாகிவிடுகின்றது.

ஒரு சம்பவம், மகாநாட்டுக்குப் போன எனது நண்பர் ஒருவர் அழைப்பிதழ் இல்லாமல் உள்ளே அனுமதிக்கப்படவில்லையாம்! தடுத்தவர்களிடம் கேட்டாராம். 100 ரூபா கட்டி அங்கத்தவர் ஆகவேண்டும் என்றார்களாம். ஓ இது பணக்கார தமிழ் மகாநாடு என்று அந்த நண்பர் வந்து விட்டாராம்.

அன்பு ஜவஹர்ஷா, அனுராதபுரம்.

வீதியெங்கும் விழாக்கோலம் பூண்டு கார்ணிவலை ஞாபகப்படுத்தும் தோரணையில் நடந்து, முடிவில் அல்லோலகல்லோலமாக முடிவுற்ற நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றிய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு மல்லிகை தளமமைத்துக் கொடுத்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது மாத்திரமல்ல, அவசியத் தேவையானதும் கூட!

இம் மாநாடு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களுக்கு தற்காலிகமாக ஒரு "விழா மனப்பான்மை"யைக் கொடுத்தது. அதைத் தமிழுணர்வு, தமிழ்வளர்ச்சி என்றெல்லாம் பேசச் செய்தது உண்மையே. யாழ்ப்பாணத்திலும் அனைத்துலக மாநாடுகளை நடத்த முடியும், ஈழத்துத் தமிழர்களாலும் சர்வதேச விழாக்களை ஒழுங்குசெய்து நடாத்த இயலும் (தமிழ் என்றால் அது தமிழகத்துக்கே குத்தகை என்ற மனப்பான்மைக்கு எதிராக) இப்படிப்பட்ட விழாக்களை அரசின் உதவியின்றியே சொல்லப் போனால் அரசின் அலட்சியத்திற்கு எதிராக நடாத்தலாம் என்ற தன்னம்பிக்கை நம்மில் பலருக்கு நிரூபணமாகியதெனலாம்.

இம்மாநாட்டை அமைப்பாளர்கள் பூரணத்துவமாக்கியிருக்கலாம். இது விழாவாகிவிட்டதே தவிர, ஆராய்ச்சி மாநாடல்ல என்ற குறை என் போன்றவர்களுக்குண்டு. காரணம் என்னதான் அபிப்பிராய பேதம் இருந்தாலும் ஆராய்ச்சித் தகைமை வாய்ந்த தமிழ்கூறும் நல்லுலகமே மதிக்கக்கூடிய

கலாநிதிகள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, இந்திரபாலா போன்றோர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டது விழாவில் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தது.

அமைப்பாளர்கள் புறக்கணித்தார்களா அல்லது அவர்கள் கலந்துகொள்ளப்பின்வாங்கினார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. இருந்தும் இந்தச் சர்வதேச மாநாட்டில் அவர்கள் கலந்திருந்தால் இது ஒரு சர்வதேச மாநாடாகச் சிறப்புற்றிருக்கும் என்பதே எனது கருத்து.

வி.என்.பரராஜசிங்கம், கொழும்பு 11.

அண்மையில் வெகு பரபரப்போடும், அதிர்ச்சியுடனும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்து முடிந்த தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நான் நேரிலேயே பார்க்க முடியாதவனாக இருந்தாலும் மகாநாடு பற்றிய செய்திகளைப் பத்திரிகைகளில் படித்தறிந்தேன்.

மகாநாடு ஜனவரியில் நடக்குமா நடக்காதா என்று சென்ற ஆண்டில் இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த விடயம் இறுதியில் நடப்பது சாத்தியமில்லை என்ற தோரணையிலேயே செய்திகள் வெளிவந்தன. அப்படியான நேரத்தில் தான் டிசம்பர் மாத இறுதியில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு ஜனவரியில் நடந்தே தீரும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு அதற்கான வேலைகளும் அவசர அவசரமாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

இவ்வளவு பெரியதொரு மகாநாட்டை குறுகிய காலத்திற்குள் திட்ட

மிட்டு, பல பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு நாட்டின் பெரும்பகுதி மக்களின் ஆதரவுமின்றி நடத்தி முடிப்பதற்கு அதன் அமைப்பாளர்களுக்கு அப்படி என்ன அவசரம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்றே தெரியவில்லை.

ஈழத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற முறையில் முஸ்லீம்களும் இம்மகா நாட்டில் பங்குகொள்ள உரிமை பெற்றவர்கள். அப்படியிருக்க தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறந்த அறிவுபெற்ற இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களான ஜனாப்கள்: எம். சமீம், எச்.எம்.பீ. மொஹிதீன், இளங்கீரன், எஸ்.எம்.கமாலுத்தீன் போன்ற இன்னும் வேறு பலரும் புறக்கணிக்கப்பட்டது ஒரு சமூகத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும் செய்த ஒரு பெரிய துரோகச் செயலாகும்.

அதே வேளையில் இம் மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்தப்பட்டாலும் அது ஈழத்தின் தமிழறிஞர்களை பரவலாக எடுத்துக்காட்டும் வண்ணம் அமைந்திருக்கவில்லை. கிழக்கு மாகாணத்தில் தமக்குத் தேவையான சிலரை மட்டும் பெயருக்காக அழைத்து தங்களின் பரந்த தன்மையை எடுத்துக் காட்ட முயற்சித்திருப்பது விசனத்துக்குரியதொன்றாகும். குறிப்பாக எமது பகுதியின் பழம்பெரும் எழுத்தாளரான திரு. வ.அ.இராசரத்தினம் கலந்து கொள்ளாதது கீழ்மாகாணம் புறக்கணிக்கப்பட்டதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

மொத்தத்தில் தமிழின் பெயரால் நடைபெற்று நடந்து முடிந்த இம்மகா

நாட்டின் சம்பவங்களைப் பார்க்கும் போது ஒரு சிலரின் விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்யப்படுவதற்காகவே இவ்வளவு பிரச்சினைக்கு மத்தியிலும், திட்டமிடப்படாமல் இம்மகாநாடு நடத்தி முடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் ஒரு தமிழ் தளபதி கூறியதுபோல இறுதியில் பிண ஆராய்ச்சி மகாநாடாக முடிந்தது. அனைவரினதும் உள்ளத்திலும் நீங்காத சோகத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. இவை பற்றி யார் எப்படிக்கூறினாலும் இதன் உண்மையான குற்றவாளிகளை எதிர்காலம் இனங்கண்டு தண்டிக்காமல் விடாது.

மூதூர் முகைதீன், மூதூர்.

மணவிழாப் போல கோலாகலமாக ஆரம்பமாகி இறுதியில் மரணங்களோடு முடிவுற்ற நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தந்த சோகமும் கொதிப்பும் தமிழ் பேசும் மக்களிடமிருந்து இன்னும் மறைந்துபோகவில்லை. இந்த வேளையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து உணர்ச்சிவசப்படாது சிந்தித்து கறைபடிந்த இந்தச் சம்பவத்திற்குக் காரணகர்த்தாக்கள் யார் என்பதைத் தெளிவுறுதல் ஒவ்வொரு தமிழ்பேசும் மகனுக்கும் முன்னுள்ள தேசியக் கடமையாகும். இந்த நாட்டில் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடத்தவும், அம்மகா நாட்டில் பிரதம மந்திரியும் ஏனைய மந்திரிமாரும் கலந்துகொள்ளத் தகுந்த வண்ணம் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட

வேளையில் கறுப்புக்கொடி காட்டுவோம் என்ற வழமையான குரலை தமிழ் அரசியல்வாதிகள் எழுப்பினார்கள். அதே அரசியல்வாதிகள் தான் நடந்து முடிந்த சோக மகாநாட்டில் முன்னணி நட்சத்திரங்களாக விளங்கினார்கள் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. இவர்களது மாறுபட்ட போக்குகளுக்கான காரணந்தான் என்ன?

அரசியல் லாபம் தேட முனைந்து நின்ற சக்திகளின் முனைப்புக்கு ஈடு கொடுத்து அரசினர் போட்ட முட்டுக் கட்டைகளும், பின்வாங்குதலும் தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கத் தவறிவிட்டனவென்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பொலிஸார் மனிதாபிமானத் தோடு நடந்துகொள்ளத் தவறியமை குறுகியகால அரசியல் லாபத்திற்கு வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது.

தெனியான், பொலிகண்டி.

1. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என்று குறிப்பிடும்பொழுது, சோஷலிச நாடுகளிலிருந்து அறிஞர்கள் கலந்துகொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கு நாடுகளில் தமிழியலை அறிமுகம் செய்த பேராசிரியர் அஷர் கூடி கலந்துகொள்ளாமை அவதானிக்கத் தக்கது.
2. “திறமான புலமையெனில் பிறநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்” தமிழ் மொழிக்குரிய

திறன்களை உருவாக்க வேண்டுமே தவிர, மதம் பரப்புவதுபோல மொழி, பிரசாரத்திற்குரியதல்ல.

3. ஆய்வாளர்கள் நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ ஆய்வுமுறைகளை மேற்கொண்டார்களேயன்றி, நவீன விஞ்ஞான ஆய்வுகளை முன்வைக்க வில்லை.
4. ஜனார்த்தனன் ஆட்சேபகரமான முறையில் இந்நாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டமைக்கும், சர்வதேச முதலாளித்துவ சதித்திட்டங்களுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக ஊகிக்க இடமுண்டு. அவரது பேச்சுக்கள் மொழியை விஞ்ஞான அடிப்படையில் வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக பொறுப்பற்ற முறையில் உணர்ச்சிகளுக்கே முக்கியமளித்த பேச்சாக இருந்தது.

வ.மகாலிங்கம், கரவெட்டி.

மாநாட்டுத் தலைவரும் செயலாளர்களில் ஒருவரும் எனக்குக் கடிதம் எழுதி எனது ஒத்துழைப்பைக் கேட்டிருந்தனர். என்னைப் பொறுத்தவரை இம்மாநாடு சம்பந்தமாக அபிப்பிராய பேதமுண்டு. ஆனால் இதற்குக் குந்தகமாக நிற்க மாட்டேன் எனச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரை இம்மாநாடு ஆக்கபூர்வமான சில வேலைகளைச் செய்திருக்கலாம். ஞாபகார்த்த பொது மண்டபம் ஒன்றை நிறுவியிருக்

கலாம். அதைச் செய்யவில்லை. மாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் மார்பில் அணிந்திருந்த பாட்ஜுகளில் எல்லாம் தமது பெயர்களை இங்கிலீசிலேயே எழுதியிருந்தனர். அப்படியானால் இவர்களது மனப்பான்மைதான் என்ன? 3-9 திகதிகளாக மாநாட்டைப் பகிரங்கப்படுத்தியவர்கள் 10ஆம் திகதிக்கு நீட்டியிருக்கத் தேவையில்லை. இந்த விழாக் கதாநாயகர்களில் ஒருவர் பாராளுமன்றத் தொகுதியை மனதில் வைத்து வேலை செய்திருக்கிறார். சிலரைப் புறக்கணித்ததற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்!

இந்தத் துன்பத்திலும் ஒரு மகிழ்ச்சி கரமான செய்தி. இவ்வளவு உயிர் இழப்புகளுக்குப் பின்னரும் யாழ்ப்பாணப் பொதுமக்கள் இந்த உணர்ச்சிச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்பட்டிருந்த போதிலும் வகுப்புவாத உணர்ச்சியுடன் இப்பிரச்சினையைக் கணிக்கவில்லை. சம்பவம் நடந்ததற்குப் பின்னர் ஒரு சிங்களச்

சகோதரனுக்குக் கூடத் துன்பம் விளைவிக்க முனையவில்லை என்பதையும் நாம் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். இது இவ்விழாவையொட்டி நாம் கவனிக்க வேண்டிய ஆரோக்கியமான முன்னேற்றம். வகுப்புக் கலவரத்துக்குரிய சூழ்நிலையே நிலவவில்லை என்பதும் யாழ்ப்பாண மக்களின் மனவளத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டப் போதுமானது.

சில “வந்தான் வரத்தான்கள்” செய்துவிட்டுப் போன நாச விளைவுகளும் அவர்களைப் பெரிய மனிதர்களாக்க முனைந்த சில உள்ளூர் அரசியல் மேளங்களின் அவசர புத்தியும், பொலிசாரின் பொறுமையின் மையுமே இச்சகல விளைவுகளுக்கும் பொதுக் காரணங்களாக அமைந்திருந்தன.

டொமினிக் ஜீவா, யாழ்ப்பாணம்.

—நன்றி: மல்லிகை 70,
பெப்ரவரி 1974: ப.51-56.

மொழியோடு புரிந்த போர்

தீபச்செல்வன்

தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் முயற்சியினால் 1964ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் புதுடில்லியில் தொடங்கப்பட்ட உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், உலகில் உள்ள தமிழ் அறிஞர்களை ஒன்று திரட்டி, தமிழை வளர்க்கவும் வளம் படுத்தவும் தமிழ் ஆராய்ச்சியை ஒருமுகப் படுத்தவும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நடத்த திட்டமிட்டது. 26ஆவது சர்வதேச உலகக் கீழைத்தேயக் கல்வி மாநாட்டின்போதே இதற்கான முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. தனிநாயகம் அடிகளாரும், வ.ஐ. சுப்பிரமணியமும் இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட பேராசிரியர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர். 1964 ஜனவரி ஏழாம் திகதி உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் முதல் சந்திப்பு டில்லியில் இடம்பெற்றது.

முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மலேசியாவிலும் இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தமிழகத்திலும் மூன்றாவது மாநாடு பிரான்சிலும் நடைபெற்றது. பிரான்சில் நடைபெற்ற

மாநாட்டில் நான்காவது மாநாட்டை ஈழத்தில் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த திட்டமிடப்பட்டது. இதன்படி நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 3ஆம் திகதி முதல் 9ஆம் திகதிவரை இடம் பெற்றது. தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரினால் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் வைத்து வைபவ ரீதியாக நிகழ்வு தொடங்கப்பட்டது.

சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கிய ஈழத்தில், இல்லாமியத் தமிழ், கிறீஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியங்களால் செழுமை பெற்ற ஈழத்தில், தனித்துவமான பண்பாடும் பாரம்பரியமும் தொன்மையும் மிக்க ஈழத்தில், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பெரும் எழுச்சியாய் நடந்தது. யாழ் நகரமே பாரம்பரிய பண்பாட்டின் கோலத்தின் காட்சியில் இருந்தது. தாம் பேசும் மொழிக்கு தமிழர்கள் விழா எடுத்தனர். ஈழத்தில் இன ஒடுக்குமுறைக்கான கருவியாக துப்பாக்கிகள் மாத்திரமின்றி மொழியும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. 1956இல் தனிச்

சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது மொழி ஒடுக்குமுறைக்காகவே என்பது வரலாறு.

ஈழத் தீவில் தமிழ் மக்களின் அறிவையும் மொழியையும் ஒடுக்கவே தனிச்சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என்பது உலகளவில் தமிழ் மொழி குறித்த ஆராய்ச்சி தொடர்பானது. ஆனால் அம் மாநாட்டை கண்ணுற்ற அன்றைய அரசு, ஈழத் தமிழ் இனத்தின் மீது இனவெறி வன்முறை கொண்டு தாக்கியது. அதுவரை காலமும் ஈழத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது அடையாளத்தின் பொருட்டு, எவ்வாறு படுகொலை செய்யப்பட்டார்களோ, அப்படியே இம் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவர்களையும் படுகொலை செய்து உலகத் தமிழாராய்ச்சி போன்ற பண்பாட்டு செயல்களுக்கு ஈழ மக்களுக்கு உரிமையில்லை என்று காட்ட முற்பட்டது.

இந்தப் படுகொலையின் பின்னணியில் ஆக்கிரமிப்பு அரசியலே இருந்தது. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் அரசியல் தலையீடுகள், நோக்கங்கள் அற்ற வகையிலேயே இடம்பெற்று வந்தது. யாழில் இடம்பெறும் மாநாட்டிற்கு அன்றைய பிரதமர் சிறிவோ பண்டார நாயக்காவை அழைக்க வேண்டும் என்று தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக்கான கிளையில் உள்ள சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால் பெரும்பான்மையானவர்கள் அதை மறுத்துள்ளனர். இதனால் சிறிமாவுக்கு ஆதரவானவர்கள் கிளையிலிருந்து விலகி

மாநாட்டை புறக்கணிப்பதாக தெரிவித்தனர்.

தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் அகிலத் தலைவர் மாநாட்டை நடத்துதலே மரபாக இருந்தது. இந்த நிலையில் கிளையை விட்டு சிறிமா ஆதரவாளர்கள் விலகினர். இதையடுத்து பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் இலங்கை கிளையின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். கட்டடக் கலை விற்பன்னர்களாகிய துரைஜாவும், கோபாலபிள்ளை மகாதேவாவும் செயலாளர், பொருளாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தன்னை விருந்தினராக அழைக்காமை காரணமாக சிறிமாவோ அரசு மாநாட்டை குழப்பத் தொடங்கியது. இதனையடுத்து அரசு பாடசாலை மண்டபங்கள் மறுக்கப்பட்டன. அத்துடன் அப்போது மேயராக இருந்த சிறிமாவின் ஆதரவாளர் அல்பிரட் துரையப்பா யாழ் திறந்த வெளியரங்கில் நிகழ்வுகளை நடத்தவும் அனுமதி தர மறுத்தார்.

இந்த மாநாட்டை தோல்வியுறச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்த சிறிமா அரசு, மாநாடு தொடர்பான செய்திகளை இருட்டடிப்பு செய்தது. ஆனால் இலங்கைத் தீவில் உள்ள தமிழ் திரைமாளிகைளில் மாநாடு குறித்த செய்திகள் திரையிடப்பட்டன. இதனால் செய்தி பரவலை அரசால் தடுக்க முடியவில்லை. அத்துடன் உலக நாடுகளில் இருந்து வந்த தமிழ் அறிஞர்களை விமான நிலையத்தில் வைத்து திருப்பி அனுப்பியது அரசு. சர்வதேச தமிழ் அறிஞர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட செய்திகள் இலங்கை அரசின் ஜனநாயக

மறுப்புக் “கோர முகத்தை” உலகிற்கு அம்பலம் செய்தது.

இலங்கை அரசின் அடக்குமுறை களைத் தாண்டி, மாநாடு தனிநாயகம் அடிகளாரால் வைபவ ரீதியாக தொடங்கப்பட்டது. இதற்காக அவர் பல அச்சுறுத்தல்களை, சவால்களை எதிர்கொண்டார். மாநாட்டு அமர்வுகள் வீரசிங்கம் மண்டபத்திலும், நிமர் மண்டபத்திலும் நடக்க, கலை நிகழ்ச்சிகள் யாழ் திறந்தவெளி அரங்கிலும் நடைபெற்றன. யாழ் சுண்டுக்குளி மகளீர் கல்லூரியில் தமிழர் பண்பாட்டுக் கண்காட்சி இடம் பெற்றது. ஆறு நாட்களாக யாழ்ப்பாணமே தமிழ் மொழிப் பண்பாட்டுக் கோலத்தில் மிளிர்ந்தது. மக்கள் எழுச்சி யாய் திரண்டனர். இதனை கண்ணுற்ற சிங்கள அரசுக்கு பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

தமிழ் கிராமங்கள் எங்கும் தமிழ் பண்பாட்டை வலியுறுத்தும் அலங்கார ஊர்திப் பவனிகள் இடம்பெற்றன. இறுதிநாளன்று முத்திரைச் சந்தியை கடந்து வந்த ஊர்தி பவனியை இலங்கை காவல்துறையினர் மறித்தபோது அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்துகொண்டு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இதனை கண்ணுற்ற பொலிஸார் போராட்டத் திற்குப் பணிந்தனர். தம்மால் தடுக்கப் பட்ட இளைஞர், யுவதிகளின் அலங்கார ஊர்திப் பவனியை செல்ல அனுமதித் தனர். எனினும் அதற்கான பழி வாங்கலுக்காக காத்திருந்தனர்.

இந்த நிலையில் மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட சர்வதேச அறிஞர்களை வழி அனுப்பும் நிகழ்வு ஜனவரி 10 அன்று யாழ் திறந்தவெளி அரங்கில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த நிகழ்வை நடத்த சிறிமாவின ஆதரவாளர் அல்பிரட் துரையப்பா மறுத்தமை காரணமாக யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நிகழ்வு நடை பெற்றது. வழியனுப்ப சுமார் 50 ஆயிரம் பேர் வந்திருந்தனர். மண்டபம் நிரம்பிய நிலையில் வெளியிலும் மக்கள் திரண்டு இருந்தனர். பாதையை விட்டு வெளியில் புல் தரையிலிருந்து மக்கள் நிகழ்வை பார்வையிட்டனர். பாதைகள் தற்காலிக மாக மூடப்பட்டிருந்தன.

இந்த நேரத்தில்தான் அங்கு வந்த ஸ்ரீலங்காப் பொலிஸார் ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி வன் முறையை கட்டவிழ்த்து விட்டனர். தம்மை புறக்கணித்தமை மற்றும் தமிழ் நிலத்தின் பண்பாட்டு எழுச்சி கண்டு சிங்கள அரசு பெரும் இனவெறியில் இருந்தது. இதனால் இந்த நிகழ்வில் எப்படியாவது வன்முறையை தோற்றுவிப்பதற்காகவே அனூராதபுரத்திலிருந்து கலகம் அடக்கும் பொலிஸார் என்ற வன்முறைக் குழு கொண்டுவரப்பட்டது. இந்த நிலையில் தான் மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த அப்பாவிப் பொதுமக்களை யாழ். காவல்துறை அதிபர் சந்திரசேகர தலைமையில் பொலிஸார் கடுமையாக தாக்கினர்.

குண்டாந்தடியடிப் பிரயோகம், அளவற்ற கண்ணீர் குண்டுப் புகைப் பிரயோகம் என்பன நிகழ்த்தப்பட்ட துடன், துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களும்

நிகழ்த்தப்பட்டன. துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களால் மின்கம்பிகள் அறுந்து வீழ்ந்தன. குறி பார்த்துச் சுட்ட மின்கம்பிகள் வீழ்ந்ததில் ஒன்பதுபேர் அந்த இடத்திலேயே படுகொலை செய்யப்பட்டனர். பெண்களும் வயது முதிர்ந்தவர்களுமாக பல நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் நெரிசலில் சிக்கி காயமுற்றனர். அலை கடலென மக்கள் திரண்டு மாநாட்டிற்காக விழாக்கோலம் பூண்ட யாழ் நகரம் அமுகுரலும் கண்ணீருமாய் காட்சி அளித்தது.

இந்த வன்முறைகள் உலக அளவில் இலங்கை அரசின் கொடிய இன ஒடுக்கல் முகத்தை அம்பலம் செய்தது. இதனால் விசாரணை குழு ஒன்றை அரசு அமைத்தது. ஆனால் ஸ்ரீலங்கா பொலிஸார் தண்டிக்கப்படவில்லை.

அவர்கள் விசாரணைகளுக்கு ஒத்துழைக்கவும் இல்லை. தமிழ் மக்களுக்கு இடம்பெறும் அநீதிகளுக்கு சம்பிரதாயபூர்வ விசாரணைக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு நீதி மறுக்கப்படுவது போல தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளுக்கும் நீதி மறுக்கப்பட்டது. ஈழத் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சங்களில் ஆறாத வடுவாக இந்தப் படுகொலை நிலைத்தது.

1974ஆம் ஆண்டு தைமாசம் ஒரு கறுப்பு மாதமானது. அந்த வருடம் எவருடைய வீட்டிலும் பொங்கல் இடம்பெறவில்லையாம். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளின் மூலம், சிங்கள இன வெறி அரசு தமிழ் மக்களை அவர்களின் மொழி சார்ந்த ஒரு பாரம்பரிய நிகழ்வொன்றை நடத்த அனுமதியாது என்ற கோர ஒடுக்குமுறை குணாம்சத்தை உலகிற்கு எடுத்துக் கூறியது. இலங்கை அரசு தமிழ் மக்களை அரசியல் ரீதியாக ஒடுக்குவதற்கும் அப்பால், மொழி, பண்பாட்டு ரீதியாகவும் தீவிரமாக ஒடுக்குகிறது என்பதை இந்த நிகழ்வு உணர்த்தியது. பிற்காலத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான பின்னணிக் காரணங்களில் ஒன்றாக இப் படுகொலை குறித்த வடுவும் இடம்பெற்றது.

நன்றி: காலைக்கதிர் 10-01-2018: ப.16.

பத்திரிகைத் தலைப்பு: தமிழாராய்ச்சி
மாநாட்டு படுகொலைகள்: இன்று 43ஆவது
நினைவுதினம்

ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்

சி.புஷ்பராஜா

ஈழப்போராட்டத்தின் தொடக்ககால வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் இந்நூல், ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி வாழ்ந்த சிதம்பரி புஷ்பராஜா (1949-2006) என்ற போராளியின் அரசியல் சுயசரிதையாகும். வடஇலங்கையின் மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் பிறந்த புஷ்பராஜா இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணியில் 1969இல் இணைந்து தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தீவிர செயற்பாட்டாளராக இருந்தவர். தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முதலாவது தலைவராகவும், தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஸ்தாபக அங்கத்தினர்களில் ஒருவராகவும் அதன் செயலாளர் நாயகமாகவும் இயங்கியவர். 1974-1980 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, வெலிக்கடை சிறைகளிலும், பனாகொடை இராணுவ தடுப்புமுகாமிலும் சிறையிருந்தவர். பின்னாளில் பிரான்சில் அரசியல் தஞ்சம்கோரி வாழ்ந்து வந்தவர். 'ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்ற நூலில் இவர் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றி எழுதிய ஒரு அத்தியாயம் இங்கு ஆய்வுத்தேவை கருதி நன்றியுடன் மீள்பிரசுரமாகின்றது. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் போது தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் பங்களிப்பு பற்றிய உள்வீட்டுத் தகவல்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் பதிவுக்குள்ளாகியுள்ளது.

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு

சிறையிலிருந்த மாவை சேனாதிராஜா, முத்துக்குமாரசுவாமி போன்றவர்கள் என்னுடன் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் பல வேலைத்திட்டங்களைச் சிறையில் இருந்து அறிவித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறையிலிருந்த இளைஞர்களின் வறுமைப்பட்ட குடும்ப விபரங்கள் குறித்து எழுதி அவர்களுக்கு உதவும் படியும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இவைகளை விட, பல இடங்களில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் கிளை அமைப்பு

வேலைகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. கடையடைப்பு, ஹர்த் தால், ஊர்வலம் எனப் பல வழிகளிலும் அரசுக்கு நெருக்கடி கொடுப்பதில் நாம் நேரமில்லாது இருந்தோம். இக்கால கட்டங்களில் சிவகுமாரன் எங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நானும் பத்மநாபாவும் க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சைக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தோம். எமது படிப்பு வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, யாழ்ப்பாணம் சீனியர் ஒழுங்கையில் ஓர்

அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தோம். எமது பெற்றோர் அனைத்து வசதிகளையும் எமது படிப்பை முன்னிட்டு செய்து தந்திருந்தனர். ஆனால் எமது அறை இரவு பகலாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் அலுவலகமாகியது. அமிர்தலிங்கம் அடிக்கடி வந்து என்னைக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லும் அளவுக்கு அந்த இடம் எல்லோருக்கும் பழக்கப்பட்ட இடமாகியது. இரவு பகலாகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளிலும், கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதிலும் காலம் போனது. பரீட்சைக் காலத்திலும் எம்மால் படிக்க முடியாமற் போனது. பொருளாதாரப் பாடப் பரீட்சைக்கு முதல் நாள் இரவு குருநகரில் நடைபெற்ற இளைஞர் பேரவையின் கூட்டத்தில் பேசியது இப்பொழுதும் நினைவில் இருக்கிறது. பரீட்சை நேரத்தில் அதில் அக்கறை இல்லாது கூட்டங்களில் பேசித் திரிந்த செயல் சரியா தவறா என்பதை இப்போதும் என்னால் தீமானிக்க முடியாமல் இருக்கின்றது.

நான்கு பாடங்களிலும் சித்தியடைந்து அதில் இரண்டு பாடங்களில் C தரமும் எடுத்துக் கொண்டேன். அதாவது இரண்டு S தரமும் இரண்டு C தரமும். பரீட்சையில் சித்தியடைந்தாலும் ஆகா எனப் போற்றும்படி பரீட்சை முடிவுகள் அமையாதது மனதுக்குப் பெரும் வேதனையையும் ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்தது. ஆனால், வரதராஜப் பெருமாள், பிரான்ஸிஸ் போன்றவர்கள், “விடுதலைக்குப் புறப்பட்ட உனக்கு

எனடா பரீட்சை பற்றிக் கவலை” என என்னைக் கேலி செய்து இயக்க வேலைகளில், அரசியல் வேலைகளில் ஆர்வம் காட்டும்படி தூண்டினர். அதன் பிறகு நான் எனது வாழ்க்கையில் மீண்டும் உயர்தரப் பரீட்சை எடுக்கவும் இல்லை எடுக்க முயற்சிக்கவுமில்லை. நான் படிப்பைத் தொடராதது விட்டதில் என் தாயார் பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தார். என் தந்தையார் வழமைபோல் மௌனமாகிவிட்டார். எனது இரு அண்ணன்மார்களும் அவர்களுக்கே வெறுப்பு ஏற்படும்வரையில் திட்டித் தீர்த்தனர். எனது சகோதரி புஸ்பராணி மட்டும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர் எப்பவும் போல் எனக்குத் துணை நின்றார்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் முன்னின்று உழைத்த தமிழர் கூட்டணித் தலைவர் களின் பிள்ளைகளில் அமிர்தலிங்கத்தின் மகன் காண்டீபன், ஞானமூர்த்தி அப்பாவின் மகன் பட்டண்ணா, வி.தர்மலிங்கத்தின் மகன் சித்தார்த்தன் ஆகியோர் தன்னடக்கமாக, எம்முடன் இயங்கிய காலம் வரை, தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செயற்பட்டனர். பிற்காலத்தில் இவர்கள் எங்களுடன் கருத்தியல் ரீதியாக அல்லது செயற்பாட்டு ரீதியாக முரண்பட்டுப் போனாலும் இவர்கள் ஆற்றிய பங்கை என்னால் இங்கு குறிப்பிடாமல் விட முடியவில்லை.

காண்டீபன் சிறுவயதிலிருந்தே எனக்குப் பழக்கமானவர். நல்ல நண்பர் என்றுகூடச் சொல்லலாம். தமிழ் அரசுக்

கட்சியின் உடுவில் மாநாட்டில் இருந்து (11ஆவது மாநாடு) எமது அறிமுகம் தொடங்கியது. பின்பு அவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் ஆர்வமாக வேலை செய்தார். 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசுதின எதிர்ப்பு வேலைகளில் பல வன்முறைகளை எம்முடன் சேர்ந்து காண்டிபன் செய்தார். தந்தையின் 403 கறுப்புக் காரை எடுத்துக் கொண்டு தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைகளுக்காக எம்முடன் வந்துவிடுவார். தயங்காது, பின்வாங்காது எந்த வேலையைக் கொடுத்தாலும் செய்து முடிக்கக்கூடிய வன்மம் மிக்கவர். வேலைத்திட்டங்கள் சம்பந்தமான கருத்து மோதல்கள் தமிழர் கூட்டணியுடன் ஏற்படும் பொழுது, எம்முடன் துணை நின்று தன் தந்தையை எதிர்த்துத் திடமாக வாதம் செய்வார். எந்தப் போராட்டமானாலும் எம்முடன் முன் நின்றவர். இந்தியாவில் படிப் பதற்காக பெற்றோரால் அனுப்பப்பட்ட அவர் அங்கிருந்து கொண்டும் எம்முடன் தொடர்பாகவிருந்தார். உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் இரா. ஜனார்த்தனன் அவர்களால் எழுப்பப் பட்ட “மீண்டும் இலங்கை எரிகிறது” என்ற தலைப்பிலான புத்தகத்தை எனக்கு ஒருமுறை அனுப்பி வைத்தார். 1975ஆம் ஆண்டு இலங்கை திரும்பி வந்த அவர் என்னைச் சந்திக்க முயற் சிக்கவே இல்லை. தமிழர் கூட்டணியின ருடன் முரண்பட்டு, தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து நாம் வெளியேறிய காலம் அது என்பதனால் அவர் சந்திக் காமல் விட்டிருக்கலாம். 1989ஆம்

ஆண்டு விடுதலைப் புலிகளால் கொழும்பில் வைத்துக் கொல்லப்பட்ட அவரது தந்தை அமிர்தலிங்கத்தின் அஸ்தி, பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக சென்னை அண்ணாசாலையிலுள்ள தேவநேயப்பாவாணர் நூல்நிலைய மேல் மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளை, எனது இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தச் சென்றேன், சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பின் காண்டிபனைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டவர் கதறி அழுதேவிட்டார். அங்கு நின்ற பத்திரிகை யாளர் என்.ராமுடன் எமது பழைய நினைவுகளை மீட்டுப் பேசிக் கொண் டோம்.

தமிழர் கூட்டணியின் தோற்றத் துக்குக் காரணமான ஞானமூர்த்தி அப்பா தபால் திணைக்களத்தில் உத்தியோகத் தராக இருந்தவர். வல்வெட்டித்துறை நகரசபையின் தலைவராகவிருந்தவர். இவருடன் பழகுவதே ஓர் இனிமையான அனுபவமாகும். இவரது மூத்த மகன் சோதியண்ணா எமது போராட்டத்தின் ஆரம்பகாலம் முதற்கொண்டு அதனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். தமிழ் மாணவர் பேரவையின் செயற் பாடுகளில் பங்கு கொண்டவர். இவரது தம்பி பட்டண்ணா மிகவும் மெலிதான உடலமைப்பைக் கொண்டவர். போராட் டத்தில் அதிதீரத்தை எதிர்பார்த்தவர். தமிழர் கூட்டணியினர்மீது மிகவும் கோபமாகவிருந்தார். கூட்டணித் தலைவர்களின் கூட்டங்களில் அடிக்கடி குறுக்கிட்டு அவர்கள் மீதான தனது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்துவார்.

துரையப்பாவின் கொலைக்குப் பிறகு, தலைமறைவாக வாழ்ந்த பிரபாகரனும் அவரது சகாக்களும் பொருளாதார ரீதியாகக் கஷ்டப்பட்ட வேளையில் தன்னால் முடிந்த பண உதவி செய்தவர் பட்டண்ணா.

வி.தர்மலிங்கத்தின் மகன் சித்தார்த்தன் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் ஆரம்பகாலம் முதல் எம்முடன் பல வழிகளிலும் துணைநின்று உழைத்தவர். சித்தார்த்தனின் நண்பர்களான பாஸ்கரனும், கருணாநிதியும் முன்நின்று சாதனை படைத்தவர்கள். சித்தார்த்தன் பிற்காலத்தில் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்(புளட்) இயக்கத்துடன் சேர்ந்து வேலை செய்தார். பின்பு பேச்சு வார்த்தையில் பங்கு கொண்டார். இப்பொழுது தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (புளட்) இயக்கத்தின் தலைவராக இருக்கிறார். அத்துடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் இருக்கிறார். 1988ஆம் ஆண்டில் அமிர் தலிங்கத்துடன் சித்தார்த்தனைப் பார்த்தேன். இருவரையும் நான் கண்டது அதுவே கடைசித் தடவை. வரலாற்று ஓட்டத்தில் அதன் நெளிவு சுளிவுகளில் இப்படி எத்தனையோ பேர் வந்தனர் போயினர் நிற்கின்றனர்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையினர் கடுமையான சுமையுடன் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவேளை நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் என அறிவிக்கப்பட்டது. கீழைத் தேசங்களின் பண்பாடு, நடைமுறை, கலாச்சாரம், வாழ்க்கைமுறை

போன்றவைகளை அறிவதிலும் ஆய்வு செய்வதிலும் மேலை நாட்டவர்கள் ஆர்வமுடையவர்கள். அதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பே "கீழைத்தேயப் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி மையம்". இம்மையத்தின் மாநாடு 1964ஆம் ஆண்டு தை மாதம் டெல்லியில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் உலகமெங்கும் இருந்து வந்த பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் பங்குபற்றினர். இப்படிப் பங்கு கொண்டவர்களில், தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களை ஒன்று கூட்டி அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மன்றத்தைத் தொடக்கியவர் இலங்கையைச் சேர்ந்த தவத்திரு தனி நாயகம் அடிகளாராகும். இவருடன் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் க.பொ.இரத்தினம் ஆகியோர் இலங்கையிலிருந்து சென்ற தமிழர்களாகும். உலகின் பல நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் அல்லாத, ஆனால் தமிழ் மொழியின் மீது ஆர்வம் கொண்டவர்களும் அதை ஆராய்ச்சி செய்தவர்களும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் முன்னோடிகளாகப் பங்கு கொண்டனர். இதன் பயனாக முதலாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1966ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் மலேசியப் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் தொடங்கி வைக்க கோலாலம் பூரில் விமரிசையாக நடைபெற்றது. இரண்டாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இந்திய ஜனாதிபதி ஜாகீர் ஹுசைன் அவர்கள் தொடக்கி வைக்க சென்னையில் 1968 ஜனவரி 3ஆம் திகதி தொடக்கம் எட்டு நாட்கள்

கோலாகலமாக நடைபெற்றது. மூன்றாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பிரான்ஸின் தலைநகரமான பாரிஸில் 1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. இலங்கையில் இருந்து சென்று பாரிஸ் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் முயற்சியால் நான் காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துவது என்ற தீர்மானம் பாரிஸ் மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்டது. பிரான்ஸைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சீன் விலியோசா தலைமையில் பாரிஸில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் சு.வித்தியானந்தன், கலாநிதி க.கைலாசபதி, கமாலதீன் போன்ற தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களும் கலந்துகொண்டனர்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கையில் நடத்துவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இலங்கைக் கிளையினர் மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதா, கொழும்பில் நடத்துவதா என்பதில் பெரும் தெருச்சண்டையே போட்டு முடித்தனர். இறுதியில் கிளையின் தலைவர் கே.சி.தங்கராஜா, டொக்டர் ஆனந்தராஜா ஆகியவர்கள் இந்த இழுபறியில் ராஜினாமா செய்தனர். இதன் முழு விபரங்களையும் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அமைப்புக்குழுவில் இருந்து மாநாடு வெற்றிபெற மிகவும் கடுமையாக உழைத்த க.சச்சிதானந்தன் எழுதிய “எனது யாழ்ப்பாணமே” என்ற புத்தகத்தில் பார்க்கலாம். இம்மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில்

நடத்தக்கூடாது என அரசாங்கமும் அதன் ஆதரவாளர்களும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏராளம். கலாநிதி க.கைலாசபதியும், கலாநிதி கா.இந்திரபாலாவும் அரசாங்கத்தின் மனம் நோக்கக்கூடாது என்பதற்காக அம்மாநாட்டை பகிஷ் கரித் தமை வேதனையான விடயமாகும்.

எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் 1974 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் நடாத்துவதற்காகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. மாநாட்டு வேலைகளுக்குத் தொண்டர்கள் திரட்டப்படுவதாக அறிவித்தல் வந்தது. தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் படையிருக்கும் பொழுது இவர்களுக்கு என்ன கவலை என நினைத்துக் கொண்டேன். எமது எல்லாவித ஒத்துழைப்பையும் வழங்க வேண்டுமெனவும் அதை மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளரிடம் தெரிவிப்போம் எனவும் யாழ் கன்னியார்மடப்பெண்கள் கல்லூரிக்குப் பக்கத்திலிருந்த பொறியியலாளர் துரைராஜாவின் அலுவலகக் கட்டடத்தில் அமைந்திருந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் காரியாலயத்துக்கு நானும் சிவகுமாரனும் போனோம். அங்கு பொறுப்பாகவிருந்த சச்சிதானந்தன் அவர்களைச் சந்தித்தோம். அரசியல் சார்பில்லாத தாம் மாநாடு நடாத்துவதாகவும் அதில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையோ அதன் அமைப்பாளராகிய நானோ தம்முடன் சேர்ந்து வேலை செய்வதைத் தான் விரும்பவில்லை எனவும் மிகவும் அன்பாக

மனம் நோகாமல் மென்மையாகக் கூறினார். தேவைப்படின் அழையுங்கள், எமது ஒத்துழைப்பு என்றும் உண்டெனக் கூறினேன். கைகூப்பி நன்றி தெரிவித்தார். இதற்கிடையில் தான் இளைஞர் பேரவையில் இல்லை என்று சிவகுமாரன் கூறினார். சுச்சிதானந்தனுக்கு அப்போது சிவகுமாரனைத் தெரியாது. ஆகையால் சிவகுமாரனைத் தொண்டராகப் பதிவு செய்துகொண்டார்.

சுச்சிதானந்தன் மிகவும் மென்மையான மனிதர். அவருடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பல வேலைகள் செய்யவும், நெருங்கிய உறவுடன் பழகவும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. பின் நாட்களில் லெல்லாம் அரசியல் ரீதியான, அரசியலை அணுகும் வழிமுறை ரீதியாக, சமூகக் கலாச்சார கண்ணோட்ட ரீதியாக இவருக்கும் எனக்கும் சிறிய முரண்பாடுகள் இருக்கத்தான் செய்தன. அனைத்தையும் மனித நேயத்துடன் விவாதித்துக் கொள்வோம். இயக்கங்கள் என்று வந்த பின்பு நான் இந்த அமைப்பைத்தான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று வெளிப்படையாக எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் ஒப்புக்கொண்டதில்லை. ஆனால், அவர் ஓர் அமைப்பைச் சார்ந்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும். அதை அவரது முகத்துக்கு நேரே கூறினால் மெளனத்துடன் சிரிப்பார். அவ்வளவுதான். எந்தக் கட்டத்திலும் வன்முறையை எந்த உருவிலும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன் என அடித்துக் கூறுவார்.

கடல் நுண்ணுயிரியல் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அதில் பணியாற்றியவர். சுமார் 1970 ஆம் ஆண்டு காலங்களில் இப்படி ஆராய்ச்சியில் எந்த இலங்கையரும் ஈடுபடவில்லை என்றே எண்ணுகின்றேன். இதற்குப் பிறகு யாராவது இலங்கையர்கள் ஈடுபட்டார்களா என்பது தெரியவில்லை.

கொழும்பில் அமைந்திருந்த கடற்கொழில் அமைச்சின் கடற்கொழில் ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் ஆராய்ச்சி அலுவலராக கடமை புரிந்து கொண்டிருந்த இவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படைபடையாகச் சென்ற தமிழ் இளைஞர்களுக்கெல்லாம் கடவுச் சீட்டு (Passport) எடுப்பதற்கு உத்தரவாதக் கையொப்பம் (SPONCER) எதுவிதத் தயக்கமும் இன்றிக் கொடுத்தார். 1977 ஆம் ஆண்டில் பல நாட்கள் அவரது காரியாலயத்தில் அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது பலர் இந்த Sponcer சம்பந்தமாக வந்து போவதைக் கவனித்தேன்.

இன்று இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் பல சேவைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பது அறவழிப் போராட்டக் குழுவாகும். ஏழைகள், அகதிகள் போன்றவர்களுக்கு உதவுதல், விழிப்புணர்வுப் போராட்டங்கள் நடாத்துதல் போன்ற நல்ல பல சேவைகளை நண்பர் ஜீவகதாஸ் தலைமையில் அறவழிப் போராட்டக்குழு செய்து வருகிறது. அதை ஆரம்பித்து வைத்தது மட்டுமல்லாது, இவ்வமைப்பின் மூலம் பல போராட்டங்களை நடாத்திக் காட்டியவர்

சச்சிதானந்தன். இவர்களுடன் சேர்ந்து கைதடியில் நடந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன்.

சாதிக் கொடுமைகளைக் கண்டித்து அறவழிப் போராட்டக் குழுவால் கைதடி கிழக்குப் பிள்ளையார் கோவில் முன் மண்டபத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதே இந்த உண்ணாவிரதப் போராட்டம். மேற்படி கோவிலைச் சகல மக்களின் வழிபாட்டுக்கும் திறந்து விடும்படி போராட்டத்தில் பங்குகொண்டவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இப்போராட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் பங்கு கொண்டனர். உண்ணாவிரதத்தில் பங்குகொண்டவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சாவகச்சேரி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப் முகைதீன் பிச்சை, ஆ.துரைசிங்கம், எஸ்.தியாகராஜா, வண்ணை ஆனந்தன், முத்துக்குமாரசாமி ஆகியவர்களாகும். இப்போராட்டத்தை அறவழிப் போராட்டக் குழுவுடன் சேர்ந்து ஒழுங்கு செய்தவர்களில் கோவை நந்தன் மிக முக்கியமானவர். சச்சிதானந்தன் அவர்கள் இன்று சென்னையில் “காந்தளகம்” என்னும் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தை வெற்றியுடன் நடத்தி வருகிறார்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு பல எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மத்தியில் மக்கள் ஆதரவுடன் நடாத்தப் பட்டது. எத்தனை விதமான தடைகள், எத்தனை விதமான நெருக்குவாரங்கள், கெடுபிடிகள் அரசு தரப்பிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டன என்பதைச்

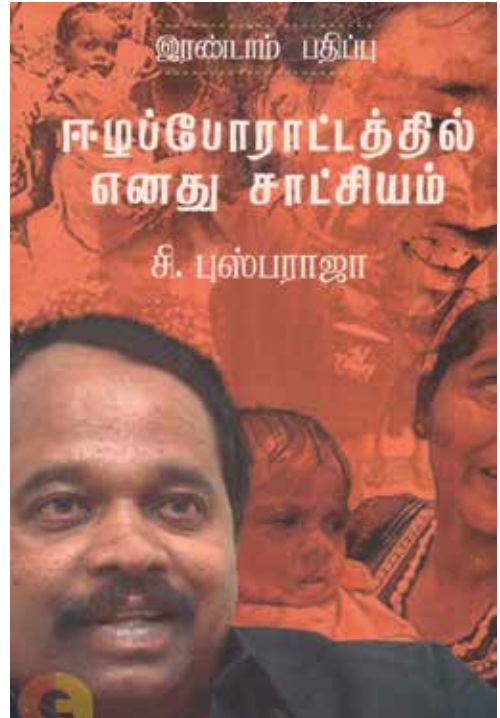
சச்சிதானந்தனின் “எனது யாழ்ப்பாணமே” புத்தகத்தில் பார்க்கலாம். நாங்கள் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகப் பங்கு பற்றவில்லையே தவிர, வெளியே எமக்கு நிறைய வேலைகள் இருந்தன. உதாரணமாக, வெளியிடங்களிலிருந்து வந்த எமக்குத் தெரிந்தவர்களை வசதியாகத் தங்கவைத்தல், மாநாடு நடக்கும் இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லல் போன்ற வேலைகளை நாம் செய்யவேண்டியிருந்தது. அத்துடன் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் செயலாளர் செல்லச்சாமி, தம்புவில் சிந்தாத்துரை போன்றவர்களை இளைஞர்களைச் சந்திக்க வைத்து உரையாடல் ஏற்பாடுகளையும் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அதைவிட மலையகத் திலிருந்து பெண்கள் உட்பட ஒரு குழு வந்திருந்தது. மாநாட்டுக்கு உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் இரா. ஜனார்த்தனன் இரகசியமாக வந்த செய்தியை அமிர்தலிங்கம் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த வீடொன்றில் தங்கியிருந்த ஜனார்த்தனனை சந்தித்தேன். ஜனார்த்தனனுக்கு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை சிவகுமாரனே செய்தார். ஆனால் அவர் அந்த ஏற்பாடு தேவையற்றது என கூறிவிட்டார்.

மாநாட்டின் இறுதிநாள் யாழ்ப்பாணம் பாம்கோட்டில் (Palm Court) மாபெரும் விருந்து நடந்தது. அதில் பங்குபற்றுமாறு சச்சிதானந்தன் வெளிப்படையாகக் கேட்டிருந்தார். தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு நடந்த அத்தனை நாட்களும், அதாவது 03.01.1974 தொடக்கம்

10.01.1974 வரை தினமும் காலையிலேயே மாநாட்டுக்கு வந்து இரவுவரை அலைந்ததில் அனைவரும் களைப்புற்றுக் காணப்பட்டோம். 10.01.1974ஆம் திகதி மாலை நான்கு மணிக்கு முக்கியமான இருவரை அமிர்தலிங்கம் வீட்டுக்கு அழைத்து வருவதாகவும் அங்கு சில முக்கியமான பேச்சுக்கள் நடத்தவும் திட்டமிட்டிருந்தோம். அதன்படி நானும் ஹற்றனிலிருந்து மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த சாந்தியும் அமிர்தலிங்கம் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். திட்டமிட்டபடி சந்திப்பை முடித்துக்கொண்டு யாழ் நகர திரும்பிய நாம் அந்த இருவரையும் அனுப்பிவைத்துவிட்டு, யாழ் சுபாஸ் கபேயில் தேநீர் அருந்தச் சென்றோம். என்னுடன் சாந்தியும் இருந்தார்.

1974ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 10ஆம் திகதி தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளாகும். அன்று பின்னேரம் யாழ் வீரசிங்க மண்டபம் முன்றலில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் நடந்த பயங்கர நிகழ்வின்போது உண்மையாக நான் அங்கு இருக்கவில்லை. நான் சுபாஸ் கபேயில் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பெருந்திரளான சனங்கள் அங்கும் இங்கும் எனக் கதறியவண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் உயிருக்கு பயந்து ஓடுவதுபோல் தென்பட்டனர். உடனே வெளியே வந்து என்ன நடந்தது என அறிய முயன்றேன். பொலிஸ் சுடுகின்றனர், பொலிஸ் குண்டெறிகின்றனர் என ஆளுக்கொரு தகவல் சொல்லிக்கொண்டு சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது

அங்கு வந்த பூநகரி மரியதாஸ் நடந்த விபரங்களைக் கூறினார். நான் சாந்தியைக் கையில் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வீரசிங்க மண்டபத்தை நோக்கி ஓடினேன். முடியவில்லை; சனங்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிவிட்டபடி, ஏறி மிதித்தபடி ஓடினர். அப்பொழுது எனது சகோதரி புஸ்பராணி, சிவகுமாரன் போன்றவர்கள் வருவதைக் கண்டேன். விபரம் கூறிய சிவகுமாரன் சனங்களைப் பாதுகாப்பாக பஸ்களில் ஏற்றி அனுப்புவோம், வாருங்கள் ஒழுங்குகள் செய்வோம் என்றார். கூட்டத்தினை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியாமல் போய்விட்டது. “பயப்படாதீர்கள், ஓடாதீர்கள்” என நாம் கத்திய கத்தல்கள் யார் காதிலும் விழவில்லை. பஸ்

வண்டிகள் இளைஞர்களால் எடுத்து ஓட்டப்பட்டன. சனங்களை ஏற்றி அனுப்பிவிட ஒரு பஸ்ஸை சிவகுமாரனே எடுத்து ஓட்டினார். நல்ல பயிற்சி இல்லாததால் பஸ் அங்கும் இங்கும் ஓடி மதிலில் மோதியது. ஒரு மாதிரியாக சனங்கள் அனுப்பப்பட்டனர்.

அன்றைய இரவு சி.கந்தகுமார், வே.கேசவன், ப.சரவணபவன், கி.சிவா னந்தம், வ.யோகநாதன், இ.தேவரட்ணம், பி.சிக்மறிலிங்கம், சி.ஆறுமுகம், சி.பொன்னுத்துரை ஆகிய ஒன்பது தமிழர்களைப் பலி கொண்டது. நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் படுகாய மடைந்தனர். இந்நிகழ்ச்சியால் இளைஞர்கள் கொதித்து போயினர். சிவகுமாரன் பைத்தியம் பிடித்தவர்போல்

காணப்பட்டார். இந்தக் கொலைகளுக்குக் காரணமான யாழ் பொலிஸ் உதவி அதிபர் (ASP) சந்திரசேகராவைக் கொல்வேன் எனச் சிவகுமாரன் சபதம் போட்டார். அவரது நியாயமான கோபத்தையும் உணர்ச்சியையும் புரிந்துகொண்டேன். சிவகுமாரனுடன் பழகியவர்களுக்குத் தெரியும் அவரைப் பற்றி. ஒரு மனிதனில் இரு மனிதர்கள் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவார்கள். மிகவும் குழந்தை மனம் கொண்ட, இனிய முகத்துடன், பண்பாக மற்றவர்களுடன் பழகும் அன்புள்ளம் கொண்ட சிவகுமாரன் ஒன்று. அடுத்தது கோபம் வந்தால் தணலாகி மற்றவர்களால் நெருங்க முடியாத, தவறு செய்பவர்களை மன்னிக்காத, சமூகச் சீரழிவுகளைக் கண்டு பொறுக்காத, செயல் என்று வந்துவிட்டால் யாராலும் தடுக்க முடியாத சிவகுமாரன். அவர் குழந்தைமுகம், சிங்கமுகம் கொண்ட ஒரு மனிதர். 1970ஆம் ஆண்டு தரப்படுத்தல், 1972ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியல் அமைப்பு, 1974ஆம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என அரசின் செயல்கள் தொடர்ந்து இளைஞர்களை வன்முறையை நோக்கி விரட்டின.

நன்றி: ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம். சி.புல்பராஜா. புத்தாந்தம் 621310: அடையாளம், 1204-05, 2வது மாடி, கருப்பூர் சாலை, 1வது பதிப்பு, டிசம்பர் 2003. (சென்னை: சேகர் ஓஃப்ஸெட்). 632 பக்கம், புகைப்படங்கள், விடை: குறிப்பிடப்படவில்லை, அளவு: 21x14.5 சமீ. ISBN 81- 77200-28-3.

தமிழைப் பாதுகாக்கும் கேடயங்களை நாமேதான் செய்தாகவேண்டும்

விருபா குமரேசன்

ஈழத்தின் தமிழ்ப் புலமைத்துவச் செயற்பாடுகள்
- வரலாறு, பாத்தியதை

தமிழ் மொழி, தமிழ் இனம், தமிழர் தாயகம், தமிழ் எழுத்து தொடர்பிலான ஈழத்தின் புலமைத்துவச் செயற்பாடுகள் என்பது பல வகைகளில் பலரால் காலாதி காலமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இப்புலமைத்துவச் செயற்பாடுகளின் உச்சமென்பது கடந்தகாலத்தில் வரலாறு விட்டுச் சென்ற தடயங்களைத் தேடித் தொகுத்து ஆவணப்படுத்தி எதிர்காலத் தில் ஆராய்ச்சிக்கு உதவி செய்யும் ஆய்வு மூலங்களாகத் தருதலாகும். புலமைத் தளத்தில் ஈழத்தவர்களின் தொகுத்து ஆவணப்படுத்தல் முயற்சி என்பது சைமன் காசிச் செட்டி அவர்களின் "தமிழ் புளுராக்" (Tamil Plutarch) மூலம் தொடங்கிய உயரிய இத்தமிழ்த் தொண்டு இன்றுவரை அறுபடாது தொடர்ந்துவரும் ஒரு பாரம்பரியமாகும். அறிவுசார் புலமைத்துவத் தளத்தில் ஈழத்தவர்களின் இப்பங்களிப்புகள் மிகவும் காத்திரமான முன்முயற்சிகளாகவும், காலங்கடந்தும் ஆய்வுவெளிகளைத் திறந்துவைக்கும் ஆவணங்களாகவும் உள்ளன.

சைமன் காசிச் செட்டியின் தொடர்ச் சியாக ஆணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை

பாவலர் சரித்திர தீபகம் (1886) தந்தார், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் (1916) படைத் தார், வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் அவர்களால் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் (1939) நூலும், ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் (1967) - மு.கணப திப்பிள்ளை அவர்களாலும் தொகுத்துத் தரப்பட்டன. இவை யாவுமே தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் வரலாறுகளி னூடாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினைக் கூறும் ஆவணங்களாகும்.

தொல்காப்பியம், கலித்தொகை போன்ற தொல்தமிழ் எழுத்துகளைப் பல்வேறு ஓலைச் சுவடிப் பிரதிகளை அலைந்து திரிந்து தேடியெடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, பாடவேறுபாடுகளைத் தன் ஆராய்ச்சித்திறனால் கண்டறிந்து களைந்து, அச்சுவாகன மேற்றித் தெளி வான பதிப்புகளாகத் தந்த தமிழ்ப் பதிப்புலக முன்னோடி சி.வை. தாமோதர னார் செய்த பணி அறிவுசார் ஆவணப் படுத்தலே.

தமிழின் முதற் கலைக்களஞ்சியமான அபிதானகோசம் (1902) தந்த ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை, அதுவரை காலமும் வெளிவந்த தமிழ் அகராதிகளில் காணப்

படாது விடுபட்ட சொற்களைத் தொகுத்து அச்சொற்களுக்கான இலக்கிய ஆதாரங்களையும் இணைத்துத் தமிழ்ச் சொல்லகராதி (1904) தந்த வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை, முதன்முதலாக தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு “தமிழ்மொழி ஒப்பியல் அகராதி” (1938) எனும் பெயரில் தமிழ்ச்சொற்களின் வேர்களைக் கண்டறிந்து தந்த “சொற்கலைப் புலவர்” சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகியோரும் தொகுத்தலினூடாக ஆவணப்படுத்தலையே செய்துள்ளனர்.

“ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட தமிழர்” (1904) என்ற தமிழர்களின் வரலாறு நூலைத் தந்த வி. கனகசபைப் பிள்ளை அவர்களால் தமிழர் தொல்வரலாறும், ஆங்கிலத்தில் ஆனந்தக் குமாரசாமி அவர்களால் எழுதப்பட்ட “சிவ நடனம்” (1918) போன்ற நூல்களின் மூலமும் அக்காலத்தில் வெளிவந்த பல முன்னணி ஆய்விதழ்களில் அவரால் எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளால் தமிழர் சமூக வாழ்வியல் வரலாறும், விபுலானந்த அடிகளால் எழுதப்பட்ட “யாழ் நூல்” என்ற தமிழிசை ஆராய்ச்சி நூலால் தமிழர்களின் கலைவரலாறும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டன.

தமிழியல் ஆய்வை மேற்கொண்ட பல அறிஞர்களுள் ந.சி.கந்தையா முதன்மையானவர். செந்தமிழ் அகராதி, தமிழ் இலக்கிய அகராதி, தமிழ்ப் புலவர் அகராதி, காலக்குறிப்பு அகராதி, திருக்குறள் அகராதி போன்ற அவரது அகராதிகள் தமிழ் அகராதித் துறையில் அவருக்குத் தனித்துவமான இடத்தை பெற்றுத் தந்தன. இதுவும் அடிப்படையில்

தொகுத்து ஆவணப்படுத்தல் வகையினவே.

ஈழத்தவர்களின் முதலாவது புலப் பெயர்வான மலாயா இடப்பெயர்வை மலாயா மான்மியம் (1930) எனும் பெயரில் ச. முத்துத்தம்பி பிள்ளை அவர்களும், அதன் தொடர்ச்சியாக “மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூர் நாடுகளில் வாழ்ந்த இலங்கையர்களின் நூறு ஆண்டுகள்” என்ற வரலாற்று நூலை மலேசியாவில் வாழ்ந்த இலங்கையரான எஸ். துரைராஜ சிங்கம் அவர்களும் தொகுத்து ஆவணப்படுத்தியுள்ளனர்.

கலாயோகி ஆனந்தக் குமாரசாமியின் எழுத்துக்களையெல்லாம் முதன்முதல் தேடித் தொகுத்துப் பட்டியலாக்கம் செய்து ஆவணப்படுத்தியவரும் மலேசிய எஸ். துரைராஜசிங்கம் அவர்களே.

சுவாமி விபுலானந்தரின் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சொற்பொழிவுகள், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் என்பவற்றின் தொகுப்பாவணங்களாக விபுலானந்தத் தேன், விபுலானந்த வெள்ளம், விபுலானந்த செல்வம், விபுலானந்த ஆய்வு, விபுலானந்தர் கவிதைகள், விபுலானந்தக் கவிமலர், விபுலானந்த அமுதம், விபுலானந்தச் சொல்வளம், விபுலானந்த அடிகள் என்னும் நூல்கள் மட்டக்களப்பு அருள் செல்வநாயகம் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு அகராதி (1997) - எஸ். ஆறு முகம், மேன்மக்கள் சரித்திரம் (1930) - சு.இரத்தினசாமி ஐயர், உத்தியோகர் லக்ஷணக் கும்மி (1936) போன்ற

தொகுப்பு ஆவண நூல்களும் ஈழத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் நோக்குநூல்களையும், ஆதார நூல்களையும், ஆராய்ச்சிக் களங்களையும் உருவாக்கிய ஈழத்தறிஞர்களின் ஆவணப் படுத்தல் முயற்சிகள் யாவும் அடிப்படையில் தமிழின் இருப்பை வளப்படுத்தும், வலுப்படுத்தும் அறிவுசார் ஆய்வுச் செயல்களாகும்.

இவை யாவற்றுக்கும் மேலான சிகரமாகத் தமிழ்மொழியின் ஆராய்ச்சித் தலைமைப்பீடமெனக் கருதக்கூடிய சிந்தனைச் செயலணியை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என உருவாக்கித் தந்தவர் எங்கள் தனிநாயக அடிகளாவார். 1951ஆம் ஆண்டில் அடிகளார் முதன் முதலாக வெளிப்படுத்திய எண்ணக்கரு 1964 ஆண்டில் செயல்வடிவம் பெற்றது. 1952-1964 இடைப்பட்ட காலத்தில் அடிகளாரால் நடாத்தப்பட்ட "தமிழ்க் கல்ச்சர்" ஆய்விதழ் மூலம் அடிகளார் பெற்றுக் கொண்ட உலகளாவிய ஆராய்ச்சியாளர்களின் தொடர்பு இதனைச் சாத்தியப்படுத்தியது.

கடந்த ஐநூறு ஆண்டுகள் காலப் பரப்பில் முறையான தமிழரசு இல்லாது, அதிகாரம் இல்லாது, சாதாரண தமிழ் மக்களால் காப்பாற்றப்பட்டு, இன்றைய கணினி யுகத்திலும் தமிழ்மொழி உயிர்ப்புடன் தொடர்கிறது. தமிழ்மொழி தொடர்பில் உருவான மிகச் சிறந்த சிந்தனையாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தையும் அதன் உலகளாவிய ஆராய்ச்சி மாநாடுகளையும் கொள்ளலாம். பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களை

யும், ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுவரும் ஆய்வாளர்களையும் ஒரே குடையின்கீழ் குறித்த கால இடைவெளியில் நடாத்தப்படும் மாநாடுகளில் நேரடியாகச் சந்தித்துக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்கான களமாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினை உருவாக்கியதென்பது தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த பெரும் நற்பேறு.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளைப் பார்த்து மற்றைய பல இந்திய மொழிகளிலும் உலக மாநாடுகள் நடாத்தப்படும் மரபு தொடங்கியமை, அடிகளார் வெளிப்படுத்தியது மிகச் சிறந்த உன்னத சிந்தனை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் பெரும் சான்று.

**என்.செல்வராஜா அவர்களின் தொகுப்பு -
ஆவணக் கேடயம்**

இவ்வாறான ஒரு பெரும் சிந்தனைச் செயல்வடிவின் தொடர்நிகழ்வாக நான் காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இலங்கையில் நடாத்தப்படும் என்று பாரிஸ் மாநகரில் நடைபெற்ற மூன்றாவது மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ஆம் ஆண்டில் நடாத்தப்பட்ட நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பிலான சர்ச்சைகள், செய்திகள், இறுதிநாள் அவலங்கள், விசாரணை அறிக்கைகள், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எழுச்சி, மாநாட்டின் பின்னரான சூழ்நிலை போன்றவற்றின் தொடர்பில் அச்ச ஊடகத்தில் வெளியானவற்றை தன்னுடைய தளாராத தேடலின் மூலம் ஒரே இடமாகத் தொகுத்து ஆவணப்

படுத்தியுள்ளார் ஈழத்து ஆவணப்படுத்தல் முன்னோடியான நூல்தேட்டம் என். செல்வராஜா அவர்கள். பகீரதப் பிரயத் தனமான இம்மாபெரும் வேலையை அவரைத் தவிர வேறெவராலும் சிந்தித்துக் கூடப் பார்க்கமுடியாதென்பது என் கணிப்பு.

என்.செல்வராஜா அவர்களின் இத் தொகுப்பு நூலை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, எதிர்காலத்தில் தமிழ் ஆய்வு செய்ய முற்படும் ஒரு ஆராய்ச்சி மாணவனுக்கு நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பிலான வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ளமுடியும். அம்மாணவனின் சிந்திக்கும், அலசும் ஆற்றலிற்கேற்ப புதியதொரு மீள்வாசிப்பினையும் கண்டடையலாம்.

எந்தவொரு நிறுவனத்தின் நிதி ஆதரவுமின்றித் தனியொருவராக ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களை நூல்தேட்டம் தொகுப்பு வரிசைகளாக கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆவணப் படுத்திவரும் என். செல்வராஜா அவர்களை நாம் வாழும் காலத்து சைமன் காசிச்செட்டியாகவோ அல்லது சி. வை. தாமோதரனாராகவோ தான் நான் உணர்கிறேன் என்பது மிகைப்படுத்தல் அல்ல உள்பூர்வமான வெளிப்பாடு.

“நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு அதன் ஆய்வுகளுக்காக வரலாற்றில் இடம்பெறுவதைவிட ஈழத்தமிழினத்தின் எழுச்சிக்கு வித்திட்ட ஒரு நிகழ்வாகவே வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளதை நான் பார்க்கின்றேன்” என்று தொகுப்பாசிரியர் என்.செல்வராஜா அவர்கள் நூலின் சரவைப் பிரதியுடன் அனுப்பிவைத்த வழிகாட்டற்

குறிப்பு உணர்த்தும் திசைவழியே நானும் செல்கிறேன்.

**தனிநாயக அழகாளரின் சிந்தனையும்,
தமிழ் கல்ச்சீர் ஆய்விதழும்**

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் பிரச்சனைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களைக் கண்டறிவதற்கு நாம் சில ஆண்டுகள் பின்னோக்கிப் பயணித்துச் செல்லவேண்டும். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தோற்றம் எதன் தொடர்ச்சி என்பதை அறியவேண்டும்? எந்த அடிப்படை எண்ணக்கருவிலிருந்து ஏற்பட்ட தென்பதனை அறியவேண்டும்? இதற்கு நாம் 1951ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி பரமேஸ்வரா கல்லூரியில் நடைபெற்ற நான்காம் தமிழ் விழாவிலே தனிநாயக அடிகளார் ஆற்றிய உரையைப் பார்க்கவேண்டும்.

“இந்திய வரலாற்று நூல்களை எடுத்து நோக்குமின் Discovery of India என்றும், History of Indian Literature என்றும் பலபடப் புனைந்து வெளிவரும் ஏடுகளை விரித்துப் பார்பின் மாக்ஸ் முல்லர் (Max Müller), வின்றானிட்ஸ் (Winternitz, M.) போன்றவர் முதலாகப் பலரும், வடமொழி இலக்கியத்தின் பெருமையையே விரித்துக் கூறுவர். அவ்விந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றிலே, தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றியோ, திராவிட நாகரிகத்தைப்பற்றியோ, ஒரு சொல்லேனும், ஒரு குறிப்பேனும், ஒரு கருத்தேனும், காணக்கிடையா. இந்தியப் பண்பு, இந்திய நாகரிகம், இந்தியக் கலைகள், இந்திய மொழிகள் என அவர் மொழிவனவெல்லாம், திராவிடப் பண்பு, திராவிட நாகரிகம், திராவிடக் கலைகள்,

திராவிட மொழிகள், இவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆயினும், பல்லாண்டுகளாக, நடுவுநிலை கடந்தோர் பலர், இவ்வுண்மையை மறைத்தும், திரித்தும், ஒழித்தும் நூல்கள் யாத்தமையின், இன்று இவ்வுண்மையை எடுத்துக் கூறுவதும், மக்கள் மனத்தில் ஐயம் விளைப்பதாக இருக்கின்றது. அங்ஙனம் எடுத்துக் கூறுதற்கும், பெரிதும் மனத்துணிவு வேண்டற்பாலதாயிற்று. தமிழராகிய நாமும், நமது இந்திய மொழிகளிலேனும், நம் தமிழைப் பற்றிய உண்மைகளை இதுகாறும் கூறினேம் அல்லேம்.

“மெய்யுடை யொருவன்
சொலமாட்டாமையால்
பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே.”
“பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன்
மையினால்
மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே.”

ஆதலின், உலகம் நம்மை உணராமலும், நாமே நம்மையுணராமலும், பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு, நாமமது தமிழர் எனக்கொண்டு, இங்கு உயிர் வாழ்ந்து வந்துள்ளோம். இன்று இத் தமிழ்க் கோயிலில் நிகழும் தமிழ் விழா, உலகில் தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும், தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் நிலை நாட்டும் புதியதோர் இயக்கத்தை உண்டாக்க வல்லதாயின், அது தமிழ் மக்களுக்கே பெருமை தருதலால், நாம் அனைவரும் நமக்கே நன்மை பல பயக்கும் நற்றொண்டைச் செய்தோமா வோம்.”

(தமிழ்த்தாது, திருத்திய மூன்றாம் பதிப்பு (1961), பக்கம் 28,29)

தமிழ்நாட்டின் பெருமையையும், தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் நிலை நாட்டுவதற்காகப் புதியதோர் இயக்கம் உருவாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும், தமிழ் மொழியைக் காக்கும் ஒரு செயலாக நம் தமிழைப் பற்றிய உண்மைகளை நாமே பிறமொழிகளில் எடுத்துக்கூறவும் வேண்டுமென்பதையும் அடிகளார் உணர்ந்தது மட்டுமல்லாமல் அதனைச் செயற்படுத்தவும் முனைந்தார். ஆங்கிலத்தில் ‘தமிழ் கல்ச்சர்’ (Tamil Culture) என்ற ஆய்விதழை வெளியிடத் தொடங்கினார். இது தமிழ்மொழியைப் பாதுகாக்கும் ஒரு காவற்செயல். உலகத்தின் தொடர்பு மொழியான ஆங்கிலத்தில் தமிழ் தொடர்பிலான உண்மைகளை வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழியல் உலகின் அனைத்து நாடுகளிலுமுள்ள ஆய்வாளர்களைச் சென்றடைய வைத்தார். 1950இற்குப் பிற்பட்ட உடனடிப் பத்தாண்டுகளில் மேலைத்தேய நாடுகளில் அதிகளவு ஆய்வாளர்கள் தமிழ் மொழியின்பால் ஈர்க்கப்பட்டமைக்கு அடிகளார் மேற்கொண்ட உலகப் பயணங்களும், அடிகளார் தமிழ்த் தூதுவராகச் செயற்பட்டமையுமே காரணமாகும்.

தனிமனிதனான அவரது தாய்மொழி காக்கும் செயலிற்கு வேண்டிய அறிவுத் திறனும் மொழித்திறனும் அடிகளாரிடத்தே இருந்தாலும், அதனைச் செயல்வடிவமாக்கும் வேளையில் அதற்கு வேண்டிய நிதிவளமும் ஆளணிவளமும் அவருக்குத் தேவைப்பட்டன.

இந்தியாவின் தென்பகுதிக்கான பிராந்திய மேலாளராக வங்கிப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற ஆ. சுப்பையா

அவர்கள் வள்ளலாகவும், அடிகளாரின் வலதுகரமாகவும் செயற்பட்டு உதவினார். இவரது வீட்டு முகவரியே தொடக்கத்தில் தனிநாயக அடிகளாரின் சென்னைத் தொடர்பு முகவரியாகவும், பின்னர் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் முகவரியாக, அலுவலகமாக 1981ஆம் ஆண்டுவரை இயங்கியுள்ளது.

இந்தியாவிலிருந்து தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், வ.ஐ.சுப்பிரமணியம், இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, ஆ.சிதம் பரநாத செட்டியார், கா.கா.பிள்ளை, பம்பாய் பி. ஜோசப், பூனே சுனிக்குமார் சட்டர்ஜி, தூத்துக்குடி பவுல் நாடார் போன்ற சான்றோர்கள் அடிகளாரின் “தமிழ் கல்ச்சர்” ஆய்விதழின் வளர்ச்சிக் குப் பக்கபலமாகத் துணைநின்று பங்களித்தனர்.

Jean Filliozat, Arno Lehmann, Kamil Zvelebil, John Ralston Marr, Herbert Arthur Popley, Leopold S. J. Bazou, Henry J. Heras, M. Andronov, V. A. Makarenko, Murray Barnson Emeneau, Jr. Edgar. C. Knowlton போன்ற ஐரோப்பிய, ஸ்கன்டிநேவிய, ரஷ்ய மற்றும் அமெரிக்க ஆய்வாளர்களும் தங்கள் ஆய்வுகளைத் ‘தமிழ் கல்ச்சர்’ ஆய்விதழினூடாக வெளியிட்டு அடிகளாரின் சிந்தனைக்கு வலுச்சேர்த்தனர்.

இந்த வகையில் இலங்கையின் சி.அரசரட்ணம், கா.பொ. இரத்தினம், எச். டபிள்யூ. தம்பையா, ஆ. சதாசிவம், ஏ. ஜே.வில்சன், சு. வித்தியானந்தன், வை.கா. சிவப்பிரகாசம், சா. ஜெ. குணசேகரம், தாவீது அடிகளார், பீ. பி. ஜெ. ஹேவவாசம் போன்றோர் தொடர்ந்து பங்களித்திருந்தனர்.

‘தமிழ் கல்ச்சர்’ ஆய்விதழின் தொடர்ச்சியே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடாத்துதல் தொடர்பில் சென்னையிலுள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ச்சிக்கழகத்தினூடாக தமிழ்நாட்டு அரசுடன் அடிகளார் மேற்கொண்ட உரையாடல் முயற்சிகள் 1962ஆம் ஆண்டில் மாநாட்டினை நடத்துவதற்கான சூழ்நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை. தொடர்ந்து 1964ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாட்டில் மாநாட்டினை நடாத்துவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் வெற்றியளிக்கவில்லை. அடிகளாரின் இம் முயற்சிகளுக்குச் சென்னைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ச்சிக் கழகம் தொடர்ச்சியாகத் துணைநின்றது. எனினும், தமிழ்நாட்டில் மாநாடு நடாத்தும் சூழ்நிலை எட்டப்பெறவில்லை. முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை மலேசியாவில் நடாத்துதல் என்பது அடிகளாரினால் மட்டும் முன்முடிவோடு தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. அவரது பெருவிருப்பென்பது தமிழ்நாடுதான். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடாத்தப்படுவதற்கு மிகவும் பொருத்தமான அச்சாணியாக தமிழ்நாடு இருக்குமென்பது அடிகளார் எண்ணமாக இருந்தாலும், இம்மாநாட்டினை தமிழ்நாட்டில் நடாத்த என்று 1961 முதல் 1964 வரையான நான்காண்டுகள் அடிகளார் அலைந்துதிரிந்து எடுத்த முயற்சிகள் பலன்தரவில்லை. தமிழ்நாட்டில் அதற்கான சூழ்நிலை கூடிவராத நிலையிலேயே முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மலேசியாவில் நடாத்தவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

இரண்டாயிரத்து ஐநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுப் பழமையுடைய தமிழ்

மொழியின் உண்மைகளை, தனிநாயக அடிகளாரின் சிந்தனையில் உதித்த “தமிழ் கல்ச்சர்” ஆய்விதழினூடாக வெளியிடத் தொடங்கிய தனிமனித முயற்சி, அதன் அடுத்த கட்டமாக நிறுவனமயப்படுத்தப்பட வேண்டிய பக்குவத்தினை அடைகிறது. ஆய்விதழில் பங்களித்த ஆய்வாளர்கள் பலரும், அவர்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்திய ஆய்வு நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் போன்ற நிறுவனங்களும், தமிழ்நாடு அரசு நிறுவனங்களும் அடிகளாருக்குத் துணை நிற்கும் காலச்சூழ்நிலையான 1964ஆம் ஆண்டில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் தொடங்கப்பட்டது. முதலாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1966ஆம் ஆண்டில் மலேசியாவில் இடம்பெறு மெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மாநாட்டின் ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்குத் துணைநிற்கும் நிலையில் சில நாடுகளில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தேசியக் கிளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

ஆங்கிலத்தில் “தமிழ் கல்ச்சர்” ஆய்விதழ் வெளியிடப்பட்டதைப் போன்றே, தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளும் ஆங்கிலத்திலே நடைபெறத் தொடங்கின. இதன் அடிப்படைக் காரணம், உலகிற்குத் தமிழைக் கொண்டுசெல்லுதலே; உள்ளூரில் குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டுதல் அல்ல. அதேபோன்று அடிகளாரின் ஆய்விதழின் வெளியீட்டிற்குக் கடந்த பன்னிரு ஆண்டுகளாகப் பங்களித்துத் துணைநின்றவர்களே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் நிர்வாகக் குழுவிலும், தேசியக் கிளைகளிலும் பங்கெடுப்பதென்பதுமான

நிலை காணப்பட்டது. முதற்கட்டப் பயணத்தில் துணைவந்தோர் இரண்டாம் கட்டத்திலும் உடன் பயணிப்பதென்பது இயல்பானதே.

முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பிலான பரப்புரை, இலங்கைக்கிளையின் உருவாக்கம் தொடர்பில் தனிநாயகம் அடிகளார் இலங்கை வந்தபோது, கொழும்பிலுள்ள கறுவாக்காடு (Cinnamon Garden) பகுதியில் வாழ்ந்துவந்த நீதிபதி எச்.டபிள்யூ. தம்பையா அவர்களின் வீட்டிலேயே ஆலோசனைக் கூட்டத்தினைக் கூட்டி ஆலோசித்துள்ளார். இலங்கை இரு தேசங்களின் கூட்டு என்பதைச் சட்ட ரீதியாகப் பிரித்துக்காட்டும் போத்துக்கீசர் காலத்துத் தேசவழமைச் சட்டம் தொடர்பில், “தமிழ் கல்ச்சர்” ஆய்விதழில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர் நீதிபதி எச். டபிள்யூ. தம்பையா என்பதை இந்த இடத்தில் நினைவில் கொள்ளுதல் அவசியம்.

11.11.1965 அன்று பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தொடர்பில் விளக்கம் தரும் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக்கிளை தனிநாயக அடிகளாரினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

இலங்கைக்கிளையும் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடும்

இலங்கைக்கிளையின் தலைவராக நீதிபதி எச்.டபிள்யூ. தம்பையாவும் உறுப்பினர்களாக பேரா. வி. செல்வநாயகம்,

கலாநிதி ஆ. சதாசிவம், பேரா. ஏ. டபிள்யூ. மயில்வாகனம், கலாநிதி ஏ. ஜே.வில்சன், பேரா. க.குலரத்தினம், திரு. கே.சி.தங்கராஜா, திரு.ச. அம்பிகை பாகன், திரு. கே. செல்வநாதன் போன்றோரும் பொறுப்பேற்றனர்.

1970களில் இலங்கையில் ஆட்சிக்கு வந்த இடதுசாரி ஸ்ரீமாவோ அரசாங்கத்துடன் நெருக்கமானவர்களாக இருந்த நீதிபதி எச். டபிள்யூ. தம்பையா, கே. சி.தங்கராஜா போன்றவர்களின் ஒருசில பிரமுகரிசச் செயல்களும், ஸ்ரீமாவோ அரசின் தமிழ் தொடர்பான விடயங்களுக்கு ஆலோசனைப் பொறுப்பாக இருந்த செல்லையா குமாரசூரியர் அவர்களின் செல்லப்பிள்ளையாக இருந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிர்வாக உறுப்பினர்களின் அரச அடிவருடி மனப்பாங்குமே இலங்கை அரசு தமிழர்களுக்கும் மாநாட்டிற்கும் எதிரான நிலைப்பாட்டினை எடுப்பதற்குக் காரணமாகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்பது சிங்கள எழுத்தாளர்களையும் இணைத்து இயங்கிய அமைப்பு அல்ல, அமைப்பின் பெயர் அவ்வாறு இருந்தாலும் அது முழுமையாகத் தமிழர்களால் நிரப்பப்பட்ட அமைப்பாகவே இருந்தது. க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி போன்றோரின் முழுமையான நிர்வாக வழிகாட்டலில் இயங்கிய அமைப்பு என்றும் அதனைக் கூறலாம். போதிய புரிதல் இல்லாத இச்சிறு குழுத்தினர் தங்கள் அரசியல் நிலைப்பாடு காரணமாகவும் சிங்கள பௌத்த அரசிடமிருந்து தனிப்பட்ட ரீதியில் நலன்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும் காழ்ப்புணர்வுடன் உலகத் தமிழாராய்ச்சி

மாநாட்டிற்கு எதிரான கருத்துகளை பத்திரிகைகளினூடாகப் பரப்பினர்.

முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மலேசியாவிலே நடைபெற்ற போது, யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து வெளிவரும் இடதுசாரி இதழ் 'வசந்தம்' 1974 மார்ச் 10 அன்று வெளியான மலர் 1 - இதழ் 7 இல் "ஆங்கிலத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி!" என்று ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதியுள்ளது.

"தமிழ் ஆராய்ச்சி! எங்கே, ஈழத் தமிழகத்திலா? இல்லை. சங்கம் வளர்த்த தமிழ் நாட்டிலா? இல்லை. மலேசியாவில், ஆங்கிலேயர் ஆதிக்க நாட்டில்" என்று குற்றம் கூறிய அதே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் குழாத்தினரேதான் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் வைப்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, ஸ்ரீமாவோ அரசு விரும்பியவாறு கொழும்பில் நடாத்தவேண்டும் என்று போர்க்கொடி பிடித்தவர்கள். எட்டு ஆண்டு கால இடைவெளியில் தமிழ் இடதுசாரிகளது இரட்டைவேடம் அம்பலப்பட்டது.

சிங்களமொழி தோற்றம்பெறுவதற்கு முன்பிருந்தே தமிழ் மண்ணாக அறியப்பட்டிருந்த ஈழத்தினைச் "சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்" என்று சனாதனி பாரதி வெளிப்படுத்தியதன் உள்நோக்கமும், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடத்தாமல் சிங்கள மண்ணான கொழும்பிற்கான நடத்த வேணும் என்று அடம்பிடித்த மார்க்சிய லேபிள்வாதிகளான க. கைலாசபதி போன்றோரின் குணமும் ஒன்றுதான் இலங்கைத் தீவில் தமிழருக்கு மரபுரீதியான நிலப்பரப்பு - தாயகமண்

உரிமைகோரல் எதுவும் இல்லையென்பதைக் கூறும் இருவேறு வடிவங்கள்.

“தமிழ் ஆராய்ச்சியை எந்த மொழியில் செய்யப் போகிறார்கள்? தமிழிலா? இல்லை! ஆங்கிலத்தில். இதற்கு எத்தனையோ சமாதானங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை எல்லாமே நகைப்புக்குரியன. ஒரு மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னொரு மொழியில் நடாத்தப்படுவது, உலகில் இதுவே முதலாவதாயிருக்கலாம்” என்று அதே ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் விசனம் தெரிவித்த வசந்தம் இதழ், ஏன் க. கைலாசபதி லண்டன் சென்று, ஆங்கிலமொழியில் ஆய்வு செய்து கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார், தமிழ் நாட்டில், தமிழ் மொழியில் ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றிருக்கலாமே என்று கேட்கவில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

“சு. வி. யின் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: நினைவுகலைகள்” என்ற நூட்பமான தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள கலாநிதி பொன். பூலோகசிங்கம் அவர்களின் கட்டுரையும் மிகத் தெளிவாக நடந்தவற்றைக் கூறும் மிக முக்கிய ஆவணமாகும். பொன். பூலோகசிங்கம் அவர்கள் மாநாட்டுக்குழுவில் கல்விக்குழுவின் செயலாளர்களில் ஒருவராகக் கடமையாற்றியவர், இலங்கையில் பல்கலைக்கழகப் புலமையாளர்களில் அறிவியல்ரீதியில் ஆழ்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்களில் முதன்மையானவர். மன்றத்தின் உள்ளக அமர்வுகளில் கலந்துகொண்டவர் என்ற ரீதியில் இத்தொகுப்பிலுள்ள அவரது

கட்டுரையின் மூலமே என் ஐயங்கள் பல தெளிவு பெற்றன.

இந்நூலில் 92 ஆவது பக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ள "Jaffna International Tamil Research Conference of 1974" என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையில் கட்டுரையாசிரியர் சச்சி ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் க. கைலாசபதி போன்றோரை sycophants என்ற மிகப் பொருத்தமான சொல்லின் மூலம் சுட்டியிருப்பது ஒரு நேர்மையான செயலே.

எதேச்சாதிகாரத்தின் துணையுடன் பெரும்பான்மை அரசினால் அல்லது மக்களால் சிறுபான்மை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மறுத்து ஏவப்படும் அடக்குமுறை அட்டூழியங்களில் இருந்து சிறுபான்மையினரைக் காப்பாற்றும் ஒரு கேடயமாகவும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் மற்றும் அவர்களின் நலனிற்குத் துணை புரியும் ஒரு சித்தாந்தமாகவும் மார்க்சியம் உலகெங்கும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறது.

இலங்கையில் தமிழ் மக்களின் மொழி உரிமையை மறுத்து சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினைக் கொண்டு வந்தமை, காலிமுகத்திடலில் தமிழ் மொழி உரிமைக்காக அமைதி வழியில் போராடிய தமிழர்களைச் சிங்களக் காதையரையும் காவந்துறையையும் கொண்டு தாக்கி விரட்டியிருந்தமை போன்ற காரணங்களால் சிங்கள அரசிற்குத் தமிழ்மொழி தொடர்பிலான உலக மாநாட்டினைக் கொழும்பிற்றான் நடாத்தவேண்டும் என்று கேட்பதற்கான அல்லது கட்டளையிடுவதற்கான தார்மீக உரிமை இருக்கவில்லை. இவ்வாறான எதேச்சாதிகார சிங்கள அரசிற்குத்

துணை நின்று, சிறுபான்மையினரான தமிழர்களின் மொழிஉரிமையையும் தாயக உரிமையையும் ஒருசேர மறுத்துத் தங்களின் தனிப்பட்ட சுயநலத்திற்காகச் செயலாற்றியவரான க. கைலாசபதி போன்றவர்களை மார்க்சியர்களாகக் கூறிக் கொள்வதே அருவருப்பான செயலாகும்.

யாழ்.மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொடர்பில்

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொடர்பில் இந்நூலில் நான்கு வெவ்வேறு நபர்கள் தயாரித்த பட்டியல்களும் வெவ்வேறு எண்ணிக்கைகளும் காணப்படுகின்றன.

திரு.சச்சி ஸ்ரீகாந்தா அவர்களது கட்டுரையில் காணப்படும் தகவல் ஆங்கிலத்தில் 71 கட்டுரைகள் + தமிழில் 40 கட்டுரைகள் = 111(பக். 94); மாநாட்டு மலர்களில் வெளிவந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்ற கட்டுரையில் முதலாம் ஆய்வுத் தொகுதியில் 30 தமிழ்க் கட்டுரைகள் (பக். 96-100), நினைவு மலரில் 44 கட்டுரைகள்; 118 Articles presented by 97 Participants - Source : Conference Seminars of Tamil Studies of Legitimate IATR, Compiled by Viruba Kumaresan (பக். 101), நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு: அறிக்கை பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் - 115 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் (பக்.107)

இவ்வாறு நான்கு வெவ்வேறான எண்ணிக்கை என்பது குழப்பத்திற்குரியதே, அதனைத் தீர்த்து வைக்கும் கடமையும் எனதாகிறது.

யாழ்ப்பாண மாநாடு மற்றைய இடங்களில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் வேறுபட்டது. மாநாடு அமைதியாக மனநிறைவுடன் முடிவடையவில்லை. மற்றைய எல்லா மாநாடுகளுக்கும் அரசு ஒன்றின் ஆதரவும் நிதி நல்கையும் கிடைத்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கை அரசு, உள்ளூர் அரச அதிகாரிகள், அரச அடிவருடிகள் போன்றோரின் எதேச்சாதிகார எதிர்ப்பிற்கு மத்தியில் நடைபெற்றது. மாநாட்டிற்கான செலவு மக்களிடமிருந்து நன்கொடையாகப் பெறப்பட்டது, ஆதலினால் போதிய கையிருப்பு இருந்தது என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லவும் முடியாது.

1977 ஆண்டு ஆய்வுத் தொகுதியின் முதலாம் பகுதி 30 தமிழ்க் கட்டுரைகளுடன் வெளிவருகிறது. 1980 செப்டம்பரில் ஆய்வுத் தொகுதியின் இரண்டாம் பகுதி 23 ஆங்கிலக் கட்டுரைகளுடன் வெளிவருகிறது. மாநாடு அவலத்தில் முடிந்த காரணத்தினாலும் தொடர்ந்த அரச நெருக்கடிகளினாலும், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் சந்தித்த அவலங்களாலும் மாநாட்டு மீதமுள்ள கட்டுரைகளை ஆய்வுத் தொகுதிகளாகத் தொகுப்பதிலும் வெளியிடுவதிலும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. மாநாடு நடைபெற்றுப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஆய்வுத் தொகுதியின் வெளியீட்டிற்கான நிதியை யாரிடம் கேட்பது, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் கையறு நிலையடைகிறார்.

முதலிரு தொகுதிகளையும் அச்சிட்டுத் தந்த சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் மீதமுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பாதி அச்சிடப்பட்ட

நிலையில் தேக்கமடைகின்றன. திருமகள் அழுத்தகம் வேறொரு உரிமையாளரின் கைக்கு மாறுகிறது. அச்சிடப்பட்ட தாள்கள் சாக்கு மூட்டைகளில் தேடுவாற்றுக் கிடந்து சிதிலமடைகின்றன.

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் முதலாம் இரண்டாம் ஆய்வுத் தொகுதிகளில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி 115 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்பதே சரியான எண்ணிக்கையாகும், இதில் வெளியிடப்பட்டவை போக [115 - (30+23)] 62 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளியிடப்படவில்லை. இரண்டு கல்லச்சுப் பிரதியாக்கத் தொகுப்புகளைத் (Cyclostyled Compilations) தங்கள் ஆசிரியர் நீண்ட நாட்களாக வைத்திருந்தார் என்று அவரது மாணவர்கள் தகவல் தெரிவித்தாலும், அவை இன்றுவரை கிடைத்தல். அவரது நூற்சேகரம் எங்கு கைவிடப்பட்டது அல்லது சென்றடைந்தது என்ற தகவலைச் சொல்லுவதற்கு ஒருவரும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

சச்சி ஸ்ரீகாந்தா அவர்களது கணக்கின்படி 111 ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தலைப்புகளையும், கட்டுரையாசிரியர்களின் பெயர்களையும் அவர் 1981ஆம் ஆண்டில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பிரதான நூலகத்திலிருந்த கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டுத் தொகுத்துள்ளதை https://sangam.org/2011/08/Professor_Sivathamby.php?uid=4425 என்ற இணைய முகவரியில் காணப்படும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சச்சி ஸ்ரீகாந்தா தமிழ்த்துறை மாணவரல்லர், விஞ்ஞானத்துறைப் பட்டதாரி. தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றுப் பக்கங்களில்

விடுபட்டவற்றை அவர் தேடித் தொகுத்துள்ளமை பாராட்டுக்குரியதே.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகமும் அதன் பிரதான நூலகமும் இன்னமும் உள்ளன. 1981- 2023 இடைப்பட்ட இக்காலத்தில் பேராதனைப் பல்கலையின் தமிழ்த்துறையில் எத்தனையோ விரிவுரையாளர்களும் பேராசிரியர்களும் ஆய்வு மாணவர்களும், நூலகர்களும் பணியாற்றியுள்ளனர், ஓய்வுபெற்றும் உள்ளனர். இவர்களில் ஒருவரேனும் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற யாழ்ப்பாண மாநாட்டின் மீதமுள்ள வெளியிடப்படாத ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பார்வையிட்டதாகவோ, தேடித் தொகுத்து வெளியிட முற்பட்டதாகவோ தகவல்களில்லை. இன உணர்வும் நூலக உணர்வும் இல்லாதவர்களாக, விமானச்சீட்டுக் கொடுத்தால் பறந்து பறந்து சென்று போலி மாநாடுகளில் கட்டுரை வழங்கிக் கலந்துகொள்வதால் என்னதான் பெருமையோ. என்ன ஒரு அவலம்!

நான் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு ஆய்வுத் தொகுதிகளையும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் சேகரம் செய்யத் தொடங்கிய 2010 ஆண்டில் சென்னையில் என் கைக்கு முதன்முதலாகக் கிடைத்த ஆய்வுத் தொகுதியென்பது, 1980 செப்டம்பரில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நான் காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் ஆய்வுத் தொகுதியின் இரண்டாம் தொகுதியே. நண்பர் கி. அ. சச்சி தானந்தம் அவர்கள் தன் சேகரத்திலிருந்த அத்தொகுதியை எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்திருந்தார். சில மாதங்களின் பின்னர் முதற் தொகுதியின் உள்ளடக்க விபரப்

பக்கத்தினை நண்பரொருவர் மின்-அஞ்சலில் அனுப்பிவைத்திருந்தார்.

இவற்றைக்கொண்டு எனது தரவு தளத்தில் 53 ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தலைப்பு, ஆய்வாளர், கட்டுரை வகைப் பாடு, பக்கம் போன்ற விபரங்களை உள்ளீடு செய்தபின் மீதமுள்ள 62 கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய மூன்றாம் தொகுதியைத் தேட முற்பட்டேன். இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் மூன்றாவது தொகுதியென்று ஒன்று பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்படவில்லை என்ற ஆணித்தரமான செய்தி கிடைக்கப் பெற்றேன். இதற்கிடையில் வேறுவழிகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைத் தலைப்புகளை யாவது தேடலாமெனத் தொடங்கிய போது, "லண்டன் முரசு" இதழில் வெளியான கட்டுரைத் தலைப்புகளையும், "தமிழ்நேசன்" இணையதளத்தில் காணப்பட்ட கட்டுரைத் தலைப்புகளையும், சச்சி ஸ்ரீகாந்தா அவர்களின் பட்டியலில் காணப்பட்ட கட்டுரைத் தலைப்புகளையும் சேர்த்து வைத்துத் தொகுப்பினைச் செய்திருந்தேன். இதன் காரணமாகவே எண்ணிக்கை 118 என எட்டப்பட்டது. பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் முடிவே இறுதியானது. அவர் எந்த 115 கட்டுரைகளைத் தெரிவுசெய்து வைத்திருந்தார் என்ற பட்டியல் கிடைக்கும்வேளையில் அதனையே நானும் கடைப்பிடிப்பேன்.

சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகம் தெல்லிப்பளை ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி ஆலயத்தின் சொத்தாக மாறிய நாட்களில், அச்சக நிர்வாகத்தினை ஒழுங்குபடுத்த என்று சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா

அப்பாக்குட்டி அவர்களால் அவரது தனிப்பட்ட உதவியாளரான திரு. கா. சிவபாலன் அவர்கள் திருமகள் அழுத்தகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். தமிழின் நல்லாழாக அங்குள்ள சாக்கு மூட்டைகளில் தேடுவாரற்றிருந்த மீதமுள்ள கட்டுரைகள் அதுவரையில் அச்சிடப்பட்டிருந்த தாள்களைக் கண்டெடுத்த சிவபாலன் அவர்கள் அதனைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்து, தனது சொந்த செலவில் 15 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுதியை 'Papers Presented at the Fourth international Conference Seminar of Tamil Studies' என்ற பெயரில் 2008ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூலிற்கு அன்றைய யாழ். பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தரும், வருகைதரு தகைசால் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களும் முன்னீடுகளைக் கொடுத்துள்ளார்கள். பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் தனதுரையில் 115 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தேர்வுசெய்யப்பட்டிருந்ததாகச் சொல்கிறார். அவர் ஆராய்ச்சியாளராகத் தன் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யாதிருந்துள்ளார் என்பதைச் சுட்டும் ஆதாரங்கள் அவருரையில் காணப்படுகின்றன.

சென்னையைச் சேர்ந்த என். முருகேச முதலியார் அவர்கள் எழுதிய "A Critique of Nhat-cintanai : Thought and Style of a Modern Tamil Saint" என்ற தலைப்பிலான ஆய்வுக் கட்டுரை ஏற்கனவே பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட இரண்டாவது தொகுதியில் இடம்பெற்றுவிட்டது. இக்கட்டுரை மீண்டும் திரு. கா. சிவபாலன் அவர்களின்

தொகுப்பில் அரைகுறையாக இடம்பெறுகிறது. இதனைத் தவிர்த்திருக்கவேண்டிய தமிழ்க் கடமை பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுடையதே. சரவைப் பிரதியைப் பார்வையிட்டவர், தவறுகளைத் திருத்துவதற்கு முற்படவில்லை. திரு. கா.சிவபாலன் அவர்கள் தவவாழ்க்கை வாழ்ந்த ஆன்மீகவாதி, ஆராய்ச்சியாளர். அவருக்குத் தொடர்பில்லாத ஆனால் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் தமிழ்ப் புலமை எழுச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டவர். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் தமிழ் எழுச்சிக்குத் தலைவணங்கியே இப்பதிப்பினைச் செய்துள்ளார். நூல் அவருக்குப் படையல் செய்யப்பட்டுள்ளது.

திரு கா.சிவபாலனுடன் முறையாக உரையாடியிருப்பின், அதுவரையில் பதிப்பிக்கப்படாத மீதமுள்ள மற்றைய 47 கட்டுரைகள் தொடர்பிலான தகவல்களையாவது பெற்றிருக்கலாம், இலங்கைக் கிளையுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தி மீதமுள்ள கட்டுரைகளைப் பதிப்பிக்கும் சூழலை உருவாக்கியிருக்கலாம். இதனைப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் ஏனோ தவிர்த்துள்ளார்.

இவ்விரு காரணங்களாலுமே மேற்கூறியவாறு நான் சொல்வதற்குத் தள்ளப்பட்டேன். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் மாணவர்கள் என்ற கோதாவில் பலர் தமிழ்த்துறைப் பணிளைப் பெற்றுள்ளனர், மேடைகளில் அவரது மாணவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமையடைவதாகவும் பூரிப்படைகின்றனர். ஆனால் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத் தமிழர் சால்புக் கோலத்திற்குப் பெருமை

சேர்ப்பவர்களாக உயர்வடையாமல், நடிக்கர்களாகவே தேங்கிவிடுகின்றனர்.

ரா. ஜனார்த்தனன் எனும் மாயமான்

தமிழர்கள், சிங்கள பெளத்த அரசின் எதேச்சாதிகார ஒடுக்குமுறைக்குள் இலங்கை பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதலாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தமிழர்களுக்கு எதிரான சிறிதும் பெரிதுமாக இனவழிப்பு நிகழ்வுகள், சிங்கள பெளத்த அரசின் துணையோடு இடம்பெற்றுக்கொண்டுதான் இருந்துள்ளன. 1956 ஜூன் 11 ஆம் நாள் தொடங்கி தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் இடம்பெற்ற கல்லோயா இனவழிப்பு, சிங்களம் மட்டும் சட்டம், காலிமுகத்திடல் இனவழிப்பு என்று 1974 ஆண்டிற்கு முன்னரே சில இடம்பெற்று தமிழர்கள் உயிர்ப்பலியெடுக்கப்பட்டனர். தமிழர்கள் தங்கள் உரிமை வேண்டி மேற்கொண்ட அறப்போரும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை, எனினும் நாளுக்குநாள் தமிழர்கள் மத்தியில் எழுச்சியென்பது ஆழ்மனத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டிருந்தது.

இந்நிலையில் தமிழ்நாட்டின் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவோ அல்லது இந்திய நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவோ பொறுப்பு வகிக்காதவரும், ஆளும் கட்சி எதிர்க்கட்சி எதிலும் முக்கிய பொறுப்பு வகிக்காத ஒருவருமான திரு. இரா. ஜனார்த்தனன் யாழ்ப்பணத்திற்கு வந்து தான் இங்குள்ள தமிழர்கள் எழுச்சியடைய வேண்டும் என்ற நிலை இருக்கவில்லை. அவரை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றமோ அல்லது இலங்கைக் கிளையோ யாழ்ப்பாண மாநாட்டிற்கென

அழைக்க வில்லை. அவர் அதற்கு முன்னர் இருதடவை இலங்கை வந்திருந்தபோதும் அரசியற் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு சிங்களப் பௌத்த தேசியத்திற்கு எதிராகவும், அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவும், தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகவும் அரசியல் பேசினார் என்ற வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் காணக்கிடைக்கவில்லை.

இப்படியான ஒருவரை உருப் பெருக்கி மிகவும் உச்சக்கட்டமான வேண்டாதவராகச் சித்திரித்து வதந்திகள் பரப்பப்பட்டுள்ளன என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.

குறிப்பாக எனக்கு விசா தந்துவிடக் கூடாது என்ற தாக்கீது வேறு. (பக்.180) இந்தியாவிலிருந்து ஜனார்த்தனம்போன்ற கழிவுகளையே திட்டமிட்டு இறக்குமதி செய்தது. (பக்.307)

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் கூச்சல் குழப்பத்தின் மத்தியில் ஜனார்த்தனம் தலைமறைவாகி விட்டார். (பக். 360)

மறுநாள் விமானத்தில் கொழும்பு பயணம். (பக்.182)

ஒரு கிறிஸ்தவ மதகுருவின் உடையில் மாறுவேடம் பூண்டு ஜனார்த்தனன் கொழும்பு சென்றடைய, இந்தியத் தூதரகம் மூலம் பாதுகாப்பாக அவர் சென்னைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். - சரவணன் (பக்.146)

இரா.ஜனார்த்தனம் தொடர்பான செய்திகளில் எந்த அளவிற்கு உண்மை இருந்துள்ளது என்பது எனக்குச் சந்தேகத்திற்கிடமாகவே உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் கலவரம் நடைபெற்ற

மறுநாள் அவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விமானம் மூலம் கொழும்பு சென்றுள்ளதையும், என்.சரவணன் குறிப்பிடுவது போல் "கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதரகம் மூலம் அவர் பாதுகாப்பாகச் சென்னைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்" என்பதையும் இணைத்துப் பார்க்கும் போது அவரை அழைத்துவந்தவர்கள் யாரென்பதும் அவர்களது நோக்கம் என்னவென்பதும் வெளிச்சமாகின்றன. நிச்சயமாக அவர் தமிழர்களின் நன்மைக்காக அழைத்துவரப்படவில்லை என்று நான் ஆணித்தரமாக நம்புகிறேன்.

ஏதோ ஒரு திட்டமிடப்பட்ட மறைநிரலில் மூன்றாம் சக்தி ஒன்றின் நன்மைக்காக அழைத்துவரப்பட்ட மாயாமான் அவரென்பதாகவே நான் கணிக்கிறேன். ஈழத் தமிழர்கள் இவ்வாறு பல மாயமான்களைச் சந்தித்துள்ளனர் என்பதும் என் தெளிவு.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து வை. கோபால்சாமி அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டதனால் பல இளைஞர்கள் தீக்குளித்து இறந்துபோனார்கள். வை.கோ ஆதரவாளர்களான இராயபுரம் ஏழுமலை போன்றவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். வை. கோபால்சாமி பிரிந்து சென்றமைக்கு அந்நாட்களில் கலைஞர் கருணாநிதியால் கூறப்பட்ட காரணம் என்னவென்பதையும், இன்று அதே வை.கோ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் நேர்மையாக மீள்வாசிப்புச் செய்தால், இந்த மாயாமான் களின் உற்பத்தி ஈழத்தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பெற உருவாக்கப்பட்டவர்களல்லர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதை நான் முழுமையாக நம்புகிறேன்.

முடிவுரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என்ற சீரிய சிந்தனையின் தந்தை தனிநாயகம் அடிகளார் ஈழத்தைச் சேர்ந்தவர். தமிழ் மொழி தொடர்பில் உலகளாவிய முதலாவது அமைப்பு உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம், தமிழ்மொழியைக் காக்கும் வலுவான கேடயமும் அதுதான். உலகளவில் தமிழியலை நிலைநிறுத்தி அறிவுத் தளத்தில் செயற்பட்ட மன்றத்தினைத் தங்களது அரசியற் தேவைகளுக்குப் பயன்படும் ஒரு அமைப்பாகவே தமிழ்நாட்டை ஆட்சி செய்த திராவிடர்கள் கடந்த காலத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களின் விருப்பத்தின் காரணமாக 2010 ஆம் ஆண்டில் உண்மையான உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் (Legitimate IATR) இல்லாதொழிக்கப்பட்டுவிட்டது. அவர்களது திராவிட மாடல் என்ற செயல் வடிவினால் மிகவும் உச்ச அளவில் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு அமைப்பு என்றால் அது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றமே.

இந்நிலையில் தனிநாயகம் அடிகளாரின் தொலைநோக்குப் பற்றுள்ளம் என்னவென்பதை எதிர்காலத் தமிழ் ஆய்வுலகம் அறியும் முகமாக 1965.11.11 அன்று தனிநாயகம் அடிகளார் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை ரூபகமூட்டலாகத் தருகிறேன்.

“மகாநாட்டையொட்டி சில தமிழ் நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்படும். திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்புகளை சீனத்திலும் மலாய் மொழியிலும் வெளியிட ஏற்பாடு நடக்கிறது. இங்கு சிங்களத்திலும் நல்ல முறையில் வெளியிடப்பட்டிருப்பது

குறித்து பெருமகிழ்ச்சி. தமிழ் மொழி பல நாடுகளில் பேசப்படுகின்றது. அதனால் “பிரிட்டிஷ் நல்லுறவு நாடுகள் இலக்கிய மாநாட்டிலும்” தமிழ் இலக்கியம் இடம்பெற்றுள்ளது. வாழ்விலே பண்பாட்டுக்கு முதலிடம் கொடுத்தவர் தமிழர். அதனாலே தான்,

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம்
அஃதின்னேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்”

என்ற கொள்கையை தழுவி நின்றனர். மனிதனை பண்புடையவனாக மட்டும் காண விரும்பவில்லை தமிழர். முழுமை பெற்ற மனிதனாக, சான்றோனாக காண விரும்பினார்கள் தமிழர்கள். இத்தகைய மனிதர்களும் வாழ்ந்தார்களா என்று இன்றைய சூழ்நிலையில் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட பண்பாட்டை நாம் மட்டும் வைத்திருந்தால் போதாது; உணர்ந்து பெருமைப்பட்டால் மட்டும் போதாது. அது உலகுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும். அப்போது தான் உலகப் பண்பாடு செழிப்படையும். இப்படியான ஒரு பண்பாட்டை உலகம் இழப்பதைப் போன்றதொரு பேரிழப்பு வேறு இருக்க முடியாது. இவற்றைச் செய்ய இங்கிலாந்துக்கு பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலும், பிரெஞ்சு நாட்டுக்கு அலையன்ஸ் பிரான்சைசும், செருமானிய நாட்டுக்கு ஜேர்மன் இன்ஸ்டிடியூட் ஒப் கல்ச்சர் போன்ற நிறுவனங்களும் உலகின் பல பாகங்களிலும் அரசாங்க உதவியோடு உண்டு. அப்படியே வேறு நாடுகளுக்கும். ஆனால் நமக்கு ஓர் அரசில்லாத குறையால் இந்தப் பணியை நாமே மேற்கொள்ள வேண்டும். இதைச் செய்யத் தவறினால் பெரிய தவறைச்

செய்தவர்களாவோம். நாமே நமக்குத் துணையாக வேண்டும் இந்த அடிப்படையில் தான் மலாயா உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறும்.” (ஆ.தேவராசன்: In Memory of A. Thevarajan, 2017, பக்கம் 33.)

உன்னத சிந்தனையொன்றை நூறு ஆண்டுகளாவது அதன் கண்ணியம் கெடாது தமிழர்களால் காப்பாற்ற முடியாது என்பதைப் பறைசாற்றும் ஒன்றாக உண்மையான உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் (Legitimate IATR) இல்லா தொழிக்கப்பட்ட நிகழ்வு வரலாற்றின் பக்கங்களில் இடம்பெறுகிறது.

“ஓம்” என்று ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தங்கள் அடையாளத்தினைத் தக்கவைத்த ஈழத் தமிழர்கள் நூலியலாளர் நூல்தேட்டம் என்.செல்வராஜா அவர்களின் இந்நூலினூடாகப் புரிதலடைந்து உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினை அதன் வீரியம் கெடாமல் எவ்வாறாயினும்

மீட்டெடுப்பார்களெனில் பெரு மகிழ்ச்சியடைவேன்.

தமிழைப் பாதுகாக்கும் கேடயங்களை நாமேதான் செய்தாகவேண்டும். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் முதற்கேடயம்.

திரு.சச்சி ஸ்ரீகாந்தா, திரு கா. சிவபாலன் ஆகிய இரு ஈழத்தவர்களின் வரிசையில் தனிநாயகம் அடிகளாரின் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் மாண்பினைக் காப்பாற்றியவர்களில் ஒருவராக நூலியலாளர் நூல்தேட்டம் என். செல்வராஜா அவர்களையும் இனிமேல் இணைத்துக் கூறலாம். பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்த்துறைகளில் இருப்பவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்துகொண்டிருக்கும் நூல்தேட்டம் என். செல்வராஜா அவர்களின் தமிழ்த்தொண்டு தொடர என் வாழ்த்துகள்.

I WON THE PM OVER, FOR 1974 WORLD TAMIL CONFERENCE

Prof. Kopan Mahadeva

Having left as Executive Director of UN-sponsored Ceylon Small Industry Service Institute (SISI) in 1967, I was carrying out similar services in assisting the Island's industrial establishments through our MITE organization, with its Head Office in Colombo. In fact my family of six lived on the same premises, viz., WOODVILLE, 9, Fifteenth Lane, Colombo-3. MITE was legally a private sector partnership between my wife and myself. We were organising a series of training workshops on functions of General and Industrial Management at the top, middle and supervisory levels. Also we ran courses in specialised engineering subjects like Structural Design, apart from our paid consultancy service on Product Design, Starting of New Industries, Marketing, and so on.

I continued to participate in all public seminars in these fields, and never missed any opportunity to speak out my views positively, politely and loudly. And the newspapers continued to report my speeches,

often with photographs. I was thus in the public eye.

At this time, the Sri Lanka branch of the International Association of Tamil Research (IATR) was trying to organise an International Conference there, on invitation received from its World Body. These conferences were held every two years in different countries. The previous three had taken place in Tamil Nadu in India, Paris in France, and Kuala Lumpur in Malaysia. Discussions had been ongoing for two years regarding the next conference in Sri Lanka, with no end in sight, because of factional dissensions within the membership.

Since my name was often in the papers, I too received invitations to participate in these meetings, though none of their members knew me well at that time. I attended three such monthly meetings and became tired of their endless deliberations. I felt, I should either attend no more meetings, and have nothing further to do with the IATR; or join them in earnest, help

in forging decisions, and make the conference happen.

I decided on the latter path. With help from two like-minded members, viz., Barrister Nadesan Satyendra and Architect V. S. Thuraiajah, we called up a Special General Meeting, gracefully retired the vacillating old committee under Justice H. W. Tambiah, took over and organised the conference for January 1974.

Majority of our members voted for the conference to be held in Jaffna, as the cultural capital of Ceylon Tamils. I was the Executive, out of the three Joint Secretaries. The other two were older men who gave me moral support from far.

First, was the very same Rev. Fr. Xavier Thaninayagam who founded the World IATR Movement, and was the live wire in all three previous conferences. He was too deeply disenchanted with his older colleagues' attempts to hijack the venue to Colombo, as preferred by certain politicians and their henchmen among IATR's membership (opposed to Jaffna, as voted for by our younger and patriotic majority). As a result, Father went abroad and remained aloof until a decision was made and the conference began being organised. My second Joint Secretary was our Mr. James Rutnam, a well-known historian and English writer who retired as a College Principal, too old at that time for any real hard work. Thus, I became the Executive General

Secretary on whom the major burden of actually organising the conference fell. My wife Dr. Seethadevi, though not an IATR member, helped me.

Seetha and I generously used the premises of MITE organization for some IATR activities, as far as the laws permitted. I spent three months part-time, and one month full-time, on this task. Even our family of 12-years-down-to-4 helped by folding and inserting circulars and letters into envelopes, sealing them, and fixing stamps on them. Seetha addressed the envelopes for me. I took all letters personally to the General Post Office (GPO) Dispatch Depot, to catch the last post, often at 2.00 am, and handed over the mails inside the office itself.

We soon met a major hurdle, at which the conference build-up almost fell, at a crucial time. It cropped up from the same old problem of Venue. This hurdle became a reality, by a decision of the Island's entire Cabinet not to issue visas to overseas delegates, unless the conference was to be held in Colombo. We heard that our own Tamil Minister Chelliah Kumarasuriar foisted this decision on the PM.

The Prime Minister in 1973/74 was Mrs. Sirimavo Bandaranaike, who was re-elected at the General Elections of 1970 after five years or so in the opposition. She was first elected in 1960 as the World's First Woman Prime Minister, when her husband

Mr. S.W.R.D. Bandaranaike was assassinated by a Buddhist priest.

The Cabinet made that unfortunate decision, and went into recess for the 1973 Christmas and New Year break. The PM had gone to Nuwara Eliya, her official retreat in the upcountry. Our conference was to start on 4th January.

The Cabinet was to meet again only after the proposed end of our conference on 9th January. So, the die was cast. There was apparently no way of turning or reversing it to our advantage.

My colleagues from IATR's Committee lobbied all the cabinet ministers they knew and could get hold of, directly and through friends. But their final answer remained the same: "Sorry, now it is only the PM who could change that decision and permit visas for foreign delegates, with her power to do it on her own, even without a Cabinet Meeting". Our hurdle had become a barricade and road block.

The rest of my IATR Committee desperately left Colombo for Jaffna, to organise a National Conference, if an International Conference was not to be. I stayed put in Colombo. I was heart-broken. I contacted the PM's Private Secretary (her own brother) Dr. Sivali Ratwatte. He too said: "Sorry, she is in Nuwara Eliya, and is not due back until after the end of your conference". I took a dinky detour.

I wrote to her a short note by hand and personally handed it to the Sentry Point at Temple Trees, PM's Official Residence in Colombo-3. I merely said, in the note, that our Government would become unpopular in the world, if visas were not allowed, and requested an urgent audience with her even in Nuwara Eliya, for me to convince her that there was no real harm in allowing visas for a conference in Jaffna. I mentioned in passing, that I too was a member of her party, SLFP.

The next Sunday, after lunch, I was working in our MITE Office (which was the front room of Woodville, our home in Colombo) when my telephone rang.

"Hello, could I speak to Dr. Kopalapillai Mahadeva, please?" That was my official name in those years. I became a professor only later, and had shortened my first name to Kopan in 1985 for my western friends to confidently address me.

"It is me you want. Who is speaking?"

"I am Thilakaratne, Doctor, Prime Minister's Permanent Secretary. The PM wants to see you"

"OK, when and where?"

"At Temple Trees, this evening at 6.00, if that is convenient to you."

"It's OK by me. I will be there. My Car Number is EN591. Thanks."

It was only a five-minutes' drive for me from Woodville to Temple Trees. The sentry

saluted and let my old Benz in. Another soldier ushered me into a hall. I saw Cabinet Minister T.B. Ilangaratne and Mr. Thilagaratne sitting there.

They sat on either side of a conference table. Two easy chairs were laid nearby, opposite to each other. PM arrived and sat in one, in a faded olive green georgette sari with floral design. She asked me to sit down opposite her, and introduced the other two men. I said I knew Mr. Ilangaratne already. I was then a Director in his Ministry's State Trading Corporation's Board. Also I knew him as the author of the bestselling Sinhalese novel on race relations, 'Mango Friends'.

The PM began straightaway without any big formalities. I was impressed.

“Dr. Mahadeva, I received your Note and also read your Daily News article. We have nothing at all against Tamils' cultural activities, like your conference. But we had intelligence reports that some Indian politicians are coming here to attend it, with the idea of raising racialist emotions. That is why we decided to disallow visas to all foreigners, without exception. No other reason.”

“No. that information is not correct, Prime Minister. I am IATR's Secretary. I have brought all our files with me. You can have a look at them, if you like.”

“We have some names of possible attendees. Tell me, if they are coming”

“O.K., Madam. Give me all your names. I'll see if they are on our list of official invitees and participants.”

She rattled off six names from a slip. I did not see big notes or papers in her hands. To the first five, I said, No. The sixth name rang a bell in my mind.

“Yes, he did write and ask for an invitation. But we wrote and pointed out our pre-decided rule that participants should have either submitted a research paper, or applied to attend as an official observer. In either case, they had to pay Rs.100 or £10 as conference fees. He did not reply us. We assumed he was not prepared to pay, and so we decided not to invite him. I don't think he will come.”

“Did you invite Chief Minister Karunanithy of Tamil Nadu? Is he coming?”

“Yes, of course, we did invite him. Just as we invited Mr. Rajaratnam, Deputy Prime Minister of Singapore, and some other Tamils of cabinet rank, from all over the world - for example Mauritius. But what did we invite them for? Only for the Opening Ceremony on the 4th of January - to sit down and listen to our Chairman's Welcome, and our Keynote Speaker, Fr. Xavier Thaninayagam. If you were in Mr. Karunanithy's position, and if you received such an invitation from another country, will you go? We have had no acceptance from him, so far.”

She did not reply to me, but promptly turned to her Permanent Secretary.

“Mr. Thilakaratne, if Mr. Karunanithy does decide to come, will you see to it, that he is given all the honours due to a Head of State?” PS made a note of it.

“Now, Doctor. What are your Conference Papers about?”

“They are about Tamil history, language, literature, Dravidology, religion, typewriters and IT devices in Tamil, archaeological research findings, and so on.”

I took out a list of our English research papers and read out the titles of the first few to her. She stopped me within just a minute or so.

“OK. Are there any papers in Tamil?”

“Of course. Half our papers are in Tamil!”

“Can you give me the titles of some of those, please?”

“Certainly I can, Madam.”

“I read out some titles from another list in my next file, and translated them for her. She stopped me again, and addressed her Permanent Secretary.

“Mr. Thilakaratne, will you please take Dr. Mahadeva to our office now, and firstly, send out cable messages to all our High Commissions abroad, to issue visas to anyone who wants to come for the conference. Also, I want both of you to agree

on a Joint Statement, and send it to all media - here and abroad - that I have decided to allow visas to all visitors to the IATR Conference, on assurances given to me by Dr. Mahadeva. These two tasks you must attend to, tonight itself.”

PM's meeting ended thus, and she left the room soon, after asking Minister Ilangaratne to help me with any other matter whatsoever that I needed sorting out regarding the conference. I wasn't just relieved. I was, in fact, ecstatic.

I merely asked Minister Ilangaratne for authority to use the Veerasingam Hall in Jaffna for the conference, and also for electricity supplies from the Jaffna Municipal Council for lighting up the conference halls and accesses.

He said, “Of course. I will ask Mayor Duraiappah to arrange those.” Then the Minister left. The Permanent Secretary and I were alone, to proceed from there to his office.

Suddenly PS made a surprise request. He said, that day was his daughter's birthday, and added “I'm already late. If I don't go, my wife will kill me. I'll phone my Office Assistant and tell him, you are coming. Can you please do the needful, including our Joint Statement. We fully trust you, and your capability, Doctor.”

I left for his office in the Fort area of Colombo by car. It was then 8.30 pm or so. When I finally left his office and went home,

it was something like 2 am. Our children were fast asleep. My wife joined me in our second dinner; early breakfast really. I had been treated with ample snacks at the PM's office.

The next morning, I was woken up by telephone calls from my jubilant committee colleagues in Jaffna, who congratulated and thanked me endlessly - Prof. S. Vithiananthan, V.S. Thurairajah, K. Satchithanathan, a few others. And all newspapers - Sinhalese, Tamil and English - carried banner headlines that the issue of visas had been settled after I reassured the PM personally. Even BBC relayed the news. I had become more popular suddenly, due to my bold initiative.

I left by Yaldevi train the next day to Jaffna to join my colleagues. Once I went to Jaffna and attended IATR's Opening Ceremony on the 4th and was present at Father's Keynote speech, I became confined to bed at MITE Organisation's Branch Office, where I had basic facilities for sleeping. I was down with fever, and survived on plain tea and bread. I did not present a Paper myself, having had no time to write one, with the fulltime administrative work I had, and did not attend any of IATR's several topic-based sessions.

Yet I was, despite my sickness, working day and night on the Conference's 'Who's Who'. By tradition, such a booklet is published with full details and photos of all the attendees. In our case, a volunteer took charge, handed it half-done to the Organising

Secretary of Cultural Events, Mr. V.S. Thurairajah, who palmed all the papers to me, at the eleventh hour, to do what I could. I did my research on each and every delegate, completed the manuscript of the book, coaxed a local press to print it out at short notice, sat patiently at the press to proof-read at successive stages and proudly distributed copies at the conference on 9th January. I was thanked gratefully, especially by Fr. Thaninayagam and the foreign guests.

The conference proper ended well, on the night of 9th January, and I was preparing to take train on the 10th morning, back to my family in Colombo. All the committee members had brought their wives and were touring the peninsula with guests, in cars donated for the occasion by Jaffna's business community; but not me. In fact the whole peninsula celebrated the conference with village gatherings, decorations and functions. Such was the real jubilation created by the conference, particularly after the government's initial refusal and last-minute granting of visas.

On the morning of the 10th, I went to the Conference Office at Main Street, Jaffna, to meet committee colleagues to bid good-bye, before I left for Colombo.

Mr. Thurairajah was just up from bed, still with his stubble. He asked me as a favour, to obtain police permission to hold a public meeting at Veerasingham Hall that evening, for his prize-distribution, and for overseas delegates to speak.

Up till then the public had only heard or read about the world scholars who were then in 'their Jaffna' - but never seen them live, since they could not attend any of the sessions even as observers without their applying for, and paying fees. The main aim of that meeting was for the public to hear toned-down speeches from foreign scholars, extolling the virtues of 'their' beloved language and culture.

Having been denied a seat in the morning's train, I was aiming to leave only at lunch time. Hence I had time to help Thurai. I drove in my car to the office of the Superintendent of Police (SP). I was welcomed by his ASP, who said that SP was sick. However, within minutes, the SP joined us. He asked about my mission, and readily granted a permit, on a written application made by me. I thanked him and left. As I neared the door, he called out and asked, "Doctor, is a Janarthanam going to speak today?" I said I had heard that name but never seen him. He was not an official delegate, though papers said he had arrived in Jaffna; but he will not speak. On that assurance he went back to his sick-bed, and I to Thurai, gave him the permit and left for the Railway Station to return to Colombo.

I could get no seat even for the afternoon's train. So I rested for a few hours, went to the venue of the Evening's meeting for 6 pm, and sent my MITE Manager in my car to book a seat for me, and fetch me in time for the 7 pm train.

Thurai got my consent for him to chair the prize-awards session, before the public speeches, since our chairman Prof. Vithiananthan was getting late to arrive. Thurai started the meeting. The Hall was jam-packed. Suddenly, some youths began to chant abuses, naming Mayor Duraiappah, who had been unco-operative about the conference until after I had met the Prime Minister. Thurai hopelessly handed the meeting to me, and I began my 'Thank You' speech aiming still to catch the train for Colombo soon, in time.

My speech was diplomatic, loud and precise. The youths calmed down, and kept mum, even when I thanked the same Mayor. By then Prof. Vithi arrived, and consulted both of us on the idea of moving the meeting outside, because some 100,000 people had collected outside, to hear our guests' speeches to follow. We decided on a meeting just outside the Hall. With no train seat again, I stayed on.

Our objective was to remain within the Hall's premises, with the Speakers standing on a small table, using a stand-alone telescopic tripod loudspeaker.

Just before our first speaker Professor Nainar Mohammed began, I found out that it was the same Janarthanam referred to by the SP, who was standing on the table with no mike. I politely asked him to get down to let Prof. Nainar speak.

He eventually did, after a short delay; but the police within and mingling with the crowd, it occurred to me, could mistake that he was speaking, when Prof. Nainar did. I had to personally clarify that matter instantly, to the SP or ASP. I telephoned the SP, to explain Jananartham's presence just as a listener, but could not reach any Police Officer. I left a message asking SP or ASP to come and meet me near the platform 'for an important matter'. Soon, in his orator-type speech, Prof. Nainar stressed on the word 'Tamil' several times, and praised all its merits. [Maybe be this was mistaken by the police as stirring up racial emotions!]

Suddenly, some faraway gun-shots were heard by me. People ran amok in panic. Smoke spread out everywhere. I squatted near the platform and breathed through my handkerchief. Later, I learnt that tear gas bullets were fired by the police who had surrounded the meeting, to disperse the crowd. In the panic that ensued, nine people had died, also I heard later - some electrocuted by overhead wires which fell down most probably during the gun-fire, and the rest through heart-attack due to panic and stampede. Quite soon there were hardly any people around me. I got up and walked all the way, all alone, to my MITE office, slept there, and took the next morning's train to Colombo, in the seat booked by my Manager. From Colombo I heard that there were some unwelcome rumours about me 'working' with the police.

But my name and honour were fully restored when many types of official enquiries were held in due course. Our International Tamil Conference had thus ended. I too did learn some new lessons on human nature.

[EPILOGUE: The above Chapter from my proposed Autobiography, currently nearing completion, was written mostly from memory; some 42 years after the 1974 Conference. I had promptly written a letter to the PM shortly after my arrival in Colombo from the Conference, briefly on the above lines, and also given evidence similarly, at the Magisterial Enquiry that followed a few months later, in Jaffna. The same ASP I had met on 10th January, and who heard my evidence, sought a private meeting with me and related their side of the story.

That did give me a partial panoramic view of those historic events, without contradicting anything I have frankly reported above, from my understanding.

All what he said, will hopefully find a place in my comprehensive book, which I have been persuaded by many scholars and friends to write and publish; even before my proposed Autobiography. I had to convalesce for three months, to fully recover from the effects of the smoke that I inhaled on 10-01-1974 at the venue of the Conference and also from general stresses and strains of political bickering and turmoil, after the Conference. During that period, (a) I politely

resigned from the IATR, and promptly handed over all of IATR's official files, letters and papers to the still-then Chairman Prof. S. Vithiananthan; (b) I was inspired to write two poems (one in English, one in Tamil) which were later published in my poetry anthologies of 1974 and 1991, and reproduced below.

I have been reflecting on our 1974 IATR Conference in Jaffna for the past 42 years, after digesting media reports and others' opinions about its pros, cons and aftermaths, including loss of lives, apart from what I already knew as an inside player; and tried to presently conclude how the damages including loss of lives could have been avoided. These are my considered final answers:

- (a) Maybe, IATR need not have organised the Public Meeting of 10-01-1974, in haste;
- (b) Dr. Janarthanam was idiotic, to have illegally sneaked in from India, gate-crashed into our Meeting, and attempted to interfere with our affairs;
- (c) The police should have firstly consulted with me, before acting to break up the Meeting;
- (d) Mayor Duraiyappah could have kept up his belated co-operation with the IATR and the Conference till the very end, once instructed by the PM and his Minister. He would thus have even saved his life on 27-07-1975. [END]

Extracts from:
Sri Lanka: The Untold Story
(Chapter 23 Tamil militancy – a manifestation)

By Mr. K T Rajasingham

As the political climate in the country underwent a marked change, the government tried to soothe the feelings of the Tamils by enacting, on March 23, 1973, the Language of the Courts Act. This law provided for the use of Tamil in the law courts in the Northern and Eastern provinces. But the Tamils were not happy about the act, as they demanded that their rights be enshrined in the Constitution, which the government was not prepared to do.

The first large conference hall to stage national and international conferences, the Bandaranaike Memorial International Conference Hall (BMICH), was a gift from China. It was built at a cost of Rs.35 million and opened by the special envoy of China, Hsu Hsiang-Chen, on July 20, 1973.

In the meantime, land reform laws created chaos in the plantation sector and in the lives of Tamils of Indian origin. Under the Land Reform Acts of 1972 and 1974, the Government nationalized the tea, rubber

and the other plantation sectors. The government formed a state organization called the State Plantation Corporation, which alone took over 153 well-managed and high-yielding privately owned tea and rubber plantations, amounting to 165,000 acres. This caused Tamils of Indian origin to become virtual beggars.

On May 17, 1973, the Action Committee of the Tamil United Front met at the Head Office of the Ilankai Thamil Arasu Kadchi, located at Jaffna. At the meeting, C. Suntheralingham, the leader of the Eela Thamilar Otrumi Munnani, said, “Our Sinhala brethren are not prepared to share power with us. They are not prepared to treat us as equals. In such a situation, the only way available to the Tamils is to establish a separate state for ourselves.”

He proposed that the Tamil United Front should come forward to take appropriate steps to establish a separate Tamil state. He further suggested that the Tamil MPs should constitute themselves as

a Constituent Assembly and draw up a draft constitution for the Tamil state. Subsequently, a resolution was adopted by the Action Committee as follows:

“Whereas the government has completely rejected and disregarded the six-point demand for the amendment of the constitution, so as to incorporate the minimum rights of the Tamil nation and thereby preserve the unity of the country presented by the TUF, which is the only organization representing the preponderant majority of the Tamil in Sri Lanka, on June 25, 1972.

“And whereas the leader of the TUF, Mr S J V Chelvanayakam resigned his membership of the National State Assembly on October 2, 1972, in order democratically to establish that, the Tamil people have rejected the constitution and also to give an opportunity to the government to put to test their claim that a considerable section of the Tamil people have accepted their constitution and whereas, the government by not holding the by-election for a period of over seven months, is striking the death knell of parliamentary democracy in the country.

“And whereas, further inroads have been made into the rights of the Tamil people during the last one year of the constitution by (I) the unprecedented attack on the religious freedom by the teaching of Buddhism to Hindu and Christian children

in certain state schools and the establishment of Buddhist temples with government assistance in places like Kankesanthurai and the claim recently made by certain Buddhist to ancient Saiva shrines like Thirukoneswaram; (II) the underlining of the inferior status of the Tamil language by allowing the position of Tamil in the administration and in the courts in the Northern and Eastern provinces to be dependent on the tender mercies of an individual minister and the language rights of the Tamil people in the rest of the country being completely disregarded; (III) the right to work of the up-country Tamil workers rendered stateless by iniquitous citizenship law, being jeopardized as a result of the discriminatory policy of the acquisition by the government; (IV) the denial of equal opportunities in higher education to Tamil students by the implementation of the iniquitous scheme of standardization on the basis of the language media and thereby endangering the well-being of the future generations of Tamils; (V) the policy of changing the medium of instruction of Tamil children to Sinhala thereby paving the way for the total destruction of the Tamil nation as demonstrated by the government's action in making Sinhala the medium of instruction in Standard one in certain schools like Puttur Pansaseela Vidyalaya; (VI) the very existence and the future of the Tamil nation in this country being endangered by the discriminatory actions of the government

against the Tamil people and the Tamil territories in the spheres of education and economic development.

“The Action Committee of the TUF is of the view that the only way to preserve the integrity and the identity of the Tamil nation and to rescue it from the path of destruction and to build a future for the Tamil nation in the country is the establishment of self-rule of the Eelam Tamil Nation in their traditional homeland. Considering the very great importance and the vital nature of this view, the Action Committee resolves to set up a high-powered committee of seven, to take all further action in this connection.”

The seven-man committee, headed by S J V Chelvanayakam, comprised C Suntheralingham, (Eelath Thamilar Ottrumai Munnani) M Sivasithamparam, (All Ceylon Tamil Congress) A Amirthalingham (Ilankai Tamil Arasu Kadchi), M S Sellasamy (Ceylon Workers Congress.) M Manickam (Ex Senator to Represent ITAK in the Batticaloa district, Eastern province) and A Thangathurai, (Member of Parliament for Muthur from the ITAK to represent the Trincomalee district in the Eastern province.)

Youths were not happy with the resolution. Anton S Balasingham, the theoretician of the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), in his booklet ‘Liberation Tigers and the Tamil Eelam Freedom

Struggle’, has succinctly explained the mood of the Tamil youths as follows:

“The revolutionary ardour of the Tamil youths, which manifested in the form of indiscriminate outbursts of political violence in the early seventies, sought concrete political expression in an organizational structure built on a revolutionary political theory and practice. Neither the Tamil United Front nor the Left movement offered any concrete political venue to the revolutionary potential of the rebellious youths.” Towards Liberation Page 45.

Furthermore, Tamil youths were distressed over the government’s increasing discriminatory measures against Tamils and the realization that the country was the very ancient home of the Tamils and of Tamil institutions. In the 1972 constitution the United Front government removed the entrenched clauses of minority safeguards, and made parliament, which had an 80 per cent Sinhalese representation, absolutely sovereign and the laws made in parliament could not be challenged in any court of law. Therefore, the new constitution had reduced Tamils to a non-entity and dependent on the mercy of the majority Sinhala community.

It became evident that although the moderate Tamil leaders championed the Tamils cause, they failed miserably in formulating any winnable and concrete program to liberate Tamils from the strangulating hold of the Sinhala-dominated government.

Against the backdrop of dissention among Tamil youths, the annual convention of the Ilankai Thamil Arasu Kadchi was held at Mallakam on September 9, 1973. A. Amirthalingham, the president of the party, proposed a resolution to change the objectives of the party from federalism to separation. He said, "Once it had become clear that we cannot establish our rights with the consent of the Sinhalese people, the only way open to the Tamil nation is to establish self-rule in their traditional homeland in the exercise of the inalienable right of every nation to self-determination."

The convention resolved, "Tamils are in every way, fully equipped to be regarded as a separate nation and to live as a separate nation and that the only path for them to follow is the establishment of their rights to self-rule in their traditional homeland based on the internationally recognized principle of the right to self determination of every nation."

The convention also approved the TUF Action Committee's decision to launch a civil disobedience campaign, beginning on October 2, 1973. On the prescribed day, the TUF organized fasts in all places of religious worships in the Northern and Eastern provinces and also posted letters affixing used stamps. The government simply ignored the campaign and it ended without any impact.

In 1970, Ponnudurai Satyaseelan founded the Tamil Manavar Peravai – The

Tamil Student Organization – which was later joined by Sivakumaran, a militant Tamil youth from Urumpirai. Sivakumaran was the pioneer in the offensive political approach, by attempting to assassinate the deputy minister in September 1970, and again the mayor of Jaffna, Alfred Duraiappah, who was also the chief organizer of the Sri Lanka Freedom Party in the Jaffna District, in February 1971.

This gradual upsurge of violence continued in 1972, after the two elected Tamil members of parliament, C Arulampalam of Nallur and A Thiagarajah of Vaddukodai, both elected on the All Ceylon Tamil Congress party ticket, voted with the government for the adoption of the Republican Constitution. There were a few failed attempts by the militant Tamil youths on the lives of these two Tamil MPs.

Furthermore, the government's decision to enforce standardization in university admissions denied Tamil students opportunities for higher education. In 1970, the government reviewed the exceptionally good performance of Tamil students in science subjects and concluded that it was difficult to compare the standards of Sinhala-medium and Tamil-medium students. The government decided to introduce a system of "cut off points" to regulate the admissions of each ethnic group. This meant that Tamil students had to obtain higher marks than Sinhalese students to enter science faculties at universities.

After protests from Tamil youths, politicians and academics, the scheme was changed in 1973 to one of standardizing marks. The government introduced various schemes of standardization and district quotas from 1974 onwards, but the eventual impact of these schemes was to restrict the entry of Tamil students in entering science-based faculties at the country's universities. The percentage of Tamil students admitted to engineering courses fell from 48.3 per cent in 1969 to 24.4 per cent in 1973, and 14.2 per cent in 1975. The percentage of Tamils gaining admission in 1969 for medicine was 48.9 per cent and in the dental science 38.1 per cent, agriculture 47.4 per cent and in the veterinary sciences 66.7 per cent. But in 1971 the figures were: medical faculty, 40.9 per cent, dental surgery 56.1 per cent, agriculture 39.5 per cent, veterinary sciences 23.8 per cent of Tamil students only, gained admission.

Again, in medicine – 39.3 per cent, dental surgery – 53.0 per cent, agriculture – 39 per cent and veterinary science – 39 per cent of the Tamils were given admission in 1972 and in 1973, in medicine – 36.9 per cent and in 1974, it was 25.9 per cent and in dental surgery – 46.9 per cent in 1973 and in 1974, it was 28.6 per cent. In agriculture – 51.1 per cent in 1973 and in 1974, it was 11.1 per cent, in the veterinary science in 1973, it was 13 per cent and in 1974, a total of 28.1 per cent of the Tamil students were given admission, according

to government's standardization program. (These statistics were provided by the Planning and Research unit of the University of Sri Lanka.)

The government, particularly its representatives at the Department of Education, were conscious about the Sinhalese pressure and they began to search for a more acceptable and a more defensible formula to restrict Tamil students from entering science faculties.

By the end of 1974, the opposition to the district quota system and standardization gathered strength. On September 19, an official report on standardization was submitted to parliament. As opposition to the system grew, the government placed the issue before the Sectorial Committee on Social Overheads, Housing, Mass Media, and Transport of the National Planning Council.

The Sectorial Committee was chaired by Peter Keuneman, minister of housing and construction and a member of parliament, and the other members were Chelliah Kumarasuriyar, minister of posts and telecommunication, the only Tamil Minister in the cabinet. Also, the government nominated Tamil MP and minister of sports K B Ratnayake, who had his education at Hartley College, Point Pedro, in English and Tamil medium, who thought and spoke like a typical Jaffna man, but who was unquestionably a Sinhalese Buddhist.

The sectorial committee submitted its report at the end of September 1975. It pointed out that the Commissioner of Examination and the Superintendent of the Data Processing unit of the Examination Department held that “Organized manipulation of marks in one whole medium in a deceptive manner is neither possible nor probable and the possibility of correcting examiner variably through standardization was slight in contribution both to deepening and indeed institutionalizing suspicions between communities and promoting distrust in the fairness or impartiality of public examinations,” was considerable.

The report recommended the end of the media-wise standardization. The report commented on the district quota system. The sectorial committee did not feel obliged to reject this system altogether. The committee recommended that by 1976 onwards 70 per cent of the students would be chosen on the basis of marks and 30 per cent on the district quota system. Of the 30 per cent of the district quota, half were to be reserved for the backward districts of Amparai, Anuradhapura, Badulla, Hambantota, Moneragala, Nuwera Eliya, Polonnaruwa, Mannar, Trincomalee and Vavuniya. (The last three are Tamil-speaking districts). The proposals were submitted to the Government and eventually the cabinet, which accepted the suggestions relating to the district quota, but opted to retain the media-wise standardization.

The various forms of standardization introduced by the United Front government are as follows:

1973 – Standardization

1974 – Standardization and district quotas with modifications;

1975 – Standardization and 100 per cent district quotas.

1976 – Standardization and 70 per cent on marks with 30 per cent on district quotas

The application of this systems used in deciding entrance to higher education in the country’s universities, resulted in considerable gains for the Sinhalese and it won the support to the government among several sections of these ethnic groups. But, the Tamils were affected by the system, which led to a great frustration and disappointment among the youths in Jaffna. Tamil youths began to pressure the political leadership to opt for a separate state.

In the meantime, the fourth World Tamil Research Conference was held in the city of Jaffna between January 3 and 9, 1974, which ended in the tragic loss of nine lives, the loss of civilian property and more than 50 civilians sustaining severe injuries.

The inauguration of the World Tamil Research Movement and the first conference was held in Kuala Lumpur in 1966. The prime minister of Malaysia, Tunku Abdul Rehman, declared open the conference and delivered the inaugural address, at the

August gatherings, where several government dignitaries from many countries and foreign Tamil scholars from all over the world assembled.

The second conference was held in Madras (Chennai), Tamil Nadu, India, on January 2, 1968. The president of India, Zahir Hussain, declared open the conference amid pomp and pageantry and the conference ended on a high note.

The third conference was held in Paris, where it was resolved to hold the fourth conference in Sri Lanka.

In Sri Lanka, the organizers of the conference resolved to hold the conference in Jaffna, the cultural capital of the Tamils and also where Tamils predominantly live. The government of Srimavo Bandaranaike was not happy at holding the conference in Jaffna. The Tamil minister in the government, Chelliah Kumarasuriar, who did not have any popular base in the Peninsula, vehemently opposed holding the conference in Jaffna. But the organizers were determined to hold the conference there and they inaugurated the conference without any assistance or help from the Sri Lankan government.

The International Association for Tamil Research held its conference in Jaffna commencing on January 3, 1974, and it officially ended on January 9.

On January 10, the organizers decided to hold a public meeting to distribute awards

to those who had participated in the cultural program. While the meeting was in progress in the Veerasingham Hall, the organizers found it impossible to accommodate the surging crowd and decided to change the venue by hastily rearranging the platform of the meeting in front of Veerasingham Hall outside the building, but within the premises.

The audience, more than 10,000 in number, spanned the road and overflowed into open expanses, opposite the hall and Professor Naina Mohammed – an erudite Tamil scholar from South India, began his address. The people gathered were spellbound listening to the chaste Tamil speech of the South Indian professor, and they were relishing the entire final day's program in an orderly and disciplined manner – then the police arrived.

Assistant Superintendent of Police Chandrasekera (a Sinhalese commissioned officer) led a truckload of anti-riot police of more than 40 to the scene. Their unheralded arrival ended in the chaotic disruption of the ceremony.

In the confusion, in which tear gas and live ammunition were fired, overhead electric wires were dislodged and seven civilians died of electrocution. Several others sustained severe injuries due to the police charging at them. Tellingly, the police officers involved were subsequently promoted instead of being reprimanded by the government.

A magisterial investigation was ordered and K Palakiddnar, the magistrate, Jaffna, in his Verdict of Inquest No 3427, instructed, "I further direct that the director of public prosecution be informed that there has been a contravention of Section II of the Electricity Act Chapter 205 CLE and recommended that suitable action be taken against the owner of the generator that was in use at the premises on 10 January 1974."

According to the organizers, as the magisterial inquest failed to meet any form of justice to the tragic end of the conference, community leaders were unhappy over the government's failure to take any positive steps. The Citizen Committee of Jaffna, a non-governmental organization, arranged for an impartial inquiry to investigate, and report unbiased, on the tragic incidents of June 10, 1974.

O L de Krester and V Manickavasagar, two respected retired Supreme Court judges, and former Bishop Rev Sabapathy Kulendran, were invited to conduct the inquiry. Accordingly, the committee released its report in March 1974, blaming the police for the attack.

The government of Srimavo Bandaranaike failed either to condemn the police brutalities or express any regret at the killings and the loss of lives. Even Chelliah Kumarasuriar, the only Tamil minister in the government, failed to express his personal condolences.

The event demonstrated to the world the tragic plight of Tamils were in Sri Lanka. The incident had its repercussions, though, and Tamil youths were compelled to retaliate where before they had been restrained by their leaders from taking violent action.

The continued presence of a Tamil minister in the government, who tried to turn the tide against the general feelings of the Tamils by organizing his political activities in Tamil regions, was considered an anti-Tamil move and posed a grave challenge to the Tamils' ethos. The chief organizers of the Sri Lanka Freedom Party in the North and Eastern provinces were considered informants of the government and elements working against the interests of Tamils. The government miserably failed to read the mood of the Tamils, while continuing with its chauvinistic anti-Tamil programs.

After the tragic incidents on the final day of the World Tamil Research Conference, Sivakumaran, a Tamil student activist, considered a Tamil militant in the early stages by the police, was accosted by police in Kopay. He promptly swallowed cyanide pills and died instantly. Thus was born the cyanide culture among Tamil militants.

According to available reports, on June 5, 1974, the officer in charge of the Kopay Police Station, Sub Inspector Wijesundera, followed the youth named Sivakumaran consequent to having received information

that the Peoples Bank was to be attacked. Sivakumaran fired two shots at Wijesundera but both were misfired, did not attack the intended target. Wijesundera then overpowered Sivakumaran and took him under custody, whereupon Sivakumaran swallowed some poison, which he took from his waist and died.

Sansoni Commission in its reports said: "From the time of his (Sivakumaran) death almost all the TULF leaders including Messrs Amirthalingham, V N Navaratnam and Selvadurai gathered and organized the funeral. All shops in the Peninsula were closed and pamphlets were distributed calling for a day of mourning. The funeral took place on the 7th June. Just before the body was removed from the house, seven youths cut their fingers and placed pottus of blood on the deceased's face, and hundred of youths then did the same. The TUF leaders and about 15,000 others were there. Ever since, his mother was given a prominent place in the TUF Women's front. A pledge was taken by those present in the formula, 'In the name of Sivakumaran, in the name of his soul and body we undertake to continue the struggle to gain independence for Tamils, and until we gain that we will not retreat or rest.' The struggle that this young man carried on it should be added, was not non-violent one. Thereafter, on 5 June every year his death has been commemorated by the TULF leaders and a statute has been erected in his honour by

the TULF Youth Organization."

Militant youths took revenge for the deaths at the International Tamil Conference by murdering Alfred Durraipappah, the mayor of Jaffna and the leader of the Sri Lanka Freedom Party, in the Jaffna district.

The murder triggered shock waves, as it was a political murder of a very popular mayor. The politics of retribution had now been adopted by Tamil militants. In those days, it was widely accepted that the youths patronized and were controlled by A Amirthalingham and by V Dharmalingham, both of the Ilankai Thamils Arasu Kadchi.

On October 6, 1974, Srimavo Bandaranaike made an official visit to Jaffna to declare open the Jaffna Campus of the University of Sri Lanka. The campus was opened at the Parameswara College, founded by Sir Ponnampalam Ramanathan. Tamil militant youths decided to boycott the function and organized a black flag demonstration. TUF members and its parliamentarians joined the youths. The campus today is a fully-fledged university, renamed the University of Jaffna.

Two years after Chelvanayakam rendered the Kankesanthurai parliamentary seat vacant, the government of Srimavo Bandaranaike ordered a by-election to be held in January 1975. The Communist Party, a part of the government's coalition, nominated V Ponnampalam as the joint candidate.

Chelvanayakam, who contested the by-election, sought from the Tamil people a mandate for separation to create a state for Tamils. He won convincingly, with a thumping majority of 16,000 votes, against the government's candidate. After the announcement of the results, Chelvanayakam declared as follows:

“Throughout the ages, the Sinhalese and the Tamils in this country lived as distinct sovereign people, till they were brought under the foreign domination. We have for the last 25 years, made every effort to secure our political rights on the basis of equality with the Sinhalese in a united Ceylon.

“I wish to announce to my people and to the country that I consider the verdict at

this election as a mandate that the Tamil Eelam nation should exercise the sovereignty already vested in the Tamil people and become free. On behalf of the Tamil United Front, I give you my solemn assurance that, we will carry out this mandate.”

The State of Emergency became a permanent feature and the police used it to arrest Tamil youths on any flimsy grounds, to torture them and to exact confessions and subsequently to incarcerate them under the emergency regulations. Police excesses led to the escalation of the militant activities of the Tamil youths, catapulting them prominently into the mainstream of the Tamil political arena, by 1975.

**(Sources: ‘Asian Tribune,’
Singapore, January 26, 2002)**

International Association of Tamil Research (IATR) Conference

S.K.Chandrasekara

With The Bandaranayakes - Behind The Scenes

by

S.K. Chandrasekara

This is an excellent presentation of a wealth of information regarding the life of the world's first female prime minister, for the first time that comes from the experience of Mr S.K. Chandrasekara, who had the rare opportunity to be the long time personal security officer of Late Mrs Sirimavo Bandaranayake.

Pages:109 (With B&W Plates) Edition:1st Date Of Publication:2000

My duties on the day of her (Mrs. Sirimavo Bandaranayake) arrival in Jaffna were to ensure her security at the Nallur Hindu Kovil, which she was to visit. Informed of a plan by young Tamil females to assemble there to embarrass her I made the Kovil out of bounds to all except the priests and their servants till she left the place. Sufficient police were deployed to achieve this objective.

A few hours before her arrival about thirty well-dressed young Tamil girls came up to the barricade and sought entry to the Kovil. When they were denied access, they

turned abusive to the Police on duty and I had to intervene to tell them firmly to leave the premises lest I dealt with them severely. They then withdrew to a temple about one mile away and shouted slogans when the Premier was passing the spot in the motorcade.

Mrs. Bandaranayake left Jaffna after a very successful visit, which lasted two days. On the night before her departure I had dinner at her residence with Dr. Mackie Ratwatte. It was unique in that I was the only Police Officer in Jaffna invited by her for dinner.

Seeing the enthusiastic crowds that greeted and cheered her wherever she went in Jaffna during her stay there in spite of the appeal of the TULF leaders to jeer her, I can unequivocally state that she was not in any way responsible for the catastrophic communal calamity that occurred after her defeat.

Established to advance the Tamil language to its pristine glory the International Association of Tamil Research (IATR) organization has branches in various parts of the world and its 1973 convention was held in Jaffna at the Weerasingham hall. When an application for permission to hold it was made to the Sri Lanka Government, the organisers requested permission to hold a procession with floats at the end of the conference.

Aware of the communal tension prevailing then and knowing that the young Tamil youths of the Tamil United Liberation Front were behind it I recommended the holding of the conference but suggested that permission may not be granted to hold the procession. My views were disregarded and the procession was allowed with a provision that no slogans of any communal nature are allowed. If my suggestion had been accepted, a number of deaths and a lot of damage to property would have been avoided.

The conference was well attended and went on for five days and several well-known Tamil Pundits from various parts of the World addressed it.

An avowed and rabid communist Janarthanan was a member of the Tamil Nadu State Assembly. As the head of the World Tamil Youth movement he had always been an anti Sinhala politician. He too applied for a visa to come to Sri Lanka to attend the conference. It was refused. He, however, had gone to Singapore and arrived in Sri Lanka on a tourist visa undetected by the immigration and the Police authorities at the airport. His presence in Jaffna during this time came to light when he was addressing a meeting in Kyts. Informed of his presence in Jaffna the government ruled that he be allowed to stay in Sri Lanka till the end of the conference but was not under any circumstances allowed to address any public meeting. The day after the successful completion of the International Association of Tamil Research Conference the procession was to be held.

In the morning of that day when I visited the site of the commencement of the procession where there was a large gathering and then I heard someone blurting out in Tamil in a loud speaker something that I did not understand. Then a leading Tamil lawyer approached me with a request to listen to the powerful voice of Janarthanan. This made me go up to him and pull out his microphone and admonish him that should he ever address a public gathering during his stay in Sri Lanka he would have trouble. He promptly moved away with his supporters.

On an inspection of the floats in the procession I found one, which appeared to me to have been a breach of the stipulation made in the permit given to them. Standing in a decorated cart was a youth with hands manacled with a board near him depicting him as Veera Pandiyan, a Tamil hero who had fought the Portuguese. What troubled me was the presence of 6 other youths who were shouting in Tamil "We are not afraid of anyone." With the Portuguese no longer here it was apparent that they were challenging the Sri Lankan Government. I therefore informed the organizers that I would not allow that float in the procession.

Sivakumaran was a militant Tamil youth who had earlier been charged in courts for placing a bomb under the Junior Minister, Somaweera Chandrasiri's car at a function in Kopy. Having on an earlier occasion bailed him out for obstructing some Police Constables during the Nallur festival I knew Sivakumaran. He then came forward stating that if that float was not allowed, he and his supporters would prevent the procession being taken by sleeping on the road. I jokingly welcomed his move saying that without a procession we would have no work.

Anxious to maintain cordial relations between the Police and the public I compromised by suggesting to the organisers that the float could go but the youths shouting slogans in it should be stopped and an agreement was reached. The youths

left the float and the procession processed thereby preventing any unhappy consequences.

Touring the city of Jaffna which was gaily decorated for the occasion, the procession ended late in the night at the esplanade without any mishap except for the deaths of two persons opposite the Jaffna Hospital who had attempted to elevate a live electric wire to enable tall floats to pass under it. Could this have been an ill omen of the sad incidents that were to follow? At least the Magistrate of Jaffna thought so.

While the procession was on, the then Mayor of Jaffna, the late Mr. Alfred Duraiappa hosted the delegates of the conference for tea at the Town Hall. I too was an invitee. An elderly Tamil gentleman dressed in verti thanked me for the excellent security arrangements made for the conference and the procession but warned me that danger was ahead. Questioned in detail he would not elaborate on it but when his prophesy came right, I traced him. But his position was that after all good things, disaster had to come and this disaster early caused my death twice.

On the day following the completion of the procession information was forthcoming that the Tamil United Liberation Front with a view to cash in on the tremendous enthusiasm generated by the Tamil public after the IATR conference was persuading the organisers to convene

another public meeting for the declared purpose of thanking those who helped to make the conference a success. But the sinister motive of the politicians was to rouse communal feelings against the Sinhala government for the purpose of gaining political advantage. An application was made to me by the organisers for a loudspeaker permit for a meeting to be held at the Weerasingham Hall that day.

Intelligence I had received that day indicated that the TULF was making arrangements for Janarthanan to address the meeting and that his highly communal speech would rouse the feelings of the Tamil youths which would lead to grave danger for the Sinhala officials and government property there. To play safe I took extra precaution of issuing the loudspeaker permit with the provision that Janarthanan should not address the meeting.

The meeting was held with a full house the audience spreading into the park outside the hall. Late in evening a large gathering had assembled blocking even the main road. To satisfy the vast crowd the podium and tables were brought outside to the lawn of the Weerasingham Hall from where the speakers could address the crowd. Without any authority an owner of an electric generator illuminated the area using unauthorized connections thus endangering the lives of people in the event of an emergency.

A few of my close Tamil friends had gathered in my residence where they had come after attending a Sai Baba Bhajan recital. We were about to start light refreshments when the Head Quarters Inspector Newille Nanayakkara informed me on the phone that the late TULF Leader, Mr. Amirthalingam and Janarthanan were autographing currency notes outside the Weerasingham Hall near the temporary stage and that arrangements had been made for Janarthanan to speak at the rally. Rushing immediately to the Police Station I unsuccessfully attempted several times to contact the organisers at the Weerasingham Hall to stop it. There were then two alternatives open for me. One was to tolerate organisers breaching the loudspeaker permit issued to them and allowing Janarthanan to speak or to meet the organisers and advise them to act lawfully.

The approach road was completely blocked and aware of the militancy of the Tamil youth when agitated I went to the Weerasingham Hall with an armed party. As we came close to the scene, stones were pelted at a police vehicle causing damage to it. Using the police loud speaker an announcement was made in Tamil that the crowd was causing damage to government vehicles and asking them to desist from doing so. More stones were pelted and I saw a police constable on duty at the meeting a few yards away being mercilessly assaulted. Ordering the Officer in charge of the Plot

Squad to use tear gas to disperse the crowd, I made the announcement continuously for the crowd to go away, as they had by then become an unlawful assembly. With the minimum use of tear gas the crowd dispersed. When I approached the temporary stage I saw Velupillai Prabahakaran then a mere youth in the company of few others abusing the Police but as the Police came closer, they all ran away. Leaving sufficient armed men to guard the scene which was by then deserted except for a large number of peddle cycles that had been left behind, the Police party returned to the Police Station. A search of the area before leaving did not indicate that anyone had been injured.

A few minutes later I was questioned by the Inspector General of Police from Colombo whether there were any deaths after the use of tear gas adding that he had been informed by the Governor General Gopallawa that seven dead bodies were lying at the Jaffna Hospital. Visiting the hospital immediately I saw seven corpses of youths lying in the mortuary with no external injuries whatsoever. To add to the death toll that day a boy was knocked down by a bus reversing into a crowd trying to run away from the Weerasingham Hall and another elderly person who had been at the meeting had died of heart failure while running away after the tear gas attack.

Militant youths went on the rampage causing damage to several government

buildings. An inquest to the deaths was held the following morning where I gave evidence. After several days of sitting the magistrate held that the seven deaths had been caused by electrocution, which was the result of unauthorized electric connection by the private generator owner. It was further held that the dead youths while trying to run away from the scene had touched some iron barricading which had electric current flowing through them.

Various allegations were made against me that Mr. Alfred Duraiappa instigated the Police interference. In fact he knew of it only when I informed him at his residence long after the incident. Verification done by the TULF included the falsehood that the people at the meeting had been brutally assaulted when in fact the only person with physical injuries was the Police Constable who had been attacked. None of the dead had a single injury.

Always having an anti Sinhala outlook, the late Mr. Amirthalingam was thrown out of the courthouse during the inquest by the magistrate when Amirthalingam alleged that the late Inspector Padmanathan was a Tamil traitor as he was leading evidence which was generally favorable to a Sinhala Police Officer. To fall in line with her husband Mrs. Amirthalingam at certain public meetings called upon the youths to tear me to pieces and make slippers with my skin. Anti Sinhala feeling had been aroused to such an extent that one day I

received an official letter from Colombo with the frank of the Inspector General of Police addressed to S.K. Chandrasekera, murderer ASP with nothing inside it.

To rouse the Tamil feelings the TULF organized a commission headed by O.L. de Kretser, a retired District Judge to inquire into the Weerasingham Hall incidents and after a fund of false evidence it was held that I was guilty of causing the seven deaths. I could care less.

In spite of all communal agitations in Jaffna it must be mentioned to the credit of Mrs. Bandaranayake that the violence did not escalate in the South.

President J.R. Jayawardane later appointed Mr. Sansoni, a retired Supreme Court Judge to a one-man commission to look, among other things, into the Weerasingham Hall deaths. After several days of grueling cross-examination by TULF Lawyers, he, Mr. Sansoni in his report held that my action at the Weerasingham Hall incident was lawful and justifiable. This report has now been published as a "Session Paper."

Extracts from 'With the Bandaranayakes- Behind the scenes' by S.K.Chandrasekara. pp 88-94

தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளும் தமிழின் பெருமைபேசும் மாநாடுகளும் – காலத்தின் தேவை என்ன?

என்.செல்வராஜா

இது தனிநாயகம் அடிகளாரின் நூற்றாண்டுக் காலம். தாயகத்திலும் தமிழகத்திலும் புலம்பெயர் நாடுகளிலும் இது தொடர்பான மாண்புநயப்பு விழாக்கள் தமிழ் விழாக்களாக ஏராளமான பணச்செலவில் இடம்பெற்று வருகின்றன. அதன் பேராளர்களாக பெரும் பணச்செலவுடன் தமிழ் ஆர்வலர்களும் அறிஞர்களும் நாடுகடந்து இங்கும் அங்குமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆரவாரமாக இவ்வாண்டில் தமிழ் ஆராயப்பட்டும் தமது இனம் மொழி கலாச்சாரம் பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டும் அரங்குகளில் உரையாற்றிவிட்டு நாடு திரும்புகிறார்கள்-வீடு திரும்புகிறார்கள். ஆடம்பரமான இம்மாநாடுகள் உண்மையில் தமிழுக்கு நன்மையைச் செய்கின்றனவா அல்லது அவலை நினைத்து உரலை இடிக்கும் கதைதானா என்ற கேள்வி இன்று பலரது மனதிலும் எழுந்து நிற்கின்றது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என்பது உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும்

தமிழை ஆய்வுசெய்யும் பன்னாட்டறிஞர்களையும் இனம்கண்டு, ஒருங்கிணைத்து அவர்கள் தனித்துவமாக மேற்கொண்டு வரும் தமிழாராய்ச்சியை ஒருமுகப் படுத்தவும், கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளவும், மேலும் வளப்படுத்தவும் உதவும்நோக்கில் தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் முயற்சியின் பெறுபேறாக 1964இன் ஜனவரி மாதத்தில் 7ம் திகதி புதுடில்லியில் நடந்த 26ஆவது அகில உலக கீழைத்தேயக் கல்வி ஆய்வாளர் மாநாட்டின்போது உருவாக்கப்பட்ட உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று என்பது இன்று வரலாறாகிவிட்டது. இம்மன்றத்தினால் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு இரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடத்தப்பட்டு ஆய்வின் முடிவுகள் தமிழறிஞர்களிடையே வெளிப்படுத்தப்பட்டு, அவை விவாதிக்கப்பட்டு மீளாய்வு செய்யப்பட்டு தமிழ் ஆய்வுகள் செப்பனிடப்படும் புத்தாய்வுகளுக்கு வித்திடப்படும் செழுமைமிக்கதொரு வளர்ச்சியை தமிழ் உலகம் கண்டுகளிக்கும்

என்று அன்று தமிழறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் கனவு கண்டிருந்தார். அவரது கனவு நனவானதா என்பதை காலம் இன்று சொல்கின்றது. தூய தமிழ் ஆராய்ச்சி படிப்படியாக ஒரு அரசியல் மேடையாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட வரலாற்றை முதலில் பார்ப்போம்.

முதலாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, பல்வேறு தமிழ் மாநாடுகளுக்கும் முன்னோடியாகி நின்று வரலாறு படைத்துவந்துள்ள மலேசியாவின் கோலாலம்பூர் நகரில் 1966இல் நடந்தேறியது. அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது மாநாடு 1968இல் சென்னையில் நடைபெற்றது. அதற்கு முன்னதாக 1967இல் தமிழகத்தில் பாரிய அரசியல் வெற்றியைப்பெற்றிருந்த அறிஞர் அண்ணாவின் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் வெற்றிவிழா வாகவும் இம்மாநாடு அமைந்துவிட்டமை பின்னாளில் தூய தமிழ் ஆராய்ச்சிக்காக உருவாக்கப்பட்ட தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் அரசியல் கலப்பிற்கும், அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கத்துக்கும் உட்பட்டு விட்டமையை பின்னாளில் நாம் அனுபவபூர்வமாக கண்டறிந்து கொண்டோம். பின்னாளில் தனிநாயகம் அடிகளார் François Gros அவர்களின் துணையுடன் மூன்றாவது மாநாட்டினை அரசியல்வாதையின்றி பாரிசில் 1970இல் நடத்திவைத்து அதனைத் தூயமைப்படுத்தமுனைந்தார்.

ஆயினும் யாழ்ப்பாணத்தில் 1974இல் நடந்தேறிய மாநாடு அன்றைய சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின்

ஆட்சிக் காலத்தில் கொழும்பிலா-யாழ்ப்பாணத்திலா நடத்துவது என்ற இழுபறியுடன் தமிழர் இனப்பிரச்சினையை உலகறியச்செய்யும் மறைமுக அரசியல் நோக்குடன் இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பெற்று பதினொரு தமிழர்களின் உயிர்ப்பலிக்கும் அதன் பின்னரான ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் எழுச்சிக்கும் வழிகோலியது.

ஐந்தாவது மாநாடு 1981இல் மீண்டும் தமிழகத்தில் - மதுரையில் நடைபெற்றது. அவ்வேளையில் மற்றொரு தேர்தலை எதிர்கொண்டிருந்த அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக்கழகம், முதல்வர் எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் தலைமையில் தமது அரசியல் வெற்றிக்குத் துணையாக இம் மாநாட்டைத் தமிழர் மாநாடாக கோலாகலமாக நடத்திமுடித்தது. இம் மாநாட்டின் பிரதிநிதிகளாக ஆய்வாளர்களைவிட உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளே அதிகளவில் பிரசன்னமாயிருந்தனர் என்பதை மாநாட்டு மலரின் புகைப்பட ஆல்பம் இன்று எமக்குக் காட்டுகின்றது.

1987இல் மீண்டும் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற ஆறாவது மாநாடு தனிநாயகம் அடிகளாரின் புனித நோக்கினை முன்னெடுக்கும் கனவுடன் அரசியல் கலப்பற்று நடந்து முடிந்த முதலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமானதொரு பரிமாணத்தில் நடைபெற்றிருந்ததை 1966 இல் நடந்த முதலாவது மாநாட்டையும் மீண்டும் 1987இல் அதே மண்ணில் பெருந்தொகையான தமிழக — மலேசிய தமிழ்

அரசியல்வாதிகளின் பங்கேற்புடன் நடைபெற்றிருந்த ஆறாவது மாநாட்டையும் ஒப்புநோக்கினால் எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஏழாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1989இல் மொரீஷியஸ் நாட்டின் மோகா (Moka) நகரில் இடம்பெற்றது. கல்வித் துறையில் செழுமைமிக்க மோகா மாவட்டத்தில் தான் மகாத்மாகாந்தி நிறுவனமும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. புலம்பெயர்ந்தோரிடையே தமிழின் எதிர்கால அடையாள அழிவுக்கு பீஜித் தீவுகளுக்கு அடுத்தபடியாக உதாரணமாக எம்மவரால் அடிக்கடி எடுத்தாளப்படும் நாடு மொரிஷியஸ். மொரிஷியஸ் தமிழ் இன மக்களின் தமிழ் மூலத்தை மீள்கட்டுமானம் செய்து தமிழுணர்வூட்ட இம்மாநாடு அங்கிருந்த தமிழர்களுக்கு உதவியிருக்கின்றது என்பதில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. மொரிஷியஸ் நாட்டில் நடந்தேறிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரே இன்று அந்நிறுவனத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றும் Dr. Noboru Karashima அவர்களாவார்.

இவரது தலைமையிலேயே எட்டாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு தமிழகத்தில் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் 1995இல் நடைபெற்றது. இரண்டு லட்சம் பேர் வரை பங்கேற்ற இம்மாநாட்டின் நிறைவு தினம் வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்படும் அதேவேளையில், இம்மாநாட்டில் பங்கேற்கவிடாது ஈழத்துத் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள்

அரசியல் காரணங்களுக்காகத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட வரலாறும் துர்அதிரஷ்ட வசமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுவிட்டது. இந்நிகழ்வு, உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சியைவிட அரசியல் அபிலாஷைகளுக்கான களமாக ஏற்கப்பட்டுவிட்டதை வெளிப்படையாகப் பறைசாற்றியது.

இந்தப் பின்புலத்தில் தான் ஒன்பதாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு கோயம்புத்தூரில் அரங்கேற்றம் செய்யத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது.

2009இல் கலைஞர் கருணாநிதி தனது ஆட்சியின் போது, முள்ளிவாய்க்காலில் சிந்தப்பட்ட குருதியின் ஈரம் காய்வதற்கு முன்னதாகவே ஒன்பதாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை கோலாகலமாக கோயம்புத்தூரில் 2010இல் நடத்துவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளும் வகையில் அதற்கான அனுமதியைக்கோரி, மேற்படி தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு அமைப்பின் தலைவராக இன்றிருக்கும் Dr. Noboru Karashima (படத்தில் உள்ளவர்) அவர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார்.

தூயநோக்குடன் சர்வதேச கல்வியாளர்களாலும் மொழியியலாளர்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டிய தமிழாராய்ச்சியை அரசியல் நலனுக்காகவும், தனிப்பட்டவரின் சமூக இருப்பிற்கான குறுக்குவழியாகவும் பயன்படுத்தப்படுவதை கலாநிதி நொபொரு கராஷிமா முற்றாக மறுத்து விட்டார். மேலும் கலைஞர் குறிப்பிட்ட காலக்கெடுவுக்குள் ஒரு சர்வதேச அறிஞர்கள் பங்கேற்கும் மாநாட்டை நடத்தமுடியாது எனவும் அவர் அறுதியிட்டுக் கூறிவிட்டார். அதன் விளைவாக தன் முயற்சியில் சற்றும் சளைக்காத அம்புலிமாமா வேதாளக்கதையின் நாயகன் போல, கலைஞர் அவர்கள் தமிழ் செம்மொழி மாநாடாகத் தனது தமிழ் விழாவை கோலாகலமாக நடத்தி முடித்தார். மாநாட்டின் எந்தவொரு அரங்கமும் தனிநாயகம் அடிகளாரின் நினைவையே ஏற்படுத்தாமல் அமைப்பாளர்கள் பார்த்துக்கொண்டார்கள். சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் அனைத்தும் மட்டுமல்லாது, பங்கேற்ற அறிவுஜீவிகளும் இலங்கையில் அந்நாளில் கொழுந்துவிட்டெரிந்த தமிழரின் இனவழிப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றி மூச்சுக்கூட விடாதபடி சீ பீ ஐ வெளிப்படையாகக் கண்காணித்து வந்தது. கலைஞர் கருணாநிதி ஒன்பதாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை கோயம்புத்தூரில் தனது அரசியல் இருப்புக்கான களியாட்ட நிகழ்வாக உருமாற்றி 2010இல் அரங்கேற்ற முனைந்த இச்செயற்பாடானது இன்று

உலக அரங்கில் பிழையான செய்தியையும் உற்சாகத்தையும் பல தமிழ் விழா அமைப்பாளர்களுக்கு வழங்கிவிட்டது என்று கருதமுடிகின்றது.

அன்று தமிழாராய்ச்சி மாநாடு என்ற வித்தை ஊன்றிவைத்த தனிநாயகம் அடிகளாரின் நோக்கத்தை இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதனை எவ்வகையிலும் ஈடுசெய்யாத தமிழ் விழாக்களும் தமிழாராய்ச்சி விழாக்களும் அவரது பெயரில் சுயநல நோக்கம் கொண்ட அரசியல்வாதிகளாலும், சமூக சேவகர்களாகத் தம்மை வரிந்துகொண்டவர்களாலும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக மேடையேற்றம்பெறுகின்றன என்பது கசப்பானதொரு உண்மையாகும்.

இந்நிலையில் லண்டனிலும் பாரிய முன்னெடுப்புடனும் பெரும் பண முதலீட்டுடனும் சில தனிநபர்களால் தமிழ்மாநாடொன்று நடத்திமுடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மாநாட்டின் அடுத்த கட்ட நகர்வு என்ன என்பதை பொறுத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும்.

இன்று புலம்பெயர்ந்த வாழ்வியலில் பல்வேறு தமிழ் ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுத்தேவைகளுக்காக அணுகப்பட்டவன் என்ற நிலையிலும், தமிழரின் ஆய்வுக்கான நிரந்தரக் கட்டமைப்பொன்று எதிர்காலத்தில் இந்த மண்ணில் அவசியம் என்ற கனவினைக் கொண்டவன் என்ற வகையிலும் அதற்கான ஆவணச்சேகரிப்பிலும், பதிவிலும் என் வாழ்வையும் பொருளாதாரத்தையும்

எவ்வித சுயநல நோக்கமும் இல்லாமல் எம்மினத்தின் எதிர்காலத்துக்காக வழங்கி வருபவன் என்பதாலும் சில கருத்துக்களை முன்வைக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இக்கருத்துக்கள் இலங்கை, இந்தியாவுக்கு அப்பால் உள்ள தமிழ் ஆய்வு நிறுவனங்களுக்கும், தமிழ் உணர்வாளர்களுக்கும் பொருந்தும் என்றாலும், நான் வாழும் லண்டன் மாநகரையே உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றேன்.

லண்டன் மாநகரில் 40க்கும் அதிகமான தமிழ்ப்பள்ளிகள் உள்ளன. முப்பதுக்கும் அதிகமான தமிழர்களுக்கான சைவ, கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள் உள்ளன. நூற்றுக்கும் அதிகமான சமூக நல நிறுவனங்கள் உள்ளன. இவற்றினிடையே பெயரளவிலேனும் தமிழ் ஆய்வுக்கான ஒரு நிறுவனமோ, தமிழ் அறிவியல் நூலகமோ, நல்ல தமிழ் நூல்களைத் தேர்ந்து வாங்கி வாசிக்க ஒரு புத்தகக் கடையோ இல்லை என்பது முதலில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய தொன்றாகும்.

இத்தகைய நிறுவனங்கள் லண்டன் வாழ் தமிழ்மக்களிடையே இயங்கி வருகின்றபோதிலும் இவ்வமைப்புகளால் தமிழ்மொழியின் பயன்பாட்டையோ, தமிழரின் பண்பாடுபற்றிய அடிப்படை அறிவையோ, தமிழரின் வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளையோ இரண்டாம் தலைமுறையினரிடையே எடுத்துச் செல்லவும் நிலை நிறுத்தவும் முடியவில்லை. இத்தனை பாடசாலைகள் இங்கு இயங்குகின்ற

போதிலும் அதே பாடசாலைத் தமிழ் விழாக்களில் அல்லது திருமணம், பிறந்த நாள் விழா மற்றும் குடும்ப சந்திப்புகளில் அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரியும் குழந்தைகள் பேசும் மொழியை உற்று நோக்கினால், தமிழ்ப்பள்ளிகளின் செயற்திறனின் குறைபாடு புரிந்துவிடும். எமது இரண்டாம் தலைமுறையினரிடையே அழிந்துவரும் தமிழ் மொழியின் பேச்சுமொழிப் பயன்பாட்டின் தீவிரம் குறைந்து தமிழ் மொழி பேச்சுமொழியாகவாவது நீண்டநாள் வாழ நடைமுறைச் சாத்தியமான என்ன நடவடிக்கைகளை இத்தமிழ்ப்பள்ளிகளின் வாயிலாக இதுவரை எடுத்திருக்கிறோம் என்றால் திருப்திகரமான பதில் கிடையாது.

சைவ சமயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், லண்டன் கோயில்கள் மூன்று வேளை பூசையுடன், மூன்றுவேளை உணவுப் பொதிகளையும் வழங்கி எம்மிடையே அட்சயபாத்திரங்களாக விளங்குகின்றன. இதற்கிடையே அகால வேளையில் உணவுகேட்டுச்சென்ற மனவலுக்குன்றிய ஒருவரை உதைத்துத் தள்ளிய செய்திகளும் காதுக்கெட்டாமல் இல்லை. இந்நிலையில் இக்கோயில் நிர்வாகங்களினால் தமது கண்களுக்கு முன்னே நடக்கும் மதமாற்றங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்ததா? குறைந்த பட்சம் கோயில்களுக்கு வரும் பக்தர்களின் குழந்தைகளிடையேயாவது தமிழ்க்கலாச்சாரத்தையும் பணியையும் போதித்து அவர்களை அமைதியான வழிபாட்டுமுறைக்கு உட்படுத்த

முடிகின்றதா? தாயும் தந்தையும் வழி பாடு செய்ய அவர்களைச்சுற்றி ஓடியாடி ஜிம்னாஸ்டிக் செய்யும் குழந்தைகள் கோயில் வளாகத்திலேயே பக்தர்களை வெறுப்பேற்றும் காட்சிகள் இன்றளவில் தடுக்கப்பட்டதா?

இந்நிலையில் கோயில்கள் தமது சமய கலாச்சார நோக்கங்களில் வெற்றிபெறவில்லை என்றே பொதுவாகக் கருதவேண்டியுள்ளது.

எம்மையும்மீறி எமது இல்லங்களுள் நுழைந்துவிட்ட பல்லினக் கலாச்சாரம் பற்றி நாம் கவலை கொள்வதில்லை. பெரிய பிரித்தானியாவே பல்லினக் கலாச்சாரத்தை வரவேற்கும் போது அங்கு வாழத் தீர்மானித்துவிட்ட தமிழர்களால் அதை தவிர்த்துவாழ முடியாது என்ற வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும், தமிழ் மொழியைப் பற்றிய அறிவையும், தமிழர் பண்பாடு அதன் கலாச்சாரம் பற்றிய விழிப்புணர்வினை என்றாவது ஒருநாள் அறிந்துகொள்ள விரும்பும் எமது அடுத்த தலைமுறையினர் எங்கே போவார்கள். எதிர்காலத்தில் கோயில்களும், தமிழ்ப்பள்ளிகளும் நிலைத்து நின்று தமிழ் வளர்க்கப் போவதில்லை. அவை இன்றைய முதலாம் தலைமுறையினரின் ஆத்மதிருப்திக்காக அமைந்தவை. ஆழமான சமூக உணர்வோ சமூகச் சிந்தனையோ அற்ற வெறும் பதவிமோகங்களுக்கும், உள்ளகச் சண்டைகளுக்கும் ஆட்பட்டுப் பொருளீட்டும் அமைப்புக்களாகவே இவ்வமைப்புகளின் செயற்பாடுகளைக் கருதவேண்டியுள்ளது.

அதனால் தான் இவை எவற்றுக்கும் வாய்ப்புத் தராத, பயன்படாத, வர்த்தக நோக்கத்துக்கு இடம்கொடுக்கமுடியாத நூலகங்களும், வாசிக சாலைகளும், லாபமீட்டமுடியாத புத்தகச் சந்தைகளும், தமிழாய்வு நிறுவனங்களும் இன்றளவில் எமது சமூகத்தில் ஒரு பொருட்டாகக் கருதப்படவில்லை. ஆங்காங்கே ஒன்றிரண்டு தனிமனிதர்கள் இதனைப் புரிந்து தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்நோக்கவுள்ள எதிர்கால ஆபத்தை உணர்ந்து செயற்பட்டாலும்- அவர்களுக்கு எவ்வித பொருளாதார ஆதரவினையும் இந்தப் புலம்பெயர் சமூகம் வழங்காது அவர்களை தனியாளாக நின்று சமூகச் சமையைத் தாங்கவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றது.

இத்தகைய சமூகப் பின்புலத்தில் நின்றுதான், தனிநாயகம் அடிகளாரின் பெயரில் தமிழ் வளர்க்க முனையும் எம்மவரின் முயற்சிகளை உற்றுநோக்க வேண்டியுள்ளது. தமிழ்பற்றிய மேலோட்டமான கட்டுரைகளையும், அரைத்த மாவையே அரைக்கும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதுவதைத்தவிர எமது புத்திஜீவிகளுக்கு புகலிடங்களில் அழிந்துசெல்லும் தமிழ்மொழியிலும், சிதைந்துசெல்லும் தமிழர் கலை கலாச்சாரங்களையும் ஆய்வுசெய்யவும் அதனால் ஏற்பட்டுவரும் பாரிய பிறழ்வுகளையும் தீவிரமாக ஆய்வுசெய்து சமூக விழிப்புணர்வினைத்தூண்டும் வகையில் எழுதவும் என்ன மூலவளம் இங்கே காணக்கிடைக்கின்றது?

அரைத்த மாவையே அரைத்து எழுதப்படும் சங்கிலக்கியஆய்வுகளால் மட்டும் தமிழ் வாழ்ந்து விடுமா என்ன? தமிழர் பண்பாட்டைக் காட்டும் ஊர்திகளால் மட்டும் தமிழ் அறியாத தமிழ்ச்சிறார்களின் மனதில் தமிழ் உணர்வுதான் தோன்றிவிடுமா? ஒரு களியாட்டவிழாவை அல்லது கோயில் தேர்த்திருவிழாவில் இடம்பெறும் தேரோட்டத்தை இங்கு லண்டன் தெருக்களில் நின்று கண்டுகளிக்கும் பன்னாட்டு பார்வையாளர்களைப் போன்ற நிலைமைதானா இத்தகைய பெரும்பணச்செலவில் மேடையேற்றப்படும் தமிழ் மாநாடுகளின் முடிவிலும் ஏற்படப்போகின்றது?

ஒருவேளை- சமூகத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டு நிற்கும் சில “பெரிய மனிதர்கள்” இத்தகைய விழாக்களால் மேடையின் மத்திக்குத் தற்காலிகமாகத் தருவிக்கப்படலாம். இது எமது புகலிடத் தமிழரின் வளர்ச்சியிலும் வாழ்விலும் என்ன பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடப் போகின்றன?

இன்று புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுக்கும், தமிழ் பற்றிய- தமிழ் கலாச்சாரம் பண்பாடு பற்றிய தேடலை எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்போகும், அவர்களது பின்னைய தமிழ் தெரியாத தமிழ்த் தலைமுறையினருக்கும் இம் மாநாடுகள் என்ன முதுசொத்தை விட்டுச்செல்லப்போகின்றன என்பது பற்றி நாம் தீர்க்கமாகச் சிந்திக்கவேண்டிய தருணமிது. பெரும் எடுப்பில், அதிக பணச்செலவிலும், உடல் உழைப்பிலும்

ஆங்காங்கே நடாத்தப்பட்டுவரும் இம் மகாநாடுகள் எமது அடுத்த தலைமுறையினருக்காவது பயன்தருமா என்பதுதான் எம்முன் எழவேண்டிய முக்கிய கேள்வியாகும். நாம் வாழும் பல்லினச்சமூகத்தில் தமிழர் அல்லாதவர்களிடையே தமிழர் யார்? அவர்களது பண்பட்ட கலாச்சாரம் -பண்பாடு என்ன என்பதை அழுத்தமாக இம்மாநாடுகள் கொண்டுசெல்லுமா என்பதைப்பற்றியும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். இதற்கு விடை ஆம் என்றால் எவ்வகையில் அத்தகைய பயன் விளையப்போகின்றது? தமிழில் எழுதப்பெறும் மாநாட்டுக் கட்டுரைகளைக் கொண்ட சிறப்பு மலர்கள் மாத்திரம் தமிழை புகலிடத்தில் வாழ வைக்கப்போவதில்லை. தமிழ் பற்றித் தமிழரே தமிழர்மத்தியில் பேச இத்தகைய பெரும்எடுப்பில் பெரும்பணச்செலவுடன் முயற்சிசெய்யவேண்டியதில்லை. அதற்கு ஒரு சிறிய தமிழ் ஆய்வுப் பட்டறை போதுமானது.

இன்று எமக்குத் தேவையானது தமிழையும் தமிழ்க் கலாசாரத்தை- பண்பாட்டையும் பன்னாட்டாரும் , எம்மிடையே உருவாகி வளரும் தமிழ் தெரியாத தமிழ்த் தலைமுறையினரும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவானதொரு ஆவணக் களஞ்சியமாகும். எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்து, அதன் போக்கினை அலசி, தீர்க்கதரிசனத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதொரு பணி. அதுவும் அரசியல் வாதிகளாலும், வர்த்தகச் சமூகத்தினராலும், சமூக அந்தஸ்தை நாடி நகரும் பிரகிருதிகளாலும் அன்றி,

புத்திஜீவிகளால் மாத்திரம் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான செயற்திட்டம் இது.

தமிழர் புலம்பெயர்ந்த ஒவ்வொரு தேசத்திலும், ஆய்வாளர்களுக்கு உரிய ஆவணங்களை வழங்கும் உசாத்துணை நூலகத்துடன் கூடிய இவ்வாவணச்சாலைகளை தனியானதொரு நிரந்தரமான கட்டிடத்தில் பேணப்பட்டு இன்றைய ஆய்வாளர்களுக்கும் எதிர்காலத்தில் தவிர்க்கமுடியாது உருவாகப்போகும் தமிழ் தெரியாத தமிழர் தலைமுறைக்கும் எமது புலப்பெயர்வு பற்றி மாத்திரமல்லாது அதற்கான காரணங்கள் வரலாறுகள் கலாச்சாரங்கள் என்பவற்றினை அறிந்துகொள்ள வசதியான சுவடிகள், ஆவணங்கள் தமிழ் ஆங்கில மற்றும் அந்தந்த நாட்டுத் தேசிய மொழிகளில் பேணப்படவேண்டும்.

இத்தகைய நாடுவாரியான தமிழ் மொழி ஆவணக்காப்பகத்தில் தமிழர்கள் மாத்திரமல்ல —தமிழியல் கற்கும் அனைத்துலக ஆய்வாளர்களுக்கும் ஈழத்தமிழர் யார், அவர்களது கலாச்சாரம் பண்பாடு பழக்கவழக்கங்கள் என்ன என்பது பற்றி அறிந்துகொள்ளவும், அறிவியல் பூர்வமாக அவற்றை ஆய்வுசெய்யவும் பல்கலைக்கழகத் தொடர்புகளினூடாக நவீன வசதிகள் செய்யப்படவேண்டும். இத்தகைய ஒத்த

சிந்தனையுடன் உருவாக்கப்படும் அமைப்புகள் தத்தமக்கிடையே அறிவுசார் தொடர்பாடலை ஏற்படுத்தும் வகையில் இணைப்பினை ஏற்படுத்தி ஒரு பாரிய வலையமைப்பை தூய தமிழாய்வு நோக்கத்துடன் உருவாக்க வேண்டும்.

இத்தகைய சிந்தனைப்போக்கினை தமிழ் உணர்வாளர்களிடம் எழுப்ப -விரும்பியோ விரும்பாமலோ இன்று ஆங்காங்கே தனிநாயகம் அடிகளாரின் பெயரில் அவரது அடிப்படை ஆய்வகச் சிந்தனையினை கடுகளவும் கருத்துக் கெடுக்காமல் நடாத்தப்பெற்றுவரும் “சர்வதேச” தமிழ் மாநாடுகள் வழி சமைக்குமாக இருந்தால் அது இம் மாநாடுகளின் வெற்றியாகக் கருதலாம். சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் வரையலாம் என்று ஒரு முதுமொழி எம்மிடையே உண்டு.

... இது நாள் வரையில் பாதமிதியாத் தளங்களின் மீதும் கன்னிச் சுவடுகள் பதிப்போம் - இனி எதிர் வரு நாளில் பதிந்து பதிந்தவை பாதைகளாகப் புதுயுகத் தடங்கள் விதிப்போம்.

நன்றி: தேசம்நெற் இணையத்தளம் 2014.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையினரின் அறிக்கை

பதினோராவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, இரு அணிகளால் சார்ஜா, சிங்கப்பூர் ஆகிய இரண்டு நாடுகளில் நடைபெறவுள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளமை தொடர்பில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற (IATR) இலங்கைக் கிளையின் அறிக்கை:

அண்மைக்கால வரலாற்றில் தமிழ் மொழி தொடர்பில் ஏற்பட்ட மேன்மையான சிந்தனைத் திரள்-செயலணி அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றமே. உலகளாவிய நிலையில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும், தமிழாய்வுகளை மேற்கொண்டிருக்கும் அறிஞர்களும் ஒரே குடையின்கீழ் இணைந்து நேரடியான கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்யத்தக்க களமாக அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினை தனிநாயக அடிகளார், தனது பத்தாண்டுகளுக்கு மேலான தொடர் முயற்சியின் பெறுபேறாகத் தோற்றுவித்தார். 1952ஆம் ஆண்டில் அடிகளாரினால் தொடங்கப்பட்டு வெளிவந்துகொண்டிருந்த தமிழ் கல்ச்சர்

(Tamil Culture) என்ற ஆங்கிலமொழிமூல முத்திங்கள் ஆய்விதழ் மூலம் அவருக்குக் கிடைத்த உலகளாவிய ஆய்வாளர்களின் மேலான தொடர்பும், உயரிய நட்பும், சிந்தனைப் பரிமாற்றமும் 1964ஆம் ஆண்டில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கு வாய்ப்பான சூழலை ஏற்படுத்தின.

உலக மொழிகள் பலவற்றை அறிந்திருந்த தனிநாயக அடிகளார் தமது உலகளாவிய பயணங்களின்போது மேற்கொண்ட சொற்பொழிவுகளும், மேற்படி ஆய்விதழும் தமிழ்மொழியை உலகறியச் செய்தன, தமிழின் தொல்சீர் இலக்கியங்களின் பெருமையும், தமிழ்ப் பண்பாடும் உலகறிந்த விடயங்களாயின. அடிகளாரின் தூண்டுதலும் ஆதரவும் காரணமாக மலாய், சீனம், ஸ்பானியம் முதலான மொழிகளில் திருக்குறள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, உலக தத்துவ நூல்களையும் திருக்குறளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதப்படுவதற்கும் வழிகாட்டியாக அடிகளாரே விளங்கினார். முதன்முதலில் தமிழில்

அச்சான நூலின் பிரதியை போர்ச்சுக்கல் நாட்டு ஆவணக்காப்பகத்திலிருந்து மீட்டுத் தந்தார். தமிழின் முதலாவது அகராதியாக அமைந்த 1679 ஆம் ஆண்டில் வெளியான புரேயென்சாவின் தமிழ்- போர்ச்சுக்கேசிய அகராதியினை 1966 ஆம் ஆண்டில் மீள்பதிப்புச் செய்தார், மேலைநாட்டு நூலகங்களில் காணப்பட்ட தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், அரிய நூல்கள் தொடர்பான பட்டியல்களை வெளியிட்டார். இவ்வாறு தமிழின் உலகளாவிய மேம்பாட்டிற்கு தனியொரு வராக நின்று அடிகளார் ஆற்றிய பணிகளின் நீட்சியாகவே அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் அமைந்தது.

திருக்குறள், உலகம், கோபுரம் ஆகிய வற்றைச் சுற்றிக் கணியன் பூங்குன்றனாரின் "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்" என்ற தொடரின் ஆங்கில வடிவமான "Every Country is My Country; Every Man is My Kinsman" என்ற மகுடவாசகத்தைக் கொண்டதாக அடிகளாரால் வடிவமைக்கப்பட்ட அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலச்சினையும் அவரது உலகநிலைப்பட்ட தமிழ்ப் பார்வையின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்தது.

1983 ஆம் ஆண்டில் வெளியான தமிழாரம் நூலில் 42வது பக்கத்தில் செக் நாட்டு அறிஞரான கமில் சுவலபில் அவர்கள் கூறியுள்ளதை இங்கு சுட்டிக் காட்டுதல் பொருத்தமானது.

"அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் நோக்குநிலை மற்றும் அதன் இயங்கு தன்மை பற்றி நாங்கள் நடத்திய

உரையாடல்களை என்னால் நன்றாக நினைவிற்கொள்ளமுடிகிறது : உண்மையில் மன்றம் நிறுவப்படுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, தொடக்க நிலை உரையாடல்களின் போதே மன்றத்திற்கான வழிகாட்டுக் கொள்கைகள் மூன்றினை ஒருமனதாக வடிவமைத்து ஏற்றுக்கொண்டோம்.

1. உண்மையிலேயே அனைத்துலக ரீதியானதாக இருத்தல்.
2. உண்மையான அறிவார்ந்த அடித்தளத்தினைக் கொண்டிருத்தல்.
3. நேர்மையான விமர்சனங்களை ஏற்றுக்கொள்ளல்.

ஏனைய விடயங்களில் நமக்குள் சில சிறிய வேறுபாடுகள் இருந்திருக்கலாம் என்றாலும், இந்த மூன்று அடிப்படைக் கொள்கைகளும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படவில்லை. மன்றத்தின் முதல் அமர்வுகள், செயல்பாடுகளில் பங்கேற்ற ஜீன் ஃபிலியோசா, மு. வரதராசன், எஃப். பி. ஜே. குய்ப்பர், ஆர். இ. ஆஷர் முதலானவர்களாலும் அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. மன்றத்தின் செயற்பாடுகளுக்குப் பின்னால் கண்ணுக்குத் தெரியாத உண்மையான தமிழ்மனம் ஒன்று அனைவரிடமும் குடிக்கொண்டிருந்தது எனலாம். உண்மையில், மன்றத்தின் ஆன்மீகத் தந்தை தனிநாயகமே. கண்ணியமும் தண்ணளியும் நேர்மையும் பொருந்திய தமிழ்த்தேசிய உணர்வோடு, அவரது தெளிவான தீர்மானங்களும் பரந்த உலகநோக்கும் இணைந்து இதனைச் சாத்தியப்படுத்தின."

வெளிப்படைத் தன்மையும் அறிவாற்றலும் மிக்க கட்டமைப்பாக அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினை எக்காலத்திலும் வழிநடாத்திச் செல்லத்தக்க வகையில் அதன் யாப்பும், தொடக்கத்திலேயே அறிஞர்களால் வரையப்பட்டிருந்தது. (1968ஆம் ஆண்டில் அறிஞர் கமில் சுவலபில் அவர்கள் தொகுத்த நூலின் பின்னிணைப்பில் யாப்பினைக் காணலாம்.)

முதலாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மலேசியாவில் 1966ஆம் ஆண்டில் நடைபெறுவதற்கு முன்னரே, 1965ஆம் ஆண்டில் தனிநாயக அடிகளார் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையினை நிறுவியிருந்தார். தமிழ் கல்ச்சர் ஆய்விதழிற்குப் பங்களிப்புச் செய்துகொண்டிருந்த இலங்கை ஆய்வறிஞர்களான எச். டபிள்யூ. தம்பையா, பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம், ஏ. ஜே. வில்சன், சி. பாலசிங்கம், எம். எம். உவைஸ், சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம் போன்றோரும் புதியவர்கள் சிலரும் இலங்கைக் கிளையின் உறுப்பினர்களாக இணைந்து செயற்பட்டனர். தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் வெளிநாடுகளில் நடைபெறும்போது அந்த நாடுகளிலுள்ள மாநாட்டு ஏற்பாட்டுக் குழுவினருடன் தொடர்புகளைப்பேணி, இலங்கை ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுச் சுருக்கங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பெற்று அனுப்புதல், மாநாட்டிற்கு இலங்கைப் பேராளர்களைக் குழுவாக அழைத்துச் செல்லுதல் முதலானவற்றை வி. எஸ். துரைராஜா அவர்கள்

இலங்கைக்கிளையின் செயலாளராகப் பணியாற்றிய காலங்களில் செவ்வனே செய்துள்ளார். இவற்றுக்கு அப்பால் இலங்கைக்கிளை காத்திரமான வேறு செயற்பாடுகளையும் தமிழ் ஆராய்ச்சித் தளத்தில் மேற்கொண்டுள்ளது. அவையாவன:

- இரண்டாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு சென்னையில் 1968ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றபோது அதில் கலந்து கொள்ளவுள்ள ஆய்வாளர்களின் பயணச் செலவுகளுக்காக 1967ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் யாழ்நகரில் ஒரு நடன நிகழ்ச்சி நாடாத்தி, நிதிதிரட்டி ஏற்பாடு செய்தமை.
- 1971ஆம் ஆண்டில் ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ்நூற் காட்சி என்ற தலைப்பில் இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் வெளியான தமிழ் நூல்களைக் காட்சிப்படுத்தியமை எஸ். எம். கமால்டன், க. கைலாசபதி ஆகியோரின் துணையுடன் தமிழியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணையெய்யக் கூடிய தெரிவு செய்யப்பட்ட தமிழியல் நூற்றொகை வெளியிட்டமை.
- 1974 தை மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினைச் சிறப்புடன் நடாத்தியமை நினைவு மலர், யாரெவர் (who is who) தொகுப்பு நூல், ஆய்வுத் தொகுதிகள் ஆகியவற்றை வெளியிட்டமை; இலங்கை

வாழ் தமிழ் மக்களிடமிருந்து இம் மாநாட்டிற்கான நிதியைப் பெற்றுக் கொண்டமை, மற்றைய தமிழா ராய்ச்சி மாநாடுகளில் காணப்படாத சிறப்பாகும். எந்தவொரு அரசாங்கத் தினதும் நிதியாதரவு இல்லாது நாடத்தப்பட்ட ஒரே மாநாடு யாழ்ப்பாண மாநாடேயாகும்.

- 1976ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பு நகரில் இலங்கைக் கிளையின் முதலாவது பிராந்திய மாநாடு நடாத்தியமை. நினைவு மலர் மற்றும் யாரெவர் வெளியிட்டமை. மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற இப் பிராந்திய மாநாட்டில் 44 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டமை.
- 1983ஆம் ஆண்டில் முள்ளியவளையில் வன்னிப் பிராந்திய மகாநாடு எனும் தலைப்பில் இலங்கையின் இரண்டாவது பிராந்திய மாநாடு நடாத்தியமை. இதில் இலங்கை ஆய்வாளர்களின் 44 கட்டுரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. நினைவு மலரும், யாரெவர் தொகுப்பும் இலங்கைக் கிளையினால் வெளியிடப்பட்டன.
- 1999ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நகரில், இலங்கையில் தமிழ் வழிகல் வி எனும் தலைப்பில் கருத்தரங்கம் நடாத்தியமை. இக் கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான், பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் உள்ளிட்ட பன்னிரு அறிஞர்கள் தங்கள் ஆய்வுரைகளை வழங்கியுள்ளனர்.

- 2015ஆம் ஆண்டில் தமிழ்த்தாது தனிநாயகம் அடிகளார் என்ற தலைப்பில் நூல் வெளியிட்டமை. இந்நூல் 2019 ஆண்டில் இரண்டாவது பதிப்பையும் கண்டுள்ளது.

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் இலங்கைக்கிளையின் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்த காலம், அதிக நெருக்கடிகளையும் இடர்களையும் எதிர்கொண்ட காலமாக அமைந்தபோதிலும், எதையும் இறுதிவரை போராடி வெற்றி பெறுகின்ற அவரது மனப்பாங்கும் துணிவும் காரணமாக இலங்கைக் கிளை ஆக்கபூர்வமானமுறையில் இயங்கியது.

1995ஆம் ஆண்டில் தஞ்சாவூரில் நடைபெற்ற எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு அரங்கிலிருந்து இலங்கைப் பேராளர்கள் வலுக்கட்டாயமாகக் காவல்துறையினரால் வெளியேற்றப்பட்டமை அரசியல் காரணங்களுக்கானதென மனவருத்தத்துடன் கடந்து செல்லலாம். ஆனால் மாநாட்டிற்காக இலங்கைப் பேராளர்களிடமிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 32 ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் அரங்கில் (பதிலிகளால்) வாசிக்கப்படாதமையும் ஆய்வுத் தொகுதிகளில் இணைக்கப்படாமையும் இலங்கைப் பேராளர்கள் சந்தித்த பெரு அநீதியாகும். ஏனெனில் முதலாவது மாநாடு மலேசியாவில் நடைபெற்றபோது தமிழ்நாட்டிலிருந்து நா. வானமாமலை அவர்கள் கலந்துகொள்ளவில்லை, ஆனால் அவரால் அனுப்பப்பட்டிருந்த, தேர்வுக் குழுவினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்த இரண்டு கட்டுரைகளும்

ஆய்வுத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறே 1968ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநாட்டின்போதும், 1981ஆம் ஆண்டில் மதுரை மாநாட்டின்போதும் சில ஆய்வாளர்கள் தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் மாநாட்டில் நேரில் கலந்துகொள்ளவில்லை, ஆனால் அவர்களுடைய கட்டுரைகள் அரங்கில் வேறு ஆய்வாளர்களால் (பதிலிகளால்) வாசிக்கப்பட்டன, ஆய்வாளர் அமர்வில் கலந்துகொள்ளவில்லையென்பதால் விவாதத்திற்கு உட்படுத்தப்படவில்லை என்ற பதிப்பாசிரியர் குறிப்புடன் அவை ஆய்வுத் தொகுதிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. 1968, 1981 நிகழ்வுகளை முன்மாதிரியாகக்கொண்டு எட்டாவது மாநாட்டிலும் இலங்கை ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை இணைத்திருக்கவேண்டிய இயல்பான கடமையை தமிழக ஏற்பாட்டுக்குழுவினர் அல்லது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தினர் தவறவிட்டனர். இது எமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நிகழ்வுதான், ஆனாலும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தும் வகையிலான எந்தவொரு எதிர்வினையிலும் நாம் இறங்கவில்லை, “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்பதற்கமைய அமைதியாக நகர்ந்து விட்டோம்.

ஆனால் மன்றத்தின் இன்றைய செயற்பாடுகள் அதன் உலகளாவிய கூட்டுறவிற்கும், கௌரவத்திற்கும் இழுக்கினை ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைகின்றமை வருந்தத்தக்கது. மன்றத்திற்குரிய யாப்பின்

அடிப்படையில் உலகளாவிய நிலையில் கண்ணியமான அறிஞர்களின் கூட்டுறவோடு முன்பு மன்றம் தன் பெயருக்கு ஏற்றவகையில் இயங்கியது. பிறப்பால் தமிழரல்லாத ஆய்வாளர்கள் தலைமைப் பொறுப்பேற்று அறிவுபூர்வமான வகையிலே மாநாடுகளை நடாத்தினார்கள். காலகதியில் தமிழர்கள் என்ற எல்லைக்குள் சுருங்கி உள்ளூர்ச் செல்வாக்குகளால் மன்றம் தன் உலகளாவிய நோக்கிலிருந்தும் வியாபகத்திலிருந்தும் விடுபட நேர்ந்தது. அந்தப் போக்கு இன்று மிகமோசமான நிலைக்கு மன்றத்தினைக் கொண்டுவந்து சேர்த்துள்ளது. அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என்பது தற்போது இருகூறுகளாகப் பிளவுபட்டு, அடுத்த ஆண்டில் சார்ஜா, சிங்கப்பூர் என்று இரு இடங்களில் பதினோராவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடாத்துவதற்கு அழைப்பு விடுத்துள்ளமை எந்தவகையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத விடயமாகும்.

கடந்த காலத்தில் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் ஈட்டிய நற்பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தும் வகையில், தனிநாயக அடிகளார் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள் ஏற்படுத்திய அடிப்படையான மூன்று வழிகாட்டுக் கொள்கைகளில் இருந்தும் மிகவும் விலகிச் செல்வது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் எதிர்காலத்திற்கு மிகவும் பாதகமானது என்பதை இரு அணிகளும் உணர்ந்துகொண்டு நேர்மையும், அறிவாற்றலும் மிக்க உலகளாவிய ஆளுமைகளின் வழிகாட்டலில்

மன்றத்தை ஒருமுகமாக இயங்கச் செய்ய வேண்டும் என்று வினயமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என்ற தேரினை இழுத்துச் செல்வதற்கு வடம்பிடித்துள்ள இரு அணிகளும் ஆளுக்கொரு திசைக்கு இழுப்பதற்குப் போதிய பலத்தினைத் தாம் கொண்டிருப்பதாக நம்பலாம், ஆனால் ஆளுக்கொரு திசையில் இழுப்பதால் தேர் ஓடாது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அத்தோடு தேரோட்டத்தின் வெற்றி வடம் பிடித்து இழுப்போரின் பலத்தில் இல்லை, தேரோட்டத்தை நெறிப்படுத்துவது சறுக்குக்கட்டையை வைத்திருக்கும் பலமும் விவேகமும் பொருந்தியோரின் கைகளிலிலேதான் தங்கியுள்ளது என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டு அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து பணியாற்றவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறோம்.

கடந்த காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து உலகத் தமிழ் மாநாடுகளில் பங்குபற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்திருந்த ஆய்வாளர்கள் பலரும் இன்று உலகெங்கும் பரந்து வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் கடந்த இருவார காலத்

தில் தொடர்புகொண்டு நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லியுள்ளோம். அதே போன்று இலங்கையிலுள்ள தற்கால இளம் ஆய்வாளர்களுக்கும் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள நிலைமையினை விளக்கி வருகின்றோம்.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என்ற அமைப்பானது ஒருமுகப் பட்ட நிலையில் உலகம் உள்ளளவும் பிளவுகள் அற்ற அமைப்பாகத் தொடர்ந்தும் செயலாற்றவேண்டும் என்பதற்காகவே இலங்கைக் கிளையானது இந்த அறிக்கையினை வெளியிடுகின்றது.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்”

க. இரகுபரன்

க. குமரன்

இணைச் செயலாளர்கள்
அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மன்ற இலங்கைக்கிளை

சி.பத்மநாதன்

தலைவர்

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மன்ற இலங்கைக்கிளை

பாகம் எட்டு

ஊடகச் செய்திகளின் வழியாக
நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மாநாட்டின் பின்னரான நிகழ்வுகள்

That Terrible Thursday

The Tenth of January 1974 will be haunting the minds of the People all along as the darkest night in the history of the Peninsula. The scare of cholera, the dismal deluges of recorded history not even the horrors of Japanese bombings during the last world war, would have struck dismay so much as when vast concourses of unsuspecting people were suddenly confronted with the impossible situation of being blind-folded while seeking safety.

The ever inviting Esplanade of the Northern City always the scene of splendour and delightful deliberations, became the spot of a 'stampede' that ended in a disaster with nine lives lost for no act of their commission or omission. The sudden fright and scattering of a number of persons cannot be called a 'stampede' in its strict sense.

The unprecedentedly huge gathering had no cause to create a 'stampede' themselves. There was no sudden showers accompanied by thunder, lightening or Cyclonic outburst; nor was there any gutting of building by fire. This 'stampede' must be explained by those who put forward this suggestion. The Police Authorities stand obliged to place before the public a full and true report of the tragic happenings on that terrible Thursday

The public demand a public enquiry, that include a satisfactory method to obtain

a correct picture of the tragic events. This is a National demand; it is not the request of any particular political party. The premier must not lose even a single minute in taking the proper course of action, namely Independent public enquiry.

Thursday Tragedy at the Esplanade

In the twilight of the Tenth of January 19784 on the last day of IATR Programme in the front space adjoining the Veerasingam Hall, nine lives were lost. Several received serious injuries (Four policemen also) Cars, Cycles and other vehicles were damaged. Women who were subject to serious harassing lost their jewellery including wristlets. Seven deaths were pronounced by the Coroner to be due to electric shock.

The Veerasingam hall, was badly damaged, windowpanes were smashed and glass pieces were found strewn all over the place.

The M.P. for Jaffna Mr. C.X.Martyn has made an independent report to the P.M. the D.I.G. also submitted his report. An unofficial body headed by Mr. S. Thambithurai, Retired Judge, is making inquiries to collect data for the Report.

**Source: The Hindu Organ Jaffna,
Friday January 11, 1974**

Independent Inquiry into January 10 Incidents Called for by Committee of Saiva Paripalana Sabhai

At the meeting held on the 20th instant with Shri R.N.Sivapirakasam in the Chair, the Managing Committee of the Jaffna Saiva Paripalana Sabhai the following resolution proposed by Shri V.Karthigean and seconded by Saiva Pulavar K. Sittampalam was unanimously passed.

This Sabhai while condoling with the bereaved families of the nine persons who lost their lives in tragic circumstances in front of the Veerasingam Hall on the night

of January 10, 1974, is of opinion that an independent enquiring committee should be appointed by the Premier to investigate the unwarranted and high handed acts of the Police Force in charging with batons and teargas the huge gathering that assembled to bid farewell to the foreign delegates who attended the Conference.

Source: Hindu Organ
25.01.1974: P.7.

இனிமையிலும் அமைதியிலும் புத்துக் குலுங்கிய மாநாடு

ஈழத்தில் இரத்தச் சேற்றில் மலர்ந்திருக்கிறது

4-வது உலகத் தமிழ் மாநாடு பற்றி “முரசொலி”யின் கண்ணோட்டம்

சென்னை யிலிருந்து வெளிவரும் “முரசொலி” நாளேடு 13.01.74ம் திகதி இதழில் “உலகத் தமிழ் மாநாடு-ஒரு கண்ணோட்டம்” எனும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளதாவது:-

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு - இதுவரை நான்கு தடவை உலகத்தின் பல்வேறு திசைகளில் - நாடுகளில் நடைபெற்றிருக்கிறது.

முதல் முதலில் - மலேசியத் திருநாட்டில் நடைபெற்றது.

உலகத்தின் பல்வேறு திக்குகளிலிருந்தெல்லாம் தமிழறிந்த மொழி நா

லறிஞர்கள் - வரலாற்றாசிரியர்கள் - கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர்கள் அந்த மாநாட்டிலே கலந்துகொண்டார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் அறிஞர் பெருமக்கள் மலேசியத் திருநாடு சென்றனர். எவ்வளவு சிறப்பாக நடத்த முடியுமோ அத்துணை சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு மலேசிய அரசு தமிழர்கட்குத் துணை நின்றது. அப்படித் துணை நின்றதன் மூலம் அந்த அரசு தன்னைப்பெரியதொரு ஜனநாயக நாடு என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டிவிட்டது. இம்மியளவு சிரமமேனும் எவருக்கும் ஏற்பட்டதாக எப்போதும் செய்தி வந்ததில்லை. யாரும் குறை

கூறிவிடவுமில்லை. தமிழர்கள் அந்த அளவுக்கு அகமகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கின்றனர்.

அடுத்துத் தமிழ்நாட்டின் தலைநகரில் நடைபெற்றது. அதுபற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை. தமிழினத் தலைவனின் - தமிழ் மறுமலர்ச்சித் தந்தையின் காலத்தில் நடந்தது — வரலாற்று விழாவாக நடந்து முடிந்தது. உலகத் தமிழ் மாநாடு என்றாலே ஒளி கிடைத்தது தமிழகத்தில் தான்.

மூன்றாவது மாநாடு பாரிஸ் நகரில் நடந்திருக்கின்றது. மேலை நாடுகளிலே இதுவரை எந்தவொரு மொழி தொடர் பாகவும் இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடந்ததில்லை என்கின்ற அளவுக்கு நடந்தது. தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் அந்த மகாநாட்டை திறந்து வைத்தார்கள். நிதி அமைச்சராக இருந்த மதியழகன் அவர்கள் அந்த மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டார். தமிழ்ப்பெரும் சான்றோர்கள் ஐயாயிரம் மைல் தாண்டிவந்து அந்த மகாநாட்டிற்குச் சிறப்புத் தந்தார்கள்.

இடம் தருவது பற்றியோ “விசா” வழங்குவது பற்றியோ பிற நாடுகளிலே இருந்து பிரதிநிதிகள் வருவது பற்றியோ பிரச்சினையே எழாத அளவுக்கு அங்கேயும் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெற்றிருக்கிறது.

இந்த ஆண்டு நான் காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஈழத்தீவில் ஈழம் வாழ் தமிழர்கள் மட்டுமல்ல “இமிழ் கடல் சூழ் உலகெங்கும்” இருக்கின்ற

தமிழினத்து மக்களெல்லாம் கூட அந்த மகாநாட்டின் சிறப்பைக் குறித்து மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தனர். எல்லாம் மனக்கோட்டைகளாகத்தான் மாறிவிட்டது! எப்படியும் மகாநாட்டை கொழும்பில் தான் நடத்த வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவது என்றால் அனுமதி தரமுடியாது என்று கூறினர் அரசினர்.

சிங்கள அரசின் இந்தப் போக்கை நல்ல எண்ணம் கொண்ட உலகப்பெரும் பத்திரிகைகள் எல்லாம் கண்டித்தன.

சிங்கள அரசின் போக்கைக் கண்டு-பொருமி மகாநாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோர் எல்லாம் தங்கள் மனதை மாற்றிக்கொண்ட தறுவாயில் கடைசி நேரத்தில் மாநாட்டுக்கு அனுமதி தந்தது.

மாநாட்டை நடத்தியவர்களைப் பற்றி அழைப்பு அனுப்பியவர்களைப் பற்றி இங்கு ஒன்று குறிப்பிட்டாக வேண்டும். உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கு ஒரு ஒளியை ஏற்படுத்திய தமிழக அரசுக்கு, தமிழகத்தில் நடந்த மாநாட்டின் போது 3 இலட்சம் ரூபாய் திருக்குறள் “சேருக்கு” ஒதுக்கிய தமிழக அரசுக்கு ஐயாயிரம் மைல் தொலைவில் உள்ள பாரிசுக்குத் தனது அரசப் பிரதிநிதிகளை அனுப்பிப் பெருமைப்படுத்திய தமிழக அரசுக்கு சம்பிரதாயத்துக்குக் கூட ஒரு “அழைப்பை” அனுப்பவில்லை.

எனினும் உலகத் தமிழ் மாநாடு சீருடன் நடக்க வேண்டும் எனத் தமிழக

அரசு பெருந்தன்மையோடு விரும்பியது, வாழ்த்தியது.

கடைசி நேர அனுமதி காரணமாக பல பகுதிகளிலிருந்து அழைக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளில் பாதிப்பேர்தான் கலந்து கொள்ள முடிந்தது.

சங்கடக்கதை - இந்த அளவோடு முடிந்துவிடவில்லை.

மாநாட்டை துவக்கி வைக்க அழைக்கப்பட்ட அந்த நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் கோபல்லாவ கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தார். அதுமட்டுமல்ல ஒரேயொரு தமிழமைச்சர் அத்தி பூத்தாற் போல் இருக்கிறாரே அவரும் வரவில்லை.

எந்த எழுச்சியை அரசு விரும்பவில்லையோ — எந்த உணர்வு வரக்கூடாது என்று அரசு கருதியதோ அதற்கு நேர்மாறான விளைவே ஏற்பட்டது. அணை போட்டுத் தடுக்கப்படும் ஆற்று வெள்ளம் இயல்பான வேகத்தை விட அதிக வேகம் பெறுவது போல தமிழர்கள் வேகத்தைப் பெற்றார்கள். மாநாட்டை எழுச்சியோடு நடத்தி முடித்தார்கள்.

மாநாட்டின் கடைசி நாளன்று இறுதி நிகழ்ச்சி யாழ் திறந்த வெளியில் பொதுக்

கூட்டம் நடத்துவது என்ற அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. வேறு வழியின்றி மண்டபத்திற்குள்ளேயே கூட்டத்தை வைத்துக் கொண்டார்கள். மண்டபத்திற்கு உள்ளும் புறமும் அரை இலட்சத்திற்கும் மேலானவர்கள் கலந்து கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

இந்த எழுச்சியை - இனப்பற்றை - தமிழார்வத்தைக் காணச் சகிக்காமல்: தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் நயினா முகமது என்பவர் பேசும் போது அசம்பாவித நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

அதன் விளைவாகப் பலர் உயிரிழந்தனர். பலருக்குப் படுகாயம் இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியிருக்கிறது.

தமிழ் என்றால் இனிமை, இனிமையிலும் அமைதியிலுமே இதுவரை பூத்துக் குலுங்கிய உலகத் தமிழ் மாநாடு, முதன் முதலாக இரத்தச் சேற்றில் மலர்ந்திருக்கிறது. இதற்கு யார் காரணமாக இருந்தனரோ அவர்களை நனிநாகரீக உலகம் பழிக்கும் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

27.1.1974: பக்கம் 5,8

சென்னையில் சிறிமாவுக்கு கறுப்புக் கொடி சனார்த்தனம் கைதாகி விடுதலை: முதல் நாளை 200 பேர் கைது

அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கைப் பொலிசார் தமிழ் மக்கள் மீது நடத்திய மிருகத்தனமான தாக்குதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாக -இலங்கைப் பிரதமர் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகாவுக்கு சென்னையில் வைத்துக் கறுப்புக்கொடி காட்டியபோது, உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் கலாநிதி இரா.சனார்த்தனம் சென்னைப் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டார்.

புதுடெல்லிக்கு இம்மாதம் 22ம் திகதி கொழும்பிலிருந்து பயணமான இலங்கைப் பிரதமர், அன்று காலை இரண்டு மணிநேரம் சென்னையில் தங்கினார். இலங்கைப் பிரதமருக்கு கறுப்புக்கொடி காட்டப்படும் என்று ஏற்கனவே உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை அறிவித்திருந்ததைத் தொடர்ந்து சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையம் பலத்த பொலிஸ் பந்தோபஸ்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

அத்துடன் சிறிமா அங்கு செல்வதற்கு முதல் நாளை கறுப்புக்கொடி காட்டப் போகிறார்கள் என்ற சந்தேகத்தின்பேரில், உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை,

இலங்கை குடிபெயர்ந்தோர் நலவரிமைச் சங்கம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்த 200க்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் சென்னைப் பொலிசாரினால் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

ஆனாலும் மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்திலிருந்து ஆளுனர் மாளிகை யாகிய ராஜ்பவனுக்கு இலங்கைப் பிரதமர் அழைத்துச் செல்லப்படும் போது வழியில் ஓர் இடத்தில் உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் கலாநிதி இரா.சனார்த்தனம் மற்றும் நால்வரும் இலங்கைப் பிரதமருக்கு திட்டமிட்டபடி கறுப்புக்கொடி காட்டினர். அப்போது இவர்கள் சென்னைப் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டனர்.

கைது செய்யப்பட்டவர்கள் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்டவர்களில் இலங்கை குடிபெயர்ந்தோர் நலவரிமைச் சங்கத்தின் தலைவரும், முன்னாள் இ.தி.மு.க. பொதுச்செயலாளருமான திரு ஏ.எஸ். மணவைத்தம்பியும் ஒருவராவார். யாழ்ப்பாண சம்பவங்கள் பற்றி திரு.மணவைத்தம்பி வெளியிட்டுள்ள ஒரு அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“உலகத் தமிழர் மாநாடு முடிந்து நடைபெற்ற வழியனுப்புக் கூட்டத்தில் மிருகத்தனமாக துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தப் பட்டிருப்பது எதேச்சையானதல்ல: திட்டமிட்ட செயல் என்றே இதைக் கருத்தோன்றுகிறது. இந்த வெறிச்செயல் மனிதாபிமானம் உள்ள எல்லோராலும்

கண்டிக்கப்பட வேண்டியது. நமது சகோதரர்கள் மடிந்தனர் என்ற உணர்வில் ஒவ்வொரு தமிழனும் இலங்கை அரசின் இச்செயலுக்கு எதிராக கண்டனக்குரல் எழுப்பவேண்டும்.”

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

27.01.1974: பக்கம் 1.5

இலங்கைத் தமிழர்களின் உரிமைக்காக

உலகத் தமிழர்கள் குரல் கொடுப்பர்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க வரவேற்பில்

வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் வாக்குறுதி

“எல்லாம் நன்மைக்கே என்ற கருத்தில் எனக்கு நிறைய நம்பிக்கை உண்டு. அதே போல் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற சம்பவங்களும் நன்மைக்கென்றே கருதுகின்றேன். ஏனெனில் அன்றைய சம்பவங்கள், தமது அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட நிலையை இலங்கைத் தமிழருக்கு உணர்த்தியதோடு வெளிநாடுகளிலும் இலங்கையிலே தமிழர் வாழுகின்ற நிலையை எடுத்துக் காட்டிவிட்டது. தமிழ் யாழ்ப்பாணத்தில் உயிருடன் வாழ்கின்றது. அந்த உயிர்த் தமிழை வெளிநாட்டினர் அறியவேண்டுமென் பதற்காகவே மகாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த வேண்டுமென்று வித்தியானந்தனை கடிதமூலம் நெருக்கிக் கொண்டிருந்தேன். தனி மனிதர்களால் எதுவும் முடியாது. பொது மக்களாலே தான் எதையும் சாதிக்கமுடியும் என்பதை யாழ்ப்பாண

மாநாடு உணர்த்திவிட்டது. இறைவனுக்கே தலைவணங்காத நான் யாழ்ப்பாண மக்களின் அன்புக்கும் விருந்தோம்பலுக்கும் தலை வணங்குகின்றேன். சங்ககால இலக்கியங்கள் சொல்லுகின்ற தமிழரின் விருந்தோம்பற் பண்புகள் இன்னும் சாகவில்லை என்பதை நேரில் கண்டேன்.”

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினர் வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ண மிஷன் மண்டபத்தில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட வெளிநாட்டுறிஞர்களுக்கு அளித்த வரவேற்பில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றுகையில் புதுடில்லி பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் திரு. சாலை இளந்திரையன் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார்.

திருச்சியைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் திரு நைனா முகம்மது பேசுகையில்

தமிழ்நாட்டில் ஊறி இருக்கின்ற பழமையின் தொடக்கமே ஈழம் தான் என்றும், விபுலானந்தர், ஆறுமுக நாவலர் போன்றோரை மாத்திரமன்றி வித்தியானந்தன் போன்றோரையும் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்ய ஈழம் படைத்து வருகின்றதென்றும் இறுதிநாள் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் உண்மை நிலையை உலகிற்கு உணர்த்தி விட்டன என்றும் குறிப்பிட்டார்.

சிங்கப்பூர் தமிழர் இயக்க அமைப்புச் செயலாளர் திரு. ம.பெரியசாமி பேசுகையில் ஒருலட்சம் தமிழர்கள் வாழும் சிங்கப்பூரில் தமிழர்கள் சகல உரிமைகளுடனும் வாழ்கின்றார்கள் என்றும் இலங்கையிலோ முப்பத்தைந்து லட்சம் தமிழர்களும் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்றார்களென்றும் இந்த நிலையை மாற்றி சமத்துவத்தோடு, ஏனையோரோடு சரிநிகர் சமானமாக வாழ இலங்கைத் தமிழர்கள் ஓய்வின்றி உழைக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ஜேம்ஸ் ரீ. இரத்தினம் பேசுகையில், மகாநாட்டின் இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற சம்பவங்கள் பற்றி விசாரணை நடத்தி இதற்குக் காரணமாயிருந்தோரைத் தண்டிப்பதற்காக விசாரணைக் குழு வொன்றை அரசாங்கம் நியமிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்.

கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன் பேசுகையில் குறிப்பிட்டதாவது:

பொது மக்களுடைய தணியாத ஆர்வமும் ஆதரவுமே மகாநாடு வெற்றி பெறக் காரணமாயிருந்தது. இறுதிநாள் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய என்னிடம் எதுவும் சொல்லாமலும்

பொதுமக்களுக்கு எதுவித எச்சரிக்கையும் விடுக்காமலும் பொலிசார் கண்முடித்தனமாக நடந்துகொண்டது கண்டிக்கத்தக்கது. வெளிநாட்டறிஞர்கள் பலர் அரசினரால் அவமதிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் அவமதிப்புகள் பற்றி எம்மிடம் எதுவும் சொல்லாமல் பெருந்தன்மையோடு கலந்துகொண்ட அறிஞர்களுக்கு நாம் என்றும் கடப்பாடுடையோம்.

இறுதிநாள் சம்பவங்கள் தமிழர்களுக்கு மேலும் எழுச்சியையே ஊட்டியுள்ளது. இறந்தவர்களுடைய மரணச் சடங்கில் நான் கலந்துகொண்டபோது, தமிழுக்காக இதற்கு மேலும் செய்வோம் என்று இறந்தவர்களின் உறவினர்கள் சொன்னது தமிழ் இலங்கையில் வளமோடு வாழத்தான் போகின்றது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

புது டில்லிப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திருமதி வாசுகி அம்மையார் பேசுகின்றபோது, இலங்கைத் தமிழர்கள் எத்தகைய இடர் வரினும் துஞ்சாது எதிர்கொண்டு தமது உரிமைகளை நிலைநாட்ட முனையவேண்டுமென்றும் உலகத் தமிழர்கள் என்றும் இலங்கைத் தமிழருக்காகக் குரல் கொடுப்பார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

திருமதி சாலினி இளந்திரையன், பேராசிரியர் ஆர்.கே.சேத், தென்னாபிரிக்காவைச் சேர்ந்த கே.சோதிநாதன் ஆகியோர் உட்படப் பலர் உரையாற்றினர்.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

27.1.1974: பக்கம் 7,6

யாழ் அசம்பாவிதத்தின் பின் சைக்கிள்கள் லொறியில் கடத்தப்பட்டனவா? வாலிசாருக்கு திடுக்கிடும் தகவல்

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் அசம்பாவிதத்தின் போது வீரசிங்கம் மண்டபத்துக்கு முன்னால் பொதுமக்களால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட பல சைக்கிள்கள் லொறி ஒன்றின் மூலம் கடத்திச் செல்லப்பட்டனவா?

பொலிசாருக்கு கிடைக்கப் பெற்றுள்ள இத்திடுக்கிடும் தகவல் அவர்களுக்குப் பெரும் தலையிடையைக் கொடுத்துள்ளது. இது பற்றிய விபரங்கள் தெரிந்தோரை உடனடியாக யாழ்ப்பாணம் குற்றத்தடுப்பு பொலிசாருடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு குற்றத் தடுப்புப் பிரிவு பொறுப்பதிகாரி இன்ஸ்பெக்டர் ஜேம்ஸ் செல்வராசா வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார்.

சுமார் நாற்பது சைக்கிள்கள் அன்றைய தினம் காணாமற் போய் விட்டதாக கிடைக்கப்பெற்ற புகாரைத் தொடர்ந்து விசாரணையில் ஈடுபட்ட பொலிசாருக்கு இவ்வித தகவல் கிடைத்ததாம். சைக்கிள்கள் இவ்விதம் லொறி மூலம் கடத்திச் சென்றதை யாராவது நேரடியாகக் கண்டிருந்தால் அவர்களைத் தம்முடன் தொடர்பு கெண்டு சைக்கிள்களை மீட்பதில்

பொலிசாருடன் ஒத்துழைக்குமாறு திரு செல்வராசா தமது வேண்டுகோளில் கேட்டுள்ளார்.

அத்துடன் ஐந்து சைக்கிள்கள் ஒருவரிடமிருந்து மீட்கப்பட்டுள்ளதாகவும் ஆனால் இச்சைக்கிள்கள் களவு போனது பற்றி எதுவித முறைப்பாடும் பொலிசில் இல்லாதிருப்பதால் இவற்றின் உரிமையாளர்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் கஷ்டமாக இருப்பதாகவும், இவ்விதம் சைக்கிள்களை இழந்தோர் தம்முடன் தொடர்புகொள்ளுமாறும் இன்ஸ்பெக்டர் செல்வராசா கேட்டுக்கொண்டுள்ளார்.

ஐந்து சைக்கிள்களுடன் கைது செய்யப்பட்ட வைத்தியநாதன் சண்முகநாதன் (வயது 19) என்பவர் தற்போது றிமாண்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் முனிஸ்வரன் வீதி ஒழுங்கையிலிருந்து இச்சைக்கிள்கள் மீட்கப்பட்டன. சந்தேக நபர் ஊர்காவற்றுறை பொலிஸ் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் என்று விசாரணையில் தெரியவந்தது.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,

1.2.1974: பக்கம் 1,2

சிலம்புச் செல்வர் ம.வொ.சி.கண்டனம்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது

‘ஜாலியன் வாலாபாக்’ நிகழ்ச்சியே

13.01.1974ல் சென்னை மயிலையில் நடைபெற்ற தமிழர் திருநாள் கூட்டத்தில் தமிழரசுக் கழகத் தலைவரும் தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவையின் துணைத் தலைவருமான சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ.சி. பேசும் போது இலங்கைத் தமிழர் மீது நடைபெற்ற தாக்குதலுக்கு கண்டனம் தெரிவித்தார். அவர் பேசுகையில் கூறியதாவது:-

“தமிழர் திருநாளைக் கொண்டாடும் இந்த நல்ல நேரத்தில் இலங்கைத்தீவின் வடபகுதியில் வாழும் தமிழினத்தாருக்கு உலக நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் அங்கு வந்திருந்த தமிழ்மொழிப் புலவர்களுக்கு - இலங்கை அரசு இழைத்துள்ள ஒரு தீமை பற்றிய தீர்மானத்தை நானே முன்மொழிகிறேன்.

இலங்கையின் வடபகுதியான யாழ்ப்பாணத்தில் நான்காவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டையொட்டி இந்தியா உள்ளிட்ட பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்த தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு பாராட்டு வழங்குவதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் கூடியிருந்த தமிழர் கூட்டத்திலே சிங்களவர் நிறைந்த இலங்கைப் பொலிசார் நடத்தியுள்ள அடக்கு முறையானது சர்வதேச நியதிக்கு ஒவ்வாத இனஒழிப்பு நடவடிக்கையாகுமென்று இக்கூட்டம் கருதுகின்றது. இந்த அடக்கு முறைக்கு

காரணமான இலங்கை அரசை இக் கூட்டம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரே நிறைந்த கூட்டத்தில் சிங்களப் பொலிசார் நிகழ்த்திய கொடுமைகள் குறித்து இலங்கை அரசிடம் தகவல் கோரும்படி இந்திய அரசை வற்புறுத்துமாறு இக் கூட்டம் தமிழக அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த அடக்கு முறையானது இலங்கையின் உள்நாட்டு நிகழ்ச்சியென்று இந்திய அரசோ தமிழக அரசோ சொல்வதற்கில்லை. உலகத் தமிழ் மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்திருக்கிறது. அந்த மாநாட்டிலே இந்தியாவி லிருந்தும் வந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் கலந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் புலவர்களுக்கு வரவேற்பளிக்க யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் விரும்பியது கட்சி அரசியலோ இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியலோ அல்ல. சர்வதேச ரீதியாக கலாச்சார நிகழ்ச்சி, அந்தக் கூட்டத்திலே புகுந்த பொலிசார் அவ்வளவு பேரும் சிங்களவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

கூடியிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு தகவல் தராமல் முள்வேலிக்கு மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டதாகவும் அதனால் பலர் இறந்துவிட்டனர் என்றும் தெரிகிறது.

முன்னறிவிப்பின்றிக் கூட்டத்தினரை கலைக்க பொலிசார் வன்முறையைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனால் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களேயன்றி இலங்கைக்கு வெளியேயிருந்து வந்திருந்த புலவர்களும் காயமடைந்திருக்கின்றனர் என்று அஞ்சுகிறேன்.

இது 1919ல் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நடந்த ஜாலியன் வாலாபாக் கொடுமைக்கு ஒப்பானதாகும். இந்த நிகழ்ச்சி பற்றிய விபரங்களை தனது தூதுவர் மூலம் இலங்கை அரசிடமிருந்து அறிய

இந்திய அரசுக்கு உரிமை உண்டு. அது இந்தியப் பிரதமரின் கடமையுமாகும்.

இந்தக் கடமையைச் செய்யுமாறு தமிழக அரசு இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். சர்வதேசரீதியிலே உலக மொழியான தமிழ்மொழிப் புலவர்களை அவமதித்திருக்கின்றனர் இலங்கைப் பொலிசார். இந்திய அரசோ, தமிழக அரசோ இதனை அலட்சியப் படுத்துவதற்கில்லை.

நன்றி: சுதந்திரன் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

3.2.1974: பக்கம் 6,4

யாழ் நகரில் பல களவுகள் பொலிசாரிடம் சிக்கின

கடந்த மாதம் 10-ம் திகதி யாழ். நகரில் ஆங்காங்கே ஆங்காங்கே நடபெற்ற சில களவுகளை பொலிசார் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

கச்சேரியடியில் உள்ள உத்தரவுபெற்ற வியாபாரி ஒருவரின் கடையை அன்றிரவு உடைத்து சுமார் 1000 ரூபா பெறுமதியான பொருட்களைக் களவாடியதாக இருவர் கைது செய்யப்பட்டு, அவர்களிடமிருந்து பொருட்களும் மீட்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணம் குற்றத்தடுப்பு பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரி திரு. ஜேம்ஸ் லயனல் செல்வராசா சந்தேக நபர்களான காளிராஜ் மார்க்கண்டு, நல்லையா விநாயகமூர்த்தி ஆகிய இருவரையும் கைதுசெய்து பொருட்களையும் கைப் பற்றினார். இவர்களிருவரும் தற்போது றிமாண்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அண்மையில் இலங்கை வங்கி, யாழ். ஆஸ்பத்திரி ஆகிய இடங்களிலிருந்து களவுபோன மூன்று சைக்கிள்களையும் பொலிசார் கைப்பற்றியுள்ளனர். பொலிஸ் சார்ஜன்ட் ஜாங்ஸ் இரு சந்தேக நபர்களைக் கைதுசெய்து, இவர்களிடமிருந்து சைக்கிள்களை மீட்டார்.

கண்டியைச் சேர்ந்த சாமுவேல் முருகையா என்பவர் 224 றாத்தல் வெங்காயத்தைக் களவாடியதாக சந்தேகத்தின் பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளார்.

“ரேப் ரெக்கோடர்” ஒன்றைக் களவாடியதாக பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்ட ஒருவர் அதனை மீட்பதற்காக நீர்கொழும்புகொச்சிக்கடைக்கு நேற்று கொண்டுவரப்பட்டார்.

நன்றி: ஈழநாடு திங்கட்கிழமை,

4.2.1974: பக்கம் 5

தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டு அசம்பாவிதம்

அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் கண்டனம்

“நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் பொதுக் கூட்ட நிகழ்ச்சியின்போது, யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டப முன்றலில் பல்லாயிரக் கணக்கில் திரண்டிருந்த அப்பாவி மக்களின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட தாக்குதலை நாத்தி ஒன்பது பேர் உயிர் துறக்கவும் பலர் படுகாயங்க ளுக்கு ஆளாகவும், ஆயிரக்கணக்கானோர் உடமைகளை இழக்கவும் காரணமாக இருந்த பொலிசாரின் கொடூரமான நடவடிக்கைகளை அரசாங்க எழுது வினைஞர் சங்கம் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் அதே வேளையில், தகுதிவாய்ந்த ஒரு ஆணைக்குழுவை நியமித்து, ஜனநாயகத்திற்கும் சமதர்மத்திற்கும் முற்றிலும் முரண்பட்ட நடவடிக்கைக ளுக்கு பொறுப்பாகவிருந்த பொலிஸ் அதிகாரிகள் மீது தகுந்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வதில் அரசாங்கம் காட்டும் அசிரத்தைகளை ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் உற்று நோக்குகின்றது.”

மேற்கண்ட தீர்மானம் அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கச் செயற்குழுக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாநாட்டைத் திட்டமிட்டபடி யாழ்ப்பாணத்தில் வெற்றிகரமாக

நடத்தியதன் மூலம் இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியம் வாய்ந்த பெருமை யினையும் உணர்வுகளையும் சர்வதேச அரங்கில் நிலைபெறச் செய்து வரலாறு படைத்த அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்ற இலங்கைக் கிளையின் அமைப் பாளர்களை உளமாரப் பாராட்டும் அதே வேளை, யாழ்ப்பாண நகர மேயரும் அவரது சகாக்களும் குறுகிய அரசியல் லாபம் கருதி விடுத்து வரும் உண்மைக்கு மாறான அறிக்கைகளை முற்றாக நிராகரிப்பதாகவும் மாநாட்டின் பொழுது தமிழ்மொழிக்காக தத்தம் இன்னுயிர் நீத்த பதினொரு இந்நாட்டுத் தமிழ் மக்கள் வரலாற்றில் அழியாத இடம் பெற்ற தியாகிகள் என அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கம் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், அன்னாரின் குடும்பங்களுக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபங் களைத் தெரிவிப்பதுடன் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழக இலங்கைக் கிளையும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கமும் இதற்கெனக் கூட்டாக ஆரம்பித்துள்ள நிவாரண நிதிக்கு முழு ஒத்துழைப்பும் வழங்குவதெனவும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

நன்றி: ஈழநாடு புதன்கிழமை,

6.2.1974: பக்கம் 8

யாழ். அசம்பாவிதம்: பகிரங்க விசாரணைக்குழு நியமிக்க அனூரா கோரியுள்ளாராம்

“சமூகமாகத் தீர்க்கப்படக்கூடிய பிரச்சினைகள் தீவிரவாதிகளின் தலையீட்டினாலே இதுவரை காலமும் தீர்க்கப்படாமல் உள்ளது. இருசாராரும் தங்களுடைய பிரச்சினையை மனம்விட்டுக் கலந்து பேசவேண்டும். பிரிவினை எண்ணம் கொண்டவர்கள் தமிழர் என்ற தப்பெண்ணத்தை சிங்கள மக்களிடையேயிருந்து அகற்றவேண்டும். வீண்குரோதங்களை வளர்க்கக்கூடாது.”

இவ்வாறு அனூரா பண்டாரநாயக்கா நேற்று மாலை புங்குடுதீவு கிராமசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கொன்றில் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தீவற்பகுதிக் கிளைச் செயலாளர் திரு. சு.யோ. பூராசா தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கூட்டத்தில் அனூரா மேலும் பேசுகையில் குறிப்பிட்டதாவது:

“தீவிரவாதிகளின் தலைமையை உதறி, புதிய தலைமையின் கீழ் மக்கள்

ஒன்றுசேர வேண்டும். சமதர்ம சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்த இலங்கை மக்கள் எல்லோரும் ஒரே கொடியின் கீழ் ஒன்றுபட வேண்டும்.”

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட திரு அனூரா, இது சம்பந்தமாக விசாரணை நடத்துவதற்கு பகிரங்க விசாரணைக்குழு ஒன்றை நியமிக்குமாறு தான் அரசிடம் வற்புறுத்தியதாகவும் தற்போது நடைபெற்றுவரும் நீதிபதியின் விசாரணை முடிவுற்றதும் பகிரங்க விசாரணைக்குழுவை நியமிக்கும்படி தான் மீண்டும் வற்புறுத்தவிருப்பதாகவும் கூறினார்.

கிராமசபைத் தலைவர் திரு. கா. மதியாபரணம், வழக்கறிஞர் பி. கதிரவேலு ஆகியோர் இக்கூட்டத்தில் உரையாற்றினர்.

நன்றி: ஈழநாடு வெள்ளிக்கிழமை,
8.2.1974: பக்கம் 5

சந்திரசேகரா வந்த ஜீப்புக்கு கைக்குண்டு வீச்சு

உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் திரு.கே.சந்திர சேகரா சென்றுகொண்டிருந்த ஜீப் ஒன்று கைக்குண்டு வீச்சுக்கு உள்ளானது. இச்சம்பவம் நேற்று முன்தினம் இரவு தெல்லிப்பழையில் நடைபெற்றது. உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் காயம் எதுவுமின்றித் தப்பினார். நேரடியாக சுன்னாகம் பொலிஸ் நிலையம் சென்ற உதவிப் பொலிஸ் அதிபர் திரு.கே.சந்திர சேகரா சில பொலிசாருடன் ஸ்தலத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று பார்த்தபோது, சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்துக்கு அருகில் இருந்த மதகொன்றிலிருந்து

குண்டு தயாரிப்பதற்கு உபயோகப் படுத்தப்படும் போத்தல் ஓடுகள், ஊசி, தகரங்கள் போன்றவற்றை மீட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

இது சம்பந்தமாக எவரும் இதுவரை கைதுசெய்யப்படவில்லை. காங்கேசன் துறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தபோது இச்சம்பவம் நடந்தது. ஜீப்பில் சந்திரசேகரா மட்டுமே இருந்ததாகவும் அவரே அதனைச் செலுத்தி வந்ததாகவும் கூறப்பட்டது.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,

9.2.1974; பக்கம் 1, 5

பஸ்ஸுக்கும் குண்டுவீச்சு

தெல்லிப்பழையில் இ.போ.ச. பஸ் ஒன்றுக்கு நேற்றுக் காலை கைக்குண்டு வீசப்பட்டது. ஆயினும் அதில் பிரயாணம் செய்த சுமார் 60 பிரயாணிகளோ அதன் சாரதியோ கண்டக்டரோ காயமடைய வில்லை. பஸ் சிறு சேதத்திற்குள்ளானது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கீரி மலைக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் தெல்லிப்பழைச் சந்திக்கு அருகாமையில் பிரஸ்தாப பஸ் கைக்குண்டு வீச்சுக்கு இலக்கானது. இனம்தெரியாத நபர்களால் திடீரெனக் குண்டு வீசப்பட்டதை அடுத்து பஸ் மேற்கொண்டும் செல்ல முடியாதவாறு புகைமண்டலம் கிளம்பியதாகவும் எனினும் விபத்தெதுவுமின்றி சாரதி ஈ.தியாகராஜாவின் திறமையால் பஸ் நிறுத்தப்பட்டுப் பாதசாரிகளும்

பிரயாணிகளும் காப்பாற்றப்பட்டதாகவும் தெரிகின்றது.

குண்டுவீச்சுக்கு இலக்கான பஸ் சுன்னாகம் பொலிஸ் நிலையத்தில் இருக்கின்றது. சுன்னாகம் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி திரு. எம். சீவரத்தினம் தீவிர புலன் விசாரணையில் ஈடுபட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் அதிபர் திரு. டபிள்யூ. ஆரியசிங்க, உதவி பொலிஸ் அதிபர் திரு. சந்திரசேகரா, தலைமைக் காரியாலய இன்ஸ்பெக்டர் ஆகியோர் ஸ்தலத்திற்குச் சென்று பார்வையிட்டனர்.

பஸ் சாரதியும் கண்டக்டர் எஸ். மகாலிங்கமும் வாக்குமூலம் அளித்தனர்.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை, 9.2.1974;

பக்கம் 1, 5

உலகத் தமிழ் மாநாட்டில்

“தமிழ் என்னும் பேருணர்ச்சி
இந்தாள் போலே

தமிழ் நாட்டில் எந்நாளும்
இருந்ததில்லை”

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காம் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு மேற்கண்ட அடிகளை மேலும் வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்தது. ஏழு நாள் நடைபெற்ற இந்த விழாவின் இறுதி நாளன்று ஈழத்துத் தமிழினம் தனியரசு வைத்துத் தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்த பண்டைப் பெருவாழ்வைச் சித்திரித்துக் காட்டும் அலங்கார ஊர்திகளின் பவனி இடம் பெற்றது. தமிழ் விழா என்ற காரணத்தால் மக்கள் மனதிலே மொழியுணர்வு பொங்கி யாழ்ப்பாண வீதிகளில் மக்கள் வெள்ளம் புரண்டது. எங்கும் விழாக் கோலம், எங்கும் எழிற் கோலம், வீதிகள் தோறும் அலங்கார வளைவுகள். இந்திர விழாவோ என எண்ணும் வகையில் யாழ்ப்பாண மாநாட்டு விழாக் கோலம் கொண்டிருந்தது.

அந்தோ பூரிப்புடன் நடைபெற்ற மாநாடு கண்ணீரில் முடியுமென்று யாரும் கனவு கூட கண்டிருக்க மாட்டார்கள். ஈழத் தமிழர் நெஞ்சில் இன்பத் தென்றலே வீசிக் கொண்டிருந்த மாநாடு துன்பப் புயலிலே துடுப்பிழந்த படகு போலானது. களிப்பு மிகுதியில் ஆடிய மக்களைக் கண்ட வீதிகள் காலனின் பிடியில் வாடிய உயிர்களைக் கண்டன. காரணம் இன்றிக் கட்டவிழ்த்து விடப்

பட்ட காவற்படையினரின் தாக்குதலுக்கு ஒன்பது உயிர்கள் பலியாகின. எண்ணற்ற பெண்கள் ஆடையிழந்தனர், காய முற்றனர், விழாக் காண வந்த முதியவர்களும் பிஞ்சு மனச் சிறுவர்களும் கூடத் தாக்குதலிலிருந்து தப்பவில்லை. விழாவின் சிறப்பைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்திய அத்தனை தமிழ் உள்ளங்களும் விழாவில் இறப்பைக் கண்டு இரத்தக் கண்ணீர் சிந்தின.

எதிர்பார்த்திராத முறையில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்ற இந்த விழாவிற்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க மறுத்த ஒரு சில உள்ளங்களின் ஆற்றாமையின் பிரதிபலிப்பே இந்தக் கொடுமைச் செயல். இதற்கு யார் காரணமோ அவரைக் கண்டு நாகரிக உலகம் நகைக்கும் என்பது உறுதி. இரு உயர்நீதி மன்ற நீதியரசர்கள் உட்பட மூவர் கொண்ட குழுவொன்றை சம்பவம் பற்றி விசாரணை செய்ய இலங்கை அரசு நியமித்துள்ளது முறையான செயலாகும். (இலங்கை அரசு நியமித்ததென்பது சரியான தகவல் அல்ல-தொகுப்பாசிரியர்) குற்றம் புரிந்தவர்களை இலங்கை அரசு கண்டு பிடித்து சரியான தண்டனை வழங்குமென அனைத்துலகத் தமிழர்களும் எதிர்பார்க்கின்றார்கள்.

தத்தம் உறவினரை இழந்து வாழும் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் முரசு தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

நன்றி: ஸ்டான்ட் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 11) ப.2

யாழ்ப்பாண சம்பவத்தில் பலியானோருக்கு நினைவுச் சின்னம்

ஈழத் தமிழ் மாநிலத்திலுள்ள அரசியல் சார்பற்ற பெரியவர்கள் சிலர் தமிழ் மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று நடைபெற்ற குழப்பங்களில் உயிரிழந்தவர்களுக்கு நினைவுச் சின்னம் அமைக்கவேண்டும் என முடிவுசெய்துள்ளனர். மாநாடு நடைபெற்ற இடமான வீரசிங்கம்

மண்டபத்துக்கு முன்னால் நினைவுச் சின்னம் அமைப்பதே பொருத்தமானது என்று இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளோர் முடிவுசெய்துள்ளனர்.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மாநாடு

கலகலப்பான ஆரம்பம் - துயரமான முடிவு

மங்களகரமான நாதசுர இசை இங்கிதமாக ஒலிக்க, தமிழ் மக்களின் கரகோஷம் வாணைப் பிளக்க மகாகவி பாரதியாரின் தமிழ் எழுச்சிப் பாடலுடன், குத்துவிளக் கேற்றி நான்காவது உலகத் தமிழ் மாநாடு ஜனவரி 3ந் தேதியன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது.

மாநாட்டுக்கென வருகை தந்திருந்த வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் சிலர் தமிழில் உரை நிகழ்த்தித் தமிழ்மொழி மேல் தமக்கு உள்ள ஆர்வத்தையும் பற்றையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். உலகெங்குமிருந்தும் மாநாடு வெற்றிபெற வேண்டுமென வந்திருந்த வாழ்த்துச் செய்திகள் மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்டன.

உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளர்களில் ஒருவரும், ஸ்தாபகரில் ஒருவருமான வண. தனிநாயகம் அடிகளார் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் குத்துவிளக்கு ஏற்றி நான்காவது தமிழ் மாநாட்டைத் துவக்கி வைத்தார்.

திருமதி சரஸ்வதி பாக்கியராஜா யாமறிந்த மொழிகளிலே ... என்ற பாரதி

யார் பாடலைப் பாடினார். தொடர்ந்து உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளைத் தலைவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தமிழில் தலைமை உரையை நிகழ்த்தினார்.

அதன் பின்னர் வண. தனிநாயகம் அடிகளார், பிரின்டா பேர்க் அம்மையார் (கனடா), பேராசிரியர் ஜெனட் (மேற்கு ஜேர்மனி), உரை நிகழ்த்தினர். தமிழர் கூட்டணித் தலைவர் தந்தை செல்வநாயகம் உட்பட பல தமிழ்ப் பிரமுகர்களும் விழாவில் கலந்துகொண்டனர். இலங்கையின் பல பாகங்களில் இருந்தும் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வந்திருந்தனர்.

மாநாட்டினை ஒட்டி யாழ் நகரம் முழுவதும் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் முன்னாலும் மற்றும் பல இடங்களிலும் அலங்காரச் சிகரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பல வீதிகள் மகர தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

நன்றி: லண்டன் முரசு, 15.2.1974

(தொகுதி 4, இதழ் 11) ப.3

எஸ்.பி.யாக பதவி உயர்வு

யாழ்ப்பாணம் உதவிப் பொலிஸ் சுப்பிரின்டன் திரு. எஸ்.கே.சந்திரசேகரா பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக பதவி உயர்வு பெற்றுள்ளார்.

01.07.1949ஆம் ஆண்டில் சப் இன்ஸ்பெக்டராக பொலிஸ் சேவையில் சேர்ந்த இவர், 01.10.1966இல் உதவிப் பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக பதவி உயர்த்தப்பட்டார். 1956 முதல் 1973 வரை துப்புத் துலக்கும் பொலிஸ் பிரிவில் கடமையாற்றிய இவர், 1973 ஆகஸ்டில் யாழ்ப்பாணம் முதலாம் பிரிவு உதவிப்

பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக நியமனம் பெற்றார்.

பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக பதவி உயர்வு பெற்றதைத் தொடர்ந்து திரு. சந்திரசேகரா தற்போது யாழ்ப்பாணம் முதலாம் பிரிவுக்கான பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். யாழ். மாவட்ட பொலிஸ் சுப்பிரின்டன் திரு. ஜே.டி.எம். ஆரியசிங்க தொடர்ந்து பொலிஸ் சுப்பிரின்டனாக இருப்பார்.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,
23.2.1974: பக்கம் 8

தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுச் சம்பவம்

நீதி விசாரணைக்கு வற்புறுத்த 26ல் பிரதமரைச் சந்தியார்கள்

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டு இறுதிநாள் நிகழ்ச்சி யின்போது நடைபெற்ற அசம்பாவித சம்பவங்கள் சம்பந்தமாகவும் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டு நடைமுறைகள் சம்பந்தமாகவும் நீதிவிசாரணைக் கமிஷன் ஒன்று நியமிக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துமுகமாக இம்மாதம் 26-ந் தேதி வடபகுதி ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அமைப்பாளர்கள் பிரதமர் திருமதி சிறிமா பண்டாரநாயகாவைச் சந்திக்க விருக்கின்றனர்.

10-ம் தேதி நடந்த சம்பவத்தில் மாண்ட ஏழு பேரின் மரணம் சம்பந்தமாக விசாரணை நடத்திய யாழ்ப்பாணம் நீதவான் திரு.கே. பாலகிட்டணர் தமது தீர்ப்பை வெளியிட்டுவிட்டார்.

பத்தாம் தேதிச் சம்பவமும் அதைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த சம்பவங்களும் பற்றி

யாழ்ப்பாண பொதுமக்கள் சார்பில் நியமிக்கப்பட்ட மூவர்குமுவும் தனது அறிக்கையை வெளியிட்டுவிட்டது.

பத்தாம் தேதிச் சம்பவங்கள் பற்றி விசாரிக்க நீதிவிசாரணைக் குழு வொன்றை நியமிக்க வேண்டுமென்று உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பலவும் மற்றும் பொதுஸ்தாபனங்களும் அரசியல் கட்சிகளும் ஏற்கனவே அரசாங்கத்தைக் கோரியிருந்தன.

தேசிய அரசுப் பேரவையில் இது பற்றி ஒருதடவை பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட போது நீதவான் விசாரணை நடைபெறுகிறதென்றும் அந்த விசாரணை முடிவடைந்து தீர்ப்புவெளியானதன் பின் இதுபற்றி ஆலோசிக்கப்படுமென்றும் பிரதமர் தெரிவித்திருந்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

நன்றி: ஈழநாடு சனிக்கிழமை,
23.2.1974: பக்கம் 1

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு சம்பவங்கள்

(ஆசிரியர் தலையங்கம்)

நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்து முடிந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. மாநாட்டின் இறுதி நாள் நிகழ்ச்சிகளின் போது ஏற்பட்ட பொலிஸ் தாக்குதல் பற்றியும், உயிர்ச் சேதங்கள் பற்றியும் விசாரணைகள் நடந்துள்ளன. பல அறிக்கைகள் வெளிவந்துள்ளன. பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் நிலவுகின்றன. மாநாட்டுச் சம்பவங்களைப் பாவித்து பயனடைவதில் பல்வேறு அரசியல் சக்திகள் முயன்றுள்ளன.

எம்மைப் பொறுத்த வரையில் நிராயுதபாணியான மக்கள் மீது பொலிஸ் நடாத்திய மிருகத்தனமான தாக்குதலை நாம் வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன், உயிரிழந்தவர்களின் குடும்பங்களுக்கு எமது அனுதாபத்தை இதயபூர்வமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். அதே வேளையில், மாநாடு ஆரம்பமாவதற்கு முன், “கிளிநொச்சி மக்கள் கலாச்சாரப் பேரவை” விடுத்த அறிக்கையை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம்.

“இம் மாநாட்டை பிற்போக்கு நோக்கங்களுக்குப் பாவிப்பதற்கு அந்நிய,

உள்நாட்டுப் பிரிவினைவாத, பிற்போக்கு சக்திகள் முயன்று வந்துள்ளதுடன், அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளனர். தமிழ் மக்களின் மொழி, இன உரிமைகள் தீர்க்கப்படாத வரை, பிரிவினைச் சக்திகள் மக்களைப் பகடைக்காய்களாக உபயோகிப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். எனவே தமிழ் மக்களின் நியாயமான மொழி, இனப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதின் மூலம், பிரிவினை சக்திகளை எமது மண்ணிலிருந்து ஒழித்துக்கட்ட முடியும்”.

எனவே பொதுமக்கள் மீது தாக்குதல் நடாத்திய பொலிஸ் மீது விசாரணை நடாத்தி தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதுடன், இனிமேலும் இந்த மாதிரியான நிலைமைகள் ஏற்படாது தடுப்பது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். அதே வேளையில், பிரிவினைச் சக்திகளை கட்டுப்படுத்தி மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிதும் அவசியமாகும்.

நன்றி: களனி ஏப்ரல்-ஜூன் 1974 ப.5.

(ஆசிரியர் தலையங்கம்)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு படுகொலை

நினைவுநாள் இன்று

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலை நினைவுதினம் யாழ்.நகரின் முற்றவெளியில் உள்ள நினைவுத் தூபியில் இன்று இடம்பெறவுள்ளது.

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974 ஜனவரி 3ஆம் திகதி முதல் 10ஆம் திகதி வரை யாழ்.வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இறுதி நாளான 10ஆம் திகதி பொலிசார் திட்டமிட்டு தாக்குதல் நடத்தினர். மின்கம்பியை நோக்கி அவர்கள் சுட்டதில் மின்சாரம் தாக்கி மாநாட்டில் பங்கேற்ற 9 தமிழர்கள் உயிரிழந்தனர்.

இந்தச் சம்பவம் தமிழர்கள் ஒவ்வொரு வரின் மனதிலும் நீங்காத வடுக்களை ஏற்படுத்தின.

இதன் பின்னரே தமிழீழக் கோரிக்கை வலுவாக முன்வைக்கப்பட்டு, போராட்டத்துக்கான நியாயங்களும் வலியுறுத்தப்பட்டன. இச்சம்பவம் இடம்பெற்று 44 ஆண்டுகள் கடந்த போதும், இப்படுகொலையில் இதுவரை எவருக்கும் தண்டனையோ, அல்லது நஷ்டஈடோ கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி: எதிரொலி 10-01-2018 ப.1, 6.

நிரந்தரத் தீர்வு வழங்கப்படும் வரை தமிழ் மக்கள்

ஒதுங்கப் போவதில்லை: பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சித்தார்த்தன்

தமிழர் தாயகத்தில் இடம்பெற்ற படுகொலைகளில் ஒன்றாக உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலையும் இடம்பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாறான படுகொலைகளுக்கு நீதியும், படுகொலைகள் இனி மேலும் இடம்பெறாமல் இருப்பதற்கான நிரந்தரத் தீர்வும் வழங்கப்படும் வரையில் தமிழ் மக்கள் போராட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கப்போவதில்லை என நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் த.சித்தார்த்தன் தெரிவித்துள்ளார்.

1974ஆம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் படுகொலை செய்யப்பட்டவர்களின் 44ஆம் ஆண்டு நினைவுதினம் நேற்று (யாழ்ப்பாண)முற்றவெளியில் அமைந்துள்ள தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலை நினைவிடத்தில் நடை

பெற்றது. இந்நினைவு நாளில் கலந்துகொண்டு கருத்துத் தெரிவிக்கும்போதே நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் த.சித்தார்த்தன் மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார். இதன்போது மேலும் அவர் கூறுகையில், தமிழர் தாயகம் சந்தித்த மிகப்பெரும் படுகொலைகளில் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையும் ஒன்றாக உள்ளது.

1974ஆம் ஆண்டு இந்த நிலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து வந்த தலைவர்கள் மற்றும் எங்களுடைய தலைவர்கள் உரையாற்றிக்கொண்டிருக்க அதனை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அப்பாவி தமிழ் மக்கள்மீது மின்கம்பிகளை அறுத்து வீழ்த்தி படுகொலை செய்ததுடன் மக்கள் மீது பொலிசார் மூர்க்கத்தனமாக

தடியடியும் நடத்தி நூற்றுக்கணக்கான மக்களைக் காயப்படுத்தினார்கள்.

இவ்வாறான ஒரு படுகொலை இடம்பெற்ற நாளில் தமிழ் மக்கள்கூடி படுகொலை செய்யப்பட்டவர்களை உணர்வுபூர்வமாக நினைவுகூர வேண்டியது எமக்குரிய கடமையாகவே இருக்கும். மேலும் இவ்வாறு தமிழர் தாயகத்தில் நடைபெற்ற பல மோசமான

படுகொலைகளுக்கு நீதி கிடைப்பதுடன் இவ்வாறான சம்பவங்கள் இனிமேலும் நடைபெறாமல் இருக்கும் வகையிலான தீர்வு ஒன்றும் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கப்படும் வரையில் தமிழ்மக்கள் நீதிக்கான, உரிமைக்கான போராட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கப்போவதில்லை எனவும் அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

நன்றி: தினக்குரல் 11-01-2018 ப.1, 7.

படுகொலைகளுக்கு நீதி கிட்டும்வரை ஓயமாட்டோம்

நினைவு நிகழ்வில் சித்தார்த்தன் எம்.பி.

தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகத் தமிழர் தாயகத்தில் நடைபெற்ற படுகொலைகளுக்கு நீதி கிடைக்கவேண்டும். அத்தோடு நீண்ட காலமாக இருந்துவரும் இனப்பிரச்சினைக்கும் நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். அதுவரை நாம் போராட்டத்திலிருந்து ஓயமாட்டோம்.

-இவ்வாறு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் புளொட் அமைப்பின் தலைவருமான தர்மலிங்கம் சித்தார்த்தன் தெரிவித்துள்ளார். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையின் 44ஆவது ஆண்டு நினைவுதினம் நேற்று முற்றவெளியில் அமைந்துள்ள நினைவுத் தூபியில் வடக்கு மாகாணசபையின் உறுப்பினர் எம்.கே. சிவாஜிலிங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் நடைபெற்றது. இதில் பங்கேற்று உரையாற்றும்போதே அவர் இவ்வாறு கூறினார்.

அவர் மேலும் தெரிவித்தவை வருமாறு:

எமது இனம் மிகப் பெரிய படுகொலைகளைச் சந்தித்து வந்துள்ளது.

இந்தப் படுகொலைகளில் 1974ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையானது தமிழ் மக்களிடையே பல அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்த அடிப்படையாக இருந்துள்ளது. இந்தியாவில் இருந்து வந்த தலைவர்கள், எமது தலைவர்கள் ஆகியோரது உரைகளை அப்பாவித் தமிழர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது பொலிசார் ஆகாயத்தை நோக்கித் துப்பாக்கிக்குடு நடத்தியதால் மின்சாரக் கம்பிகள் அறுந்து மக்கள் துடிதுடித்த உயிரிழந்தார்கள்.

பொலிசாரின் தடியடிக்குப் பயந்த அப்பாவி மக்கள் சிதறி ஓடியபோது நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் படுகாயமடைந்தனர். இவ்வாறு எமது வரலாற்றில் கறைபடிந்த நாளாக இந்த நாள் இருக்கின்றது.

அதே நேரத்தில் மக்கள் தமது உணர்வுகளை இதுபோன்ற நினைவு தினங்களில் வெளிக்காட்டவேண்டும். மேலும் இந்தப் படுகொலைகளுக்கு நீதியாக இறுதித் தீர்வு எட்டும் வரையில் ஓயமாட்டோம் என்றார்.

நன்றி: காலைக்கதிர் 11-01-2018 ப.1, 18.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலைகள் நினைவு இன்று முற்றவெளித் தூமியில் நிகழ்வுகள்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையின் 44ஆவது ஆண்டு நினைவுதினம் யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் அமைந்துள்ள நினைவுத் தூபியில் இன்று புதன்கிழமை காலை 9:30 மணிக்கு இடம்பெறவுள்ளது. தமிழின உணர்வாளர்கள் அனைவரையும் இதில் கலந்துகொள்ளுமாறு ஏற்பாட்டுக்குழுவினர் தலைவரும் வடக்கு மாகாண சபை உறுப்பினருமான எம்.கே. சிவாஜிலிங்கம் தெரிவித்தார்.

1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 3ஆம்திகதி முதல் 10ஆம் திகதி வரை யாழ்வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில்

ஏற்பட்ட கலவரத்தில் 11பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். உலகளாவிய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தவிடாமல் அப்போதைய சிறிமாவோ பண்டார நாயக்க தலைமையிலான அரசு, அங்கு பொலிசாரை அனுப்பிக் கலவரத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன்போது 11 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

இந்தச் சம்பவம் இடம்பெற்று 44 ஆண்டுகள் கடந்துள்ள போதும், இன்னும் அது தொடர்பான எவ்வித நியாயமும் கிடைக்காமல் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி: காலைக்கதிர் 10-01-2018 ப.1, 18.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலை தமிழினப் படுகொலையின் அங்கம்

மாகாணசபை உறுப்பினர் சிவாஜிலிங்கம் கூட்டிக்காட்டு

தமிழினப் படுகொலையின் அங்கமாகத் தான் உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு படுகொலை நடைபெற்றது எனத் தெரிவித்துள்ள வடக்கு மாகாண சபையின் உறுப்பினர் எம்.கே.சிவாஜிலிங்கம், தமிழர் தாயகத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துப் படுகொலைகளும் நினைவு கூரப்படல் வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையின் 44 ஆவது ஆண்டு நினைவு தினம் நேற்று முற்றவெளியில் அமைந்துள்ள நினைவுத் தூபியில்

சிவாஜிலிங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் நடைபெற்றது. இதன்போதே அவர் மேற்கண்டவாறு தெரிவித்துள்ளார். 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மூன்றாம் திகதியிலிருந்து ஒன்பதாம் திகதிவரை நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நிகழ்வுகள் நடைபெற்று, பத்தாம் திகதி இறுதிநாள் பரிசளிப்பு நிகழ்வும் கௌரவிப்பு நிகழ்வும் திறந்தவெளியில் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்த வேளையில் அன்றைய மேயர் அல்பிரட் துரையப்பாவினால் அனுமதி மறுக்கப்பட்டநிலையில்,

வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது.

எனினும் இடவசதி போதாமையால் வெளியே மண்டபம் அமைக்கப்பட்டு நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. அந்த நேரத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சித்தார்த்தன் மற்றும் நான் உட்பட பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த வேளையிலே பொலிசார் வருகைதந்து, வீதியை மறித்து நின்றவர்களோடு தகராறில் ஈடுபட்டு வானத்தை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டனர். இதன்போது திட்டமிட்டு மின்சாரக் கம்பிகளை நோக்கியும் பொலிசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டனர்.

இதனால் மின்சாரக் கம்பிகள் அறுந்து விழுந்து பொதுமக்கள் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சிதறி ஓடினர். இது இனப்படுகொலையின் அங்கமாகத்தான் அன்று நடைபெற்றிருந்தது. இந்தக் கொடூரச்சம்பவம் நடைபெற்று இன்றுடன் 44 ஆண்டுகள் கடந்துள்ளன.

இந்த நினைவுதினத்தை நாங்கள் ஒன்றுகூடி அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கி

றோம். விழவிழ எழுவோம் என்பது போல.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்தின் ஏற்பாட்டில் கட்டியெழுப்பினோம். மீண்டும் இருமுறை இடித்து அழித்தார்கள். எனினும் மீளவும் கட்டியெழுப்பினோம். பின்னர் 1995 ஆம் ஆண்டு இந்த நினைவுத்தூபி தமிழீழ விடுதலைக் கழகத்தினரால் புனரமைக்கப்பட்டு இந்த நினைவுச் சின்னம் தலைநிமிர்ந்து நின்றுகொண்டிருக்கின்றது. இதில் கொல்லப்பட்ட அனைவருக்கும் எமது அஞ்சலிகளைச் செலுத்தி எமது இனம் சுதந்திரத்தை அடையும்வரை தமிழ் மக்கள் தங்களை தாங்களே ஆளும் நிலை வரை, தமிழ்த் தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமை, தாயகம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், இந்த இனப்படுகொலைக்கு நீதி கிடைக்கும் வரையில் போராடுவோம் என்பதை இந்த அஞ்சலி நிகழ்வுடன் உறுதி எடுத்து ஒற்றுமையுடன் செயற்படவேண்டும். மேலும் தாயகத்தில் ஆங்காங்கே கொல்லப்பட்ட மக்களைத் தொடர்ந்தும் நினைவுகூரவேண்டும் எனவும் அவர் மேலும் தெரிவித்தார்.

நன்றி: வலம்புரி 11-01-2018 ப.5.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலை நினைவு:

ஆகப் பதினாறு பேர் மட்டும்தான்

தேர்தலில் போட்டியிடுவோரைக்கூடக் காணோம்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையின் 44ஆவது ஆண்டு நினைவுதின நிகழ்வு யாழ். முற்ற வெளியில் அமைந்துள்ள நினைவுத் தூபியில் நேற்றுக் காலை இடம்பெற்றது.

இந்த நினைவு நிகழ்வில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர், மாகாணசபை அமைச்சர் ஒருவர், மாகாணசபை உறுப்பினர் மூவர், உட்படப் 16 பேர் மட்டுமே பங்கேற்றனர். தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களில் ஒரு சிலர் மட்டுமே இதில் பங்கேற்றனர். இது தொடர்பில் சமூக ஆர்வலர்கள் கடும் விசனம் வெளியிட்டனர். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலையை நினைவு கூருவதற்குக் கூட ஒன்று கூடாமல் அரசியல்ரீதியாகப் பிரிந்து நிற்பவர்கள், தமிழரின் தீர்வு விடயத்தில் எப்படி ஒன்றுபடுவார்கள் என்றும் அவர்கள் கேள்வி எழுப்பினர்.

1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது படுகொலை செய்யப்பட்டவர்களின் நினைவு நிகழ்வுகள் வருடாவருடம் நடைபெற்று வருகின்றன. 44ஆவது ஆண்டு நினைவு நிகழ்வு முற்றவெளியில் உள்ள நினைவுத் தூபியில் நேற்று நடந்தது. இதன்போது அங்குள்ள நினைவுக் கற்களுக்கு

(தூண்களுக்கு) மலர்மாலை அணிவிக்கப் பட்டு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

இந்த நிகழ்வில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் த.சித்தார்த்தன் வடக்கு மாகாண அமைச்சர் அனந்தி சசிதரன், சபை உறுப்பினர்களான எம்.கே.சிவாஜிலிங்கம், பா.கஜதீபன், ஆ.பரஞ்சோதி உட்பட நடைபெறவுள்ள உள் ஞூராட்சித் தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் சிலரும் பங்கேற்றனர். இந்த நினைவுதின நிகழ்வு காலை 9.30 மணிக்கு நடைபெறு மென அறிவிக்கப்பட்டிருந்தபோதும், நினைவுத் தூபியும் அதனைச் சூழவுள்ள பகுதியும் புற்களால் நிறைந்திருந்தன.

இவ்வாறான நிலையில் அங்கு வந்த வடக்கு மாகாண சபை உறுப்பினர் ஆ.பரஞ்சோதி, நினைவுத் தூபிப் பிரதேசத்தைத் துப்பரவு செய்து தருமாறு மாநகரசபையிடம் கோரினார். இதனையடுத்து அங்கு வந்த மாநகரசபையினர் துப்பரவுப் பணியில் ஈடுபட்டபோது அங்கு கூடியிருந்த அரசியல் பிரமுகர்களும் வேட்பாளர்களும் துப்பரவுப் பணிகளில் தாமும் இணைந்தனர்.

துப்பரவுப் பணிகளை அடுத்து நினைவுதின நிகழ்வு முற்பகல் பத்து மணிக்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பாகம் ஒன்பது

**கவிதைகளின் வழியாக
நான்காவது அனைத்துலகத்
தமிழாராய்ச்சி மாநாடு**

1974 தை 10 - கல்லுகளும் அலைகளும்

அ.யேசுராசா

அன்றிரவிற் கொடுமைகள் நிகழ்ந்தன.
எங்களது பெண்கள் குழந்தைகள், முதியோர்
“வேட்டை நாய்களால்” விரட்டப்பட்டனர்
“கைப்பற்றப்பட்ட பூமியில்
அந்நியப் படைகளாய் அபிறவித்த சக்திகள்”
ஒன்பது உயிரின் அநியாய இழப்பு.
ஓ...! அன்றிரவிற் கொடுமைகள் நிகழ்ந்தன.

துயர்நிறை நெஞ்சோடும்
மரத்தில்
நாம், ஒரு சின்னமெழுப்பினோம்:
சிந்தப்பட்ட இரத்தத்
துளிகளாய்ச் சிவந்த “செவ் விரத்தம்பூக்கள்”
நாள்தோறும் சின்னத்தி னடியில்,
எதையோ எமக்கு உணர்த்திக்கிடக்கும்.

மறுபடியும் இரவில் கொடுமை நிகழ்ந்தது.
செத்த உடலை
ஒநாய்கள் சிதைப்பதாய்,
மரச் சின்னத்தை
“அவர்கள்” அழித்தனர்.
மக்கள் வலியவர்கள்
மறுபடியும் வெளியிடை
எழுப்பினர் கற்றுணர்;
தம் நெஞ்சின் வலிய
நினைவுகள் திரண்டதாய்!

மீண்டும் ஓர்முறை “காக்கியின் நிழல்”
 கவிந்து படிந்தது,
 “அதிகாரசக்திகள்” கற்றாணை விழுத்தினர்.
 அலைகள் ஓய்வதில்லை,
 மறுபடியும் மக்கள் எழுப்பினர் சின்னம்:
 கல்லுகளில் ஒன்பது, மெழுகு திரிகள்.

மெழுகு திரிகள் குறி யீடாய்நின்றன:
 தியாகச் சுடரைத்
 தம்முன் கொண்டதாய்...
 கற்களின் புறத்தில்
 மக்கள் தம் சுடுமூச்சு
 நாளும் நாளும் பெருகி யேவரும்.
 அடக்கு முறைகள் நிகழ நிகழ
 உஷ்ணவட்டம் விரிவடை கிறது

உஷ்ண வட்டம் நிதமும் தாக்கையில்
 கல்லும் உயிருறும் நாட்கள் வரும்!
 கல்லும் உயிருறும் நாட்களும் வரும்!
 கற்கள் உயிர்த்துச் சுடரை வீசையில்
 அடக்கிய சக்திகள் தப்பமுடியுமா?
 அடக்கியசக்திகள் தப்பமுடியுமா?
 சோதிச் சுடரில் தூசிகள் பொசுங்கல்,
 நியதி.
 கற்கள் உயிர்த்தச் சுடரை வீசையில்
 மக்கள் சும்மா படுத்துக் கிடப்பரா?
 கற்கள் உயிர்க்கையில்... கற்கள் உயிர்க்கையில்...
 மக்களும் அலையாய்த் திரண்டே எழுவர்!

மக்கள் அலையாய்த் திரண்டு எழுகையில்
 பொசுங்கிய தூசிச் சாம்பல்கள் யாவும்
 அந்த அலையிற் கரைந்துபோகும்!
 அந்த அலையிற் கரைந்தே போகும்!!

சமர்ப்பணம் (1974)

கோபன் மகாதேவா

1974 தை மாதம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்து உலகப்பிரசித்தி பெற்றுவிட்ட நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை ஒழுங்காக்கி முன் நின்று வெற்றிகரமாக நடாத்தி முடித்தபின்னர் ஏற்பட்ட ஒன்றிரண்டு அரசியல்சார்ந்த சுழிப்புக்களினால் மனம் நொந்து தமது பதவியை விட்டு விலகும் போது நூலாசிரியரால் எழுதி அனுப்பப்பட்ட ராஜினாமாக் கடிதத்துடன் இணைக்கப்பட்ட கவிதை இது.

அனைத்துலகத் தமிழர்கள் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின்
பனையினைப்போல் உயர்ந்திட்ட பச்சிலங்கைக் கிளையதனின்
இணைப்பொதுச் செயலாளன், நான், என்றதொரு பெருமையினைக்
கணைப்பொழுதில் துறக்கின்றேன், காண்.

நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாய்வு மாநாட்டைப்
பாங்கினுடன் யாழ் நகரில் பார் வியக்க நடாத்துதற்கு
நான்கு முழு மாதங்கள் நான் பட்ட பாடுதனை
நான் மறப்பேன். பார் மறக்குமா?

மனை மறந்தேன், உணவின்றி மயக்கமுற்றேன், ஆறுதல்கள்
தனை விடுத்தேன், தொழில் துறந்தேன், தனித்தியங்கித் தேட்டங்கள்
சிலவழித்தேன், வசைகேட்டேன், சினங்கொண்டேன், துக்கித்துப்
பலபாடு பட்டுவிட்டேன், போம்!

நான்மட்டும் இப்படியாய் நொந்துவிட்டேன் எனமாட்டேன்.
“நான் செய்தேன்” என்று சொல்லத் தானை ஒன்று உண்டெனினும்
நான்கைந்து நபர்கள்தான் நடத்தினோம், அம் மாநாட்டை
நான் இன்றி நடந்திருக்குமா?

பொருள் வேண்டேன், பெயர் வேண்டேன், பதவிகளை அனுபவியேன்.
 ஒரு கூட்டம் சொல்வதைப்போல் தேர்தலிலும் நாட்டமிலேன்.
 பெரியதொரு தமிழறிஞன் போலல்ல, இருந்திடினும்
 சரிமுறையே தமிழ் பேணினைன்.

தமிழ் என்றும் வாழ்க, தமிழ் உயர்ந்து வளர்க!
 தமிழர் பண்பாட்டைத் தரணியினர் அறிக!
 ஆராய்ச்சியாளர்கள் பாரெங்கும் பெருக!
 ஆர் ஆட்சி செய்தாலும், ஆள்க, செந்தமிழில்!!!!

(From Poems in Tamil - வாழ்க்கையும் கவிதையும் - by Kopan Mahadeva, Century House, 99-101, Sutton Road, Birmingham, B23 5XA, UK, 60pp, 1991, ISBN:1-873265-03-4)

தமிழாராய்ச்சி மாநாடு

கயல்விழி

உலகத்து மொழியறிஞர்
பலர் கூடி யாழ் நகரில்
தமிழ் மொழியின் சிறப்பதனை
ஆய்வுசெய்து முடிவினிலே
ஈழத்து மக்களிடம்
தம் கருத்து வெளியிடவே
பகிரங்கக் கூட்டமெனப்
பறைசாற்றி நின்றார் கேள்!

உலகத்தில் சிறந்த மொழி
ஆறுதான் உண்டென்றார்
அதனிடையே தமிழ் மொழியும்
அடங்கியதை அறிந்தவர்கள்,
தமிழினிமை பெருமைகளைக்
கேட்டறிய வேண்டுமென்று
தலைநகரில் கூடியதை
என்னென்று செப்புவதோ!

ஒன்று திரண்டிருந்த
தமிழினத்தின் ஒற்றுமையை,
வலுப்படுத்தி ஊக்கிடுவார்
அறிஞர்கள் என்றெண்ணி
அஞ்சிய கயவர்கள்
அமைதியைக் குலைத்தெறிய
அதிகார பலத்தினை
அடக்கமாய்க் கையாண்டார்!

இனவெறி கொண்ட
காவல் படையினர்
துரோகிகள் சிலரால்
தூண்டப்பட்டனர்
கண்ணீர்ப் புகையும்
குண்டாந் தடிகளும்
திரண்டி ருந்தோரை
விரட்டியடித்தன.

உயிரதை இழந்து
உடல்கள் வீழ்ந்ததும்
ஆடைகள் கலைய
ஓடிய காட்சியும்
குழந்தைகள் தாயைப்
பிரிந்து நின்றதும்
இளைஞர் குருதியை
உறைய வைத்தது.

கடமையை உணர்ந்த
ஒரு சில தம்பியர்
கலங்கியோடியோர்
மனதினைத் தேற்றி
வீடுகள் சேர
உதவி புரிந்தபின்
உணர்ச்சித் தீயால்
உந்தப் பட்டனர்.

இனியும் நாம் பொறுக்க
இயலாது என்று சொல்லி
அரசாங்கச் சொத்தின்
மேல் நெருப்பை மூட்டி
உளத்தீயை ஒருவாறு
தணித்துக் கொண்டு
தொடர்ந்து சில பணி செய்ய
உறுதி பூண்டனர்!

JAFFNA'S MASS MEETING [10-01-1974]

Kopan Mahadeva

“Will there be really a Public Meeting?”
“It’s true! Today!! A Mass Meeting!!!”
“Foreigners speaking in our tongues.”
“Foreigners wearing our things.”
“Let’s go and see a lifetime’s sight.”
“For our places we’ve got to fight.”

Crowds forge and pour in
From all directions.
Mass Meeting commences.
Here are the essences:
Sober speaking.
Some prize giving.
Thanking. Applauding.
People surge and swell.
For every one inside,
There are fifty outside.
The building gets packed and full.
Unexpected push and pull.

“We wish to see
the whole family!”
“Our whole family
wishes to see.”
“Shall we go out,
to end all the shout?”
“Will that be in order?”

“The only way to keep order
is going out but yet within
and getting the guests speaking.”

Spontaneous reorganising.
Everybody co-operating.
Restored order prevailing.
The first speaker commences.
Appeals to all the senses.
Poetical quotations.
Endless alliterations.
Peaceful enjoyment.
Peak of enjoyment.

Bulls in the China Shops.
An army of armed cops.
Thadi* Bidi* Thadi* Bidi*

[*beating noises, like fireworks]

Pell-Mell. Here’s Hell!
Baton charging.
Tear-gas firing.

Crowds panicking.
Running. Screaming.
Shouting. Swearing.
Jumping over barbed wire fences.
“Are the coppers in their senses?”

Women, children, elders, top citizens,
 Half-naked, injured, insulted, tense.
 Nine spectators' lives somehow lost.
 Carefully built up goodwill lost.
 Public morale suddenly lost.
 Dignity and decorum lost.
 What was lost then, remains lost.
 Accusations from all sides.
 Fabrication from all sides.
 Rumours from all sides.
 Inquiries on all sides.
 Statements on all sides.

Suspicions on all sides.
 Dis-satisfied all sides.
 The Mass Meeting has ended - everything!

**[From The Pearly Island & Other Poems, MITE
 Organization, 9, Fifteenth Lane, Colombo-3,
 Sri Lanka, First Edition, 58pp, 1974; and The
 Pearly Island & Older Poems, Century House,
 99-101, Sutton Road, Birmingham, UK, First
 Enlarged, Revised Edition, 60pp, 1991, ISBN:1-
 873265-00-X]**

நினைவுகளை எங்கள் கேடயம் - நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் பதிவுகள் என். செல்வராஜா

இத்தொகுப்பு 03.01.1974இல் ஆரம்பமாகி, 10.01.1974 அன்று பாரிய அரசு வன்முறையின் விளைவாக, 11 தமிழ் மக்களின் உயிர்ப் பலியுடன் முடிவுக்கு வந்த நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பற்றியதாகும். 2024இல் ஐம்பதாண்டுகளைக் கடந்து செல்லும் இம்மாநாட்டின் நினைவுகளைத் தேக்கி, எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்திவைக்கும் பாரிய தனிநபர் முயற்சி இதுவாகும். மாநாட்டின் பின்புலம், உள்வீட்டு இழுபறிகள், மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள், 10ஆம் திகழ்க் குழப்பம், அவை தொடர்பான விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கைகள், இம்மாநாடு தொடர்பாகப் புத்திஜீவிகளினால் எழுதப்பட்ட அறிக்கைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள் என இவ்வாவணத் தொகுப்பு நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை மீள கண்முன் நிறுத்துகின்றது. இது என்.செல்வராஜாவின் 69ஆவது நூலாகும்.

“என். செல்வராஜா அவர்கள் 1974இல் நடைபெற்ற மாநாடு பற்றிச் செய்தித் தாள்களிலும் நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் வெளிவந்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் மிகுந்த சிரமத்தோடு தேடிப்பெற்று ஒரு களஞ்சியமாகத் தொகுத்துள்ளார். அம்மாநாடு நடைபெற்று 50 ஆண்டுகள் நிறைவுபெறும் வேளையில் இதனை அவர் வெளியிடுகின்றமை பாராட்டிப்புகரியது... இந்நூல் ஓர் உன்னதமான வரலாற்று ஆவணத் தொகுப்பாகும்.”

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
தலைவர், அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம் - இலங்கைக் கிளை;
வேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

என்.செல்வராஜா: ஈழத்தின் நூலகவியல் துறையிலும் வெளியீட்டுத் துறையிலும் நன்கறியப்பெற்ற இவர், சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியில் தனது நூலகப் பணியை 1978இல் ஆரம்பித்தவர். பின்னர் யாழ்ப்பாண மாவட்ட சர்வோதய மத்திய நூலகம், இவ்வின் இரத்தினம் பல்லினப் பண்பாட்டியல் நிறுவன நூலகம், இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிலையத்தின் கொழும்புக் கிளையின் நூலகம் ஆகியவற்றில் பணியாற்றியவர். அயோத்தி நூலக சேவைகள் நிறுவனம், ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக்காப்பகம் மற்றும் ஆய்வு நிறுவனம் ஆகியவற்றின் தாபகரான இவர், இதுவரை 68 நூல்களை நூலியல், நூலகவியல், ஆவணவாக்கல் துறைகளில் வெளியிட்டுள்ளதுடன் ‘நூலகவியல்’, ‘நூல்தேட்டம்’ ஆகிய இரு சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றிய ஈழத்து நூலகவியல் முன்னோடி. ‘எங்கட புத்தகங்கள்’, ‘அச்சாண்டி’ உள்ளிட்ட பல ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளின் ஆலோசகராகவும் இயங்கிவந்துள்ளார். சர்வதேச அளவில் பிரித்தானிய Books Abroad நிறுவனத்தின் ஆசிய பிராந்தியத்திற்குப் பொறுப்பாகவிருந்து 2006 முதல் இன்றுவரை ஆயிரக் கணக்கில் சிறுவர்/இளையோருக்கான ஆங்கில நூல்களைத் தருவித்து இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள பாடசாலை, பொது, சனசமூக நிலைய நூலகங்கள் மற்றும் கிராமிய நூலகங்களுக்கு இலவசமாக வழங்கிவருகிறார்.

ISBN 978-624-6164-63-8

Rs.000/-